

Förskoleupproret!

#pressatläge

Sammanställning av Förskoleupprorets formulär om den rådande situationen i svenska förskolan

Den 27 dec 2017 — 25 feb 2018

Förskolechefers och förskollärares berättelser

Västra Götalands län

Förskolechef — Västra Götalands län

Jag kommer inte lämna en lång berättelse utan bara bekräfta att även vi förskolechefer, som ska vara de som stöttar, arbetar med ett omöjligt uppdrag! Eller vi kan få det att fungera precis på gränsen! Jag tycker det är skamligt att politiker inte förstår allvaret och ger oss bättre förutsättningar. Jag ser personal som sliter häcken av sig! Som går i väggen! Gråter. Sedan ser jag också glädje. Ett jävla anamma. Kärlek för sitt yrke! Men att behöva diskutera om man har råd att baka pepparkakor eller inte är den nivå förskolans budget ligger på! Vakna upp! Jag vill bara säga att för varje personal som går in i väggen så blir det ett misslyckande för oss chefer. Och nästa steg är att vi går in i samma vägg! Det är en ond spiral! Jag vet att man ska vara lojal mot sin arbetsgivare och det är jag då jag fortsätter kämpa för förskolan och gör det bästa med de medlen som vi har! Men jag håller med att så länge vi kämpar i skuggorna så kommer inte sanningen fram. Och det är inte mina chefers fel utan det är ett systemfel i politiken!

Ale

Förskollärare — Ale

1.

Jag är en drygt femtioårig förskollärare som har arbetat i barnomsorg (förskoleklass, fritids och förskola) i över trettio år. Nedmonteringen började i början av 1990-talet. Då arbetade jag på eftermiddagshem. Vi var tre pedagoger på 12 stycken 9-11 åringar. Massor av tid fanns för förberedelser/planering, på förmiddagarna när barnen var i skolan.

För några år sedan arbetade jag i förskoleklass och på 6-års fritids. På fritids var vi då en ordinarie pedagog och två vikarier på ca. 50 sexåringar. Flera med särskilda behov. Så skillnaden är milsvid i förändringen från början av 1990-talet till nutid.

Jag har även arbetat i förskola, med barn i åldern 2-5 år på avdelningar med drygt 20 barn på knappt tre pedagoger. Ingenstans de senaste tio åren har det funnits möjlighet att kunna planera fullt ut på sin planeringstid (detta har fått göras hemma på kvällar och helger), då har man genast fått göra inbrott på avdelningar där det saknas personal för dagen.

Detta tillsammans med egna sjuka barn har gjort att jag varit sjukskriven för utmattningssyndrom och stress i fyra långa perioder under ett antal år. Det är så sorgligt. Jag vill så gärna kunna arbeta med barnen och göra ett bra jobb, vara trygg och närvarande. Jag vet ju inte när kroppen och själen säger ifrån nästa gång. Mitt självförtroende i arbetet har fått rejäla törnar.

Jag vill ju kunna vara en glad, stolt och ambitiös förskollärare. Räcka till för alla barn. Som kan arbeta utan att bli sjuk. Hinna med toabesök under dagen. Kunna ta en hel rast och kunna skratta, prata och skoja med mina kollegor emellanåt.

2.

Hjälp personalen – våra barn far illa - <http://www.aftonbladet.se/a/MyEaJ>

Håller med Ida Thorén i allt hon beskriver om förskolans verksamhet. Det finns en lösning och det är att avskaffa 15,30 och 40!!! timmars förskola för barn till föräldralediga. Många kommuner erbjuder idag en alldeles förträffligt bra möjlighet för föräldralediga och arbetslösa att umgås och bygga nya relationer och den verksamheten heter öppen förskola. Våra små samhällsmedborgare behöver engagerade föräldrar som erbjuder dem en lugnare och tryggare uppväxt men också själva är med om att socialisera sina små genom att ge dem möjlighet till det genom den öppna förskolan. Där får barnen tillsammans med sina föräldrar vara med om en sångsamling, aktiviteter som ex påskpyssel m.m. De får också under lugnare

omständigheter tillsammans med sin föräldrar öva sig i att bygga nya relationer, med andra barn och vuxna. Det är dags att se sanningen i vitögat och SE vad som händer med små barn som vistas i stora barngrupper (upp mot 40 Tim i veckan , trots att mamma eller pappa är hemma?!) med kanske en ordinarie personal och 2 vikarier. Dessa barn blir svikna av våra politiker, sina egna föräldrar och Den Fantastiska Förskolan! Personalen gör allt den kan, med mycket små medel. MEN de orkar inte i längden. Pratade igår med en nyexaminerade (jobbat i 1,5 år) förskollärare som nu känner att hon gjort ett felval. Alla hennes visioner har grusats och trots att hon älskar att vara med om att vidareutveckla en ung människa, så väljer hon nu att se sig om efter ett annat arbete. Hon säger - Det är fruktansvärt frustrerande och därmed mycket stressigt att ständigt arbeta med vikarier och själv trots sina få år i yrket vara den som verksamheten lutar sig mot! Jag orkar inte! Har börjat sova dåligt och oroar mig ständigt för vad som kan hända, jag räcker inte till!!! Så ta ert ansvar ni förtroendevalda och avskaffa 15, 30 och 40 timmars förskola för de som är arbetslösa och föräldralediga. Se till att barnen som måste vara inom förskolans omsorg får den pedagogiska verksamhet de förtjänar, bygg ut den öppna förskolan så ska ni upptäcka att barnen börjar må bättre, de blir mer studiemotiverade när de börjar i skolan. Till det kommer ytterligare en vinst. Personalen kommer att stanna, de får mer ork att vidareutveckla förskolans verksamhet vilket i slutändan kommer att gynna våra yngsta samhällsmedborgare. Tack för ordet!

3.

Jobbar i ett fantastiskt arbetslag i ett hus med gott samarbete. Under de senaste åren har det varit nedskärningar och periodvis vikariestopp samt inköpsstopp. Under 2017 blev det stora besparingar och vi tog in fler barn i en grupp med många barn i behov av extra stöd på olika sätt. Det blev droppen. Mer och mer märktes det att all energi fick läggas på den handfull barn som tydligast behövde det. Mer gråt, mer konflikter och några "försvann". Vi klarade av det tack vare att vi är så sammansvetsade men efter dagens slut var vi helt tömda, vilket våra familjer kunde se. Sömnproblem dök också upp. Några av barnen som upptog mycket tid gick vidare till förskoleklass så vi såg fram mot hösten "när det skulle bli som vanligt" igen. Under hösten fortsatte neddragningarna tillsammans med att det inte gick att få tag på vikarier, något vi aldrig mött tidigare. Då försvann den goda stämningen på huset väldigt fort tyvärr. Men vad värre är att vi nu måste skörda vad vi sått, en splittrad barngrupp med oerhört stort uppmärksamhetsbehov utan grupp känsla där konflikterna uppstår snabbt och ofta. Vi hinner knappt prata med varandra under dagen men försöker tänka på att vara professionella och ge mycket beröm för att hålla andan uppe. Sömnproblemen har eskalerat och jag hoppas bara att ingen av oss drabbas värre. Det skär i hjärtat när jag tänker på de barn i årets grupp som blir lidande, de som inte agerar utåt men behöver stöd på annat sätt, för det hinner vi inte arbeta med. Bedrövligt.

4.

Jag har arbetat som förskollärare i 9 år. Under de 9 åren har jag arbetat på 4 olika förskolor i 3 kommuner. Jag har haft ca 24 kollegor om man räknat de som arbetat på avdelningen mer

än 2 månader. Av dessa har 9 varit förskollärare, 7 har varit barnskötare eller utbildade till något annat som har med yrket att göra och 8 har varit tillfälliga kollegor utan utbildning. Som längst har jag haft samma kollegor i 1,5 år, men då har en av kollegorna varit tillfällig och utbildad. Ett halvår är det längsta tid jag har arbetat ihop med 2 utbildade kollegor som var tillsvidareanställda.

Jag har många gånger känt mig taggad inför en ny termin och planerat och känt att detta kommer bli bra. Tyvärr har otillräckligheten, stressen och tidsbristen alltid gjort att känslan i slutet av terminen alltid är uppgivenhet och frustration. Jag har vid flera tillfällen varit så knäckt över situationen att jag inte vetat hur jag ska orka fortsätta arbeta med detta. Jag har även tagit en paus från yrket och utbildat mig till något annat, men då det var svårt att få jobb inom det nya yrket så hamnade jag tillbaka inom förskolan, men valde då att jobba 75 % för att orka. Jag vet att jag egentligen trivs med jobbet om bara förutsättningarna för att göra ett bra jobb hade funnits. Tyvärr har lusten och orken till jobbet tagit slut i allt pusslandet och man räcker inte till för att göra mer än det allra nödvändigaste. Istället tittar jag på alternativa vägar att gå. För jag vet att det inte hjälper att byta arbetsplats inom samma yrke, då jag har bra kollegor och en bra arbetsplats idag och att de dåliga förutsättningarna som får mig att må dåligt är likadana överallt. Blir det ingen förändring så kommer jag inte att vara kvar i yrket.

Jag har verkligen fått se skillnaden i vad det gör för en barngrupp att få vara samma personal över tid. Det är viktigare än utbildning, men utbildning gör att man kan komma vidare och längre med kvalitetsarbetet. Men sett till kontinuitet och lugn i barngrupp är det viktigaste kontinuitet i personalgruppen. Jag känner att jag aldrig kommer vidare i yrket pga att det hela tiden byts personal. Orsakerna till att jag har haft så många olika kollegor har varit många; jag har själv valt att byta jobb några gånger pga avsaknad av ordinarie och utbildad personal och frånvarande chef, sen har någon kollega flyttat och därmed slutat, någon har gått i pension, några har blivit sjukskrivna och några har valt att byta yrke bland annat.

För varje barn som läggs till eller tas ifrån så är det många moment som ökar. Det är ett barn till som ska hjälpas vid frukostbordet, ett barn till som ska bytas blöja på några gånger per dag, ett barn till att klä på vid utgång och klä av vid ingång, ett barn till att hjälpa vid lunch och mellanmål, ett barn till att planera för mm. Lika väl gör ett barn mindre att alla dessa moment minskar med ett barn. Att få fler barn med samma antal personal mitt på dagen innebär att varje barn får mindre tid var av oss vuxna, likväl som varje barn färre ger mer tid till varje enskilt barn. Det är inte bara ett barn mer eller mindre, det är ett barn mer eller mindre i alla dagens moment. Att få vara färre barn i barngrupperna har många vinningar. Barnen blir mer sedda under en dag, vi pedagoger kan lättare känna ett lugn för att vi hinner med varje barn och behöver inte stressa oss igenom dagens olika delar för att lyckas hinna med. Det blir färre barn som ska samsas om de ytor förskolan består av. Barnen utsätts inte för lika många relationer och smittor sprids inte lika mycket om det är färre barn som samsas

tillsammans. Vi hinner vara ute längre tid på vinterhalvåret då det inte behöver ta en timme att få på alla barnen kläder och få ut dem. Det finns en större marginal för att kunna klara av kollegors frånvaro utan att behöva ta in vikarier, vilket också minskar antalet tillfälliga relationer för barnen. Jag tror också att yrket skulle bli mer attraktivt att vilja jobba på både för förskollärare och vikarier och fler hade orkat vara kvar i yrket och inte behöva byta eller bli sjukskrivna.

Alingsås

Förskollärare — Alingsås

1.

Vikariestopp, engagerade pedagoger som sjukskriver sig för att man inte orkar, pedagoger som inte kan uppnå varken läroplan, skollag eller andra förordningar, en ständig känsla av att inte räcka till. Listan kan göras hur lång som helst... Slutkontentan är att det här är ohållbart. Pedagog på pedagog försvinner ur verksamheten och listan på behörig personal är snart obefintlig. Och när det söks ny personal finns det inte en enda behörig personal som söker. Undra varför!

2.

Ekonomi och barngrupper går hand i hand. Dålig ekonomi = större barngrupper. Om ekonomin kunde stabiliseras kan också barngrupperna minska!

3.

Jag tycker att mitt arbete som förskollärare är fantastiskt roligt och utvecklande! För elva år sedan, efter att ha arbetat i stora barngrupper, sa hälsan ifrån och jag slutade arbeta inom förskolan. Dessförinnan hade jag hunnit med att arbeta i barngrupp under några år med ca 15 barn vilket var toppen!

För två år började jag arbeta som förskollärare igen och konstaterade att det saknas utbildad personal vilket innebar arbete med vikarier i allt högre grad. Chefsrollen på förskolan hade också förändras då mycket tid gick till att rekrytera personal. Många dagar handlar om att få in vikarier i arbetet för att åstadkomma bästa möjliga verksamhet. Vid frånvaro bland personal som den enda ordinarie personal innebar många gånger; att vara den personal som kontaktar vaktmästaren vid behov, lägga in vikarie beställningar, snabbt tänka ut en plan för dagen tillsammans med personal från andra avdelningar eftersom vikariepoolen inte kunde erbjuda vikarie för dagen (vanligt förekommande med avslag vad gäller vikarier). Många gånger se till att 9-14 barn ska få i sig frukost och samtidigt ta emot fler anländande barn, att sedan se till att barnen delas in i lekgrupper i att väntan på nästa personal. Komma ihåg att avboka dagens sjukskrivna kollegans utvecklingssamtal med ett barns föräldrar och samtidigt

ställa in möten och planeringar. Ibland kan personal komma från en annan avdelning och backa upp tills nästa personal kommer. Ständiga frågor avlöser varandra; utan vikarie, identifiera vilken slags hjälp vi behöver och informera övrig personal på huset under hela dagen, vem ska arbeta tillsammans med kollegan efter 13:30 när jag ska gå hem? Hur löser vi rasterna? Ständigt säkerhetstänk! Hur får skapar vi bästa möjliga förutsättningar för barnen som precis skolats in och behöver en vuxnes närvaro, och hur får barnet som är i behov av stödjande och förebyggande resurser ska få sina behov tillgodosedda? Många av årets dagar går tid åt till att tänka ut bästa möjliga prioriteringar med ständigt dåligt samvete att inte hinna med barnens behov i den utsträckning som sig bör. I höstas var jag helt själv med 16 barn till lunch!

För en del år sedan arbetade jag på en resursförskola. Att komma till en grupp om ca 12 barn innebar att kunna räcka till! Att få arbeta med en grupp färre barn innebar för mig att inte behöva få störd nattsömn, för att hjärnan inte kan släppa dagarnas intryck och ständiga tankar hur man ska komma fram till bästa möjliga lösningar när det fattas personal. Därtill hur miljön ska hållas säker för olyckor och att hur jag ska orka med. Oro under vissa perioder, hur ser morgondagen ut? Numera arbetar jag, som sagt, i en stor barngrupp och det finns dagar då personalen är på plats och barnen kan delas in i grupper och lek- och läroprocesserna fungerar bra utifrån de förutsättningarna som ges. Men att hantera så många kontakter som stora barngrupper tär på barnens och personalens krafter. Det är allt för många dagar med omdirigering vid frånvaro av personal.

De dagar med pressat läge bildar tillsammans en rad av myggstick som till följd leder till ohälsa. Tyvärr är det där jag befinner mig och kroppen har gett vika, jag kan fortfarande gå till jobbet och leverera på grund att jag arbetar deltid. Det behöver satsas på att ge personal förutsättningar för att också erhålla en god, långsiktig arbetsmiljö! Den ansträngda situationen på förskolan är inte en individuell angelägenhet, det är en strukturell och politisk fråga!

4.

Jag har jobbat i två år som förskollärare och det känns som att jag redan hunnit vara med om det mesta. När jag började på min nuvarande förskola fick jag med en gång höra att ekonomin var dålig.

Dessa två år som jag har jobbat på denna förskola har jag bytt kollegor tre gånger. Många säger upp sig och flyttar på sig i hopp om att det ska bli bättre någon annanstans.

Men jag har stått kvar, men efter ett år av slit och ständigt bortfall av personal och för stor barngrupp så orkade jag knappt mer heller.

Efter ett år började det ljusna och arbetslaget började arbeta ihop sig och vi fick det väldigt

bra! Vi kunde andas ut lite och genomföra det vi planerat och jag kände mig stolt över vår avdelning.

Men då var ekonomin i botten. Vi fick köpstopp och var och är fortfarande tvungna att vända ut och in på oss själva innan vi får sätta in vikarier. Självklart kan vi säga nej men för att underlätta för hela förskolan ställer vi upp för varandra och kämpar på. För vi vill ju alla att förskolan ska gå runt och överleva.

Men vem tackar oss?

Vi jobbar över, tar emot barn som egentligen skulle vara lediga eller de barn som kunnat vara hemma med sjuk lillasyster/lillebror som faktiskt är hemma med ena föräldern den dagen.

Vi ler och tar emot med öppna armar. Vi kramar, tröstar och uppmuntrar, men under ytan kämpar vi med näbbar och klor för att hålla verksamheten flytande, i det tysta. För vi kan ju inte stå i hallen och säga som det är framför våra föräldrar? Eller hur?

Jag älskar mitt jobb, jag älskar mina barn och mina kollegor. Jag är stolt över att vi orkar kämpa tillsammans.

Jag gör gärna allt och lite till för att barnen ska ha det bra på förskolan. Jag planerar på söndagar om jag har lust. För att jag tycker att det är roligt och för att ha tid att kunna planera och genomföra de saker som jag brinner för.

Men.. Förskolan är till för lärande och omsorg. Men för att vi ska få till ett så bra lärande och omsorg som möjligt, krävs det mindre barngrupper för att sänka stressnivån och ljudnivån både för oss pedagoger men mest för våra barn.

Som det är idag känner jag varje dag dåligt samvete för att jag inte hinner med. Jag hinner inte prata med alla barn varje dag. Jag hinner inte hjälpa dem skriva ut den där fina fylla i teckningen de så gärna ville ha. Jag får ofta avbryta dem när de vill berätta saker eller fråga om något - för att jag måste finnas på flera ställen samtidigt. För vi räcker aldrig till.

Snälla alla politiker där ute, jag älskar mitt jobb och mina barn men vi alla går på knäna och orkar snart inte mer.

Förskollärestudent — Alingsås

Kort och koncist historia från verklighetens förskola. Enligt politikerna i Göteborgs stad finns det utrymme/plats för 6 fler barn på vår förskola denna termin. Vi blir då 23 barn på avdelningen för de äldsta, 19 på mellan och 18 på yngre med en personaltäthet på 3 pedagoger på varje avdelning. Imorgon börjar terminens inskolningar och vi har inte ens stolar för alla barn.

Alvesta

Förskollärare — Alvesta

Sjukskriven sen i påskas 2017. Den dagen hittade jag inte hem. Ringde min man i panik. Grät oavbrutet. Ångest. Sömlöshet. Sen tog tårarna slut och ångesten tog över. Mitt minne försvann. Kände knappt igen mina barn. Jag såg att de pratade med mig men jag kunde inte förstå orden. Vi hade då nästan 20 barn på 4 deltidare. Kollegor som slutade. Pressad arbetsmiljö med många barn i behov av stöd och INGA resurser. Chefen slutade och ingen fanns att tryggt leda oss framåt. Vi gjorde allt för att barnen inte skulle märka av den kaos som vi upplevde som personal. Kommunen krävde att vi skrev våra dokumentationer. Sida upp och sida ner. Jag skulle vara handledare till en student som gjorde praktik på sin egen arbetsplats. Sista dagen skrev jag hennes utvärdering. När jag stängde datorn så blev det svart. Vilken bil är min? Var bor jag? Hur tog jag mig hem? Idag jobbar jag 15 timmar i veckan. Orken finns inte. Försäkringskassan flåsar mig i nacken. Jobbet likaså. Måste komma tillbaka snabbt annars måste du omplaceras. Ångesten finns där. Livet är inte densamma och kommer aldrig att bli. Jag faller och vet inte hur jag ska ta mig upp. Vem tackar mig? Ingen.

Aneby

Förskollärare — Aneby

Vikariebristen känns väldigt stressande i perioder. Jag jobbar på en lantförskola och det verkar vara svårare att få vikarier dit. Många har inte heller körkort. Vad ska vi göra den dagen de som är pensionärer men vikarierar inte orkar mer?! Att inte ha tillräckligt med planeringstid är också ett stressmoment, vi är bara tre förskollärare av sju anställda på mitt jobb. Då behöver vi som är förskollärare mer planeringstid för att hinna med allt som vi ska göra. Istället för att behöva skjuta på saker till nästa vecka. Satsa mer på oss förskollärare eller anställ fler förskollärare! Så vi som är förskollärare kan gå hem ifrån jobbet och tänka: idag har varit en bra arbetsdag. Jag hann med det jag behövde.

Arboga

Förskollärare — Arboga

1.

När jag kommer hem på kvällen gör min tinnitus sig påmind. Jag sätter mig utmattad i soffan medan min lyckligtvis jämställda man både tar hand om barnen och fixar maten. Inga måsten orkas med och när det är dags att natta barnen somnar jag först av alla.

Ändå hör jag till de som älskar det här jobbet. Vi blir allt färre känns det som, men som förskollärare får man hela tiden lära nytt, möta nya personligheter och göra skillnad! Göra skillnad... Det var det jag drömde om när jag gick in i det här. Att få möta varje barn, få dem att känna sig älskade för den de är och öppna en värld av möjligheter för dem. Men det blir aldrig riktigt så. Mina kollegor blir sjukskrivna, det är magsjuka nr 3, influensa, höstblåsor, feberförkylning nr 43, migrän från stress, press och höga ljudnivåer och rätt vad det är tar orken slut hos ytterligare någon som går in i väggen. Det är svårt att hitta en vikarie med passande utbildning. Det där med att möta varje barn får vänta... igen. Nu handlar det som så många gånger om att ta sig igenom dagen. Barnens utvecklingspotential och självkänsla får vi ta en annan dag. För det var väl ändå inte så viktigt?

2.

Jobbar på en förskola med 40 barn på avdelningen och 9 pedagoger. Vi delar under dagarna in oss i mindre grupper. Efter en tuff höst med 2 pedagoger som har varit borta i stort sett någon eller flera dagar varje vecka hela hösten, på grund av olika sjukdomar samt en pedagog långtidssjukskriven, har det lett till att jag varit ensam kvar i vår mindre grupp med 14 stycken 2-3 åringar. Detta pga att 2 av pedagogerna som var sjuka var med mig i min grupp. Jag har suttit ensam med vår handlingsplan och har inte kunnat genomföra någon verksamhet på 3 månader utan det har varit ren förvaring av barn i åldrarna 2-3 år. Denna grupp var en trygg barngrupp vid starten i höstas, men blev tyvärr mer och mer otrygga då det var nya vikarier om det överhuvudtaget fanns någon vikarie tillgänglig. Ett barn var väldigt känslig för nya personer och fick panik när det kom nya ansikten. Barnet bara grät och grät, vilket gjorde att jag blev sittande för att trösta detta barn medans jag hade 13 till barn att tillgodose i gruppen, eftersom jag var deras trygghet gällande blöjbyten, potträning, toaletträning. Var på väg och krascha in i den beryktade väggen då jag vid flera tillfällen glömde saker, hade svårt att somna och upplevde hjärtklappningar när jag skulle sova. Min räddning i detta blev att jag fick vara hemma och vabba med mitt yngsta barn i några dagar.

3.

Har en långtidsvikarie i min mindre grupp som är sjukskriven 1 månad. Vikarien har varit sjuk mycket under hela hösten och det har fortsatt på samma vis. Hen är anställd till sista mars och ska ev. få förlängt till sista juni. Jag har påpekat detta till chefen, att jag inte anser

hållbart, då jag vet om att jag blir själv i min grupp minst varannan vecka. Detta pga att jag har en till pedagog som satt i system att vara hemma varannan vecka sedan hon började 1 år tillbaks. När hon kommer tillbaka är barnen otrygga och ängsliga, de har inte fått en god anknytning till henne på grund av att hon endast är närvarande varannan vecka. Det medför att jag får ta hand om alla 14 barnen då de kommer till mig. Hade även båda mina kollegor borta då vi hade inskolning. Ingen stöttning kunde ges från de andra i mitt arbetslag, då de hade sina grupper.

Detta gjorde att jag kände mig maktlös. Barnet och föräldrarna inte fick en god start, då jag inte kunde engagera mig som vi ska vid inskolningar. Det var ju svårt då jag hade konfliktlösningar, otrygga barn, blöjbyten, toaletträningar med mer. Fick nu svårt att sova igen pga hjärtklappningar. Jag var matt och gråtfärdig. Pratade med chefen att nu börjar jag visa tecken på att jag håller på att gå in i väggen igen. Hon sa då att de skulle prata med min kollega som är förskollärare, men inget mer har gjorts och hon är fortfarande hemma varannan vecka. Grät när jag gick till jobbet. Det känns inte motiverande att gå till jobbet, då jag vet att jobbet jag gör, blir ren förvaring och ingen pedagogisk verksamhet. Nu känns det som om jag ska kunna få det bättre så är det JAG som måste byta arbetsplats och inte den personen som är borta hela tiden, då chefen inte hör nåt.

4.

Har en långtidsvikarier i min mindre grupp som är sjukskriven 1 månad vikarien som varit sjuk mycket under hela hösten och fortsatt på samma vis, vikarien är anställd till sista mars & ska ev. få förlängt till sista juni, vilket jag påpekat till chefen att jag inte anser hållbart då jag vet om att jag blir själv i min grupp minst varannan vecka då jag har en till pedagog/förskollärare som satt i system att vara hemma varannan vecka sedan hon började 1 år tillbaks, när hon kommer tillbaka är barnen otrygga & ängsliga de har inte fått en god anknytning till henne på grund av att hon endast är närvarande varannan vecka vilket gör att jag får ta hand om alla 14 få de kommer till mig. Hade även båda mina kollegor borta få vi hade inskolning & ingen stöttning kunde gås från de andra i mitt arbetslag få de hade fina grupper. Detta gjorde att jag kände mig maktlös & barnet & föräldrarna inte fick en god start då jag inte kunde engagera mig som vi ska vid nyinskolningar, då jag hade konfliktlösningar otrygga barn, blöjbyten, toaletträningar med mer. Fick nu svårt att sova igen pga hjärtklappningar, matt & gråtfärdig. Pratade med chefen att nu börjar jag hå visa tecken på att jag håller på att gå in i väggen igen, hon sa få att de skulle prata med min kollega som är förskollärare, men inget mer har gjorts och hon är fortfarande hemma varannan vecka. Grät när jag gick till jobbet en dag känns inge motiverande att gå hit då jag vet att jobbet jag gör blir ren förvaring och ingen pedagogisk verksamhet. Nu Känns det dom att gör att jag ska kunna få det bättre så är det JAG som måste byta arbetsplats och inte den personen som är borta hela tiden då chefen inte hör nåt.

Arvika

Förskollärare — Arvika

Vad som nog skänkt mig mest stress är att jag älskar mitt yrke. Jag brinner verkligen för att arbeta med just de minsta.

Jag började i en ny kommun då jag var gravid. En med få utbildade, många långtidssjukskrivna, och många på väg tillbaka från sjukskrivning.

Innan så hade jag arbetat med utbildade med stort engagemang, så det blev en ny verklighet för mig. Efter fyra månader ville jag bara gråta. Då hade jag arbetat med så många utbildade vikarier att jag tappat räkningen och knappt orkade bry mig om det, för jag orkade inte lägga mer energi på att vara "tillmötesgående och ta hand om vikarierna så de vill vara kvar", då barnen måste gå först. Barnen som jag ville finnas där för, ge trygghet och en nyfikenhet på livet och allt som finns att upptäcka! Och så många vikarier som inte har någon kunskap om barn alls, som inte ens tycker om barn, med en barnsyn som fortfarande kan ge mig påtaglig ångest! Där jag fick ta kontakt med chefen för att sådana individer kan inte arbeta med barn. Men de finns i barngrupperna, och medvetet och omedvetet kränker barn. Och som utbildad med ett blödande hjärta slåss man för att barnen ens ska få snälla ord vid sin dagliga vistelse, som de själva är så utsatta för... Och att arbeta med långtidsvikarier, som vägrar läsa läroplanen, gå på utbildningar, vägrar ta in något av vad som gäller för småbarn, men ändå ska en få en vardag fylld av omsorg och trygghet, det är svårt. Och det skär i hjärtat att inte ens kunna som avdelningsansvarig för sin barngrupp arbeta som en vill. För ekonomin finns inte för att ge mig utbildade kollegor som också tänker på barnens bästa. För de har redan gått sönder... Och snart jag med. Och vilka finns där då som skyddar barnen mot ett skadligt förhållningssätt och en barnsyn från 20 talet?

Avesta

Förskollärare — Avesta

Jag tog min examen i juni i år, och som jag längtade under de 3,5 åren för att äntligen få börja arbeta med det bästa vi har - våra barn, vår framtid! Men jag känner redan nu en stor oro för framtiden. Jag började arbeta på en förskola där pedagogik knappt fanns med på kartan. Jag började därmed att arbeta i en annan kommun med högre lön, arbetskläder, 90% av personalen är förskollärare och förskolan är relativt nybyggd. Problemet är att ljust, fräscht och öppet inte per automatik innebär lokaler som fungerar bra för förskolan. Lokalerna är alldeles för små och vi har ingen möjlighet att dela upp barngruppen under dagen. Jag arbetar med de yngsta barnen, det är 14 barn samt 3 pedagoger. Barnen råkar i konflikter då vi i princip står på varandra och mornar och eftermiddagar slår vi ihop oss med

grannavdelningen. Vi är därmed i princip konstant 13-17 barn. Tempot trappas aldrig ned och alla måltider äts i en matsal - vilket ger en ännu högre ljudnivå då det är ca fyra avdelningar som äter samtidigt. Hur ska jag orka gå upp till heltid? Just nu arbetar jag mindre för att få mer tid med mitt barn, men trots färre timmar och att jag äntligen har schemalagd planeringstid hjälper tyvärr inte. På förskolan tänker vi att vi försöker ta oss genom dagen och när jag kommer hem har jag långt ifrån den energi jag önskat för att umgås med mitt egna barn. Vi orkar knappt med att se till att barnen är trygga, sedda, mätta, rena och utvilade. Hur ska vi kunna arbeta utifrån läroplanen i detta kaos? Hur ska vi kunna erbjuda barnen den verksamhet de förtjänar?

Blekinge län

Områdeschef — Blekinge län

Jag blir både ledsen och helt ursinnigt arg när jag läser alla berättelser!! Har jobbat inom förskolan sedan 1979 och har inte en dag ångrat mitt yrkesval! Precis som många innan mig har påtalat; det är ÅR världens bästa yrke! Men tyvärr har politikerna inte fattat vad det handlar om och har givit oss världens sämsta förutsättningar!! Det är vi som banar vägen för framtiden. Vi leder och visar ödmjukt vägen till vilka fantastiska förutsättningar livet bjuder. Vi finns alltid vid barnens sida och offrar hellre vår egen hälsa än sviker barnen. Som jag ser det är det just detta som har lett fram till dagens situation.

Politikerna har utnyttjat vår solidaritet och vår lojalitet mot både barn och föräldrar. Det gör mig ont att se Sveriges fina förskola i fritt fall och allt vi har byggt upp faller som ett korthus! Orkar inte ta del av fler berättelser där duktiga pedagoger ger upp och går hem på grund av en sjuk arbetsmiljö! Alla vägar är prövade men ingen har lyssnat. Vi som förvaltar framtiden har en skyldighet att fortsätta stå på barnens sida. Vem ska föra deras talan om inte vi som alltid funnits där? Återstår endast en utväg och det är att strejka. En enda dag och Sverige hade stannat. Vi måste en gång för alla inse att allt har ett pris. Det är nog nu. Låt 2018 gå till historien som det år då vi pedagoger reste oss och förde barnens talan. Det år då vi gick samman för en bättre framtid. Det är val snart och nu har vi chansen."

Boden

Förskollärare — Boden

Arbetar på en privat förskola i en barngrupp med barn 1-2år. Vi är tre heltidsanställda på 17 barn. Varje dag jobbar vi för att rodda en pedagogisk verksamhet, att jobba efter målen, följa lagar och regler medan barnen får en givande dag i förskolan. Istället känns det som vi förvarar barnen och "slussar" dem mellan aktiviteter. Jag går varje dag hem med en känsla att

jag inte sett alla barn och inte hunnit prata med föräldrarna. Ibland faller jag en tår av otillräcklighet när jag sätter mig i bilen på väg från jobbet. Jag önskar att iver och glädjen jag hade för mitt jobb under och efter förskollärarytbildningen kom tillbaka! För egentligen älskar jag ju mitt jobb!

Bollebygd

Förskollärare — Bollebygd

1.

Efter fyra månader på nytt ställe gav jag upp. Vi blev lovade 5-6 timmars planering i veckan; enskild planering, i arbetslag samt i reflektionsgrupper. Hela förskolan innefattade sju avdelningar. Sex stycken avdelningar låg i samma hus och skulle samarbeta två och två. På två avdelningar med 16 barn mellan 1 och 3 år i varje grupp skulle vi jobba 8 stycken. 3 i varje arbetslag plus två utöver, en pedagog för att täcka in allas lediga dagar då nästintill vi alla jobbade 80% och en pedagog för att täcka in vid sjukdom och vab. Drömläge tänkte jag. Jag hann knappt börja innan en kollega på andra avdelningen blev sjukskriven. I hela huset försvann, under dessa fyra månader jag arbetade där, fyra kollegor i sjukskrivningar, sex stycken sa upp sig. Vår kollega som skulle täcka upp våra lediga dagar blev förflyttad till en helt annan avdelning på förskolan. Vår 8:e medarbetare som skulle stötta upp vid sjukdom fick gå in på våra lediga dagar vilket innebar att vi skulle vara två på ena avdelningen, tre på andra. Ibland blev hon dock ivägskickad till en annan avdelning för att stötta upp och vi var då två personal på vardera sida. Vid sjukdom eller vab var vi också två på vardera avdelning. Inga vikarier fanns. I slutet av terminen fick vi dock in en kollega på avdelningen bredvid. Vi hade inskolningar konstant, istället för att placera in alla barn i början av terminen kom de löpande under hela terminens gång. Vi hann aldrig få till en gruppkänsla eller börja arbeta med en planerad verksamhet utefter tema då vi hela tiden fick lägga det på is för att ta emot ny inskolning. Det positiva med det dock var att vi inte var full barngrupp på så få personal då vissa barn fått placering från november eller december. Planeringen gick aldrig att få ut, mycket beroende på att all planering var inbakat i schemat och man skulle lämna sin grupp mitt under dagen. Förskolor jag arbetat på tidigare har haft planeringstid utanför schemat, att sitta med före eller efter arbetet i barngruppen, dels för att inte störa det pedagogiska arbetet mitt under dagen, dels för att verkligen få ut sin planeringstid. Under dessa fyra månader jag arbetade på förskolan fick jag ut enskild planering en gång, i en och en halv timme. Jag satte mig ofta självmant på mina raster för att få gjort någonting så vi skulle kunna starta upp något slags arbete. Under dessa fyra månader fick vi ut arbetslagsplanering tre gånger. Vi kunde inte lämna våra pågående inskolningar plus alla de andra barnen till våra två kollegor på avdelningen bredvid då de hade fullt upp med sin egna grupp samt sina egna inskolningar. Utebliven planering blir ju också utebliven pedagogisk verksamhet i gruppen. Under dessa

fyra månader kunde vi sitta på vår reflektionstid två gånger, fast i ärlighetens namn hade vi ju inte så mycket att reflektera kring då vi aldrig hann få ut planering. Jag lämnade förskolan för att testa på annan pedagogisk verksamhet istället

2.

Efter fyra månader på nytt ställe gav jag upp. Vi blev lovade 5-6 timmars planering i veckan; enskild planering, i arbetslag samt i reflektionsgrupper. Hela förskolan innefattade sju avdelningar. Sex stycken avdelningar låg i samma hus och skulle samarbeta två och två. På två avdelningar med 16 barn mellan 1 och 3 år i varje grupp skulle vi jobba 8 stycken. 3 i varje arbetslag plus två utöver, en pedagog för att täcka in alla lediga dagar då nästintill vi alla jobbade 80% och en pedagog för att täcka in vid sjukdom och vab. Drömläge tänkte jag. Jag hann knappt börja innan en kollega på andra avdelningen blev sjukskriven. I hela huset försvann, under dessa fyra månader jag arbetade där, fyra kollegor i sjukskrivningar, sex stycken sa upp sig. Vår kollega som skulle täcka upp våra lediga dagar blev förflyttad till en helt annan avdelning på förskolan. Vår 8:e medarbetare som skulle stötta upp vid sjukdom fick gå in på våra lediga dagar vilket innebar att vi skulle vara två på ena avdelningen, tre på andra. Ibland blev hon dock ivägskickad till en annan avdelning för att stötta upp och vi var då två personal på vardera sida. Vid sjukdom eller vab var vi också två på vardera avdelning. Inga vikarier fanns. I slutet av terminen fick vi dock in en kollega på avdelningen bredvid. Vi hade inskolningar konstant, istället för att placera in alla barn i början av terminen kom de löpande under hela terminens gång. Vi hann aldrig få till en gruppkänsla eller börja arbeta med en planerad verksamhet utefter tema då vi hela tiden fick lägga det på is för att ta emot ny inskolning. Det positiva med det dock var att vi inte var full barngrupp på så få personal då vissa barn fått placering från november eller december. Planeringen gick aldrig att få ut, mycket beroende på att all planering var inbakat i schemat och man skulle lämna sin grupp mitt under dagen. Förskolor jag arbetat på tidigare har haft planeringstid utanför schemat, att sitta med före eller efter arbetet i barngruppen, dels för att inte störa det pedagogiska arbetet mitt under dagen, dels för att verkligen få ut sin planeringstid. Under dessa fyra månader jag arbetade på förskolan fick jag ut enskild planering en gång, i en och en halv timme. Jag satte mig ofta självmant på mina raster för att få gjort någonting så vi skulle kunna starta upp något slags arbete. Under dessa fyra månader fick vi ut arbetslagsplanering tre gånger. Vi kunde inte lämna våra pågående inskolningar plus alla de andra barnen till våra två kollegor på avdelningen bredvid då de hade fullt upp med sin egna grupp samt sina egna inskolningar. Utebliven planering blir ju också utebliven pedagogisk verksamhet i gruppen. Under dessa fyra månader kunde vi sitta på vår reflektionstid två gånger, fast i ärlighetens namn hade vi ju inte så mycket att reflektera kring då vi aldrig hann få ut planering. Jag lämnade förskolan för att testa på annan pedagogisk verksamhet istället.

3.

Borlänge

Förskollärare - Borlänge

1.

I min barngrupp är det 2 förskollärare (100% och 75%) och 1 utbildad (50%). Det funkar när vi har max 10 barn men med hela barngruppen på plats så är det svårt. Vi har störst barngrupp mellan klockan 9-14, måndag-torsdag. I barngruppen har vi 2 barn som vi får stöd och råd av specialpedagog. Det är svårt att räkna till på 14 3-4 åringar. Dom flesta pratar ej svenska och behöver mycket stöd med samspel och språk. Vår verksamhet har vi i en modul sen 6.5 år tillbaka, den är inte anpassad till barngruppen. Ett stort rum, två små, en liten trång hall, stopp i avloppet ibland, dålig ventilation. Innan jul var det 17 grader inomhus. Vårt fungerande schema har ändrats för mera tid från barngruppen, något som skapar dåligt arbetsmiljö och många letar efter annat jobb.

2.

I fyra år har jag arbetat som utbildad förskollärare men redan nu försöker jag göra upp planer för vad jag ska göra om yrkesvalet inte håller.

Arbetar med barn 3-5 år och i en, vad jag förstått, förhållandevis liten barngrupp på 20 barn med 2,75 i bemanning. Älskar mitt jobb och mina kollegor och vill egentligen inte byta bana i livet men inser att det kan bli nödvändigt för min egen överlevnad. Ökade krav på administrativa arbetsuppgifter gör att dagarna är ett evigt pusslande för att täcka upp i barngruppen, som i sin tur blir allt mer orolig, stressad och otrygg. Arbetsbördan blir dessutom enorm när ingen hänsyn tas till vilka barn som finns i barngruppen då barn med behov av extra stöd tycks öka, troligtvis som en följd av ovanstående faktorer. Den nedåtgående spiralen är igång och stora förändringar måste till NU om inte samhället ska stå inför en kollaps. När förskolan stannar, stannar Sverige.

Borås

Förskollärare — Borås

1.

Jag ser dagligen hur barnen påverkas av de stora barngrupperna. Idag är barnen mer högljudda, ofokuserade, i behov av mer bekräftelse än vad de var för X antal år sedan. Jag har flera kollegor som är sjukskrivna pga stress. Även jag har varit det. Vad är det för start i livet vi ger dem när vi inte kan räkna till. Barnen är vår framtid. Låt oss ge dem en trygg start.

Mindre grupper = mer närvarande och glada pedagoger som orkar driva verksamheten efter målen.

2.

För att jag som förskollärare skall kunna tillgodose barns behov och mål samt riktlinjer som ställs på oss måste någonting ske snabbt! Är trött på barnpassning vill använda mig av mina kunskaper och kunna se barnen utvecklas till härliga människor med empati till varandra. Fyra års studier skall man slänga bort till detta? Höj lönerna och se över barnens framtid. Färre barn i grupperna ger barnen större möjligheter till att lyckas i livet. Förskolan ger grunden till ett livslångt lärande.

3.

Jag älskar verkligen mitt jobb men vet inte hur länge till jag orkar. Kraven vi har på oss är helt orimliga! Att driva en välfungerande pedagogisk verksamhet samtidigt som vi ska städa, tvätta och diska. Vi ska kontrollera så barnens schema är riktigt och antal timmar stämmer. Vi ska fylla på med pappershanddukar, toapapper, rengöringsmedel och gå ut med sopor. Vi ska både öppna på morgonen och stänga på kvällen.

Varje vecka har jag 1 1/5 timmes egen planeringstid, då jag ska komma på alla bra idéer så verksamheten drivs framåt, förbereda utvecklingssamtal, lägga ut dokumentation på nätet, skriva ut egen dokumentation som jag sätter upp på avdelningen, förbereda föräldramöten, inskolningar och fylla i alla andra olika papper som ska fyllas i utan att vi vet varför.

När någon är sjuk ska vi själva ansvara för att boka vikarie och om vi får någon är det oftast någon helt utan utbildning som vi då förväntas hjälpa och förklara för hur vår verksamhet fungerar.

Jag är utbildad förskollärare för att jobba med barnen. Att få vara nära barnen i deras läroprocesser och utmana dem i den pedagogiska miljön, det är det jag vill! Att vara barnens medforskare och upptäckare är det jag brinner för! Att skapa en utforskande miljö, där vi lyssnar till och ser varje barn, där barnens inflytande är självklart, där barnen får många möjligheter till att uttrycka sig med hjälp av estetiska uttryckssätt, där vi får möjligheter till regelbunden reflektion och fortbildning, det är det jag drömmer om!

4.

Att bli ensam med 19 barn en halvdag är inte optimalt för att kunna garantera barnens säkerhet. Även om övriga avdelningar går in och hjälps åt, så kommer allas arbete utefter läroplanen i kläm. Förskollärare planerar sina undervisande aktiviteter i beroendeställning av sina kollegor. Att undervisa barn i 2-6 års ålder kräver smågrupper. Men fattas det personal och är vikariestopp så kan man endast förvara barnen och försöka se till så att ingen skadar sig! Det blir inte en god undervisande miljö, det blir inte en behaglig miljö för barnen att delas ut på andra avdelningar eller ha personal som kommer in från olika avdelningar. Oro, stress och inte alls ur barnens perspektiv för en god lärandemiljö. Vi behöver resurser för att

kunna ha en god undervisande miljö med en personaltäthet som åtminstone kan garantera barnens säkerhet!

5.

De senaste veckorna har en magsjuka och en långdragen feber med förkylning drabbat vår förskola. Personalen som arbetar på de mest drabbade avdelningarna har nästan alla varit hemma för antingen det ena eller det andra eller båda. Den personal som behövt täcka upp dagarna där har också drabbats.

Som personal hjälper du självklart det barn som spytt på förskolan, torkar upp och sanerar för att minska smittspridning. Du snyter snoriga näsor. Du ligger bredvid hostiga barn på vilan. Du gör detta trots att du vet att du med stor sannolikhet blir smittad. Det är inte ett alternativ att hålla sig undan, detta är din arbetsmiljö.

Det jobbet vi gör borde rimligen inte belönas med en karensdag. Sjukfrånvaro med full ersättning från första sjukdagen är det som vore rätt. Du har utfört ditt arbete på ett korrekt sätt, du har gjort ditt bästa för att minska smittspridning till fler barn och kollegor. Ett insjuknande tar hårt på kroppen och du är inte dig själv på flera dagar.

Det funderas en hel del på hur förskolläraryrket kan bli mer attraktivt för att få fler att söka sig till yrket. Men också för att få fler att inte lämna. Det som beskrivs här är just nu en stor baksida med yrket. Full ersättning från första sjukdagen kan vara en del i ett stort arbete.

6.

Just nu när jag skriver detta så gråter jag. I morgon ska jag tillbaka till jobbet efter några lediga dagar... Ett jobb på en förskola i Borås, i en grupp med 23 högljudda barn, 98% med annat modersmål, två kollegor varav en av dem jobbar 80% p.g.av stress. Jag vill inte gå, mitt hjärta dunkar, jag svettas. Jag vill bara försvinna. Men just nu jag har ingenstans att ta vägen. Med en man sjukskriven så kan vi inte klara oss ekonomiskt, så imorgon jag ska gå upp för att kunna öppna kl. 5.30. Jag skriker på hjälp. Jag var hos läkare i morse för att jag har mycket ont i bröstet och känner mig så oerhört trött. Jag fick några antidepressiva mediciner, känner bara att orkar inte med ett sådant liv. Men jag är 50 år gammal, har fortfarande studielån att betala....Vad händer med mig? Tänk på oss, vi behöver minst lika många semesterdagar som alla andra lärare för att kunna orka...snälla ...Hjälp oss!

7.

Just de punkter ni nämner i er text om att det är underbemannat, för stora barngrupper, fixa och trixa/ändra sina och kollegornas tider för att kunna ha en tryggare miljö för barnen och att vi kollegor inte ska lämnas i sticket, stämmer. Oroliga föräldrar. Inga vikarier att få in, vår planeringstid finns inte. Sjukskrivningarna blir bara fler och fler på förskolorna både där ens egna barn går och på sin egna arbetsplats. Som pedagog vill man barnens bästa och gör allt i

sin makt att barnen ska känna sig trygga och få en fin och värdefull dag på sitt ”jobb”. Vi behöver se och KÄNNA AV en stor förändring inom förskolan!!

8.

Hjälp oss!

Vad är ett barn i förskolan? Ett antal timmar eller en individ med egna behov?

Så som systemet är nu så ses en barngrupp i antal volymtimmar. När summan av en bestämd tid inte är uppnådd så tas fler barn in i en barngrupp. Problematiken som sker är att barngrupperna blir väldigt stora.

Vi arbetar 3 pedagoger på en avdelning där det snart börjar 18 småbarn, små individer som skall få vår pedagogiska tid och vi jobbar inte ens heltid alla i personalstyrkan. Vi har barn som går 15 timmar och även om de inte går mer än tre dagar i veckan, fem timmar om dagen så finns alltid möjligheten att de går upp i tid för att föräldrarna hittar arbete, får en praktikplats eller kommer in på en kurs och studerar heltid. Plötsligt överstiger vi de utsatta volymtimmarna och alla barnens behov ska tillgodoses och de ska få en pedagogisk verksamhet. Det blir konkurrens på vänner, konkurrens om att få tid med pedagog och konkurrens över utrymme.

Det var antalet barn. Sedan har vi deras individuella behov. När ett barn placeras på en avdelning så vet inte placeringssamordnaren om det är ett barn i behov av särskilda rättigheter(BSS). Det kan röra sig om barn med autism, ADHD, anknytning, språkproblem osv. Tänk er att dessa barn ska konkurrera om vänner, utrymme och tid med pedagog med 15+ andra barn. Det är i förskoleåldern som det upptäcks att barn har behov av särskilda rättigheter, det är då en utredning kan uppstå. Men det sker inte förrän efter de är ca tre år och i samråd med föräldrar vilket också är en utmaning. Det kan dröja ett till två år innan föräldrar går med på att barnet ska utredas. Har ett barn inte en diagnos när hen ska gå över till skolan så minskar chanserna att barnet får en resurs och det stöd som barnet behöver. Därför är det väldigt viktigt att personalen på förskolan har en god kontakt med föräldrar och kan förklara intentionerna. I förskolan möter vi föräldrar som inte har svenska som modersmål vilket gör att dessa samtal kan ta längre tid och behövas fler gånger. Vi har observerat att våra BSS reagerar kraftigare när de är i stora barngrupper. Även om vi pedagoger dagligen arbetar med att dra ner på ljudvolymen och springet inomhus så är det barn vi arbetar med och givetvis sker det tillfällen där det går upp i varv men det påverkar våra BSS. Det sker ett kaos i deras sinnen och de har svårt att möta situationen. Pedagoger behöver möta dessa barn i deras sinnesstämning och det tar uppmärksamhet från de andra barnen. Tänk er tre pedagoger på 15+ barn varav åtminstone 1-2 barn är BSS som det ser ut i barngrupperna just nu på yngrebarn.

Vi har en specialpedagog som ska ut och observera och handleda pedagoger på flera förskolor. Vår specialpedagog är ständigt fullbokad och det kan dröja månader innan vi får en tid. Tänk att när du väl får godkännande av föräldrar att få koppla in en specialpedagog så kan barnet redan vara 5 år och det är bara ett par månader kvar innan hen ska till skolan och du vet inte om du hinner med en utredning för att barnet ska få så goda chanser som möjligt i skolan.

På förskolan möter vi barn med svenska som andraspråk. Det gör att vi dagligen arbetar med språket. Vi har fått barn som inte kan ett ord svenska, rent av landade i Sverige två dagar innan hen börjar i förskolan. Tänk att hamna med 15+ andra barn och tre vuxna och inte kan göra sig förstådd. Tänk att du då ska konkurrera med 15+ andra barn med tid med pedagog, utrymme och vänner. Vi pedagoger får hitta olika strategier att kommunicera med barnen på och flera gånger har vi inte fått gå kurser med alternativa kommunikationsmedel som exempelvis tecken som stöd (TAKK). Vi får söka själva på nätet efter material och försöka i barngruppen ta till oss det. Vi kan få material från vår specialpedagog men fortfarande inte att vi får gå en kurs. Vi vill ha ordentlig handledning för att möta alla våra barn med sina egna unika individuella behov.

I förskolan frodas bakterier och virus. Personalen utsätts hela tiden för det och även om en efter en tid upplever stärkt immunförsvar så blir även vi sjuka. Lojaliteten till våra kollegor är stark och vi avbryter gärna vår sjukperiod för att komma tillbaka. Anledningen kan vara att vi vet att det är vikariebrist, det är inte garanterat att vi får en vikarie när vi blir sjuka. När en vikarie sätts in är det oftast en utbildad som ska sättas in i verksamheten och de planeringar vi satt upp i arbetslaget. När vi ordinarie kommer tillbaka till jobbet för tidigt så brukar det leda till att sjukdomen tar längre tid på sig att släppa. Vi får fler korta sjukdomsperioder och fler karensdagar. Men vi tar det för att komma tillbaka och göra vårt jobb, trots att det sliter håll i plånboken och på hälsan (både mentalt och fysiskt). Men det är inte så här det borde vara. Vi pedagoger borde få släppa arbetet när vi är hemma sjuka och tänka på att vi ska bli friska. Vi borde få ha en känsla av att allt har ordnat sig på arbetet nu när jag är hemma, jag kan slappna av. Men personal- och vikariebrist råder ofta och facken arbetar hårt för att höja statusen för yrken i förskolan för att det ska vara lockande att arbeta där. Men ändå saknas kompetensen.

Att arbeta med barn är ett fantastiskt givande arbete. Men det kan bli mer givande för barnens utveckling om vi ser till individen och inte till volymtimmar. Vi pedagoger har valt vårt yrke för vi vill ge barnen en förberedelse till samhällslivet, en mening och en plats, en utveckling och en tro på dem själva. Men för att vi ska kunna förverkliga detta så mycket som möjligt behöver vi se till människan, inte till siffror och system. Vi förstår att statistik och system behövs men vi ser också att det inte tillgodoser barnens behov i förskolan för det har blivit alldeles för humaniserat. Vi vill rekommendera alla politiker att ta en heldag (eller halvdag) och komma ut som en pedagog och följa en dag på förskolan för att se de individer och de

viljor som är Sveriges framtid. Ta er tid att möta den verkligheten som ni tar beslut om. Humanisera, se och känn det varma utbytet som en får i mötet med unga människor.

Vi pedagoger anser att det finns många barn som har behov av särskilt stöd där vi pedagoger inte räcker till eller har tillräcklig med kunskap. Enligt Förskolans läroplan ska vi se till att varje barns behov tillgodoses och detta känner vi oss otillräckliga med då vi inte räcker till.

Vi anser att det finns flera barn som inte utvecklar språket tillräckligt på grund av personalbrist och tidsbrist. Vårdnadshavarna känner stor oro då det ofta kommer ny personal vilket även påverkar barnens trygghet. Ofta får vi in vikarier som inte har den kunskapen som krävs vilket tar tid ifrån barngruppen då vi pedagoger ska vägleda vikarier in i verksamheten. Vi har även svårt att få tag på vikarier. Vi upplever många gånger att vårdnadshavare inte är insatta i förskolans verksamhet och regler. Vi pedagoger behöver tid för att lyssna på barnen och se barnen vilket ingår i vårt uppdrag.

Det vi vill förbättra i förskolan är för oss alla både vårdnadshavare, pedagoger och barn. Här har vi pedagoger mycket ansvar, mer ansvar än vad som egentligen ligger i vårt uppdrag. Dels ansvaret med föräldrar, kommunikationen, språkbristen, allt administrativt. Att allt ansvar läggs på pedagogerna tär på tiden som vi SKA lägga i barngruppen. Vi vill att vår problematik vi möter med föräldrar med svenska som andraspråk tas i beaktande och att system kan förenklas och utformas för att möta deras kunskaper och språk. Vi vill ha ett mer inkluderande system för dessa föräldrar.

Allt annat som vi gör än att vara i barngrupp är:

Skriva schema åt vårdnadshavare då många har få kunskaper inom detta.

Vårdnadshavarna har svårigheter med att använda självservice och vill gärna be om vår hjälp vilket innebär mer tidsbrist för barngruppen.

Det kan uppstå situationer då vi får ringa allmänna samtal åt vårdnadshavarna som har svårt för det svenska språket. Mitt i allt detta så ska vi hjälpa andra avdelningar som också har personalbrist. Vi vill såklart hjälpa vårdnadshavarna på bästa sätt men detta är på bekostnad av barnens tid.

Som det kan se ut i förskolan är att pedagoger slutar och andra gått iväg på mammaledighet, ändå finns det ingen som ersätter dessa, då trycks det in fler barn i barngruppen och ingen inser att det behövs personal.

Hur löser vi detta på bästa sätt?

Med vänlig hälsning pedagoger i förskolan

9.

På vår förskola saknas det personal nästan varje dag och vi tvingas pussla och låna ut personal för att ingen ska jobba helt ensam. Vikarier ska vi helst inte ta in och när vi får och verkligen behöver så finns det inga att få tag på. Planeringar faller då vi måste lösa personalbristen. Utåt ska/får vi inte visa att vi har det jobbigt. Folk mår dåligt, är sjuka ofta och är stressade, man känner sig otillräcklig och går hem med en känsla att man inte kunnat göra sitt jobb fullt ut. Samtidigt läggs det mer och mer krav på oss pedagoger för att vår kommun arbetar för att bli "Sveriges bästa förskola" Ett mål som förövrigt känns väldigt långt borta som det ser ut nu och med all förlorad planeringstid är det omöjligt att uppfylla. Läst 3,5 år på högskolan för att få jobba med det jag verkligen älskar, men som det ser ut nu är det långt ifrån det yrke jag valde att utbilda mig till.

Både jag och andra kollegor har varit hemma med utmattningssymptom men inga större förändringar har skett för att skapa bättre förutsättningar att genomföra vårt uppdrag när vi kommit tillbaka.

Outbildade och oengagerade människor tas in i verksamheten för att täcka personalbristen och det skapar extraarbete för oss pedagoger då ännu mer läggs på oss. Den pedagogiska planeringen (om den ens finns) får läggas åt sidan och vi får ägna oss åt bara barnpassning för att få dagarna att gå runt. Vem som helst kan ersätta vår plats och det visar väl statusen på vårt yrke då ingen kompetens behövs. Många barngrupper blir stökiga, ett resultat av personalbrist och ej behörig personal på plats.

Trots allt slit och att vi vänder ut och in på oss själva och kämpar för att försöka få kvalitet på vårt arbete är vi underbetalda och får höra att vi ligger som vi ska lönemässigt trots att vi ligger flera tusenlappar under andra kommuner i landet. Det är dags för en radikal förändring i förskolan, annars kommer många duktiga och fantastiska pedagoger snart försvinna till andra yrken och förskolan falla till en nivå politikerna nog inte ens vill föreställa sig.

10.

Vem tar hand om stadens små när vi inte finns på arbetet? När vi måste vara hemma för kroppen säger att det är nog? När vi inte får den respons som vi behöver för att orka?

Vem tar hand om oss när vi inte orkar ta hand om de små? Vem stöttar oss innan det gått så långt? Vem har rätten att komma och kränka och kritisera oss utan att vi får ett skit?

Jo, en inbokad tid med en psykolog, ska jag tacka och ta emot.

Hur skall jag hantera allt detta? Stå och vara professionell när jag möter föräldrar på min fritid. Då jag anser att mitt liv börjar. Där jag får orka vara med min familj, mina barn! Den

orken och glädjen tappade jag efter halva dagen på arbetet på grund av att situationen är för pressad.

18 små, små barn, inte ens fyllda 2 år, men knappt tre heltidsanställda där mitt pedagogiska arbete blir ren barnpassning, där min stora passion för dessa små försvinner för att jag bara får göra så gott jag kan, det bästa av situationen, orka dagen! Men nästa dag då? Och nästa dag? För alla barns rättigheter till utveckling och lärande, där jag vill finnas för dem! Vart finns den?

Jag står ut ett litet tag till, tror jag!

11.

När jag började på min senaste arbetsplats bad jag att slippa för mycket ansvar då jag är småbarnsmamma, jobbar 75% och pluggar 25%. Det var jag och 2 andra fsk-lärare och resten utbildade vikarier. Förskolläraren på min grannavdelning gick snabbt in i väggen och är fortfarande sjukskriven vilket gjorde mig avdelningsansvarig för inte bara 1 utan 2 avdelningar. Jag blev inte tilldelad ansvaret men kände det eftersom de barnen var "högt och lågt" och bara 2 vikarier där som försökte få runt dagen. Det håller inte. Barnen behöver trygga vuxna som vill ge en pedagogisk omsorg!

Vissa dagar när det är många sjuka har jag bokstavligen fått klona mig och sprungit fram och tillbaka mellan 2 avdelningar för att få allt att gå runt och för att alla ska kunna få ut sin rast. Och det finns barn med särskilda behov som är utåtagerande och mycket känsliga även på den här förskolan. Jag har nu sagt upp mig pga av att jag inte vill gå in i väggen och börjar snart på en annan förskola där jag tror och hoppas att det är lite mer stabilt. Men barnen är ju kvar...

12

Jag är en nyexad förskollärare. Jag har arbetat ett år inom förskolan utan tidigare erfarenheter utöver min vfu. Jag vill visa framfötterna och jag har försökt att göra det under detta året som gått, vilket har inneburit att jag tagit mig på stora ansvarsområden i förskolan. Dels så har jag påbörjat Läslyftet, vilket jag tycker är fantastiskt kul! Men jag ges inte möjligheten till detta. Jag måste ta från min egen PUT tid till förberedelser vilket blir svårt när jag knappt får ut någon PUT tid, det har slutat med att jag sitter hemma och stressar över att hinna med när jag vet att jag inte borde. Men samtidigt så vill jag inte hamna på någon dålig sida hos chefen.

13.

Jag känner mig, som ganska nyutexad förskollärare, grundlurad på min utbildning och tvivlar ibland på mitt val av yrke. Jag älskar barn och att få vara med och forma vårt samhälles framtid till det bättre lät som ett drömyrke i mina öron. Nu när jag kommit ut i verksamheten så vet jag inte vad jag skall tro eller känna.

Under utbildningen fick vi ta del av så mycket bra forskning, skolverkets riktlinjer, barnkonventionen, en hel del givande workshops och föreläsningar med mera, med mera. Det fick mig att bli taggad på yrket och verkligen längta efter att få komma ut i yrkeslivet och sätta sina lärdomar och tankar till handling. Nu när jag väl är här så känner jag mig mestadels otillräcklig och ledsen.

Otillräcklig för att jag i min skalle verkligen inte kan klura ut hur jag skall lyckas se och bemöta varje enskild individ som jag enligt våra skyldigheter och riktlinjer skall göra. Hur skall jag hinna genomföra det som jag lärt mig under mina 3 år? Den stressen har nu redan visat sig hos mig med panikångestattacker, konstant illamående och alldeles för många sjuktillfällen pga nedsatt immunförsvar.

Ledsen är jag bland annat för att jag känner att jag lånat över 300 000 kronor i onödan till att bli något som inte alls visade sig vara den dröm jag trodde. Allt detta pga för stora barngrupper, vikariebrist med mera.

Vi har i dagsläget 18 barn i åldrarna 1 till 3 år på inte ens tre heltider! Vi är 3 personal kanske 2 timmar om dagen i och med möten och annat administrativt med mera.

Jag undrar vart barnens rättigheter finns inom denna verksamhet när den ser ut som den gör? Situationen är verkligen inte hållbar eller ens mänsklig!

Händer inget snart så byter jag helt klart yrke för det känns inget annat än förjävligt att utsätta barn för detta. Dessa små har inget att säga till om utan får bara anpassa sig till kaoset.

Sjukt är det...minst sagt!

14.

Har efter 40 år i förskolan blivit sjukskriven för utmattningsdepression. Det som bekymrar mig mest är hur mina kollegor som ännu inte arbetat så länge skall orka fortsätta som förskollärare. Jag stämmer in i alla dessa berättelser när det gäller oro för barnen, en stor frustration för att man sällan kan genomföra det som planeras, att alltid försöka hålla skenet uppe för att föräldrarna skall känna sig trygga när de lämnar sina barn osv. Just nu vill jag bara gå i pension. I det här arbetet gäller det att privatlivet går som på räls, man har inga marginaler om något skulle hända.

15

Vi stod med en personal kort och med ett barn på inskolning som har det riktigt svårt att känna sig trygg hos oss. I stort sett går 1 personal åt helt på det barnet. Inga vikarier finns att tillgå om man inte bokar en bra tid i förväg (och inte ens då är det garanterat att man får en vikarie). Så med en personal sjuk, en personal som fick ägna 100% av sin uppmärksamhet till ett hysteriskt gråtande litet barn lämnades den sista pedagogen ensam kvar med 11 andra barn som skulle få en pedagogisk verksamhet utifrån verksamhetens mål och läroplanen, som skulle få känna sig sedda, få blöjor bytta, få frukt, få på sig kläder för att gå ut, hjälp med avklädning, mat som skulle hämtas och dukas upp m.m. När sedan en pedagog går hem (efter att ha fått jobba över dessutom) så blev jag lämnad ensam med 8 barn i åldrarna 1-3 år som återigen skulle få blöjor bytta, mellanmål skulle ordnas, det skulle plockas upp efter vilan

samt att man ska börja göra ett trevligt avslut och bemöta de vårdnadshavare som kommer för att hämta det viktigaste i deras liv.

18.

Efter ca 5 år i yrket börjar min ork att svalna. Jag har alltid älskat mitt jobb och när jag skulle välja högskolelinje fanns det inga tvivel alls. Jag ville bli förskollärare. Första 3 åren tuffade på bra. Jag hade energi, bra idéer och kände att jag hade gott om tid för planering, reflektion och framförallt tid för barnen.

Igår kände jag att sista droppen i bägaren fick den att rinna över. Jag smsade min man och sa att nu orkar jag inte mer. Nu vill jag byta yrke. Vilket egentligen gör mig så ledsen, för att jag älskar ju mitt jobb.

Men när barngrupperna växer och växer. Personaltätheten blir mindre och mindre. Jag kan inte stå för min yrkesprestation och garantera barnens säkerhet när vi största delen av dagen (förutom mellan 9-13) enbart är 2 förskollärare på 16 barn (1-2,5år). De allra flesta barn är närvarande från 7.30-16.30.

Vi har barn i gruppen som kräver en närvarande vuxen för att dagen ska fungera. Och tyvärr så kan vi inte ge hen eller resten av barnen det dem behöver i tillräckligt stor utsträckning. Varje dag föräldrar ringer in och sjukanmäler sina barn andas vi ut. För det betyder en mindre barngrupp och en mer hanterbar dag.

Jag känner mig ledsen, arg och vilsen. Jag är ju en förskollärare. Vad skulle jag annars göra?

17.

Statsbidraget till förskolan

“En kortsiktig satsning”

Det som förra året gjorde att Borås stad kunde redovisa minskade barngrupper i förskolan var att man genom statsbidraget kunde öppna tillfälliga fiktiva avdelningar. På många håll satte man upp skiljeväggar på befintliga avdelningar, på andra delade man gruppen under vissa aktiviteter i veckan. En fungerande användning av de extra resurserna gjorde att verksamheten kunde få en högre kvalitet. Extra personal kunde stötta vid kritiska moment som vid utgång. Pedagogerna fick större möjlighet att planera undervisningen och kunde oftare få ut pauser och raster.

Nu är tilldelningen av statsbidraget klart inför nästa läsår. Borås får en betydligt mindre del. Det innebär i de flesta fall att förskolor som blir utan kommer att stänga de tillfälliga avdelningarna. Stängda avdelningar hade i normala fall mötts av stort motstånd. Men istället är det helt tyst. Det visar att dessa avdelningar inte var lika mycket värda. Avdelningarna var bara en kortsiktig satsning för att lugna medarbetare och brukare.

När höstterminen börjar är vi tillbaka på ruta ett. Barngruppernas storlek lär landa på ungefär samma siffror som varit de senaste 10-12 åren. Personaltäthet går sakta neråt. Sjukskrivningarna pga. utbrändhet ökar. Ett eller två års konstgjord andning kommer inte hjälpa.

Satsningen på förskolan måste bli långsiktig. Öka personaltätheten permanent. Ge pedagogerna möjlighet att dela barnen i mindre grupper under dagarna. Säkerställ att pauser och raster kan tas ut. Fortsätt satsningen på lönerna inom förskolan, så att fler vill börja arbeta här och fler vill stanna kvar.

18.

Efter ca 5 år i yrket börjar min ork att svalna. Jag har alltid älskat mitt jobb och när jag skulle välja högskolelinje fanns det inga tvivel alls. Jag ville bli förskollärare. Första 3 åren tuffade på bra. Jag hade energi, bra idéer och kände att jag hade gott om tid för planering, reflektion och framförallt tid för barnen.

Igår kände jag att sista droppen i bägaren fick den att rinna över. Jag smsade min man och sa att nu orkar jag inte mer. Nu vill jag byta yrke. Vilket egentligen gör mig så ledsen, för att jag älskar ju mitt jobb.

Men när barngrupperna växer och växer. Personaltätheten blir mindre och mindre. Jag kan inte stå för min yrkesprestation och garantera barnens säkerhet när vi största delen av dagen (förutom mellan 9-13) enbart är 2 förskollärare på 16 barn (1-2,5år). De allra flesta barn är närvarande från 7.30-16.30.

Vi har barn i guppen som kräver en närvarande vuxen för att dagen ska fungera. Och tyvärr så kan vi inte ge hen eller resten av barnen de dem behöver i tillräckligt stor utsträckning. Varje dag föräldrar ringer in och sjukanmäler sina barn andas vi ut. För det betyder en mindre barngrupp och en mer hanterbar dag.

Jag känner mig ledsen, arg och vilsen. Jag är ju en förskollärare. Vad skulle jag annars göra?

Förskollärestudent — Borås

Då jag bara är förskollärestudent så har jag inte hela bilden och ser bara hur det ser ut när jag är på plats. Däremot har jag sett en del när jag varit ute. Det pratas om den stora sjukfrånvaron i förskolan, där pedagoger är för sjuka för att dyka upp men där det saknas vikarier för att täcka upp. Det är mycket sant, men jag har inte sett så många prata om den stora sjuknärvaron. Jag har ofta mött förskolepersonal som jobbar även om de är sjuka för att de vet att det kan vara omöjligt att få in vikarier ibland.

Det är ofta jag sett personal jobba över nästan varje vecka för att täcka upp vid sina kollegors

sjukfrånvaro. Samtidigt hinner inte personalen genomföra de moment som de ska under dagen och ibland hinns inte raster tas ut. Det finns mycket personal som jobbar sönder sig själva för att ge barnen så bra förutsättningar som möjligt samtidigt som de pressas mer och mer från högre ort.

Botkyrka

Förskollärare — Botkyrka

1.

Två vikarier och en ordinarie personal hade tre storbarnsavdelningar ute mellan kl. 15-17. Det var runt 60 barn. Önskar att det hade varit en isolerad händelse men det var/är det inte.

2.

Att känna sig otillräcklig gör att man känner sig misslyckad. Minska barngrupperna. Individuell planeringstid i schemat mm.

3.

Stora barngrupper, ett antal olika språk, socialt utsatta områden, barn i behov av stöd, svårt att få ett bra samarbete med vårdnadshavare, barn som mår dåligt, hög personalomsättning i alla led. Dessutom finns många utbildade pedagoger, få förskollärare och hög sjukfrånvaro på arbetsplatsen. Det är en komplex situation som är ohållbar för en likvärdig förskola...

4.

Min berättelse behöver inte bli så lång. Krisen utspelar sig dagligen. Stora barngrupper, sjuka pedagoger, hög ljudvolym, stressade barn och vuxna, ont om vikarier, knappt någon planeringstid. Har själv blivit sjukskriven 2ggr pga utmattning och ångest sedan jag blev färdigutbildad VT-15. Barnen far illa och vi som arbetar far illa. Ingen mer tystnad!

Under hösten som har varit, har kommunen kallat oss till möte för att berätta att vi som arbetar i förskolan kostar kommunen 5 miljoner om året i sjukfrånvaro. Är vi sjuka mer än fyra gånger på ett år så kallas vi till samtal och eventuell utredning. Kommunledningen verkar ha svårt att koppla att stora barngrupper, bland de största grupperna i länet, betyder extra arbetsbelastning - vilket såklart bidrar till ohälsa bland personalen. Vi har också fått veta att kommunen ska spara in 48 miljoner på förskola/skola, man undrar ju vad man kan skära ned på i en pressad situation? Högsta chefen för förskolan har gått ut med att en förskollärare ska kunna ha så mycket som nio barn per förskollärare, dvs rent teoretiskt skulle det kunna vara 27 barn i en barngrupp. Under tiden som jag har arbetat i kommunen har vi inte fått någon fortbildning. Kommunen verkar mest skuldbelägga personal och pressa in fler barn i redan överbelastade grupper. Vi förskollärare har inte ens avtal om pedagogisk

utvecklingstid, blir svårt att kunna genomföra uppdraget då.

Vardagen är att man ofta får gå en personal kort, trots att alla barn är på plats.

3.

Är i ett läge där jag undrar om jag valt rätt yrke. Jag har brunnit för att vara i en verksamhet där barnens nyfikenhet och vilja att lära sig. Jag har känt mig stolt över att vara förskollärare. Men nu känner jag mig bara bitter! Då långtidssjukskrivningar är allt för vanligt idag finns inget annat val än att arbeta med vikarier. Det som sker är att allt hamnar på mig då jag inte kan kräva att en vikarie gör allt som en ordinarie pedagog gör.

Sen alla dessa göromål som INTE ingår i mitt uppdrag: Plocka/städa undan kanyler utanför entrén flera gånger i veckan då kommunen inte tar det på allvar. Skotta och sanda då ingen annan gör det. Ringa parkeringsbolag för att försöka få undan en bil som blivit dumpad på parkeringen som upptar 3 platser sedan 4 veckor tillbaka.

Jag är på väg in i väggen! Vet inte hur länge till jag ska orka?! Jag har alltid varit övertygad om att förskolan lägger grunden för alla barns utveckling och lärande, men som det ser ut idag är det långt ifrån det. Mest barnpassning och försöka se till att barnen inte hamnar i konflikter med varandra. Politikerna borde vara med en vecka i verksamheten för att se hur verkligheten ser ut, för de kommer aldrig kunna förstå det annars. Och jag är övertygad om att varenda en skulle bli chockad över hur det är att vara i den ljudnivån, hur mycket man inte hinner med och vilka stora barngrupper det är!!!

4.

Jag har arbetat som förskollärare i 30 år och sett förskolans utveckling genom tiden. Har många gånger tänkt att nu måste jag ta tag i vår arbetsmiljö inom förskolan, men som för oss flesta finns inte orken utan man travar på som vanligt. Helt klart är vår arbetsmiljö ohållbar. Barnen i de stora barngrupperna mår dåligt och är otrygga. Känner en sådan frustration över hur barnen och vi pedagoger mår, behandlas och inte lyssnas på. Att utföra sitt uppdrag med 15 små barn i ålder 1-2 år är helt orimligt. Stressen är total man räcker inte till. De små är ledsna och skriker och vi gör allt för att få de lugna och trygga. Medans vi får direktiv att ni måste logga barnen, fixa närmiljöer, utmana barnen, arbeta i smågrupper, vara närvarande pedagog, torka bord, sopa golv, plocka varor, städa, tvätta, fixa vikarier, kvällsmöten, listan kan göras hur lång som helst. Läser en massa bra litteratur om barns lärande och förhållningssätt och om hur vi möter det individuella barnets behov. Verkligen jättebra läsning men det fungerar inte i grupper om 15 småbarn. Har varit sjukskriven vid flera tillfällen på grund av stress och ser snart ingen råd än att sluta. Är det ett värdigt arbetsliv när man ständigt är så trött och sliten att det enda man tänker är att få gå hem och sova?

5.

Det är tisdag morgon 6.30 och jag öppnar på förskolan. Min kollega som skulle öppnat med mig har inte synts till ännu, hoppas hon bara är sen. Jag hinner knappt tänka tanken innan telefonen ringer. Min kollega blir hemma med sjukt barn idag. Ute i hallen börjar de första familjerna dyka upp. Simultankapacitet på högsta nivå nu som gäller. Ta emot barnet från en annan avdelning som är ny och skriker när pappa går, han har precis bett mig hälsa något till barnets personal så jag skriver upp det. Samtidigt dyker det upp en till liten som är jätteledsen. Klockan är nu 06.37. Jag smsar vikariesamordnare att jag är ensam. Får svar 10 min senare och en fråga om hur många barn jag har. 2 små ledsna i famnen samt 2 små som är på väg in och 3 lite äldre som leker själva, men det hinner jag ju inte skriva utan skriver "bara" 7. 5 min senare får jag svar att den som skulle börjat 7.30 kommer så fort som möjligt. Tiden går och jag är uppe på 14 barn, ensam. Klockan 07.13 dyker kollegan upp. Äntligen kan jag andas ut...

6.

Vi hinner inte möta alla barnen där vi vill. Små möten med barnen hinns inte med, stressen har tagit över. Fokusen på mina dagar handlar ofta hur vi ska få ihop dagen. En verksamhet blir ofta "inställd" pga personalbrist. Att komma hem efter en intensiv arbetsdag och känna att jag inte har gjort ett bra jobb, att känna sig otillräcklig. Det är en känsla som kommer mer och mer ofta. Stressen gör också att det blir förslitningar i personalgruppen.

7.

Har arbetat som förskollärare i 30 år och börjar känna att jag inte längre kan stå upp för det här. Den dagliga stressen och känslan av otillräcklighet är enorm. Nu får det vara nog! Det går inte att leva upp till alla styrdokument längre i den arbetsmiljön som råder, vi är inga supe människor. Under senaste veckan har jag dock fått uppleva något fantastiskt. Många barn har varit frånvarande och vi har endast haft 5 barn och 3 heltidspedagoger.

Min reflektion av veckan har verkligen visat hur det skulle kunna vara i de bästa av världar. Vi har hunnit med att se och bekräftat alla barn och deras behov. Känt en sådan tillfredsställelse att få vara den pedagog jag önskar. Barnen har blommat ut och vågat ta plats i det lilla sammanhanget. Vi har sett barn som vuxit och som tidigare inte kommit fram och fått se det som vi inte tidigare fått se. Det är så fantastiskt Det måste till en kraftig och riktig förändring NU!!!!

För mig handlar det inte om högre lön då det inte gör att vi skulle orka mer utan det handlar om vår ARBETSMILJÖN som inte på långa vägar är hållbar för framtiden.

Bromölla

Förskollärare — Bromölla

Efter en tids funderande på om jag ska skriva eller inte (jag vet ju att jag egentligen har det "bra" jämfört med många andra kollegor i andra kommuner) har jag nu bestämt mig för att dela med mig av min vårtermin 2017. Terminen då jag var nära att bryta ihop och ge upp detta yrke. Jag arbetar på en småbarnsavdelning och våren -17 hade vi barn 1-2år. Februari-juni var jag själv med att dra runt avdelningen då båda mina kollegor var sjukskrivna. Större delen var båda hemma heltid och en del av tiden jobbade den ena 3h/dag och den andra 4h/dag. Men även de dagar de var där så gick alla barnen till mig/efter mig eftersom mina kollegor var hemma mycket och endast arbetade sporadiska tider var jag deras enda trygghet. Under denna period hade jag 4 inskolningar, utvecklingssamtal med alla barnen och förberedde inför vårt Förskolans dag-firande (hela förskolan uppträder för föräldrarna och sedan har vi öppet hus). Min tid (och mitt hjärta) splittrades mellan att få de nya barnen trygga samtidigt som de "gamla" barnen kämpade för att få min uppmärksamhet och närheten de behövde. Jag har aldrig känt mig så otillräcklig! Sen kommer det här med vikarie... Varje vecka fick jag sitta och skriva schema inför kommande vecka, vilka tider behövdes vikarie? Räckte det inte med en vikarie? Så vikarie bokades från vecka till vecka vilket resulterade i olika vikarier hela tiden. Efter ett tag satte jag ner foten, jag måste iallafall få en vikarie som alltid är här. Så så blev det för att JAG pratade med vikarien så hon inte bokade annat innan förskolechefen gett henne kommande veckas schema. Sen brände vi ut henne och var tillbaka på ruta ett igen...

Jag var så trött både fysiskt och psykiskt att jag inte orkade göra något på min fritid och jag vet inte hur många gånger jag grät mig själv till sömns. På grund av all stress åkte jag på infektion efter infektion men kunde ju inte vara hemma så det var bara att bita ihop.

Inför hösten 2017 byttes den ena kollegan ut (hon flyttade över till syskonavdelning istället) och vi fick behålla vår barngrupp intakt så nu är vi en 1-3 årsavdelning. Är så tacksam att få spendera ett år till med dessa barn då vi kom varandra så nära när det bara var "vi".

Dalarna

Förskollärare — Dalarna

Jag började studera på högskolan när jag var 31 år. Var så säker på att det var i förskolan jag ville jobba. Jag tog min förskollärarexamen januari 2016 och var jättetaggad på att äntligen börja jobba efter 3,5 års studier till mitt drömyrke. När jag väl började jobba fick jag en chock! Det var så stressigt och att hinna med alla barn var helt omöjligt. Barn som mådde

dåligt fick vi inga resurser till. Det kändes som att jag försökte släcka bränder hela tiden! Och när jag släckte en stod det tusen åter. Att arbeta med läroplanens mål kändes som en omöjlig uppgift. Varje dag handlade mest om att försöka överleva och se till så att inget barn skadade sig. Det var så vardagen kändes. Efter 1,5 år som förskollärare kollapsade min kropp. Jag blev utbränd. Det var inte bara jag som tog stryk av det här yrket. Hela min familj mådde dåligt för att jag var så stressad. Nu har jag varit sjukskriven i snart två månader och är fortfarande väldigt dålig. Att ligga i sängen har blivit min vardag. Jag känner mig lurad och besviken av yrket. Livrädd att komma tillbaka till den omöjliga vardagen i förskolan. Något måste göras! Förskolan handlar om barns livslånga lärande. Det kommer slå hårt mot samhället när de här små stressade barnen växer upp. Det är så hemskt.

Danderyd

Förskollärare — Danderyd

1.

Jag vet egentligen inte var jag ska börja. Jag har själv kraschat två gånger. Blivit sjukskriven. När man sedan blir "frisk" är man tillbaka i samma stress igen. På det ska man också vara mamma och fru. Hur ska man klara allt? Hur ska man orka allt? Det är den fysiska och psykiska stressen. Att inte räcka till. Någonstans. Många barn, få pedagoger. Att kunna byta blöja utan att något annat barn far illa under tiden. Att se till att alla har mat och dryck under lunchen och har man tur hinner man börja äta innan alla är klara och ska duka undan. Sedan har vi läroplanen. Den som vi i förskolan ska jobba efter. För mig är det den värsta stressen, den psykiska. Över att inte klara av att ha den pedagogiska verksamhet som vi ska ha och som man vill ha! Det finns ingen tid, inga pengar, inga resurser. Glädjen till jobbet är slut. Hjärnan är slut. Det finns inget över mer än att se till att barnen har det så bra som möjligt. Jag känner mig uppgiven och frustrerad.

2.

Så här ser en vecka ut hos mig:

8-9.15 (2st)

9.15-9.30 (3 st)

9.30-11.15 (2 st mån & fre, 3 st tis-tors)

11.15-12.30 (2 st)

12.30-14 (3 st)

14-15 (2 st)

15 --> 2 st

Vi har 20 barn i gruppen varav 8 av dem är två eller yngre och har blöja. Resterande barn är

mellan 3-4 (5) med olika behov. Vi kan ju börja med dessa 8 barn som är två eller yngre. Två av dom har tänder som kommer ut vilket gör dagarna aningen jobbiga. En kan inte gå än. Alla 8 ska bytas MINST två gånger per dag. Dom ska på med ytterkläder för att hinna vara ute en stund innan det är dags att sova i vagn vilket betyder av med kläder och på med sovkläder. Dom ska ha frukt innan vi lägger dom i vagn. Några utan tänder som måste matas med småbitar. Sedan ska dom somna, vaggas. Och sedan ska dom vakna och kläs av igen. Kläder ska undan, filtarna ska undan och vagnarna ska ställas in. Det ska dukas. Dags för mat och två av de minsta har mycket allergier vilket gör det väldigt noga kring dessa barn. Innan alla små har fått mat är de större jätte hungriga och innan jag också hjälpt dom, har de första ätit upp och vill ha mer. Sedan ska alla duka av, de minsta behöver hjälp att skrapa tallrik och tvättas av. Dags för blöjbyte igen.

Sedan har vi de 12 resterande barnen. Som skriker efter vår uppmärksamhet. Men vi hinner inte med. Det finns inget utrymme att sitta ner och spela spel, pyssla, pussla, knyta en knut, stryka en pärlplatta etc. Och den pedagogiska verksamheten? Jag KAN INTE göra mitt jobb vilket gör mig arg, ledsen och frustrerad. När jag sätter mig i bilen på väg hem kan jag inte hålla tårarna tillbaka. Jag är så trött! Och nu är det dags att hämta min 6 årige son och vara en glad och engagerad mamma till honom.

Ekerö

Förskollärare — Ekerö

Hej!

Jag har jobbat med barn sen 1979. Blev förskollärare 1992. Utvecklingen har sakta gått mot större barngrupper. De sista åren har bristen på förskollärare ökat markant. Pedagoger slutar och man får inte tag i nya utbildade, kompetensen har sjunkit och det drabbar barnen. Min vardag är stressig, och full med händelser så man inte får ett andrum. Man känner sig otillräcklig och det är en kamp att få till sin barnfria tid för planering av den pedagogiska verksamheten. För att hjälpa varandra måste vi ytterligare slå ihop barngrupper vilket innebär konflikter, stress och känsla av ytterligare otillräcklighet. Vi får uppifrån nya uppdrag som ska göras och läggas på. Även andra praktiska göromål som inte ingår i vår arbetsbeskrivning. På natten sover man dåligt och det snurrar i huvudet av tankar. Jag kommer inte orka jobba tills det är dags för min pension, är rädd för att bli sjuk. Känner redan tecken på utmattningssyndrom. Gör något nu!

Tänk på våra barn och vår framtid! Agera! Se till att människor vill jobba i förskolan igen och bygga vår framtid tillsammans med vår kompetenta barn.

Eksjö

Förskollärare — Eksjö

1.

Jag arbetade 30 år i förskolan. 16 år som förskollärare, tidigare som barnskötare. Jag kände att jag var på rätt plats och trodde jag skulle stanna till 65. Men de sista 6 åren var hemska på många sätt. Jag försökte förändra min arbetssituation och andras, satt i lärarförbundets styrelse, var förhandlare och satt i samverkansgrupper. Jag är en driven och lösningsfokuserad person. Mitt förhållningssätt är alltid barnets behov i centrum. Sista åren så minskade behöriga kollegor från att ha varit 11 st på 4 avd till 2. Vi fick slå ihop avdelningar så jag var ensam behörig på 42 barn 3-5 år. Att bibehålla förhållningssätt och följa läroplan blev svårt då obehöriga ifrågasatte och var majoritet. Barn kränktes dagligen och jag kunde inte handleda alla runt mig. Ständigt stressad och kände aldrig mig nöjd med vårt arbete. Kvaliteten sjönk och det värsta var att jag då hade en chef som ville vara bäst själv och inte såg mitt arbete. Det som höll mig uppe var barn och föräldrar. Jag valde till slut att skicka en fråga till sociala sektorn ifall min kompetens var användbar där. Och fick omgående en tjänst som familjebehandlare. Har aldrig ångrat detta. Här får jag växa och utvecklas och min kompetens tas till vara. Jag orkar ha en fritid och är piggare än nånsin.

2.

Ja, vart ska man egentligen börja? Jag har arbetat som förskollärare i 12 år och älskar mitt yrke. Den glädjen man får av barnen ger så mycket tillbaka. Tyvärr så blir förutsättningarna sämre och sämre för oss att se varje barn. På min förskola får vi inte längre ta in vikarie när någon är borta, för att det skapar en oro hos barnen enligt min chef. Visst jag kan hålla med henne till viss del, men problemet är att de som inte är hemma får arbeta oövertid, verksamheten blir lidande då vi hela tiden måste pussla med befintlig personal och vi kommer aldrig vidare i vårt arbete med barnen. Vissa stunder har vi fått arbeta själva med 19 barn. Vi har ifrågasatt detta till vår chef och påpekat att det kan hända saker när vi är själva, hennes kommentar är: då får det hända.

Påpekar vi att vi känner oss stressade eller att vi känner oss otillräckliga så säger chefen att vi måste jobba med oss själva, vi måste sänka kraven på oss själva.

Hur länge till kommer man orka arbeta utan stöd och förståelse?

Enköping

Förskollärare — Enköping

1.

Jag har nu sagt upp mig för att gå till skolan och förskoleklass. Hur kan jag nu lockas av att få 18 barn själv jämfört med idag på förskolan där vi enligt pappret ska vara 3,6 personal på 28 femåringar? Jo, för i förskolan har vi ingen enskild planering. Det vi får är en timmes avdelningsplanering var tredje vecka. Våra månatliga arbetsplatsträff går till föreläsningar om hur kommunen vill att vår förskola ska jobba, men vi ges inga förutsättningar för det. I verkligheten är vi inte alls 3,6 personal för raster, öppningar/stängningar, mellanmål och disk räknas inte med. Lägg sedan till det faktum att jag under hela mina 12 år i yrket arbetat med minst en kollega som är sjukskriven, vab, arbetstränande etc minst 50% av tiden. Lägg till att vi måste spara på vikarier och i de flesta fall får vi inte tag på några alls! Omänskligt både för oss som jobbar och även omänskligt för barnen! Så nu ger jag yrket en sista chans genom att gå över till skolan hoppas verkligen på bättre förutsättningar där. Vi har ju egentligen världens både viktigaste och roligaste jobb, men med dessa förutsättningar blir det ohållbart för alla inblandade.

4.

Vi hoppar vikarie igen eftersom vi vet att vi inte har pengar. Det råder totalt köpstopp och vi behöver häftstift till häftpistol för att få upp material på väggen, men det finns inga.

Dagen går jag jobbar 50% just nu, då jag är mammaledig med en liten 6 månaders. Jobbar över idag för att någon behöver stänga. Barnen märker av att flera i personalen är borta och det blir direkt oroligt. Vi har några barn som behöver extra stöd vilket vi försöker hinna med. Klarar vi vara framme innan nästa utbrott sker? Vi vet att vi behöver minska vår barngrupp, då flera av dem inte klarar ljudnivån och lokalen räcker inte till, men vi pedagoger går konstant på helspänn för att klara ifall något barn bryter ihop. Förra veckan kom jag hem med bitmärken efter ett utbrott. Hela tiden försöker vi skapa mindre sammanhang för barnen och få lugn och lärorika möten men ibland finns inte möjligheten när pedagoger är sjuka. Barnen i vår grupp är fantastiska men de klarar inte av den stora barngrupper och ljudnivån. Hur ska vi kunna bemöta dessa barn utifrån deras behov utan pengar till material och resurser?

3.

Hur ska man orka?

Jag älskar mitt jobb, egentligen. Med andra förutsättningar vore det ett drömjobb. Jag har bara jobbat som förskollärare i två år men börjar redan nu fundera på andra möjliga jobb. För hur ska jag orka jobba med det här hela yrkeslivet? Det är ständig brist på personal och det finns inte alltid vikarier att tillgå. Barngrupperna är stora och jag känner inte att jag hinner se

och höra alla barn såsom jag vill. Det är så många arbetsuppgifter som tar tid från barnen: duka, duka av, sopa, torka, diska, dammsuga.

Jag kan så mycket och vill så mycket men barngruppernas storlek och brist på personal gör att jag flera gånger i veckan kommer hem och känner att jag inte räckt till på jobbet. De planeringarna man gjort går inte alltid att utföra på grund av personalbrist. Och om aktiviteter och undervisning utförs, när ska man hinna dokumentera, analysera och reflektera? Planeringstiden måste ofta prioriteras bort. När jag kommer hem är jag så trött att jag inte orkar göra annat än att lägga mig på soffan. Vi i personalen kämpar så hårt för att få dagarna att gå ihop. Vi jobbar över. Vi jobbar sjuka, för att stanna hemma och bli helt frisk känns inte som ett alternativ när man vet hur kämpigt det blir för övriga kollegor då. Det är dags för ändring, för personalens skull, för barnens skull och för vårdnadshavares skull. Personalen förtjänar bättre förutsättningar för att kunna utföra sitt jobb. Barnen förtjänar att vara trygga, bli sedda och hörda och lära och utvecklas på egen hand och tillsammans med sina kompisar (mindre barngrupper!). Vårdnadshavare förtjänar att kunna lämna sina barn på förskolan utan dåligt samvete och utan att, under sin arbetsdag, fundera över hur ens barn egentligen har det.

Eskilstuna

Förskolechef — Eskilstuna

Arbetar som förskolechef i Eskilstuna.

Större delen av mitt arbete går ut på att stötta, trösta och hjälpa mina medarbetare att orka arbeta kvar i förskolan. Jag kan inte påverka i den mån jag önskar eftersom skolpengen bestäms från politiken. Jag i min tur har mina åtaganden klart för mig, det är budgeten som ska hållas och innebär det flera barn i verksamheten så får jag svälja det. Tyvärr gör jag inte det utan tar strid, vilket inte alltid är populärt. Fyramånadersgaranti - ja då är det bara att emot de barnen i redan stora barngrupper. Försökte bestrida detta eftersom i samma lagtext finns texten om barngruppernas storlek och behov, men se det gick inte - det är huvudmannen som ska ge resurser, men det gör de inte och jag kan inte säga nej.

Jag skulle beskriva förskolan idag som ett sjunkande skepp där barnen och vår framtid i den står på spel. Att jag arbetar med bemanning varje dag, både längre och kortare anställningar är något som jag gjort under en lång tid nu. Jag har gått ut och talat om att alla behöver se sig om i sin bekantskapskrets om det kan finnas någon lämplig som kan hoppa in med kort varsel, för när det blir sjukdomsbortfall under tex vabruari så kommer det inte att finnas vikarier i vikariepoolen.

Hjälp var är vi på väg!! Jag går själv in och arbetar i barngruppen när det krisar, men det innebär att medarbetarna ser ännu mindre av mig då jag har mitt arbete kvar. Vilket innebär

att mitt stöd och ledarskap existerar i mindre grad. Som förskolechef är det pedagogiska ledarskapet det minsta jag arbetar med under en vecka, kommunhälsan och samtal med pedagoger om deras arbetsmiljö, administration av olika system osv är det som tar större delen av min tid.

Vi måste göra något nu medan det fortfarande finns några förskollärare och barnskötare som vill arbeta kvar i förskolorna. Och för att minska sjukskalet på sjukskrivna pedagoger så att de också har en chans att komma tillbaka i arbete i förskolan. För alla barn måste detta få ett stopp!

Förskollärare — Eskilstuna

1.

Jobbet är stress. Man får inte vikarier när det behövs. För stora barngrupper 7,5 barn 3-5 år, 5,5 barn 1-3 år. Finns knappt tid för planering och reflektion. För höga ljudnivåer. Lönerna måste upp!!! Vi måste få berätta sanningen till föräldrar o media om hur läget är! Det är kris!!! Pengar för att skapa en trevlig lärandemiljö finns inte. Alla rapporter som ska skrivas. Man har alltid dåligt samvete för att man inte hunnit med allt som det står i Lpfö och alla andra styrdokument. Politikerna skulle behöva komma ut i verkligheten för att verkligen se hur vi kämpar. Det finns inte pengar till resurser heller. Barn med särskilt stöd hamnar alltid i kläm. Ibland får man hjälp en kort period, men det blir bara en andrum. För man vet att den hjälpen snart är borta.

Som mamma är det inte kul att hämta sitt barn på fsk och få höra att han är trött för att alla pratar så högt. Han är helt slut pga ljudnivåerna så han somnar varje dag när vi åker hem. Känns inte bra att man knappt vet vilka som är hans pedagoger. Dom är sjuka eller sjukskrivna så kommer nya.

2.

Vi har nästan alltid vikariebrist eller så ska det sparas pengar. Planeringar blir sällan av då det saknas personal. Mer barn ska in för att vi ska få in pengar. Jag orkar inte planera att jag ska ha planering så det mesta blir spontant och halvdant. Det gör att jag inte känner att jag gör ett bra jobb.

3.

Berättar bara om idag så blir hela bilden tydlig. Jag jobbar halvtid i väntan på en operation. Hade två grejer inbokade på em. Klockan är strax efter sju, det kommer ett sms från vikarietelefonen där det frågas om jag kan ändra min tid och jobba eftermiddag istället. Vi är tre kollegor på avdelningen, en är sjuk och den andra ska till läkaren med sin son. Det finns ingen vik för den som är sjuk och dessutom fattas det personal på andra avdelningen också. Det är första dagen på inskolning idag så jag fick avboka mina grejer på eftermiddagen,

annars hade det inte funnits någon ordinarie från halv ett. Det är så här det ser ut alldeles för ofta.

4.

Jag arbetar i en grupp med 23 barn i åldrarna 2-5 år, vi ska vara 3 heltider om alla är friska. Jag känner mig otillräcklig och stressad, det tjuver i öronen och hela hösten har mer eller mindre varit kaos. Stora barngrupper, kollegor som sjukskrivs pga av stress och inga pengar till vikarier. Vecka efter vecka har ordinarie schema kraschat och jag har stått mitt i den oroliga barngruppen och handskrivit nya scheman med övertid för oss som jobbar, ofta bara starttider med kravet att stanna tills verksamheten tillåter dig att gå hem.

Jag avbokade egna läkarbesök, mina barns läkarbesök och annat som jag egentligen behövde göra, för att jag inte visste när jag kunde lämna min arbetsplats. All tid lades i barngrupp, ingen planerings tid, inställt föräldramöte, uteblivna utvecklingssamtal. Flera gånger grät jag på jobbet när vi kolleger missuppfattade varandra i stressen. Vi slog ihop flera avd vilket gjort barnen osäkra eller utåtagerande och högljudda. Flera barn visade upp signaler på ostimulans, jag försökte sätta igång aktiviteter men fick ofta lämna barnen för att andra barn bråkade med varandra eller en blöja behövde bytas. Jag har kontaktat facket och känner mig tvingad att söka annat arbete, efter att ha arbetat 25 år som förskollärare...

5.

Så illa som läget är nu har jag inte varit med om tidigare. Vi har 20 snart 21 barn i gruppen med 1-5-åringar där 8 snart 9 barn är 1-2 år. Regler för å-priser ändras så vi får mindre pengar och det är beroende på hur många timmar barnet går på förskolan. 25 timmar istället för 15 ger inte mer pengar, därför och pga högt tryck måste vi ta in ett barn till.

Vi är 3 heltider som jobbar och 15-timmarsbarnen blir nu 25-timmarsbarn där vårdnadshavarna tillsammans med förskolechef bestämmer vistelsetiderna för barnen. Önskar vårdnadshavare andra tider än de vi föreslår får vi inte neka. Det konstiga är att flera vårdnadshavare tror att när de väljer 25 timmar så kommer det att tillsättas fler pedagoger, vilket inte stämmer.

Förskolan är så bra så att alla barn måste få mer av den men det finns inte pengar att sätta in vikarier vid sjukdom eller semester. Det finns oftast inte heller vikarier att få tag på. Det är först till kvarn som gäller om man vill vara ledig och då får vi hjälpas åt över avdelningarna. Enligt mig en stor säkerhetsrisk att jobba ibland 2 st med 20 barn (även om vi ska ta hjälp av grannavdelningen så kan man ju inte dela sig).

Vi har också utåtagerande barn som måste kollas hela tiden så de stimulerade på rätt sätt. Jag vill ju kunna garantera att barnen är trygga när de lämnas hos oss men det känns inte som att jag kan det i nuläget. När nu många kollegor blir sjuka (i magsjuka, förkylningar och

influenta mm) och sjukskrivna är det inte ovanligt att vara ensam ordinarie på avdelningen med en ofta utbildad vikarie och om man har tur två stycken.

Utöver att vara den trygga punkten för barn och vårdnadshavare ska vi då oxå duka, diska, hämta och lämna matvagnar i köket, byta blöjor, läsa, trösta, hålla i grupper och samlingar så vi kan berätta för alla hur bra förskolan är. När det kommer in okända människor så accepterar barnen inte alltid dessa på en gång, vikarierna hittar inte på förskolan och allt ansvar ligger på mig. Lyckas du få en vikarie så är det ovanligt att du har samma person flera dagar, det händer ofta att du har en på förmiddagen och en annan på eftermiddagen.

Politikerna säger att vi satsar på förskola och skola, vi bygger nytt men vad hjälper det när det inte finns någon som vill/kan jobba där? Det behövs även resurser till oss som redan jobbar så vi kan och orkar göra vårt jobb. Ibland vill jag bara lämna bygget och gå hem och gråta. Jag gillar mitt jobb och har jobbat som förskollärare i förskolan i snart 15 år men börjar se mig om efter annat för jag orkar inte längre.

6.

Orolig för framtiden!

Arbeta i förskolan är det bästa som finns, inget arbete ger så mycket tillbaka. Känslan i att varje dag kunna göra en skillnad för barnen och samtidigt ha kul tillsammans med kollegor mot samma mål. Planera och reflektera tillsammans med kollegor för att få verksamheten att gå framåt, vill skapa den bästa verksamheten för våra barn, framtidens medborgare. Att varje dag känna stolthet och lycka i sitt uppdrag, att se barnen utvecklas. Att göra saker lite på min fritid gör mig inget för det är bara kul och det ger barngruppen kvalitet. Det var min känsla som ny i min yrkesroll år 2011.

Idag bara några år senare ser jag med rädsla på framtiden. Den glädje och stolthet som jag kände för mitt uppdrag för bara några år sedan är snart borta. Det enda jag känner är ångest och stress för att jag inte har hunnit det jag skulle. Vi har inte längre några förutsättningar att utföra vårt uppdrag. Det talas om kvalitet men vi räcker inte till för att ge barnen det. Reflektionstid är mer en lyx än vår vardag. Kollegorna som jag skrattade med är så stressade att de går in i ett rum och gråter på sina raster. Man har ingen ork att ha en fritid då man är så trött att man somnar på soffan när man kommer hem med tanken att man glömde att "olle" ville spela det där spelet. Vi arbetar så mycket med att skapa kvalitet i våra verksamheter att vi glömmer för vilka vi är här, vi är här för barnen. Kvalitet för barnen är närvarande pedagoger som är där för att lyssna och utmana dem. Istället saknas det personal, flera är sjuka och hälften av dem långtidssjukskrivna. Pedagogerna går på knä, vi gör allt men vi räcker inte till. Barnen är vår framtid och de är så stressade och oroliga att de inte har tid att sitta still i 5 minuter. Barnens vistelsetid i verksamheten är längre än vår arbetstid, det gör att det är svårt att få ihop ett schema som täcker dagen och det är när all personal är på plats. Vi kan boka vikarier om det finns några men ekonomin håller inte för det. Det är dags att det

sker en förändring innan något allvarligt händer, det handlar om säkerhet, trygghet för våra barn och vår framtid.

7.

Idag har vi haft en fantastisk dag.

Vi har hunnit med pulkaåkning, bygge av snöslott och byggt labrynter i snön. Dagen fortsatte med en lugn lunch där maten räckte till alla, ljudnivån var lagom och vi hann avhandla många spännande samtalsämnen. Under eftermiddagen har vi gjort naturvetenskapliga experiment, byggt kuddborgar, upptäckt bokstäver som vi inte kunde tidigare och lekt lekar tillsammans. Vi har tränat samspel och utvecklat vårt tänkande, väckt nyfikenhet och lust att lära och har haft en bra balans mellan aktivitet och vila. Jag har sett och pratat med alla barn och vi har både dokumenterat dagens aktiviteter och reflekterat över dem tillsammans med barnen.

En fantastisk dag.

Hur fantastiskt är det att halva barngruppen måste vara frånvarande för att den känslan ska infinna sig?

Mindre barngrupper behövs NU!

För barnen och vi förtjänar att ha en fantastisk dag VARJE DAG!

8.

Jag tog examen förra året efter 3,5 års utbildning och skulle jag söka mitt första jobb. Spänd och förväntansfull. Redan under rekryteringsprocessen började jag ana hur kontrollerad man blir. Jag fick inte höra vilka förskolor som sökte utan blev matchad så att det inte fanns någon valmöjlighet. Ledningen gaddade sedan ihop sig för att pressa ner ingångslönen. Jag kastades in i verksamheten på mitt nya jobb. Jag fick ingen introduktion. Jag kastades in i en orolig barngrupp där barnen slog både varandra och oss vuxna och där vi ständigt var underbemannade. Jag var nyanställd men eftersom det fattades personal hela tiden och jag var utbildad fick jag kastas in i tungt ansvar direkt. Specialpedagogen sa till ledningen att läget var akut hos oss, ”de behöver vara en person till, de kommer alla gå in i väggen”. Vi fick nej till svar. Jag berättade att jag fick minnesluckor och mår dåligt av jobbet. Jag fick höra att det var normalt. Jag fick höra ”nej du mår inte dåligt på grund av jobbet du mår dåligt på grund av ditt privatliv”. Vi fick höra ”Det finns inga vikarier”, så det var vi själva som fick jobba över jämt. Så fort man blev smittad av barnen blev man jagad och uppringd gång på gång som att det inte ens var tillåtet att vara sjuk. Vi fick arbeta 12-timmarspass. Vi skulle gå på kvällskurser regelbundet, komma hem till 19.30 och gå upp klockan 5 dagen efter. Under alla utbildningsdagar och kurser fick vi dessutom höra ”tala inte utifrån

verkligheten, klaga inte på era förutsättningar, gnäll inte, var inte den tråkiga kollegan”. Vi fick läsa en text där det stod ”Var inte den gnälliga kollegan som klagar på barngruppens storlek”. Som om det är något egoistiskt att måna om sitt uppdrag och barnens säkerhet och utveckling.

Ledningen invaliderar det vi säger. De ska finnas för att stötta oss men jag upplever det snarare som att de gör sig till våra fiender när de viftar bort allt vi säger och förtrycker oss eftersom vi inte ens får prata utifrån vår situation. Jag har precis startat min karriär och 9 månader efter anställningen blev jag sjukskriven av stress för att vi används som slit och släng varor. En dag efter jobbet förstod jag inte vart jag befann mig. Och nu klarar jag inte av att ens befinna mig i en affär utan att bli yr och hamna där igen. Jag känner mig så sviken som har spenderat tid och pengar på denna utbildning och redan känna att jag behöver styra mitt liv i en helt annan riktning för att ens överleva.

9.

På grund av mitt jobb, som jag egentligen stortrivs med, blir jag sjuk. Jag blir sjuk eftersom jag försöker göra just mitt jobb, så bra som möjligt. Barnen är vår framtid och de förtjänar, att få så goda förutsättningar som möjligt och jag vet att en god pedagog som vill barnens bästa, kan vara avgörande för vissa barn. Det har jag fått lära mig i barnskötarutbildningen, i förskolläraryrket, när jag har läst vidare, till exempelvis handledare, mentor m.m. Jag har hela tiden sökt kompetenser för att ge barnen de bästa förutsättningarna, som jag kan ge. Ingenstans har någon sagt till mig, gör inte ditt bästa, bry dig inte om de svagare, gör lagom så att du orkar. Det sa de först när jag blev sjuk, min känsla var att jag hade mig själv att skylla, eftersom jag försökte för mycket. Jag förstod inte vad de sa, eftersom min arbetsgivare har höga mål för verksamheten som ska kvalitetssäkras. Vad var det jag inte skulle göra? Signalerna från samhället är, du ska skämmas för att du är sjuk. Jag försökte ta mig upp ur sängen för att gå till jobbet. Då fick jag så ont i huvudet, att jag inte kunde röra mig. Det tog lång tid att, ta sig utanför dörren, jag började bli långsamt bättre, men mitt minne var allvarligt påverkat. Det var skrämmande att jag kände exempelvis inte igen min bonusdotter och hennes kompis när jag mötte dem i staden, där vi bor. Jag ville till jobbet, jag har den drivkraften i mig, så jag började jobba utan förändringar i arbetstakt, in i stressen igen. Detta gjorde jag två gånger till. Sista gången bråkade försäkringskassan och ansåg att jag som är utbildad förskollärare, ska kunna jobba på ett lager. Med hjälp av en bra chef och kommunhälsan, är jag tillbaka på heltid, ja jag har fått sänka mina ambitioner och inte ta lika stort ansvar. Jag är stresskänslig, blir ofta sjuk, är trött och orkar i stort sett inget mer än att jobba. Jag förstår att jag riskerar att få en tidig demenssjukdom och att mitt minne är skadat. Det sorgliga är att ingen tar ansvar för att förändra arbetssituationen för barnen eller för oss. Min kommun sänkte å-priset/barn och nu ska tilläggsbeloppet för barn som har psykiska problem, såsom autism och ADHD tas bort. Tilläggsbeloppet ska bara gälla för medicinska sjukdomar. Det innebär att vi som har 24 barn

och är 3 pedagoger ska klara oss utan resurs till de barn som behöver en pedagog, som stöd nära sig hela tiden för att få förutsättningar att lyckas.

För min del önskar jag att skolverkets rekommendationer om barngruppernas storlek, blir till lag. Jag önskar även att utmattningssyndrom blir klassad som arbetsskada!

10.

Vill berätta om "vår" barnfria tid som näst intill är obefintlig. Denna tid som ska finnas för att bli, både enskilt och i arbetslag, planera verksamheten.

Enskild planering/reflektion har vi ingen utan får hoppas på att några barn är sjuka ibland så att vi kan gå iväg spontant någon timme.

En fm i veckan har vi gemensam reflektion i arbetslaget då grannavdelningen tar hand om våra 21 barn i åldrarna 1-5 år. Inga extra pedagoger plockas in utan under den tiden har tre pedagoger hand om sina egna OCH våra 21 barn. Detta betyder att tre pedagoger har hand om upp till 45 barn.

Ur säkerhetssynpunkt är detta HELT livsfarligt anser jag och vi vägrar ibland att ha reflektion. Detta leder i sin tur att vi inte hinner med det vi är ålagda att göra uppifrån och blir otroligt stressade över det.

Är just nu föräldraledig under två år och känner att det är en välbehövlig "paus" från arbetet i stor barngrupp som bara blir större och större. Börjar jobba i augusti igen på 80% och känner att det nog blir min räddning från att bli alldeles slutkörd. Samtidigt blir jag stressad och får dåligt samvete eftersom jag inte vet hur...eller OM...mina 20% kommer att täckas upp så att mina kollegor får jobba dubbelt så hårt pga mig.

11.

Har snart jobbat som förskollärare i 28 år och funderar starkt på hur man ska orka till pension. De senaste åren har varit tuffa med stora barngrupper, stor personalomsättning och dåligt med vikarier. Vallöftet om minskade barngrupper, vart tog det vägen? Vi har fått fler barn i grupperna och de går hela dagarna.

Förskoleknappen som vi ska registrerar barnens närvaro i funkar när den själv vill och tar mycket tid från oss personal. Vilket i sin tur visar fel i systemet....

Att ha 24 st barn i lokaler som är byggdes på 70-talet för 15 st barn, är som gjort för att det inte ska funka. Hög ljudvolym blir det när dessa barn ska göra sig hörda bland sina kamrater eller få uppmärksamhet av oss pedagoger. Jag har fått nedsatt hörsel pga mitt jobb och blir lätt ljudstressad.

Alla kringuppgifter som ska göras som ej står med i läroplanen tar tid och energi från barnen. Har tidigare varit sjukskriven för stress och känner att jag snart är där igen.....

Jag och mina kollegor försöker hålla näsan ovanför vattenytan varje dag!
Även barnen mår dåligt i detta kaos, man hinner inte se och höra barnen.

Dagens förskola är ett sjunkande skepp och något måste göras innan all förskolepersonal försvinner pga sjukskrivningar eller byte av yrke!

Förskollärestuderande — Eskilstuna

1.

Jag arbetar som vikarie på min vfu förskola och studerar termin 6 på förskollärestudierprogrammet och min största oro är om jag ens kommer orka med arbetet innan jag ens fått min examen.. med avdelningar med ofullständiga arbetslag (3ped) pga sjukskrivningar, föräldrarledigheter och nån som gått ned i tid gör verksamheten katastrofal. Hade jag haft mina egna barn på dessa avdelningar hade jag ALDRIG lämnat dem på förskolan. Otrygga barn med noll struktur i verksamheten. Ingen kommunikation pedagoger emellan och heller knappt pedagoger/barn för varken tid eller ork finns. Jag som vikarie som hoppar runt ser och tar med mig mycket till mitt förhållningssätt och hur jag INTE vill arbeta. Hur jag inte vill se barn som objekt, hur jag måste stå stark och säga ifrån till chefer när man blir klappad på huvudet när man säger att nu är det nära att en inte orkar mer men chefen säger jodå lite till orkar du. Cheferna lyssnar inte utan mer leder in sin personal i väggen! Och barnen, stackars barnen. Skadorna av denna verksamhet kommer synas senare, skrik och gråt dagarna i enda för att ingen verkar veta vad som behövs göras. Målen är så viktiga även fast verksamheten är i kris säger vissa pedagoger. Jag säger skit i målen och börja med att få barnen att knyta an till personalen, att få dem trygga och må bra. SEDAN får måluppfyllelsen komma! För det blir som det blir när vi gör som vi gör! Hoppas jag orkar för att se det jag ser är fruktansvärt.

2.

Jag arbetar som vikarie på min vfu-förskola och studerar termin 6 på förskollärestudierprogrammet och min största oro är om jag ens kommer orka med arbetet innan jag ens fått min examen.. med avdelningar med ofullständiga arbetslag (3 ped) pga sjukskrivningar, föräldrarledigheter och nån som gått ned i tid gör verksamheten katastrofal. Hade jag haft mina egna barn på dessa avdelningar hade jag ALDRIG lämnat dem på förskolan. Otrygga barn med noll struktur i verksamheten. Ingen kommunikation pedagoger emellan och heller knappt pedagoger/barn för varken tid eller ork finns. Jag som vikarie som hoppar runt ser och tar med mig mycket till mitt förhållningssätt och hur jag INTE vill arbeta. Hur jag inte vill se barn som objekt, hur jag måste stå stark och säga ifrån till chefer när man blir klappad på huvudet när man säger att nu är det nära att en inte orkar mer men chefen säger jodå lite till orkar du. Cheferna lyssnar inte utan mer leder in sin personal i väggen! Och barnen, stackars barnen. Skadorna av denna verksamhet kommer synas senare, skrik och gråt dagarna i enda för att ingen verkar veta vad som behövs göras. Målen är så viktiga även fast verksamheten är

i kris säger vissa pedagoger. Jag säger skit i målen och börja med att få barnen att knyta an till personalen, att få dem trygga och må bra. SEDAN får måluppfyllelsen komma! För det blir som det blir när vi gör som vi gör! Hoppas jag orkar för att se det jag ser är fruktansvärt.

Eslöv

Förskollärare — Eslöv

Jobbar på en förskola med 4 avdelningar. 2 stora 3-5 åringar och 2 små 1-3. På våra storbarn är vi 21-22 barn på 2,75%; småbarn har 14 och är 2;75%. När någon eller några är sjuka är det svårt att få in vikarie och ofta så får man försöka lösa dagen mellan avdelningarna och jobba över.

Man kan inte vara sjuk för då vet man att det blir kaos på jobbet. Mycket uppgifter som skall göras men planeringen blir ofta inställd och man hittar inte någon tid att ta den senare.

Man får inte så mycket stöd eller uppmuntran från förskolechefen för det man gör, de ser bara att har man inte fått vikarie så har man ju sparat lite pengar.

Falkenberg

Förskollärare — Falkenberg

1.

Arbetar på en 3-avdelnings förskola och tack vare statligt sökta pengar är vi nu två extra resurspersonal på förskolan (2x75%). Men redan nu anar/förstår vi att dessa tjänster kommer att försvinna till hösten 2018. Det bidrar till att vårt ordinarie schema kommer att tvingas ändras drastiskt. Våra planerings schemalagda timmar försvinner. Nu får vi med nöd och näppe ut våra planeringstider, vi har äntligen fått ”äga” vår egna planeringsdag själva. Hur ska vi kunna driva och förvalta en bra verksamhet utan tillräckligt med personal på varje avdelning? Genom att kollegor får reflektera med varandra om verksamheten samt barnens utveckling, det är då det sker en förändring och utveckling på avdelningen. Ska personalstyrkan hela tiden minskas och inte stärkas upp, då blir det till slut bara en förvaring av barnen och ”hålla-huvudet-ovanför-vattenytan” situation. Vilken sorts förskola vill våra politiker ha? Givetvis en lärorik och inspirerande, lustfylld förskola. Då måste det också få kosta därefter! Med utbildad personal, som orkar och vill fortsätta att göra det arbete som vi alla är utbildade till och brinner så varmt för! Barnen är våran framtid!

2.

För stora barngrupper för att som pedagog hinna uppmärksamma alla barnen och ostört ge dem den tid de behöver av dig.

3.

"Min största önskan för förskolan är mindre barngrupper. Större möjlighet att se varje fantastisk individ och kunna möta deras behov. Det är omöjligt att lära känna alla barn, erbjuda en pedagogisk verksamhet, dokumentera och ge varje barn bästa möjligheter för att utvecklas till sitt bästa jag såsom storleken på barngrupperna ser ut. I dagsläget är det "alltid" plats för ett barn till och ett till och ett till. Det hjälper inte att öka personalstyrkan (även om det är ett otroligt stort behov för det med) när vi är för många i gruppen för det lilla barnet, barnet med särskilda behov, barnet i behov av närhet och tröst, barnet som behöver stöd i samspel, barnet som är nyfiken och behöver en vuxen som stöd i sitt utforskande eller för den vuxna som brinner för sitt jobb men ständigt känner sig splittrad och otillräcklig. Snälla, vakna innan det är för sent!

4.

Underbar dag vid halv barngrupp!

I torsdags (25/2) var halva vår barngrupp sjuk samt lediga. Dvs vi var 8 barn på 3 pedagoger. Den dagen hade vi pedagogiska stunder hela dagen, vi dokumenterade vad vi gjorde och kunde lätt lägga ut olika saker / bilder på barnens sida i unikum. Vi kunde lätt duka inför lunchen, ta god pedagogisk stund vid utgången: dvs stötta/ hjälpa/ leda våra 1-3 åringar med sin påklädning. Vid lunchen hade vi en bra pedagogisk stund då vi hann ledsaga/ stötta/ visa/ hjälpa barnen i lugn och ro . Jag satt med tre barn och mina två andra kollegor satt med de andra fem. Annars sitter vi alltid vid varsitt bord och 4-5 barn själva. Det blev en helt annan fri lek, med gott om utrymme för utklädning, skratt och lek på eftermiddagen med närvarande och härvarande pedagoger.

Åhhhh vad jag önskar att varje dag kunde få lov att vara så!

5.

Arbetar på en förskola med tre avdelningar och på min går de yngsta, 16 st 1-3 åringar och vi är 3 heltider där. Tänker på vilken hysterisk arbetsmiljö vi har och att vi inte alltid kan gå på toaletten när vi behöver. Eller ta en paus med kaffe i lugn och ro. Detta var min arbetsdag häromdagen.:

På förmiddagen var jag den som gick sist ut med våra 15 yngsta barn. Vi är 16 men ett barn var ledigt. När jag tittar på klockan inser jag att min kollega måste börja gå in igen med de första barnen som hon gått ut med. Slänger i mig några klunkar kaffe samtidigt som jag trycker i mig ett äpple under tiden jag klär på mig mina ytterkläder för att avlösa kollega ett. Kollega två är på rast.

Senare på eftermiddagen efter mellanmålet när jag byter blöjor på våra då 11 barn som är

kvar känner jag ett akut behov av att gå på toaletten! Kollar med kollegan, är det ok? ”Jaja, bara gå, det måste du ju!” Lämnar min mellanmålsröjande kollega en stund med 11 barn runt omkring sig.

Detta är dagens arbetsmiljö i verkligheten på många av våra förskolor!!! Nu räcker det verkligen! Vi är värda att kunna sitta ner 5 minuter och dricka en kopp kaffe/äta ett äpple i lugn och ro. Andas. Kunna gå på toaletten med gott samvete när vi behöver!

6.

Varje dag måste vi på min 3 avdelningsförskola samtala om hur vi löser eftermiddagarna, efter mellanmålet. Hur gör vi på huset? ”Går vi ut eller överlever vi om vi stannar inne och delar upp oss? Nä, jag har 11 små kvar och kan inte ta in några äldre - så vi tvingas att gå ut ännu en eftermiddag för att överleva”....

Vi har aldrig personal nog att kunna ha den valfriheten att barnen får lov att välja, gå ut eller vara inne och göra något? Vad är det för pedagogisk verksamhet när man är på tok för många barn på för få vuxna och inte har möjlighet till att göra det man önskar?

Även efter mellanmålen har vi skyldighet att bedriva bra pedagogisk verksamhet - men efter 15.30 är det mest förvaring och överlevnad på schemat!

Och vi har alltid mycket barn fram till 16.45-17.00. Många pedagoger arbetar deltid och behövs ännu mer på förmiddagarna så då räcker vi inte till att täcka en bra bemanning till slutet också på dagen. Suck!

När får vi nånsin bra bemanning hela dagen? Jo, den dagen barngrupperna sänks till antalet och grundbemanningen stärks!

7.

Idag liksom alla andra dagar var jag själv fram till kl 8 då kollega nummer 2 kom. Tillsammans försökte vi genomföra en pedagogisk måltid med 12 barn 1-2,5 år. Efter utfodring, undanplockning, torkning, tvättning, flera blöjbyte och diverse konflikthanteringar droppar ytterligare två barn in i gruppen, samtidigt som jag ska välkomna ännu en helt okänd vikarie, den tredje denna veckan. Några barn blir ledsna och oroliga, de klänger på mig och vill sitta i mitt knä men jag måste byta ytterligare en blöja så de följer med mig till skötrummet. Under blöjbytet hinner två av dem blöta ner sina kläder och en annan har stoppat armarna ner i toaletten. Medan jag ordnar torra kläder hör jag hur oron stiger inne på avdelningen. Telefonen ringer, många barn är ledsna och trötta och de har svårt att knyta an till vikarien som tydligen har tillbringat en lång stund på toaletten... Min kollega tar tempen på en snorig och rödögd ettåring som vi skickade hem föregående dag men som enligt föräldern ”varit hur pigg som helst” och därför redan är tillbaka på förskolan. Innan jag lägger de tröttaste barnen skär jag frukt i bitar som jag sjungande delar ut till gruppen. Klockan är knappt tio och jag är redan genomsvettig och gråtfärdig. Hur jag ska orka sex

barngrupp och de är helt otroligt kompetenta förskollärare och barnskötare, men jag vet. Jag är själv förskollärare så jag vet allt de ska hinna med. Alla dessa kringuppgifter, alla olika delar vi ska reflektera i. Jag vet. Jag ser på dem. De är trötta, men kämpar på. De gör ett helt otroligt projekt med barnen och min flicka älskar förskolan mer än allt annat. Men hur länge orkar dem? Hur länge ska vi orka? Jag ser så många kollegor som känner att de är nära att bryta ihop av allt vi ska hinna med om vi har tur 1,5 h barnfri tid i veckan. Kan ni fatta. Hur mycket vettigt fördjupat kan det bli när allt ska hinnas med när nästan all tid är i barngrupp? Nä jag har bestämt mig. Jag ska klara detta, om inte för mig utan för alla dessa härliga barn. Men jag jobbar enbart 75 %. Jag kommer inte orka 100 % aldrig. Men då är jag en som inte sätter stor press på mig själv. Jag kan se vad jag har för förutsättningar och arbeta efter det, men jag önskar så innerligt att detta yrke kan få den status och respekt så vi verkligen kan ge alla dessa härliga barn allt de förtjänar. Jag önskar mina barn ska få den rätt till världens bästa förskola de förtjänar. Det ska börja nu. När ska den förändringen komma? Tack till alla kollegor som kämpar i motvind varje dag. Vi och barnen förtjänar bättre än detta!

Falköping

Förskollärare — Falköping

Jag blir uppgiven när jag tänker på situationen i förskolan, för många barn i grupperna och för lite personal. Jag tycker det är skrattretande att det talas om likvärdig förskola i landet, då inte förutsättningarna är likvärdiga, ge alla barn rätt till samma antal pedagoger och lika stora barngrupper. Jag är helt övertygad om att färre barn skulle ha det jobbigt i förskolan om bara gruppstorlekarna minskade. Jag vill så mycket i mitt arbete med barnen främst att ge alla barn den tid de behöver för att de ska lära och utvecklas, och jag behöver mer planeringstid för planera undervisning, dokumentera och reflektera.

Falu

Förskollärare — Falu

1.

Efter vårens inskolningar kommer vi på tre personal ha 15 barn som är 1-2 år. Helt galet!

2.

Jag tog ut min examen 2013. Jag har inte jobbat många dagar efter det och känt att jag har gjort ett tillräckligt bra jobb. Att jag kommit hem och känt ”i dag har jag sett alla barn och utfört ett bra pedagogiskt arbete”. De dagar som jag har känt att jag räcker till, och att jag inte är helt psykiskt och fysiskt utmattad, är när barnantalet inte har varit så högt på grund av

sjukdomar eller lov. Det blir mycket "överleva dagen" och se till att de flesta barn är nöjda och inte gråter. På min nuvarande arbetsplats känns det som om vi har en förvaringsplats för barnen och inte en lärorik förskola. Vi har inte gemensam planering, inte egen planering och på våra planeringsdagar så möblerar vi om.

Det högskolan lär ut är inte hur verkligheten ser ut.

Barnen är fler och går längre dagar, men vi är fortfarande lika lite personal. Min chef tyckte att det var rimligt att jag hade 6 st ettåringar själv till mellanmål och när jag sa att jag kände mig stressad, så tyckte hon att jag kanske skulle ta och fundera över om jag skulle jobba som förskollärare. När vi ska ha vikarie (som är ganska ofta) får olika vikarier om vi ens från någon. En vecka jobbade jag med en ny vikarie varje dag, alltså 5 olika.

Alla jag har kontakt med från högskolan vill byta yrke, inte så konstigt tycker jag.

De som får ta den största smällen är barnen.

3.

Har arbetat inom förskolan sedan 2007. Har genom åren saknat legitimation för yrket, men för ett år sedan gjorde jag en validering på Stockholms universitet. Nu sitter jag med legitimationen i min hand och har räknat ut vad detta år rent ekonomiskt har kostat mig. Ett år av studier har sammanlagt kostat mig ca 70.000 kronor. Jag fick ingen som helst ekonomisk kompensation från arbetsgivaren under studietiden. För att orka studera och jobba valde jag att vara tjänstledig en dag i veckan. Därtill kom kostnader för litteratur och tågresor till Stockholm ca 2 gånger i månaden.

Nu står jag som sagt var med legitimationen i handen och reflekterar över om det gångna året var värt mödan?

Nej, skulle jag spontant svara. Mina arbetsdagar har kantats av logistikproblem som måste lösas och hur vi schematekniskt löser akuta situationer. Inskolning av sju 1-2 åringar som kräver omsorg och trygghet och där resten av barngruppen har fått stått tillbaka. Inte en timmes enskild planering för att kunna bedriva en pedagogisk verksamheten utifrån läroplanens mål har vi lyckats få till.

Funderar över NÄR och OM mina studier och pedagogiska kompetens någonsin kommer få användas på rätt sätt när verkligheten ser ut som den gör idag.....

4.

Efter 6 år i kommunen har jag valt att gå till en annan kommun.

Detta pga att det är för stora barngrupper och för få vuxna på dessa små barn. Hela hösten -17 har bestått av inskolning. Två till tre nya barn varje vecka så vi vuxna hann inte med alla gråtande barn, alla nya oroliga föräldrar då de såg hur vi kämpade med dessa nya barn.

De "gamla" barnen i gruppen såg vi blev väldigt stressade av situationen med nya barn och alla dessa föräldrar som deltog i verksamheten under hösten. (Föräldraaktiv inskolning).

Förskolechefen sa att 15 barn på avdelningen räcker då de är små, men när hösten var klar fanns det 18st 1 åringar på avdelningen på 1 Förskollärare, en barnskötare och en timvikarie som byttes ut titt som tätt. Vi signalerade till förskolechef flera gånger att det går inte att ta in fler barn, vi pedagoger ser att barn far illa. Det vi fick till svar var ekonomin, förskolan går back annars och att vi måste jobba bättre med rutinerna i vardagen.

Det kändes som ett slag i magen när vi fick det svaret. Rutinerna försvinner automatiskt när man har 4-5 gråtande barn i sin famn, nått gråtande barn i medtagen vagn för att det barnet känner sig trygg där. Kollegan har lika många gråtande barn i sin famn medan vi fick ge vår timvikarie (som är olika varje vecka) tydliga direktiv för dukning ta fram madrasser där barnen kunde sova.

Jag blev helt slut och sökte mig till en annan kommun. Färre barn, hög personaltäthet och dessutom högre lön. Jag sa till min chef att kan du möta lönen kan jag stanna kvar. Det kunde hen inte så då sa jag upp mig.

Jag hoppas att jag kommer trivas i den nya kommunen och har lovat mig själv att om det inte blir bra, då byter jag, tror helt, och hållet. Det är ingen som tackar mig för att jag jobbar ihjäl mig och gråter när jag kommer hem.

5.

23 barn på min avdelning, lite personal och hela dagar i stress! Känslan av otillräcklighet kommer över oss varje dag. Så många barn med så många olika behov! Har varit sjukskriven en längre tid men kommit tillbaka till yrket men balanserar på en skör tråd hela tiden Älskar mitt jobb men detta är inte Ok!!! Inte för barnen och inte för pedagogerna. Något måste göras och det är NU!

6.

Har arbetat snart i 40 år , men antalet barn ställt till antalet personal är betydligt högre idag. Längre dagar för barnen, många barn med behov av extra stöd, föräldrar som inte respekterar att barnen endast skall vara på förskolan vid förälders jobb eller studier inte vid egentid med kompisar eller gym. Dessutom har vi som pedagoger fått mer dokumentationer o andra administration / skrivelser som skall göras.

7.

Kommer till jobbet måndag morgon och möts av ”nyheten” att ännu en pedagog är sjuk och luften går ut mig. Detta efter att vi under 2 veckors tid har jobbat kort med personal (5-6 av 12 ped borta). Nu suckar väl vissa och tänker att så är det på de flesta arbetsplatser i ”vabruari”. 5 av de 6 som är sjukskrivna är långtidssjukskrivna pga stress. Jobbet har gjort dem så stressade att deras kroppar har lagt av, dom har inte längre något liv utanför jobbet. Dom orkar inte längre. På vissa avdelningar är hela personalstyrkan borta och vi andra får gå

in och vara tryggheten på en avdelning som vi inte vanligtvis arbetar på.

Den pedagogiska verksamheten blir utbytt till barnpassning och det handlar hela tiden om att "klara dagen" vilket vi gör eftersom det här sorgligt nog är vardag för oss.

Jag älskar mitt jobb, men det finns inte en chans att jag ska orkar jobba med det här till pension om inte något ändras nu:

mindre barngrupper!

mer personaltäthet!

mer schemalagd planeringstid för pedagoger.

lokaler anpassade för den pedagogiska verksamheten.

slopa karensdagen på alla förskolor,privata och kommunala. Vi blir sjuka på/av jobbet.

högre löner.

Utan oss stannar Sverige!

Borås

Förskollärare — Borås

1.

Jag ser dagligen hur barnen påverkas av de stora barngrupperna. Idag är barnen mer högljudda, ofokuserade, i behov av mer bekräftelse än vad de var för X antal år sedan. Jag har flera kollegor som är sjukskrivna pga stress. Även jag har varit det. Vad är det för start i livet vi ger dem när vi inte kan räcka till. Barnen är vår framtid. Låt oss ge dem en trygg start. Mindre grupper = mer närvarande och glada pedagoger som orkar driva verksamheten efter målen.

2.

För att jag som förskollärare skall kunna tillgodose barns behov och mål samt riktlinjer som ställs på oss måste någonting ske snabbt! Är trött på barnpassning vill använda mig av mina kunskaper och kunna se barnen utvecklas till härliga människor med empati till varandra. Fyra års studier skall man slänga bort till detta? Höj lönerna och se över barnens framtid. Färre barn i grupperna ger barnen större möjligheter till att lyckas i livet. Förskolan ger grunden till ett livslångt lärande.

3.

Jag älskar verkligen mitt jobb men vet inte hur länge till jag orkar. Kraven vi har på oss är helt orimliga! Att driva en välfungerande pedagogisk verksamhet samtidigt som vi ska städa,

tvätta och diska. Vi ska kontrollera så barnens schema är riktigt och antal timmar stämmer. Vi ska fylla på med pappershanddukar, toapapper, rengöringsmedel och gå ut med sopor. Vi ska både öppna på morgonen och stänga på kvällen.

Varje vecka har jag 1 1/5 timmes egen planeringstid, då jag ska komma på alla bra idéer så verksamheten drivs framåt, förbereda utvecklingssamtal, lägga ut dokumentation på nätet, skriva ut egen dokumentation som jag sätter upp på avdelningen, förbereda föräldramöten, inskolningar och fylla i alla andra olika papper som ska fyllas i utan att vi vet varför.

När någon är sjuk ska vi själva ansvara för att boka vikarie och om vi får någon är det oftast någon helt utan utbildning som vi då förväntas hjälpa och förklara för hur vår verksamhet fungerar.

Jag är utbildad förskollärare för att jobba med barnen. Att få vara nära barnen i deras läroprocesser och utmana dem i den pedagogiska miljön, det är det jag vill! Att vara barnens medforskare och upptäckare är det jag brinner för! Att skapa en utforskande miljö, där vi lyssnar till och ser varje barn, där barnens inflytande är självklart, där barnen får många möjligheter till att uttrycka sig med hjälp av estetiska uttryckssätt, där vi får möjligheter till regelbunden reflektion och fortbildning, det är det jag drömmer om!

4.

Att bli ensam med 19 barn en halvdag är inte optimalt för att kunna garantera barnens säkerhet. Även om övriga avdelningar går in och hjälps åt, så kommer allas arbete utefter läroplanen i kläm. Förskollärare planerar sina undervisande aktiviteter i beroendeställning av sina kollegor. Att undervisa barn i 2-6 års ålder kräver smågrupper. Men fattas det personal och är vikariestopp så kan man endast förvara barnen och försöka se till så att ingen skadar sig! Det blir inte en god undervisande miljö, det blir inte en behaglig miljö för barnen att delas ut på andra avdelningar eller ha personal som kommer in från olika avdelningar. Oro, stress och inte alls ur barnens perspektiv för en god lärandemiljö. Vi behöver resurser för att kunna ha en god undervisande miljö med en personaltäthet som åtminstone kan garantera barnens säkerhet!

5.

De senaste veckorna har en magsjuka och en långdragen feber med förkylning drabbat vår förskola. Personalen som arbetar på de mest drabbade avdelningarna har nästan alla varit hemma för antingen det ena eller det andra eller båda. Den personal som behövt täcka upp dagarna där har också drabbats.

Som personal hjälper du självklart det barn som spytt på förskolan, torkar upp och sanerar för att minska smittspridning. Du snyter snoriga näsor. Du ligger bredvid hostiga barn på vilan. Du gör detta trots att att du vet att du med stor sannolikhet blir smittad. Det är inte ett alternativ att hålla sig undan, detta är din arbetsmiljö.

Det jobbet vi gör borde rimligen inte belönas med en karensdag. Sjukfrånvaro med full ersättning från första sjukdagen är det som vore rätt. Du har utfört ditt arbete på ett korrekt sätt, du har gjort ditt bästa för att minska smittspridning till fler barn och kollegor. Ett insjuknande tar hårt på kroppen och du är inte dig själv på flera dagar.

Det funderas en hel del på hur förskolläraryrket kan bli mer attraktivt för att få fler att söka sig till yrket. Men också för att få fler att inte lämna. Det som beskrivs här är just nu en stor baksida med yrket. Full ersättning från första sjukdagen kan vara en del i ett stort arbete.

6.

Just nu när jag skriver detta så gråter jag. I morgon ska jag tillbaka till jobbet efter några lediga dagar... Ett jobb på en förskola i Borås, i en grupp med 23 högljudda barn, 98% med annat modersmål, två kollegor varav en av dem jobbar 80% p.g.av stress. Jag vill inte gå, mitt hjärta dunkar, jag svettas. Jag vill bara försvinna. Men just nu jag har ingenstans att ta vägen. Med en man sjukskriven så kan vi inte klara oss ekonomiskt, så imorgon jag ska gå upp för att kunna öppna kl. 5.30. Jag skriker på hjälp. Jag var hos läkare i morse för att jag har mycket ont i bröstet och känner mig så oerhört trött. Jag fick några antidepressiva mediciner, känner bara att orkar inte med ett sådant liv. Men jag är 50 år gammal, har fortfarande studielån att betala....Vad händer med mig? Tänk på oss, vi behöver minst lika många semesterdagar som alla andra lärare för att kunna orka...snälla ...Hjälp oss!

7.

Just de punkter ni nämner i er text om att det är underbemannat, för stora barngrupper, fixa och trixa/ändra sina och kollegornas tider för att kunna ha en tryggare miljö för barnen och att vi kollegor inte ska lämnas i sticket, stämmer. Oroliga föräldrar. Inga vikarier att få in, vår planeringstid finns inte. Sjukskrivningarna blir bara fler och fler på förskolorna både där ens egna barn går och på sin egna arbetsplats. Som pedagog vill man barnens bästa och gör allt i sin makt att barnen ska känna sig trygga och få en fin och värdefull dag på sitt ”jobb”. Vi behöver se och KÄNNA AV en stor förändring inom förskolan!!

8.

Hjälp oss!

Vad är ett barn i förskolan? Ett antal timmar eller en individ med egna behov?

Så som systemet är nu så ses en barngrupp i antal volymtimmar. När summan av en bestämd tid inte är uppnådd så tas fler barn in i en barngrupp. Problematiken som sker är att barngrupperna blir väldigt stora.

Vi arbetar 3 pedagoger på en avdelning där det snart börjar 18 småbarn, små individer som skall få vår pedagogiska tid och vi jobbar inte ens heltid alla i personalstyrkan. Vi har barn som går 15 timmar och även om de inte går mer än tre dagar i veckan, fem timmar om dagen

så finns alltid möjligheten att de går upp i tid för att föräldrarna hittar arbete, får en praktikplats eller kommer in på en kurs och studerar heltid. Plötsligt överstiger vi de utsatta volymtimmarna och alla barnens behov ska tillgodoses och de ska få en pedagogisk verksamhet. Det blir konkurrens på vänner, konkurrens om att få tid med pedagog och konkurrens över utrymme.

Det var antalet barn. Sedan har vi deras individuella behov. När ett barn placeras på en avdelning så vet inte placeringssamordnaren om det är ett barn i behov av särskilda rättigheter(BSS). Det kan röra sig om barn med autism, ADHD, anknytning, språkproblem osv. Tänk er att dessa barn ska konkurrera om vänner, utrymme och tid med pedagog med 15+ andra barn. Det är i förskoleåldern som det upptäcks att barn har behov av särskilda rättigheter, det är då en utredning kan uppstå. Men det sker inte förrän efter de är ca tre år och i samråd med föräldrar vilket också är en utmaning. Det kan dröja ett till två år innan föräldrar går med på att barnet ska utredas. Har ett barn inte en diagnos när hen ska gå över till skolan så minskar chanserna att barnet får en resurs och det stöd som barnet behöver. Därför är det väldigt viktigt att personalen på förskolan har en god kontakt med föräldrar och kan förklara intentionerna. I förskolan möter vi föräldrar som inte har svenska som modersmål vilket gör att dessa samtal kan ta längre tid och behövas fler gånger. Vi har observerat att våra BSS reagerar kraftigare när de är i stora barngrupper. Även om vi pedagoger dagligen arbetar med att dra ner på ljudvolymen och springet inomhus så är det barn vi arbetar med och givetvis sker det tillfällen där det går upp i varv men det påverkar våra BSS. Det sker ett kaos i deras sinnen och de har svårt att möta situationen. Pedagoger behöver möta dessa barn i deras sinnesstämning och det tar uppmärksamhet från de andra barnen. Tänk er tre pedagoger på 15+ barn varav åtminstone 1-2 barn är BSS som det ser ut i barngrupperna just nu på yngrebarn.

Vi har en specialpedagog som ska ut och observera och handleda pedagoger på flera förskolor. Vår specialpedagog är ständigt fullbokad och det kan dröja månader innan vi får en tid. Tänk att när du väl får godkännande av föräldrar att få koppla in en specialpedagog så kan barnet redan vara 5 år och det är bara ett par månader kvar innan hen ska till skolan och du vet inte om du hinner med en utredning för att barnet ska få så goda chanser som möjligt i skolan.

På förskolan möter vi barn med svenska som andraspråk. Det gör att vi dagligen arbetar med språket. Vi har fått barn som inte kan ett ord svenska, rent av landade i Sverige två dagar innan hen börjar i förskolan. Tänk att hamna med 15+ andra barn och tre vuxna och inte kan göra sig förstådd. Tänk att du då ska konkurrera med 15+ andra barn med tid med pedagog, utrymme och vänner. Vi pedagoger får hitta olika strategier att kommunicera med barnen på och flera gånger har vi inte fått gå kurser med alternativa kommunikationsmedel som exempelvis tecken som stöd (TAKK). Vi får söka själva på nätet efter material och försöka i barngruppen ta till oss det. Vi kan få material från vår specialpedagog men fortfarande inte att

vi får gå en kurs. Vi vill ha ordentlig handledning för att möta alla våra barn med sina egna unika individuella behov.

I förskolan frodas bakterier och virus. Personalen utsätts hela tiden för det och även om en efter en tid upplever stärkt immunförsvar så blir även vi sjuka. Lojaliteten till våra kollegor är stark och vi avbryter gärna vår sjukperiod för att komma tillbaka. Anledningen kan vara att vi vet att det är vikariebrist, det är inte garanterat att vi får en vikarie när vi blir sjuka. När en vikarie sätts in är det oftast en utbildad som ska sättas in i verksamheten och de planeringar vi satt upp i arbetslaget. När vi ordinarie kommer tillbaka till jobbet för tidigt så brukar det leda till att sjukdomen tar längre tid på sig att släppa. Vi får fler korta sjukdomsperioder och fler karensdagar. Men vi tar det för att komma tillbaka och göra vårt jobb, trots att det sliter håll i plånboken och på hälsan (både mentalt och fysiskt). Men det är inte så här det borde vara. Vi pedagoger borde få släppa arbetet när vi är hemma sjuka och tänka på att vi ska bli friska. Vi borde få ha en känsla av att allt har ordnat sig på arbetet nu när jag är hemma, jag kan slappna av. Men personal- och vikariebrist råder ofta och facken arbetar hårt för att höja statusen för yrken i förskolan för att det ska vara lockande att arbeta där. Men ändå saknas kompetensen.

Att arbeta med barn är ett fantastiskt givande arbete. Men det kan bli mer givande för barnens utveckling om vi ser till individen och inte till volymtimmar. Vi pedagoger har valt vårt yrke för vi vill ge barnen en förberedelse till samhällslivet, en mening och en plats, en utveckling och en tro på dem själva. Men för att vi ska kunna förverkliga detta så mycket som möjligt behöver vi se till människan, inte till siffror och system. Vi förstår att statistik och system behövs men vi ser också att det inte tillgodoser barnens behov i förskolan för det har blivit alldeles för humaniserat. Vi vill rekommendera alla politiker att ta en heldag (eller halvdag) och komma ut som en pedagog och följa en dag på förskolan för att se de individer och de viljor som är Sveriges framtid. Ta er tid att möta den verkligheten som ni tar beslut om. Humanisera, se och känn det varma utbytet som en får i mötet med unga människor.

Vi pedagoger anser att det finns många barn som har behov av särskilt stöd där vi pedagoger inte räcker till eller har tillräcklig kunskap. Enligt Förskolans läroplan ska vi se till att varje barns behov tillgodoses och detta känner vi oss otillräckliga med då vi inte räcker till.

Vi anser att det finns flera barn som inte utvecklar språket tillräckligt på grund av personalbrist och tidsbrist. Vårdnadshavarna känner stor oro då det ofta kommer ny personal vilket även påverkar barnens trygghet. Ofta får vi in vikarier som inte har den kunskapen som krävs vilket tar tid ifrån barngruppen då vi pedagoger ska vägleda vikarier in i verksamheten. Vi har även svårt att få tag på vikarier. Vi upplever många gånger att vårdnadshavare inte är insatta i förskolans verksamhet och regler. Vi pedagoger behöver tid för att lyssna på barnen och se barnen vilket ingår i vårt uppdrag.

Det vi vill förbättra i förskolan är för oss alla både vårdnadshavare, pedagoger och barn. Här har vi pedagoger mycket ansvar, mer ansvar än vad som egentligen ligger i vårt uppdrag. Dels ansvaret med föräldrar, kommunikationen, språkbristen, allt administrativt. Att allt ansvar läggs på pedagogerna tär på tiden som vi SKA lägga i barngruppen. Vi vill att vår problematik vi möter med föräldrar med svenska som andraspråk tas i beaktande och att system kan förenklas och utformas för att möta deras kunskaper och språk. Vi vill ha ett mer inkluderande system för dessa föräldrar.

Allt annat som vi gör än att vara i barngrupp är:

Skriva schema åt vårdnadshavare då många har få kunskaper inom detta.

Vårdnadshavarna har svårigheter med att använda självservice och vill gärna be om vår hjälp vilket innebär mer tidsbrist för barngruppen.

Det kan uppstå situationer då vi får ringa allmänna samtal åt vårdnadshavarna som har svårt för det svenska språket. Mitt i allt detta så ska vi hjälpa andra avdelningar som också har personalbrist. Vi vill såklart hjälpa vårdnadshavarna på bästa sätt men detta är på bekostnad av barnens tid.

Som det kan se ut i förskolan är att pedagoger slutar och andra gått iväg på mammaledighet, ändå finns det ingen som ersätter dessa, då trycks det in fler barn i barngruppen och ingen inser att det behövs personal.

Hur löser vi detta på bästa sätt?

Med vänlig hälsning pedagoger i förskolan

9.

På vår förskola saknas det personal nästan varje dag och vi tvingas pussla och låna ut personal för att ingen ska jobba helt ensam. Vikarier ska vi helst inte ta in och när vi får och verkligen behöver så finns det inga att få tag på. Planeringar faller då vi måste lösa personalbristen. Utåt ska/får vi inte visa att vi har det jobbigt. Folk mår dåligt, är sjuka ofta och är stressade, man känner sig otillräcklig och går hem med en känsla att man inte kunnat göra sitt jobb fullt ut. Samtidigt läggs det mer och mer krav på oss pedagoger för att vår kommun arbetar för att bli "Sveriges bästa förskola" Ett mål som förövrigt känns väldigt långt borta som det ser ut nu och med all förlorad planeringstid är det omöjligt att uppfylla. Läst 3,5 år på högskolan för att få jobba med det jag verkligen älskar, men som det ser ut nu är det långt ifrån det yrke jag valde att utbilda mig till.

Både jag och andra kollegor har varit hemma med utmattningssymptom men inga större förändringar har skett för att skapa bättre förutsättningar att genomföra vårt uppdrag när vi

kommit tillbaka.

Outbildade och oengagerade människor tas in i verksamheten för att täcka personalbristen och det skapar extra arbete för oss pedagoger då ännu mer läggs på oss. Den pedagogiska planeringen (om den ens finns) får läggas åt sidan och vi får ägna oss åt bara barnpassning för att få dagarna att gå runt. Vem som helst kan ersätta vår plats och det visar väl statusen på vårt yrke då ingen kompetens behövs. Många barngrupper blir stökiga, ett resultat av personalbrist och ej behörig personal på plats.

Trots allt slit och att vi vänder ut och in på oss själva och kämpar för att försöka få kvalitet på vårt arbete är vi underbetalda och får höra att vi ligger som vi ska lönemässigt trots att vi ligger flera tusenlappar under andra kommuner i landet. Det är dags för en radikal förändring i förskolan, annars kommer många duktiga och fantastiska pedagoger snart försvinna till andra yrken och förskolan falla till en nivå politikerna nog inte ens vill föreställa sig.

10.

Vem tar hand om stadens små när vi inte finns på arbetet? När vi måste vara hemma för kroppen säger att det är nog? När vi inte får den respons som vi behöver för att orka?

Vem tar hand om oss när vi inte orkar ta hand om de små? Vem stöttar oss innan det gått så långt? Vem har rätten att komma och kränka och kritisera oss utan att vi får ett skit?

Jo, en inbokad tid med en psykolog, ska jag tacka och ta emot.

Hur skall jag hantera allt detta? Stå och vara professionell när jag möter föräldrar på min fritid. Då jag anser att mitt liv börjar. Där jag får orka vara med min familj, mina barn! Den orken och glädjen tappade jag efter halva dagen på arbetet på grund av att situationen är för pressad.

18 små, små barn, inte ens fyllda 2 år, men knappt tre heltidsanställda där mitt pedagogiska arbete blir ren barnpassning, där min stora passion för dessa små försvinner för att jag bara får göra så gott jag kan, det bästa av situationen, orka dagen! Men nästa dag då? Och nästa dag? För alla barns rättigheter till utveckling och lärande, där jag vill finnas för dem! Vart finns den?

Jag står ut ett litet tag till, tror jag!

11.

När jag började på min senaste arbetsplats bad jag att slippa för mycket ansvar då jag är småbarnsmamma, jobbar 75% och pluggar 25%. Det var jag och 2 andra fsk-lärare och resten utbildade vikarier. Förskolläraren på min grannavdelning gick snabbt in i väggen och är

fortfarande sjukskriven vilket gjorde mig avdelningsansvarig för inte bara 1 utan 2 avdelningar. Jag blev inte tilldelad ansvaret men kände det eftersom de barnen var "högt och lågt" och bara 2 vikarier där som försökte få runt dagen. Det håller inte. Barnen behöver trygga vuxna som vill ge en pedagogisk omsorg!

Vissa dagar när det är många sjuka har jag bokstavligen fått klona mig och sprungit fram och tillbaka mellan 2 avdelningar för att få allt att gå runt och för att alla ska kunna få ut sin rast. Och det finns barn med särskilda behov som är utåtagerande och mycket känsliga även på den här förskolan. Jag har nu sagt upp mig pga av att jag inte vill gå in i väggen och börjar snart på en annan förskola där jag tror och hoppas att det är lite mer stabilt. Men barnen är ju kvar...

12

Jag är en nyexad förskollärare. Jag har arbetat ett år inom förskolan utan tidigare erfarenheter utöver min vfu. Jag vill visa framfötterna och jag har försökt att göra det under detta året som gått, vilket har inneburit att jag tagit mig på stora ansvarsområden i förskolan. Dels så har jag påbörjat Läslyftet, vilket jag tycker är fantastiskt kul! Men jag ges inte möjligheter till detta. Jag måste ta från min egen PUT tid till förberedelser vilket blir svårt när jag knappt får ut någon PUT tid, det har slutat med att jag sitter hemma och stressar över att hinna med när jag vet att jag inte borde. Men samtidigt så vill jag inte hamna på någon dålig sida hos chefen.

13.

Jag känner mig, som ganska nytexad förskollärare, grundlurad på min utbildning och tvivlar ibland på mitt val av yrke. Jag älskar barn och att få vara med och forma vårt samhälles framtid till det bättre lät som ett drömyrke i mina öron. Nu när jag kommit ut i verksamheten så vet jag inte vad jag skall tro eller känna.

Under utbildningen fick vi ta del av så mycket bra forskning, skolverkets riktlinjer, barnkonventionen, en hel del givande workshops och föreläsningar med mera, med mera. Det fick mig att bli taggad på yrket och verkligen längta efter att få komma ut i yrkeslivet och sätta sina lärdomar och tankar till handling. Nu när jag väl är här så känner jag mig mestadels otillräcklig och ledsen.

Otillräcklig för att jag i min skalle verkligen inte kan klura ut hur jag skall lyckas se och bemöta varje enskild individ som jag enligt våra skyldigheter och riktlinjer skall göra. Hur skall jag hinna genomföra det som jag lärt mig under mina 3 år? Den stressen har nu redan visat sig hos mig med panikångestattacker, konstant illamående och alldeles för många sjuktillfällen pga nedsatt immunförsvar.

Ledsen är jag bland annat för att jag känner att jag lånat över 300 000 kronor i onödan till att bli något som inte alls visade sig vara den dröm jag trodde. Allt detta pga för stora barngrupper, vikariebrist med mera.

Vi har i dagsläget 18 barn i åldrarna 1 till 3 år på inte ens tre heltider! Vi är 3 personal kanske 2 timmar om dagen i och med möten och annat administrativt med mera.

Jag undrar vart barnens rättigheter finns inom denna verksamhet när den ser ut som den gör? Situationen är verkligen inte hållbar eller ens mänsklig!

Händer inget snart så byter jag helt klart yrke för det känns inget annat än förjävligt att utsätta barn för detta. Dessa små har inget att säga till om utan får bara anpassa sig till kaoset.

Sjukt är det...minst sagt!

14.

Har efter 40 år i förskolan blivit sjukskriven för utmattningsdepression. Det som bekymrar mig mest är hur mina kollegor som ännu inte arbetat så länge skall orka fortsätta som förskollärare. Jag stämmer in i alla dessa berättelser när det gäller oro för barnen, en stor frustration för att man sällan kan genomföra det som planeras, att alltid försöka hålla skenet uppe för att föräldrarna skall känna sig trygga när de lämnar sina barn osv. Just nu vill jag bara gå i pension. I det här arbetet gäller det att privatlivet går som på räls, man har inga marginaler om något skulle hända.

15

Vi stod med en personal kort och med ett barn på inskolning som har det riktigt svårt att känna sig trygg hos oss. I stort sett går 1 personal åt helt på det barnet. Inga vikarier finns att tillgå om man inte bokar en bra tid i förväg (och inte ens då är det garanterat att man får en vikarie). Så med en personal sjuk, en personal som fick ägna 100% av sin uppmärksamhet till ett hysteriskt gråtande litet barn lämnades den sista pedagogen ensam kvar med 11 andra barn som skulle få en pedagogisk verksamhet utifrån verksamhetens mål och läroplanen, som skulle få känna sig sedda, få blöjor bytta, få frukt, få på sig kläder för att gå ut, hjälp med avklädning, mat som skulle hämtas och dukas upp m.m. När sedan en pedagog går hem (efter att ha fått jobba över dessutom) så blev jag lämnad ensam med 8 barn i åldrarna 1-3 år som återigen skulle få blöjor bytta, mellanmål skulle ordnas, det skulle plockas upp efter vilan samt att man ska börja göra ett trevligt avslut och bemöta de vårdnadshavare som kommer för att hämta det viktigaste i deras liv.

Förskollärestudent — Borås

Då jag bara är förskollärestudent så har jag inte hela bilden och ser bara hur det ser ut när jag är på plats. Däremot har jag sett en del när jag varit ute. Det pratas om den stora sjukfrånvaron i förskolan, där pedagoger är för sjuka för att dyka upp men där det saknas vikarier för att täcka upp. Det är mycket sant, men jag har inte sett så många prata om den stora sjuknärvaron. Jag har ofta mött förskolepersonal som jobbar även om de är sjuka för att de vet att det kan vara omöjligt att få in vikarier ibland.

Det är ofta jag sett personal jobba över nästan varje vecka för att täcka upp vid sina kollegors sjukfrånvaro. Samtidigt hinner inte personalen genomföra de moment som de ska under dagen och ibland hinns inte raster tas ut. Det finns mycket personal som jobbar sönder sig

själva för att ge barnen så bra förutsättningar som möjligt samtidigt som de pressas mer och mer från högre ort.

Botkyrka

Förskollärare — Botkyrka

1.

Två vikarier och en ordinarie personal hade tre storbarnsavdelningar ute mellan kl. 15-17. Det var runt 60 barn. Önskar att det hade varit en isolerad händelse men det var/är det inte.

2.

Att känna sig otillräcklig gör att man känner sig misslyckad. Minska barngrupperna. Individuell planeringstid i schemat mm.

3.

Stora barngrupper, ett antal olika språk, socialt utsatta områden, barn i behov av stöd, svårt att få ett bra samarbete med vårdnadshavare, barn som mår dåligt, hög personalomsättning i alla led. Dessutom finns många utbildade pedagoger, få förskollärare och hög sjukfrånvaro på arbetsplatsen. Det är en komplex situation som är ohållbar för en likvärdig förskola...

4.

Min berättelse behöver inte bli så lång. Krisen utspelar sig dagligen. Stora barngrupper, sjuka pedagoger, hög ljudvolym, stressade barn och vuxna, ont om vikarier, knappt någon planeringstid. Har själv blivit sjukskriven 2ggr pga utmattning och ångest sedan jag blev färdigutbildad VT-15. Barnen far illa och vi som arbetar far illa. Ingen mer tystnad!

Under hösten som har varit, har kommunen kallat oss till möte för att berätta att vi som arbetar i förskolan kostar kommunen 5 miljoner om året i sjukfrånvaro. Är vi sjuka mer än fyra gånger på ett år så kallas vi till samtal och eventuell utredning. Kommunledningen verkar ha svårt att koppla att stora barngrupper, bland de största grupperna i länet, betyder extra arbetsbelastning - vilket såklart bidrar till ohälsa bland personalen. Vi har också fått veta att kommunen ska spara in 48 miljoner på förskola/skola, man undrar ju vad man kan skära ned på i en pressad situation? Högsta chefen för förskolan har gått ut med att en förskollärare ska kunna ha så mycket som nio barn per förskollärare, dvs rent teoretiskt skulle det kunna vara 27 barn i en barngrupp. Under tiden som jag har arbetat i kommunen har vi inte fått någon fortbildning. Kommunen verkar mest skuldbelägga personal och pressa in fler barn i redan överbelastade grupper. Vi förskollärare har inte ens avtal om pedagogisk utvecklingstid, blir svårt att kunna genomföra uppdraget då.

Vardagen är att man ofta får gå en personal kort, trots att alla barn är på plats.

3.

Är i ett läge där jag undrar om jag valt rätt yrke. Jag har brunnit för att vara i en verksamhet där barnens nyfikenhet och vilja att lära sig. Jag har känt mig stolt över att vara förskollärare. Men nu känner jag mig bara bitter! Då långtidssjukskrivningar är allt för vanligt idag finns inget annat val än att arbeta med vikarier. Det som sker är att allt hamnar på mig då jag inte kan kräva att en vikarie gör allt som en ordinarie pedagog gör.

Sen alla dessa göromål som INTE ingår i mitt uppdrag: Plocka/städa undan kanyler utanför entrén flera gånger i veckan då kommunen inte tar det på allvar. Skotta och sanda då ingen annan gör det. Ringa parkeringsbolag för att försöka få undan en bil som blivit dumpad på parkeringen som upptar 3 platser sedan 4 veckor tillbaka.

Jag är på väg in i väggen! Vet inte hur länge till jag ska orka?! Jag har alltid varit övertygad om att förskolan lägger grunden för alla barns utveckling och lärande, men som det ser ut idag är det långt ifrån det. Mest barnpassning och försöka se till att barnen inte hamnar i konflikter med varandra. Politikerna borde vara med en vecka i verksamheten för att se hur verkligheten ser ut, för de kommer aldrig kunna förstå det annars. Och jag är övertygad om att varenda en skulle bli chockad över hur det är att vara i den ljudnivån, hur mycket man inte hinner med och vilka stora barngrupper det är!!!

4.

Jag har arbetat som förskollärare i 30 år och sett förskolans utveckling genom tiden. Har många gånger tänkt att nu måste jag ta tag i vår arbetsmiljö inom förskolan, men som för oss flesta finns inte orken utan man travar på som vanligt. Helt klart är vår arbetsmiljö ohållbar. Barnen i de stora barngrupperna mår dåligt och är otrygga. Känner en sådan frustration över hur barnen och vi pedagoger mår, behandlas och inte lyssnas på. Att utföra sitt uppdrag med 15 små barn i ålder 1-2 år är helt orimligt. Stressen är total man räcker inte till. De små är ledsna och skriker och vi gör allt för att få de lugna och trygga. Medans vi får direktiv att ni måste logga barnen, fixa närmiljöer, utmana barnen, arbeta i smågrupper, vara närvarande pedagog, torka bord, sopa golv, plocka varor, städa, tvätta, fixa vikarier, kvällsmöten, listan kan göras hur lång som helst. Läser en massa bra litteratur om barns lärande och förhållningssätt och om hur vi möter det individuella barnets behov. Verkligen jättebra läsning men det fungerar inte i grupper om 15 småbarn. Har varit sjukskriven vid flera tillfällen på grund av stress och ser snart ingen råd än att sluta. Är det ett värdigt arbetsliv när man ständigt är så trött och sliten att det enda man tänker är att få gå hem och sova?

5.

Det är tisdag morgon 6.30 och jag öppnar på förskolan. Min kollega som skulle öppnat med mig har inte synts till ännu, hoppas hon bara är sen. Jag hinner knappt tänka tanken innan telefonen ringer. Min kollega blir hemma med sjukt barn idag. Ute i hallen börjar de första

familjerna dyka upp. Simultankapacitet på högsta nivå nu som gäller. Ta emot barnet från en annan avdelning som är ny och skriker när pappa går, han har precis bett mig hälsa något till barnets personal så jag skriver upp det. Samtidigt dyker det upp en till liten som är jätteledsen. Klockan är nu 06.37. Jag smsar vikariesamordnare att jag är ensam. Får svar 10 min senare och en fråga om hur många barn jag har. 2 små ledsna i famnen samt 2 små som är på väg in och 3 lite äldre som leker själva, men det hinner jag ju inte skriva utan skriver "bara" 7. 5 min senare får jag svar att den som skulle börjat 7.30 kommer så fort som möjligt. Tiden går och jag är uppe på 14 barn .ensam. Klockan 07.13 dyker kollegan upp. Äntligen kan jag andas ut...

Bromölla

Förskollärare — Bromölla

Efter en tids funderande på om jag ska skriva eller inte (jag vet ju att jag egentligen har det "bra" jämfört med många andra kollegor i andra kommuner) har jag nu bestämt mig för att dela med mig av min vårtermin 2017. Terminen då jag var nära att bryta ihop och ge upp detta yrke. Jag arbetar på en småbarnsavdelning och våren -17 hade vi barn 1-2år. Februari-juni var jag själv med att dra runt avdelningen då båda mina kollegor var sjukskrivna. Större delen var båda hemma heltid och en del av tiden jobbade den ena 3h/dag och den andra 4h/dag. Men även de dagar de var där så gick alla barnen till mig/efter mig eftersom mina kollegor var hemma mycket och endast arbetade sporadiska tider var jag deras enda trygghet. Under denna period hade jag 4 inskolningar, utvecklingssamtal med alla barnen och förberedde inför vårt Förskolans dag-firande (hela förskolan uppträder för föräldrarna och sedan har vi öppet hus). Min tid (och mitt hjärta) splittrades mellan att få de nya barnen trygga samtidigt som de "gamla" barnen kämpade för att få min uppmärksamhet och närheten de behövde. Jag har aldrig känt mig så otillräcklig! Sen kommer det här med vikarie... Varje vecka fick jag sitta och skriva schema inför kommande vecka, vilka tider behövdes vikarie? Räckte det inte med en vikarie? Så vikarie bokades från vecka till vecka vilket resulterade i olika vikarier hela tiden. Efter ett tag satte jag ner foten, jag måste iallafall få en vikarie som alltid är här. Så så blev det för att JAG pratade med vikarien så hon inte bokade annat innan förskolechefen gett henne kommande veckas schema. Sen brände vi ut henne och var tillbaka på ruta ett igen...

Jag var så trött både fysiskt och psykiskt att jag inte orkade göra något på min fritid och jag vet inte hur många gånger jag grät mig själv till sömns. På grund av all stress åkte jag på infektion efter infektion men kunde ju inte vara hemma så det var bara att bita ihop.

Inför hösten 2017 byttes den ena kollegan ut (hon flyttade över till syskonavdelning istället)

och vi fick behålla vår barngrupp intakt så nu är vi en 1-3 årsavdelning. Är så tacksam att få spendera ett år till med dessa barn då vi kom varandra så nära när det bara var ”vi”.

Dalarna

Förskollärare — Dalarna

Jag började studera på högskolan när jag var 31 år. Var så säker på att det var i förskolan jag ville jobba. Jag min förskollärarexamen januari 2016 och var jättetaggad på att äntligen börja jobba efter 3,5 års studier till mitt drömyrke. När jag väl började jobba fick jag en chock! Det var så stressigt och att hinna med alla barn var helt omöjligt. Barn som mådde dåligt fick vi inga resurser till. Det kändes som att jag försökte släcka bränder hela tiden! Och när jag släckte en stod det tusen åter. Att arbeta med läroplanens mål kändes som en omöjlig uppgift. Varje dag handlade mest om att försöka överleva och se till så att inget barn skadade sig. Det var så vardagen kändes. Efter 1,5 år som förskollärare kollapsade min kropp. Jag blev utbränd. Det var inte bara jag som tog stryk av det här yrket. Hela min familj mådde dåligt för att jag var så stressad. Nu har jag varit sjukskriven i snart två månader och är fortfarande väldigt dålig. Att ligga i sängen har blivit min vardag. Jag känner mig lurad och besviken av yrket. Livrädd att komma tillbaka till den omöjliga vardagen i förskolan. Något måste göras! Förskolan handlar om barns livslånga lärande. Det kommer slå hårt mot samhället när de här små stressade barnen växer upp. Det är så hemskt.

Danderyd

Förskollärare — Danderyd

1.

Jag vet egentligen inte var jag ska börja. Jag har själv kraschat två gånger. Blivit sjukskriven. När man sedan blir "frisk" är man tillbaka i samma stress igen. På det ska man också vara mamma och fru. Hur ska man klara allt? Hur ska man orka allt? Det är den fysiska och psykiska stressen. Att inte räcka till. Någonstans. Många barn, få pedagoger. Att kunna byta blöja utan att något annat barn får illa under tiden. Att se till att alla har mat och dryck under lunchen och har man tur hinner man börja äta innan alla är klara och ska duka undan. Sedan har vi läroplanen. Den som vi i förskolan ska jobba efter. För mig är det den värsta stressen, den psykiska. Över att inte klara av att ha den pedagogiska verksamhet som vi ska ha och som man vill ha! Det finns ingen tid, inga pengar, inga resurser. Glädjen till jobbet är slut. Hjärnan är slut. Det finns inget över mer än att se till att barnen har det så bra som möjligt. Jag känner mig uppgiven och frustrerad.

Ekerö

Förskollärare — Ekerö

Hej!

Jag har jobbat med barn sen 1979. Blev förskollärare 1992. Utvecklingen har sakta gått mot större barngrupper. De sista åren har bristen på förskollärare ökat markant. Pedagoger slutar och man får inte tag i nya utbildade, kompetensen har sjunkit och det drabbar barnen. Min vardag är stressig, och full med händelser så man inte får ett andrum. Man känner sig otillräcklig och det är en kamp att få till sin barnfria tid för planering av den pedagogiska verksamheten. För att hjälpa varandra måste vi ytterligare slå ihop barngrupper vilket innebär konflikter, stress och känsla av ytterligare otillräcklighet. Vi får uppifrån nya uppdrag som ska göras och läggas på. Även andra praktiska göromål som inte ingår i vår arbetsbeskrivning. På natten sover man dåligt och det snurrar i huvudet av tankar. Jag kommer inte orka jobba tills det är dags för min pension, är rädd för att bli sjuk. Känner redan tecken på utmattningssyndrom. Gör något nu!

Tänk på våra barn och vår framtid! Agera! Se till att människor vill jobba i förskolan igen och bygga vår framtid tillsammans med vår kompetenta barn.

Eksjö

Förskollärare — Eksjö

Jag arbetade 30 år i förskolan. 16 år som förskollärare, tidigare som barnskötare. Jag kände att jag var på rätt plats och trodde jag skulle stanna till 65. Men de sista 6 åren var hemska på många sätt. Jag försökte förändra min arbetssituation och andras, satt i lärarförbundets styrelse, var förhandlare och satt i samverkansgrupper. Jag är en driven och lösningsfokuserad person. Mitt förhållningssätt är alltid barnets behov i centrum. Sista åren så minskade behöriga kollegor från att ha varit 11 st på 4 avd till 2. Vi fick slå ihop avdelningar så jag var ensam behörig på 42 barn 3-5 år. Att bibehålla förhållningssätt och följa läroplan blev svårt då obehöriga ifrågasatte och var majoritet. Barn kränktes dagligen och jag kunde inte handleda alla runt mig. Ständigt stressad och kände aldrig mig nöjd med vårt arbete. Kvaliteten sjönk och det värsta var att jag då hade en chef som ville vara bäst själv och inte såg mitt arbete. Det som höll mig uppe var barn och föräldrar. Jag valde till slut att skicka en fråga till sociala sektorn ifall min kompetens var användbar där. Och fick omgående en tjänst som familjebehandlare. Har aldrig ångrat detta. Här får jag växa och utvecklas och min kompetens tas till vara. Jag orkar ha en fritid och är piggare än nånsin.

Enköping

Förskollärare — Enköping

1.

Jag har nu sagt upp mig för att gå till skolan och förskoleklass. Hur kan jag nu lockas av att få 18 barn själv jämfört med idag på förskolan där vi enligt pappret ska vara 3,6 personal på 28 femåringar? Jo, för i förskolan har vi ingen enskild planering. Det vi får är en timmes avdelningsplanering var tredje vecka. Våra månatliga arbetsplatsträff går till föreläsningar om hur kommunen vill att vår förskola ska jobba, men vi ges inga förutsättningar för det. I verkligheten är vi inte alls 3,6 personal för raster, öppningar/stängningar, mellanmål och disk räknas inte med. Lägg sedan till det faktum att jag under hela mina 12 år i yrket arbetat med minst en kollega som är sjukskriven, vab, arbetstränande etc minst 50% av tiden. Lägg till att vi måste spara på vikarier och i de flesta fall får vi inte tag på några alls! Omänskligt både för oss som jobbar och även omänskligt för barnen! Så nu ger jag yrket en sista chans genom att gå över till skolan hoppas verkligen på bättre förutsättningar där. Vi har ju egentligen världens både viktigaste och roligaste jobb, men med dessa förutsättningar blir det ohållbart för alla inblandade.

Förskolechef — Eskilstuna

Arbetar som förskolechef i Eskilstuna.

Större delen av mitt arbete går ut på att stötta, trösta och hjälpa mina medarbetare att orka arbeta kvar i förskolan. Jag kan inte påverka i den mån jag önskar eftersom skolpengen bestäms från politiken. Jag i min tur har mina åtaganden klart för mig, det är budgeten som ska hållas och innebär det flera barn i verksamheten så får jag svälja det. Tyvärr gör jag inte det utan tar strid, vilket inte alltid är populärt. Fyramånadersgaranti - ja då är det bara att emot de barnen i redan stora barngrupper. Försökte bestrida detta eftersom i samma lagtext finns texten om barngruppernas storlek och behov, men se det gick inte - det är huvudmannen som ska ge resurser, men det gör de inte och jag kan inte säga nej.

Jag skulle beskriva förskolan idag som ett sjunkande skepp där barnen och vår framtid i den står på spel. Att jag arbetar med bemanning varje dag, både längre och kortare anställningar är något som jag gjort under en lång tid nu. Jag har gått ut och talat om att alla behöver se sig om i sin bekantskapskrets om det kan finnas någon lämplig som kan hoppa in med kort varsel, för när det blir sjukdomsbortfall under tex vabruari så kommer det inte att finnas vikarier i vikariepoolen.

Hjälp var är vi på väg!! Jag går själv in och arbetar i barngruppen när det krisar, men det innebär att medarbetarna ser ännu mindre av mig då jag har mitt arbete kvar. Vilket innebär

att mitt stöd och ledarskap existerar i mindre grad. Som förskolechef är det pedagogiska ledarskapet det minsta jag arbetar med under en vecka, kommunhälsan och samtal med pedagoger om deras arbetsmiljö, administration av olika system osv är det som tar större delen av min tid.

Vi måste göra något nu medan det fortfarande finns några förskollärare och barnskötare som vill arbeta kvar i förskolorna. Och för att minska sjukskalet på sjukskrivna pedagoger så att de också har en chans att komma tillbaka i arbete i förskolan. För alla barn måste detta få ett stopp!

Förskollärare — Eskilstuna

1.

Jobbet är stress. Man får inte vikarier när det behövs. För stora barngrupper 7,5 barn 3-5 år, 5,5 barn 1-3 år. Finns knappt tid för planering och reflektion. För höga ljudnivåer. Lönerna måste upp!!! Vi måste få berätta sanningen till föräldrar o media om hur läget är! Det är kris!!! Pengar för att skapa en trevlig lärandemiljö finns inte. Alla rapporter som ska skrivas. Man har alltid dåligt samvete för att man inte hunnit med allt som det står i Lpfö och alla andra styrdokument. Politikerna skulle behöva komma ut i verkligheten för att verkligen se hur vi kämpar. Det finns inte pengar till resurser heller. Barn med särskilt stöd hamnar alltid i kläm. Ibland får man hjälp en kort period, men det blir bara en andrum. För man vet att den hjälpen snart är borta.

Som mamma är det inte kul att hämta sitt barn på fsk och få höra att han är trött för att alla pratar så högt. Han är helt slut pga ljudnivåerna så han somnar varje dag när vi åker hem. Känns inte bra att man knappt vet vilka som är hans pedagoger. Dom är sjuka eller sjukskrivna så kommer nya.

2.

Vi har nästan alltid vikariebrist eller så ska det sparas pengar. Planeringar blir sällan av då det saknas personal. Mer barn ska in för att vi ska få in pengar. Jag orkar inte planera att jag ska ha planering så det mesta blir spontant och halvdant. Det gör att jag inte känner att jag gör ett bra jobb.

3.

Berättar bara om idag så blir hela bilden tydlig. Jag jobbar halvtid i väntan på en operation. Hade två grejer inbokade på em. Klockan är strax efter sju, det kommer ett sms från vikarietelefonen där det frågas om jag kan ändra min tid och jobba eftermiddag istället. Vi är tre kollegor på avdelningen, en är sjuk och den andra ska till läkaren med sin son. Det finns ingen vik för den som är sjuk och dessutom fattas det personal på andra avdelningen också. Det är första dagen på inskolning idag så jag fick avboka mina grejer på eftermiddagen,

annars hade det inte funnits någon ordinarie från halv ett. Det är så här det ser ut alldeles för ofta.

4.

Jag arbetar i en grupp med 23 barn i åldrarna 2-5 år, vi ska vara 3 heltider om alla är friska. Jag känner mig otillräcklig och stressad, det tjuter i öronen och hela hösten har mer eller mindre varit kaos. Stora barngrupper, kollegor som sjukskrivs pga av stress och inga pengar till vikarier. Vecka efter vecka har ordinarie schema kraschat och jag har stått mitt i den oroliga barngruppen och handskrivit nya scheman med övertid för oss som jobbar, ofta bara starttider med kravet att stanna tills verksamheten tillåter dig att gå hem.

Jag avbokade egna läkarbesök, mina barns läkarbesök och annat som jag egentligen behövde göra, för att jag inte visste när jag kunde lämna min arbetsplats. All tid lades i barngrupp, ingen planerings tid, inställt föräldramöte, uteblivna utvecklingssamtal. Flera gånger grät jag på jobbet när vi kolleger missuppfattade varandra i stressen. Vi slog ihop flera avd vilket gjort barnen osäkra eller utåtagerande och högljudda. Flera barn visade upp signaler på ostimulans, jag försökte sätta igång aktiviteter men fick ofta lämna barnen för att andra barn bråkade med varandra eller en blöja behövde bytas. Jag har kontaktat facket och känner mig tvingad att söka annat arbete, efter att ha arbetat 25 år som förskollärare...

5.

Så illa som läget är nu har jag inte varit med om tidigare. Vi har 20 snart 21 barn i gruppen med 1-5-åringar där 8 snart 9 barn är 1-2 år. Regler för å-priser ändras så vi får mindre pengar och det är beroende på hur många timmar barnet går på förskolan. 25 timmar istället för 15 ger inte mer pengar, därför och pga högt tryck måste vi ta in ett barn till.

Vi är 3 heltider som jobbar och 15-timmarsbarnen blir nu 25-timmarsbarn där vårdnadshavarna tillsammans med förskolechef bestämmer vistelsetiderna för barnen. Önskar vårdnadshavare andra tider än de vi föreslår får vi inte neka. Det konstiga är att flera vårdnadshavare tror att när de väljer 25 timmar så kommer det att tillsättas fler pedagoger, vilket inte stämmer.

Förskolan är så bra så att alla barn måste få mer av den men det finns inte pengar att sätta in vikarier vid sjukdom eller semester. Det finns oftast inte heller vikarier att få tag på. Det är först till kvarn som gäller om man vill vara ledig och då får vi hjälpas åt över avdelningarna. Enligt mig en stor säkerhetsrisk att jobba ibland 2 st med 20 barn (även om vi ska ta hjälp av grannavdelningen så kan man ju inte dela sig).

Vi har också utåtagerande barn som måste kollas hela tiden så de stimulerade på rätt sätt. Jag vill ju kunna garantera att barnen är trygga när de lämnas hos oss men det känns inte som att jag kan det i nuläget. När nu många kollegor blir sjuka (i magsjuka, förkylningar och

influenta mm) och sjukskrivna är det inte ovanligt att vara ensam ordinarie på avdelningen med en ofta utbildad vikarie och om man har tur två stycken.

Utöver att vara den trygga punkten för barn och vårdnadshavare ska vi då oxå duka, diska, hämta och lämna matvagnar i köket, byta blöjor, läsa, trösta, hålla i grupper och samlingar så vi kan berätta för alla hur bra förskolan är. När det kommer in okända människor så accepterar barnen inte alltid dessa på en gång, vikarierna hittar inte på förskolan och allt ansvar ligger på mig. Lyckas du få en vikarie så är det ovanligt att du har samma person flera dagar, det händer ofta att du har en på förmiddagen och en annan på eftermiddagen.

Politikerna säger att vi satsar på förskola och skola, vi bygger nytt men vad hjälper det när det inte finns någon som vill/kan jobba där? Det behövs även resurser till oss som redan jobbar så vi kan och orkar göra vårt jobb. Ibland vill jag bara lämna bygget och gå hem och gråta. Jag gillar mitt jobb och har jobbat som förskollärare i förskolan i snart 15 år men börjar se mig om efter annat för jag orkar inte längre.

6.

Orolig för framtiden!

Arbeta i förskolan är det bästa som finns, inget arbete ger så mycket tillbaka. Känslan i att varje dag kunna göra en skillnad för barnen och samtidigt ha kul tillsammans med kollegor mot samma mål. Planera och reflektera tillsammans med kollegor för att få verksamheten att gå framåt, vill skapa den bästa verksamheten för våra barn, framtidens medborgare. Att varje dag känna stolthet och lycka i sitt uppdrag, att se barnen utvecklas. Att göra saker lite på min fritid gör mig inget för det är bara kul och det ger barngruppen kvalitet. Det var min känsla som ny i min yrkesroll år 2011.

Idag bara några år senare ser jag med rädsla på framtiden. Den glädje och stolthet som jag kände för mitt uppdrag för bara några år sedan är snart borta. Det enda jag känner är ångest och stress för att jag inte har hunnit det jag skulle. Vi har inte längre några förutsättningar att utföra vårt uppdrag. Det talas om kvalitet men vi räcker inte till för att ge barnen det. Reflektionstid är mer en lyx än vår vardag. Kollegorna som jag skrattade med är så stressade att de går in i ett rum och gråter på sina raster. Man har ingen ork att ha en fritid då man är så trött att man somnar på soffan när man kommer hem med tanken att man glömde att "olle" ville spela det där spelet. Vi arbetar så mycket med att skapa kvalitet i våra verksamheter att vi glömmer för vilka vi är här, vi är här för barnen. Kvalitet för barnen är närvarande pedagoger som är där för att lyssna och utmana dem. Istället saknas det personal, flera är sjuka och hälften av dem långtidssjukskrivna. Pedagogerna går på knä, vi gör allt men vi räcker inte till. Barnen är vår framtid och de är så stressade och oroliga att de inte har tid att sitta still i 5 minuter. Barnens vistelsetid i verksamheten är längre än vår arbetstid, det gör att det är svårt att få ihop ett schema som täcker dagen och det är när all personal är på plats. Vi kan boka vikarier om det finns några men ekonomin håller inte för det. Det är dags att det

sker en förändring innan något allvarligt händer, det handlar om säkerhet, trygghet för våra barn och vår framtid.

7.

Idag har vi haft en fantastisk dag.

Vi har hunnit med pulkaåkning, bygge av snöslott och byggt labrynter i snön. Dagen fortsatte med en lugn lunch där maten räckte till alla, ljudnivån var lagom och vi hann avhandla många spännande samtalsämnen. Under eftermiddagen har vi gjort naturvetenskapliga experiment, byggt kuddborgar, upptäckt bokstäver som vi inte kunde tidigare och lekt lekar tillsammans. Vi har tränat samspel och utvecklat vårt tänkande, väckt nyfikenhet och lust att lära och har haft en bra balans mellan aktivitet och vila. Jag har sett och pratat med alla barn och vi har både dokumenterat dagens aktiviteter och reflekterat över dem tillsammans med barnen.

En fantastisk dag.

Hur fantastiskt är det att halva barngruppen måste vara frånvarande för att den känslan ska infinna sig?

Mindre barngrupper behövs NU!

För barnen och vi förtjänar att ha en fantastisk dag VARJE DAG!

8.

Jag tog examen förra året efter 3,5 års utbildning och skulle jag söka mitt första jobb. Spänd och förväntansfull. Redan under rekryteringsprocessen började jag ana hur kontrollerad man blir. Jag fick inte höra vilka förskolor som sökte utan blev matchad så att det inte fanns någon valmöjlighet. Ledningen gaddade sedan ihop sig för att pressa ner ingångslönen. Jag kastades in i verksamheten på mitt nya jobb. Jag fick ingen introduktion. Jag kastades in i en orolig barngrupp där barnen slog både varandra och oss vuxna och där vi ständigt var underbemannade. Jag var nyanställd men eftersom det fattades personal hela tiden och jag var utbildad fick jag kastas in i tungt ansvar direkt. Specialpedagogen sa till ledningen att läget var akut hos oss, ”de behöver vara en person till, de kommer alla gå in i väggen”. Vi fick nej till svar. Jag berättade att jag fick minnesluckor och mår dåligt av jobbet. Jag fick höra att det var normalt. Jag fick höra ”nej du mår inte dåligt på grund av jobbet du mår dåligt på grund av ditt privatliv”. Vi fick höra ”Det finns inga vikarier”, så det var vi själva som fick jobba över jämt. Så fort man blev smittad av barnen blev man jagad och uppringd gång på gång som att det inte ens var tillåtet att vara sjuk. Vi fick arbeta 12-timmarspass. Vi skulle gå på kvällskurser regelbundet, komma hem till 19.30 och gå upp klockan 5 dagen efter. Under alla utbildningsdagar och kurser fick vi dessutom höra ”tala inte utifrån

verkligheten, klaga inte på era förutsättningar, gnäll inte, var inte den tråkiga kollegan”. Vi fick läsa en text där det stod ”Var inte den gnälliga kollegan som klagar på barngruppens storlek”. Som om det är något egoistiskt att måna om sitt uppdrag och barnens säkerhet och utveckling.

Ledningen invaliderar det vi säger. De ska finnas för att stötta oss men jag upplever det snarare som att de gör sig till våra fiender när de viftar bort allt vi säger och förtrycker oss eftersom vi inte ens får prata utifrån vår situation. Jag har precis startat min karriär och 9 månader efter anställningen blev jag sjukskriven av stress för att vi används som slit och släng varor. En dag efter jobbet förstod jag inte vart jag befann mig. Och nu klarar jag inte av att ens befinna mig i en affär utan att bli yr och hamna där igen. Jag känner mig så sviken som har spenderat tid och pengar på denna utbildning och redan känna att jag behöver styra mitt liv i en helt annan riktning för att ens överleva.

Studerande förskollärare — Eskilstuna

Jag arbetar som vikarie på min vfu förskola och studerar termin 6 på förskolläraryrket och min största oro är om jag ens kommer orka med arbetet innan jag ens fått min examen.. med avdelningar med ofullständiga arbetslag (3ped) pga sjukskrivningar, föräldrarledigheter och nån som gått ned i tid gör verksamheten katastrofal. Hade jag haft mina egna barn på dessa avdelningar hade jag ALDRIG lämnat dem på förskolan. Otrygga barn med noll struktur i verksamheten. Ingen kommunikation pedagoger emellan och heller knappt pedagoger/barn för varken tid eller ork finns. Jag som vikarie som hoppar runt ser och tar med mig mycket till mitt förhållningssätt och hur jag INTE vill arbeta. Hur jag inte vill se barn som objekt, hur jag måste stå stark och säga ifrån till chefer när man blir klappad på huvudet när man säger att nu är det nära att en inte orkar mer men chefen säger jodå lite till orkar du. Cheferna lyssnar inte utan mer leder in sin personal i väggen! Och barnen, stackars barnen. Skadorna av denna verksamhet kommer synas senare, skrik och gråt dagarna i enda för att ingen verkar veta vad som behövs göras. Målen är så viktiga även fast verksamheten är i kris säger vissa pedagoger. Jag säger skit i målen och börja med att få barnen att knyta an till personalen, att få dem trygga och må bra. SEDAN får måluppfyllelsen komma! För det blir som det blir när vi gör som vi gör! Hoppas jag orkar för att se det jag ser är fruktansvärt.

Falu

Förskollärare — Falu

1.

Efter vårens inskolningar kommer vi på tre personal ha 15 barn som är 1-2 år. Helt galet!

2.

Jag tog ut min examen 2013. Jag har inte jobbat många dagar efter det och känt att jag har gjort ett tillräckligt bra jobb. Att jag kommit hem och känt ”i dag har jag sett alla barn och utfört ett bra pedagogiskt arbete”. De dagar som jag har känt att jag räcker till, och att jag inte är helt psykiskt och fysiskt utmattad, är när barnantalet inte har varit så högt på grund av sjukdomar eller lov. Det blir mycket ”överleva dagen” och se till att de flesta barn är nöjda och inte gråter. På min nuvarande arbetsplats känns det som om vi har en förvaringsplats för barnen och inte en lärorik förskola. Vi har inte gemensam planering, inte egen planering och på våra planeringsdagar så möblerar vi om.

Det högskolan lär ut är inte hur verkligheten ser ut.

Barnen är fler och går längre dagar, men vi är fortfarande lika lite personal. Min chef tyckte att det var rimligt att jag hade 6 st ettåringar själv till mellanmål och när jag sa att jag kände mig stressad, så tyckte hon att jag kanske skulle ta och fundera över om jag skulle jobba som förskollärare. När vi ska ha vikarie (som är ganska ofta) får olika vikarier om vi ens från någon. En vecka jobbade jag med en ny vikarie varje dag, alltså 5 olika.

Alla jag har kontakt med från högskolan vill byta yrke, inte så konstigt tycker jag.

De som får ta den största smällen är barnen.

3.

Har arbetat inom förskolan sedan 2007. Har genom åren saknat legitimation för yrket, men för ett år sedan gjorde jag en validering på Stockholms universitet. Nu sitter jag med legitimationen i min hand och har räknat ut vad detta år rent ekonomiskt har kostat mig. Ett år av studier har sammanlagt kostat mig ca 70.000 kronor. Jag fick ingen som helst ekonomisk kompensation från arbetsgivaren under studietiden. För att orka studera och jobba valde jag att vara tjänstledig en dag i veckan. Därtill kom kostnader för litteratur och tågresor till Stockholm ca 2 gånger i månaden.

Nu står jag som sagt var med legitimationen i handen och reflekterar över om det gångna året var värt mödan?

Nej, skulle jag spontant svara. Mina arbetsdagar har kantats av logistikproblem som måste lösas och hur vi schematekniskt löser akuta situationer. Inskolning av sju 1-2 åringar som kräver omsorg och trygghet och där resten av barngruppen har fått stått tillbaka. Inte en timmes enskild planering för att kunna bedriva en pedagogisk verksamheten utifrån

läroplanens mål har vi lyckats få till.

Funderar över NÄR och OM mina studier och pedagogiska kompetens någonsin kommer få användas på rätt sätt när verkligheten ser ut som den gör idag.....

4.

Efter 6 år i kommunen har jag valt att gå till en annan kommun.

Detta pga att det är för stora barngrupper och för få vuxna på dessa små barn. Hela hösten -17 har bestått av inskolning. Två till tre nya barn varje vecka så vi vuxna hann inte med alla gråtande barn, alla nya oroliga föräldrar då de såg hur vi kämpade med dessa nya barn.

De "gamla" barnen i gruppen såg vi blev väldigt stressade av situationen med nya barn och alla dessa föräldrar som deltog i verksamheten under hösten. (Föräldraaktiv inskolning).

Förskolechefen sa att 15 barn på avdelningen räcker då de är små, men när hösten var klar fanns det 18st 1 åringar på avdelningen på 1 Förskollärare, en barnskötare och en timvikarie som byttes ut titt som tätt. Vi signalerade till förskolechef flera gånger att det går inte att ta in fler barn, vi pedagoger ser att barn far illa. Det vi fick till svar var ekonomin, förskolan går back annars och att vi måste jobba bättre med rutinerna i vardagen.

Det kändes som ett slag i magen när vi fick det svaret. Rutinerna försvinner automatiskt när man har 4-5 gråtande barn i sin famn, nått gråtande barn i medtagen vagn för att det barnet känner sig trygg där. Kollegan har lika många gråtande barn i sin famn medan vi fick ge vår timvikarie (som är olika varje vecka) tydliga direktiv för dukning ta fram madrasser där barnen kunde sova.

Jag blev helt slut och sökte mig till en annan kommun. Färre barn, hög personaltäthet och dessutom högre lön. Jag sa till min chef att kan du möta lönen kan jag stanna kvar. Det kunde hen inte så då sa jag upp mig.

Jag hoppas att jag kommer trivas i den nya kommunen och har lovat mig själv att om det inte blir bra, då byter jag, tror helt, och hållet. Det är ingen som tackar mig för att jag jobbar ihjäl mig och gråter när jag kommer hem.

5.

23 barn på min avdelning, lite personal och hela dagar i stress! Känslan av otillräcklighet kommer över oss varje dag. Så många barn med så många olika behov! Har varit sjukskriven en längre tid men kommit tillbaka till yrket men balanserar på en skör tråd hela tiden Älskar mitt jobb men detta är inte Ok!!! Inte för barnen och inte för pedagogerna. Något måste göras och det är NU!

6.

Har arbetat snart i 40 år , men antalet barn ställt till antalet personal är betydligt högre idag. Längre dagar för barnen, många barn med behov av extra stöd, föräldrar som inte respekterar att barnen endast skall vara på förskolan vid förälders jobb eller studier inte vid egentid med kompisar eller gym. Dessutom har vi som pedagoger fått mer dokumentationer o andra administration / skrivelser som skall göras.

Finspång

Förskollärare — Finspång

1.

Kan berätta om en helt vanlig dag i mitt yrke. Måndag förmiddag, gått över till en annan avdelning för att ha en gemensam aktivitet ihop. Kort om folk, telefonerna ringer var och varannan minut, nyinskolade/otrygga barn gråter, mitt i allt ringer telefonen igen om att en levereras med paketet som behöver tas emot. En av pedagogerna får ge sig iväg och lämna resterande två pedagoger med en grupp på 18 barn där minst 3 barn är ledsna. Jag önskar att politikerna lyssnar till professionen! Jag som förskollärare vill arbeta med barnen och de jag är utbildad för, inte lägga en massa arbete/energi på kringuppgifter som säkert är någon annans arbete.

2.

Jaa, hur många år till ska jag orka jobba? Den frågan ställer jag mig ganska ofta, tyvärr, och svaret som ekar i huvudet gör att jag funderar ännu mer. Vad ska jag göra istället? Jag kan inget annat, jag VILL inget annat men kommer aldrig orka med att varje dag fram till pensionen avsluta arbetsdagen med att känna mig otillräcklig, onöjd, stressad, pressad, uppgiven.... som tur är har jag de bästa kollegorna och känner ändå glädje och stolthet över att vara förskollärare.

Forshaga

Förskollärare — Forshaga

Klockan är 22.00 prick och det plingar till i telefonen. Du vågar knappt titta för du vet att det förmodligen innebär ännu en sen kväll av att leta vikarier. Din misstanke stämmer, vikarien som skulle komma efter frukost är sjuk. Du letar febrilt en vikarie för vikarien. Tillslut hittar du en vikarie som är alldeles ny, inte idealet då du är enda ordinarie men det får gå. 11.30 kommer du i säng men tankarna slutar inte snurra. Denna ständiga oro, oro för morgondagen, oro för barnen, oro för kollegor som är på gränsen, oro för du själv ska brista. Du somnar

tillslut vid tre-tiden men vaknar långt innan klockan ska ringa. Du drömde att du skulle bli ensam med alla barnen. Lika bra att gå upp, du ska ju ändå vara först på plats.

Väl på jobbet så känns det som du redan gjort ett långt arbetspass. Du sätter på dig masken och ler och snicksackar med föräldrar och barn som droppar in. Lagom till frukost har oron i barngruppen briserat när de insett att ännu en ny person ska vara hos dem i dag. Du försöker ha de med mest oro och behov av trygghet och invanda rutiner nära dig. Vilket innebär att du har bordet mer än fullt av småttingar och ständigt någon i famnen. Du hoppas vid gud att ingen har bajsat. Du misstänker att någon har feber men hinner inte hämta termometern. Ett glas åker i golvet, vikarien får lämna det andra bordet och springa och hämta dammsugaren. Damsugarens ljud skapar panik och gråten bland barnen sprider sig som ringar på vatten. Med två barn i famnen försöker du få barnen vid det andra bordet att sitta still så att de inte skadar sig på glaset. Paniken vid ditt bord ökar och ljuden spränger i huvudet. Men det är ingenting mot din känsla av dåligt samvete och otillräcklighet. Vikarien som skulle dyka upp efter frukost kommer inte och du vet att det blir ännu en dag av att vända ut och in på dig själv. När du väl kommer hem finns ingenting kvar av dig själv förutom oron för morgondagen....

Gagnef

Förskollärare — Gagnef

1.

Jag har precis bytt kommun till en ny då jag hade förhoppningar om att det som sades på anställningsintervjun var sanning.

Jag får betydligt mer i lön, ja det får jag, rent teoretiskt mer reflektionstid och det är färre barn i gruppen. Har 14 stycken mellan 1,5-3 år och där jag var sist hade jag hand om 17 stycken 1-1.5 år så mina förutsättningar till att göra ett gott jobb lät ju väldigt bra. I teorin.

Två förskollärare och en barnskötare på varje avdelning, lät ju fantastiskt.

MEN, det kommer ett stort men här... Det ingen sa till mig var att båda mina kollegor är sjukskrivna halvtid och jag som kommer ny får ta ALLT ansvar. Visst jag har 10 års yrkeserfarenhet, men här är det nya rutiner, nya barn och vårdnadshavare, en ny kommun vars rutiner och system jag ska lära mig.

Men stöd från chefen då tänker man? Hen borde ju ha en plan för detta. Eller?

Icke! "Boka in vikarie där det verkligen behövs annars lös det".

Jag är så ofantligt trött på att höra orden ”lös det”. Hör jag det en gång till så spricker jag.

Gräset var inte grönare på andra sidan.

2.

Nog märker man att mycket har blivit annorlunda sedan jag blev klar förskollärare 1995.

Barnen har fått mycket längre dagar och det är barntätt från morgon till kväll.

På vår avdelning är vi 2,75 personal på 19 barn.

En normal dag är vi full personalstyrka mellan 9 och 13:30. Under denna tid ska tre raster tas ut. Så till syvende och sist är vi tre personal mellan 9 och 12. Övrig tid är vi 2. Vi äter mellan 11-11:45 och förste man går på rast 12. En går ut och tar emot barnen och en är inne och hjälper till. Det brukar ta ca 30 min innan alla kommit ut. Efter kl 16 är man ensam... om man inte slår ihop sig med annan avdelning, men då bidrar man också med 10-12 barn. Alltså försöker man vara kvar på egen avdelning så länge som möjligt för att inte alla 4 avdelningars 8-12 barn ska hamna på samma avdelning. Det ser ungefär likadant ut före 7:30. Vi uppmanas samarbeta (vilket vi självklart ska) men det känns ju inte bra när det blir så många trötta barn som ska vara tillsammans.

En annan sak som blivit annorlunda är att det nästan är omöjligt att få tag på vikarier när någon är sjuk. Vi är trötta och slitna och på två veckor har jag jobbat två dagar ensam då den sjuka personalens vikarie uteblev. Det är svårt för de andra avdelningarna att täcka upp då det fattas personal på deras avdelningar också.

Jag trivs jättebra på mitt jobb och barnen är underbara, men jag vill så mycket mer än jag hinner...och det sliter på mig. Man känner sig så otillräcklig och kraven på oss har höjts massor.

Gislaved

Förskollärare — Gislaved

1.

Den här hösten har jag haft en oförskämt bra arbetssituation (i förhållande till hur det brukar se ut inom förskolan dvs). Vi har varit 2,7 heltidstjänster på 12 stycken 1-2 åringar. Lugnt och skönt. Förutom att vi har blivit av med en personal lite då och då, för att vi måste rycka in och vikariera på grann avdelningarna, när de inte fått tag på vikarie. Men 2 vuxna på 12 barn är ändå helt okej ändå. Bara svårt att få ut någon planering, under hela terminen har jag lyckats få till 4 timmars enskild planering.

Nu kommer dock mina två kollegor sluta i februari och chefen har ännu inte fått in några ersättare. Så det är möjligt att det blir jag och två utbildade vikarier i vår (inget ont om vikarier, vissa är verkligen fantastiska, men att ensam vara utbildad på en avdelning medför väldigt stort ansvar), samtidigt som barngruppen ökar till 14 barn.

Jag har bara jobbat i förskola några år, men trots att jag älskar mitt jobb har jag svårt att se hur jag kommer orka med den dagliga stressen av att inte veta hurvida jag kommer vara på min egen avdelning och kunna genomföra det jag tänkt med barnen, eller om jag behöver gå in som vikarie på en annan avdelning.

2.

Jag arbetar som förskollärare sedan snart 30 år tillbaka. Ett fantastiskt jobb som ger så mycket glädje. Under åren som gått har jag varit med om många förändringar och försämringar.

En av förändringarna är att i stort sett alla barn idag har rätt att vara på förskolan. Idag är de flesta också många timmar i verksamheten.

En av försämringarna är bl.a att resurserna räknas efter vilken ålder barnen har och vilken reform de går under. Ingenstans tas det hänsyn till vistelsetiden. Det innebär att när våra personalresurser är slut för dagen, då har vi fortfarande många barn kvar i verksamheten. Det leder till stress, otillräcklighet och uppgivenhet.

Politikerna bör vakna nu. I alla förändringar måste hela organisationen ses över. Ska det vara en förskola för alla med generösa vistelsetider, måste även resurserna vara generösa.

Vi som arbetar i förskolan är människor som ger allt för att skapa en god verksamhet. Vi är vana att anpassa oss efter verkligheten, att göra det bästa för barnen i alla lägen. Men någonstans finns det en gräns -och det är när arbetet gör oss sjuka. Utan förskola stannar Sverige.

Så politiker -slå i bromsen nu och se till att förskolan blir vad den är menad som. En trygg, rolig och lärorik arbetsplats för både små och stora.

3.

Jag har jobbat som förskollärare i snart 40 år. Jag har alltid trivts bra och känt att jag kunnat utföra mitt jobb. De senaste åren har det dock skett en förändring. Kraven har blivit större uppifrån, samtidigt som behoven hos barnen ökar, och barn med behov (alla) inte får det de behöver av oss, för vi hinner inte med!

Jag tycker också att kontrollen uppifrån är orimlig. Det gör att vi tappar lusten för det som ska vara lustfyllt och roligt, nämligen det pedagogiska arbetet tillsammans med barnen, där vi upptäcker och utforskar tillsammans.

För att orka med min arbetssituation har jag gått ner till att arbeta 90 procent, jag är mån om mej själv genom att gå långa promenader, läsa skönlitterära böcker, odla bin m.m. Men ändå

känner jag att jag tappar just lusten, jag blir fruktansvärt trött, nedstämd, frustrerad och arg! Detta kommer inte att hålla i längden.

Politiker, ledare och ansvariga MÅSTE vistas mer ute på avdelningarna för att se vad som händer, för att förstå att de har ansvar för kommande generationers uppväxt!

Gnesta

Förskollärare och utvecklingsledare — Gnesta

Vi har också väldigt stora barngrupper. Men vi har också lyckan att ha utbildad, erfaren och engagerad personal. Vi har också välplanerade lokaler med god översikt och närhet mellan våra avdelningar vilket gör att vi kan hjälpa varandra vid behov och har god uppsikt över barnen. Vi pratar hela tiden om ambitionsnivå i förhållande till förutsättningar och tid. Om något tar för mycket tid i form av förberedelse som inte går att göra med barnen så tänker vi om och försöker anpassa. Vi får inte fastna i duktiga flickan-syndromet och jobba hemma och på raster bara för att få en sån där behagande perfekt - särskilt inte när det gäller pålagda kringuppgifter som inte har med vårt pedagogiska uppdrag att göra! Där säger vi stopp till varandra. För att göra ett bra jobb måste stressen hållas borta! Annars får man trötta, frånvarande pedagoger med tunnelseende. Vi har skinn på näsan och står på oss om det behövs. Vi pratar inte bara om problem på rasten utan vi pratar med vår chef - tillsammans. Både vi själva och vår chef vet att vi är skickliga och lösningsinriktade pedagoger - så självklart är det vi framför viktigt och betydelsefullt!

Vårt största problem just nu är att vi under en tid bara varit två avdelningar. Vårdnadshavare kan tycka att det lilla formatet känns lockande - ombonat och personligt. Men oj så fel de kan ha. Då vi har långa öppettider är det svårt att få god täckning mitt på dagen då det är som mest barn. Sedan vill vi inte ha okänd vikarie på öppningar och stängningar så därför har vi fått ändra väldigt mycket i våra scheman under sjukperioder. Det stora åldersspannet i kombination med stora grupper gör det svårt att möta barnens skilda behov. Det är mycket bättre med större förskolor om man vill ha ordinarie personal under större del av dagen. Då är vi fler som delar på öppningar och stängningar. Då kan vi även dela upp oss mer efter ålder - det är skillnad att ha en stor grupp med 3-, 4- och 5-åringar än att ha en med bara 4- och 5-åringar eftersom behoven ser så olika ut för olika åldrar. Nu kommer vi snart få nya lokaler byggda utifrån våra behov och förutsättningar - och med fler avdelningar - skönt! Då kanske vi även kan få ner gruppernas storlek en aning - och då få bli en aning mer friska...

När jag jobbade i en grupp med 12 barn så var både barn och vi pedagoger friska - jämt!

Förskollärare — Gnesta

1.

Var ska jag börja min historia och hur ska jag formulera mig? Blir nog ett rörigt inlägg! Det hela började iallafall med att jag var tvungen att gå en utbildning på 3.5 år för att kunna jobba med det jag ville och dra på mig lån. Press och stress redan där för att sedan känna att högskolan förbereder tyvärr inte för verkligheten där ute! Kände att det skulle bli så roligt att få komma ut och jobba och använda allt jag lärt mig men den känslan gick fort över.

Otydliga arbetsuppgifter, luddig och bred läroplan, varje förskola gör helt olika, inga tydliga riktlinjer, stora barngrupper, mycket sjukskrivningar där dem utan egna barn som vill arbeta heltid straffas ut och får dra ett stort lass, noll resurser varken för barn med speciella behov eller pedagoger etc. hårt jobb i motvind, alltid få höra det negativa som att pengar inte finns, inget grundutbud av material på förskolorna, tvingas till karensdag för smittor som man blir utsatt av i yrket.

I allt detta ska man vara lojal sin arbetsgivare och stå bakom deras beslut vilket inte är särskilt lätt eller ger trovärdig bild till vårdnadshavarna. Kommunen jobbar emot sig själv på flera sätt. Mycket högre chefer som byts ut inom olika organisationer och det finns inget samarbete däremellan. Snabba kortsiktiga lösningar på stora problem som man inte vill kännas vid. Endast två förskolechefer med flera förskolor under sig vilket är ohållbart och som tyvärr gör att de inte är så tillgängliga som man önskat. Strul med organisering och rapportering, lönen stämmer aldrig och cheferna delegerar ut uppgifter och tar inte sitt ansvar för de missar som sen görs. Så mycket prat men ingenting händer och för många olika personer med i soppan.

Positivt är planeringstiden för förskollärare. Men övriga får ingen och vi har gemensamt ansvar för uppdraget men hur ska vi hinna då? Inga tydliga riktlinjer mellan barnskötare och förskollärare. Mycket osämja emellan på grund av det. Mycket konflikter och fel person på fel plats. Svårt att skilja på privat och profession vilket cheferna inte säger något om eller hanterar på ett bra sätt. Inget skydd mot vårdnadshavare. Vidare har vi inga fördelar i övrigt som inga pedagogiska måltider, ingen bra lugn matro, får bryta hela tiden av olika skäl. Annars får vi äta på vår korta rast där man bara vill andas ut! Inga resor på planeringsdagen eller blir bjudna på lunch en sån dag, inga arbetskläder, små saker som ändå skulle göra skillnad! Betalar möbler och material ur egen ficka för att kunna skapa en rolig miljö för barnen och oss pedagoger, halvdåliga löner, förväntas skapa eget material och åka på loppisar. Mycket krav med miljötänkande och giftfritt vilket sätter käppar i hjulen också även om det är bra. Jobbet är alltid med hem och känslan av misslyckande hänger alltid över en. Inget roligt och givande arbete där man kan känna att man är där för barnens skull och kan inte ärligt säga i slutet av dagen att jag känner att jag sett varje barn och kunnat ge dem de

bästa under dagen. Det är för mycket pedagogik och pappersarbete och annat som kommer emellan, överleva dagen helt enkelt i slutändan. Omsorgen får för lite plats. Vi måste backa några steg! Det märks på barnen i samhället och även i förskolan. På förskolan möts alla från olika bakgrunder och vi har inte resurserna att se till varje och få det att alltid samspela!

Inte ens fyllda 30 år och redan drabbats av utmattningssyndrom. Funderar starkt på att byta jobb helt. Eller iaf kommun. Privatlivet får man höra från från arbetsgivaren att det beror. Delvis men jobbet gör inget lättare och det går ut över privatlivet. På mindre än ett år bytte jag förskola tre gånger inom kommunen av olika skäl och fick inget bra stöd från cheferna i det! Ja, jag är en bitter förskollärare!

2.

Jag älskar att jobba inom förskolan och möta barnen varje dag. Även om det ibland är påfrestande så får man så mycket glädje av barnen.

MEN... Jag kommer hem helt slut varje dag, jag har huvudvärk, utmattad och man har alltid jobbet i baktanken. Är någon personal sjuk får vi oftast klara situationen då det inte alltid finns vikarier. Vi får hoppa mellan avdelningarna för att stötta upp varandra och den tiden tas från barnen då projekttiden försvinner och även min planeringstid. Vi har fått överinskolningar då det är brist på platser i hela kommunen.

Förra veckan rann min bägare över då en hel avdelning var sjuk och vi fick pussla med både vikarier och scheman. Efter en vecka med bortfall på personal och vi enbart fått släcka bränder och projekttiden har fått varit vilande och jag har blivit tvungen att jobba över flera dagar. Det har inte funnits någon tid för återhämtning och jag tar med mig alla tankar hem vilket gör att jag aldrig får någon återhämtning vilket gör att jag ständigt är orkeslös. Jag är enbart 27år och det känns tufft att jag ska känna så här redan nu och att jag vet att jag har många år kvar inom yrket.

Gotland

Förskollärare — Gotland

1.

Stora barngrupper. Hög ljudnivå. Det stora problemet är känslan av att inte räckta till. Att se alla barn och se deras glädje och utveckling är ett stort plus. Men ibland känns det som man druknar i allt annat som behöver göras. Jag har genom åren sett hur förskolans barngrupper ökat liksom kraven på pedagogerna ökat. Vi måste kanske tänka om. Det måste bli roligt att gå till förskolan för både barn, pedagoger och föräldrar. Kram på er.

2.

Jag minns dagen jag tog examen. Färdig förskollärare. Lyckan. Yrket jag drömt om sen jag var liten, nu blir det min vardag. Med vardagen såg annorlunda ut än bilden. Än allt som stod i litteraturen vi läst så noggrant. Än läroplanen vi analyserat från pärm till pärm. Min vardag präglas av stress, otillräcklighet och besvikelse. Inte ens tre år in i yrket och jag är orolig och rädd för utmattning och att gå in i väggen. Det finns fina sidor, barnen framför allt. De som gör så man kämpar på. De man är där för. Där man försöker att alltid lägga fokus och den största vikten. Men uppdraget är för stort och man räcker inte till. Jag upplever två läger i förskolan. Dem som vill jobba, utvecklas och dem som är trötta, uppgivna och till och med gett upp. Därmed blir det tyngre börda på dem som vill, som kämpar. Att bära allt ansvar för barngruppen, verksamheten och arbetsbelastningen är inte hållbart, för någon. De stora barngrupperna är inte hållbart, för någon. Detta är inte hållbart, för någon. Det är våra framtida vuxna vi pratar om här. Om dem inte prioriteras, vad ska då prioriteras i samhället? Det måste bli förändring!

2.

Stora barngrupper i små lokaler. Lite personal och inga vikarier. Dålig lön och karensdagar. Jag befinner mig i ett av samhällets värsta smittosäten och vågar inte var sjuk, dels för att jag tappar en stor del av min inkomst men det viktigaste, vem kommer ta hand om mina barn när jag inte är där? Vår barngrupp är redan stor som den är. Jag kämpar på, jag mår dåligt, känner att jag inte räcker till och bränner ut mig. Vaknar en morgon och kommer inte ur sängen för att allt gör ont.

När jag kom till förskolan ville jag jobba med mänsklig utveckling i yngre åldrar. Jag ville jobba med socialisationsprocesser, demokrati, estetiska uttrycksformer. Jag ville ge barnen upplevelser av matematik, naturvetenskap och literacy. Men det som jag har gjort är att passa barn och släcka bränder. Jag ser stressade barn som befinner sig på liten yta, där ljudnivån är maxad, utan tillgång till vuxna som hinner vägleda dem i sin utveckling. Inte konstigt att barnen skriker och trotsar då.

3.

När jag utbildade mig till förskollärare gjorde jag det för att jag ville arbeta med de yngre barnens lärande och utveckling. Jag vill verkligen tro på att en bra lärare och en god skolstart kunde lägga grunden för det lustfyllda livslånga lärandet. Jag ville arbeta med socialisationsprocesser, anknytningsteorier, lärande genom estetiska uttrycksformer och lek. Jag ville skapa en lärmiljö där omsorg och pedagogik gick hand i hand och en miljö där barns olika behov, intressen och nyfikenhet får styra verksamheten.

Den verklighet som möter pedagoger och barn i förskolan ser verkligen inte ut så. Vardagen i förskolan är att personalen är underbemannad pga. utbrändhet. Det finns inga vikarier att sätta in, vilket resulterar i en rädsla hos ordinarie personal att vara hemma från jobbet när man är sjuk, för vem ska finns där för barnen?

Barngrupperna är för stora, det går för många barn på antalet vuxna. Detta resulterar i att vi pedagoger ständigt upplever en otillräcklighet, vi hinner inte med vårt jobb och vi känner inte att vi kan se alla barn, möta dem och finnas där för dem på det sätt vi vill och läroplanen kräver.

Den egna planeringstiden får ofta kortas ner eller tas bort för att täcka upp vid personalbrist. Något som leder till att kvaliteten på verksamheten blir lidande. För hur ska man kunna planera, genomföra, dokumentera, analyser och följa upp om man inte får tid till det?

som personal i förskolan springer jag mycket runt och bara försöker släcka bränder och se till att alla (i brist på bättre ord) "överlever" dagen.

Jag tror att om vi bara hjälps åt och gör de nödvändiga förändringarna kan vi faktiskt erbjuda alla barn en lustfylld start på det livslånga lärandet, vi kan erbjuda pedagoger en hållbar arbetsmiljö.

4.

Dagarna innan jul var det många som tog semester av personalen. Inga vikarier fanns att få, detta gjorde att jag några eftermiddagar arbetade själv. Att då vara i en rätt krävande barngrupp med 12 barn ensam och ändå fixa allt. Duka fram, plocka undan mellis, diska, lösa konflikter, fixa fram material, möta föräldrar mm. Var så trött så jag grät den dagen när jag gick hem för juledighet. Och skänker ett extra tack till den tredje pedagogen (rummet). För tack vare att jag släckte alla lampor sjönk ljudnivån och det blev några konflikter mindre.

5.

Jobbade på en privat nyöppnad förskola (en avd) för några år sedan. Fantastiskt roligt att vara med om en nyöppning, jag gick "all in". Beställde möbler, monterade möbler, skolade in barn och föräldrar, tog inte ut raster, planerade och gjorde beställningar hemifrån på kvällar och helger. Det skulle ju bli bättre sen när vi var igång på riktigt.

När vi var igång på riktigt hade vi nått upp till 20 barn, 1-5 år på lite drygt 3 tjänster. Huset var i tre våningar och alla barn kunde inte gå. Det var grindar överallt för barnens säkerhet. Vår vanliga hushållsdiskmaskin hann inte längre med, vi fick diska för hand. På vintern var det besvärligt att hämta matkåtar i grannhuset med skrida. Skotta snö var tungt. Raster gick att ta ibland. Planeringen fick ske på fritiden eller om verksamheten tillät. Söndagarna var en fasa att telefonen skulle ringa eller sms att jag måste jobba extra eller byta arbetstid på måndagen. Nu försvann den stora arbetsglädjen och ersattes av en konstant sömnlöshet varje natt. Att vid en ålder av 50 år bära barn på höften samtidigt som man gick i trappor och klättrade över grindar fungerade inte längre. Här sa kroppen stopp och krasch. Sjukskriven och slutligen sa jag upp mig och fick söka annat jobb. Mitt första besök på arbetsförmedlingen.

Specialpedagog — Gotland

Jag ser allt fler och fler barn i behov av extra stöd i barngrupperna. De mår inte bra i för stora grupper och personalen hinner inte möta alla barn utifrån deras behov.

Grums

Förskollärare — Grums

Hej.

På min avd. en 3-5 år har vi 20 barn. Av dessa är 8 barn i behov av extra stöd.

Vi är tre heltider som jobbar men som vi alla vet räcker inte tiden till. I början av november kontaktade jag min chef och berättade att vi alla i arbetslaget mår så dåligt och är så stressade att vi snart inte orkar mer. Vi går hem och gråter efter arbetet och kan inte varva ner. Vi visar alla tydliga tecken av utmattningssymptom. Chefen sa att hon ska försöka hjälpa oss bl.a. med stresshantering. Ingen hjälp har vi ännu fått men vår arbetsbörda ska ökas med två barn ytterligare i gruppen. Känns som all glädje har försvunnit och den här veckan var jag tvungen att sjukskriva mig för att inte riskera att bli utbränd.

Vet inte hur jag ska orka

Grästorp

Förskollärare — Grästorp

(ateljérista, verksamhetsutvecklare och specialpedagog studerande)

Jag upplever att många barn som sätts i allt för stora barngrupper uppvisar beteendeproblematik och ges inte möjlighet att bli sitt bästa jag. Det blir allt för stora sammanhang, där det blir tydligt att man inte får möjlighet till relationsbyggande på samma sätt som i mindre barngrupper. Detta är tydligt både bland barn, personal och vårdnadshavare. Kommunen och staten försöker lösa detta med att dela styrgruppen i mindre grupper för att ge barnen mindre sammanhang. Men det som sket i och med detta är att verksamheten blir låst till tider och platser man förväntas lämna till förmån för andra. Man kan alltså inte låta barnen styra väg för verksamheten, och de barn som behöver långa stunder stunder för att hitta lekar och lugn blir de mest drabbade. Eftersom en sådan verksamhet bygger på att all personal är på plats blir det stress och trix så snart någon vabbar, är sjuk eller ledig. Sluta dra ner på budget för förskolan, öka istället upp. De små barnen pga all stress och press ges inte möjlighet att få uppleva hur man skapar bra kompisrelationer, de ges inte möjlighet att få syn på sig själva genom verksamheten som förr. Barnen riskerar att utveckla problematik i förskolan som de vidare tar med sig upp i skolan, och senare upp i tonåren och slutligen in i

det vuxna livet. Varför riskera de ungas rättigheter på detta vis. Jag vägrar vara tyst längre! Förskolan under rätt form är fantastisk, men som det ser ut nu sorgsen. Fantastisk innovativ personal, men omständigheter som tar död på deras driv.

Gävle

Förskollärare — Gävle

1.

Examinerades 2013 och har jobbat sen några veckor innan examen. Jag älskar mitt arbete med barnen! De är anledningen till varför jag stannar - barnen. Jag känner att jag sviker dem om jag "rymmer" och de blir kvar. De kan inte säga upp sig och komma undan. Fortsätter förskolans verksamhet som den gör idag har inte Gävle Kommun mig kvar som förskollärare länge till, då byter jag jobb inom de närmaste åren eller så fort ett erbjudande om ett jobb inom en helt annan bransch dyker upp. Kommer aldrig någonsin att stå ut i denna arbetsmiljö fram till pension, ca trettio år till! Har varit så nära utmattningssjukskrivning så många gånger redan och är ofta korttidssjukskriven pga (vad jag och min läkare förmodar är) ett nedsatt immunförsvar orsakat av stress. Innan jag examinerades och började känna av den arbetsrelaterade stressen var jag sjuk/hemma från jobbet max någon gång per år eller vartannat år. Idag ca 4-8 gånger per år. Löjligt stor skillnad. Skrattretande att politikerna tror att det pågår en bra, trygg och lärorik verksamhet ute i kommunens förskolor när det är ren och skär stress, ångest och barnpassning på de flesta ställena. Och det är en sån gigantisk frustration att detta ju inte är någon hemlighet, ALLA vet om det (särskilt inom politiken) men inte ett j*kla finger lyfts för att stärka upp barnomsorgen! Bara en massa tomma löften. Den enda förändringen som sker i vår kommun är köpstopp, att den redan befintliga vikariebristen växer sig större och värst av allt; bortplockning av de få resurser som med nöd och näppe får oss att gå runt schemamässigt. Skämmes politiker! Jag skulle SÅ gärna vilja se politikerna och högsta cheferna på "vårt golv" minst en vecka, helst en månad eller två. Och sen se hur de mår när tiden är över... De skulle garanterat också söka sig till en annan bransch med mer humana förutsättningar.

2.

Jobbar på förskola med två avdelningar. Vi är oftast två personal i barngruppen. Spontana saker är svårt att få till, kan inte lämna kollega med alla de andra. De är stressigt, hög ljudvolym, oro för kollegor. Vi har en massa uppdrag som ska genomföras. Ikt, hemsida, likabehandling, låna böcker, utvecklingsledare, TAKK, lämna ut information och få in information från vårdnadshavare, psykolog och vårdnadshavare. Jag och kollegor överväger att byta yrke då detta kommer leda till sjukdomar och hemgång.

3.

Varje kväll i stort sett de senaste 10 åren har jag somnat i soffan hemma så fort jag sätter mig ner och slappnar av i lugnet. Jag har jobbat i 30 år inom förskolan i samma kommun. Förändringen/försämringen skulle jag kunna skriva spaltkilometer om. Kraven har ökat lavinartat, skollag, läroplan, handlingsplan, dokumentationer, individuella handlingsplaner, integrering av ALLA barn, även de med svåra diagnoser som mår så dåligt i stora barngrupper. När jag började jobba som förskollärare fanns utrymme för lekfullhet, sagoteman och utflykter. Vi hann lätt med att ordna o genomföra lucia, sommarfester och föräldramöten. I dagens pressade arbetssituation med ständig vikariebrist och ett vikariesystem som är en KATASTROF. Många kollegor som är sjuka/sjukskrivna och alla barn med otrolig hög närvaro, stora barngrupper och vistelsetid som fördubblats eller tredubblats mot för hur det var för 30 år sedan. Då hinns inte mycket annat med än att ta oss igenom dagen. Alltså: ökade krav, större barngrupper, färre pedagoger, längre vistelsetid. Och: inga ökade inkomster till förskolan på väldigt många år vilket gör att ingenting kan förändras till det bättre heller eftersom allt handlar om ekonomi.

4.

Det är tredje försöker jag försöker skriva ihop en text, jag vill bidra men orkar inte skriva allt. Jag tror det är fler som kanske känner lite lika. Det är svårt att ta sig tiden.. Jag brinner egentligen verkligen för förskolans förutsättningar men jag orkar inte längre yttra mig, kämpa, nu är jag bara trött. Jag vill få med de viktigaste delarna i denna text men det blir för långt... Mina egna känslor tar över och jag känner sån ångest över att jag, mina kollegor och majoriteten inom landets förskoleverksamheter, de som brinner för yrket och BARNEN, sliter ihjäl sig.

Jag skulle kunna skriva en bok, nu tänker jag försöka avrunda

Jag är 25 år, utbildad förskollärare som arbetat i snart två år, jag fick alla symptom för utbrändhet redan efter 1-1,5 år, jag lider fortfarande av dessa symptom. Jag skäms över att ens berätta det då att jag fortfarande kör på och jobbar 100% fastän jag egentligen inte orkar. Jag har även varit sjukskriven i 1 månad.

Ser kollegor och läser om andra inom yrket som blir utbrända, det är så tragiskt varför brinner inte andra yrken, vårdnadshavare, politiker för barnen som vi?! Eller förskönar och förskönas verksamheterna? Vilka bli förlorarna? Vi medvetna är min första tanke, vi som befinner oss i verksamheten, pedagoger, barn och chefer. Men de omedvetna, de blir lurade av skenet. Blir man omedvetet lurad ställer en ju inga kvar på förändring. Därför är #pressatläge så bra! Det bör vara offentligt och riktigt, inga härliga vallöften som inte genomförs. Eller, jag hoppas det blir mer en så, hoppas på handling!

Min dröm att få ge barn förutsättningar till en trygg, lärorik och rolig barndom, blev i verkligheten en dröm i en mardröm. Förutsättningarna för att ens följa läroplanen ?! Eller

likabehandlingsplan? Nä, fy. Vilka fantastiska och uthålliga människor som jobbar inom utbildningsväsendet, kärlek och respekt till er alla. Var rädd om er, jag är på gränsen till uppsägning just nu, tanken slår mig om och om igen. Det är inte hälsosamt det här, vilket krossar mitt hjärta men jag kan inte fortsätta jobba i en verksamhet som sliter mig i tusen bitar. Om jag väljer att sluta, så hoppas jag, att jag kan komma tillbaka en dag då förutsättningarna är hållbara.

Jag kräver förändring

Mindre barngrupper, skolverkets rekommendationer borde vara lag. De ökar förhoppningsvis också barns trygghet i förskolan, minskar kränkningar då pedagoger kan vara mer närvarande och följa upp, alltså oj oj om jag kunde skriva ner alla situationer som tillbud borde skrivas sååå skulle det nog inte barnen få så mycket tid ägnad dem fysiskt. Kastar ett barn en sten i huvudet på ett annat barn då brukar jag ta och skriva tillbudet på min rast.

Personaltäthet

Minskad arbetsbelastning - arbetsuppgifter som tex vikarieanskaffning och planering kring att lösa personal borde inte ligga på barnens bekostnad (deras tid, en pedagog mindre)
Rätt till tid för planering, ta fram material och kollegialt lärande/diskussioner som är aktuellt.

5.

Söndagar är alla lika. Går med oro i kroppen, ont i magen, stressad och känner hjärtat slå hårt.

Tankarna snurrar redan: ”Hur är läget på jobbet imorgon? Hur många är sjuka?”

På kvällen kan jag inte sova. Hinner dock somna några timmar innan klockan ringer 05.00.

När jag sömnigt stiger in i förskolans korridor vill jag inte ens se på tavlan där det står uppskrivet vilka från personalen som ej kommer. Jag är där, jag ska göra mitt bästa. Vad det bästa är vet jag inte alltid, det beror på hur många som kommer till jobbet. Jag vet att antingen blir fokus bara på barnens säkerhet, eller så kan vi ge hela kitet med utvecklande samtal, lärandesituationer, säkerhet, omvårdnad mm. Jag tänker att det löser sig. Jag är där, jag gör mitt bästa.

Varje dag ser lika ut när jag kliver in på jobbet. Stress och oro för läget. Varje kväll i veckan är jag sur, trött, grinig och orkeslös. Mina egna barn möts inte av den mamma jag önskar vara. Jag skäms.

Slocknar tidigt av trötthet när kvällen kommer. Sover som en stock genom hela natten.

Saker som uppstår på jobbet ska vi lösa. Det är personalbrist, stora barngrupper, barn i behov av särskilt stöd, läroplanen, uppföljningsdokument, omvårdnad, trasig inventarie som vi får

skruva med, spyor på golvet. Allt verkar ske samtidigt. Inga arbetskläder eller utrustning för att ta hand om något av allt som hopar sig under dagen.

Har jobbat som utbildad förskollärare i sju år och har bara fått en mössa som arbetskläder. Det var årets julklapp från kommunen.

Jag orkar inte längre egentligen men jag går dit och gör mitt yttersta, för vem ska annars vara med barnen?

Det måste till en förändring. Förutsättningarna att lyckas skapa en utvecklande, omsorgsfull dag finns inte. Mer personal, bättre lokaler och mindre barngrupper måste till.

6.

Ibland, när man har mens, så har man inte möjlighet att gå på toa så ofta det behövs. Ibland är man ensam med 7-10 barn i mer än en timme och det händer då och då att man hinner blöda igenom :(

Man kan inte lämna de små barnen ensamma och det är ingen som kan komma och skicka en på rast.

7.

Varje termin, när inte alla barn är tillbaka än, börjar så bra. Man tänker att nu kommer det gå bra. Några veckor senare är man redan slut, alla barn är tillbaka och snittar på 45-50 timmar i veckan.

Den här termin var vi 2 på 12 små barn. Om jag eller min kollega stänger, betyder det att den andra är själv med 10- 12 barn till kl.9.30.

Försök att duka av bordet påverkar barnens säkerhet, så mycket konflikter som ska lösas. Ingen får bajsa, det är inte roligt att byta blöja med så många barn i skötrummet. En öppnar dörren, den andra sticker in handen, dörren stängs, klämskada. Vad ska jag göra, jag kan inte lämna 1-årig på skötbordet själv. Byter så fort jag kan, för att trösta barnet som skriker. Alla barn hinner bli oroliga, de knuffar varandra och bråkar. Det nyinskolade barnet vill sitta i famnen. Jag kan inte gå runt med det barnet pga problem med ryggen. När kollegan kommer är man redan så stressad och så tänker man, om jag går på rast nu, fortsätter barnen vara oroliga, vi måste dela på dem eller gå ut.

Samma sak efter mellis, om någon av oss slutar kl.15 är den andra själv med alla 12 barn. Har man tur så hinner man gå ut med alla. Men då "får" inget barn bajsa. Har man tur så kanske en annan avdelning hunnit gå ut och man kan gå in och byta blöjan, med då är en pedagog ute på runt 20 barn.

Runt 16.30 börjar föräldrar komma. Så hör man att några av dem var hemma hela dagen. Men man står och ler, det har gått bra idag.

8.

Det värsta är att efter jobbet är man så trött. Man orkar inte vara social, prata med maken eller sina barn, träffa kompisar eller titta på TV:N.

Helst vill man lägga sig i ett mörkt rum, det ska vara helt tyst, och varva ner.

Det är så högljutt på jobbet! Stora barngrupper, lite personal, dålig ljuddämpning, inga öronproppar. Om jag blir så trött av alla ljud, hur är det med alla barn som går på förskolan?

9.

På min förra arbetsplats var jag ständigt trött. Det var många saker som gjorde att jag kände mig så trött. Jag hade en barngrupp som det var flera barn som var i behov av särskilt stöd. Flera av barnen var utåtagerande. Vi fick 25% extra tjänst på avdelningen. Jag hade en kollega som var sjuk väldigt ofta. Det var sällan som vi fick vikarie. Det som skulle vara extra resurs blev istället färre timmar då kollegan var sjuk och vi fick jobba kort.

Ekonomi ska vi inte tala om. Vi fick alltid höra att det inte fanns pengar. Barnen hade nästan inga leksaker. Vi tiggde papper från föräldrar och annat material som de kunde pyssla med. Pengarna som skulle användas till att köpa in leksaker, spel, pussel, färg mm var ca 125 kr / barn och termin. Vi fick höra att nu har vi inte råd med vikarier tänk er för om vi behöver. Ni ska hjälpa varandra över avdelningarna. Nu är det köpstopp. Vi måste ta in fler barn för att få budgeten i balans.

Under den här perioden sov jag dåligt, det gick ut över min familj då jag aldrig orkade göra något. Jag hade ofta ont i huvudet och käkar då jag bet ihop.

10.

Äntligen håller tystnade på att brytas om missförhållandena inom förskolan, att man ska vara "nöjd" när man "bara" har 5.2 barn/pedagog, det finns de som har det värre får man alltid höra. Man ska vara nöjd när man får 75% resurs till barn med särskilda behov som egentligen behöver 100% resurs. Man ska nöja sig med försämringar i personaltätheten för det finns de som har det ännu sämre. Detta fortsätter i det oändliga, att man ska nöja sig för det finns de som har det värre. Sen en klapp på axeln och några ord om att man gör ett fantastiskt jobb....

11.

Idag gick brandlarmet så vi fick gå ut med alla barn. Tur att inte alla barn var på plats. Tänk om det brinner på riktigt och det är 2 personal på 14 små barn, varav några av dem inte kan gå och ingen kan klä på sig själv. Hinner man gå ut? Hinner man räkna in alla barn? Hinner man med alla rutiner? Det kan bli riktigt riktigt farligt.

12.

Jag jobbar mellantid: 7.30-16 eller 8-16.30, 40 timmar per vecka. Det jag reagerar på är att vissa föräldrar hinner jag aldrig att träffa för att deras barn är på förskolan mer än 40 timmar,

alltså mer än mig. Jag är helt slut efter jobbet, hög ljudnivå, stora barngrupper, mycket konflikter som ska lösas och jag ändå har rast, det har inte barnen. De har inte möjlighet att gå undan och varva ner, det är för lite rum och för mycket barn. Hur kommer det gå för dessa barn? Ständigt övertrötta, stressade och utan möjlighet att återhämta sig.

13.

Jag har arbetat inom förskolan i ca 7 år nu och gillar verkligen mitt jobbval egentligen. Men tyvärr så är de allt för ofta som förskolans verksamhet inte ser ut som den borde. Och av någon konstig anledning så verkar det som att vi måste hålla verkligheten borta från föräldrarna, hålla skenet uppe. Men många dagar är det så att om dagen ska fungera så krävs det att något barn är sjuk och att nån är föräldraledig. Vi har i stort sett full barngrupp från tidig morgon till sen eftermiddag. Men endast full personalgrupp mellan 9-14 och ingen vabbar eller är sjuk. Är någon sjuk är det mer eller mindre omöjligt att få vikarie. Jag ringde senast i veckan 10 olika utan att få tag på någon som kunde. Tillslut fick jag ge upp, var tvungen att ge fullt fokus på barngruppen. Jag hade sett fram emot att arbeta i förskolan men vet idag inte om jag kommer bli kvar. Jag har fått gå hos psykolog en längre tid då jag varit på gränsen att gå in i väggen. Då man hela tiden måste ge 150% på jobbet sår man helt slut då man väl sätter sig i bilen och ska åka hem. Och då ska jag orka med min egen familj. Tyvärr får dom oftast hem en överstressade mamma/ sambo som knappt orkar umgås. Ska de verkligen vara så att om man ska kunna jobba i förskolan så kan du inte ha egen familj? Jag vill gärna ha ett till barn men vet inte om jag pallar med de så länge jag har detta jobb. Känns så tråkigt att man utbildat sig till något man vill jobba med men sedan inte ges förutsättningar att genomföra på ett bra sätt. Tänk om föräldrar bara visste att det många gånger blir ren förvaring och inte den där superförskolan med genomtänkt pedagogiskt innehåll som ska visas upp utåt.

14

Vår förskola har fått bidrag för att minska barngrupper, det har inte vi fått se. Vi hade 17 barn på småbarnsavdelningen och det är fortfarande 17. Det är för tok för mycket. Vi räcker inte till. Det är så slitsamt att tex klä på alla när vi ska ut.

15.

Kommer till verksamheten en måndagmorgon och läser på "tavlan". 6 ordinarie förskollärare/ barnskötare/resurs är borta i hela huset (sammanlagt är vi 14 anställda utspridda på 4 avdelningar). Kliver in 09:00 och får direkt höra "Inga vikarier finns! Den ena avböjer och den andra svarar inte!".

Som tur är har vi mindre barnantal pga föräldralediga, men det är fortfarande ett högre barnantal än vad som fungerar med personalstyrkan. En pedagog har bara ett barn, ett barn med en funktionsnedsättning som kräver pedagogens uppmärksamhet 24/7. Så där kan vi

också räkna bort en ordinarie.

Vi får strunta i våra aktiviteter som är viktiga för många av våra prioriterade mål. Vi bestämmer att ha barnen inne, hur ska vi klara av att klä 15 barn/pedagog? Småbarn dessutom, 1-2 åringar.

Dagen rullar på, vi kan inte varva ner på vår rast då vi vet att kollegan har fullt upp med de vakna barnen och samtidigt väcka upp de sovande barnen. I slutet av dagen upptäcker vi en spya utan att veta vilket barn som har kräkts. Kommer vi bli sjuka nu? När vi redan är sjuka? Dagen avslutas med den klassiska APT:n. In kommer den som stänger och frågar "Har ni märkt att "barnet" har blivit biten? Föräldrarna ringde och berättade att de upptäckt ett rätt så djupt bitsår". Såklart hade vi inte märkt detta, hur kunde vi INTE ha gjort det? Vi skuldbelägger oss själva och låtsas inte veta att barnet måste in på akuten och få en stelkrampsspruta.

Arbetsdagen är slut. Jag kommer hem till min 2,5 åring och hoppas innerligt att h*n har haft möjligheten att mysa i en pedagogs knä efter vilan, få tröst i en trygg famn, fått förklarat varför det inte är okej att ta en leksak från sin kompis. Jag hoppas verkligen att någon pedagog (förskollärare/barnskötare/resurs/vikarie) har givit mitt barn ovanstående möjligheter. För det kunde inte jag göra idag, inte tillräckligt, för min barngrupp.

GÖTEBORG

Förskolechef — GÖTEBORG

1.

Jag har jobbat som förskollärare på flera olika förskolor inom kommunen, men det är helt ohållbart! Stressen över att inte hinna med uppdraget och barnen är hemsk! Jag gick till slut in i väggen. Efter att ha kommit tillbaka började jag jobba inom svenska kyrkans förskola och där var det lugnare samt lite bättre förutsättningar, då man kunde välja att hålla nere barnantalen. Efter 1.5 år fick jag chansen att bli förskolechef där och då insåg jag snabbt hur ekonomin styr förskolan och dess förutsättningar. Redan när jag gör budgeten så inser jag hur lite pengar vi har att röra oss med och det innebär såklart redan från start att jag behöver tänka på hur vi skall klara året med den strama budgeten. Framförallt är det vikarier som kostar men samtidigt behövs de för att inte personalen skall behöva gå på knäna och barnens säkerhet skall behöva riskeras. Jag hör från min sons förskola i kommunen hur det är köpstopp och vikariestopp innan året ens har börjat. Ge förskolorna i Sverige bättre förutsättningar och satsa på oss så vi kan stå för att Sverige har så bra förskolor som det sägs

att vi har! Det är barnens tid på förskolan som är starten i deras liv och det är barnen som är framtiden! Finns inte förskolan så stannar Sverige!

2.

Onsdag morgon. Öppnar förskolan. Vi är fyra personal på vår enavdelningsförskola. Min ena kollega har influensa och jag har fått tag på en vikarie för henne hela veckan. En vikarie som inte är känd för barnen sedan innan så vi har satt henne på mellanpassen hela veckan. Klockan tio över sju ringer sen personal och kraxar fram att hon har feber och ont i halsen. Krya på dig och kryp ned i sängen igen. Börjar ringa runt på vikarielistan. De kända vikarierna vi har kan tyvärr inte. Att ringa poolen och få in ännu en ny gör jag bara inte. Ringer och kollar med kollegan som skulle sluta halv fyra hur hon har det. Hon lovar att skynda sig till jobbet men hon har lovat att åka skridskor med sina barn på em så hon vill inte gärna stänga. Men hon kan stanna en stund. Börjar inse att det inte kommer att lösa sig. Ringer hem till min egen familj och styr om planerna hemma. Ringer min tandläkare och avbokar min egen tid på em. Hon vet vad jag arbetar med så hon är förstående och debiterar mig inget för sen avbokning. Hon är guld värd. Ska komma ihåg att köpa med en blomma till henne nästa gång jag hinner gå dit. Kollar igenom barnens scheman och inser att det inte kommer att kunna gå tidigare utan vi har barn kvar ända till stängning. Ja, ja. Det är inget att göra åt. Ska jag arbeta över kan jag lika gärna göra det ordentligt. tänker jag och försöker se det positiva i det hela. Jag stannar i barngruppen hela dagen. Ett arbetspass mellan halv sju till halv sex. Jag skulle egentligen gått in på kontoret klockan 12.30 och fixat med administrativa uppgifter. Men tack och lov kan dessa uppgifter läggas på hög och betas av i helgen. Då fyller iofs mitt barn år med det ska jag säkert hinna med på något sätt. Det viktigaste denna dagen var ändå att prioritera att övrig personal fick en rimlig arbetsbelastning och att barnen hade tillräckligt med vuxna i verksamheten för att få en bra dag.

3..

Hallå vakna 2018 är här!

Vi är många som brottas med problematiken varje dag. Den där känslan av att aldrig räcka till. Otillräcklig. Det skaver i en och man vill fly. Telefonen ringer på morgonen. Personalen är sjuk, jag ringer runt och runt. Som vanligt finns det inga vikarier. Tomt. Hur löser vi det? Som vanligt ska vi hjälpa varandra i den redan hårt pressade verksamheten. Har vi glömt, att det är barn som skickas runt? Otillräcklighet. Relationer. Barnperspektivet vart tog det vägen?

Föräldrar som frågar vart är barnets strumpor är. Politikerna som säger hur dokumenterar ni? Dåliga samvetet som alltid finns där när man är sjuk eller behöver vabba. Det gnager och känns tungt varje dag. Vi längtar till våren då kan vi vara ute, det är lättare för verksamheten att överleva. Vi som är i detta hela tiden, allt kommer ikapp och vi ger allt, varje dag för vi i förskolan vi vet att barnen är viktigast men med vetskapen och inga förutsättningar finns inte

många av oss kvar längre. Dags för politikerna att sätta detta högst upp på agendan och AGERA!

4.

Som chef ser jag med stor oro på arbetsmiljön i förskolan idag. Då gäller det både barn och personal. Barnen vistas i stora grupper (15-17 st 1-3 åringar och 20-25 st 3-6 åringar) dessutom kan jag över tid se att vistelsetiderna blivit längre. Idag är det inte ovanligt med tider på 8-10 timmar/dag.

Till detta kommer att pedagoger i förskolan idag har fler arbetsuppgifter och ett större ansvar för att dokumentera och utveckla verksamheten. Följden är att tid tas från barnen och till stora delar av dagen är det 2 pedagoger som är i barngruppen. Det som krävs är att minska barngruppens storlek med 5 barn samt införa en yrkeskategori som kan sköta mycket av de kringsysslor som idag görs av förskollärare. Tänk om och tänk nytt annars finns det ingen som vill arbeta i förskolan.

Förskollärare - Göteborg

1.

Dag efter dag med andan i halsen.

Redan i dörren en oro inför hur dagen ska bli.

Vilka av kollegorna är sjuk idag?

Dag efter dag en känsla av otillräcklighet.

Ger av mig själv så mycket det bara går.

Hinner ändå aldrig på riktigt möta varje barn.

Alldeles för många barn, 17 st 1-3 åringar, alla med sina behov.

Känns som man bara släcker bränder och håller allt flytande.

Dag efter dag med stress och hjärtat i halsen.

Hur mår barnen i den här miljön?

Dag efter dag med ett underbart yrke

men med sämre och sämre förutsättningar.

Hur länge orkar vi?

2.

Har jobbat i 22 år som förskollärare. Vår arbetsbörda har ökat drastiskt under denna tid. Mängden barn, dokumentation, ansvar etc. har ökat. Stressen som finns över att man ska glömma/tappa bort ett barn gör att man inte lämnar gården som man gjorde förr med utflykter etc.. En inre stress om att aldrig känna att man gör tillräckligt. Funderat många gånger på att sluta och jobba med annat, men jag är kvar för att barnen är vår framtid och jag gör det jag

kan/hinner idag. Många krav har jag lagt åt sidan då jag är rädd om mig själv och inte vill gå in i väggen.

3.

Jag arbetar på småbarnsavdelning med 15 barn och tre pedagoger.

Eftersom köerna för att få plats på förskolan är långa har vi ideliga inskolningar. Barn som inte fyllt tre flyttas tidigare upp på 3-5 avd, föräldrar tackar ja till plats i annat område än förstahandsval vilket gör att de stannar korta perioder. Barn flyttas mellan förskolor under hela terminerna. Inskolningsperioder är mycket resurskrävande. För att jobba utifrån våra styrdokument krävs planering, reflektion och tid att se varje individ men det fungerar sällan eftersom inskolning pågår året runt. Vi får koncentrera vårt arbete på anknytning och trygghetsskapande atmosfär. Grundläggande arbete som är oerhört viktigt såklart men ofta handlar vårt arbete om att ”släcka bränder”, trösta, anknyta till ettåringar som är ledsna och längtar efter sina föräldrar, och precis när de börjat känna trygghet flyttas de till ny förskola samtidigt som två-treåringarna som finns i gruppen får stå tillbaka när arbetet ofta handlar om att trösta. Förutom ideliga inskolningar behöver små barn lugn för att känna trygghet och få tid att lära. Gruppstorlekarna är för stora. Vi hinner helt enkelt inte med att ge alla barn det de har rätt till. Vi får koncentrera oss i första hand på säkerhet. Istället för att vara med barnet för att utmana dem i t.ex motorik får vi stoppa dem för att vi har för många barn att ha koll på samtidigt.

Det är oerhört frustrerande att inte kunna utföra sitt arbete på det sätt som jag vet skulle vara utvecklande för barnen och intressant för oss pedagoger

Dessutom är det så att när vi t.ex vill utveckla lärmiljön, köpa in något för att utmana barnens intresse, ge dem inflytande - finns inga pengar.

Hur ska man skapa en intressant vardag med lek och lärande när man inte har pengar? Jag och mina kollegor har ideer men stoppas hela tiden. Det sliter på oss och vår arbetsmiljö.

Politiker måste bestämma sig - vill vi ge våra barn en trygg och kul ingång i arbetet med att bli/få vara en demokratisk samhällsmedborgare måste ni se vårt arbete som viktigt och satsa de resurser som krävs annars blir förskolan i bästa fall, bra barnpassning.

4.

Alltför stora barngrupper under alltför lång tid. Vi protesterar, ingen lyssnar. Inga sökanden till lediga tjänster. Undrar varför?

5.

På min förra arbetsplats bestämdes att alla avdelningar skulle göras om till 1-5 årsavdelningar. Detta pga att personalen på småbarn (1-2,5år) var så utslitna och utarbetade att ingen ville jobba kvar.

Det hela slutade med en omorganisation till 1-5 avdelningar. Alla var missnöjda och pga av detta har halva personalstyrkan sagt upp sig, inklusive jag.

6.

Blev långtidssjuk 2015 och lämnade då Göteborgs stad som arbetsgivare. Flera år med sjukskrivna kollegor, uteblivna vikarier och ständigt nya inskolningar blev spiken i kistan för mig. Kämpade i 8 år och förstår inte nu i efterhand att jag stod ut!!

7.

Nyexad förskollärare (2016) som kastades in i en tuff barngrupp och med kollegor som ständigt var sjuka. Ibland fick vi vikarie och ibland inte, vi hade även vikariestopp, det skulle sparas pengar. Det hände alltför ofta att vi var två personal på våra 18 barn (Det skulle inte ta stopp där)! Hade vi "tur" var några barn sjuka och vi kunde kanske få till någon planering/aktivitet. Jag mår så dåligt när jag tänker tillbaka på de ständiga hjärtklappningarna, magont och ångest jag hade varje dag! Jag gick i detta för länge utan någon förändring och det brast tillslut för mig. Det finns inga som helst förutsättningar att klara sitt uppdrag och tänk vilken inre stress ihop med en yttre stress detta skapar hos en nyexad som vill så mycket. På detta finns det undrande & oroliga föräldrar som frågar om dagen/morgondagen, varje dag. Det slutade i sjukskrivning och jag har sagt upp mig. Framtiden? - Är så vilsen. Vågar man sig tillbaka? - Ja, om det någonstans där ute finns en drömförskola som håller måtten

8.

Nyutexad och exalterad till slutkörd på ett år.

Min resa från förskollärarexamination till dagens läge har varit allt annat än behaglig. Min första chef förstod att jag inte jobbat inom förskolan innan och var helt med på att det kommer ta tid innan jag har kommit in i yrket som förskollärare, hon lovade mig en mentor och tid att sätta mig in i yrket. Det var en tuff avdelning i förorten med barn från 1-5 år, 18 barn inskrivna. jobbade tillsammans med en till förskollärare och en barnskötare.

Började jobba i början av september 2016, blev sjuk efter två dagars arbete, luftrörskatarr av bakterie. var sjuk i ca 3 veckor. Hade en provanställning till december. Efter tre månader, utan mentor, sa min nya chef att jag inte kommer få jobba kvar för att jag inte lyckats lyfta upp avdelningen. Tydligt låg den uppgiften på mig enbart, så i slutet av december slutade jag. Jag var förkrossad, kände mig misslyckad.

Gav mig in i vikariepoolen där jag var på avdelning efter avdelning med stora barngrupper, massa sjukskrivningar, stress, sorg och ilska. Började jobba på en enavdelningsförskola i majorna-linne i slutet av februari 2017. En till chef som lovade mig en mentor. På avdelningen jobbade en ung tjej som jag, också förskollärare, jobbat där i två år. Redan sönderstressad, grät så fort man sa något i form av förändring. Det visade sig att hon hade fått bära upp den avdelningen i princip själv pga sjukdom bland personal och annat.

Det var en 1-5 års avdelning med 20 barn inskrivna. Nästan varje dag hade vi 20 barn, flera inskolningar som kommit innan jag började jobba där. Dagarna gick ut på skrik och gråt, barn

som hängde fast i en, föräldrar som lämnade sina gråtande barn i knät på en, ibland även om man redan hade ett gråtande barn i famnen för att de hade bråttom. Att sitta med 3 gråtande barn i famnen och några till på golvet när man är ensam önskar jag ingen.

Det fanns inget som funkade heller, vi hade ingen skrivare som funkade, datorer som strulade, inloggningar och internet som la av. Lokalen var inte gjord för verksamhet med barn. Hål i golven, ljud blev om något högre inomhus, dörrar var sönder, ingen chans att stänga av ljud eller dela in i små grupper. Avdelningen räknades som 1,2 och tog därmed in mer barn då den ansågs som stor. Det var den inte, inte på ett fungerande sätt.

Vi skulle även ha minst 3,75 i personal men det var bara 3,5 i tjänst. ringde man fastighetsskötare så hände det ändå inget, man skickades vidare till nästa eller lovades något som aldrig blev av.

Min unga kollega slutade kort efter jag börjat, hon orkade inte mer. Flera barn slutade, och många nya inskolningar började, små ettåringar. Två nya kollegor började också, oldtimers, inget man gjorde, ville, tyckte och tänkte var bra enligt dem. Jag var ju ung och förstod inte. Det blev ingen pedagogisk verksamhet och kunde inte se en sådan framtid där heller. Jag blev trött, riktigt trött, det är oförklarligt hur trött men i slutändan orkade jag inte mer än att dyka upp på jobbet och göra mitt bästa så att inget barn skadade sig under dagen.

Efter 9 månader, utan mentor eller något som fungerade, orkade jag inte mer. Jag sa upp mig. Nu har jag slutat, ironiskt nog är det slutet av december igen och jag vet att det här blir sista gången. Sista gången jag försöker, jag vill aldrig bli så utomordentligt trött igen, någonsin. Här är mitt första år som förskollärare.

9.

En bra dag på jobbet är en dag då jag hinner se alla barn, hinner byta några ord med var och en under frukosten, hinner svara på några av alla funderingar som dyker upp, hinner skoja lite med 1-åringen på skötbordet, hinner torka 2-åringens näsa som rinner konstant, hinner förbereda och genomföra en aktivitet med ”min” grupp.

En bra dag på jobbet är en dag då jag har hunnit upptäcka, utforska och experimentera tillsammans med ”bråkmakarna” bland 3-4-åringarna.

En bra dag är en dag då jag hinner reflektera tillsammans med en kollega över vad som hände i ”gruppen” vad fungerade? Vad kunde vi gjort annorlunda? Hur ska vi gå vidare?

En bra dag är en dag då jag hinner möta föräldrar i hallen och berätta lite om vad hens barn varit med om under dagen.

En bra dag på jobbet går jag hem med ett leende och känner att jag gjort en bra insats, barnen har varit glada, arbetslaget har kommit ett steg närmare målen och föräldrarna verkar nöjda!

En bra dag på jobbet är en dag då minst 8 barn i gruppen varit sjuka! Det är tyvärr bara de

dagarna jag får känna så här! Ska det verkligen behöva vara så? Ska en bra verksamhet behöva bygga på att barn är sjuka och hemma? Då är barngrupperna för stora! Och det har de varit länge nu! Dags att det händer något..och det NU!!

10.

Har arbetat inom förskolan i 12 år, de senaste fem åren som ansvarig förskollärare.

Prioriteringar av resurser eller arbetsvillkor för min yrkesgrupp har tagit sig uttryck för mig personligen på olika sätt.

Hur jag som engagerad och ny i yrket gick så hårt in för att finnas där för barnen i alla moment, att jag började tro att stressen det innebar var en naturlighet.

Hur jag under studietiden blev mer förankrad och trygg i min övertygelse att detta är det viktigaste jobb jag kunde ha.

Sen på min nya kommunala arbetsplats, efter ett par kämpiga år, hade vi samarbetat fram en verksamhet att vara riktigt stolta över. Familjerna trivdes, vi kunde hålla en hög pedagogisk kvalitet för barnen.

Sen kom slag efter slag. När vår verksamhet inte hade lika många bränder att släcka prioriterades planeringstid och kompetensutveckling ner enormt. Vår pressade chef fattade beslut som bidrog till stor maktlöshet. Vi fick inte längre ta in vikarier i samma utsträckning, en omorganisation ledde till försämrade villkor. Flera kollegor blev sjukskrivna av stressrelaterade skäl, ansvaret på oss som var kvar ökade. Jag kände mig dränerad på ork och inspiration, den tid som fanns gick hela tiden åt till att försöka lösa personalsituationen. Ofta fick praktikanter och vikarier ta ansvar som absolut inte skulle läggas på dem. Många gånger gick barnantalet över 10-12 barn per personal, de som behövde ännu mer stöd och hjälp än de andra barnen, blev antingen tysta eller utåtagerande. Tryggheten blev lidande och det fanns inte kraft eller resurser att se varje enskilt barns behov. Kvalitet övergick i förvaring alldeles för ofta och jag kände mig ofta avtrubbad och uppgiven av hela situationen.

Det dåliga samvetet att inte räcka till i kombination med upplevelsen att arbetsgivaren bara ser till kostnader och inte vad vårt arbete faktiskt är värt är en hemsk känsla.

Den värsta stunden för mig blev under ett veckomöte när jag och en kollega hade så många barn ute på gården att det var omöjligt att hålla uppsikt över alla. Jag bedömde situationen som osäker, gick in till chefen och kollegorna och bad att få hjälp. Detta skedde inte, vi var ensamma där ute en lång stund till. Ett av de yngre barnen hann då krypa under ett staket utan att någon märkte det och började gå iväg längs gatan utanför. Tack och lov upptäcktes detta och barnet var snabbt i säkerhet igen, men den känslan var fruktansvärd bortom all beskrivning. Det får bara inte hända och särskilt inte när det går att undvika.

Scenarion och faktorer som dessa har fått mig att på allvar betvivla min fortsatta bana som förskollärare.

Besparingar och dåliga prioriteringar leder till direkta konsekvenser för barnens trygghet och utveckling.

Jag och mina yrkeskollegor är kapabla till så mycket fantastiskt, men grava försämringar i ett

redan pressat system gör att vi tvingas söka oss bort från ett yrke vi egentligen älskar!
Denna text är tillåtet att dela anonymt, delvis eller i sin helhet!

11.

Behöver klona mig

Vi känner oss otillräckliga, är sällan 3 personal i verksamheten. En är på vilan, en är på rast och den tredje har resten av barnen. Någon slår sig i det ena rummet, en annan har kissat på sig och en tredje behöver bytas bajsblöja på. Vi har 21 barn på extremt liten yta. Alldeles för många som inte fyllt 3 år, 6 - 7 barn som behöver bytas blöja på och det blir en hel del kläder som behövs bytas. Jag jobbar på en storbarnsavdelning. Jag önskar ibland att jag kunde klona mig så att jag kunde få en extra hand.

12.

Det används mycket siffror när man pratar om situationen i förskolan, och de tolkas väldigt olika. Vissa läser framtagna statistik om hur storlekarna på barngrupperna har ändrats de senaste åren, andra hur hög andel förskolepersonal som nu kämpar med långtidssjukskrivningar, det finns rekommendationer om antal barn i varje grupp och det finns budgetbegränsningar och besparingskrav. De två sista upplevs väga tyngst av alla. Här kommer några siffror till:

3 - månader jag spenderade på min första fasta anställning innan jag fick en diagnostiserad utmattningsdepression

3 - antal timmar under en dag mellan 6-18 då arbetslaget är fulltaligt (övrig tid är det bortfall pga, olika skift, raster och möten)

8 - dagar i följd då jag har fått olika vikarier varje dag

21 - antal 2-åringar på 3 personal..det är 7 stycken 2-åringar per vuxen

26 - antal barn i åldrarna 1-5 som jag har varit ensam personal på

29 - timmar jag jobbat över under en termin

30 - min ålder då jag insåg att pga mitt jobb så orkar jag nog inte skaffa egna barn

Antal dagar som har präglats av stress, utmattning, huvudvärk, sömnsvårigheter, magont, hjärtklappning, koncentrationssvårigheter, oro, yrsel, minnessvårigheter, tårar - Jag har tappat räkningen för länge sedan.

13.

Jag är en 35 årig förskollärare som jobbat inom barnomsorgen i 10 år. Jag har varit den som brunnit för mitt jobb och i allra högsta grad känt att jag har ett otroligt viktigt yrke. Där jag haft möjligheten att göra en positiv skillnad i ett barns liv. Där jag på ett kreativt och lustfyllt sätt försöka hitta olika metoder för att de barnen jag mött ska få möjligheten till en trygg vistelse på förskolan och ett lustfyllt individanpassat lärande, som en viktig bas inför framtiden.

Men nu är orken och lusten slut. Stället jag jobbar på nu är fyllt av engagerade och otroligt kompetenta pedagoger men många utav oss mår skit. Arbetsbördan har blivit alldeles för stor,

jag själv jobbar just nu på en 1-3 års avdelning med 18 barn. Där är de flesta av dem blöjbarn och de flesta av dem går på heltid. Hur mycket jag än vrider och vänder på mig så känner jag mig otillräcklig, inte nog med att barngrupperna är stora, allt ska även dokumenteras. För barnens skull, så att de ska få möjlighet att se sin utveckling, för föräldrar så att de ska få möjlighet att se vad deras barn gör, och för chefen och Pedagogistan så att de håller koll på att vi gör vårt jobb.

För att inte tala om alla andra måsten som att duka fram/av, torka, sopa, ta fram/plocka bort madrasser, täcken kuddar för 18 barn, varje dag. Kan tillägga att vi håller till på andra våningen utan tillgång till hiss. Ja, ni kan ju tänka er hur det kan vara när så många barn ska ner och vi endast är tre pedagoger, vi går i omgångar men det blir ändå jobbigt med så många barn. Vi är duktiga på att försöka hitta lösningar dela upp oss m.m så i slutändan hinner vi nog ändå med det mesta, men till bekostnad av vad?

Jag mår rent ut sagt skit, och min kollega har gått in i väggen, min tredje kollega är inte långt ifrån hon heller. Jag har blivit otroligt ljudkänslig, har tryck i huvudet och kronisk uretrit, få även i perioder ångestattacker och känner mig ofta nedstämd. Det är med stor sorg i hjärtat jag börjat fundera på att byta yrke, känner mig stundtals så värdelös och att det är mig det är fel på, men vi är ju så många fler som gör det.

14.

En barngrupp på 20 barn. 6 st 2,5 år, 11 st 3 åringar, 3 st 4 åringar. Större delen av dagen är vi 2 st då en av oss oftast är på möte/rast/förbereder aktivitet/bäddar/dukar/städar/planering. En bra dag följer alla barn "strömmen" och verksamheten flyter på bra. Samtidigt vill vi att barnen ska bli självständiga reflekterande individer vilket verksamheten inte riktigt godkänner. Har något barn andra tankar och viljor passar det oftast inte in i de redan bestämda rutinerna. I varje barngrupp upplever jag att det mer är regel än undantag att det finns 1-3 barn i behov av resurs. Finns den möjligheten? Pengarna? Nej. Tufft för de barn med extra behov, tufft för de "vanliga" barn som vill bli bekräftade och tufft för de yngsta som även de självklart vill bli sedda. Tid för att leka med barnen får planeras in i schemat. Ja, ni hör hur tokigt det låter. Så är verkligheten, tyvärr. Vi pedagoger går på knäna och försöker självklart möta barnen och göra deras dag meningsfull och lärorik. Arbetsmiljö med dessa stora barngrupper: hög ljudnivå, stress, aldrig känna sig tillräcklig. Vi kan påtala detta (iof händer inget), barnen har ju samma arbetsmiljö MEN de har ingen talan. Trots allt älskar jag mitt jobb MEN: Nu är det dags för förändring! Vår framtid vi talar (SKRIKER!) om! Vi pedagoger och våra barn.

15.

Med ett stort engagemang och höga ambitioner började jag min karriär i förskolan för 17 år sedan. Idag fortfarande med stort engagemang, höga ambitioner, men nu även med en stor frustration och ledsamhet. Jag är inne på tredje långtidssjukskrivningen på 17 år, idag vet jag inte om jag orkar att gå tillbaka till min tjänst som förskollärare, trots att detta är mitt drömyrke. Detta för att verkligheten och miljön i förskolan är allt annat än sund. I gruppen

jag arbetar är vi 3 pedagoger mellan 9-13.30 om vi har tur, för ofta är det något möte/ utvecklingsgrupp/ administrativt som en personal är upptagen med eller så är någon sjuk och vi måste hjälpas åt/ låna ut personal till annan avdelning på grund av att vi inte får vikarie. Då är vi bara 2 pedagoger på 18 stycken 1 - 3,5 åringar (nu skall vi eventuellt få in ett 19:e barn?!?!?!)

Hur skall man kunna genomföra allt det roliga, spännande, upptäckande och lärande (vårt uppdrag) tillsammans med barnen?!?! När varje dag enbart handlar om överlevnad, det som måste prioriteras först är att alla barn är trygga och går hem med känslan av att just de har blivit sedda och fått sina behov tillgodosedda. Som pedagog går man hem från jobbet varje dag med en stor känsla av att man inte räcker till. Det pratas om en hållbar framtid och att vi i förskolan skall lägga grunden för goda, demokratiska, hållbara värderingar hos våra blivande samhällsmedborgare. Jag ställer mig frågande till vad politikerna tror är möjligt, och under vilka förutsättningar vi skall lägga grunden till ansvarstagande framtida samhällsmedborgare? När det förs en politik som innebär att knö in så många barn som möjligt i barngrupperna, helst fler än vad som är psykiskt, fysiskt och platsmässigt möjligt, och sedan införs det anställningsstopp och vikariestopp för att pengarna är slut!?!? Det arbete som jag och alla mina kollegor runtom i landet utför under de förutsättningarna, är beundransvärt!!

16.

Jag hade som utbildad ett långtidsvikariat på en förskola med 6 avdelningar. Varje morgon samlades de som var tidiga för att gå igenom dagens personalsituation och försöka lösa detta, eftersom det alltid var någon som var sjuk. Vi var två fasta löpare på huset, men detta räckte näst intill aldrig. En morgon kommer jag till jobbet och då är det 10 personal (utav 21) som ringt sig sjuka, samt två personal som var lediga. Vi som vikarier var redan inplanerade att täcka upp för den lediga personalen och chefen hade under gårdagen sagt att vi inte fick ringa in flera vikarier. Det var ju lyx redan som det var med fasta löpare, och vi kostade redan för mycket pengar.

Det fanns helt enkelt inte rum i budgeten för att ringa in någon mer. Hur vi överlevde den dagen, har jag ingen aning om.

Jag studerar till förskollärare, eftersom jag älskar arbetet med barnen! Men som 24 åring har inte jag planerat att arbeta i barngrupp mer än ett par år. Jag vet att jag inte kommer orka det, om det inte sker en förändring. Planen är att fortsätta studera till specialpedagog eller skaffa mig en administrativ tjänst. Tragiskt att känna så.

17.

Mitt första jobb som nyexaminerad var på en småbarnsavdelning. Vi hade 17 barn, varav ett med en sjukdom som krävde odelad uppmärksamhet. Vi gjorde tillbudsanmälningar tre gånger innan vi fick in en undersköterska som tog hand om det sjuka barnet. Då hade stressen över situationen gått så långt att jag och min ena kollega blev utbrända (tog mig 3 år att bli "frisk") och den tredje pedagogen sa upp sig. Inget av barnen fick i närheten av det de behövde, all energi gick åt att överleva dagen.

18.

Är numera en förskollärare som ej längre är yrkesverksam. Efter 11 år i ett yrke, som skänkt mig både stunder av glädje och känslor av det jobbigare slaget, valde jag helt enkelt att kasta in handduken och se mig om efter annat. Upplevde att jag vände ut och in på mig själv och att jag, för att lösa problem jag inte varit med och skapat, skadade mig själv på kuppen. När det var som värst såg jag omkring mig hur mina relationer till andra kollegor tog skada (och även mellan andra kollegor). Sade jag ifrån att jag inte orkade, straffade det mig. Sade jag ifrån med än hårdare ton när det inte vänlighet hjälpte, fick jag obehaglig personligt och diffus kritik tillbaka. Detta sabbade mitt förtroende för arbetsgivaren i grunden och fick mig att inte vilja mer, trots alla underbara barn och viktigheten i mitt yrke. Tog ett beslut och valde ekonomisk otrygghet framför otryggheten på arbetsplatsen.

19.

Hej, är just nu föräldraledig men kommer tillbaka till jobbet i april. Ångesten och magontet blir bara starkare ju mer det närmar sig. Oron för att skola in mitt barn på förskolan gör det inte lättare. Jag vill inte känna såhär!

20.

Jag har arbetat som vikarie i en kommunal bemanningsenhet. Har vid flera tillfällen lämnats ensam på avdelning med upp emot 15 barn när ordinarie personal saknats.

21.

Jag är så frustrerad, less, arg, ledsen, utmattad och stundtals förtvivlad över den situation vi har på min arbetsplats. Det är ständigt förändringar i verksamheten- personalbyten, nya barn, nya hårda krav från politikerna.. Det trycks in fler barn på vår lilla yta. Vi har två barn med extra stora behov (som egentligen skulle må otroligt mycket bättre av färre barn och fler personal). Under hösten har vi jobbat en förskollärare, en barnskötare och en utbildad. Vi är i mycket stort behov av att vara 4 personal, då barngruppen ser ut som den gör. Vi avlöser varandra med sjukfrånvaro. Så det är få tillfällen då vi har möjlighet till någon form av pedagogisk verksamhet. Känns så ledsamt och frustrerande. Varje morgon har jag en klump i magen när jag tittar på tavlan där vi skriver upp vilka personal som är borta. Hur ska vi få ihop dagen? Så går tankarna flera dagar i veckan när man egentligen skulle vilja fundera ut nästa projekt med barnen, nästa utflykt mm. Jag har hoppet om att det någon gång ska bli en stabil verksamhet med en trygg och lugn barngrupp, där personalen orkar och vill stanna kvar.

22.

Det finns så mycket att säga så jag vet inte vart jag ska börja. Jag tog min förskollärexamen i januari 2013 och önskar idag att jag kunde spola tillbaka i tiden till då jag sökte in till utbildningen. Min syster avrådde mig då hon själv var förskollärare och visste hur det var, men så illa trodde jag aldrig att jag skulle må. Min första tjänst var på en nyöppnad förskola

och jag var mycket exalterad att få vara med och starta nytt. Dagordningen för mitt första APT bestod till största del utav BUDGET, hur vi redan låg minus samt vilka nedskärningar på vikarier vi behövde göra. Allt man fick höra är ni måste hjälpa varandra på huset, lös det, lös det, lös det! Var inte det något vi redan gjorde?

Idag har det inte blivit bättre, varje gång jag har ett tidigt pass och öppnar, så kommer jag på mig själv att hoppas på några missade samtal samt meddelanden om lediga barn den dagen. Inte något speciellt barn, utan bara några, så att det den dagen är färre barn i gruppen. Alla barnen är helt underbara och det gör så ont i hjärtat när de får kämpa på minsta lilla uppmärksamhet och möjlighet till tal och tid från oss pedagoger.

Vissa dagar kan jag skaka av utmattning när jag kommer hem från jobbet och kan sova flera timmar på eftermiddagen. Jag orkar inte med någonting längre efter jobbet, förr spelade jag handboll 3 gånger i veckan nu är det soffan som gäller och helgerna går åt för att vila upp sig inför nästa arbetsvecka. Görs det ingenting snart så är här ännu en förskollärare som kommer byta karriär.

23.

Två veckors underbar välbehövlig ledighet är nu över. Huvudvärken, ryggontet är som puts väck. Om jag saknat jobbet? Nej. Om jag längtar efter en ny termin? Ja, med tro om att den kommer att bli bättre än förra terminen. Att vi får bättre förutsättningar för att göra vårt jobb. Men så fel jag hade.... första arbetsdagen efter två veckors ledighet så var det sjuka kollegor och inga vikarier. Kollegor som sagt upp sig under ledigheten, om några veckor kommer vi att gå kort med folk, finns inga att anställa och inga vikarier att få in. Första dagen efter två veckors ledighet och jag går hem med huvudvärk. Är så trött och vill bara sova. Två veckors utan stress och värk i kroppen är förbi....

24.

Kommer till jobbet. Ser på tavlan, 2 i arbetslaget är sjuka. Min plan jag hade tänkt ut på natten för att lösa dagen gällde 1 sjuk kollega. Nu är det 2. Står på jobbet nollställd och måste rota fram plan D, på några minuter innan jag ska in i barngrupp. Har gråten i halsen pga stress. Barnen kommer oavsett hur många sjuka vi är idag. Att jobba med utbildade vikarier gör att jag inte kan gå på rast.

Ren tur att det inte blev avslag på vikarier idag. Men kan inte lämna barnen med okända främlingar. Inte låta barnen bytas på eller sövas av främlingar. Allt för barnens bästa. Med konstant stress för att hålla verksamheten och rutinerna flytande. Kan inte vara närvarande med ett enda barn, för ögon och öron måste finnas på alla håll.

Inga läroplansmål, inget lärande, ingen systematisk kvalitetsutveckling, ingen pedagogisk verksamhet, ingen dokumentation, ingen kvalitet. Bara överlevnad med gråten i halsen.

Önskar att jag beskriver EN säregen dag i mitt yrkesliv. Men detta är verkligheten flera gånger per termin. Förskolans verklighet är inte vacker.

Förskolan i Sverige idag är ett sjunkande skepp, där barn och pedagoger offras.

25.

Arbetar på en småbarnsavdelning 1-3 år. Förra terminen hade vi 16 inskrivna barn. I januari skolar vi in 4 nya och ska därmed bli 20 inskrivna barn i åldern 1-3 år. Redan förra terminen kände vi att 16 är för många, vi hinner inte med... Blir barnen sedda? Kan vi garantera säkerheten för barnen?

Jag bävar för att gå tillbaka till jobbet på måndag..... jag är på bristningsgränsen.....

26.

Jag är inne på mitt andra yrkes år som förskollärare, redan nu märker jag symtom från den daglig stressen. Vissa dagar är jag överlycklig när jag möter och utmanar barnen och kan berätta allt spännande för föräldrar, som vi har gjort under dagen. Sen kommer dagar där jag känner att det bara är barnpassning, vi är för få pedagoger för våran barngrupp. 20 barn i åldern två till fem år på tre heltider. Det låter lyxigt men i praktiken är vi bara tre vuxna i barngruppen under två timmar av dagen.

Under julen var det underbart att jobba. Då var vi fyra eller fem pedagoger på 17-23 barn 1-5år. Barnen trivdes och vi trivdes, glada barn och lika glada pedagoger. Kan det inte vara julvecka varje vecka på året?

Vi måste ha mer personal i dagens barngrupper och mindre barngrupper, vi behöver också mer pengar till förskolan för inköp av pedagogisk material till giftfri förskola, programmering, måltidspedagogik, pedagogiska spel, tillgängligt material ljuddämpande utrustning samt för att utveckla utemiljön. Kraven är många och drömmen är stor men vi vill ha världens bästa förskola för barnen.

Snälla politiker, vakna och hjälp Sveriges barn att få en bättre förskola, innan alla som arbetar med barn bli sjukskrivna eller flyr yrket på grund av den tunga belastningen och stressen.

27.

Ibland kände jag mig lurad. Jag visste inte vad som förväntades av mig som medarbetare. Vad behöver jag verkligen göra så att jag uppfyller de målen för ett systematiskt kvalitetsarbete. Jag satt höga krav på mig själv och på mitt arbetslag men ändå visste jag inte vad som förväntades av mig och mitt arbetslag.

Det står tydligt i Läroplanen vad som förväntas av en förskollärare ska göra och har för ansvar. Men det blir inte riktigt som man har lärt sig på skolan/utbildningen.

Chefer har olika krav på sin medarbetare. En stor barngrupp som man känner att man inte hinner med. Planeringstiden räcker inte. Går inte följa upp verksamheten!!! Chefen är inte mycket närvarande i verksamheten.

Plötsligt kunde man få ett mejl om att ett nytt barn ska börja på avdelningen. Då får man tänka om och om och om igen för att få en fungerande grupp. Och föräldrarna är oroliga....

Jag ser fram emot en drömförskola. Som en annan skrev innan... Barnen ska få en ”trygg förskola” och det är vi (förskollärare, barnskötare, vårdnadshavare och skolpolitiker) som ska bygga upp! Det ska vi göra! Då ska det smälla!

28.

Jag hade arbetat som förskollärare i 2 år i en småbarnsgrupp med 17 1-3 åringar som enda förskollärare och kände att detta orkar inte jag. Bytte till ny kommun och ny förskola. Tänkte att 1-5 års avdelning med 18 barn och 3 pedagoger. Det blir bra. Men så var inte verkligheten. Strax efter jag började hade vi 20 barn och en av pedagogerna slutade. Den andra hade små barn, vilket ofta leder till mycket vab. Så åter igen står jag nästan ensam. Skillnaden från mitt förra jobb är att vi här har 10 barn med större behov än andra. Många under utredning.... vi fick stödtimmar, men långt ifrån tillräckligt. vårt sätt att överleva dagen blev att vi var ute jämt. Där kunde barnen springa och göra vad dom ville under vår uppsikt. Inte vad jag tänkte jag skulle göra när jag utbildade mig under 3.5år. Passa barn utomhus för att ens överleva dagen. Efter drygt ett år orkade varken jag eller min kollega med denna barngrupp och efter mycket tårar valde vi båda att gå vidare till andra förskolor.

29.

Jag har inte bara en berättelse utan tänker istället sammanfatta mina tio år i yrket. Under den tiden har jag bland annat sett kollegor med lång erfarenhet bryta ihop och gråta av utmattning och maktlöshet i en barngrupp där hälften av barnen hade behövt stöd av en enskild pedagog, men vi lämnats ensamma utan någon form av stöd, arbetat ensam i en barngrupp med som mest 6 stycken (sällan färre än 5) 1-2-åringar minst 5 timmar per vecka under en termin, vilket ledde till sjukskrivning p.g.a. utmattning, tvingats ringa och be arbetssökande och föräldralediga föräldrar hålla sina barn hemma eftersom jag står ensam utan vikarier... Jag har haft perioder då jag har gråtit i timmar när jag kommer hem eller bara legat och skakat

okontrollerat av ångest för att jag måste till jobbet nästa dag och inte vet hur jag ska orka. Jag har fått svårt att andas, glömt vägen hem, hamnat på akuten för att ta ekg... Allt på grund av arbetsrelaterad stress. Detta är en liten del, men det skulle vara en kort berättelse. Inte en roman.

30.

- Fäääärdig! Dunk dunk dunk hjärtat slår, springer in på toaletten, hjälper och uppmuntrar, sjunger med andan i halsen, (språk-& hygienutvecklande på samma gång) : "Tvätta tvätta liten hand, bort med smuts och bort med sand." - Kommer ingen tvååååå! Springer snabbt till förrådet och bryter loss en ny flaska. Under tiden: många av barnen har tappat intresse och koncentration inne på avdelningen. Konflikter behöver lyssnas och lösas, ljudnivå försöka dämpas. Likt en svettades bläckfisk försöker jag finnas till, se och uppmärksamma varje enskilt barn, lyfta och stötta, utmana och göra lärandet lustfyllt och givande. Analysera, reflektera och dokumentera. Minnas, notera och blogga positivt. Älskar mitt yrke men förutsättningar är horribla. En omöjlig ekvation. Too many! Otillräcklighet. Samvetskval. Kvalitet? Poff! /sjukskriven UMS. Fd. Stresstålig glad förskollärare med många bollar i luften. - Sänk kraven! Vilka då???

31.

Förskola på 5 avdelningar. Byggt på tidigt 70-tal och uttjänt sedan länge. Planer på att bygga upp en ny ligger efter.. Morgon. Kliver in på förskolan och känner kyla. Pannan har slutat fungera. Kollegan och jag mäter temperaturen. 11 grader i personalens omklädningsrum och 8 i skötrummet. Vi felanmäler ringer chefen som säger: sätt in värmebläktarna. Vi har en var till avdelningarna. Barnen får ta på sig dubbla kläder av allt. Vi får koka vatten så barnen kan tvätta händerna och bli avtvättade vid blöjbyte. Hela dagen får vi tillbringa i ett rum. (byggt för mindre barngrupper på 70-talet. Varken chef, skyddsombud eller facket begärde stängning! Jag och mina kollegor var fysiskt utmattade av att hålla igång alla barnen (i ett rum) och hålla energin uppe. När jag gick för dagen bröt jag ihop.. Var var chefen? Varför stängde inte förskolan den dagen av någon med befogenhet? jo, för att vi är så himla bra på att trolla och fixa. Barnen! Hur mädde barnen? Jag blir så ledsen när jag tänker på det.

32.

Full barngrupp. Vi är på väg ut på gården. Jag går ut med de första. Ensam på gården med barnen (ca 7 st). Plötsligt går en lek överstyr och blir en kränkande handling. 3 barn står och vevar sina armar och slår ett barn som sitter på knä och har sina armar upphållna för skydd mot sitt ansikte. Jag som pedagog brister och skriker stopp!! Får barnen att skingra sig och gå på varsitt håll. Jag sitter och håller om det utsatta barnet länge, länge. Personalbrist, kränkande behandlingssapper fylls i och handlingsplan utsätts. Chefen får all information och inget stöd ges. Jag fick givetvis ta det med alla vårdnadshavare till de inblandade och jag kunde inte hålla tårarna borta. Det var hemskt. Kommer aldrig aldrig att glömma.

Har sedan en termin arbetat efter Kungsbackamodellen med mindre barngrupper och arbetslag på två pedagoger. Mindre barngrupper med färre relationer sades det men i verkligheten något annat. När pedagogerna är/blir sjuka så kommer vikarier in från en bemanningsföretag (om det ens finns någon för dagen) och nya relationer måste skapas. Då en av två ordinarie pedagoger är på plats läggs mer ansvar ut på den som inte är sjuk. Avlösningarna vid lunchrast blir en ensam med alla barnen. Färre stunder blir för den personliga kontakten/relationen som vid brädspele och små dialoger mm mm. Om det inte blir förändring kommer fler och fler inkluderande mig börja se efter annat jobb. Vi orkar inte mer. Jag älskar mitt jobb men det är inte värt att stå sig blodig. Höj maxtaxan och minska barngrupperna med behållning av Minst tre pedagoger i varje barngrupp.

33.

Är en förskollärare som inte längre orkar heltid eller att gå och bära på allt som inte blir gjort. Vikariepoolen blev min räddning för att ens orka vara kvar inom yrket och ha en vettig fritid utan ångest, oro och orklöshet. Nu har jag äntligen tid till att ha allt fokus på barnen. Men grupperna överallt är lika stora, för stora och överallt träffar jag pedagoger som känner sig otillräckliga. Det är svårt att hitta förskollärare och när de vi redan har (förskollärare och barnskötare) inte längre orkar och börjar försvinna så är situationen inte på väg åt rätt håll.

34.

Jag jobbar som förskollärare sedan år 2016.

Jag var väldigt engagerad och aktiv efter utbildningen och jag kände då ”jaaaa nu kan jag använda mina teorier i verksamheten tillsammans med mitt arbetslag”, men det blev inte så som jag tänkte. Det verkade som ingen visste vad ”förskolan står för” och vad vi har för lagar såsom Skollagen och Barnkonvention.

Jag blev den enda personen på avdelningen som slet och blev utbränd. Chefen stöttade mig i mitt arbete, men det blev ingen utveckling eller rättare sagt förbättring på min avdelning eller på hela förskolan. Man såg inte barnen kompetenta, i stället såg man barnen som ”inkompetenta” individer (min egen upplevelse).

Pedagogerna hade olika regler och man gjorde det man hade lust just i den stunden. Det verkade som att alla var trötta på sitt arbete när de satt så mycket i ”soffan” och pratade med varandra i stället vara engagerad och aktiv i barngruppen.

Föräldrarna visste inte riktigt att de hade inflytande i förskolan. Jag fick påminna dem att de har rätt att påverka. Detta slutade med att de ringde chefen och klagade. För att se det som en förbättring i stället såg man det som ett hot.

Jag vill att utbildningar (barnskötare och förskollärare) ska bli bättre på att förmedla ”respekt” och vad innebär ”profession” samt reflektera och prata om läroplanens innehåll. Sedan att prata mycket om det KOMPETENTA barnet. Och hur vi pratar om och med barnen! Och deras inflytande och delaktighet i verksamheten ska synliggöras.

Jag klarade inte av att stanna kvar på en förskola som inte förstår riktigt vad det står i läroplanen och vilka utmaningar som behövs för att stimulera barns utveckling och lärande.

Läroplanen och Skollagen och Barnkonventionen måste förtydligas!!! Och vårt uppdrag måste synliggöras! Vad gör en förskollärare och vad gör en barnskötare på en förskola. Se skillnader!

Sedan chefer behöver eller måste stötta och motivera sina medarbetare. Chefer ska se till att kränkningar stoppas och lyssna mer på dem som vill motverka mobbning och verkligen vill förbättra en verksamhet. Chefer behöver sluta bli konflikträdde!

Det som politiker behöver veta att vem som helst kan inte jobba på en förskola. Mer planeringstid och mer samtal med sitt arbetslag och sin chef för ett systematiskt kvalitetsarbete och för en kompetensutveckling.

35.

Söndag fm och har redan ångest över att gå till jobbet imorgon.

Har varit utbränd och är tillbaka igen, men kommer aldrig orka arbeta 100 % såsom det ser ut i förskolan idag.

Barngruppernas storlek i förhållande till antal pedagoger, alla kringsysslor, sjukskrivna

kollegor och bristen på kompetenta vikarier gör att det bara handlar om att klara av dagen.
Det är verkligen ett #pressatläge

36.

Nu vet vi varken ut eller in längre, har precis fått reda på att vi skall få 26 barn i vår grupp 3-5 år, vi hinner knappt med de 22 vi har nu! Vi har alldeles för små lokaler, få eller allt för ofta inga vikarier i bemanningen, det finns ingen hjälp att få! Hoppas verkligen att vi kan nå fram till politikerna denna gången! Tack för ert stora arbete!

37.

Nu har jag fått nog! Slutar efter 34 år i yrket. Blir bara 63 år i februari, men orkar ej längre. Tufft ekonomiskt, men hellre det än stanna kvar.

38.

Jobbar på en liten två-avdelningsförskola i ganska små lokaler och med en liten gård. Åldern är 1-3 år. I början av terminen var vi 14 barn varav av ett barn som har en extra resurs. Nu är vi 17 barn. De föräldrar som skolade in i somras var väldigt glada att de var sån liten grupp och kände sig trygga. Under hösten har jag gång efter gång fått meddela att gruppen växer. Först till 16 sen till 17.

Vi alla jobbar på så hårt vi bara kan och lite till. Därför klarar vi av vardagen, men hur länge orkar vi? Jag vet att vår chef gjort allt hon kan för att vi ska slippa ta in fler, problemet sitter högre upp i systemet.

Jag förstår att det är en stor press att få in alla i kön på olika förskolor och att tyvärr föräldrar tackar nej till platser de fått för att det är "för långt bort" och istället kräver en plats i centrum. Knepiggt för alla och det måste lösas men svaret kan i längden inte vara att trycka in barn i överfulla förskolor

39.

Jag är 42 år och älskar mitt yrke, men jag är trött. trött på att varje arbetsdag tänka på hur vi ska lösa dagarna, då det ständigt råder personalbrist. Vi är fantastiska när vi alla är där och har stor kompetens, men är pedagoger borta så faller i viss mån rutinerna och lugnet för barnen i barngrupper som är för stora. Jag har seriöst börjat tänka på en annan karriär och jag vet att jag inte är ensam.

40.

Lördagen är här, men ångesten över måndagen har redan infunnit sig. Arbetar på en yngrebarnsavdelning där alla barn är födda 2016. Vi började med våra introduktioner i augusti och haft en jämn ström av inskolningar sen dess. Vi är nu 22 inskrivna barn med minst åtta barn till som, vi i dagens läge vet, kommer börja nu i vår. Utbildad personal finns

inte att hitta, så barnen kommer men för att täcka upp i personalstyrkan får vi ta in vikarier. Vi är tre fast anställda där mina två kollegor har hög sjukfrånvaro. Så ångesten börjar redan krypa på. Hur blir det på måndag? Kommer vi kunna garantera barnen en trygg lärorik miljö, eller kommer vi bara släcka bränderna som uppkommer över dagen?

41.

Arbetar som förskollärare på en åldershomogen avdelning med enbart 1 åringar. De är 15 stycken! I augusti skolade vi in 7 barn första veckan, 7 barn andra veckan, lägg då också till 28 föräldrar på två veckor! Detta för att staden ska få in alla pengar innan den 15:e i månaden! Kan säga att vi var så trötta efter denna start att vi bara ville lägga ner allt! Och hur mår barnen? Oroliga förstagångsföräldrar?

Vi är 3.6 tjänster som arbetar i gruppen och har kämpat på ett halvår tillsammans. Vi är alla väldigt drivna och gillar vårt yrke, men det pedagogiska arbetet blir det tyvärr inte mycket av då allt annat runt omkring tar upp vår tid! För att inte tala om när någon är sjuk! Har arbetat 10 år i yrket och det har varit samma situation i tio år! Stress och har blivit vardag och situationen med. Undrar ibland hur många andra som hade accepterat den arbetsmiljön vi har! Det tuffaste är att de dagar vi kämpar för att bara hålla oss över ytan får vi även ta föräldrarnas oro över hur verksamheten fungerar, för det är ju oss de träffar i första hand! En otroligt trött lärare!

42.

Suck....förra veckan var tung. Riktigt tung. Den fick mig att se på mitt jobb ur ett nytt perspektiv. Jag insåg att så länge vi alla tre ordinarie personal är på plats och inget 'utöver det vanliga' händer så klarar vi oss med näsan över vattenytan. Men när en av oss blir sjuk och det samtidigt sker ett allvarligt tillbud som kräver utredning så blir det väldigt synligt och tydligt hur sårbar vår verksamhet är. Vi förväntas prioritera detta tillbud till 100% utan extra resurser samtidigt som vi inte kan pausa vår ordinarie verksamhet. Vi har 22 barn i gruppen och alla kräver vår uppmärksamhet. Önskar att jag kunde klona mig för att räcka till.

43.

För ett år sedan började jag som förskollärare på en privat förskola. Vid tidpunkten var jag den enda förskolläraren på hela förskolan, vilket innebar väldigt mycket ansvar på mina nyexaminerade axlar. Första terminen gick bra tack vare min fantastiska kollega som var ett enormt stöd, men efter sommaren blev allt annorlunda. Jag bytte arbetslag för att arbeta med de äldre barnen och hamnade då med en ny kollega. Kollegan var under större delen av terminen frånvarande. Allt ifrån VAB, sjukdom och tjänstledigt gjorde att jag fick styra gruppen helt själv. Vid detta tillfälle hade jag aldrig haft en inskolning och skulle nu skola in flera barn, sköta all pedagogisk planering och dokumentation själv. Utöver det fick jag ta alla utvecklingssamtal, möten, samtal med föräldrar, etc eftersom jag jobbade med en vikarie.

Även möten med specialpedagog då vi hade barn i gruppen i behov av extra stöd.

Under terminens gång blev saker och ting allt tuffare när nya inskolningar löpte över hela terminen, en julkonsert skulle övas till och ingen som kunde avlasta mig. Innan jul bröt jag ihop en dag på jobbet för det var bara för mycket. Jag är ju ny och vill göra ett bra jobb men att stå för ALLA administrativa uppgifter själv blev för tufft. Pratade med min chef och mentor, men det fanns inget att göra, bara hårda ut tills nästa termin. Tack vare fantastiska kollegor i andra arbetslag så lyckades jag ro terminen i hamn. Men där vill jag aldrig hamna igen. Speciellt inte när man gör allt för första gången.

44.

Jag började jobba på en förskola med 20 barn 1-3 år, 3.5 % personal. Efter 3 veckor står jag själv med 2 vikarier under 3 dagar med i princip hela barngruppen. Det började på morgonen då mellan personalen skickade sms och sa att hen var sjuk. Någon timme efter kom sen personals sms. Vi hade redan en vikarie den dagen för den som arbetar halvtid, som jag fick förlängt och sedan lyckades jag få en till (vilket var tur för det var stor brist på vikarier) som kom vid halv 10. Vid kl 9 var nästan alla barn på plats. Så gick 3 dagar med stress och slit. Sen kom helgen, då blev jag sjuk. 2013 innan jag blev klar förskollärare fick jag något som heter paniksyndromet. Det fick jag under min utbildning till förskollärare. Det här yrket har från början orsakat så mycket skada hos mig, ändå vill jag inget annat än att få det att fungera. Jag vet att det finns en möjlighet för mig att jobba inom det här yrket och må bra. Bara vi ändrar på systemet och får bättre förutsättningar att utföra detta arbete. För oavsett hur tuff min resa varit så vill jag jobba med detta. Jag älskar det jag vill åstadkomma med att vara förskollärare, något jag inte fått chansen att göra ännu men som jag är villig att kämpa för att få göra.

45.

Jag jobbade på en förskola i Göteborg. Vi var två förskollärare och en barnskötare som jobbade 100% på en 1-3 årsavdelning. Jag var nyutexaminerad och detta var min första riktiga anställning. Vi hade efter alla inskolningar 19 barn i en lokal som egentligen var anpassad för ca 13 barn. Min kollega sa till mig redan första dagen att lägga ner mina ambitioner för det finns ingen tid att hinna med det pedagogiska arbetet. Vi var ofta två personal eftersom möten tog upp vår tid. Värmen fungerade dåligt och det var ofta 15 grader på golvet, vilket också tog upp vår tid för att man skulle få tag på vaktmästare och få på barnen varma kläder. Eftersom vi sällan var föräldrarnas första alternativ som val av förskola fick vi skola in barn som sen slutade och började på sitt första alternativ. Konsekvensen av det gör att gruppen blir orolig och pedagogerna slitna. Vi fick stänga avdelningen ett flertal gånger för att vi var för få personal (pga sjukdom) och inga vikarier. Jag kände till slut att man inte kunde lova föräldrarna att barnen kunde vara trygga hos oss, det fanns de föräldrar som erbjöd att ta med sina barn hem igen för de såg igen situationen. Vi hade två olika chefer på ett år. Den sista chefen jag hade sa på ett apt att

antingen tar man den gröna vägen, är positiv och slutar klaga på de stora barngrupperna eller så tar man den röda vägen och slutar jobba och så tystnade han ner oss pedagoger. Vi fick knappt plats att äta vid borden. Speciellt vid frukost och mellanmål då vi bara var två eller när vi skulle sova på golvet. Det var även många personalbyten på denna förskola.

46.

Grupper: Barngrupperna inom förskolan växer på alla de förskolor jag jobbat på sedan 2012 har barn hela tiden tillkommit. Det finns inte en chans för pedagogerna att hinna med 16 små barn 1-3 år samt 20 + barn på en 4-6 års avdelning. Vi ser fler barn som behöver utredas och fler barn som inte mår bra. Vi är inte utbildade med den specialpedagogik som hade behövts, men det som händer är att man trycker in barn. Barnen blir oroliga för det är för mycket intryck och personalen orkar inte och blir sjuka och vikarier kommer och barnen mår ännu sämre. Sluta tryck in barn i förskolan och gör grupperna mindre 12 barn INTE MER. Fast barnen är 5 år är de små. 16 barn på en småbarnsavdelning är bortom allt förstånd. PÅ alla förskolor jag jobbar, jag är legitimerad förskollärare och stolt över mitt jobb att se barnen samspela med varandra att visa dem så de kan få lärdom och på sitt eget sätt. Under nästan all min tid har vi haft ledningar som är fruktansvärda som inte lyssnar och anställer folk som inte har med förskolor att göra som inte kan något eller inte bryr sig om barnen. Jag har flera gånger varit ensam med vikarier och flera av dem har inte kunnat svenska. Föräldrar är oroliga för barnen men även för oss, att de bryr sig om barnens lärare.

Det finns inga pengar så vi kan aldrig köpa in nya möbler eller leksaker till barnen vi måste bekosta allt själva av våra egna pengar om vi ska ha något. Det värsta är att vi jobbar 40 timmar i veckan. Vi lyfter barn stora och små, det är omöjligt att inte göra det i detta yrke. Men vi måste och tvingas sitta vid bord som är små, små bord flera av mina kollegor har ont i ryggen av dessa och även läkarna har reagerat på att vi sitter vid små bord.

Vi tar hand om vajer dag det som föräldrarna älskar men det är vi som får lida för allt ont. Vi kan inte bli sjuka och vi orkar inte. Dokumentation pappersarbete och utbildningar ligger på tiden i barngruppen och vi kan inte gå ifrån dem. Mer arbete som är för organisationer och företag kommer in i förskolan och det GÅR INTE. Det är barn vi pratar om. Det kommer inte ge någon vinst i pengar men det kommer ge visst i människor om vi får jobba med dem och ha tid med dem. Bara en sådan sak att läsa en bok. Barnen älskar det.

47.

Just nu är jag förtvivlad. Jag jobbar på en, i grunden, jättebra förskola, som just nu håller på att köras i botten. I december slutade en kollega och förskollärare hos oss, pga annan tjänst. Om några veckor går en annan kollega och förskollärare i pension. Vår grundbemanning är sex pedagoger. Nuläge: vi har inga ersättare klara på dessa tjänster! Inte ens utbildade!

Eventuellt har vi på eget initiativ ordnat en vikarie från bemanningen.

Sedan december har vi själva fått ordna bemanningen o lägga in vikarie, samt se till så dagarna täcks. Detta tär enormt på oss!

48.

Jag jobbade i förskolan i sju år, men fick sedan nog och ändrade till att jobba i vården. Jag gjorde ett uppehåll och började arbeta i förskolan igen. Ser att inget har förbättrats. Tvärtom barngrupperna är alldeles för stora. Det går inte att få in vikarier. Alla vi som jobbar i förskolan sliter. Svårt att få resurser till barn som är i behov av särskilt stöd. Tror inte att jag klarar arbeta många år till i branschen. Har tankar att utbilda mig till något annat. Tycker det är bedrövligt för våra barn, vi vet ännu inte vad detta ger för effekter för våra barn i framtiden. Politikerna har misslyckats totalt! Var är pengarna till våra barn? Var är alla resurser?

49.

28 år i yrket. Älskar mötet med barnen. Det enda som håller mig kvar.

När jag började var vi 15 barn i gruppen och 3.5 personal.

Nu är vi uppe i 23 barn och 3 personal. 18 barn på småbarn.

Hur ska man orka?

Sedan alla kringuppgifter man ska hinna med också.

Jag sover dåligt. Har dåligt samvete nästan jämt.

Jag pratade inte med det barnet idag!!

Jag dokumenterade inte promenaden idag!

Jag glömde nämna att A slog huvudet idag!!

Jag glömde kissa själv idag!

Är man dum som stannar?

Jag älskar mötet med barnen!

50.

Det finns ett ord som sammanfattar min känsla som jag känt de flesta av mina år som förskollärare; otillräcklig. Att ständigt känna denna känsla när du arbetar och när du går hem vid dagens slut är tärande. Det är så många gånger som jag önskat att jag kunde dela mig, att jag hade fler armar att hjälpa med och fler öron att lyssna med. Tänk om jag en dag kan få förutsättningarna att tillsammans med mitt arbetslag få känna att vi ser alla barn, finns där för alla barn, hinner lyssna på alla barn. Och få tid till planering, dokumentation och reflektion så att jag kan utföra mitt jobb på ett tillfredsställande sätt.

Det är dags nu! För jag tror inte att jag fixar att så länge till känna mig - otillräcklig.

51.

Förskolan i göteborg stad är inte UNIK när det gäller stora barngrupper.

På våran förskola finns det 4 avdelningar som inte är anpassade till förskola av så många barns om det finns i grupperna. Det finns 2 småbarnsgrupper på 16 barn och utrymmet är för litet. Sen finns det 2 barngrupper på 22 barn vardera och det är för lite utrymme för dem.

Vi i personalen går hela tiden på knäna, det går inte en vecka utan att det är vikarier i huset och detta är något som barnen påverkas av. Ofta finns det inte vikarier att få och vi kan inte hjälpa varandra mellan avdelningarna eftersom vi har så många barn med speciella behov.

Vi har inget stöd av ledningen eller av chefen, som hela tiden vill trycka in fler barn i barngruppen. Personalen byts ut efter hand hela tiden och föräldrarna reagerar men får inget svar från ledningen. Vi har inte alltid tid till raster utan tvingas ställa in då vi inte kan gå ifrån barngruppen speciellt de som jobbar med de små barnen. Övertid läggs på övertid, men det går inte att kompa ut den. Allt för ofta går vår planerinstid åt till annat än planering. Allt för ofta får vi ta emot barn som är sjuka och det rinner ur näsan på dem, detta gör att även vi blir sjuka då det inte finns någon regel att sjuka barn måste vara hemma.

Hela tiden kommer det nya barn och nya inskolningar och det går en lärare på ett barn vilket gör att det bara är två kvar i barngruppen. Vi känner att vi inte får stabilitet i huset. Vi få som är kvar har sett över 15 av våra medarbetare komma och gå och vi vet att vi själva inte kommer orka mycket längre till.

Våra arbetstider blir längre för att vi måste anpassa oss efter föräldrars behov. Vår skyldighet är att öppna kl 6 och stänga 19. Nu öppnar vi 6,30 och stänger 18,30 vilket vi tycker är för mycket för vi kan inte täcka upp i huset.

Vi vill se timpenning på barnen. Att man betalar för de tider man är här eller att de olika maxtaxorna i Göteborg höjs och att man verkligen betalar mer för att man har sitt barn på förskolan.

Hela tiden så står det i tidningarna om att det är synd om barnen som inte får plats men faktum är att föräldrarna ska se det som en underbar möjlighet att vara hemma med sina barn. Barn mår inte bra av stora grupper. Även om barnen är fem år är de fortfarande små.

När det gäller ekonomi backar vi hela tiden och vi får inte köpa in det vi behöver. Våra möbler måste bytas ut då de varit i tio år. Borden är låga vilket resulterar i att vi får ont i ryggen, inte ens våra skötbord är elektriska utan man måste lyfta upp barnen.

Gården är stor men missköts av kommunen, förskolan är felbyggd i den mån att gården inte har någon insyn. Detta gör att den gång på gång vandaliserats. Bajs från hundar, människor

och fimpar, ölburkar och knark är bara något vi hittat och det är jättejobbigt. Det är inte vårt ansvar att plocka bort det från gården. Kommunen ser inte efter gården och vi kan inte bygga något ute på den för att det blir förstört.

52.

Arbetar på en förskola i centrum där det ska utökas med fyra extra barn på vår avdelning i februari. Så då är vi uppe i 26 barn i små lokaler, helt sjukt! Har inte ens hört talas om någon avdelning som har så många barn! Har snabbt gått från 20 till 22 sen 24 barn och nu 26 barn! Finns inte fack, lådor, utrymme, stolar osv till så många, men bord och fyra stolar ska köpas in så nya barnen ska få plats. Det innebär även mindre lekutrymme och då är tanken att vi ska vara ute mer och dela barnen i grupper så mkt vi kan. Det finns inte ens bra luft till så många barn i trångt utrymme inomhus och fyra pedagoger + kokerska som håller till hos oss! Facket ska komma och mäta luften och de håller med om att det är för många barn i små utrymmen, de var på besök häromdagen! Det är en 3-5 avd och 3,5 personal (förskollärare arbetar 75% och en fritidsledare 100% vi har även nyligen fått en vikarie på 100%.) Jag och min kollega är även besvikna över att det inte alls tas hänsyn till våra sjukskrivna, vi förstår ju att det kommer att bli ännu högre ljudvolym och mer stress! Jag jobbar endast 75% pga efter en hjärntumör och min kollega har epilepsi!! Tar man inte alls hänsyn till sånt, hur ska vi orka med och hur ska barnen orka med? Jag tycker våra politiker borde värna lite mer om de förskollärare som faktiskt är kvar i yrket, vet flera som bytt yrke pga stress och de stora barngrupperna i förskolan!

53.

Har arbetat i förskolevärlden i snart 10 år, och för varje år blir våra förutsättningar att utföra vårt arbete allt värre. Vi utsätts för vikariestopp och köpstopp, vi skall ta in fler barn i våra grupper, kollegor blir sjuka eller slutar och man försöker få ihop ännu ett nytt arbetslag. När någon är sjuk får man alltid höra att vi skall hjälpas åt, men hur det egentligen skall fungera när vi alla står med fulla barngrupper är det ingen som säger. Och hur barnen mår när det ständigt skall trängas in några till är det ingen som frågar. Hur vi mår, både barn och vuxna, med denna ljudmiljö vi utsätts för är det ingen frågar. Vi har fulla barngrupper från tidig morgon till sen eftermiddag - alla barn går fulla dagar. Och med fulla dagar innebär det att de går mellan 45-55 timmar i veckan eftersom båda föräldrarna arbetar heltid. Och jag slås ständigt av varför ska barnen orka vara i förskolan så länge, när vi vuxna enligt lag har ett tak på 40 timmar? Varför har de sämre regler? En liten 1 åring som skall vara i denna miljön 5 dagar i veckan 11 timmar om dagen, hur mår hen nu? Om några år? Det gör ont i hjärtat att ingen lyssnar på oss som arbetar i denna värld.

Det jag längtar efter nu är att få arbetsro. Att få ha ett arbetslag som man vet mår bra och som man kommer arbeta ihop med i alla fall två år. Jag längtar efter att få lov att få vara med barnen. Att få känna att jag hinner se dem och hinner lyssna och prata med dem så som de förtjänar. Att jag räcker till. Jag längtar efter att få hinna reflektera och göra ett bra jobb. Att

inte allt känns halvdant och ihopslängt för att tiden inte finns. Jag längtar efter att få göra jobbet till världens bästa jobb, så som det skulle kunna vara. För vad är väl bättre än att få arbeta med dessa små barn med all den nyfikenhet och lust på livet som de har?

Men eftersom allt bara tycks värre... Fler och fler barn, sämre förutsättningar, mer stress... Nej, mina tankar går mer och mer åt att byta bransch, för att rädda mig själv att kunna orka fram till pensionen...

54.

Måndag, och så börjar pusslet med att lappa ihop dagen. Jobbar i sårbara duos på 14 barn tisdags men på måndagar har vi planeringstid i "duosarna" och vi ska hjälpa varandra över grupperna, alltså storgrupp hela dagen. En ny pedagog för dagen jobbar samt en VFU-student och 19 barn i gruppen på två pedagoger. VFU-studenten får ingen handledning som den verkligen behöver, barnen får leka och får alltför korta stunder med oss pedagoger. Vi får inte ta in vikarier på måndagar då det inte finns pengar och vi förväntas lösa det. Behöver jag säga att jag och min kollega känner oss otillräckliga?

55.

Är på en förskola med 3 avd, 2 st på ena sidan vägen och vi på andra sidan. Innebär att vi måste över en stor bil/buss väg varje eftermiddag för att lämna barn som ska vara kvar sent. Vi har så mycket extra uppgifter som tar upp massa tid från barnen. Vi måste tex skotta, sanda på gården för de som ska göra det prioriterar inte oss. Om inte detta blir gjort vill inte matleverantörerna komma och lämna mat för det är för svårt för dem att komma in och lämna mat. Detta måste en av oss göra medans den andre pedagogen har allt ansvar för 16 barn. Alldeles för stor barngrupp hos oss också och det verkar inte finnas något tak för hur många som kan få plats. Man känner ständigt en stress över att hinna med och framför allt en frustration över att bara behöva acceptera att det är så här det är. Vi orkar inte hur mycket som helst och frågan är ju hur det ska lösas. Kommer inte finnas personal i förskolan kvar om det fortsätter så här, det behövs en enorm förändring.

56.

På vår förskola har öppettiderna ökat med en timma för att möta brukarnas behov. Däremot är bemanningen densamma. Då vi är en liten förskola drabbar det verksamheten otroligt mycket, då personalens schema måste täcka upp fler timmar på en dag. Detta innebär att man bland annat skall hantera mellanmål och frukost med 16 st 1-3 åringar på två personal. Det blir varken en säker eller pedagogisk måltidssituation. Förskolan förväntas möta brukarnas behov men får inte kosta några pengar! Dags att se över maxtaxan!

57.

#pressatläge

Under mina 30 år som förskollärare har förskolan gått igenom stora förändringar på gott och

ont. Förskolan påverkas av det som sker på den politiska arenan. Många påtalar att det kan vara ett "systemfel" som är orsaken till försämrade arbetsvillkor. Vi kunde i föregående vecka se ett SVT program om välfärden i Sverige och hur NMP påverkat den offentliga sektorn, som jag förstod i hela 30 år. Tanken som dök upp: är det NMP som orsakar "systemfelet"?

Vad är det då som gjort att jag stannat kvar i yrket? Ett av skälen är, att jag fått vara med om de intressanta, lärorika och roliga att tillsammans med andra, få starta upp två kommunala förskolor (1988,1997).

Ett annat skäl är att jag har haft chefer som haft en positiv inställning då jag har önskat fortbilda mig - läsa högskolepoäng på arbetstid. De "kickar" fortbildning gett är ovärderliga och gör att man utvecklas både på det personliga planet likväl som det ger kraft och inspiration att höja kvaliteten i verksamheten. Dessa tankar för mig till det jag läste i en debattartikel som lärarförbundet, olika avdelningar i västSverige, skrev i GP den 28 nov 2017 - N M P gör lärare till byråkrater. Där skrev man att "NMP bygger på övertygelsen att allt kan effektiviseras och att människor i allt är rationella och tar beslut utifrån egennytta". Vidare kan vi läsa "Men anställda i skola, vård och omsorg har andra grunder för sitt yrkesval och professionella agerande".

Det allra främsta skälet till att jag arbetar kvar, är BARNEN. Jag får se dem utvecklas, växa och får bidra till att stärka dem och deras självkänsla, ta del av deras kloka tankar och härliga livsglädje, drivkraft och energi, gör att jag går till mitt jobb med glädje.

Men nu: Pressat läge!!!

Det är med fasa vi nu ser hur den svenska förskolan som vi, med vår yrkes stolthet och stark personal under många år byggt upp, som nu med snabb takt "monteras ner". I nämnd debattartikel kan vi också läsa att "NMP inte tillåter verksamheter att dra över budget. En budget i balans får ske till varje pris, oftast med ökad arbetsbelastning, sämre arbetsmiljö, sänkt kvalitet". Vilket vi nu ser kan vara orsaken till att personal" flyr "från förskolan.

Politiker vill bevisa att de ser och lyssnar och "erbjud" möjligheten att ansöka om statsbidrag för att kunna göra omorganisation, eventuellt nyanställa, fördela barnskaran på annat sätt, "skapa" en ny avdelning, för att få mindre antal barn i grupperna.

Vi fick till oss på vår förskola, drygt en månad innan semesterstängning 2017, att vi ska genomföra omorganisering för att ha möjlighet att få del av statsbidraget. Men hur skulle vi gå till väga med befintlig personal??

Vi planerade, gjorde riskbedömning, samverkade, informerades facket, och körde igång i höstas, med 7 hemvister (istället för 6 avdelningar - indelning innan) som under morgon och

sen eftermiddag blir tre storarbetslag. På varje hemvist jobbar 2 pedagoger och på någon hemvist resurspersonal på deltid utifrån gruppens behov. Visst, det blev färre barn i grupperna men kopplat till personaltäthet blev det ingen förbättring. Vi fick inte ta del av statsbidrag på vår enhet. Idag är det dessutom brist på utbildad personal och vi "kämpar" för att bibehålla kvaliteten på den verksamhet vi har. Vi vill ju alla ha känslan av att ha utfört ett meningsfullt och glädjefyllt arbete, då arbetsdagen är slut och känna att varje barn har fått uppleva sig sett.

Med de "slimmade" organisationer vi jobbar idag, upplever jag mindre utrymme att få möjligheten att få fortbildning i form av kurser som jag fått tidigare. Kan det vara så? Kollegialt lärande är däremot ett populärt begrepp idag. Men finns tid för det??

Jag hoppas att vi lyckas få politiker att förstå vad som håller på att hända i våra förskolor. Jag hoppas att de inser, att det är barnen som "betalar det högsta priset" för att vi inte får de förutsättningar som krävs för att bedriva förskoleverksamhet med hög kvalitet.

58.

Vi ska få ytterligare förtätning på min förskola. 17 yngre barn på tre personal, vilket är katastrofalt. Tagit kontakt med facket och skrivit en debattartikel som jag ska skicka till GP. Nu får det vara nog!!!!

59.

Jag arbetar som förskollärare. På vår 1,33 avdelning har vi i dagsläget 24 barn i ålder 1-5 år, av dessa är 11 "blöjbarn". Vi är 4 personal, 3 heltid och en på deltid. Jag har arbetat i 17 år, och på nuvarande avdelning i 7 år. Under dessa 7 år har jag som längst arbetat med samma kollegor i 2 terminer. Varje år har 1-2 kollegor slutat, av diverse olika skäl. Varje gång en kollega slutat har det tagit 3-4 mån att tillsätta dess tjänst. Under dessa 3-4 månader har vikarier passerat revy med jämna mellanrum. Alla med väldigt lite erfarenhet från arbete inom förskolan. Jag har också haft 4 olika chefer under mina 7 år på denna förskola. Nu är jag själv i färd med att säga upp mig efter 17 år i yrket. Vi har haft stora problem med att få vikarier, vi vrider oss ut och in för att lösa personalfrågor, scheman och öppningar/stängningar varje vecka. Sen när vi väl fått vikarie så är det ofta en person som inte har någon som helst hum om vad det mest basala i jobbet innebär, dvs att vara med barnen. Det innebär att vi, förutom att ta hand om barnen, även måste lägga tid på vägleda vikarien. (OBS! inget illa menat mot vikarier, de behöver bara grundläggande utbildning i vad som förväntas av dem). I vår barngrupp har vi också barn i behov av särskilt stöd, både barn med diagnos och barn under utredning för diagnos.

En heltidsarbetande förskollärare på vår förskola har i dagsläget 2,5 tim schemalagd planering / vecka. Och arbetslaget har schemalagd avd.planering 1,5 tim / v. Våra avdelningsplaneringar innebär att annan avdelning får "passa" våra barn, och vi deras. Det innebär alltså att 3.75 personal passar som mest 47-50 barn mellan 1-5 år i 3 tim i sträck!! Vi

är alla väldigt oroliga varje gång vi har ansvaret för så många barn. Om något händer, vilken bär ansvaret?

Utöver detta, vår gemensamma avdelningsplanering försvinner ofta till samtal med specialpedagog vilket gör att vi väldigt sällan får tid att tillsammans planera, diskutera, och reflektera över verksamheten, barngruppens behov och enskilda barns behov, samt göra kartläggning av och handlingsplaner för de barn som behöver särskilt stöd. Kraven växer mer och mer, men resurserna för att kunna leva upp till dem minskar i samma takt som dessa krav ökar. Hela systemet är ohållbart och om inget görs snart kommer hela samhället att drabbas. För vad ska arbetande föräldrar göra av sina barn när förskolor får läggas ner pga personalbrist? Politiker vill gärna att Sverige ska framstå som ett land med välutvecklad barnomsorg och bra skolor, men om nedskärningarna fortsätter och inga resurser tillsätts.....så behöver man inte vara ett geni för att förstå hur de kommer att få ett brutalt uppvaknande inom snar framtid. Samtidigt så är det ju så att så länge vi bara klagat och gnäller, men ändå stannat kvar i yrket.....så länge kommer ingen större förändring att ske. De utnyttjar vår lojalitet, vår bekvämlighet och rädsla för att byta jobb, säga upp oss. Och sorgligast är - vi tillåter dem utnyttja oss.

60.

Min dröm att bli den pedagog som ser varje barn, skapar förutsättningar för alla barn, uppnår alla mål i läroplanen och ger alla vårdnadshavare den trygghet de förtjänar, när de lämnar sina barn till oss i förskolan, är i tusen bitar. Och det är jag med. Ihoplimmade bitar som vissa sitter med superlim och vissa med häftmassa. Av alltför stora barngrupper, att inte räcka till och avslag på vikarier har jag hjärtklappning, sömnsvårigheter och massa strategier för att mota bort min utmattning. Min motivation är barnen. Att jag gör mitt bästa. Dag efter dag. Utan förutsättningar och i motvind. För kommunen är ett tungt maskineri, som med kortsiktiga lösningar vill laga det mesta med häftmassa. Trots att pedagogerna faller isär. Vi vet vad lösningen är. Det är inte en budget som skall balanseras på bekostnad av barnens, pedagogernas eller förskolechefernas hälsa. Det är genom att budgetera vad det faktiskt kostar att uppfylla läroplanen. Att uppfylla barnkonventionen. Uppfylla värdiga arbetsförhållanden och barnens rätt till stressfria miljöer och närvarande vuxna. Ge barn och personal förutsättningar. Nu.

61.

Avslag på vikarieansökan är norm snarare än oväntat. Vid ett tillfälle stod jag själv med sju ettåringar, varav ett var i behov av resurs. Två av dessa barn blev rivna i ansiktet den här dagen. Jag var inte nära alla samtidigt och kunde inte förhindra.

Jag jobbar 90 %, men är ändå för trött efter jobbet för att orka med mina egna barn. Ofta när vi tar våra raster så ligger alla och sover en halvtimme. Vissa ligger kvar inne i barnens vilrum och tar sin rast för att det inte får plats fler liggande i personalrummet. Vi är alla helt slut!

62.

Har arbetat som förskollärare i ett år nu sedan jag examinerades. På senaste har jag insett att jag är väldigt stressad och funderar starkt på att ta kontakt med en psykolog för att hjälpa mig att koppla av. Stressen är endast kopplad till arbetet och alla de 100 arbetsuppgifter och sjukdomar som väntar en. Jag vill inte gå in på detalj, jag blir stressad bara av att tänka på det.

Det svåraste i allt detta är att jag har länge velat ha egna barn och känt att det hade varit supermysigt och helt rätt tillsammans med min andra hälft. Nu känner jag att det inte kommer att hända, för jag orkar inte. Jag tycker om alla barnen på förskolan otroligt mycket, men arbetet har påverkat mig så mycket att jag själv tänker avstå att skaffa egna barn. Jag vill vara en förälder som kommer hem från jobbet och har energi och glädje! som vill göra roliga saker, mysa och vara en bra förebild för mitt barn. Jag kan inte det i nuläget, då går jag helt säkert in i väggen. Ska arbetet i förskolan verkligen behöva påverka mina val i livet?

63.

Dagen ser ut så här: 36 barn och 6 tjänster, barn födda -16+ några-15 8 st, barn födda -15 13 st och barn födda -14 15 st. Mycket tufft när alla barn är där, många kräver individuell uppmärksamhet och "passning". Förutom detta så innefattar personalen 2 pedagoger (i olika grupper) som arbetar halvtid pga av utbrändhet. Dilemmat här blir att det oftast inte finns vikarier att täcka upp då de behöver vara hemma. 50%-arna arbetar i de yngre barnens grupper, vilket innebär att tyngden läggs på ordinarie 2 förskollärare + 1 utbildad vikarie. Det kommer inte hålla i längden, vi arbetar inte med ren barnpassning!

64.

Jag har arbetat som förskollärare sedan 2014 och har redan börjat tappa arbetsglädje och ork! Skall det behöva vara så efter bara 4 år som förskollärare??!

Folk säger "byt yrke!!" "varför är du kvar??" "jag förstår inte hur du orkar.."

Jag har inte utbildat mig i 3,5 år för ingenting! Skall jag behöva byta yrkesval för att våra politiker inte vill se hur pressad vår vardagliga verksamhet är?!

Det som skrämmer mig mest är att om jag redan efter 4 år i verksamheten känner såhär, hur skall det då gå om 10 eller 20 år till? Och det som gör att jag börjar bli riktigt rädd är hur de som bara arbetat 1 år känner!!!!

Jag vill inte byta yrke!!! Jag vill arbeta som förskollärare och ge våra barn den tid, omsorg, utveckling och lärande som de har rätt till!!!

Och om jag ska byta yrke, så som så många andra gjort, ja då står vi där en dag utan varken förskollärare eller barnskötare! Vi får en så kallad förskola med vikarier och otrygga barn! Och detta gynnar varken oss, barnen eller vårt samhälle...!

Vi får inte glömma alla övriga kringuppgifter som vi har, och alla möten som man springer på hit och dit!! Vi springer ifrån barnen istället för till dom!

Jag vill kunna lämna förskolan, mitt arbete och känna att jag räckte till! Jag vill känna stolthet över mitt yrkesval!

UTAN FÖRSKOLAN GÅR INTE SAMHÄLLET RUNT!!!

NU ÄR DET DAGS FÖR FÖRÄNDRING OCH DETTA FÖR VÅRA BARN SOM FAR MEST ILLA AV OSS ALLA!!

65.

Nu är min energi helt slut. För tredje gången på 5 år är jag helt slut och känner att jag är på väg in i väggen.

Jag älskar mitt jobb, att få arbeta med barn och spendera dagarna med att upptäcka världen tillsammans med dom. Alla tokigheter, skratt, bus och härliga stunder där vi utforskar allt runt omkring oss. Jag har verkligen världens bästa jobb. Men jag har tappat gnistan, motivationen och energin i att känna att jag aldrig räcker till. Att jag aldrig hinner med allt jag vill och bör göra. Att jag inte hinner med att se alla barn varje dag. Att vi bara får fler och fler krav från oss om uppgifter som skall utföras. Att tid tas från barnen till att göra annat. Att man bara ser poäng och inte barn.

Jag vill hitta tillbaka till glädjen i arbetet, känna att jag räcker till och att jag kan se alla barn.

66.

Måndag. Av 15 kollegor var 7 borta. Vi fick in en vikarie. EN! Behöver jag säga att jag är trött...? Imorgon blir likadant, fast med fler barn. Får se hur nattens sömn och vånda inför morgondagen blir.

67.

Har under mina 5 år i förskola och förskoleklass totalt gått sönder på alla tänkbara sätt. Förslitningar i nacke, rygg och axlar. Utmattningsdepressioner som löser av varandra på grund av inga vikarier och då fått arbeta ensam med överfyllda barngrupper. Har på sin höjd haft 1,5 h planering/vecka och ibland varken planering eller rast. Har aldrig kunnat ta en kaffepaus. Jag har fått flera urinvägsinfektioner och förstoppning då jag inte hinner gå på toan. Har varit på akuten 3 ggr pga barn som i affekt kastat saker på personal. Jag har även fått ett missfall då ett barn slog mig i magen upprepade gånger då dennes personal var sjuk och ingen vikarie tillsats. Jag ser barn med huvudvärk, trötthet och aggressionen på grund av miljön dom tvingas vistas i och jag vill, men räcker inte till. När detta påpekas till ledning och rektorer får en höra att en får räkna med att arbeta själv 2/3 av dagen och att alla barn är

allas barn så det är bara att bita ihop. Jag är inte ens 30 men har totalt tappat livslusten då det känns ohållbart att vi gör så här mot våra barn och vår framtid.

68.

Jag arbetar på en avd där det finns 3 grupper: 13 barn i 2 års ålder, 8 st barn i 1 års ålder och 15 barn i 3 årsåldern. Här arbetar 6 vuxna, två i varje grupp. När personal är borta händer det ofta att vi inte får någon vikarie, vilket innebär att barngruppens storlek vid dessa tillfällen ökar markant för den personal som arbetar på förskolan. Det kan handla om 21 barn i åldern 1-2 år på 2 personal och 36 barn på 3 personal, vi har även upplevt flera tillfällen då vi är tvungna att vara ute mestadels för att överhuvudtaget överleva. Det handlar aldrig om att skicka hem eller inte ta emot färre barn de dagarna. Här uppstår stora brister i säkerheten. Verksamheten hamnar på enbart omsorgsnivå som knappt hinns med. Alla aktiviteter ställs in. Personalen sliter.

Blir det bättre någon gång? Nä inte under de år jag arbetat iallafall (många år på nacken). Vi är inte bara förskollärare som har en läroplan att följa, plus alla de övriga uppdrag som vi är ålagda att göra. Vi är dessutom vaktmästare, kökspersonal, städpersonal, administrativ personal, trädgårdsarbetare m.m

Ett tidigare inlägg i pressat läge beskrev allt vi gör i förskolan mer ingående. Håller med fullständigt.

I och med alla dessa yrkesgruppers arbeten som görs av förskolans personal ska således reflekteras i lönen. Lönen som den är nu är ett skämt. Lönerna måste upp i mer rimliga summor. Ingångslönerna ökar sakta och vi som arbetar i många år ligger långt efter. Vi prioriteras inte, trots över 25 år i yrket och en bedömningsnivå som ligger i topp år efter år. Inte konstigt att folk slutar!

Att lönen är så olika i Sverige inom samma yrkesgrupp är också skrattretande.

69.

Jag har arbetat inom förskolan till och från sedan 1979, de första åren utan utbildning och som vikarie. När jag kom till min första förskola så fanns bra resurser både vad gäller personal och ekonomi. På avdelningen där jag arbetade var det t ex 14 barn 4-6 år och 3 pedagoger. Vi åkte på utflykter till bondgården, hade besök av teatrar, kunde hyra bussar som tog oss ut till havet osv. Det fanns samtidigt, vad jag minns, inga tydliga krav på vare sig verksamheten eller dokumentation.

Idag, nästan 40 år senare arbetar jag på en 1,25 avd med barn i åldrar 1-5 år. I dagsläget har vi 24 barn (varav 10 blöjbarn och 1 barn med både fysiska och neurologiska funktionshinder

som bl a ska sondmats 2 ggr/dag). På vår avd arbetar 3.75 ordinarie personal samt 50% stöd. Vi har krav på oss vad gäller både pedagogisk verksamhet och dokumentation. Av de 3,75 pedagogerna är 1,75 förskollärare, övriga är barnskötare. Vid sjukfrånvaro finns i regel inga vikarier att tillgå, men krav finns ändå att vår pedagogiska verksamheten ska fortgå enligt planering. Och vi ska även stötta andra avdelningar vid behov (vilket händer 2-3 dagar / vecka då vår förskola har 5 avdelningar). När vi väl får vikarie så har de oftast ingen, eller liten erfarenhet och flertalet kan knappt prata svenska, vilket är svårt för både dem själva, barnen och oss. En del vikarier visar tråkigt nog även mer intresse för sina mobiler än för barnen.

En förmiddag i veckan har vi och grannavdelningen 1,5 tim var för avd.planering, det innebär att våra 24 barn och deras 26 barn, totalt 50 barn (1-5 år) ska tas hand om av 3,75 personal, 3 timmar på raken. Flera föräldrar har reagerat starkt på detta då deras barns säkerhet sätts på spel, och de 20 yngsta gråter och är allmänt ängsliga när föräldrarna lämnar dem. Vi hänvisar föräldrarna till vår chef med både sin oro och sina synpunkter.

Jag undrar bara hur de beslutande tänker när det gäller förskolan? De ställer krav på att vi ska följa Läroplanen, men de tillhandahåller inte de resurser som ger oss de förutsättningar som behövs för att fullfölja kraven och riktlinjerna. Jag och många, många kollegor med mig får inte ihop ekvationen. Vi har inte ens en fungerande teknik på vår förskola, gamla datorer, inga externa hårddiskar som uppbackning, dåliga telefoner, nätverk som ideligen laggar. Härondagen tog det 7 min att komma ut på nätet (jag tog tid), och vissa dagar kommer vi inte ut på nätet alls. Jag undrar bara - vilken annan verksamhet med administrativa uppgifter skulle acceptera dessa förutsättningar? Samtidigt som den har 24 småbarn omkring sig som kräver konstant uppmärksamhet, föräldrar som vill prata, barn och kollegor som behöver hjälp osv. Samma sak med våra sk pedagogiska måltider. Hur pedagogiskt blir det att som ensam vuxen äta med 6-7 barn som tjoar och tjimmar, spiller ut mjölk, mat, behöver gå på toa, byta blöja, vägrar äta, små barn som inte kan sitta still utan helst vill stå upp i stolarna osv? Och vilken annan arbetsplats hade accepterat att varje dag äta storköksmat som levereras utifrån, där man t ex kan få överkokt pasta med ostsås och några ugnsbakade morötter/kålrötter? Eller en tallrik tomatsoppa med tre korvtärningar i / pers? Var finns näringen i detta? Tänk på att vissa barn vistas 9 tim / dag i fsk. Utöver det så har vi som arbetar inom vår förskola ingen möjlighet att ta en kort rast på vare sig för – eller eftermiddagen. Utan vi har enbart 30 min lunchrast/dag. Förskolan är i kris. Och vi måste inse att det inte är beslutsfattarna som har makten. Utan det är vi som arbetar där som har den egentliga makten. Utan oss, finns ingen förskola. Och finns ingen förskola – så stannar Sverige. Vi vill inget hellre än att kunna fullfölja de krav som ställs på oss, men om inte det mest basala fungerar så ges vi inte ens en chans. Antingen övergår vi till att bli en suverän förskola eller så slutar vi som en statlig institution för barnpassning med utbildad personal.

70.

Jag oroar mig mycket för alla barns utveckling. Vi har f.n. inte de resurser som krävs för att ge alla barn på förskolan de redskap/kunskap som de behöver, (och som Läroplanen förespråkar..). Jag jobbar i ett flerspråkigt område, där barnens enda kontakt med svenska språket är just i förskolan. F.n är det inköpsstopp och vikariestopp, vi har inte tillräckligt med material varken inomhus eller utomhus. Då uppstår fler konflikter mellan barnen, eftersom de representerar flera olika språkgrupper. Vi försöker så gott vi kan, men jag ser även mina yngre kollegor blir sjukskrivna p.g.a. det höga och faktiskt omöjliga tempot.

Vad sparar kommunen på? Inte på barnen. Vill man att skolresultaten ska bli bättre?

71.

Jag började jobba som nyexaminerad förskollärare hösten 2016. Jag kom in i ett storarbetslag där jag hade drivna kollegor som bara nån månad in på terminen gick hem för utbrändhet. Kvar var jag med en kollega som bara väntar på att få gå i pension och sen vikarier, i en barngrupp med 27 st 1-2 åringar. Och nästan alla skolades in under hösten. Vid jul blev jag sjukskriven för utmattningsdepression och jobbade 50%. Jag var bara sjukskriven en månad för jag tyckte bara att det var mer stressigt att jobba 50% då jag bara fick mer att göra på mindre tid.

Eftersom jag började äta antidepressiva så har depressionen blivit mer hanterbar men jag är konstant trött! Svårt att hålla koll på saker och att komma ihåg saker fast jag varit jävligt bra att komma ihåg och ha koll tidigare. Energinivån är fortfarande låg. Gick från att träna varje dag, nu är jag glad om det blir 1-2 gånger i veckan, just för att kroppen inte orkar. Att inte orka träna är det som varit svårast att acceptera då det varit mitt intresse i flera år och min fritid har jag spenderat på gymmet. Men nu har jag blivit en soffpotatis.

Nu i januari började jag på en ny förskola ihop om att det skulle bli bättre och att jag skulle få möjlighet att få tillbaka min energi,

Men det är nästan värre här, det är flera dagar som vi är två med 15-20 barn. Hade det varit en trygg barngrupp skulle det gå men dessa barn har mött så många olika människor under sin tid här. När folk kommer och går hinner det inte byggas upp nån struktur som barnen kan förhålla sig till och det blir väldigt stökigt och rörigt, för barnen har inte fått någon fast trygghet.

72.

Jag har tidigare uttryckt min oro för barnens utveckling, med anledning av de för stora grupperna i förskolan. Verkligen pressat läge! Jag kan inte låta bli att koppla dessa stora grupper, som har pågått några år nu, till de tonåringar/ungdomar som mår psykiskt dåligt idag. Sverige ligger sämst till, jämfört med många länder, då det gäller psykisk ohälsa bland våra ungdomar. Vad händer med de barn som faktiskt behöver särskilt stöd, från det att de är små, då det sparas på stödpersonal och specialpedagoger? Många barn blir osedda och får

ingen hjälp. Det nuvarande läget på vår förskola innebär vikariestopp och definitivt stopp för ev. stödpersonal. I ett område med 100% flerspråkighet och ibland socioekonomiska problemställningar, innebär detta fullständig katastrof!!!

74.

Vakna, jobba, äta sova. Det är min vardag. Ja, de dagarna jag är frisk och faktiskt kan arbeta. När jag blir sjuk ska jag rapportera det på nätet, skriftligt, ringa kollegor samt meddela chefen. Jag ska rapportera min sjukfrånvaro på fyra olika sätt. Sedan kommer hälsosamtal med chefen när en varit borta x antal tillfällen under en viss tid. Chefen som ska fråga ut en varför en blir sjuk samtidigt som denne säger att den förstår att det kan vara så i början. Trots betoningen på detta, att det inte är ovanligt den första tiden i yrket, samt att vår avdelning inte städas ordentligt, så kommer det subtila hotet om att träffa en sjuksköterska för ytterligare samtal, på arbetstid, på annan plats än arbetsplatsen... om jag fortsätter vara sjuk. "Det kan vara någonting bakomliggande". Ja, dålig städning och för stora barngrupper på liten yta, osv. Jag kan utläsa en skepsis när vi båda vet att en av mina kollegor nästan aldrig är hemma, men bara jag vet att denne är sjuk nästan lika ofta som jag, men det syns inte. "Mattorna tvättas inte regelbundet" säger chefen med självklarhet i rösten när jag frågar om det inte är dags, efter ett år (såvitt jag vet) av kräks, kiss, snor, avföring, mat- och fruktspill. Städaren anser inte att golven måste blötmoppas. Städning av tamburen ingår inte i städarens ansvar utan den pedagogiska personalens, utöver det ligger det på oss att städa efter varje måltid, göra rent alla avlastningsytor, tvätta blöjhinkar, skötbord, tvätta 16 madrass- och kuddöverdrag samt filtar, 40-tal gosedjur som vi får dras med i och med köpstopp osv. En tvättmaskin, en dag i veckan. Tolv barn till frukost och sexton barn (1-3 år, mestadels 1-åringar) till mellanmål på två personal (förhoppningsvis ordinarie) och barn med livshotande allergier. Var finns den tiden?

Full personalstyrka mellan 9:00 – 14:00, Ca. 2h av det är vila, 1,5h är blöjbyten, lunch och städning efter lunch (kontaktallergier) samt en halvtimme som går till mottagande av barnen som kommer vid 9-tiden. Vi har som bäst 1 disponibel timme till den "planerade" verksamheten med alla närvarande. Vi snittar på 1h enskild planering/vecka (ibland ingen alls, oregelbunden) och 1h gemensam varannan vecka, om vi har turen nog att månadens APT inte infaller på just din planeringsdag, eller om du mot förmodan är sjuk den dagen, vilket händer allt för ofta.

"Vi ligger rejält back i vår budget" annonserar chefen som också försäkrar oss om att det inte kommer innebära vikariestopp. I samma andetag uppmanas vi att inte beställa vikarier, utan istället hjälpas åt i första hand. Samtliga avdelningar har inskolningar och personalbrist, vilket skapar friktion i samarbetet. Alla vill, ingen kan och oron stiger.

"Va? Har ni inte gått ut idag?" Hörs från en förälder. Jo, men vi försöker dela upp oss och variera aktiviteterna. Dessutom tar det ca 40 min att klä på samtliga barn vinterkläder samtidigt som; vi tar emot sena barn, räddar ett barn, från blodsutgjutelse, som stolt lyckats klättrat upp på bordet för femte gången, avlett ett barn som överlistat barnspärren (skohornet, för vi får inga spärrar) till kökslådorna och slänger allt på golvet. Allt eftersom jag är så gott som ensam då vikarien, som har sin första dag på en förskola någonsin, gullar med det enda barnet som denne fått kontakt med, och ens kollega sitter med två skrikande inskolningar i knät och försöker klär på dem. Men det säger jag inte till föräldern, utan försöker behålla lugnet med svetten lackandes i pannan, och den påtagliga känslan av ytterligare någon infektion i kroppen efter den där nysningen jag fick rakt i munnen av föräldrarnas "hen-är-frisk-nu"-barn i morse. Jag hoppas hålla ut tills helgen. Vi ler och försäkrar denne om att vi kommer gå ut nästa dag. Men jag blir sjuk igen och stannar hemma, trots det dåliga samvetet gentemot mina kollegor och gentemot föräldrar som är synligt besvärade av personalens sjukfrånvaro.

Nu måste jag prata med den där sköterska. Tid efter tid bokas, utan samråd med mig och jag får endast ett sms dagen innan att jag har fått en tid. Tiderna är mitt på arbetsdagen, när det är omöjligt att gå ifrån. Jag förväntas vara där, men jag kan inte. Jag förväntas ringa och meddela att jag inte kan, men jag hinner inte. Får styra upp det på nästa planeringstid, om jag har tid, om jag är frisk, om jag ens får någon planeringstid.

Och när ska jag få användning av min förskolläraryrkesutbildning?

75.

Efter 2,5 år som förskollärare, byte av arbetsplats två gånger i förhoppning om att hitta rätt, blev jag sjukskriven för utmattningsdepression. Gick tillbaka för att kort efter bli hemma på heltid igen. Fått höra att jag ska sänka mina förväntningar på yrket. Jag ska inte ha så höga ambitioner. Att jag kanske måste inse att detta inte är rätt yrke för mig. Har blivit tillsagd att jag ska ändra min "sura ton", detta efter att ifrågasatt situationen på arbetsplatsen då vi nekades vikarie. Detta är bara en bråkdel av saker jag fått höra, av både kollegor och chefer. Mycket är sagt när jag första gången kom tillbaka efter en tids sjukskrivning. Jag hoppas att kunna komma tillbaka då jag tycker arbetet med barnen är fantastiskt. Men börjar ge upp om detta yrke.

Förskolläraryrkesstudent — Göteborg

Studerar till förskollärare och man får hela tiden höra att det behövs så många förskollärare och att vårt yrke inte kommer bli lätt, hur mycket ansvar vi kommer ha och att vi förmodligen kommer vara ensamma som förskollärare på avdelningen när vi kommer ut som

nyexaminerade. När jag vikarierar åker jag runt mellan olika förskolor där nästan alla har för stora barngrupper (18 på småbarn, 23 på storbarnsavdelning), vilket skapar en ohållbar miljö. Detta gör att man blir nervös inför vad som komma skall och man börjar tvivla på om man valt rätt yrke.

Habo

Förskollärare — Habo

Ord som jag känner inför min arbetssituation....

Maktlöshet

Frustration

Otillräcklighet

Orimliga krav "uppifrån"

Svårt att påverka, ingen som lyssnar...

Ska kunna klona sig...

m.m m.m

Gjorde att jag blev sjukskriven för jag orkar inte mer!

Hallsberg

Förskollärare — Hallsberg

1.

Lag om barngruppernas storlek bör instiftas omgående!

Sedan jag utexaminerades för ca 10 år har förutsättningarna för i förskolan försämrats. En utveckling som man inte vill se, saker ska bli bättre! Jag vill att en lag om barngruppernas storlek instiftas inom kort. Detta för allas bästa, liten som stor. Det ska bara inte gå att "trycka" in barn på barn. Barn mår inte bra av att vistas i stora barngrupper enligt forskning. För oss vuxna är situationen densamma. Ett bevis är ju de alarmerande sjukskrivningarna. Om inget sker omgående kommer det snart inte finnas någon som vill arbeta i förskolan!

2.

Som pedagog med 16 år i yrket känner jag mig mer och mer otillräcklig för varje år som går. Otillräcklig för att jag slår knut på mig själv för att förmå att upprätthålla en god kvalitet i förskolan på alla plan. Inför vårdnadshavare, inför ledning, andra kollegor och inte minst för barnen. God kvalitet med professionellt bemötande, god omsorg, ett medvetet pedagogiskt, utvecklande, stimulerande och undervisande tänk som ska genomsyra verksamheten. Genom att alltid "vara på tå", anamma ny teknik, nya rön, skriva prognoser/pedagogisk

dokumentation som visar på utmaning och utveckling på hög nivå som stämmer väl överens med läroplanens intentioner, samt vara lösningsfokuserad och positiv. Hinna tillgodose varje enskilt barns behov av utmaning och stimulans och omsorg. Skriva och tänka och utmana sig själv i tanken som pedagog men ändå är det aldrig riktigt, riktigt tillräckligt. Med en period av utmattning i bagaget och med en ständig närvarande påminnelse om min egen skörhet vet jag inte hur länge till jag ska orka "vara på tå" och orka vara den pedagog jag vill vara.

3.

Man kör huvudet rakt in i väggen direkt på måndag morgon!!!”

En träffande beskrivning på hur tuff arbetsmiljön är i förskolan. Stora barngrupper (inga gränser om maxantal), 27 barn 3-4 år på 3 vuxna och 19 barn 2-3 år på 3 vuxna är inget ovanligt = få personal i förhållande till antalet barn. Ont om vikarier, höga ljudnivåer, flera barn i behov av särskilt stöd (kräver extra vilket skapar ännu större otillräcklighet, press och stress). Dessa barn får ofta inget stöd, som de har rätt till. Få specialpedagoger och svårt att få extra resurser som verkligen behövs. Riktig procedur!

Många förskolor vittnar tyvärr endast om en förvaring, och ingen pedagogisk verksamhet som är uppdraget.

Det finns så mycket som behöver bli bättre, och det är NU!!!

Vi vill se handling av Skolverket, Skolinspektionen, Arbetsmiljöverket, Riksdag, Regering, Utbildningsdepartementet, Sveriges Kommuner och Landsting.

NU! för som sagt:

#pressatläge

4.

För drygt ett år sedan var jag nära den berömda och tragiska väggen. Jag hade tydliga symptom på stress. Det började med sömnsvårigheter och senare kräkningar på morgnarna innan jobbet. Fy, detta trodde jag aldrig skulle drabba mig!

Jag lyssnade på kroppens signaler i tid, så jag kunde undvika att krascha. Jag blev omplacerad efter eget önskemål på förskolan, annars hade jag bytt arbetsplats omgående eller i värsta fall blivit sjukskriven. Min tillvaro kunde inte fortsätta så här.

Jag vill uppmana alla att lyssna på vad kroppen säger innan det är försent. Det är inte värt att må dåligt och bli sjuk av sitt jobb. Det ska ingen behöva göra i vårt land.

5.

Jag har arbetat som förskollärare i åtta år. Just nu funderar jag på att helt byta karriär. Även om jag tycker att kommunen jag arbetar i är bra - vi får pengar till material, vi får ta in vikarier etc så upplever jag en stark stress. Jag vet att förskolan ser ut så här nu: många barn, få förskollärare. Tänker ofta att man måste vara en viss typ av person för att klara av att jobba i förskolan, en person som jag inte är. Jag kan inte "bara köra" och tänka att "jo men vi gör så gott vi kan" "visst kan vi ta in ett barn till det spelar ju ingen roll". Jag känner väldigt sällan att jag gör ett bra jobb och detta är helt förödande för mig. Förra veckan kände jag mig som

en kompetent förskollärare som gjorde ett bra jobb. Anledningen: halva barngruppen var sjuk. Det kan inte fortsätta såhär. Jag orkar inte med denna otillräcklighet. Jag tycker att förskolan är viktig, att läroplanen är bra och den nya trycker verkligen på hur viktig förskolan är - men kommunernas budget behöver visa att de också tycker att förskolan är viktig!

6.

Måndag morgon och jag möts i hallen av en whiteboardtavla där det står att 5 av 11 pedagoger saknas. Själv har jag legat i feber hela helgen, men ska prova att orka jobba. En vikarie är bokad sen tidigare då en kollega har semester, men vikariepoolen är återigen kontaktad. Tyvärr finns inga flera vikarier att tillgå den här gången heller. Efter lite pusslande kommer dock en till vikarie för att verksamheten ska gå runt. All planering som är inplanerad, gemensam som individuell stryks och dagen ägnas åt att vara i barngrupp. Den tid för att reflektera över veckan som gått, planera för kommande dagar, uppdatera handlingsplaner, förbereda utvecklingssamtal, gå igenom övriga ansvarsuppdrag osv. får vänta till nästa vecka om det finns chans att gå ifrån att planera då.

Vi jobbar över, ibland flera timmar varje vecka, då barnens bästa är i fokus. Vi gör vårt yttersta i alla lägen för att barnen ska få en så meningsfull, utvecklande och innehållsrik dag som möjligt på förskolan. Vi tillgodoser vårdnadshavarnas önskemål i så stor utsträckning som möjligt, men vem tar våra barns parti? Om inte vi säger stopp, vem för deras talan? I den här miljön mår varken pedagoger eller barn bra av i längden. Vi pedagoger i förskolan kommer inte orka mycket längre till. Kollega efter kollega blir sjukskriven, kroppen säger ifrån på alla sätt den kan. Det måste ske en förändring! Nu!

Halmstad

Förskollärare - Halmstad

1.

Tog examen 2012 och har sedan dess jobbat som förskollärare på tre olika ställen, och där emellan fått två barn- så jag har inte så många års erfarenhet men har ändå redan många gånger tänkt ”hur ska jag orka detta!?”.

Jag trivs verkligen med att jobba med småbarn och jag vill så gärna göra det bra, och det är väl därför det är så frustrerande att känna att jag bara gör allt halvbra som slits hit och dit hela tiden.

Det är inte många dagar jag och mina kollegor har varit tillsammans i barngruppen utan att vara iväg på möten eller vara planeringsavlösare. Många gånger försöker vi bara överleva dagen och pussla så det går ihop sig pga den rådande vikarie bristen.

Det gick även så långt så jag kände mig nära väggen denna höst. Jag har haft infektioner som

avlöst varandra sedan augusti (kanske två friska dagar sedan dess), tryck över bröstet, svårt att andas och nervryckningar på flera ställen i kroppen. Alltså många varningstecken.

Ändå så har vi just nu (peppar peppar) inte så stora barngrupper som de skräckexempel jag läst om, MEN det är ju tusen andra saker som ska göras och dessutom har vi några barn med särskilda behov, så hur man än gör är det svårt att räcka till.

Just nu har vi två anställda (en förskollärare + en barnskötare) sjukskrivna pga utmattningssyndrom på förskolan där jag jobbar.

Vi har en underbar förskolechef och bra sammanhållning i personalen, men jag anser ändå att arbetsbelastningen (utan möjligheter att utföra det väl) ökat kolossalt sedan jag tog examen för 5 år sedan. Vart ska det sluta?

2.

Hej! Jag arbetar som förskollärare och redan under min VFU på utbildningen upplevde jag starkt att det fanns flera barn som kämpade med att passa in men misslyckades gång på gång och pedagogerna räckte inte till. Både pedagoger och andra barn fick anpassa sig för att dagen skulle fungera. Alla får för stora krav på sig både barn och vuxna i en miljö när det är för många barn/pedagog.

Jag skrev en kvalitativ undersökning kring detta ämne men istället för att få stöttning i detta från högskolan så tryckte lärarna på faran i att övertolka pedagogernas berättelser!

Jag har nu jobbat som förskollärare sedan 07 och har upplevt sedan dess att det är för många barn/pedagog. När resurs behövs sätts det inte in i tid eller inte alls. När man försöker prioritera bort administrativt arbete för att få dagen att fungera är det inte uppskattat av förskolechefer! Många kollegor kämpar till de blir sjukskrivna. Det uppstår konflikter mellan kollegor som vill ha hjälp av varandra men nekas för man räcker knappt till ändå. Jag har gått ned till 75 % för att orka jobba kvar i yrket och ha energi till mina egna barn.

Som vårdnadshavare kan jag berätta att mina barn går i stora klasser i skolan och får kämpa varje dag i en rörig, bullrig miljö och lärarna räcker inte till!

Vad är det politikerna vill med detta, ALLA måste våga se att systemet inte fungerar och ta sitt ansvar!!!

3.

Har arbetat som förskollärare sedan hösten 2012 och har bara på de här dryga fem åren märkt en markant förändring när det gäller stressnivå och arbetsbelastning inom yrket. Detta främst på grund av att barngruppernas storlek fortsätter att öka samtidigt som kraven och arbetsuppgifterna blir fler. Jag har haft "turen" att arbeta på en förskola som jag upplever som ganska "stabil" jämfört med många andra. Det har varit få personalbyten och sjukskrivningar, vilket bidragit till en relativt intakt personalstyrka. Detta upplever jag är en stor anledning till att jag själv orkat ta mig genom de här åren. Så länge mina kollegor står på benen gör jag också det. Så fort man själv eller en kollega blir sjuk, märker man hur sårbar situationen är.

Sällan finns vikarier att tillgå och de som finns gör dessvärre ofta ingen större nytta. Vi ordinarie personal pusslar till det oändliga- hoppar över planeringar, täcker upp för varandra, jobbar över, arbetar en man kort på varje avdelning för att få det att gå ihop.

Två pedagoger på 14 barn 1-3 år. Då kan man inte prata om att arbeta utifrån någon läroplan, det handlar enbart om att få dagen att flyta på, utan incidenter där någon skadar sig, trösta, lösa konflikter. En sådan situation orkar man med en dag eller två men när detta blir det "normala tillståndet" i verksamheten är det något som är fel. Det är då vi pedagoger inte orkar mer. Överallt ifrån får min kommun larm om att det måste ske förändring. Ändå läser man i den lokala tidningen om att det under 2018 råder stor platsbrist och att man måste trycka in 150 på barn på redan befintliga avdelningar. Detta samtidigt som det ligger ett besparingskrav på 90 miljoner kronor.

Ansvariga politiker och nämndemän menar att "personalen måste kunna organisera sig på ett sätt som gör att vi kan lösa den platsbrist som råder". Återigen läggs ansvaret för politikernas misstag på oss pedagoger att lösa och klara av. Jag och mina kollegor läser och tittar förtvivlat på varandra, var ska dessa pengar tas ifrån? Var ska dessa barn placeras? Rädslan för att det är just vi som ska få 2-3 barn extra per avdelning får oss att vilja lägga oss ner på golvet och ge upp. Det går inte, vi klarar inte av fler barn på den bemanningen vi är.

4.

Jag har själv arbetat under stor press x antal gånger, för stora barngrupper, där ibland personalen stod ensam med 7 1-åringar. Säkerhet kan inte garanteras. Och framförallt - barnen hinns inte med. Bristen på pedagoger (barnskötare alt förskollärare) innebär mängder med olika vikarier DAGLIGEN! Både som pedagog, men även som förälder märker jag oron det sprider bland barnen. Var finns tryggheten! Att personal blir sjuka/vabbar kommer vi aldrig ifrån, men genom att minska belastningen minskar även risken att personal blir sjukskriven och att vi därmed hamnar i moment 22 med vikarier.

5.

Under mina fem år som förskollärare har jag lärt mig att en arbetsvecka bjuder på 100 olika känslolägen. Allt från glädje och stolthet till stress och ångest.

Värmen när jag kommer innanför dörren och möts av barnens glädje och kramar.

Ångesten som kommer krypande när kollegan meddelar att två kollegor är hemma sjuka. "Vi har ringt efter vikarie, vi får se om de hittar någon, vi får hjälpas åt över avdelningarna så länge".

Pusslandet över att få ihop dagen när det inte kommer någon vikarie eller när det kommer en helt ny som inte känner till varken barn eller rutiner.

Lättnaden när några barn anmäls sjuka. Några barn färre, då klarar vi denna dagen också!

Uppgivenheten när dagarna går ut på att lösa bemanningsproblem, lösa konflikter, trösta, byta blöjor, se till att inte någon skadar sig. När den där utbildningen på 3,5 år känns meningslös.

Glädjen de dagarna allt flyter på. När jag hinner vara med barnen i deras lek. När jag kan vara närvarande och förhindra konflikter innan de bryter ut. När jag hinner läsa en hel bok utan att bli avbruten en enda gång. När jag hinner fånga upp barnens tankar och reflektioner.

Stoltheten när barnen tillägnar sig nya kunskaper. När de lär sig nya ord och begrepp, samarbetar, utforskar och undersöker. När det där tysta barnet plötsligt vågar prata i en samling.

Stressen när det blir fredag och möte som chefen insisterar att vi går på, oavsett hur läget ser ut på avdelningen. ”Alla måste gå, ni får sätta in vikarie”. Ångesten när jag lämnar kollegan ensam med en ovan vikarie och hela barngruppen. Stressen när jag sedan sitter på mötet med tankarna kvar i barngruppen och kollegan. Måste skynda mig tillbaka så jag hinner innan de sätter sig till lunch. Lättnaden i kollegans ögon när jag kommer tillbaka.

Irritationen när chefen meddelar att kommunen ska spara 90 miljoner kronor kommande läsår. Att det samtidigt råder platsbrist och att det saknas 150 platser till barn som står i kö, barn som måste tryckas in i befintliga barngrupper utan extra resurser.

Paniken hos mig själv och alla kollegor när vi inser att vi kanske måste ta in extra barn. Hur ska vi fixa det? Hur ska vi hinna med? Var ska barnen hänga sina kläder? Var ska de sitta och äta? Vi har varken fack eller stolar så det räcker.

Ilskan när politikerna inte lyssnar, inte tar sitt ansvar. När de bara fortsätter att lämpa över ansvaret att lösa alla problem på oss pedagoger.

6.

Att vara förskollärare är något jag har velat bli sedan jag var liten, så jag valde barn-och fritid på gymnasiet och började plugga på högskolan direkt efter studenten och jobbade en del som vikarie. Jag trivdes superbra med mitt val, för hur kan man inte trivas med att vara på en arbetsplats fylld med sånger, skratt och kramar? Men tyvärr är det inte alltid så dagarna ser ut. Är det inte kris på min avdelning så är det på någon annan avdelning och självklart gör man allt man kan för sina kollegor och barngrupperna - trots att det innebär att var utan rast eller jobba över. Under mina två år som förskollärare har jag varit i åtta snart nio olika arbetslag då pedagoger slutat/flyttats runt, jag har öppnat upp två helt nya avdelningar och skolat in över 50 barn, bl.a senast förrförra veckan fick vi sju nya ettåringar som alla skulle

börja på samma dag. Det har blivit som en sluss; Barn skolas in och några månader senare får de sitt förstahandsval av förskola (oftast närmare hemmet) och slutar. Barnen slussas runt och detta är galet slitsamt för alla inblandade. Pedagogerna lägger ner sin själ för att barnen ska få en bra start; uppmuntrar, tröstar, bär runt, introducerar aktiviteter och vardagssysslor. Emellanåt hinner de också trösta och uppmuntra sina kollegor. Barnen som skolats in hinner precis känna trygghet med verksamheten och gruppen innan det är dags att sluta. Och barnen som är kvar? Jo de får hela tiden ge plats åt nya, osäkra kompisar som kommer och går och detta tär oerhört mycket på dem. De blir själva ledsna, vill inte komma till förskolan och går runt med händerna över öronen och söker hela tiden pedagogernas uppmärksamhet. Såhär är det på flera förskolor och pedagogerna orkar snart inte längre. De går till jobbet trots att de är sjuka, för de vet vilket kaos det blir om någon är hemma och dessutom tillåter inte ekonomin speciellt många karensdagar då de redan tjänar minimum. Någonstans i allt detta förväntas det också att pedagogerna ska vara iväg på utbildningar och planeringar några dagar i veckan för att uppehålla kvaliteten på förskolan, har man tur så kan man lyckas få in en vikarie som kan täcka upp. För mig är detta fortfarande världens bästa och viktigaste yrke, barnen är vårt samhälles framtid, men jag vet inte hur länge jag vill eller kan jobba kvar. Det värker ständigt i hjärta och rygg, eftersom man aldrig räcker till.

7.

Återigen kom jag hem från arbetet och vad totalt slut. Även fast jag arbetade en kort dag så fanns det ingen energi kvar i mig vilket ledde till att jag var en trött och tråkig mamma till mina egna barn. Som så många gånger förr..

Jag kan inte sova, jag orkar inte med att göra alla måsten här hemma, jag orkar inte hitta på något med mina nära och kära på kvällar och helger (då vill jag bara vara ensam och vila) och framförallt så orkar jag inte vara den där pigga, glada, roliga mamman till mina barn (som jag brukade vara...). Jag har alltid varit en person som har kört på och tänkt att allt löser sig, att jag orkar lite till. Men. Idag när jag och min man satt vid middagsbordet så kom alla känslor över mig och tårarna började rinna. Att säga högt 'Jag orkar snart inte mer, jag saknar att vara mig själv', är inte det lättaste att göra. Men jag sa det och orden började bara flöda. Mannen sa att jag inte ska ha det såhär, att jag inte ska arbeta med något som får mig att må såhär. 'Testa något annat'. Jag vet det. Men jag älskar ju mitt jobb! Jag studerade i 3,5år (trots tjat från alla om låg lön) för att jag verkligen brinner för detta. Jag vet inte hur många gånger jag har tänkt att det blir bättre snart. När är snart?

Om inte politikerna gör någonting inom en snar framtid så kommer ännu fler förskollärare bli sjukskriva eller söka sig till ett annat yrke. Som det är nu är ohållbart!"

Förskollärestudent — Halmstad

1.

För tre år sedan började jag vikariera på förskolor och kände att jag äntligen hittat något jag brinner för. Jag var glad och peppad på att äntligen ha hittat rätt. Ju fler förskolor jag vikarierade på, desto fler livsöden fick jag höra om i lärarummen. Pedagoger som var utmattande, förlorat livslusten och andra som redan hade gått in väggen. Under ett vikariat fick jag bra kontakt med en äldre pedagog. Hon skulle gå i pension några månader senare, flera år för tidigt. När jag berättade om min plan att bli förskollärare avrådde hon mig starkt med hänvisning till min egen hälsa. Jag bestämde mig ändå för att söka till förskolläraryrket och nu har jag gått två år. Funderar varje dag om det är rätt beslut.

2.

Under alla mina VFU-perioder har jag upplevt att barnen som är i behov av extra stöd tappas bort, men jag har även sett att det blir tvärtom då de andra barnen glöms bort i pedagogernas arbete med extra stöd till vissa barn. Detta har berott på för stora barngrupper och brist på personal. Att jag som student känner sig så behövd och uppstressad tycker jag är en varningsklocka!

Hammarö

Förskollärare — Hammarö

1.

6.30 Sätter nyckeln i låset och öppnar min avdelning, samtidigt som jag säger godmorgon till de första 10 barnen. När dörren stängs efter första anstormningen av föräldrar och barn så ringer mobilen och min kollega som ska komma 7.30 anmäler sig sjuk. Under tiden barngruppen fylls på med ytterligare 7 barn loggar jag in i Timepool och lägger in en beställning på en vikarie.

6.45 är jag ensam med 17 barn och på mina grannavdelningar ser situationen likadan ut. Dvs få vuxna på alltför många barn, vilket innebär att lösningar som sammanslagning av avdelningar. Utportionering av barn till andra avdelningar är ingen lösning, inte ens tillfälligt.

6.55 loggar jag in på Timepool och blir varse att det blivit ”avslag” på min beställning av vikarie. Samtidigt anländer ytterligare två barn vilket betyder att nu är alla 19 ”frukostbarn” på plats, men ingen frukost finns att äta.

7.10 har jag hunnit med ytterligare tre beställningar i Timepool som returneras som ”avslag”.

7.15 jag ringer och väcker min kollega som ska börja kl. 9.00 och ber henne komma så fort som möjligt...Av en ren tillfällighet är hon redan uppe och kan komma till förskolan och "rädda" mig och barngruppen.

7.45. Min kollega är på plats och frukosten är framdukad. Vi är nu två vuxna på 19 barn (varav 9 st. barn är 3 år) och vi inser att detta blir en lång arbetsdag för oss båda utan möjlighet till rast, paus eller återhämtning.

Men det gick ju ganska bra kanske många tänker, vilket är förståeligt för det som inte berättas är att samtidigt som detta sker pågår följande:

- * Ett professionellt bemötande av barn och föräldrar = Barn med olika behov och önskningar. Föräldrar som just denna morgon har en fråga, fundering eller som måste hitta tackbyxorna NU!!!.

- * Uppstart av aktiviteter som sysselsätter barnen på ett bra sätt så det inte blir en massa spring och skrik under tiden man söker vikarier eller byter nattblöjor som föräldrar glömt i morgonstressen.

- * Samtidigt som detta sker håller vi ett öga på de barn som inte finner ro och tillfredsställelse i dessa aktiviteter.

- * Finnas tillhands för barn som vill vinka, barn som vill kramas.... En hand på barnets panna, visst är det feber på gång...

- * Chefen är på "hemlig resa" med övriga chefer i kommunen och kan endast nås via mail.

- * Mm. mm..

Stressen är bedövande... Hjärtat slår, tjetet i mina öron är olidligt...

Denna dag som så många fler har jag betalat med min hälsa. Känslan av otillräcklighet, maktlöshet och ständigt dåligt samvete resulterar i en extrem trötthet. Trots trötthet stora svårigheter att sova när man ligger och tänker på allt man skulle ha sagt och gjort under dagen. Oro över att drabbas av en hörselnedsättning samt upplevelsen av att man redan i hör sämre.

Barnen, hur mår barnen?

Två dagar senare ligger jag på en brits på vårdcentralen och gör ett EKG...

2.

Denna dagen har vi för ovanlighetens skull fått vikarie, en ny tjej som jobbat endast två dagar i förskola. Detta innebär att vi får visa och berätta extra noga om vår verksamhet och förklara vad hon ska göra. En mycket bra vikarie som snabbt frågar var hon behövs och ska göra.

Vi har denna dag 19 barn i åldrar 2,5-5 år och är då 3 heltider på dessa. På förmiddagen går vi ut och då blir det ett tillfälle för mig att kunna gå in och skriva ut några av våra bilder vi tagit

på barnen under en månads tid för att sätta upp (dokumentation). Då upptäcker jag att vi fått en ny skrivare installerat. Hur funkar den? Inloggning krävs helt plötsligt. Ringa till IT-avdelningen och fråga. Installera den på datorn. Ta reda på hur jag loggar in. Hitta hur jag skriver ut. Det funkar inte, ringer igen. Bli ifrågasatt att jag inte gjort rätt. IT-avdelningen måste göra samma sak för att sen konstatera att det inte funkar. Problemet är för stort för att lösa direkt och en ny hårddisk krävs. Helt plötsligt försvann en timme till ingenting och frustrationen är stor.

Jag klär på mig och går ut för att fortsätta arbetet med barnen.....

Under tiden barnen vilar är det jag som har hand om vår disk.....helt plötsligt står två personer som jobbar på fastighet i köket.....säger att dom behöver nyckel till källaren och ska "bara" ner för att borra lite. Jag säger då: "Hej vilka är ni? De presenterar sig förläget och jag upplyser dom om att de är välkomna tillbaka efter vilan. De har inte tid då utan frågar när det passar istället och kommer tillbaka dagen efter när vi är ute.

På eftermiddagen är det dags för mellanmål. Då dyker nästa "gubbe" upp. Vi får återigen säga "Hej, vem är du?" Jag ska bara byta hårddisk i er dator. STOPP vad säger du? Vad kan försvinna då? ALLT! Då måste jag resa mig från bordet och vikarien blir ensam en liten stund när jag akut måste ringa kollegan och kolla om hon har något viktigt på sin inloggning. Detta sker ju i samma rum som barnen eftersom vikarien inte bör lämnas ensam helt.

Dagen innan ville två "gubbar" bara bryta strömmen i huset för att laga något. Precis när vi ska äta mellanmål. Inte nog med att vi ständigt stressas av att jobba med färre personal pga avslag på vikarieansökan så har "ALLA" övriga fri tillgång till vår verksamhet, ingen behöver presentera sig, berätta att de kommer, mm. Vi ska bara vara nöjda att det händer här och nu!!!!!!

Förskolan är alltså en verksamhet som är till förfogande för alla. Utom oss som arbetar inom förskolan.

3.

Under mitt första lönesamtal efter examen berättar min chef att hon inte kommer att höja min lön. Hon hänvisar till att jag nyligen börjat och att jag går under handledning första året. Hon menade på att jag borde uppskatta handledningen mer än en löneökning. När jag ifrågasätter detta så säger hon till mig att jag borde vara mer ödmjuk och att jag allt ska veta att jag inte är unik, utan utbytbar. Jag blev självklart väldigt paff. Sa inte mycket då, men bokade in ett möte med chefen senare. Jag berättade då hur jag hade upplevt vårt samtal och hon blev väldigt upprörd och ansåg att jag borde tänka på vad jag säger. Kort därefter sa jag upp mig då jag kände att jag inte kunde jobba för någon som tryckte ner mig och min självkänsla på de sättet som hon gjorde. Sedan dess har jag haft 2 chefer till, varav en inte var mycket bättre

än den första.

Just nu jobbar jag endast 50% då jag känner att jag kommer att bli utbränd om jag jobbar mer. Om våra förutsättningar inte förbättras snart så kommer jag att skola om mig, och då har jag bara jobbat i 4 år. Men jag, precis som alla andra, har rätt till att jobba 100%.

4.

Öppnade idag och fick samtal från min kollega som var sjuk. Lade in om vikarie och hoppades på det bästa. Fick avslag då det inte fanns någon tillgänglig vikarie. Det betyder att jag har 12 barn själv till frukost. Ett av barnen blir jätteledsen och arg när mamma går. Samtidigt kommer 2 andra barn som blir oroliga av att hen är så upprörd att de inte vill släppa sina föräldrar och följa med in till frukosten. Så småningom kommer vi till frukostborden och möts av INGENTING på borden! Det fattas visst personal i köket också så jag får ställa fram allt själv med ett gråtande barn på

armen. Nu börjar alla att lugna ner sig och äta och det blir en ganska trevlig stund runt borden. Sen är frukosten slut och barnen ska starta upp sina lekar. Allt får stå kvar på borden och jag hänger på de barn som behöver mest stöd. (Vi har resurs för gruppen men den har inte heller kommit som den skulle) Har ingen koll på vad de ""stora barnen"" gör i andra änden av avdelningen. Ett barn vill läsa saga så hen får sitta i mitt knä på en rullpall så att jag fortfarande kan vara kvar hos de barnen som behöver mest stöd. Svårt att engagera sig i sagan samtidigt som jag måste hålla koll så att de andra inte hamnar i konflikt med varandra. Klockan 9 kommer nästa kollega samt resursen och då kan jag äntligen gå på toaletten och skicka någon att plocka undan efter frukosten. Som tur är har vi flera barn hemma idag och vi klarar oss resten av dagen utan vikarie tack vare resursen.

Haninge

Förskollärare — Haninge

1.

Jag har slutat efter 21 år inom förskolan, 4 år som vikarie och 16 år som förskollärare. Detta trots att jag egentligen älskade mitt yrke. Men jag som så många andra blev sjuk av arbetsmiljön. Det som gjorde mig sjuk var:

Att ha så många administrativa arbetsuppgifter som förskollärare har idag och ingen tid att göra dem på, förutom på rasten/hemma (dvs obetalt) eller att lämna kollegor ensam med allt för många barn

Att vara kallsvettig av stress vid flertalet gånger om dagen

Att räkna barn hysteriskt av rädsla att man glömt någon

Att behöva ljuga för föräldrar, vara glad, positiv och berätta om hur dagen varit medans jag egentligen vill skrika jag har ingen ANING hur ditt barn haft det idag för jag har inte ens sett det mellan alla släckningar av mera akuta kriser och behov.

Idag behöver man välja, mellan att göra ett bra jobb eller att må bra, mellan att göra sitt uppdrag och gå in i väggen eller skita i uppdraget stänga ögonen/öronen, räkna barn och bara vara, mellan att vara pedagog och barnpassare.

Som förälder är mitt främsta mål att ha mina barn så lite på förskolan som möjligt.

2.

Jag har kollegor som ofta kommer in på rasten med tårfyllda ögon. De känner sig otillräckliga för barnen och hinner inte med allt som ska göras. De uttrycker att de vill gå ner i arbetstid så att de ska orka, men kan inte pga sin ekonomi.

3.

Började mitt nya jobb i augusti och vi skulle öppna upp 3 nya avdelningar och jag var 1 av 3 förskollärare som anställdes. Dock kom aldrig de två andra. Idag står det två avdelningar utan förskollärare som är nyöppnade och som har 2 utbildade vikarier på respektive avdelning istället för förskollärare. Detta har lett till att jag står ansvarig på pappret, men också blir det i praktiken eftersom ingen annan stöttning finns. I en av avdelningarna är det två helt ny anställda barnskötare varav en är helt ny i yrket. Detta har lett till en hel del bristande kompetenser, missnöjda föräldrar, noll undervisning, bara ren och skär barnpassning. Detta är inget jag står bakom och hur kan det ens få se ut såhär? Förskolan idag ska stå för kvalite, undervisning, omsorg och barnsäkerhet, men jag kan tyvärr inte se mycket av det på mina grannavdelningar. Givetvis stöttar jag dem, men vi har 17 stycken 1-3 åringar på våra avdelningar på 3 pedagoger samt på storbarn 22 barn på 3 pedagoger. Man kan tyvärr inte kлона sig, värt att tillägga är att jag inte ens jobbar heltid.. Så ska vi orka, måste det ske en förändring. Minska barngrupperna, se över kvaliteten på förskolan, se till att det finns kompetent personal och sist men inte minst vi är där för barnen, det måste finnas barnsäkerhet för våra barn!

4.

Jag tog min förskollärarexamen i januari 2013. Under mitt första år i yrket så grät jag nästan dagligen, i tron att jag var en otroligt dålig förskollärare. Nu har jag förstått att det handlar om att vårt uppdrag är omöjligt att utföra under de förutsättningar vi faktiskt har. Jag kan fortfarande gå hem och gråta, men nu är det utav stress, krav och den ständiga känslan av att ALDRIG räcka till. Jag jobbar i en barngrupp bestående av 20 st barn, ålder 3-5 där flera utav barnen är i behov utav särskilt stöd. Vi är 3 personal, varav endast EN arbetar heltid för tillfället. Jag är anställd på 75% och en utav mina kollegor är sjukskriven 25%. Vi har inte fått någon som fyller upp för den tid som saknas utan vi får trolle, klara oss på 2 personal under stora delar utav dagarna. Vi planerar hela verksamheten utefter de barn som är i behov utav särskilt stöd för att det ska fungera. Detta gör att de andra barnen lätt faller mellan stolarna. Vi har barn som vi i princip måste punktmarkera ute på gården, pga. att minsta konflikt kan få det att låsa sig så pass mycket för dessa barn att resten utav dagen blir förstörd. Vi måste förebygga hela tiden. Detta gör att en hel person går åt hela tiden. Är

någon sjuk är det katastrof då vi aldrig får vikarie utan vi ska klara oss. Vi ska även hinna dokumentera, utvärdera, planera inför utvecklingssamtal och föräldramöten, skriva hembrev, planera inför projektarbeten osv. Samtidigt ska vi hinna duka, diska, sopa golv, stötta andras avdelningar när deras personal är sjuka vilket är ofta. Varje vecka är det någon/några som är sjuka och vikarier finns inte. Varje dag tänker jag att jag inte orkar längre, att det inte är värt min hälsa. Det känns hela tiden som om jag sviker barnen, de som jag faktiskt är där för. Jag räcker inte till, jag hinner inte. Jag kan inte ens garantera deras säkerhet längre. Stressen över jobbet går inte att bara släppa när jag kommer hem, det är människor jag jobbar med. BARN! Jag kan komma hem och inse att det är vissa utav barnen som jag knappt lagt märke till under hela dagen. Det är en känsla som inte går att släppa. Det är verkligen katastrofläge nu! Det måste bli en förändring.

Heby

Förskollärare — Heby

Jag är sjukskriven sedan en månad tillbaka. Vi har inga vikarier att sätta in, jag jobbade över en eller två dagar nästan varje vecka. Jag jobbade redan 100 %. Tillslut orkade jag inte mer, kom inte upp ur sängen. Mina egna barn får ta smällen hela tiden. Nu ska jag gå tillbaka på 50 % . Håller tummarn på att det går bra.

Hedemora

Förskollärare — Hedemora

1.

Har arbetat i förskolan i 28 år. Började som barnskötare och har utbildat mig till förskollärare. All min arbetserfarenhet & kunskap samt utbildning / fortbildning avser för arbete med barn i förskola.

När jag för ett tag sedan blev långtidssjukskriven för utmattningssyndrom, kom jag i det läget att både läkare och Försäkringskassa började att prata om att byta arbete för mig. Det stressade mig otroligt. Jag hamnade i verklig kris. Jag ville & vill verkligen inte byta arbete även om det säkert skulle vara bra för mig. Pga att förskolan inte längre har en bra arbetsmiljö.

Jag valde att gå tillbaka till min fasta tjänst på förskolan. För vad skulle jag annars göra?! När all min erfarenhet och kompetens finns där...

Man orkar faktiskt inte lära sig ett nytt arbete när man försöker att rehabilitera sig från en utmattningssyndrom.

Jag vill fortsätta att arbeta med alla härliga, glada barn! Jag tycker om mitt jobb. Jag har mer

att ge...

Men är otroligt stressad och orolig att jag återigen ska behöva bli sjukskriven.

Förskolan måste få mindre barngrupper! För att både barn och personal ska må bra.

Vem ska annars orka arbeta där?!

Jag har många år kvar till pension...

Ge oss hopp om en förändring!!!

2.

Har tagit förskolläraryxamen i januari 2017. Hittade jobb direkt i grannkommunen.

Småbarnsgrupp 1-2 åringar, 14 barn på mitt ansvar samt 1 ibland (sällan) 2 vikarie.

Övriga kollegor slitna, trötta omotiverade. Ingen utveckling i verksamhet. Resultat- lång sjukskrivning.

På slutet av året hittade jobb i min kommun, småbarnsgrupp 14 barn på mitt ansvar, jobbar med en tillfälligt kollega som har 100% och en som jobbar 50%. Så stor barngrupp ökar stressnivå hos alla. Markant skillnad när 6-7 barn går hem. Jag hinner inte rent fysisk se varje barn. Känner att jag hela tiden ligger efter med allt. Hur länge orkar jag den här gången? Älskar mitt jobb, älskar barn...men jag vill orka 20 - 25 år till. Så som det ser ut idag så kommer jag inte klara av det.

3.

Torsdag morgon. Kommer en kvart tidigare till jobbet för att jag har 2 papper som måste mailas till chefen, bad om dem igår men hann inte fixa det. Fixar det, kollar närvaron 15 barn av 15 i min grupp idag och vikarie. Har haft vikarie som arbetskamrat till min 5-årsgrupp sen i november då min ordinarie kollega var tvungen att ta 1-2-årsgruppen, för ansvarig där blev sjukskriven.

De två barnen som ska "punktas" är båda här. Tur vi får in en vikarie som jag kan ta idag pga detta, har utredning på ett barn igång och vet att så fort hen börjar skolan blir det assistent men vi som kämpat i 2 år får ingen. Förklarar för vikarierna vad som ska göras idag.

Försöker ha en planerad pedagogisk aktivitet med två barn men får hela tiden avbryta för vikarierna behöver vägledning. Märker att det inte fungerar i andra rummet. Kommer en ny kollega som vill ha hjälp med timecare, jag är ansvarig, förklarar att jag inte hinner. Telefonen ringer 3 gånger, lön som säger att hens timecare måste fixas, problem med ett barns närvaro, info från chefen att jag måste göra om schemat igen för sjukskriven nr 1 ska börja 25% 10 feb, sjukskriven nr 2 ska börja 25% 1 mars och båda har bestämda tider de måste gå.

Känner smått panik. De två barnen som jag försöker göra en planerad pedagogisk aktivitet med har tappat intresset. Det jag planerat och förklarat för vikarien har spårat ur. De två "punktade" barnen är utom synhåll, kollegan kommer tillbaka och frågar om jag hunnit kolla timecare ännu? Det har gått 4 timmar av min arbetsdag - går och tar en huvudvärkstablett. Sover dåligt och tänker på schemat hela natten. Hur ska jag lösa det?

Helsingborg

Förskollärare — Helsingborg

1.

Hej!

Jag slutade min utbildning 2016. När jag läste till förskollärare fick jag så mycket kunskap. Jag längtade efter att få komma ut och jobba. Äntligen var jag klar efter 3 1/2 år på universitet. Men bara efter några veckor inser jag att verkligheten och utbildningen inte går hand i hand. Hur ska vi som förskollärare hinna med vårt uppdrag? På min arbetsplats finns det ens ingen egen planeringstid. Det vi har är 2 timmar i veckan tillsammans med mina kolleger. Vi har 24 barn inskrivna i åldern 1-4, på dessa barn är vi 3 pedagoger. Var av 1 jobbar heltid. Det finns ingen tid att sitta och läsa en bok för barnen. Vikarier finns inte att boka! Jag ser kolleger som gråter på arbetsplatsen, kolleger som inte orkar, kolleger som vill bli något annat, kolleger som är arga och frustrerade, kolleger som är utbrända, kolleger som sliter ut sig för extra resurser ej sätts in när det behövs. Snälla, snälla gör det till en lag för hur många barn/pedagoger det ska finnas på varje avdelning. Snälla, snälla gör det en lag att förskollärare ska få egentid! Ja!! Det SKA vara skillnad på barnskötare och förskollärare för varför finns det annars en utbildning?

2.

Jobbar i en barngrupp på 39 barn som är 5-6 år, inga svenska som förstaspråk barn. Jag känner att jag inte hinner med att ge alla barn det jag vill. I vissa stressade situationer skäller man på barnet för att det är stress runt omkring, då allt händer på en gång. Ljudnivån är ständigt hög, då alla barn vill synas.

Jag går ofta hem och tänker puh ännu en dag har jag klarat av. Jag har nyexade kollegor som jobbar hemma med att skriva på dator till utvecklingssamtal, daglig dokumentation och allt annat vi måste göra på nätet. Ständigt måste man ha kameran i beredskap och sen allt efterarbete med den. Nej, det var trevligare, lugnare och bättre för 25 år sedan, både vi och barnen mådde så mycket bättre i mindre barngrupper.

3.

Jobbar i ett område som är väldigt framåt med engagerade pedagoger. Vi har aldrig haft bra ekonomi men chefen har ändå försökt satsa på oss pedagoger. Barnens behov har varit i fokus och vi har fått resurs även om budgeten inte varit i balans. Det har hållit humöret uppe. Men den senaste tiden får vi ständigt höra hur mycket minus vi har. Ska någon vara ledig ska vi hjälpas åt och vikariebokning sker via chefen.

Glädjen försvinner.

Vi har haft svårigheter att rekrytera och har haft det tufft under lång tid och har en kraftfull barngrupp som kräver närvarande och engagerade pedagoger. Hade inte barnen gett glädje, kraft hade jag och många med mig inte jobbat kvar. Jag vill fortsätta men vet inte om jag orkar...

4.

Jobbar på en mindre förskola som består av 2 avd, en småbarn och en 3-5års avd. På småbarn är det inskrivet 19 små och på den andra avd 27 barn!!! Barn som alla har sina behov, vissa mer än andra och ngr med utskrivna diagnoser och vi som jobbar ska rätta till till alla barn oavsett. Varje dag går jag till jobb med en positiv inställning men när jag lämnar jobb är den känslan borta och jag känner en otillfredsställande känsla då jag inte har kunnat tillgodose barnens grundläggande behov; att vara en närvarande pedagog som finns där när barnet behöver mig i hans olika situationer. En famn att krypa upp i, känna tryggheten att gå på toaletten och veta att jag finns där i hans närhet, hjälpa hen att få ta sig tiden att lära sig ta på sina kläder, oavsett väder och årstid, att få äta sina måltider i lugn och ro, att hen känner att jag har tid att lyssna på hen, samtidigt ska det skapas stimulerande och utvecklande möten där hen utvecklas...ja listan kan göras lång och det gör ont i hjärtat att de flesta dagarna går jag från jobb med en uppgivenhet och ledsamhet att jag känner att jag inte räcker till till dessa små som är vår framtid.

5.

29 barn inskrivna på avdelning 3-5 år, fyra pedagoger. Två av barnen har resurs pga funktionsnedsättning samt autistiskt spectra. Idag är vi 20 barn till mellanmål, på två pedagoger. När ena pedagogen förbereder mellanmål och dukar, är den andra ensam med alla barnen. Vår vardag.

6.

Stora barngrupper i små lokaler och lite personal. Svårt att hinna ge den tiden som varje barn förtjänar. Personalen går på knäna och försöker hinna med allt, är glada bara vi klarar av det praktiska under en dag. Är själv rädd och orolig för att skola in mina egna barn på förskola när jag vet hur det ser ut egentligen bakom fasaden.

7.

Hej

Som så många andra skriver så är situationen i förskolan ohållbar.

Jag ser kollegor runt omkring mig som inte orkar längre, jag orkar inte längre. Jag har arbetat inom barnomsorgen sen 1990, det blir 28 år... 28 år som jag är stolt över. Men nu känns det svårare och svårare att säga det. Anledningen är att man hinner inte med barnen, att se dem, att prata med dem, att helt enkelt ge dem vad de behöver. Istället ska det planeras, dokumenteras, gå på möte efter möte osv... alltid fattas det en personal i arbetslaget. Detta tär på alla övriga vilket är både vuxna och barn. På tok för stora barngrupper och resurserna för barn med särskilda rättigheter måste öka.

Vi kan inte fortsätta på detta viset, den ena efter den andra kollegan får stressrelaterade bekymmer och så även jag själv.

Dessa barn är vår framtid, Sveriges framtid och vi måste ta vara på dem.

8.

"Idag rann bägaren över"...

Lång tids haltande av ord pedagoger, sjukdom, vabb... ny chef som typ strupit vikarieintag, tjtat om budgetminus.

Med en intensiv barngrupp som kräver 100% närvaro .

Av att ett barn plockat isär en linjal och mitt tonläge inte passade föräldrarna som då ringde sen för att prata om bemötande mm. Droppen rann över och jag stortjöt i samtal med chefen för att berätta.

Vi ska vara några jäkla supermänniskor som ska tåla allt från alla håll.

Det går inte med de resurserna vi får!

Huddinge

Förskolechef — Huddinge

Det omöjliga uppdraget. Så beskrivs arbetet som förskolechef generellt. Förskolan är relativt unika med antal medarbetare per chef. En välmående organisation ska ha som max 16-18 medarbetare per chef. De flesta av mina kollegor har i snitt ansvar för 40-50 medarbetare. Effekten blir densamma som när barngruppen utökas för pedagogerna. En konstant känsla av att inte räckta till, att inte göra tillräckligt, att inte ha kontroll. De stora barngrupperna och konstant brist på ekonomiska resurser och vikarier gör att pedagogerna mår dåligt, i och med det ökas också arbetsbelastningen för förskolechefen. Lösningen är 50-60 timmars arbetsvecka med bortförhandlad övertid. Hur mycket man än kämpar räcker inte resurserna till för att bedriva förskola. Kraven från statligt håll via läroplan och skollag går inte hand i

hand med kommunallagens krav på kostnadseffektivitet och nollbudget. Vi sitter konstant i ett korstryck, vilken lag ska jag bryta emot idag? Välkomna till det omöjliga uppdraget!

Förskollärare — Huddinge

1.

Jag hann arbeta som förskollärare i fem år innan jag som 30-åring blev sjukskriven med diagnosen utmattningssyndrom, och jag vet att jag är långt från ensam.

Jag har ytterst sällan kunnat ta ut planeringstid då all tid har gått åt att ta hand om det viktigaste vi har - barnen.

Jag har i princip aldrig haft möjlighet till pauser under arbetstid, om man inte räknar de 30 minuters rast vi har - som vi vissa dagar inte heller kunnat ta ut.

Jag har flera gånger gått hela arbetspass utan att hunnit gå på toaletten.

Jag har flera gånger varit tvungen att ställa in eller låta bli att boka läkarbesök på grund av arbetssituationen och tidsbrist.

Jag har arbetat med barn i behov av särskilt stöd som nekats resurs på grund av ekonomiska brister.

Jag har arbetat med fantastiska pedagoger som ställt upp för varandra och barnen och vänt ut och in på sig själva för att få en så fungerande verksamhet som möjligt.

Jag har, självklart, arbetat med fantastiska barn. Varenda unge. Och jag har nästan varje dag haft dåligt samvete över att jag inte kunnat ge dessa fantastiska underbara barn den tid och omsorg de förtjänar och har rätt till.

Jag har arbetat under svår personalbrist och vikariestopp, samt hög personalomsättning som jag själv bidragit till för att "om jag bara byter arbetsplats blir det nog bättre".

Till slut gjorde jag som så många andra och valde att lämna yrket för hälsans skull.

2.

Ännu en dag då jag bara vill lägga mig ner under täcket och gråta av total psykisk och fysisk utmattning. Hur länge orkar jag hålla på så här? Är det värt det? Dessa två frågor ställer jag till mig själv minst två ggr per dag. Svaret är NEJ! Det är inte värt att komma hem efter en arbetsdag och känna att man nästan kissar på sig pga att man inte har kunnat gå ifrån, känna hur det tjuiter i ens öronen och hur huvudet värker efter allt buller under dagen, känna sig helt tom och att det enda man orkar göra är att sätta sig ner i soffan och titta in i väggen. Jag kommer inte orka hålla på så här, det vet jag, men ändå kämpar jag på eftersom jag brinner för yrket (för lärandet och barnen) men samtidigt hatar jag det. Vad fan håller jag på med egentligen?!

Bara genom att sitta här och skriva ner allt får jag ångest och känner hur pulsen ökar och jag får svårt att andas. Varje dag handlar det om att bita ihop och överleva dagen genom att trola

med knäna.

Jag är trött på att det inte finns några vikarier när vi har personalbrist. Är trött på att man står själv med 24 barn eftersom min andra kollega blev tvungen att byta blöja och alla andra har gått hem för dagen. Är trött på att försköna dagen för föräldrar. Är trött på att det inte finns några pengar för att köpa in grundläggande material och möbler att sitta på. Är trött på alla dokument och rapporter vi måste skriva. Är trött på att inte kunna sova pga stress. Är även trött på att vara vaktmästare, lokalvårdare, kock, receptionist m.m. Efter endast sex år inom yrket och inte ens 30 år är jag trött på att vara förskollärare (vad det nu är?) och känner att det behövs en förändring och den behövs nu! En förändring som antingen är byte av yrke eller att politiker börjar inse problemen och fattar beslut, som gynnar förskolan, istället för att sänka den!

3.

I Huddinge kommun har de lån och dåligt ekonomi så de kommer öka barngrupper, dra in på vikarier och minska chanser till utbildning och utveckling för lärare och barnskötare. Men vi ska fortfarande prestera mer än någonsin, följa läroplanen till punkt och pricka, stå med ett leende på läpparna till föräldrar och föräldrar och lova trygghet, ett lärande och ett växa för varje barn. Men vi har inte ögon i nacken, jag skulle behöva fem famnar och åtta armar för att uppfylla de krav som ska ges. Jag har själv barn på förskolan i Huddinge kommun och känner mig inte trygg som mamma, då jag ser hur det ser ut bakom kulisserna. Utvecklingen går åt fel håll men politikerna som kan reagera orkar inte. Kanske de orkar när något barn verkligen kommer till skada eller tappas bort.

4.

Några av mina kollegor som också kommit att bli personliga vänner kvävs och lämnar yrket. Att vi ständigt tappar kompetens inom förskolan är inte någon nyhet. Frågan är vad våra politiker är beredda att satsa långsiktigt på. Kvalite måste vara enda riktmärket. Vi måste våga så mycket mer än vi gör idag. Vi måste våga lyfta på locket och diskutera omotiverade kollegor som med bristande kompetens förstärker ”dagistänk”. Vi måste våga lyfta på locket och erkänna att uppdraget är så komplext att vi behöver en annan organisation än den som förskolan står för idag. Vi måste våga tänka nytt, tillåtas tänka nytt... sätta press på ledning, verksamhetschefer och politiker. Vi måste tillåtas få erbjuda en verksamhet som strävar efter att säkerställa den kvalite som förskolan faktiskt skulle kunna erbjuda. Inte oro oss över glömda blöjbyten, vem som ska duka, eller vems tur det är att jobba över. Vi vill prioritera vårt uppdrag och bli stolta bärare av en verksamhet där vi, varje dag, kan utmana barnen barnen i deras lärande samt att reflektera över det som sker. Vi vill känna glädje och bli utmanade av en kommun som ställer vår kompetens på sin spets. Inte säger att vi måste minska vår ambitionsnivå. I vilken annan verksamhet vågar man säga så till sina anställda?

5.

Jag är 34 år, har jobbat som förskollärare i ca sex år och har redan insett att jag måste vidare. Jag blev tvungen att lämna yrket efter ett år av huvudvärk, hjärtklappning, yrsel, sömnsvårigheter och en växande sorg över att aldrig räcka till och aldrig få möjlighet att göra ett bra jobb som jag kan känna mig stolt över.

Jag har såklart haft väldigt fina och givande stunder med barnen (ofta!) men alltid ett hektiskt tempo, aldrig återhämtning, ständigt bultande hjärta och darriga händer. Knappt tid att prata med mina kollegor. 17 2-3-åringar på en väldigt liten yta. Fyra av dem med stora behov av extra stöd, tid och kärlek av oss pedagoger. Och så resten av gruppen! Som vi också ville hinna med, ville se och ge vår tid. Vilken tid? Vi var fyra pedagoger varav en på heltid. Det gick inte ihop förstås. En efter en bröt vi ihop och blev sjukskrivna. Satt apatiska på vilan eller grät lite snabbt i byggrummet innan vi ryckte upp oss igen, försökte fokusera på alla framsteg vi ändå gjorde med gruppen. Vi bad om hjälp och larmade cheferna flera gånger, hotade till och med uppsägning, men vi blev ändå aldrig mötta med förståelse vilket förstås gjorde det ännu värre.

Jag sjukskrevs i en månad när jag efter ca ett halvår åkte hem gråtande. Det gjorde jag nästan varje dag men den här gången kunde jag inte sluta. Jag grät i över ett dygn, fick diagnosen akut stressyndrom och tid hos psykolog. Efter en termin på deltid sa jag upp mig: ledsen, arg och rädd för att gå in i väggen totalt. Det var det bästa beslut jag någonsin tagit. Efter ett par veckors semester sa min man att jag började bli mig själv igen. Jag satt inte längre och stirrade i köket eller vandrade omkring rastlöst i hela huset. Jag orkade leka och ge tid och kärlek till mina egna barn.

6.

Jag är en förskollärare på 25 år som jobbat i snart två år.

Mitt första uppdrag blev att starta upp en ny förskola med åldersblandade grupper 1-5, problemet är att när man startar nytt är de flesta barnen som kommer in runt 1 år. Vilket resulterade i en alldeles för stor grupp med tanke på barnens ålder, ingen hänsyn togs utan 1-5 kom kommunen undan med trots att det inte stämde med verkligheten.

Vi har slitit häcken av oss, 15 av 18 (vi har fått protestera högt för att hålla det vid 18) barn som ska ha blöjor, som ska sova och behöver enormt mycket trygghet = alla vi tre pedagoger behövdes under lång tid på vilan, som inte kan äta själva och som somnar vid maten, som behöver hjälp att klä på sig och några kan inte gå själva. Samtidigt som de där tre äldre barnen behöver sin trygghet och utmaning och två av barnen vi har kräver resurs men i väntan på det sväljer en vuxen.

På två heltider och en deltid har det varit omöjligt att lyckas med detta utan att vända ut och in på sig själv, för omkring allt detta ska arbetslaget jobbas ihop (vi känner ju inte varandra!!) och jag som ny ska komma in i yrket, bör tillägga att reflektioner var bara att glömma. + alla kringuppgifter och möten som de kräver att vi ska klara. Ni vet städa, tvätta, ordna frukost, mellanmål, beställa förbrukningsmaterial, packa upp varor, göra scheman, sitta i möten med specialpedagoger, socialtjänsten, läkare, handledare, chefer, krävande föräldrar + de pedagogiska ansvarsmötena. Detta oftast med för några pedagoger då vi jämt blir sjuka och vikarie inte är ett alternativ.

Kaoset förvandlades med tiden till struktur och vi har lyckats motivera varandra att orka, för barnens skull. ”Bara” 2 månaders sjukskrivning (och hundra förkylningar) senare står vi med en förskola som vi älskar över allt annat. Barnen är lite äldre nu och omsorg och lärande genomsyrar alla timmar på dagen, vi är stolta över vårt yrke och de flesta av föräldrarna jublar över vilket fantastiskt jobb vi gör. Sen finns alltid de där föräldrarna som väljer att skälla ut oss för att en vante är borta eller för att vi glömt sätta på torkskåpet.

Hursomhelst har mattan dragits bort under fötterna på oss nu och vi faller hårdare än någonsin. Jag har fått beskedet att jag ska tvångsflyttas till en annan förskola, ingen ny personal ska tas in i mitt ställe utan vår pooltjänst + kokerska ska in i barngrupp. Kök/städ ska dras ner på, mer snabbmat och större barngrupper (23 barn är målet). Allt på en gång.

Jag har vägrat och sagt upp mig. Jag blir ändå förflyttad under uppsägningstiden för att de ska kunna tjäna pengar på mig in i det sista. Det är tacken för att man slitit ut sig själv. Motivationen är på botten och jag vet inte om jag vill fortsätta som förskollärare. Den förskolan som vi kämpat för trots dåliga förutsättningar, som blivit en fantastisk plats med barn som är trygga, glada och nyfikna. Där lärandet är synligt och föräldrarnas nöjdhet skjuter i taket vid enkätundersökningarna, ska bli en barnförvaring med en handvändning.

En chef + 1 biträdande står med 6 förskolor just nu och vi ser knappt röken av dom. Om jag trots allt hade fått stanna kvar där jag är idag hade jag tackat nej, jag hade inte klarat av att se förskolan vi skapat gå i botten. Så tack du underbara yrke för dessa två år, jag hoppas att jag hittar motivationen att fortsätta en dag när förutsättningarna ser annorlunda ut.

Hälsningar från en av de där ”nya förskollärarna som redan funderar på att lämna yrket.”

7.

Under en höst där det varit rörigt med vakant tjänst i arbetslaget och reovering på avdelningen och jag som var gravid. Min förhoppning var att kunna släppa lite ansvar till min kollega som också var förskollärare då det var mitt andra barn och det blev snabbt tungt. Men på grund av arbetssituationen med reovering och avsaknaden av en tredje kollega blev det för mycket för henne, hon blev sjukskriven. Jag stod ensam kvar med två vikarier, höggravid.

Givetvis pratade jag med chefen om läget, men det fanns inte så mycket att göra, vi letar efter en ersättare. Jag kämpade på men när det gått nästan 2 månader hade jag så mycket värkar på nätterna att jag var riktigt rädd. En dag tog jag mig inte till jobbet, ångesten var enorm. Min enda tanke var barnen. Jag fick en tid hos en läkare på mvc, blev sjukskriven omedelbart, barnet kunde enligt läkaren komma när som helst. Jag oroar mig över vart vi är på väg inom förskolan. Vems bästa finns i fokus? Budgetens? Ingen tar våra rop på hjälp på allvar. Så här i efterhand kan jag tänka på om förlösningen startat på förskolan... Det skrämmer mig.

8.

Hösten 2017 var en tydlig nedförsbacke för förskolan. Allt stramades åt sakta, men säkert. Innan jul kom information om hur läget såg ut efter årsskiftet. Vi skulle återgå till kärnverksamhet och barngruppernas storlek skulle öka ytterligare. Barn i behov av särskilt stöd skulle i vissa fall dela resurs med andra barn. Nyligen tydliggjordes det att vi enbart får ta in vikarier om flera pedagoger är frånvarande i kombination med fulla barngrupper. Annars får vi klara oss, pussla och jobba över. Men vi ska ändå fokusera på det enskilda barnets lärande och utveckling och naturligtvis ska undervisning utföras. Något annat vore ett tjänstefel. Allt för att bli skuldfria. Vem blir vi någonsin skuldfria gentemot de barn och pedagoger som står mitt i stormens öga just nu? Vad händer med deras psykiska välmående på kort och lång sikt?

9.

En vecka möter jag en barngrupp som har mött 18 nya pedagoger på 3 år. Gruppen är på ca 22 barn varav 6 utreds för att få särskilt stöd. Jag möter barn som är så stressade och otrygga att när jag säger att de får vänta så bryter de ihop, skriker och står och hoppar av ilska, stress, panik. Ljudnivån är hög och majoriteten av gruppen är ofokuserad. Några av barnen har satt sig och börjat lägga pärlplattor och måla, men majoriteten rör sig från rum till rum. I farten river de ner pärlplattor, knuffar till ett annat barn eller välter ett torn. Konflikterna är ett faktum, barn gråter, den som lekte bryter ihop, den som förstörde får panik och från toaletten ropar ett barn att hen har bajsat.

Jag blev pedagog nummer 19 som försvann.

Vad kommer hända med dessa barn? Vad gör miljön med dessa barn? Hur många fler kommer utredas under gruppens framtid? Vilken behandling kommer dessa barn behöva i sin framtid? Lägg resurserna på att förbättra tryggheten, och minska barngrupperna till skolverkets rekommendationer. Öka stödinsatserna samt de förebyggande åtgärderna. Sätt in dem tidigt redan i förskolan så kan vi hjälpa unga människor att må bättre. De förtjänar en förskola med en trygg start i livet.

10.

För några år sedan arbetade jag på en privat förskola i Huddinge kommun. Jag var med när den startade upp men tack och lov var jag inte med när den lades ner... Ända från start var

chefen borta mycket och vi pedagoger fick ta på oss arbetsuppgifter vi inte egentligen hade behörighet för. Till en början köpte vi oftast detta och körde på men efter ett tag började arbetet slita på oss och vi började flagga uppåt. Ledningen återkom hela tiden med att det såg hur vi kämpade och att de arbetade på lösningar men att det inte fick berättas mer just då. Inget skedde, 3 chefer senare under 5 år och en ledning som inte lyssna började vi alla nå botten och detta gjorde ju att vissa även började klanka ner på varandra och en mycket otrevlig arbetsmiljö uppstod. Trots att jag då hade världens bästa barngrupp och en mycket bra relation till föräldrar och flertal kollegor valde jag att lämna stället pga att under dessa år hade jobbet fått gå ut över min familj och min fritid och den där kända väggen var mycket nära. Än idag kan jag sakna mycket från den arbetsplatsen men varje gång jag åker förbi där förskolan en gång fanns bildas en stor klump i mitt hjärta..

11.

Arbetar i Huddinge kommun som förskollärare sedan 2008. Under denna tid har jag sett och tydligt märkt av att det har skett försämringar i förskolan och då främst ekonomiskt. 2016 gick hela förskoleverksamheten 22 miljoner minus och i år gick mitt förskoleområde om 5 st förskolor ca 1.6 miljoner minus. Dessa 1.6 miljoner ska vi nu betala tillbaka på 3 år. Huddinge har fått en ny verksamhetschef som har kommit med tydliga direktiv, nämligen att vi ska ha en budget i balans!!! Vi har redan fått veta att vi inte får ta in vikarier från första sjukdagen om någon kollega är borta, utan får klara oss själva och att samarbeta över avdelningarna, vi är just nu inne med att introducera fler barn till verksamheten, på min förskola kommer det 6st nya barn. Arbetar på en 1-3 årsavdelning med nu 17 st barn, vid inköp av mat ska vår kokerska endast handla de billigaste upphandlade avtalen för maten samt förmåner som ex. arbetskläder (ytterkläder) tas bort för att spara in på kostnader är några exempel. Utöver detta läggs det på ytterligare arbetsuppgifter på oss, både förskollärare och barnskötare, när det kommer in fler barn i verksamheten.

Förra året innan sommaren hade vi en demonstration "det är nog nu" tillsammans med lärarförbundet, kommunal, Lärarnas riksförbund, Vision, Vårdförbundet och SACO/SSR om den kommande budgeten då flera verksamheter i kommunen fick/får 0% i uppräkningskommande år. Politikerna har sagt att vi i förskolan ska ha en kärnverksamhet men vid motfråga vad det innebär har de inte kunnat tala om vad de menar. Min upplevelse är att vi inte ens har en kärnverksamhet idag och att verksamheten kommer att bli ännu mer lidande och det är framför allt barnen som kommer att drabbas. Större barngrupper-fler relationer. Färre personal i barngrupperna. Pedagogerna får en tuffare arbetsmiljö med mer stress. Har en kollega som just nu är resurs som det ser ut just nu endast får vara kvar till sista februari, vad kommer det att innebära för det barnet/barnen när hen försvinner? Har också hört från en annan förskola att där tvångsförflyttas man på förskollärare, då de är 2 st på en avdelning för att minska på kostnaderna.

12.

När jag började arbeta som förskollärare för 10 år sedan så fick vi aldrig vara ensamma om någon kollega var sjuk. Vi tog in vikarier eller löste på huset så att man alltid var 2 stycken, även under raster så fick ingen vara ensam. Idag har vi aldrig råd att ta in vikarier och är nu ensamma långa stunder med, ibland så många som, 22 barn. Jag känner att jag klarar av det, men kan jag verkligen garantera säkerheten? Och kan jag verkligen förvänta mig att alla ska klara av att vara ensamma med 22 barn, om så bara för en liten stund? För så känns det, att det förväntas att man ska klara av, att det är en skam att vilja ta in vikarie eller be om hjälp. Så vi jobbar på, ibland 2 pedagoger på 21-22 barn, och ibland ensamma. Allt för att hjälpa till med besparingar. Men vad tjänar vi på, i längden? Blir det inte mer kostsamt när vi pedagoger inte orkar mer? När sjukskrivningarna skjuter i höjden, när personal säger upp sig? Det är ingen långsiktig lösning och även om jag orkar nu, så har jag svårt att tro att jag orkar 10 år till. Kommer jag ens tycka det är roligt om några år? När det till slut bara handlar om att ”klara dagen”, och all pedagogik försvinner mer och mer ur verksamheten. Älskar mitt jobb, men vill också kunna få möjlighet att göra just det, mitt jobb.

13.

Ohållbart stora barngrupper, vi räcker inte till på det sätt vi vill. Barnen ska kunna bli sitt bästa-jag i förskolan och med den arbetsmiljö och arbetssituation finns inte alltid den möjligheten tyvärr. Vi känner oss maktlösa och övergivna av de som bestämmer. Framtiden finns i förskolan, kom ihåg det!

14.

Jag är 31 år gammal och arbetat som förskollärare i 7 år. Under dessa år har jag viggt mig åt småbarnsgrupperna. Med åren som går ökas barngrupperna sakta.

Jag startade i en grupp med 15 barn i 1-2,5 årsåldern. Varje augusti kom en ny kull in som skulle skolas in till denna nya, främmande, stimmiga värld. Barnagråt från tidig morgon till sen eftermiddag. Barn som vill ha en hand, en famn, någon vuxen nära. Barn som är bebisar hemma och tvingas bli självständiga ”vuxna” på bara några dagar. Då hade vi 6 vuxenhänder (3 pedagoger) att fördela på 15 små barn i sorg när de plötsligt lämnas utan en egen trygg famn att landa och tanka i. Tre knän att bistå med när de 15 barnen lämnas gråtandes på morgonen.

Då var de 15 små barn. Sedan blev vi 16. Det är ju ”bara ett barn till”. Nu innan jul klubbades att småbarnsgrupperna ska bli 17 barn. ”Det är ju bara en till”.

”Tillbaka till kärnverksamhet” får vi som order från chefen. En kärnverksamhet där vi ska få dagarna att gå, barnen någorlunda hela och rena och trygga. En omöjlighet. Fortfarande endast 3 knän, 6 händer och alldeles för många små, små barn.

Mina knän värker redan efter alla böj upp och ner från golv. Mitt huvud är trött efter dagar i

förtvivlan att inte hinna med alla ramlingar, konflikter, ledsna och trötta småttingar som inte vill gå ut på gården i slask och storm men som MÅSTE för att vi strax blir 2 vuxna kvar på 16 barn och för säkerhetens skull måste samarbeta på gården.

Jag vill vara kvar och där för barnen för jag tror jag gör gott. Men till vilket pris? Min kropp och mitt psyke? Min relation till mina barn som får lida för att jag inte alltid orkar när jag kommer hem från en dag på jobbet. Till vilket pris gör vi detta? Och hur mår de stackars barnen? Vi blundar, ler mot föräldrar och säger att "allt varit bra". För att vi måste, för att inte oroa. När vi egentligen vill skrika ut att ta barnen därifrån. Att det är hög risk att de, i ärlighetens namn, faktiskt kan fara illa.

15.

Ensamarbete i barngrupp 12 st i ålder 3-5 år.

Barn 3-5 år är generellt 7/8 barn per vuxen. Det kunde alltså ökas till 15 barn i november -17 innan vi fick fler pedagoger. Ensamarbete varje dag. Vid frukost, vid 2:a pedagogens rast, på eftermiddagen när kollegan har gått hem för dagen. Stress över att inte kunna gå på toaletten när man har behov. Man kan ta med 2-3 barn på toaletten, men inte 12!

Hur ska man hinna med alla barn med speciella behov och planera verksamheten när man alltid är ensam?

16.

Man börjar undra vad politikerna tycker att våra barn är värda. Jag önskar för barnens skull att det sker en förändring inom förskolan. Senast idag sa ett barn att volymen gör så att hen får ont i huvudet. Man pressar in barn efter barn, samtidigt som lokalerna blir mindre, personaltätheten blir mindre och säkerheten för barnen minskar enormt. Pedagogisk verksamhet, vad är det? Att ha så många barn som möjligt i en grupp? Att inte få köpa in det material som behövs? Att inte få ta in vikarier när kollegorna är borta? Att försöka genomföra en aktivitet när man är tre, fyra pedagoger kort. Hur är det möjligt? Tiden för reflektion, planering av verksamhet, den försvinner. Möjligheten för barns lärande, den försvinner. Jag sökte till förskollärare för jag ville se barnen, se deras utveckling, deras lärande, utforska tillsammans och för den, inte för att vara en barnvakt till 23 barn som mår dåligt pga storleken på gruppen och yta. Skärpning. Vad vill ni att våra barn ska bli för medmänniskor när de växer upp?

17.

En ögonblicksbild i min vardag. Jag arbetar 75% på en avdelning med 1-3 åringar. Vi har just nu 17 barn på 2,75 personal. Varje dag går en kollega hem mellan 13.30-14 sen är vi alltså två personal med 17 barn. Denna dag hade vi tur för att två barn var sjuka. Knäppt att tänka så,

men det är verkligheten.

Tyvänn var också en kollega på grannavdelningen sjuk och de fick som vanligt ingen vikarie så vi var tvungna att hjälpa henne från 13.45. Hon hade 9 st barn. Vi åt mellis vid 14 med 8 stycken småbarn var vid borden. Efter det ska alla tvättas och disken ska plockas in i diskmaskinen, borden torkas och matvagnen köras ut i köket. Vi har dessutom ett barn på 1 1/2 år som behöver konstant passning då hen bits, knuffar eller river de andra minsta barnen. Gör hen inte det så öppnar hen dörrar och grindar och försvinner iväg. När vi hade fixat allt efter mellisen så delade vi upp barnen i två grupper med 8 barn var i varje. Jag försöker starta upp en aktivitet men blir hela tiden avbruten av barn från andra gruppen som har bajsat. Jag lämnar barnen själva en liten stund medans jag det snabbaste jag kan byter blöja allt medans jag hoppas att inget ska hända. Kommer på mig själv med att hålla andan pga stressen. Under denna stund byter jag ytterligare 2 bajsblöjor med 5 min mellanrum och tar hand om ett barn som kissat på sig. När jag kommer tillbaka efter det så ligger ett barn på golvet och är ledsen. Jag försöker trösta o känner ångest över att inte räcka till. När barnet suttit i mitt knä i typ 1 min kommer ett annat barn in från andra gruppen. Hen måste bajsas. (Tyvärr lilla ledsna barn du får trösta dig själv.) Jag torkar barnet och upptäcker att hen har kissat på sig också. Byter kläder. Känner att jag själv också behöver gå på toa, men det går ju inte. Detta utspelar sig mellan 13.45-15.15. Så är det nästan varje eftermiddag. Som tur för mig jobbar jag bara sent två eller tre dagar i veckan. Vet inte hur länge till jag orkar. Det är bara barnpassning och ibland inte ens det. Känner varje dag vid nåt tillfälle att jag inte kan garantera barnens säkerhet.

Hudiksvall

Förskollärare — Hudiksvall

1.

I min kommun är ambitionen hög men allt är skevt fördelat. Några förskolor har bara förskollärare och andra förskolor har en förskollärare på 4 avd. Alla chefer vill att deras förskolor ska vara bäst men det finns sällan en plan som är realistisk. Vissa chefer mobbar ut sina anställda om de inte är blinda ja-sägare som bara ser möjligheter.

I huset görs det skillnad på folk gällande vilka som får gå fortbildningar, ta intressanta uppdrag etc. Vissa favoriseras dessutom tydligt i lönerevisionen.

Vi ska spara miljonbelopp nu trots att kommunen går 75 miljoner med vinst så helst ska vi ha fulla barngrupper på 2.80 tjänst. Framst är det vikariekostnader som ska bantas ner så det är minst en dag i veckan som varje avdelning jobbar kort. I regel mer.

Vi har 16 barn till frukost, 20 barn till lunch och 18 till mellanmål så gott som varje dag. I regel är vi 3 personal mellan 10-12:20. Resten av tiden är vi 2. Klockan 7:30- 8 är man själv på avdelningen och efter klockan 16 är det lika, då slår huset oftast ihop 5 avd. Två gick in i väggen i december. Jag har redan varit där och vänt. Jobbar idag 75% och det är max.

2.

Jag var under ett års tid schemalagd ensam på avdelningen från kl 15 en dag i veckan. Vi hade totalt 18 barn i gruppen, i åldern 1-5. Efter kl 15 var det runt 15 barn kvar. Några droppade av vid 16 och sen slogs avdelningarna ihop kl. 16.30. Jag ifrågasatte schemat och påpekade barnsäkerheten men fick till svar att det inte fanns något annat sätt - det saknades timmar. Vi fick lösa det mellan avdelningarna - men de var högst 2 på varje avdelning efter 15 så ingen kunde hjälpa mig. Vid sjukdom och vab var det vanligt att man var 1 efter 15 även på andra avdelningar. Jag hade en klump i magen varje vecka när denna dagen närmade sig - och då handlade det inte ens om personalbrist utan bara grundbemanning. Jag bet ihop, var duktig, styrde upp aktiviteter så att barnen var sysselsatta denna timme - men kände hela tiden att detta var en oerhört stor risk ur ett säkerhetsperspektiv.

Under 5 år som förskollärare har jag aldrig haft ordentlig planeringstid. Det har inte funnits möjlighet att lämna barngruppen på grund av den låga personaltätheten. Ett tag hade jag 1 timme på schemat varje vecka. Det var bara det att jag då var tvungen att lämna mina 2 kollegor ensamma 1 timme vid frukost och lämningar med 25 barn i åldern 1-5 (vi hade även hand om andra avdelningars barn den timmen). Det gick aldrig. Följden blev att den planering och annan administration som behövdes göras gjordes på fritiden. Att jobba över var också vardagsmat. Jag hade fantastiska kollegor - men jag kände aldrig att vi kunde göra vårt jobb enligt läroplanen. Förskolan var under stora delar av dagen enbart barnpassning och överlevnad.

En kort men talande berättelse;

När jag var gravid brukade jag ha en stor binda på jobbet - eftersom jag var rädd att kissa på mig och visste att jag bara kunde gå på toaletten under den 30 min långa rast vi har på ett arbetspass.

Håbo

Förskollärare — Håbo

Brev till dem som bestämmer

Jag ser mig själv som en mycket ambitiös förskollärare. Skolad inför uppdraget. Ett arbete som jag tycker är spännande, varierat och väldigt roligt. Jag räknar mig inte direkt till skaran som fick en chock av att komma ut i verkligheten från universitetets trygga värld. Tvärtom,

taggad och jag ville verkligen visa att det ska gå att förena teori och praktik på ett bra sätt.

Arbetsåren har rullat på och jag är nu inne på mitt 10:e i ordningen. Jag tycker mig vara en rutinerad förskollärare nu som är trygg i min förskolläraryrke. Barnen lär mig ständigt hur jag ska bli en bättre pedagog, hur jag ska göra för att få dem intresserade, delaktiga och hur jag ständigt måste förhålla mig till de barn och de förutsättningar jag har.

I förskolläraryrket ingår att vara lite av en mångkonstnär, man behöver ha tydliga ledaregenskaper, kunna lyssna in, anpassa situationer, stärka barn, utföra professionella samtal, kartlägga svårigheter och arrangera lärmiljöer, se lärsituationer i nuet, kunna mycket om mycket för att stimulera barns lärande. Med mycket mer. Det är den mer teoretiska delen av uppdraget. Sen finns en mer praktisk sida av arbetet där man är en del i ett arbetslag. Där gäller det att vara en av de 2,75% personal på golvet med våra 20 barn i åldern 3-4år, tillsammans ska vi få det att flyta. Det handlar om allt från att duka till dagens lunch, genomföra en spännande och varierad verksamhet som lockar 20st olika individer, vara behjälplig med påklädning, byta blöjor, gå med sopor, skriva ut material, låna böcker på biblioteket, ha en överblick på schema och var det behövs korrigeras, ringa efter vikarier, läsa böcker, packa in disk, sopa golv och tvätta textilier, hjälpa andra avdelningar som går kort, beställa material och mer därtill. Sen, en sista och kanske den viktigaste uppgiften - att vara nära barnen. Det är tyvärr det där sistnämnda som tycks vara det svåraste att få till, konstigt nog. Inte så konstigt egentligen i detta hav av sysslor, när man tänker efter.

Jag nämnde att vi var 2,75% personal på våra 20st 3-4 åringar, fördelade över mer än 10 timmar om dagen. Det säger sig självt att vi bara är 3 st personer under vissa delar av dagen. 3 timmar 3 dagar i veckan närmare bestämt. Tis-tor mellan kl 9-12. När man drar av tiden från barngruppen för ett antal andra spännande och intressanta uppgifter, vi pratar om forumgrupper för kollegialt lärande, reflektionstider/utvecklingstider enskilt och för arbetslaget. Nog så viktiga saker för att upprätthålla en god och kvalitativ verksamhet som det heter. Tiden ut från barngruppen ersätts dock inte med annan personal. Alla uppgifter utanför barnen, som lånar en personal en timme hit och en timme dit ersätts inte. Då går vi kort som man säger. Uppifrån säger man: organisera er. Två personal på våra 20st 3-4 åringar.

Känner ni några 3 och 4 åringar? Bra då vet ni vad jag pratar om :) Har ni träffat dem i grupper om 10 eller 20? Då vet ni hur vetgiriga, utforskarlystna, självständiga och påhittiga de kan vara. De är också olika personligheter med olika intressen och behov. Vissa är si och andra är så. Vissa behöver mycket av det ena och några mycket av det andra. Lägg till en handfull barn som är i behov av extra stöd, lite mer än det vanliga för att just dem ska må bra. Alla 20 barn behöver dock alltid individuellt stöd för där man är just idag. Det är iallafall det som är målet. Det kräver sin personal och det kräver framförallt tid. Det är då vi kommer till

problemet. För det kan ju vem som helst lista ut att den ekvationen inte går ihop.

Förskolans stora problem idag är att kraven på personalen och verksamheten är höga - det är bra. Det gör förskolläraryuppslaget spännande, utvecklande och otroligt roligt. Förutsättningarna däremot är inte lika höga, spännande och roliga. Har ni hört uttrycket ”koka soppa på en spik”? Det är precis så det känns ibland. Man får trola med det man har även om det inte är mycket. Det är precis det som gör att jag måste ta hem mitt jobb för att hinna ikapp. Arbeta in raster och det värsta, bara försöka ”släcka bränderna”. Hålla näsan över vattenytan som man säger. Se till att alla är mätta, torra och i bästa fall nöjda. Då har man lyckats med dagen. Men vad händer med resten? Alla fina målen i läroplanen. Dessa ”bränder” uppstår ständigt när man hela tiden arbetar på marginalen och aldrig hinner göra någonting ordentligt utan det gäller att hela tiden skynda sig innan momenten hopar sig för mycket - då blir det kaos. Många barn på få pedagoger - många arbetsuppgifter på för lite tid. Prioritera - prioritera - prioritera.

Plötsligt inser även jag att det här med förena de höga ambitionerna med verkligheten bara fungerar på bekostnad av något. Barnen och/eller personalens hälsa. Det är vår vardag. Ni sitter på makten. Nu är det dags för er politiker att visa vad ni prioriterar.

Härryda

Förskollärare — Härryda

1.

Jag jobbar i en kommun som har goda förutsättningar och får ta in vikarier när det behövs, vi har pedagogiska måltider mm. Jag brinner för mitt jobb och arbetar som handledare och försöker verkligen lyfta fram allt som är bra med vårt yrke, men trots det är våra arbetsförhållanden ohållbara. Barngrupperna är för stora, personalen är för få. Vi står själva med mellan 15-20 barn mellan 16-17 på eftermiddagarna, den tid då barnen är som tröttast, alla vårdnadshavare ska hämta och vill gärna hinna prata med oss om deras barns dag och vi vill så gärna få möjlighet att berätta om just deras barns dag men det är omöjligt när jag har två barn på två olika toaletter som behöver hjälp, några barn hamnar i en konflikt, en ramlar av stolen, en är "bara" ledsen och har hemlängtan.

Personaltätheten har inte ändrats på årtal, men antalet barn och framför allt barnens vistelsetider och våra arbetsuppslag och krav har ändrats radikalt. Vi som arbetar inom förskolan kommer inte orka, det är en orimlig belastning vi bär på. Jag undrar ibland om folk förstår att vi har ansvar för alla dessa unga individers liv när de är hos oss. Hur ska vi kunna garantera deras säkerhet när vi står själva med så många barn flera gånger under dagen? Det

låter fint med tre pedagoger på 21 barn men verkligheten är inte så. I bästa fall är vi tre pedagoger tre timmar om dagen, då vi ska ha rast, planering, olika start-och sluttider för att kunna täcka alla barns vistelsebehov. Ja, det är nog tyvärr bara en tidsfråga tills man går in i väggen...

2.

Tänker så mycket på hur mycket förskolans miljö med på tok för stora barngrupper och inte sällan alldeles för små lokaler påverkar vår framtid, BARNEN! Idag jagas det diagnoser på vart och vartannat barn för att "något inte stämmer". Jag är HELT övertygad om att många barn som kräver "kreativa" pedagoger är resultat av en stressande miljö! Det är ett faktum att förskolans pedagoger sjukskrivs på löpande band. Hur i hela fridens namn kan man INTE vilja se hur illa verksamhetens miljö (ljudvolym, inte synas, många barn och vuxna att förhålla sig till, inte en chans till mer än 20-30 min paus etc) påverkar våra barn som vistas där inte sällan betydligt mer än oss vuxna då vi är många som väljer att gå ner i arbetstid för att orka!

Jag har genom de senaste 10 åren träffat alldeles för många barn som klart och tydligt uttrycker en önskan om att få vara själv i ett stängt rum, som håller för öronen för att det låter för mycket, som inte vill gå på toa för att det alltid är någon som rycker i dörrhandtaget för att toaletterna är för få i förhållande till antal barn osv...

Idag lägger vi den största tiden av vår reflektions och planeringstid på att få ihop en dräglig vardag för ALLA barn genom att fokusera på de barn som inte fixar stressen på förskolan. Så mycket tid som vi kunnat lägga på planering och utvärdering av det roliga i förskolan och ha en betydligt högre kvalite än nu. Nu hamnar fokus på hur vi kan vränga oss ut och in för att få ihop det mest basala för barnen och för oss pedagoger.

Jag kan inte låta bli att känna en uppgivenhet för förskolan... Den har nått botten för flera år sedan och för att få en bra pedagogisk verksamhet i betydligt mindre barngrupper, tillräckligt med planeringstid etc så kommer det att krävas ENORMA resurser och ta så lång tid vilket innebär att det är många barn som kommer tvingas växa upp i dagens förskola. Vissa kommer klara sig bra ändå men många kommer inte att klara det lika bra.

Att jobba 75%, trivas bra med mina kollegor och ha det bra på hemmaplan är det som håller mig över vattenytan. Jag är fruktansvärt stresskänslig idag jämfört med för några år sen, inte ens fyllda 36 och hör sämre och lever i perioder med ständig huvudvärk och magkatarr. Att känna sig otillräcklig är bara förnamnet!

Hoppas innerligt både för mig själv och alla barn att det blir en STOR förändring och det snart!! Annars kommer Sverige att hamna i kris som ett resultat av att alla dessa barn, VÅR

FRAMTID, har vistats i stressande miljöer utan tillräckligt med personal och definitivt inte utbildad personal för det är INGEN som vill arbeta i en sådan arbetsmiljö som den svenska förskolan är idag!

3.

Denna årstid blir många pedagoger sjuka, så även hos oss. Har jobbat många pass med ett fullt stresspåslag pga många barn/pedagog och utebliven vikarie. Idag har jag min bästa chef någonsin under mina 12 år inom förskolan, hon kliver in och arbetar i barngrupp och hjälper oss, men det resulterar ju också i att hennes uppdrag och arbete blir lidande i sin tur.

Men inte att glömma de gånger man själv är sjuk eller vabbar, känslan när man måste ringa och meddela förskolan att man inte kommer ger ett fruktansvärt dåligt samvete, ångest över att man vet vilken ohållbar situation man sätter sina kollegor i. Det gör att jag fler gånger gått tillbaka till arbetet trots att jag inte är fullt frisk, vilket i sin tur gör att man bara jobbar för att få dagen att rulla, sänker ribban för verksamheten. Varje gång en kollega saknas stryker PUT-tid på foten, samtal och möten stryks, tvätt och städ får vänta-allt för att barnen ska få en överkomlig dag, de kommer i första hand. Men i detta tempo och med dessa stora barngrupper kommer jag inte orka fortsätta arbeta länge till, trots att förskolan är mitt hjärta!

4.

Först vill jag säga att jag älskar mitt yrke, och att alla kollegor, chefer och verksamhetsansvariga gör sitt yttersta för att vi ska få en bra verksamhet och att pedagogerna ska orka. Tyvärr räcker inte det.

Vi har en situation där vi arbetar 8-12 timmar utan med bara en paus (lunchrasten) för återhämtning. Vi får inte tag på vikarier, eller tillräckligt bra vikarier, så fort någon blir sjuk störs verksamheten på hela enheten. Under hösten har vi ofta arbetat två pedagoger istället för tre, eftersom vi antingen har fått hjälpa andra avdelningar genom att låna ut en person, eller varit sjuka själva. För att avdelningarna ska fungera behöver vi vara tre personer, underbemanningen gör att vi får stressa, inte får ut raster och reflektioner, inte kan ha den kvalitet på verksamheten som vi är skyldiga till.

Även utan underbemanning är systemet så pressat att vi behöver vara otroligt fokuserade och organiserade, det finns inget utrymme för att ha en lugnare takt.

Under de senaste två åren på min enhet har tre kollegor gått in i väggen helt, flera har haft kortare sjukskrivningar orsakade av stress. Två har valt att helt byta yrke. Ytterligare två har sökt sig till privata alternativ i hopp om ett lugnare tempo. Flera av oss går till företagshälsovården för att få hjälp att hantera stress på grund av den höga belastningen. Behöver jag säga att vi har svårt att nyanställa personal så det räcker? Det är inte bara brist på förskollärare utan det är till och med svårt att rekrytera långtidsvikarier.

Så ser det ut hos oss, i en välmående kommun med goda resurser. Jag hör med fasa kommuner som låter barn till föräldralediga ha obegränsad vistelsetid, eller, räknar dem som halv närvaro och dubblar antalet barn. Hur tänker man då?

Men det är inte bara en arbetsmiljöfråga. Vi som är vuxna kan välja att arbeta med något annat, barnen har inte det valet. De vistas många och långa timmar i en verksamhet som kräver oerhört mycket av dem. När vi pedagoger går på knäna på grund av arbetsbelastningen kan vi inte ge dem den lugn de behöver. Allra hårdast drabbar det de barn som har svårt att vistas bland många andra, när vi inte hinner hjälpa dem får blir det mycket konflikter runt dem, de får en sämre självbild och inte det stöd de behöver. Jag har sett många barn som skulle fungera utmärkt i mindre grupper, men de får inte den chansen. Dagbarnvårdarna minskar i antal, barngrupperna ökar i storlek, det är svårt att rekrytera personal och vi har hög frånvaro.

Men det jag är allra allra mest rädd för är att ett barn ska råka riktigt illa ut på grund av att vi inte hinner med. Det är i stressade och pressade lägen barn kan glömmas bort, det är då vi inte ser vad som händer mellan barnen.

Vad behöver politikerna göra? Jag tror att vi har ett systemfel. Jag tror att vi behöver att politiker på riksnivå som börjar med att göra en ordentlig utredning om förhållandena på landets förskolor. Med utgångspunkt från vad utredningen kommit fram till behöver man se över hela organisationen. Kan man ha en organisation som liknar skolans, med fritidsverksamhet och förskollärare som enbart arbetar med pedagogik? är det önskvärt? finns det andra vägar att gå?

En sak vet jag säkert. Nu måste ni lyssna på oss! för om ni inte gör det, kommer det inte att finnas någon som vill arbeta i förskolan i framtiden.

Och den dag vi får ett system i vår kommun, där barnnärvaron utökas ytterligare på grund av politiska beslut, den dagen slutar också jag.

5.

Vart är vi på väg...?

Jag har arbetat som förskollärare i olika barngrupper på förskola i snart 30 år. Visst är jag medveten om att saker och ting förändras, så även i yrkeslivet. Det går upp och ner och man försöker att hänga med, utvecklas och tänka positivt. Något har dock hänt i förskolans värld och jag vågar nästan påstå att det har blivit akut sämre de senaste två åren, ungefär samtidigt som jag bytte arbetsplats. Trodde ett tag att det bara var på min nya arbetsplats som det var svårt att rekrytera utbildad personal. Vi fick även ofta avslag på ansökan om vikarier vid

kollegors frånvaro.

Förra våren åkte jag till min fd arbetsplats och hälsade på. De hade samma erfarenhet som jag, ont om vikarier eller inga alls. Detta sliter så klart på den personal som är kvar och arbetar men även på den som är sjuk eller vårdar sjukt barn. Det känns inte särskilt tillfredsställande att veta att kollegorna inte hinner utföra det viktiga arbetet med barnen.

Det är mer än dags att dra i nödbromsen innan det spårar ur fullständigt och signalera detta till alla berörda parter!

6.

Min jobbhistoria började redan 1989 när jag flyttade till Göteborg efter studenten. Jag tänkte läsa vidare till civilekonom men tog ett "sabbatsår" och hamnade som springvikarie på en 6-avdelningsförskola.

Med 15 barn i gruppen och 3,5 tjänster stortrivdes jag och bestämde mig ganska snart för att byta yrkesbana och sökte in till förskollärlinjen istället. Det var de engagerade, glada och positiva pedagogerna som fick mig att tänka om och jag tycker fortfarande att jag har världens bästa jobb! Baksidan av jobbet är den sk. utveckling av förskolan som skett sedan min introduktion 1989. Jag har jobbat i fem olika kommuner. Både kommunal, privat och föräldrars regi. Vilken verksamhet jag än jobbat i har en sak varit gemensam - otillräckligheten!! Jag älskar verkligen mitt jobb när det funkar... och det krävs en hel del när man har 25 barn att ta hand om varje dag... JA, JUST DET : 25 barn från 3-6 år!!

Vi arbetar dessutom i storarbetslag så det tillkommer ytterligare 15. Vi har sex tjänster på dessa 40 barn varav TVÅ är förskollärare, EN är barnskötare och TRE är utbildade vikarier. Vi kan skatta oss lyckliga över att ha bra vikarier men de är fortfarande inte utbildade till att göra det som krävs av oss på förskolan idag. Vilket givetvis leder till en betydligt större arbetsbörda/ansvar på mig som erfaren förskollärare!! Jag jobbar 100% och lever för att göra ett så bra jobb som möjligt och det kostar verkligen på. När jag jobbade i min förra kommun fick jag alltid höra - när jag ifrågasatte arbetsbörda, barnantal, antal barn per kvm el dyl. - "Så här är det överallt!"

"- Men är det BARA jag som tycker att det är en orimlig situation för oss som vill ha den verksamhet vi SKA ha enligt skolverket? Är det bara jag som tycker att det är sorgligt att det är så här våra barn ska ha det på dagarna? Vi är otillräckliga och ingen vill lyssna... Och barnen själva har ingen röst!"

Svar: "Ja, så här är det överallt, det finns inget att göra"

Efter 13 år bytte jag kommun och verksamhet och tyvärr gjorde det ingen skillnad i arbetsbörda, så svaret jag fick från min förra kommun var korrekt. Det visste jag givetvis men jag behövde göra NÅGONTING för att visa mitt missnöje med att inte ha någon röst jag heller.

JAG HAR JOBBAT I 25 ÅR - ÄLSKAR ARBETET MED BARNEN MEN VI ÄR INNE I EN FARLIG KARUSELL!! Vi tar inte hand om våra barn som vi borde - Sverige är ett RIKT land och det är osmakligt att så lite pengar läggs på det viktigaste vi har, våra barn! Dessutom blir vi förskollärare mer och mer sjuka och många vill inte ens fortsätta inom förskolan för att arbetsbördan är orimlig. Detta kostar mängder i både pengar och personligt lidande. När och hur ska det sluta?? Har ofta sagt till föräldrar att de behöver höja sina röster för sina barns skull men föräldragenerationen av idag verkar upptagna med annat. Barnen har ingen egen röst och vi pedagoger är bara "gnälliga och lata och vill dricka vårt kaffe ifred"

Därför är jag extra glad och tacksam för att några eldsjälur tagit upp kampen för vår framtid inom förskolan - i dubbel bemärkelse - Tack Förskoleupproret!

7.

Än en gång gått in i väggen under mina 21 år som förskollärare. Första gången var det brist på personal och tid för förberedelse och dokumentation/efterarbete som resulterade i att jag som ung och ensamstående tog med mig jobbet hem. Gruppen bestod av 23 barn i början av 2000-talet. Denna gång har det sakta krupit sig på då familj och hem oxå tar tid och ork. Barngruppen består av 21 barn, varav 3 barn under utredning, som nästintill kräver varsin vuxen som stöd större delen av dagen. Båda dessa gångerna är det brist på utbildad personal, brist på vikarier, för stora barngrupper, för stora krav från chefer, ledning, staten samt inte minst oss själva.

Vi brinner för vårt jobb och för barnen men arbetar under ständig stress med mycket barn, krävande föräldrar, brist på utbildade kollegor, brist på vikarie och ibland tom vikariestopp trots rådande omständigheter med daglig stress och pressat läge som det är. Fler och fler av oss kraschar. Tyvärr känner vi inte så mycket stöd hos vår arbetsgivare utan märker istället snabbt hur utbytbara vi är. Insatser (om de ens sätts in) sätts in i efterhand och snabbt blir vi en kostnad och en belastning för arbetsgivaren. Detta trots den stora brist på förskollärare som råder. Tycker verkligen det är dags att visa uppskattning till oss som är kvar och kämpar och få oss att känna oss värdefulla. Att satsa på oss och vår hälsa INNAN stressen gör oss sjuka. Mest ont i hjärtat gör det att våra barn växer upp från 1 års ålder i denna stressiga miljö. Hur kommer de må om några år. Kommer vi se mer stressymtom hos små barn framöver? Att de inte blir sedda, att de ständigt får vänta på sin tur, att den som skriker högst får hjälp först, att nästan aldrig få sitta ensam med en fröken eller att alltför sällan få spela färdigt ett spel/läsa klart en bok utan avbrott där fröken behöver hjälpa annat barn/svara i

telefon/prata med förälder etc.

Pressat läge varje minut i dagens förskola där kringuppgifter och barnen blir fler och fler och personalen färre och färre och fler och fler utan någon som helst utbildning. Vår svenska förskola vi varit så stolta över liknar mer och mer barnförvaring eller den gamla tidens barnhagar. Undrar hur länge till vår verksamhet får kalla sig för förskola?

8.

Det första du som förskollärare under utbildning slås av, är att det inte finns någon hjälp för barn som kan ha psykiska besvär.

Den vedertagna uppfattningen är nog att det finns ett helt team av specialutbildad personal redo att rycka in, och rädda ett barn som visar tecken på att det behöver hjälp. Men villfarelsen slås snabbt i spillror. Det finns oftast ingen hjälp för barn som behöver det, utan det är pedagogerna som får hjälpa så gott de kan.

I Härryda kommun försökte en förskolechef hjälpa ett barn som var i behov av stöd. Förskolechefen försökte anställa en resurs för barnet utan att förankra det varken i administration eller i verksamheten. Den personen var jag. Jag var helt oerfaren och blev självklart full av tvivel då jag skulle "arbeta under radarn" på föräldern. Jag kunde dock inte motstå att kunna få hjälpa ett barn i behov.

Den drömmen gick snabbt i kras när övrig personal började motarbeta och frysa ut mig. De hade beställt en pool i huset som skulle vara som en allt-i-allo. Då hade jag plötsligt två jobb. Jag fick inte möjlighet att sköta något av dem och lämnades ofta ensam med 20 barn i fullt kaos.

Vid utomhusvistelse fanns en lekplats med gungor på en höjd. Det var en plats utan tillsyn där ordinarie pedagoger mycket sällan fanns. Våldigt många barn lekte där. Jag tyckte att en pedagog skulle finnas där, så då arbetade jag på den platsen. Vilket betydde att jag var fast där vid utevistelse, de månader jag arbetade på förskolan.

Förskolechefen stod inte upp för sin initialt goda tanke, och hjälpte mig inte på något vis. Jag blev mer och mer utfrysad tills jag inte längre fanns. Att ta kontakt med lärarförbundet var lönlöst. Jag kallades "rättshaverist".

Till slut tog jag kontakt med en journalist som var förälder på förskolan - vilken i sin tur drog ihop ett föräldramöte där det framkom att förskolan brast på många sätt. Resultat: Barnet i behov fick aldrig hjälp, övriga barn blev tvungna att bevittna vuxenmobbing, en förskollärare under utbildning blev utbränd och tvingades till ett flera år långt avbrott i

studierna för återhämtning.

Än idag - trots ny kontakt med Lärarförbundet - är jag utan specificerad orsak portad från arbete i Härryda kommun.

Idag har jag ca 10års erfarenhet av arbete med barn, och sedan 2013 är jag legitimerad förskollärare med många goda referenser.

9.

Imitt fall har det varit turbulent i personalgruppen de senaste 1.5 år. Pedagoger som provat andra verksamheter, sjukdomar, personal som slutar och börjar. Inte riktigt veta vem jag jobbar med i ""morgon"" då det varit olika vikarier eller ingen alls. Då administrationen inte varit så behjälplig som de borde så har jag fått vara spindeln på nätet. På fritiden kontakter vikarier, skickat dem schema, tagit emot deras sjukanmälan etc. Instruerat vikarier som varit i köket. Så i det stora hela har vikarierna varit med barnen o jag gjort allt annat. Har ibland fått frågan - klarar ni er utan vikarie ?

10.

Jag är 47 år. När jag var 24 år och läste till förskollärare såg jag mitt drömyrke framför mig. Har nu varit förskollärare sedan 1999. Ett yrke som blivit tuffare och tuffare med åren. Nu håller bågaren på att rinna över. Jag är så trött på att alltid ha en oro/ stress när jag anländer till mitt arbete. Kommer det vara personal borta? Kommer vi att få vikarie?

Allt skall roddas runt, fixas trixas av personal som finns på plats. Samtidigt som barnen anländer och vill ha min uppmärksamhet. (Vi har en jättebra chef som gör sitt yttersta för att underlätta och hjälpa oss). Hon har dock två förskolor med många pedagoger och hon har inget trollspö. Hon kan inte fixa fram vikarier som inte existerar. Många gånger speciellt under de värsta vintermånaderna är det vi pedagoger som måste lösa vår situation, med halvkrassliga barn som alla behöver en trygg vuxen som ser dem. Under dessa perioder (Kan vara flera månader) är vi översvämmade. Vi försöker finnas där, till alla trötta ledsna barn som saknar mamma och pappa. Även i de fall då vi faktiskt får vikarier är stressen hög eftersom barnen självklart vill få tröst av sin vanliga pedagog istället för en för dem ny person. Att försöka finnas till för 10 2,5 åringar, 5 treåringar och två 4 åringar (17 barn) flera blöjbarn, barn som inte kan prata, barn med särskilda behov. Det kan som ensam välbekant pedagog när kollegor är sjuka kännas som du drunknar i skuldkänslor. Jag räcker inte till. Även när vi är på plats alla tre kollegor har vi så mycket som skall planeras, dokumenteras, genomföras. Vår läroplan skall "genomsyra" verksamheten. Sjutton barn, alla med olika behov och förutsättningar skall få sitt. Ofta måste vi slå ihop oss med avdelningen bredvid som har 23 barn. Min önskan är att kunna gå till mitt arbete och känna mig lugn, lämna mitt arbete och känna mig tillräcklig. Att varje dag känna sig orolig/stressad och otillräcklig orkar jag snart inte med längre. Flera kollegor är/har varit långtidssjukskrivna.

11.

Jag är i botten en glad och positiv människa, men är trött på allt hysch, hysch. Jag är trött på känslan av att inte räcka till. Känslan av att snart ha gett upp. Jag är trött på att inte hinna se alla barn och kunna landa i nuet. Att istället gå på knäna av stress och att inte räcka till. Jag är trött på att vi inte orkar gå ihop och stå upp emot en frånvarande chef. Jag är trött på att behöva gå till jobbet fastän magen skriker av magkatarr och oron som gnager. Men jag tar väl en tablett och går till jobbet. Annars får kollegerna jobba dubbelt. Ikväll får jag vila...

I stressade situationer kan man ofta reagera med hårda ord till varandra. Istället för att hjälpa varandra, stjälpes man varandra. Orken tar slut till att samarbeta och man önskar bara att kunna få sin egen verksamhet att fungera och ägna sig åt barnen hos sig själv och inte behöva stötta upp hos någon annan. En otillräcklighet sprider sig snabbt inombords och man går ofta till jobbet likgiltig numera. Jag går till jobbet, jag överlever och så går jag hem.

Eftersom vi på arbetsplatsen har en s.k. extralöpare anställd får vi inte sätta in vikarier. Förra veckan vabbade 4 kolleger. Hur många vikarier fick vi sätta in? Ingen. Den avdelning som skriker högst får vinsten att kamma hem löparen.

Eftersom vikarier inte får lämnas ensamma på en avdelning, innebär det att ordinarie personal från en annan avdelning med minst antal barn får flytta på sig. Oftast känner man den dagen att man vill ställa in aktiviteter och man får pyssla med varandra som verktyg ännu hårdare än vanligt och samla barn på utegården för där finns det mest plats. Men med det svenska vädret kan de yngre barnen inte stanna ute så länge. Detta innebär ju också den dagen när man äntligen kan pusta ut om man får lite mindre barn, den får ofta ägnas på en annan avdelning som stöd för en kollega som är borta.

Jobbar på en 3-5 årsavdelning. Jag är förskollärare, har en ny barnskötarkollega och så väntar vi på en ny förskollärare som har 3 månaders uppsägningstid från gamla jobbet. Under tiden turas 2 st gamla pensionärer åt halvtid till att täcka upp heltiden som saknas.

Stödteamet är inkopplat på 2 barn med extra behov, dessa barn får vi ingen extra resurs för, utan deras behov ska vi ta hand om, som övriga barn. Jag känner allt oftare att man ägnar dagarna åt att gå runt och ”släcka bränder” istället för att fånga stunden och kunna sätta sig ner och läsa en bok. Leka tillsammans. Skapa tillsammans.

Vi har oftast 15-16 barn till mellanmål på 2 vuxna. Oftast får jag inte sitta ner i lugn och ro utan måste lämna mitt bord bland 7 barn, för att stötta upp grannavdelningen som är ensam pedagog på 7-8 ettåringar, eftersom kollegan har slutat för dagen. Det är ofta här vi får höra av arga kolleger att vi måste stötta för att vi har större barn och det blir bittra miner istället för

att hjälpa varandra.

Ofta får vi ta in mindre barn till vår avdelning på eftermiddagen vilket slutar med att vi har uppemot 19 barn mellan 1-5 år på 2 vuxna. När man går hem kl 16 är man helt gråtfärdig.

Jag tänker mer och mer på vad som är kvalitét' för oss och vad som är kvalitét' för barnen.

Jag känner att min chef inte lyssnar, hon anser att vi ska lösa konflikter själva. Hon säger att det kommer att bli bra när vår nya kollega kommer, men är den nya kollegan beredd på att kastas in i elden?

Jag är 40 år gammal, har jobbat som förskollärare i 18 år. Jag tänker mer och mer på om jag orkar jobba med detta i 25 år till? Men vad ska man annars jobba med när man brinner för barn? Jag kommer ofta alltmer hem trött, sur och ledsen till familjen och jag beundrar min man som orkar stötta mig i mitt val av yrke och som orkar lyssna, försöka förstå och peppa.

Hässleholm

Förskollärare — Hässleholm

1.

Vi har kämpat hårt för att få resurs till ett barn som uppenbart behöver en extra pedagog vid sin sida hela tiden. Vi har haft möte med min förra chef och med min nuvarande chef. De säger att man kan inte göra något om inte föräldrarna är med på det. Detta innebär att andra barn blir fysiskt skadade under dagen. Personal håller på att gå in i väggen (barnet är hyperaktivt). När jag senast på ett möte tog upp detta och ifrågasatte NÄR vi i personalen kan och bör göra en orosanmälan, då blev jag utskälld av min chef inför alla.

Så en ny dimension till denna diskussionen. VARFÖR kan vem som helst bli förskolechef? Tydligen går man förskolechefsutbildning efter man fått sin anställning, varför?

Vi har också ett barn på en annan avdelning som är utåtagerande. Hur ska vi på 3 personer kunna skydda 14 andra 1-2 åringar från att bli bitna, slagna, puttade m.m? Vi hinner inte...

Vårdnadshavarna lämnar de finaste och mest värdefulla till oss, varför ska vi då stå och ljuga och spela upp en fasad?!?! VARFÖR!?

Varför får inte vi sätta ner foten och säga t.ex: - sömn är jätteviktigt för ditt barn, vi anser att hen ska sova middag. Varför ska föräldern välja när vi ibland träffar barnet fler timmar än dem? Varför har vi gått en akademisk utbildning? Jag tror att många föräldrar känner större trygghet om de kunde bett oss om råd, istället för att vi alltid ska vara så j-la neutrala och kundvänliga...

2.

På min förskola har vi för närvarande 4 vikarier. 4 ordinarie personal har slutat/är sjukskrivna. Att gå till jobbet med huvudvärk/värk i kroppen och magont efter ännu en sömnlös natt p g a stress på jobbet har blivit en (ohållbar) vardag för oss övriga. Stress p g a att ordinarie personal är borta, barn med långa vistelsetider och nedskärningar av pedagogtjänster. Förra terminen tvingades vi dra ner en tjänst (en pedagog slutade och ska inte ersättas) och i år ska vi dra ner på tjänsterna ytterligare. Besparingar kallas det visst..... Men kvaliteten får vi inte tumma på! Åh, nej, minsann!

3.

Jag har jobbat i förskolan i 38 år. Jobbat på många förskolor och har en bred erfarenhet. Jag gick ut min utbildning 1979, och den var då tvåårig. Vi blev utbildade både inom omsorg och pedagogik. Jag hade en bra utbildning med fantastiska handledare. Jag har alltid älskat mitt jobb, och det gamla slitna uttrycket att det var bättre förr, gäller för mig! Barngrupperna är för stora nu och allt blir sämre av att barnen nuförtiden är uppdelade i olika åldersgrupper. I t.e.x småbarnsgrupperna har alla samma behov och ligger på samma utvecklingsnivå, med små skillnader. Så är det i alla grupper. Konkurrens förekommer i alla grupper och blir mycket stor då barnen är i samma ålder. Det är mycket bättre för både barn och personal med syskongrupper. De äldre barnen kan hjälpa de yngre och vara bra förebilder. De yngre får bra förebilder o ett utvidgat lärande av de äldre. Behoven sprids ut med de olika åldrarna och personalen räcker bättre till. Lärandet har fått för stort fokus, så därför delas barnen upp så miljön kan inredas efter deras ålder. Den sociala biten blir tyvärr sämre då. Att barnen sen ska flyttas runt från småbarnsgrupperna till mellan grupp och sen äldstabarnsgrupp är inte heller bra. Det skapar flyktiga relationer till vuxna o de barn som stannar kvar i gamla gruppen. De åren som jag har jobbat i syskongrupper har varit mina bästa år. Jag ser med glädje tillbaka på alla de varaktiga relationer jag fick då jag följde barnen i sex år i gruppen, och de fick tryggheten av att ha en fröken över tid. Samma gäller för föräldrarna. Vi äldre är enormt viktiga för barnen och föräldrarna. Snälla politiker lyssna på oss erfarna o återgå till syskongrupper med lagom antal barn. 1989 lämnade jag en syskongrupp med 18 barn och vi var tre heltidsanställda. Det fungerade mycket bra i den gruppen på den tiden. Ingen var stressad eller utbränd. Omsorg och lärande var lustfyllt och gick hand i hand.

4.

När mina egna barn säger att de vill jobba i förskolan när de blir stora gör jag allt jag kan för att påverka deras tankar i annan riktning. Jag talar positivt om andra yrken som har bättre villkor än mitt eget som förskollärare.

Jag vill inte att mina barn ska få uppleva hur man slår knut på sig själv och ändå inte räcker till för barnen på avdelningen, trots att mina kollegor gör samma sak, eftersom barnantalet i barngruppen är för högt. Och är någon personal sjuk så får vi förhoppningsvis, FÖRHOPPNINGSVIS, vikarie.

Löneutveckling är inget att tala om trots tre års högskolestudier. Korta pauser existerar inte,

eller är det när man behöver gå på toaletten och snabbar sig som attan för att inte barnsäkerheten ska sättas ur spel bland alla våra 1-3 åringar.

Men det värsta av allt är det dåliga samvetet, att veta att jag inte räcker till för mina barn på avdelningen tillsammans med mina kollegor, med de villkor som råder i förskolan idag. Detta gör mig stressad, och det är bara en tidsfråga innan jag lämnar förskolläraryrket eller blir ännu ett tal i sjukskrivningsstatistiken. Våra barn och vi som arbetar med barnen i förskolan behöver bättre arbetsmiljö och mindre barngrupper!

5.

Snart har jag varit i yrket i 30 år. Tänk om detta kan bli året då det vänder. Varje förändring gällande barnantal och personaltäthet som gjorts under dessa år har ju bara varit till det sämre. Dessutom har ju arbetsuppgifterna som alla vet blivit fler. Även barnens vistelsetid har ju förändrats, och barnens dagar på förskolan har blivit längre. Jag arbetar 40 tim/vecka och det är många barn som har mer tid än jag.

Att alltid vara trött i huvudet och att aldrig känna att man räcker till kan inte vara menat som ett normaltillstånd när man verkligen gör sitt yttersta på arbetet varje dag.

6.

Ibland får vi barn som lämnas sjuka till förskolan. Det är tufft för en tvååring att lämnas 7.30-17 varje dag när hen dessutom inte är frisk. Vi hänvisar till BVC eller VC men får ibland ingen respons alls av föräldrarna. Dagen efter, trots samtal, kan barnet lämnas 7.30-17 igen, med samma antal timmar.

Jag frågade min chef om vi har rätt i denna situation att säga till föräldrar att de SKA hålla barnet hemma eftersom vi inte anser att hen klarar en dag hos oss. Då säger min chef att det har vi inte rätt till! Denna tystnadskultur är bara bra för chefer och de högre upp eftersom vi måste vara lojala mot dem.

Såklart vill man inte heller prata illa om sin verksamhet eftersom man vet hur oroliga föräldrarna blivit om de verkligen visste hur det ser ut hos oss. På förra APT mötet sa vår chef till oss att vi MÅSTE vara lojala mot henne, och inte prata med föräldrar om sådant som inte fungerar.

Hon blev nästan sur på oss för hon trodde att vi stod bakom två utdrag från skolverket ang barngrupper som två föräldrar mailat henne.

När ska vi få säga sanningen!??

Jag som förälder hade velat veta när mina barn var små, för då hade jag gjort andra val för dem! Men nu trodde man att de hade de bra hela dagarna!

Höganäs

Förskollärare — Höganäs

1.

Jobbat i 12 år som förskollärare nu och förstår inte hur jag ska stå ut i minst 30 år till. För det är vad jag gör, står ut. Jag står ut med stressen varje dag, att aldrig hinna med det som vi tänkt. Någon blev sjuk, eller vabbade. Inga vikarier. Vikarier som har sin första dag på en förskola? Ingen hinner visa vad som bör göras. Barn som skriker och vill ha uppmärksamhet, ingen har tid. Ljudnivå som når upp över 100 db när vi desperat mäter för att försöka få till förändring. Le mot föräldrar som vill ha sina barn längre på eftermiddagen fast vi är kort om personal, kunden har alltid rätt...inte berätta hur verkligheten ser ut, allt är bra.

Lokalvårdaren är sjuk, chefen ber oss städa toaletter för det finns ingen vikarie. Samtidigt ska det fyllas i papper från facket ang arbetsmiljön. Måste vara inne senast måndag, fredag idag. Fixa det, trolle med knäna! Fixa inför julen, pysselkväll med föräldrarna. En timme efter du skulle slutat, men den bjuder du väl på? Det är ju så trevligt. Inför detta måste det städas, kan inte se ut hur som helst. Allt över axelhöjd är upp till dig och kollegorna att fixa, måste tänka på lokalvårdarens arbetsförhållanden. Dessutom är det dags för alla leksaker att städas av. Barnen får komma i andra hand. 15 1-2 åringar på 2 personal på e.m. Utevistelse får utebli, vi hinner inte klä på alla innan det blir mörkt.

Hjärtklappning, sus i öronen och kallsvettig far man fram i korridorerna för att försöka få ihop dagen, se till så att det blir så bra det kan. Vikariestopp emellanåt, fortbildning för länge sedan indragen, nu ska vi lära av varandra. Tyvärr blir det bara ännu mer stress eftersom dessa lärtillfällen sker utan att tillsätta några extra resurser, så arbetssituationen blir ännu mer pressad för kollegorna som är kvar i barngrupp. Min chef är en av de som försöker, försöker göra vår röst hörd uppåt... ändå fick vi, innan den såå behövliga julleddigheten, ta emot beskedet att nästa termin blir vi 17 barn istället för 15... 17 barn som ska kämpa om uppmärksamheten från 3 vuxna. Barn som ibland inte kan gå, som inte alltid kommunicerar i ord. Barn som levt sitt/sina första år hemma i trygghet med föräldrar som i stort sett haft 100% fokus på dem och deras behov ska nu in i en miljö där stressen och otryggheten lurar bakom varje hörn. 17 barn som är 1-2 år!! Där vi som jobbar gör så gott, så GOTT, vi bara kan men aldrig når hela vägen till målet eftersom de förutsättningar vi fått är helt åt h*lvete!! Just det, den pedagogiska måltiden, du vet maten du ibland hinner slänga i dig (oftast kall) mellan varven när du inte delar/ torkar/matar/tröstar/ tvättar/ lägger de 5-6 1-2 åringar du har ansvar för vid ditt bord under lunchen, den ska nu höjas med 20 %.

God jul! Jag kommer inte orka...det är inte längre värt det.

2.

Genom dialog och observation konstateras att misstanke om vanvård eller annat hot föreligger gällande ett barn. Dock råder personalbrist (alltid) och många barn har specialbehov - ingen kan gå undan och kontakta soc. Vi får kontakta chefen, som mellan möten kontaktar soc. Vid frågan till chefen om detta verkligen är acceptabelt- att vi inte ens kan kontakta soc vid behov- blir svaret att ja, då får vi maila eller sms:a chefen som tar över. Så är det. Och det är okej, tydligen. Jag håller inte med.

Misstanke om allvarlig vanvård, hot, våld, misshandel eller sexuella övergrepp SKA anmälas direkt! Men tyvärr är det så att förskolan av idag får satsa på stundens överlevnad framför resterande livets livskvalité.

Fallet i fråga slutade dock lyckligt och ingen behöver oro sig! Barnet mår bra!

3.

Jag tog examen januari 2017 och arbetade drygt ett år på samma arbetsplats och bytte sedan, men stannade inom samma enhet. Första stället var personalbrist, öppna lokaler med noll resurser för ljuddämpning/avdelning (vem i all världen bestämde att rörelsedetektorer är bra på förskolor?) samt ett barnantal som uppdelat per pedagog måhända låter rimligt, men som i realiteten innebär att förebyggande arbete är det främsta arbetet. Vi lyckades ändå tack vare en driven arbetslagsledare organisera upp en vardag som ändå nådde viss kvalité, men tillbud och kränkningar var ändå förekommande varje vecka (dock var vi kollegor inte alltid överens, så allt blev inte anmält). Nu? Jodå, både tillbud och kränkningar sker - men det anmäls. Och det finns tid att följa upp varje enskild konflikt i både tio och tjugo minuter om så behövs, med de medel som behövs. Inte tvåminutersdomar som fick råda på första arbetsplatsen, för mer tid fanns inte innan nästa konflikt skedde på annan plats i lokalen eller på gården. Och det saknades som sagt personal.

Nu börjar jag på allvar bli den förskollärare jag vill vara och jag är så glad att jag bytte arbetsplats! Men jag undrar hur många fler nyutexaminerade som tränar in negativa normer på grund av situationen?

Höör

Förskollärare — Höör

1.

Allt brukar börja så bra på höstterminen (arbetar just nu med 1-2 åringar).

Några nya inskolningar och det finns tid, plats och rum för att lära känna varandra. Vi planerar och ser framemot att få en spännande tid tillsammans, barnen och vi pedagoger (och föräldrar så klart)! Vi umgås verkligen och det känns greppbart och äntligen (tror man) att nu, detta läsår blir det den kvalitet vi strävar efter! En barnantal som känns lämpligt vad gäller en

bra förskola, men... nej nej, snart kommer chefen med fler barn som måste ha plats, omedelbart, helst i morgon. I vissa fall kan familjer vänta, ”men om vi tar in det barnet nu så får ‘vi’ mer pengar!”

Och så håller det på, nya inskolningar var och varannan månad. Så i oktober/november är vi där igen... ilskan över att planeringen och dokumentationen blir lidande. Plus besvikelsen över det allra viktigaste, den fantastiska samvaron med barnen, blir alltför ofta stället ett : HJÄLP - JAG /VI - MÅSTE - ÖVERLEVA - DAGEN - beteende.

Besvikelsen, ledsen och mycket frustrerad konstaterar vi att det blev inte i år heller...det var som vanligt ett luftslott, den där förskolan med hög kvalitet som vi ville bygga upp.

2.

Har sedan ett par år arbetat med de yngre barnen, 1-3 åringar.

På förskolan där jag arbetar är det generellt mycket barn från tidig morgon till sen kväll. Nuförtiden arbetar många heltid och pendlar dessutom ganska långt = långa dagar för barnen på förskolan.

Det är sällsynt att det blir någon lugnare stund eftersom det är en stor barngrupp med 15-16 st, med ett få antal barn som är där mindre än 8-9 timmar om dagen.

Under morgonen är jag ofta ensam med 8-9 barn innan min kollega kommer.

På eftermiddagen är vi alltid två personal på allt från 12-15 barn. De är SMÅ barn och behöver mycket hjälp med omsorg och framförallt vill jag kunna erbjuda dem trygghet.

Under en dag i veckan går min kollega hem kl 16 på eftermiddagen vilket innebär att jag blir med allt från 8-12 barn under 30 minuter. Byta blöja känns alltid svårt eftersom jag då antingen får lämna barnen ensamma alternativt ta med mig alla barnen in på toaletten vilket ofta slutar med att de blir frestade av att leka med vattenkranen under tiden jag byter blöja = blöta barn.

När föräldrarna kommer vill de ofta veta hur dagen varit för deras barn (naturligtvis!) och då känns det alltid väldigt svårt eftersom jag i regel inte haft koll på just det barnet (vilket enligt min mening varit mycket lättare om vi haft en mindre barngrupp..) i regel blir det att jag får improvisera och säga att det varit bra utan att veta.

Under lämningarna är det också ofta kaos. Föräldrarna vill överlämna sin nyinskolade 1 åring till en trygg famn. Givetvis tar jag emot barnet och sätter mig och vinkar, men oftast blir det i kanske 2 minuter för sen vill nästa barn ha min trygga famn. Det känns så FEL mot både barn och föräldrar!

Järfälla

Förskollärare — Järfälla

1.

En öppningsdag på hösten, tavlan var så gott som fullskriven med frånvaro men några få vikarier skulle få oss att genomlida dagen. De första barnen började ramla in och allt verkade någotsånär lugnt, men efter 10 min kom smällen. Tre pedagoger ringde inom 5 min och meddelade att de skulle vabba, personalansvarig sjuk också, så vad skulle jag göra? Vi har en plan hur vi ska göra men ensam som jag var, fanns det inte en chans att jag skulle kunna ringa kända vikarier, ringa personal och be dem komma tidigare. Jag sprang till personalrummet, tog ett foto med min mobil på tavlan där det var 7 frånvarande, skickade detta via MMS till förskolechef och biträdande med ett bön om hjälp men ingen reaktion kom på detta. Jag kände mig utlämnad! Och till saken hör att jag gick in i väggen i mars och har kämpat mig tillbaks till nästan heltid och vill inte hamna i den situationen igen. Undrar ni hur det gick? Jo en förskollärare ringde av en helt annan anledning och när hen fick höra om situationen så kom hen till min hjälp omgående. Hade det inte varit för fantastiska kollegor, barn och föräldrar så vete katten om jag stannat kvar i yrket.

2.

17 barn ålder 1-3. Flera barn med utåtagerande beteende. Ett barn med diagnos från barnhem som kräver extra mycket uppmärksamhet och skydd från fysiska skador. En hel del tysta självgående barn som glöms bort. Vi är två heltid en på 50% olika vikarie som delar på 25%. Vi ska ha grupper, dokumentera och använda (som sällan funkar) och vi ska fylla i alla papper från chefen. Hinna diskutera med varandra om hur /vad vi lär oss/barnen. Vi ska gå fortbildning, lära ut till kollegor. Fylla upp på annan avdelning när det saknas folk. Vi ska diska plocka undan, städa matsalen, lyfta madrass och stolar varje dag för att få städat. Vi ska hålla ordning i biblioteket och i olika gemensamma förråd, vi ska beställa förbrukningsmaterial, vi ska sortera alla leveranser, vi ska gå skyddsron, brandron, vi ska visa runt nya föräldrar och kollegor på förskolan. Vi ska blogga och hålla föräldrarna uppdaterade, vi ska städa soprummet, vara vaktmästaren på förskolan, vi ska ha möten varje fredag och varannan tisdag förmiddag. Vi får slåss för ett schema. En liten titt på vardagen.

3.

Som skyddsombud påtalar jag brister för chefen eller önskemål från jobbet. Många gånger får vi höra att det är tjat, att det inte går att ändra, att det är godkända lekredskap. Men när jag avsäger mig ansvaret för om något händer, får man höra att det inte går. Sen får man ett mail från berörda personer där det står allt är godkänt. Hur kommer det sig att antalet olyckor fortsätter öka ?

När jag säger att vissa uppgifter vill jag inte utföra för att det är farligt ur säkerhet då får jag

höra; be någon annan. Vi har inte pengar till en vaktmästare. Hur kan det vara så?

Chefen är rädd för konflikter, ber oss ta hand om eventuella uppgifts-förändringar mellan kollegor eller hålla svåra samtal ensamma med föräldrarna. Hur får man chefen att se verkligheten i vardagen?

4.

Jag valde att läsa till förskollärare samtidigt som jag arbetade. Det var en tuff tid men samtidigt väldigt roligt. Under utbildningen lämnade jag skolans värld där jag varit i 15 år för att prova på förskolan. Jag arbetade först privat i Stockholm 9 mån sedan Järfälla i 3 år. Jag tycker förskolan kunde vara fantastisk men våra förutsättningar gör att allt faller. Vi blev sjuka väldigt ofta vilket gjorde arbetet tungt. Inga vikarier fanns tillgängliga och om det fanns någon så undrar man över deras val av yrke. När vi var full styrka på min avdelning fick vi ofta täcka upp för andra. Planeringstid existerade inte. Ingen reflektion eller meningsfull tid med barnens intresse som fokus. Vi passade barn! Efter 3 år valde jag att gå tillbaka till skolans värld och jag ångrar det inte en sekund. Har planeringstid, reflektion och högst två kvällsmöten per termin. Arbetar i förskoleklass och om någon är sjuk får vi vikarie om vi behöver det. Varför kan inte detta fungera på våra förskolor?????

5.

Kl 7 har man 3-5 barn. När andra pedagogen kommer kl 8 kan man ha 10 barn. När tredje pedagogen kommer 0830 har ytterligare två tre barn kommit. Kl 0915 har man 17 barn i åldern 1-3 år. Kl 15 går tre barn hem och en pedagog. Mellan tre och fyra byter man blöjor, städar matsalen, aktiviteter med barn och tar emot föräldrar. Kl 16 går en pedagog hem och man har 8 barn kvar då ska man börja stänga avdelningen, städa, slänga blöjor, ta emot föräldrar och aktivera barnen. Kl 1615 är avdelningen stängd och man slår ihop huset då kan man ha mellan 1-10 barn kvar beroende på avd.

Under dagen ska du lämna barnen för morgonmöte. Planering. Göra i ordning matsalen, städa matsalen, hämta mat, prata i telefon, ta emot leverans, fylla på förbrukningsmaterial och möten.

Till detta kommer barn du av säkerhetsrisk du inte får släppa med blicken.

6.

Terminen börjar med att grannavdelningen har två av tre på semester i två veckor. Dom har turligt nog bra vikarier, men föräldrar morrar. Avdelning 1 har en peagogd på semester och en pedagog har inte börjat än (nyanställd) och bara en vikarie. Avdelningen 2 har två nya kollegor som inte kan något. Summan av allt blir två avdelning med full täckning som ska hjälpa hela huset då ingen är själv med vik. Sen har en av dessa två avdelningar har alltid vik två dagar i veckan pga av studier.

Hur kan man som chef godkänna detta och sedan bli förvånad och irriterad när de gemensamma utrymmena inte blir prioriterade och klaga på att man som chef måste göra det själv.

7.

Arbetsuppgifter som finns utöver vad ni redan nämnt.

Bibliotekarie - hålla reda på vilka böcker som finns i huset. Hålla reda på dem. Packa upp och anteckna nya böcker.

Förrådet - beställa packa upp, inventera, läsa innehållsförteckning, plocka ihop och slänga gammalt och städa.

Kontoret - uppdatera viktiga pärmar och anslagstavlor med information. Maila, hålla föräldrarna med information, läsa information från chefen.

Personrummet - hålla rent, plocka iordning papper.

Inför sommaren - tugga papper, tvätta möbler, tvätta leksaker, tvätta kläder, tvätta sängkläder, möblera om på avdelning så städning är möjlig, ta ned från väggar och plocka bort material.

Barnen - lösa konflikter, plåstra om, hjälpa i badrummet aktivera, klä, leta saker, läsa för, prata med, lyssna på hjälpa.

Gården- sopa, sanda, skotta, hålla undan vatten, plocka skräp.

8.

Oj, jag vet inte vart jag ska börja!

Jag har arbetat i förskolan sedan 2003 och utbildade mig 2009-2013. Jag älskar verkligen att jobba med barn, men den senaste tiden har jag börjat fundera över om jag ska lämna förskolans värld hur mycket det än svider. Varför?

Idag är barngrupperna stora, pedagoger är ofta sjuka eller vabbar och det sparas in på vikarier. Sparas det in på vikarier så får man låna en pedagog "i huset", men det gör ju att den avdelningens dagliga planering inte blir av. Det är ofta så att vi som jobbar i förskolan måste hjälpa och stötta varandra för att det dels fattas folk och för att det är stora barngrupper. Det känns som att verksamheten, den pedagogiska verksamheten inte får ta den plats den bör för att jobbet idag handlar bara om att få ihop folk så att barnen får rätt tillsyn under en dag.

Den här terminen har varit ett helvete för mig då jag dels startat upp en helt ny avdelning samt haft kollegor som inte mått bra och sjukskrivit sig eller slutat. Detta resulterar i att det är svårt att hitta vikarier, de som är bra blir uppbokade på jobb. Vi har haft sån otur och haft 6 eller 7 olika vikarier för samma person. Det här gör att barngruppen blir orolig. Föräldrarna blir oroliga och verksamheten tappar sin pedagogiska kraft. Jag tycker det är så synd om vår framtid- barnen! Jag tycker det är synd om alla pedagoger som sliter som djur men får inget för det. Lönerna är skrämmande låga hos många barnskötare och även förskollärare.

Jag förstår att mina kollegor går in i väggen och är utbrända, jag själv är snart där! Mitt jobb senaste halvåret har genererat i viktnedgång, stressdrömmar, glömskhet och ångest. Det måste ske en förändring!

Min önskan är att politikerna såg till att:

*att alla kommuner erbjuder fri lunch till alla pedagoger

*att alla kommuner erbjuder arbetskläder för de som jobbar

*att alla kommuner har 4 pedagoger på yngre avdelningen 1-3 år (15 barn)

*att alla kommuner har 4 pedagoger på äldre avdelningen 3-5 år (20- 22 barn)

Vi som jobbar i förskolan får massor av extrauppgifter, här kommer exempel på saker jag mött under åren: Vi ska packa upp varor, torka bord, städa där inte städarna städar. sopa gårdar, plocka disk, diska efter lunch, duka, sopa golv, ringa vikarier, tvätta, skotta snö, boka teater, beställa varor, sanda gården pga av is. Det finns så mycket jag skulle vilja säga men nu måste jag sluta min berättelse

9.

Jag har arbetat på förskola i över 30 år. Började 1980 som barnskötare och vidareutbildade mig till förskollärare och blev färdig 2000. Har jobbat både i Stockholms och Järfälla kommun. Sedan 2001 i Järfälla. Jag har alltid älskat mitt jobb, att följa barnens utveckling och se när de kan själva, och vara medupptäckare och stöd. Har alltid varit engagerad och tagit på mig mycket. Jag har varit med om alla stora förändringar med t.ex. läroplanen och att vara en mer professionell institution. Det har varit roligt att förändra arbetet.

Men sista åren har hänt så mycket negativt, man känner sig hela tiden otillräcklig, hinner inte göra sina uppgifter, hinner inte med barnen på det sätt man skulle vilja. Det gäller att överleva dagen, med eller utan vikarier. När någon är långtidssjukskriven kan vi få nya vikarier hela tiden, till slut blir det inte en hjälp utan en börda att hela tiden visa hur de ska göra.

Hösten 2016 fick jag flera stressymptom: koncentrationssvårigheter, minnesförlust, sömnproblem, otillräcklighetskänslor. Jobbade då i en grupp med 15 st 4-åringar, där ungefär 10 st hade särskilda behov och inte kunde vara i en grupp. Vi var tre personal på dem och larmade hela tiden till ledningen, som inte kunde göra något p.g.a. ekonomin. Har sedan dess varit sjukskriven på olika nivåer. Men blir då också ifrågasatt av försäkringskassan.

För drygt ett år sen blev jag omplacerad till småbarnsavdelning. Arbetar med 1-åringar, som ju också behöver mycket vuxenkontakt. Vi har haft inskolningar hela tiden, varje månad. Provade att jobba heltid i höstas men fungerade bara några månader. Som förskollärare är det mitt ansvar att ha alla samtal med föräldrar, se till att den pedagogiska verksamheten fungerar, skriva dokumentationer o.s.v. Känner att min tid räcker inte till. Går varje dag hem med en känsla av att inte räkna till, att inte ha gjort tillräckligt för alla barn. Ibland blir man sittande med ett ledset barn i knät och då får man dåligt samvete att man inte hinner göra

aktiviteten som man tänkt. För man måste ju följa läroplanen och uppfylla alla andra krav.

Vi har nu 18 små barn och är 3 personal på dem, i maj kommer vi få överinskrivningar trots att chefen lovat mig att fler än 18 får vi inte.

Hur ska vi räcka till?

Jag har ca 5 år till pensionen, jag undrar hur jag ska orka? Det är svårt att hitta nya förskollärare, men man månar inte heller om dem som vill arbeta kvar.

10.

Jag har bytt kommun! Förut jobbade jag i en kommun där jag hade 10 st småbarn samt 11 st storbarn i en grupp som jag hade hand om tillsammans med tre kollegor. En stor andel av de "stora" barnen skulle ha räknats som småbarn om de varit födda någon månad senare. Något barn hade resurs. Barngruppens sammansättning påverkade inte antalet barn som skulle tryckas in, vid ett tillfälle frågade chefen hur många barn extra vi kunde ta då det fanns lång kö i kommunen och det saknades förskoleplatser. Jag gav förslag på att dela gruppen, dela personalstyrkan och i så fall kunde vi ta några barn extra. 12 barn på två personal är bättre än 21 på fyra personal. Om vi inte gjorde en förändring i barngruppsstorleken kunde vi inte ta emot ett enda barn till. Det var alldeles för pressat som läget var. Jag fick svaret att vi inte skulle dela på barngruppen och vi fick ytterligare ett småbarn i gruppen. Jag valde att sluta i den kommunen och flytta till Järfälla. Nu jobbar jag tillsammans med en kollega med en barngrupp på 14 barn. Många av dessa barn har föräldrar som är hemma och går 30 timmar på förskolan. Det finns en förväntan i väggarna att en personal inte ska vara ensam med för många barn, när jag stänger och har fem barn kvar när jag ska bli ensam vill inte min kollega lämna mig. Det är otrolig skillnad! Jag hinner med mitt arbete på ett helt annat vis. Jag har inte så många barn jag behöver möta varje dag, eftersom vi har en mindre barngrupp. Jag ser varje barn. Detta kostar inte kommunen mer än min gamla arbetsgivare, personaltätheten är till och med lägre på min nya arbetsplats. Men man har vett att minska på antalet barn och arbetssituationen blir därmed mycket lättare.

Förskollärestudent — Järfälla

1.

Jag är både mamma, barnskötare och förskollärestudent. Men för varje dag som går så ser jag hur förskolan bara glöms bort av politiker och samhället. "Det är ju bara barnpassning", är standard svaret. Men nej, det är barnens FÖRSTA skola, en skola som ska bedriva undervisning efter barnens egna förmågor och intressen. Men verkligheten ser inte ut så. Jag ser dagligen bakom fasaden hos min dotters pedagoger, hur de ler och säger att allt är bra, för dom får inte säga annat. Att ha 18 barn på tre pedagoger låter kanske bra, men i verkligheten brister det. Miljö som inte är anpassat efter barnantal, inte anpassat efter gruppen över lag.

Pedagogerna gör sitt bästa, med de möjligheter och resurser dom får, men de räcker inte! För ju mer jag lär mig i skolan, desto mer brister ser jag.

Har talat med politikerna om situationen i förskolan, upprepade gånger under olika tillfällen men dom bryr sig inte. Det märks när jag talar med dom att de bara säger standardsvar och väntar på att jag ska gå. Jag hoppas verkligen att samhället vaknar upp snart, för våra barn och vår framtids skull. För om samhället inte tar hand om barnen nu, varför ska dom ta hand om samhället sen?

2.

Läser just nu fjärde terminen till förskollärare. I litteraturen förskönas verkligheten, se, lyssna och bekräfta alla barn. Uppmärksamma miljön, vad förmedlar den till barnen. Praktisera ett utforskande arbete tillsammans med barnen, med stöd av små grupper och pedagogisk dokumentation.

1. Först och främst fattas de utbildad personal. Både förskollärare och barnskötare, de teoretiska perspektivet går förlorad, vilket är en av grunderna som förskolan ska vila på.
2. Ekonomiska resurser, material och vikarier sparas in.
3. Gruppstorleken, den talar för sig själv.
4. Reflektionstider, individuellt, med arbetslag och tillsammans med barnen finns sällan tid för.

Varför jag vet att verkligheten inte stämmer in? Har arbetat som barnskötare i 9 år innan jag började studera. Vi vart nekade vikarier, alla barn är inte på plats, så man skulle klara sig utan vikarie. Annars fick vi dela ut barnen. Nekad material, pengarna fanns ju inte. Brist på utbildad personal, brist på respons av ledningen. Precis liknade situationer som man kan läsa under #pressatläge

Varför jag fortsätter studera fast jag vet att verkligheten ser så mörk ut?

För att jag vet att min röst som barnskötare inte var värt något, har förhoppning på att som förskollärare att min röst har ett större värde.

Jag har även förhoppningar om att politikerna och samhället kommer vakna upp och inse vilket betydelse förskolan har, dels för min profession. Men främst för barnen, att deras rätt till utbildning och omsorg. Att barnen förstår hur värdefulla de är, nu och i framtiden, att deras åsikter och tankar också värderas.

3.

Barngrupp med flera utåtagerande barn eller barn som skapar funderingar. Vi har haft extra hjälp under ett halvår. Men kollegorna på övriga avd visar hela tiden avundsjuka. Får hela tiden höra ni är fyra. När någon av oss är borta får vi sällan vikarie med motiveringen ni är ju

tre nu precis som alla andra. Men vem ska ta ansvar om något händer när hjälpen är ensam med barnen. Hjälpen har ingen utbildning. Kollegor vill inte vara ensamma med vikarie men vi ska vara själva med utbildad hjälp. Kan man inte glädjas åt att avdelningen får hjälp istället för att vara svartsjuk. Stressen och arbetsbördan har blivit acceptabel sedan vi fått hjälp. Ingen annan i huset vill komma in till oss och jobba men de kan inte acceptera hjälpen vi har utan svartsjukan märks hela dagen. Vi borde glädjas åt varandra istället

Jönköping

Förskollärare — Jönköping

1.

Ohållbar arbetsmiljö! Tänk att ALLTID behöva hålla så många bollar i luften samtidigt. Och då är ändå barnen vårt främsta uppdrag. När ska de få komma första hand? Det är inte bara pedagogerna som befinner sig i en ohållbar arbetsmiljö. Många barn är långa dagar på förskolan. I alldeles för stora barngrupper. Hur ska de få ro att starta sitt livs lärande? Hur ska barnen hinna bli sedda? Är barnen de som kommer bli utbrända härnäst?

2.

Mycket har förändrats under de tjugo år som jag varit yrkesverksam som förskollärare. Det finns mycket positivt, men tyvärr även negativt. Förr var det viktigt att då något ansvar lades på en person, delegerades annat till en kollega. Är nu ensam förskollärare på två avd. Arbetsbelastningen är stor. Stressen visar sig på mig genom skakningar, brist på sömn och migränanfall. Har varit inne i väggen under ett år. Tillbaka igen. Älskar trots allt mitt jobb. Var rädd om mig och mina kollegor. Vi har ett viktigt yrke och det behövs fler.

3.

Mitt första år på kommunal förskola (efter ca 15 år privat) kan sammanfattas så här: Arbetat ihop med min kollega samt 25 (!) olika vikarier under första läsåret. I en småbarnsgrupp. Har haft fyra olika chefer under året varav en slutat och en är sjukskriven. Säkert 10 personal har blivit/varit/är sjukskrivna pga stress/psykisk ohälsa. Inga klara besked eller rutiner kring något. Kritiserar man ledningen möttes man av taggar. Nu ligger vi extremt mkt back ekonomiskt och måste hjälpas åt att täcka upp på avdelningarna, samtidigt som vi inte räcker till på egna avdelningarna. Barnsäkerheten, samvaron med barnen och kvalitén på verksamheten är bristande och jag överväger att lämna yrket, då jag själv är en av dem som nu är sjukskriven pga stress. Man försöker överkompensera alla brister för att man vill vara duktig och lojal men vem tackar en? Förskolan har blivit barnförvaring.

4.

Hej!

Arbetat som förskollärare sedan 2001. Chockad över negativa utvecklingen sista åren! Vi ska stå - på uppmaning av ledningen - med ett leende inför vårdnadshavare och vara positiva kring vår verksamhet. Sanningen är att vi slår knut på oss själva och bränner ut oss för att belastningen bara ökar, vi förväntas prestera mer med mindre resurser och det finns inga vikarier. Vi får ändra vårt schema med kort varsel flera ggr i månaden vilket ställer till det privat. Vi hinner inte tillgodose allas behov varje dag, hinner inte ge dem den tid de behöver för ex påklädning för vi är alltid under tidspress för att ex raster eller möten ska hinnas med. Barngrupperna blir större och större. Fler barn har längre dagar och fler barn kräver resurs. Beror ju på något tänker jag men samhället fortsätter bara köra på i 190. Känns inte som man bedriver någon pedagogisk verksamhet nu utan mer barnförvaring. Och det är inte utvecklande som pedagog heller.

Vi är många på min arbetsplats som mår dåligt och är sjukskrivna pga stress, även delar av ledningen, men inget händer. Överväger att lämna yrket för att ha ork och tålamod kvar för min egen familj och mitt privatliv, vilket jag inte har i nuläget. Förskolan börjar bli en verksamhet jag inte längre kan stå för och jag tror att samhället kommer att få betala dyrt i framtiden om inget radikalt görs! Som någon klok människa sagt: "Det är lättare att bygga starka barn än att laga trasiga vuxna." Högst tänkvärt och aktuellt!

5.

Jag har jobbat som förskollärare sedan 1996. Jag har de senaste två åren bytt arbetsplats tre gånger i någon slags naiv tro att "de är nog bättre där", "det kan inte vara så här illa överallt"... Avser då arbetsbelastning, barnantal, ja egentligen stress på alla plan. Bytte till och med kommun men insåg snabbt att där var läget om möjligt ännu värre. Nu har jag återigen sagt upp mig och ska ge yrket en allra sista chans, som förskollärare i förskoleklass. (Kanske är det bättre där?) Det känns otroligt tungt att ha lagt halva mitt yrkesliv på ett yrke som jag inte längre kan stå för, där varje dag är en enda röra och en djup känsla av att barn i förskolan idag lever i en riskfylld miljö och jag vet inte om jag vill veta hur konsekvenserna av denna barnförvaring blir på lång sikt.

6.

Tog min förskollärarexamen 1999 och har arbetat inom förskola/skola sedan dess.

Efter ca 1,5 år drabbades jag av min första utmattningsdepression. Det var en chock att komma ut i "verkligheten". Inget var som det sades vara under utbildningen.

Överfulla barngrupper från dag 1 och många av dessa barn som behöver mer stöd för att utvecklas, får inte det pga låg bemanning. Ibland är det så tajt med personal att man inte ens hinner gå på toaletten. Mycket ensamarbete pga för få personal. En dag var jag ensam med 17 barn. Chefen kunde hjälpa mig genom att äta lunch inne på avd denna dag. Sen var hon

tvungen att gå på möte.

Efter ytterligare 10 år in yrkeslivet drabbades jag av en andra utmattningsdepression. Detta har satt spår på mitt psyke och på min förmåga att hantera stress. Idag tål jag inte stress, har liksom ingen "av/på-knapp". Allt blir till stress, som kanske egentligen inte borde vara det. Har svårt för höga, plötsliga ljud och har fått tinnitus.

2014 tackade jag ja till en tjänst lite utanför staden. Efter bara några månader drabbades jag av kraftig bihåleinflammation. Denna inflammation ville liksom aldrig ge sig, jag behandlades med antibiotika 8 ggr under 1,5 års tid. Som av en händelse drabbades min lite äldre kollega av samma problem. När vi var ifrån lokalerna över helgen och annan ledighet försvann våra problem.

Påtalade detta för min chef att det kanske är något med luften i lokalerna, ventilationen eller kunde det rentav vara mögel....?

En dag när vi sitter och äter lunch med barnen märker vi att det börjar droppa från taket, på flera ställen dessutom. Det blir värre o vi får stänga av tamburen där plattorna i taket är så tunga av allt vatten att det finns risk för att de ramlar ner.

Min chef gjorde allt hon kunde för att trycka på så de på kommunen skulle åtgärda problemen med luften och fukten. Några gubbar kom och ritade kryss i taken där det läckt in vatten. Sen gick veckorna. Inget gjordes. Barn och vuxna befann sig i dessa lokaler i ytterligare 3 år! Skandal anser jag. Ytterligare kollegor blev sjuka i både bihålor och fick astmatiska symtom.

Till sist bestämdes det att delar av förskolan ska rivas, 3,5 år senare.

Nu är hela förskolan (5 avd)

evakuerad sedan ca 6 mån och vi är utplacerade i tillfälliga lokaler men ingenting händer.....

7.

Kan man effektivisera barn?

Tiden är just före jul. Närmare bestämt måndagen den 11 december 2017. På förskolan pågår hög aktivitet i form av förberedelser inför luciafirandet. Vi har bakat, pyntat, bjudit in vårdnadshavare, barnen har skapat, vi har övat sånger. Några kollegor sitter i en intervju med ett par studenter från Högskolan, de vill veta mer om vårt arbete kring genus. Några kollegor kommer att få arbeta över ett par timmar då andra kollegor blev sjuka eller vårdade egna barn och inga vikarier fanns att tillgå. På någon avdelning förbereds möte med kommande studenter. Vi blickar alla bakåt på året som gått. Vi inser att vi har fått jobba, i början av året gick det okej, personalen fanns, oftast på plats. Vår självskattning såg bra ut.

Men sen kom hösten. Någon avdelning fick veta att de skulle förlora en tjänst. Förskolan skulle spara. Men vi är vana att arbeta. Vi inser att vi måste omorganisera delar av vårt arbete. Det är i och för sig inte ovanligt. Vi är flexibla. Vi sätter oss med självskattningen vi gjorde föregående år och inser att vi inte ens är nära på ett par punkter. Det får gå, detta verksamhetsår har just börjat. Ondast gör det när vi möter habilitering och andra

vårdinstanser samt tar del av forskning som alla lyfter fram vikten av tidiga insatser som visat sig utgöra en stor skillnad för lång tid framåt, för barn i behov av särskilt stöd.

Det finns många barn i behov av särskilt stöd. När då ett barn får en diagnos och vårdnadshavare undrar vilket extrastöd/extraresurser förskolan nu kommer att få, får de ett unisont svar; inget alls. Förskolan ska klara detta arbete med de resurser de redan blivit tilldelade. Alla barn i behov av särskilt stöd får inte en diagnos. En punkt i självskattningen som vi skattade oss högt i föregående år var just åtgärder för barn i behov av särskilt stöd. De punkter vi ansåg vara särskilt gynnsamma var hög personaltäthet som möjliggjorde att vi kunde dela barngrupperna i mindre grupper. Vi kunde utforma särskilda arbetsstunder för de i behov av det. Vi kunde delta i barnens lek. Vi var tillräckligt med pedagoger för att kunna dela upp oss i den pedagogiska miljön. Inget av detta har varit möjligt under hösten. Tidiga insatser ger långverkande resultat, effekt för lång tid framåt. Vi har en stor kunskap i att möta barn i olika situationer, i olika behov och med olika förutsättningar. Vi har viljan och engagemanget att jobba med de utmaningar som finns i förskolan. Men, vi anser inte att vi längre ges möjligheten till det. Till att utföra de arbetsuppgifter vi enligt skollag, läroplan och FN:s barnkonvention har blivit ålagda att utföra och valt att utföra, vill utföra. Vi går på ledighet och har fått veta att vår prognos är mycket godare än vad som tidigare förutspått. Vi har sparat flitigt under hösten och förskolan går bra ekonomiskt, för andra förskolor går det inte lika bra.

Julen går. Vi träffas igen. Är glada att se varandra igen. Så kommer det där mötet. Det där mötet som får några av oss att falla i tårar. Vi som trodde vi skulle få diskutera remissen till den nya reviderade läroplanen. Vi får istället veta att den dagen just före jul, då vi som mest förberedde inför Lucia. Dagen, den 11 december har barn och ungdomsnämnden i Jönköpings kommun beslutat sig för att genomföra kraftiga effektivisering i förskolan. Effektivisering säger de? Vad består effektiviseringen av? För oss i verksamheten blir det en besparing och neddragning av personal. Neddragningar som kommer att ge stor påverkan för förskolan. Dessa neddragningar har redan klubbats, de har MBL förhandlats, de har till och med redan verkställts att börja gälla från den 1 januari.

Politiker lovar ständigt sänkt barnantal men istället överskrivs barn in på avdelningarna. Vi har nu fler barn än vi har hyllor, krokar och matplatser till. Vi har fler barn än vad famnen kan ta emot, armarna räcka till för och det finns förutsättningar för. Nämndens beslut från den 11 december innebär att barnpengen reduceras, det sker kraftiga sänkningar av den socioekonomiska pengan (dvs en särskilt pott med pengar som ges till de förskolor i särskilt socioekonomiskt utsatta områden, dvs de områden som är i större behov av mer resurser för t.ex. barn i behov av särskilt stöd). Det påverkar också stort att Jönköpings kommun beslutat om en modell med schablonlöner; alla anställda kostar lika mycket, vilket innebär en ökad

lönekostnad för vår verksamhet. Men det värsta är att informationen inte nått ut till alla berörda. På vissa enheter motsvarar neddragningen sex tjänster, på andra två. Alla drabbas.

Frågan är vilken riskanalys som gjordes? Det är oerhört svårt att få svar på frågor. Varför? Ingen vill svara på frågor, är det något som tystas? Vart ska de sparade pengarna gå istället? Vilken stöttning finns för oss förskollärare att klara vårt uppdrag och med den nya vision som den nya läroplanen målar upp?

Det är valår. Är det så att neddragningarna sker nu, i det tysta, för att sedan valfläskas upp lagom till valet. Så att vi då får tillbaka det vi redan hade? Ska vi luras att tro att det ska satsas på förskolan?

Det räcker nu. Nu vill vi ha förutsättningar att utföra det arbete vi är anställda att utföra och brinner för att utföra. Vi alla som arbetar i förskolan; 73 förskollärare, 23 barnskötare och 25 övrig personal som alla är anställda av Jönköpings kommun och ställer oss bakom denna skrivelse. Detta inlägg är ett exempel taget från verkligheten. Vi alla berörs och påverkas av neddragningarna men det kanske blir på lite olika sätt beroende på vart man arbetar.

8.

För mig tog det tvärstopp.

Och det märkliga är, att det som utlöste det hela va en Kram.

Många andra faktorer ligger naturligtvis bakom. Men just den Kramen fick mig att förstå att det här går inte!! Jag räcker inte till !!!

Jag kan inte vända mer ut och in på mig själv för att hela tiden INTE räcka till.

Kramen hade velat hålla om mig sen minst 14 dagar. Några hastiga i förbifarten hade vi hunnit med, men inte den där kramen där man får krama klart. Är man 6 år och van på förskolan, får man klara sig ganska mycket själv. Speciellt när det kommer 14 nya barn från småbarnsavdelningen och de flesta har blöja och inte fyllt 3 år.

Vi kramade klart den där kramen, som va så välbehövlig för oss båda.

Sen tog jag slut.

9.

Jag har arbetat inom barnomsorgen i snart 30 år och snart orkar/vill jag inte mer. Största skillnaden nu mot när jag började är barnens vistelsetid. Förr gick i stort sett alla barn 50% eller 75% idag går de flesta, ja, nästan alla barn, 8, 9, 10 timmar per dag. Vi har inte fått ökad personaltäthet till förskolan, snarare några barn till i vår grupp för kön är så lång. Vi har också fått mycket mer administrativa uppgifter och mycket praktiskt som ligger på oss. Vi kan vara ensamma med 10-12 småbarn på eftermiddagen....det ansvaret vill jag inte ha!! Jag är så trött på att aldrig ha ett schema utan det ska ändras hela tiden- flexibel är mitt för och efternamn. Missförstå mig rätt, jag älskar mitt jobb med barnen men nu tar allt annat för mycket plats och energi.

10.

Vi började ht 2017 med att starta upp med två personal kort i vår personalstyrka! Vi arbetar med åldrarna 2,5 år -6 och antalet barn är 40 st och de flesta barn har långa vistelsetiden. Dessutom är det två barn med speciella behov som behöver en vuxen person hela tiden vid sin sida för sin egen skull och för de andra barnen ska få lugn och ro ibland. Att ha ett så stort antal barn på samma yta måste man ha en tydlig struktur och dela barnen i små grupper. Och alla pedagoger måste veta och ha planerat genomförandet i sin grupp och delgett de andra pedagogerna, så det blir en röd tråd i barnens lärande. Men när vi hela tiden arbetar med två personal kort och inga vikarie finns, och kommer det någon vikarie så får du hela tiden tala om vad den ska göra. När sen vi blir ytterligare en personal kort och det endast finns en förskollärare och en barnskötare som är de enda utbildade på 40 barn. Då blir det kaos och jag som förskollärare lyfter med mina chefer att jag inte kan garantera barnens säkerhet längre. Trots att både jag och barnskötaren jobbar övertid varje dag. Vi får bara samma svar av våra chefer att det inte finns några vikarie. Dessa chefer åker växelvis på semester och vilar upp sig. Efter en och en halv månad tar orken slut för oss båda utbildade, och våra kroppar och hjärnor säger ifrån, så vi måste bara gå hem och sjukskriva oss. Så med tungt hjärta lämnar vi barnen som inte garanteras den säkerhet de har rätt till och inte heller sker det något lärande, utan det blir bara en förvaring av alla barn! Jag har arbetat som förskollärare i 30 år men har aldrig förr haft en så stor oro för vad som sker i förskolorna just nu. Politiker, föräldrar, chefer, förskollärare, specialpedagoger och barnskötare vi måste VAKNA och säga STOPP ! Som förskolan är idag är den inte för barnens bästa.

11.

Förra veckan på småbarnsavdelning 1-2 åringar: måndag-onsdag: 2 personal/16 barn, torsdag-fredag: 1 ensam personal med 9 barn. No more words needed....

12.

Jag jobbade på en småbarnsavdelning med 16 stycken 1-3 åringar på fyra personal, det kanske låter okej på papper men problemet var att barnen hade långa dagar så vi kunde ha 11-13 småttingar på två personal till mellanmål! Jag kände att jag inte räckte till för barnen, sedan blev det inte bättre att det var svårt att få tag i bra vikarier. Jag fick stressymptom som hjärtklappning, grät mycket, trötthet, känslig för ljud och för mycket intryck. Chefen kunde inte göra något åt arbetsmiljön enligt henne. Så jag sade upp mig från min fasta tjänst i kommunen. Just nu jobbar jag på en privat förskola där grupperna är mindre och det funkar bra att jobba heltid utan att vara helt färdig när man kommer hem som tidigare!

13.

Jag är förskollärare och har arbetat i yrket sedan 1982. I början av min karriär arbetade jag i en barngrupp med 15 barn på tre heltids förskollärare. Lokalerna var bra. De var genomtänkta för att fungera praktiskt. Flera mindre rum. Vatten på avdelningen för dryck, experiment och annat. Två torkskåp för blöta kläder. Rejäl hall. Stort rum för rörelse och gemensamma

aktiviteter i huset. Ateljé, lera, färg och ett starkt kreativt tänk.

Uttemiljön var full med växter, sand och vatten att bygga med, kojor att krypa in i, m.m.

Vi hade tid och möjligheter att skapa relationer, läsa böcker, dramatisera, ha språklek, ge stöd, diskutera pedagogik och det fanns inte mycket stress. Inte hos de vuxna och inte hos barnen. De impulsdrivna och utåtagerande barnen fanns inte i samma utsträckning. Läroplanen fanns inte men vi arbetade inte planlöst. Förskolan har alltid haft mål för sin verksamhet. På denna tiden hette dokumenten "jag-utveckling", "begreppsbildning" och "kommunikation". Inom dessa områden formulerades målen för terminen och för verksamheten med barnen, där leken var metoden för barnens utveckling. Närvaron med barnen var hög!

Nu 2018, arbetar jag i mycket små lokaler (två små rum) och en barngrupp på 21 barn. Personaltätheten är nu 1 förskollärare 75%, 1 förskollärare 100% och 1 barnskötare 80%. Klockan 10.00 ska vi vara alla på plats. Klockan kvart i 12 börjar våra raster och klockan 13.30 slutar en pedagog. Vi är alltså tre vuxna med 21 barn ca: 2 timmar om dagen som mest! Resten av dagen är vi endast 2. Klockan 16.00 kan man bli själv med 16 barn!!! Stressen är otroligt hög för både vuxna och barn.

Barn med dålig impuls kontroll och utåtagerande beteende har definitivt ökat. Barn som uppvisar depression likaså. Vad är det för krav vi ställer på våra barn?! Hutlöst! De blir självklart oroliga och stimmiga att bli ihopfösta i så stora grupper på liten yta med få vuxna att få tröst och vägledning av. Vi försöker hela tiden dela barnen i mindre grupper och hitta strategier för att minska stress. Förskolan är definitivt i kris!!!!

Till detta kommer en enorm arbetsbelastning utöver att arbeta direkt med barnen för pedagogerna. Dokumentation, planeringar, reflektioner, ansvarsområden, ny forskning, materialvård, beställningar, städning, mail, digitalisering, kvalitetsarbete, mm.

Forskning och erfarenhet och alla vet egentligen precis var felet ligger men INGEN GÖR NÅGOT!! Mindre barngrupper är den enda lösningen! Förskollärares och förskolebarns arbetsmiljö är helt galet stressig i ofta mycket opraktiska lokaler. I nybyggda lokaler dessutom!! Ju tidigare insatser för våra barn i förskolan, gör skolan bättre och gynnar hela samhället. Politiker måste förstå att insatser i förskolan ger frukt i framtiden!

Jag känner inte någon stolthet i yrket. Jag har även en konstig skamkänsla över att inte bli värdesatt bättre utan undrar...har vi den arbetsmiljö och lön som politiker tycker att vi förtjänar? Sveriges barn, blivande samhällsmedborgare....förtjänar inte de heller bättre? Nu är klockan 20.20 på kvällen. Arbetsdag imorgon. För att orka är det nu sängdags."

14.

Jag har inte jobbat så jättelänge som förskollärare, utan bara några år. Dock var jag inte bland de yngsta under min utbildning, men jag känner redan nu att jag inte kommer orka jobba tills pensionsålder, inte som det ser ut nu. Då har jag över 20 år kvar dit. Jag trivs med mitt jobb, men det finns mycket som tär på en. Det är stressigt, kan vara högljutt, mycket sjukdomar som går runt (både bland barn och personal) och det känns ibland som man skulle behöva klona sig. En stor nackdel är också det här med karensdagar. Vi som hela tiden utsätts för olika smittor, blir nysta/hostade på eller blir nerspydda och kan bära med smitta hem till vår egna familj, ska vi verkligen behöva ha en karensdag om/när vi blir sjuka? Vågar man ens bli sjuk då? Har man råd med det?

15.

Då var det dags, taggad till tusen efter nästan 1 1/2 års föräldraledighet att återgå till mitt arbete. Så kändes det i söndags. Nu en vecka senare är man inte längre lika taggad. Överfull barngrupp och fler som ska få plats, inget fungerande schema, verksamhet vad är det? Omsorg är det snarare vi bedriver och knappt det heller känns det som ibland. Allt det som man tänkt och inspirerats av under sin föräldraledighet, det gör vi sen när jag är tillbaka i arbete är som bortblåst. Har inte arbetat så länge som förskollärare men tanken att byta yrke kommer då och då tyvärr, då man gärna vill orka vara mamma och fru också.

16.

Har 11 st 3-4 åringar själv och springer som en tok mellan rummen, har två trygghetssökande barn i händerna som kånkas med mellan rummen. När jag springer förbi ett barn som sitter i soffan, håller hen fram en bok och frågar mig; "Kan du läsa den här för mig..?" Jag kan inte se att det finns en chans i världen att sitta med ett barn och läsa en bok!

Då bestämde jag mig för att jag ska överleva denna terminen ut, fram till sommaren sen kastar jag in handduken för jag vill inte jobba för nåt jag inte kan stå för och vara stolt över.

17.

Kommunen säger att dom "bjuder" sina anställda på en paus om ca 15 min, men har aldrig under mina år som anställd kunnat/hunnit att ta ut den pausen!

18.

Skriver hemifrån när jag än en gång fått gå hem från jobbet då migränen kommit som ett brev på posten. I förra veckan fick vi ta emot tre nya barn då det saknas förskoleplatser. Vi har nu 45 barn på 6 pedagoger. Vi jobbar allt vad vi kan för att båten inte ska sjunka men snart kommer den att göra det.

Jag är 26 år, varit sjukskriven för utmattning och funderar efter 2 år inom yrket varför jag inte lyssnade på min mamma som varnade för stressen. Kanske dags att sadla om. Men känns tråkigt att behöver ge upp något som man brinner för pga att jag inte orkar och får det stöd jag behöver.

19.

Imorgon skickar jag in min ansökan om nytt jobb. Om jag får tjänsten så lämnar jag förskolläraryrket. Jag lämnar mot min egentliga vilja, för min och mina barns skull. Situationen för förskolor i Jönköping är på väg att haverera. Jag älskar verkligen mitt jobb med barnen men då det dåliga samvetet ständigt gör sig påmind. Jag känner mig allt som oftast otillräcklig på arbetet och vetskapen att vi ska sträva åt vår verksamhet kraftigt framöver. Gör att jag väljer att lämna nu när tillfälle dök upp, innan det är för sent, innan all ork är slut. Synd att kommunen ser ut att mista ytterligare en förskollärare i ett område som har svårt att rekrytera nya.

20.

Jag är ensam med sju småbarn till frukost - chefen godkänner att fler barn kommer. Föräldrar lämnar sina barn och undrar då om jag är ensam och "varför får jag lämna barnen tidigare om du är själv?". Tre nyinskolade barn och jag är gråtfärdig pga hög stress, detta innan 8 på morgonen. Detta händer ofta. Jag ifrågasätter men "det är så det är för alla, det är inte extra jobbigt för dig".

Pga schemat inte går ihop dras det av min barnfria tid och läggs in i barngrupp.

Jag blev sjuk på jobbet, sa till chefen att jag behöver åka hem. Fick till svar att "åker du nu lämnar du din kollega ensam resten av dagen, vi får ingen vikarie med så kort varsel". Jag stannade och blev sedan sängliggande ett par dagar...

Det fattas ständigt personal, nu saknas det personal på 100% konstant och cheferna har inte ens lagt ut annons - "vi klarar detta tillsammans om vi tänker positivt".

Vissa dagar går det inte att få ut raster utan att lämna en kollega ensam med alla barn, (jag har börjat gå på rast ändå för att jag behöver den pausen), men chefen anser att det går att lösa - vi måste bli mer positiva...

Blir ofta övertid, beordrad, i anslutning till när vi går (ska gå) hem. Jag har slutat planera något efter jobbet för jag får så ofta avboka... Jobbar vi inte över så är det arbetsvägran och det kan leda till uppsägning har en kollega fått höra.

Ska vi köpa något får vi lösa allt, jag har börjat göra allt på min barnfria tid (vilket borde vara självklart), skriver in restid plus reseersättning (bensin) - och detta är inte okej. För att "alla andra bjuder på det".

Vi får många tack, hejarop och uppmuntran på att vi är bra. Men! Det finns inte en tillstymmelse till förändring och de där regelbundna tacken känns inte så bra längre. Ganska

nyss fick vi en tårta för att vi är så bra, dock var den inte laktos/gluten/nöt-fri så hälften kunde inte äta och chefen förklarade sig med att hen har så mycket att tänka på att det glömdes bort... Fin tanke men det räckte inte hela vägen. Främst av allt är jag trött på den höga arbetsbelastningen, allt vi ska göra utöver (det är ofta vi städar, tar kökstjänsten, skottar snö, sandar, lagar grejer), brist på vikarie, och chefernas otrevliga attityder. Jag har jobbat som förskollärare i snart sju år och jag funderar på att säga upp mig, utan något annat att gå till... Jag orkar inte, men framför allt vill jag inte slita ut mig för det här jobbet som inte leder mig någonvart. Alla mina vänner, min sambo, min familj uppmanar mig att sluta. De ser hur dåligt jag mår och att detta tär på mig otroligt mycket. Jag orkar inte göra något på helgerna, från det att jag kommit hem på fredagkväll till söndagkväll vilar jag - för att jag måste orka jobba... Det där någon sa: Vi lever inte för att jobba, vi jobbar för att leva... 🙌

Förskollärestudent — Jönköping

1.

Jag hade arbetat inom förskolan i ungefär sex år innan jag till slut bestämde mig för att ta steget att studera till förskollärare. Varför tog det då så lång tid? Redan när jag efter gymnasiet började arbeta med barn visste jag att det var det jag ville göra, men det slit som jag upplevde att det var i förskolan var det som höll mig ifrån att börja läsa.

Nu har jag inte lång tid kvar på förskolläraryrket, längtar efter att få kalla mig förskollärare, jag kommer att göra det med stolthet. Jag längtar efter att använda all den kunskap jag har med mig nu... eller kommer jag kunna det eller blir jag någon som förvarar barn? Vad händer då med mig? Med all den iver, med det engagemang jag har, hur blir det då när det pga icke tillräckliga förutsättningar inte går att genomföra? Att inte kunna ge barnen en verksamhet där de utvecklas, lär och har roligt? Där jag inte kan vara den närvarande förskollärare som jag vill? Att känna sig otillräcklig varje dag, hur länge håller man då?

2.

Jag arbetade som månadsanställd vikarie innan jag startade mina studier till att bli förskollärare. Och under en eftermiddag vet jag inte hur det gick till, men jag stod kvar med 7 st 1,5 åringar ensam!

Det var ofta jag kunde vara ensam kvar men inte med så många barn.

Och pricken över i:et var att ett av barnen behövde byta blöja... försökte ringa in till mina kollegor men även de var ensamma kvar. (Klockan var runt 16.15).

Så där står jag instängd i ett rum med 7 småtingar och försöker få dem att vara snälla och stilla medans jag byter blöja. Aldrig känt mig så stressad och pressad som då. Så ska det inte behöva vara!

3.

Jag arbetade som månadsanställd vikarie innan jag startade mina studier till att bli förskollärare. Och under en eftermiddag vet jag inte hur det gick till, men jag stod kvar med 7 st 1,5 åringar ensam!

Det var ofta jag kunde vara ensam kvar men inte med så många barn.

Och pricken över i:et var att ett av barnen behövde byta blöja... försökte ringa in till mina kollegor men även de var ensamma kvar. (Klockan var runt 16.15).

Så där står jag instängd i ett rum med 7 småttingar och försöker få dem att vara snälla och stilla medans jag byter blöja. Aldrig känt mig så stressad och pressad som då. Så ska det inte behöva vara!

Kalmar

Förskollärare — Kalmar

1.

32 stycken 3-åringar på en och samma avdelning där personalstyrkan lider hög frånvaro pga stress och utbrändhet. Ansvar ges till utbildade och unga vikarier vilket är enormt orättvist mot både barngrupp, vårdnadshavare och personal. Det behövs mindre barngrupper och rimliga förutsättningar för ett hållbart lärararbete. Att behöva "hålla ställningarna" varje dag går omöjligt i linje med läroplanens intentioner eller det förskolepedagogiska uppdraget.

2.

Man blir så ledsen över situationen, både för sin egen del men även för barnens. Jag bestämde mig redan när jag var 11 år för att bli förskollärare. Målet i högstadiet var att komma in på barn- och fritid och sen vidare mot Kalmar och förskollärarytbildningen. Jag minns min egen tid på dåtidens dagis som väldigt lugn, rolig och med närvarande pedagoger. Jag hade en föreställning om att det skulle bli detsamma när jag själv var läraren, lugn och rolig arbetsplats där jag känner mig närvarande. När jag läste utbildningen var jag runt och vikarierade mycket på olika förskolor, jag tänkte då att alla som klagade bara var trötta på yrket och en aning bittra. Kunde aldrig föreställa mig hur verkligheten såg ut, och värre har det blivit. Yrket som jag har kämpat för i 17 år var/är inte alls som jag tänkt mig. Jag känner sällan att min arbetsmiljö är lugn, dels för att vi ofta är kort om folk och inte får in vikarie pga budget men också för att det är alldeles för många barn i för små lokaler. Vi är 2,87 på 16 barn (1-3år). Sen är det så många barn som har långa dagar. Vi snittar 14 barn till frukost och 15 till mellis. Alltså har vi inte möjlighet att täcka hela behovet av personal under dagen. Jag vill tycka att mitt jobb är Roligt, men oftast är det så stressigt så jag inte ens hinner känna efter eller reflektera över om det är okej eller inte. Jag hinner aldrig samtala med barnen, spela spel eller knappt lära dem knäppa jackan eftersom allt måste gå i 110 under hela dagen. Och jag känner mig allt annat än närvarande då det är 110 andra uppgifter som måste göras

samtidigt. Jag blir så less på känslan av otillräcklighet och att jag aldrig får möjlighet att göra det jag önskar med barnen. Jag känner mig inte som en förskollärare eller pedagog, snarare en barnpassare som önskar att man kunde trolla med knäna. Jag önskar verkligen att barnantalet minskar i våra barngrupper men också att vi alltid ska få in vikarie vid bortfall. Förskoletiden är en väldigt viktig tid för barnen och det är synd att den kastas bort på grund av att personalen i förskolan inte hinner med och är förstörda av stress. Det måste hända något nu, nu, nu, NU!!!

Sen tycker jag att det är helt galet att politiker ger barn till föräldralediga rätt att vara på förskolan heltid när vi inte ens har möjlighet att lösa situationen för de barn som har två arbetande föräldrar. Välkommen att testa jobba hos oss en dag så tror jag de skulle ändra sitt beslut.

3.

På den förskola jag arbetar på har vi sedan december fått veta att vi är övertaliga och att viss personal behöver bli omplacerade, inklusive mig. Sedan denna information kommit till oss har vår chef knappt sagt ett ord till oss, varit frånvarande under många dagar och undvikit att svara på personal/vårdnadshavares frågor. Föräldrarådet har varit oss till stor hjälp då de anser att vi inte klarar av att ta hand om alla deras barn på den förminskande personalstyrkan som kommer bli. Siffror som finns är: På den yngsta avdelningen, 1 år, kommer det bli 19 barn på 2.75 pedagoger(6.5 barn/ped). På en 1-3 år kommer det finnas 28 barn på 3.75 pedagoger (7.5 barn/ped).

Sedan december har atmosfären på arbetsplatsen sjunkit markant. Det är så negativ stämning att det går att ta på. Många har nu blivit sjuka och är hemma. Vissa dagar kan vi ha sju i personalen hemma av olika anledningar. I normala fall hade vi, med hjälp av vikarier, kunnat hjälpa till på avdelningarna. Men i nuläget är vi maxade och kan vara 2 pedagoger på varje avdelning. Som exempelvis i torsdags då jag väljer att gå till jobbet trots att jag hade behövt vara hemma och vila pga sjukdom. Då var vi två pedagoger på 10 1 åringar varav 4 barn grät. 2 nyinskolade, 1 under inskolning och 1 som inte sovit bra under natten.

Detta kommer bli deras verklighet. ren barnpassning och att knappt kunna få en paus eller koppla ifrån jobbet när man kommer hem, sova genom natten mm.

Detta var nog det jag kände var viktigt. Detta startskott som bara kommer bli värre med tiden. Chefen säger att pga budgeten så kommer 2018 bli ett mellanår. Underförstått kommer alla få leva i misär under 2018 och till 2019 kanske det kan bli bättre...

Tack för mig. Och hoppas vi kan påverka till en stor förändring för förskolan och rädda våran framtid!

4.

På vår avdelning har vi 6.3 barn per personal 3.25%

Fler barn är på ingång 2 inskolningar nästa v, 8 kollegor sjukskrivna.

3 kollegor blev övertaliga efter nyår , heltidstjänster!

Förra veckan och denna, stöder upp för andra avd idag ute 2 personal på 19 barn.

Jobbat i 41 år älskat mitt yrkesval, hade tänkt att ta pension om några år med flaggan i topp, men går nog till sommaren!

Sover dåligt, stressymtom, klump i magen när man kommer på morgonen!

5.

Det är tidigt på morgonen och jag går in till öppningsavdelningen för att kolla läget. Har någon i personalen ringt in sig sjuk idag? Japp. A och B är sjuka. B blir nog hemma hela veckan med magsjuka. Det är bara tisdag men jag önskar redan att veckan är slut. Vi har redan personal som är borta och imorgon ska C gå på semester i en vecka. Det innebär att det är fem personal borta idag och sex stycken imorgon.

Jag är husansvarig och meningen är att jag ska pussla ihop dagen och veckan. Jag går in till tavlan där jag har översikt över personalen. Kollar barnantal på varje avdelning. Hm. De stora barnen får återigen gå med färre pedagoger för att täcka upp behovet hos de små. De kräver fler pedagoger med blöjbyten, påklädning, sövning, matning osv. Jag ringer efter vikarie och ska få besked om en halvtimme. Jaha.

Eftermiddagen ser gles ut så jag får be D att jobba över en timme så F slipper jobba ensam tills barnen glesas ut vid 17. C kommer in och rynkar pannan. Suckar förtvivlat och undrar om han verkligen kan gå på semester? Det ständiga dåliga samvetet när man är borta. Jag klappar honom på axeln och säger att det inte är någon fara. Vi har klarat det förut! Men inombords stiger paniken. Händer det en olycka till följd av bristande tillsyn ligger vi illa till. Det här känns inte bra.

Telefonen ringer och jag får beskedet att det inte finns någon vikarie ledig idag. Jaha... jag skriver på tavlan att efter mellanmålet får vi återigen hjälpas åt ute alla avdelningar tills vi kan gå in vid 17, när de flesta barnen har gått hem. Innan jag går in till min avdelning för att hjälpa till med frukosten klistrar jag på mitt leende och försöker tänka positivt - en hektisk dag går i alla fall fort och snart är jag hemma med familjen igen. Dock trött, sur, ledsen och med ett ständigt gnagande dåligt samvete.

6.

Jag arbetar på en tvåårsavdelning på 20 barn (varav 3 med särskilda behov) på 2,75 tjänster. Det är ofta en eller flera pedagoger borta, så vi får hjälpas åt över avdelningarna och ibland slå ihop avdelningar, många gånger är vi tvingade att gå ut med barnen för att överhuvudtaget klara av verksamheten. Jag känner mig oerhört stressad under dagen, känner att jag springer

runt och släcker eldar när barnen hamnar i konflikter, när de blir ledsna eller när jag ska ta emot barnen på morgonen. Matsituationen är ohållbar då vi sitter 1 pedagog och 7 tvååringar. Jag sitter sällan ner och får stressäta. Har fått problem med mage och yrsel, nu har jag blivit sjukskriven för att jag är på väg att bli utbränd. Jag har arbetat i förskolan i 29 år och älskar mitt arbete, men det har aldrig varit så hög arbetsbelastning och så stor frustration över att inte kunna utföra sitt yrke och inte räkna till.

Detta är orimligt!!!

7.

På vår avd har vi 6.3 barn per personal 3.25%

Fler barn är på ingång 2 inskolningar nästa v, 8 kollegor sjukskrivna.

3 kollegor blev övertaliga efter nyår, heltidstjänster!

Förra veckan och denna, stöder upp för andra avd idag ute 2 personal på 19 barn.

Jobbat i 41 år älskat mitt yrkesval, hade tänkt att ta pension om några år med flaggan i topp, men går nog till sommaren!

Sover dåligt, stressymtom, klump i magen när man kommer på morgonen!

8.

På vår förskola flyr personal, det är stora grupper, hög arbetsbelastning, många barn har väldigt långa dagar vilket gör att personalen inte räcker till tidsmässigt. I slutet och början av dagen är det alldeles för tunt personalmässigt. Sjuk personal ersätts oftast inte utan vi själva får "rodda ihop dagen" så gott det går. Väldigt ofta får förskolechefen och biträdande gå in i barngrupp då det blir situationer när vi inte kan garantera barnens säkerhet pga personalbrist. Vi hade iofs inte fått vikarie ändå för det finns nästan inga. Jag själv har varit sjukskriven nu drygt 1.5 år mer eller mindre, stress som endast är jobbrelaterat. Vi har många flera kollegor som inte mår bra pga arbetssituation. Vi har haft möte med barn och ungdomsnämnden, vilket resulterade i att han INTE tyckte vi hade stor arbetsbelastning. Han hänvisade endast till siffror. Han tyckte gott vi kunde sänka våra egna krav (för det gör han själv) men det rimmar illa med vilka krav vi har på oss utifrån läroplanen. Snart har vi inget val, för att vi inte ska gå under blir det snart barnpassning endast, men man vill ju att barnen ska få med sig kunskaper inför skolstarten, barnen är vår framtid och vilka konsekvenser ger denna högljudda, stressande miljö i längden. Redan nu ser vi barn som har svårt att hantera dagens förskolemiljö. Inte bara en gång har jag funderat över att byta yrke trots att jag älskar att arbeta med barn.

9.

Hej min berättelse kring tystnadskulturen i förskolan...

Efter har gett signaler och pratat med förskolechef ang incidenter som händer i barngruppen när det är 22 barn och 3 pedagoger.

En pedagog är på rast, möten etc och vi behöver punktmarkera 3-4 barn så det inte blir bråk och slagsmål då de kommer från en sån miljö.. är det dessa strategier de använder eller andra olyckor räcker vi inte till.Vi har samma antal barn men mindre personalstyrka under delar av dagen..olycksrisken kan öka då..

En dag hände en allvarlig olycka vid ett sånt tillfälle då vi va 2 pedagoger och vårdnadshavaren var missnöjd och krävde mer personal och la skulden på oss pedagoger och ville ha mer punktmarkering av vissa barn.Vi gör det vi kan med den personalstyrkan som finns!!

Hen ville kontakta förskolechefen och jag uppmuntrade hen att göra det och sa även till hen att allt du tar upp nu har vi redan tagit upp med förskolechefen så det vet hen om.

Vilket vårdnadshavaren gjorde och ringde förskolechefen.

En dag senare fick jag mejl från förskolechefen att såna här saker om hur det ser ut i barngruppen pratar vi inte med vårdnadshavare om utan löser internt!!!!!!!

Hen stöttade inte oss utan la problemet på att vi behöver vara mer strukturerade i vår organisation på avdelningen...

Detta är en tystnadskultur där inte vårdnadshavare ska veta att inte förskolechefen ger oss de redskap och resurser vi behöver för att hantera och klara av barn med problematik.

Karlshamn

Förskollärare — Karlshamn

1.

Taget från en termin på en avdelning i förskolan : 18 barn i åldern 1-5 år, varav 4 olika nationaliteter, ett av språken är svenska. Majoriteten i barngruppen är under tre år. Av de barn som är över 3 år är flertalet språksvaga eller har svårigheter och behöver mycket stöttning i den sociala leken. På avdelningen finns barn som har specialmat och matallergier. Det finns barn som går under läkemedelshantering samt barn som behöver extra stöd i flertalet vardagsmoment utan uttalad diagnos.

Personalförutsättningar: En fast förskollärare (jag), en utbildad nyanställd på 6 månader utan tidigare erfarenhet av arbete med förskolebarn samt en barnskötare som var sjukskriven en hel termin för utmattningsfrån tredje veckan in på terminen. Sjukskrivningen skedde med några veckor i taget, vilket resulterade i ett omlopp av vikarier. Jag slutade räkna och försöka lära mig namnen på vikarierna när de passerade tio i antalet. Över tio okända personer denna termin, i princip en ny varje vecka som kom och gick bland barnen, bytte blöjor, hjälpte till vid toalettbesök, på- och avklädning, matsituationen samt i leken. Vikarierna, oftast unga

utbildade och utan någon som helst erfarenhet av barn eller barnomsorgen.

Vi hade tillfälliga nya lokaler med ytterst lite pedagogiskt lekmaterial att tillgå för barnen i barngruppen. Den fasta förskolläraren (jag, verksam i 13 år) tidigare utmattad i två omgångar inom barnomsorgen kämpade för att hålla uppe fasaden mot föräldrar. Ett leende och låtsas att allt är bra, fast man vittras sönder på insidan. Splittrad, otillräcklig. Nya kollegor som ska introduceras och läras upp, varje dag i flera veckor och under flera månaders tid. Barnen ska tryggas och utvecklas. Inspireras och utmanas allt enligt läroplanen. Lösa personalnärvaron varje dag då förskolechefen vill att det ska räknas antal barn för varje dag och för varje måltid för att kunna spara in så många timmar som möjligt på vikarier. Jag skulle samtidigt planera verksamheten. Hålla i aktiviteterna, trygga barnen, skapa harmoni i barngruppen, gå på möten och fatta många beslut, hjälpa till på andra avdelningar, skriva utvärderingar, dokumentera, ta emot nya barn till avdelningen, hålla uppföljningssamtal och utvecklingssamtal, ansvara för all information som ska ut till föräldrarna, innehållet i föräldramöten,...

Barnen i barngruppen blev oroliga och föräldrar reagerade på att det var mycket ny personal i omlopp. Barnen tydde sig till de få kända i personalen som fanns att tillgå. Den ohållbara arbetssituationen påtalas flertalet gånger för förskolechefen. Nya möten planerades in med förskolechef och personalstrateg, helst efter förskollärarens arbetstid, då det räknades som att jag hade ett personligt problem med att inte orka med arbetssituationen. Detta i och med att jag hade två tidigare utmattningar med mig i bagaget (också dem arbetsrelaterade).

Det enda jag vill är att få förutsättningar för att få lyckas i mitt arbete. Lyckas i det som en gång skänkt mig glädje och lycka. Det är inte många sekunder på jobbet som man kan landa tillsammans med ett eller flera barn och läsa en saga för dem, starta ett projekt och kunna fullfölja det som i ett legobygge eller en rymdfärd. Verkligen vara "här och nu" med barnen. Följa med i deras tankebanor och lotsa dem framåt i deras egna tankar, i deras egen värld. Möta dem där de är. Varje barn, varje individ utifrån sina egna förutsättningar. För de allra flesta av oss som jobbar med barn upplever tiden med andras barn som rena guldstunder. Stunder då man har tid och möjlighet att koppla bort allt det där andra som borde göras och verkligen lyssna på barnen.

Barn är här och nu och det är där vi vill kunna möta dem. Kunna se varje barn varje dag. Det är så många behov som behöver tillgodoses samtidigt och för att hinna med alla andra verksamhetskrav som är ålagda oss så hinner vi sällan landa någon längre stund med enskilda barn. Vi är ständigt på språng. Ständigt på väg vidare. Vi planerar hela dagen i våra huvuden innan vi kommer till jobbet för att dagen ska löpa på smidigt och för allas bästa. Innan dagen är slut har grundplanen reviderats, omkullkastats och gjorts om ungefär tio gånger, ibland tjugo gånger. Vi är flexibla. Vi är superflexibla. Varje dag, varje timme och varje minut. Vi

försöker alltid gå omkring med ett leende vi kämpar för att göra ett så bra jobb som möjligt efter de förutsättningar vi får. Men det har ett pris. Hemma är vi också splittrade, sönderstressade. Vi är sällan helt mottagliga för vår egen familj och dess behov. Vi kan vara fysiskt närvarande men ofta för trötta eller orkeslösa för att orka engagera oss i det bästa som vi har. Den egna familjen som vi valt själva av kärlek. Jag har sedan mina två utmattningstillfällen valt att jobba 80%, för jag vet inte hur jag någonsin ska orka jobba mer utifrån rådande förutsättningar. Även här är det jag som enskild individ som får betala priset. Sämre lön och sämre pension bara för att jag ska orka vara förskollärare men även mamma och fru.

Inom vår yrkeskategori råder en tystnadskultur. Vi får inte på något sätt ge sken av att vi är utarbetade och går på knäna (för då gnäller vi), även om sjuksiffrorna i landet tydligt visar att utmattning inom barnomsorgen ökar. Vi ska alltid visa vår bästa sida utåt mot föräldrar och jag tar mitt jobb på största allvar. Vi har ett av de viktigaste jobben man kan ha. Att lägga grunden till självkänsla, tillit, ansvarstagande och lärande. Soo... we keep on smiling men hur länge orkar vi?

2.

Som förskollärare anser jag att barngrupperna är för stora till antalet vuxna som arbetar i verksamheten. Ofta är lokalerna för små till det stora barnantalet.

Som förskollärare vill jag att vårdnadshavare ska känna en trygghet när de lämnar sina barn hos oss, men jag vet att långt ifrån alla känner den tryggheten. De går till förskolan med sitt barn, med en klump i magen för att de känner barnens oro och stress.

På tal om stress så är det något vi som jobbar i verksamheten ofta känner, då vi inte räcker till. Jag personligen känner ofta att jag hade behövt kлона mig för att kunna vara en tillräcklig förskollärare. En förskollärare som ser alla barn, som utmanar alla barn på deras nivå och som finns där för alla barn, men också deras vårdnadshavare. Jag vill kunna vara den förskolläraren som kan ägna tid åt de barn som behöver lite mer tid för att kunna visa sina kunskaper.

3.

Denna hösten har varit så tuff för både barn och vuxna. Än en gång hugger det till i magen när jag öppnar dörren till jobbet. Hur många kollegor är sjuka idag? Kommer vi vara full barngrupp? Jag klarar inte en eftermiddag till med över 15 barn ihop med endast en vikarie, det finns inte en rimlig chans att ge barnen den verksamhet de har rätt till. Jag biter ihop och hoppas jag får en vikarie barnen känner.

4.

Jag kommer till jobbet med lätta steg. Idag är en bra dag. Måndag morgon. Utvilad efter helgen som jag ägnat åt att vila från förra veckans alla uttryck och intryck. Nya möjligheter. Jag öppnar dörren och går in på avdelningen med ett leende. Jag hälsar på mina kollegor och går runt till varje barn och säger något litet till dem. Välkomnar dem till en ny dag. Bekräftar varje barn. Lyssnar på dem. Stannar lite extra länge hos de barn som behöver. Följer med i barnens tankar, intressen och hittar sätt att stötta dem vidare i deras egna tankar och ger dem redskap för ett vidare lärande, allt utifrån varje barns egna erfarenheter och tidigare kunskaper. Jag har en famn över för tröst. Jag har ett knä över för en bok som vill läsas. Jag har gott om tid för att låta det lilla barnet stärka sin egen självkänsla genom att få kämpa på med sina egna skor i självständighetsträningen. Jag önskar att det var så här varje dag.

Istället går jag med tunga steg mot jobbet. Undrar hur många ordinarie vi är som kommer att vara på plats när jag kommer fram. Undrar om det finns vikarier att få tag på för dagen. Undrar hur många barn som är på plats. Undrar hur denna dagen ska bli. Undrar hur mycket som kommer att hinnas med. Undrar hur mycket som inte kommer att hinnas med. Undrar hur många barn jag kommer att hinna se och bekräfta under dagen. Undrar hur många tårar jag kommer att hinna trösta. Undrar hur många konflikter som jag hinner hjälpa till att lösa. När dagen är slut passar jag på att gå på toa för det har glömt att göra under dagen. Väl hemma vill jag bara lägga mig i ett mörkt och tyst rum. Istället möts jag av min kärleksfulla man som undrar hur min dag har varit. Jag orkar inte berätta. Mina två barn vill berätta om deras dag och deras funderingar över livet. Jag orkar inte lyssna. Varje kväll sitter jag och scrollar bland jobbannonserna. Letar efter något annat. Jag vill orka med min egen familj efter jobbet. Har studielån att betala längre än jag kommer att orka jobba inom det yrke som jag en gång tyckte var världens bästa jobb.

5.

2011 blev jag färdig förskollärare och kände att jag hittat helt rätt yrke för mig. Jag älskade det och fick redan innan examen en tjänst i kommunen. De första åren jobbade jag mycket mer än heltid och ställde upp för mina kollegor till tusen när de var hemma och vabbade för sina barn. Mycket ensamarbete och redan då var tillbuden många.

Sen fick jag själv barn och det var då som kraven ökade ytterligare, vart skulle jag finna orken och energin att hålla ihop både min arbetsplats och mitt eget hem?

Efter senaste mammaledigheten så kraschade jag totalt. Både hemma och på min arbetsplats. Jag älskar mitt val av yrke, men jag avskyr att hela tiden kämpa för min och barnens sak, att inte kunna vara hemma med mina egna barn utan att oro mig över hur mina kollegor har det. Att inte kunna förkorta min arbetstid utan att få onda ögat av chefen som menar på att jag ställer till det för kollegorna och att jag får lösa det så att verksamheten inte påverkas negativt, men mina egna barn då? Att inte räcka till för alla som behöver en famn eller bara

en hand att hålla, att känna mig som en robot som bara försöker lösa allt praktiskt för att överleva dagen.

När ska vi få en balans där jag kan utöva min profession och känna mig som den där nyexade med all energi och som får förutsättningar att bedriva en verksamhet man är stolt över och samtidigt vara en närvarande och glad mamma för mina egna barn.

Jag är tacksam att #pressat läge finns och hoppas att detta kan leda till bättre förhållanden på förskolan för både personal och barn samt att det ger en möjlighet att få bättre villkor och en lön som visar på att man läst högskola i 3,5år.

Karlskoga

Förskollärare — Karlskoga

1.

Jag blev färdigutbildad förskollärare Januari 2016 och redan efter 1,5 år så kände jag mig slutkörd.

Arbetar på en förskola som ska rivas, som nu har plats för 15 barn per avdelning men där vi haft överinskrivningar. 2018 ska vi få en ny förskola, något som de dock fortfarande inte börjat på och personalen vet inget om utvecklingen kring den förskolan. Så vi får än så länge vara kvar på en förskola som är alldeles för liten samt med mycket dåliga lokaler.

Sen jag började kan jag räkna på en hand ungefär hur många planeringstillfällen jag haft möjlighet att ta, något som vår chef anser att det får vi lösa själva.

Men vi är för få personal, för många barn och för mycket annat som ska göras - som vi får från chefen.

När jag studerade kändes det verkligen som jag valt rätt yrke, ganska snabbt ändrades den uppfattningen när jag väl började arbeta. Det var inte alls så som studierna fick det att verka som.

Jag överväger redan att studera vidare och göra något annat, samtidigt som det smärtar mig då jag verkligen vill arbeta i förskola och med barnen.

Finnas där och lära dem nya spännande saker.

Men som det är nu, mår ingen bra av det.

2.

Klockan är 6:45 måndag morgon när jag kliver in på jobbet. Min kollega har öppnat och vi har ett fåtal barn. Jag hoppas att det ska bli en lugn dag. Klockan 9.00 har jag möte på förskolekontoret vilket innebär att jag måste lämna kl. 8.45. Lämna mina kollegor med alla barn. Ja, det är just det jag får göra för det finns ingen som täcker upp för mig när jag är iväg

på möte.

Barnen börjar trilla in och det är dags för frukost. Klockan är 7.15 och vi har över 20 barn till frukost precis som en vanlig dag, nu har vi kommit till den där kvarten då man känner sig helt otillräcklig men vi vet ju att nästa pedagog kommer kl. 7.30 och vi brukar ju överleva det. Hoppas att ingen bajsar eller att det händer något...

Klockan blir 7.30 och vi kollar på schemat vem det är som ska komma och ser att det är vår kollega som blev sjuk i slutet på förra veckan och inser att det inte kommer någon förrän kl. 8.00. Vi är nu alltså 2 personal på 27 barn!?!? 27 barn!?!? Jag förstår inte hur vi överlevde men det gjorde vi på något vis.

En liten bråkdel av allt som hände den morgonen: Några barn bajsar, vi försöker lösa konflikter som inte blir helt lösta, springa mellan en avdelning till en annan, sätter på en film som iallafall några barn fångas av, hitta en ettåring som kryper uppe på ett bord, ett annat barn är borta som vi sedan hittar i personalrummet där han hittat en kaka att tugga på.

Klockan är nu 9.10 och jag är sen till mitt möte. Jag ber om ursäkt till de som sitter där (inklusive vår chef) och berättar att vi var två pedagoger på 27 barn. Inga kommentarer på den, mötet fortsätter....

Detta är bara ett kort exempel från vår vardag som förskollärare/barnskötare. Nu gjorde vi en liten miss i vår redan så stressiga vardag och missade att boka vikarie. Men ibland är det extra jobb med vikarier, som så många av mina förskollärarkollegor i vårt avlånga land kan skriva under på.

På vår förskola arbetar 7 pedagoger fördelat på 6,25 tjänster. Vi är 4 förskollärare och 3 barnskötare, 2 pedagoger är sjukskrivna på heltid för utmattning. Vi har 38 barn, varav 22 är blöjbarn. Vi är otillräckliga. Varje dag. Stressen strömmar genom vår kroppar och de fysiska symptomen för utmattning har vi nog alla mer eller mindre. Hjärtklappning. Ångest. Oro. Inte bara för att vi har mycket att göra som så många tror. Nej, utan för att vi inte räcker till. Vi hinner inte alltid se alla barn. Vissa dagar är vi bara glada att alla barn överlevt. Skolverkets rekommendationer med 9-12 barn på 1-3 års avdelningen och 9-15 barn på 4-5 barns avdelningen är vi väldigt långt ifrån. På vår förskola är det 26 st 1-3 åringar och 12 st 4-5 åringar.

De flesta av oss som jobbar med detta älskar att arbeta med barn, älskar sitt yrke. Men med ständigt ökade administrativa arbetsuppgifter, ökade barngrupper och fler sjukskrivningar borde vi nu sätta ner foten. Vi kommer snart alla vara sjukskrivna för utmattning och vem ska ta hand om era barn och barnbarn då herr och fru politiker?

#pressatläge

3.

Vår förskola är en sliten liten byggnad som funnits länge. Den har inte så många rum vilket gör att det är svårt att fördela barnen på ett bra sätt, och ljudnivån blir väldigt hög. Vi har heller inget riktigt kök, utan ett litet kök på varje sida. När kantinerna kommer (en till varje sida) så står de i hallarna, vid ytterdörrarna, eftersom vi inte har plats någon annanstans. Vi har ingen som arbetar i våra två mottagningskök, utan det gör vi själva. För detta har vi några färre barn, men även fast vi har färre barn så behövs ju lika många "stationer", dvs. någon/några måste ta sovvilan, några olika läsvilor, någon måste diska (2 st vanliga diskmaskiner) och någon ska gå på rast osv. Beslutet för några år sedan var en ny förskola på befintlig plats eller någonstans i närområdet 2018. Sedan har det varit tyst om vår förskola. Ryktet säger att det blir en ny först om några år. Under julen fick vi in vatten genom taket och de har undersökt taket och försökt laga, men det är (som resten av huset) i ett mycket dåligt skick. Men de som bestämmer säger att de får göra minsta möjliga. Under dessa dagar drog det in kallt och vi frös. Vi har även lukt i huset, som de inte kan hitta källan till, samt haft ett musbo i en ljusarmatur i ena köket.

De senaste åren har vi haft stor rulljans på pedagoger, bland annat pga sjukskrivningar och barnledighet. Så fort vi har börjat arbeta ihop oss, ändras förutsättningarna. Vi har svårt att få till planerings-/reflektionstid. HT-17 hade jag inte enskild planeringstid en endaste gång. Planering med två av mina kollegor hade jag kanske en gång. Vi har flera barn som skulle behöva extra uppmärksamhet och har även haft tidigare. Vi får rådet att prata med specialpedagog om hur vi ska arbeta, vilket vi också gör. Det är givande, men faktum kvarstår att vi är för få pedagoger! Vi känner oss otillräckliga och stressade. Vi gör alltid vårt yttersta, men får ingen uppmuntran uppifrån. Man hör fler och fler förskollärare som söker sig till förskoleklass, eller tar förskollärartjänster i andra kommuner, eller börjar arbeta med annat. Det är väl pedagogisk verksamhet vi ska bedriva, inte barnpassning med andan i halsen. Dessa tidiga åldrar är så viktiga för barnen, men vi pedagoger ges inte möjligheten att vara de bästa vi kan vara för dem.

4.

Barngrupperna är på tok för stora. Pedagogisk verksamhet? Snarare barnpassning. Hinna se varje barn? Glöm det.

Ständigt stress och huvudvärk. Ibland finns ingen möjlighet att ta rast.

5.

Alldeles för stora barngrupper där en pedagog oftast blir lämnad själv med alltför stora barngrupper.

Stressad personal som får arbeta utan vikarier är vardag. Tid till planering / reflektion existerar knappt. Pedagogisk verksamhet? Skulle inte tro det, snarare barnpassning.

Karlskrona

Förskollärare — Karlskrona

1.

Med tanke på alla skrivelser om dagens förskola den senaste tiden så kan vi fortsätta att gå ut och berätta hur det ser ut i vår vardag.

Det får vara stopp nu! Vi orkar inte! Det är dags för förändring, dels för personal men framförallt för barnen!

Situationen i dagens kommunala förskola; ca 20 barn på en avdelning med tre personal. I snitt, 6 barn per personal. Man kan jämföra storleken på avdelningen som en lägenhet på 4 rum och kök. Hade du velat bo tillsammans med 19 andra på den ytan? 20 olika behov, diagnoser och personligheter. 20 viljor som fungerar på olika sätt, varje dag.

På eftermiddagen, INNAN mellanmål, går den tidiga personalen hem, men antalet barn består, med två, tre bortfall av 15-timmarsbarn.

Vi har 30 minuters underbar rast att klunka i oss en kopp kaffe, andas och återhämta oss. Samtidigt dyker leveranssnubben upp och någon undrar var boklådorna är? Får avbryta rasten och leta reda på lådan. Springer tillbaka till kaffet som nu är kallt, men det är vi vana vid.

Just denna dagen gick en kollega hem för sjukdom, en annan vabbar, en tredje är på kurs.(Vi ska kunna göra sådant!). Vi är tre stycken pedagoger kvar i huset, på 21 barn...blodtryck är högt och stressen är ett faktum. Vi bestämmer oss för att göra det bästa av situationen och slår ihop oss till mellanmålet så en personal inte blir ensam med åtta 1-åringar!

Det ska göras mellanmål, det ska bytas blöjor, det ska kläs på för utgång. Har ni någonsin klätt på 15 barn i en tambur? Någon blir ledsen, man kramar, tröstar, sjunger glatt, någon kämpar med blixtlåset, några barn retar varandra och börja puttas, någon vägrar gå ut och springer in på avdelningen igen, man tänker; jag tar det barnet sist och slussar ut så många som möjligt till min kollega som har gått ut för att ta emot, i bakhuvudet hör man rösten, var pedagogisk! Se varje barn! Visa glädje! Glöm inte slänga soporna och städa avdelningen för morgondagen! Uppfyll deras behov! Alla är olika! Sen står man på gården som ett tomt skal, pustar ut, ryggen värker och huvudet dunkar och det ironiska i det är att man ska göra samma sak nästa dag.

Sådana här scenarion sker VARJE dag, barn är inga robotar, och inte personalen heller. Vi har behov, vi har känslor och varje dag är olika. Varje dag gå man hem irriterad med huvud- och ryggvärk och ställer sig frågan, ska det vara så här? Är det här livskvalitée, är det här

optimalt? Hur länge ska vi orka? Vi önskar livet ur oss varje vecka när vi längtar efter helg och ledighet. Men helgen räcker inte till för återhämtning!

När ska vi ha tiden att följa upp, kvalitetsredovisa och känna att vi verkligen gör ett bra, gediget arbete som skapar harmoni istället för att förvara barn?

Jag vill kunna känna en stolthet och glädje för mitt yrkesval och min arbetsplats, det gör jag inte idag.

2.

Vi som har arbetat sedan 70-talet i förskolan känner inte längre igen oss. Vad händer på vägen? Den stolthet jag alltid känt för den verksamhet jag jobbat i är sen länge borta. Den monterades ner i takt med att förtroendet för min profession försvann och allt för många chefer petade i allt som skulle göras!

Men det allra värsta är att se de små barnen fara illa, för DET gör dom! Barn har rätt att bli tröstade, bli lyssnade på och bli sedda. Även om vi personal vänder ut och in på oss själva dagligen så hinns detta INTE med. Sen kan vi tvingas skriva hur många tjusiga dokument som helst... när det bara är oss själva vi lurar.

Hur kommer det sig att ingen politiker lyssnar på oss professionella? Tänker med förskräckelse på att det är framtiden vi förvaltar... Vad är det för samhälle vi vill ha i framtiden? Vi ska för allt i världen inte för en sekund inbilla oss att vi under dessa förhållanden, som idag råder i svensk förskola, skapar medborgare som är trygga, respektfulla, ansvarsfulla eller kreativa.

3.

Jag tog min examen januari 2016 och började min första tjänst som förskollärare veckan efter. Jag skulle jobba på en 5 års avdelning med 15 barn tillsammans med en till kollega. Allt lät toppen inför jobbintervjun och jag såg fram att börja jobba och hade funderat kring tema osv innan. Första veckan insåg jag dock att jobbet inte var som jag hade förväntat mig. När min kollega vabbade stod jag ensam på avdelningen med en för mig ny barngrupp där hälften var nyanlända och var i behov av en personal som kände dem då de inte var trygga eller kunde språket. När min chef kommer till avdelningen påpekar jag att jag är själv med många barn och får svaret "ja vad hade du förväntat dig?". Jag blev paff av svaret, men tänkte att jag hade missuppfattat för man ska väl inte vara själv med alla barn?

Så här fortsatte det under terminen (även de märkliga kommentarerna från chefen) och jag var själv ofta flera gånger varje vecka trots att jag bad och hjälp. Min chef står dessutom och säger på ett personalmöte att man är mer kompetent om man klarar jag att ha många barn själv, oansvarig egentligen i min mening att gå iväg med 9 barn själv. Dessutom fick vi ett barn i gruppen där resurs behövdes, men där fick vi kalla handen för det fanns det inte möjlighet till, det kunde jag väl förstå? Jag började bli allt mer stressad av allt ensamarbete, jag fick ont i nacken och började bli glömsk. Under maj månad fick jag tillslut magkatarr av

all stress! Detta var samma termin som jag tog min examen och jag började söka andra jobba för jag insåg att väggen var nära och jag hade panik varje söndag inför veckan.

Jag blev erbjuden två tjänster och tacka ja till den ena. När jag meddelade min chef detta blev hon förvånad och jag förklarade att det berodde på stressen samt allt ensamarbete utan resurs, då säger chefen "jag trodde att du var starkare". Jag tappade hakan och kände mig kränkt! Även om det nya stället är stressat också slapp jag iaf bli kränkt av min chef och fick lite bättre förutsättningar...

4.

På min avdelning är det 21 st 3 åringar på 3 heltidsanställda, man känner sig otillräcklig och är helt slut när man kommer hem, det pedagogiska arbetet har övergått till att bara se till att ingen skadar sig eller försvinner, orkar inte detta längre.

5.

Borde vara ett av världens bästa jobb...

Tänk dig att när du kommer till ditt jobb på morgonen så rusar massor av små individer mot dig och ropar ditt namn flera gånger! Sedan så trängs de runt dig tills alla har fått krama dig! Tänk dig sedan att du under hela dagen får vara tillsammans med dessa små fantastiska varelser. Skratta med dem, leka med dem, upptäcka nya saker tillsammans med dem, utmana dem att söka nya kunskaper, trösta dem, finnas där som trygghet för dem, se deras glädje när de lärt sig något nytt, leda dem in i det sociala samspelet med andra individer... Ja, listan kan göras lång på vad vi pedagoger inom förskolan får uppleva och vara med om under en arbetsdag. Det borde vara ett av världens bästa jobb!

Tyvärr ser inte verkligheten i förskolan ut som vi önskar att den gjorde. På grund av besparingar så blir det mindre och mindre tid över för ovanstående. Mer och mer tid går åt till andra saker än att vara närvarande pedagog för barnen. Det är mycket tid som går åt till administrativa saker och uppgifter som förut låg på förskolecheferna som i sin tur fått alldeles för mycket på sina bord. Detta är tid som vi rakt av måste plocka från barnen.

I och med vår läroplan för förskolan har kraven ökat markant på förskolan och oss pedagoger. Vi ska planera, reflektera, utvärdera och kvalitetssäkra verksamheten. Vi ska dokumentera verksamheten och barnen både i grupp och individuellt. Detta låter ju jättebra egentligen! Men i takt med att kraven och uppgifterna har ökat, har också barngrupperna ökat. Det enda som inte har ökat är personaltäteten, den har till och med minskat i Karlskrona kommun!!!

Vi har länge sagt att nu måste botten vara nådd när det gäller besparingar och ökade barngrupper i förskolan. Därför blev vi jätteglada när skolverket gick ut med nya riktlinjer om gruppstorlekarna i förskolan i februari 2016. För barn i åldrarna 1-3 år rekommenderas en barngrupp på 6-12 barn och för barn i åldrarna 4-5 år 9-15 barn per grupp. Sedan 2015 kan

kommunerna ansöka om bidrag hos Skolverket, på regeringens uppdrag, för att kunna minska barngrupperna i förskolan. På Skolverkets hemsida kan man se i statistiken att barngrupperna nu börjat minska. Hösten 2016 var riksgenomsnittet 5,2 barn per pedagog. I Karlskrona kommun har man nu ökat från 6,3 barn per pedagog till 7,0 barn per pedagog!!! Denna höjning av antalet barn är fruktansvärt märkbar ute i verksamheten! Med denna personaltäthet kommer vi inte schematekniskt att kunna täcka hela dagarna, vilket innebär att det kommer att bli mer ensamarbete för oss pedagoger och vi ska hinna ta hand om lika många barn med färre antal pedagoger. Vi känner att vi inte kan garantera säkerheten för barnen på förskolan längre. Vi kommer heller inte kunna bedriva den pedagogiska verksamheten som läroplanen ställer krav på. Hur ska vi kunna hinna se varje barns behov i dessa stora barngrupper?

Stressen kommer att öka både hos barn och pedagoger. Detta kommer i sin tur att leda till oroliga och stressade barn, när de börjar skolan, och ohälsa och sjukskrivningar hos pedagogerna. Att investera i förskolan betalar tillbaka sig i hela skolväsendet. Förskollärare och barnskötare är redan nu en av de yrkeskategorier med högst antal sjukskrivningar. Många pedagoger har valt att lämna arbetet i förskolan och fler kommer det förmodligen att bli. När många av de unga pedagogerna som inte arbetat så länge i förskolan inte orkar arbeta heltid så undrar man om det står riktigt rätt till!?! Karlskrona kommun bör nog tänka om, om det ska finnas några pedagoger kvar inom en snar framtid!

Det är inte bara på stora barngrupper Karlskrona kommun sparar i förskolan! Vi får en summa på 20 000 kronor per år och avdelning som ska täcka många utgifter i verksamheten. Det handlar inte bara om leksaker och pedagogiskt material till barnen som denna summa ska räcka till. På denna peng så ska vi även köpa in allt förbrukningsmaterial som tex. toalettpapper, hushållspapper, tvättlappar till blöjbyte, diskmedel, diskborstar och disktrasor, tvål, pappershanddukar, handsprit, glödlampor, kontorsmaterial, mm. Det ska också räcka till möbler, textilier och annan inredning, barnvagnar m.m. Vi snålar för att få det att gå ihop och på hösten kommer nästan alltid ett köpstopp som innebär att vi inte får handla mer utan blir av med de pengar som vi har kvar. 2017 kom det restriktioner redan i april på vad våra pengar fick användas till och vi var tvungna att fråga förskolechefen för minsta lilla inköp vi behövde göra.

Pengar som ska gå till barn med behov av särskilt stöd är slut! Det finns inte pengar till att sätta in resurser för tex handikappade barn, barn som är utåtagerande eller nyanlända barn. De som styr i kommunen tittar bara på papper och siffror när det ska göras besparingar och när man bestämmer hur stora barngrupperna och personaltätheten ska vara. Man tar ingen hänsyn till hur barngrupperna ser ut i verkligheten och att det i vissa barngrupper krävs betydligt fler pedagoger.

Vi är många pedagoger som är mycket oroliga för hur det ska bli efter dessa besparingar. En sak vet vi redan nu: ohälsa bland barn och pedagoger kommer att öka. Att alltid gå hem från jobbet och känna sig misslyckad för att inte kunna nå upp till de mål vi ska, inte känna att man hunnit se alla små individer och känna att, hur man än vrider och vänder på sig, så räcker man inte till. Det mår man inte bra av.

Tyvärr har vi varit en yrkeskategori som det är väldigt lätt att spara på. Vi klagar sällan och vi gör allt för att barnen ska ha det bra på förskolan. Vi vänder ut och in på oss själva för barnens skull och vill visa oss duktiga. Det är ju tack vare barnen jag har orkat och kämpar på, för den dåliga lönen är ju inget jag stannar kvar i yrket för.

Karlskrona kommun, tänk om och tänk rätt!

Ni sparar på barnen, vår framtid och det viktigaste som finns för alla föräldrar!

Som sagt detta borde vara ett av världens bästa jobb...

6.

Efter fem år som förskollärare har jag börjat undra om jag utbildat mig till förskollärare, problemlösare eller administratör. Sen något år tillbaka har jag fått fler administrativa uppgifter på min förskola. En roll som jag egentligen tycker är både roligt och utmanande att ha om det bara funnits TID för dessa uppgifter. Ex boka vikarie, omfördela personal mellan avdelningarna när vi inte får vikarie vilket tyvärr varit ofta på senare tid, ha hand om förskolans ekonomi, göra personalschema m.m. När jag började som förskollärare för fem år sen kunde det vara kortare perioder när det var mycket sjukdom bland pedagogerna som det var tufft och vi fick jobb utan vikarie. Men nu på senare år har det blivit mer vardag än undantag att vi inte får vikarie och måste omfördela barn och pedagoger mellan avdelningarna. Och får vi vikarie så har det varit olika från gång till gång.

Förra terminen var det inte ovanligt att jag kom 6.45 på morgonen och fick då veta att kollegan som har tidig-tid på avdelningen bredvid är sjuk/hemma så att jag och kollegan på småbarnsavdelningen fick dela upp barnen från avdelningen som saknar personal mellan oss. Vilket gjort att jag ofta stått ensam med ca 15 barn mellan 2-5 år samtidigt som jag ska försöka logga in på datorn för att se om vi får någon vikarie och ta emot barnen som kommer på båda avdelningarna. Eftersom vi ofta fått avslag på våra vikariebokningar är det sen bara för mig som vikarieansvarig att tänka ut en plan för hur vi ska klara dagen samtidigt som jag tar emot alla barnen. Tyvärr har den enda lösning vi ofta kommit på varit min kollega som kommer 7.30 får gå in på avdelningen bredvid och jobba där eftersom de har yngre barn än vad vi har så de måste vara två över frukost. Så jag har åter igen stått själv över frukost med ca 18 barn 4-5 år gamla. Detta är en stress både för mig som får jobba mycket själv men också för min kollega som på morgonen inte vet vilken avdelning hon ska jobba på. Jag vet

inte hur många gånger vi fått ha som enda mål för dagen på min avdelning att ”klara dagen”. Eftersom vi som har de äldsta barnen hela tiden får avvara en pedagog till de andra avdelningarna när de inte fått vikarie.

Karlstad

Förskollärare Karlstad

1.

Jag har sedan jag skaffade barn oroat mig över förskolestarten. Jag vet hur insidan ser ut, hur vi leende står i hallen och tar emot ert barn för att sedan komma in i lokalerna och mötas av 23 barn som alla vill ha ens uppmärksamhet. Telefonen ringer, frukosten skall fram, ett barn drar i ens ben medan ett annat ramlar från en stol och gråter. Jag står i telefon, andra kollegan är på toa och den tredje har inte börjat jobba ännu för hon jobbar bara 75%. Frukostbordet är halvdukat och klockan är redan 8:05, frukosten ska egentligen serveras klockan 8.

Jag avbryter föräldern i telefon för att försiktigt putta undan bendragaren för att springa fram till barnet som ramlat och som nu blöder näsblod. In på toaletten med barnet i famnen, fortfarande ett barn efter som nu gråter för att hen behöver tala med mig. Papper för att stoppa blodflödet, handskar hinns inte med att ta på, även fast det ska egentligen.

Andra kollegan kommer och slänger fram det sista på bordet så vi kan sätta oss att äta. Blodet slutar tillslut rinna och vi kan sätta oss vid bordet och hjälpa kollegan att servera barnen. Alla har fått något att äta. En kvarts andningspaus innan disken skall undan. 15-timmars barnen ramlar in och väntan på den tredje kollegan så man får lite avlastning med våra 23 barn som idag skall komma. Nästa andningspaus blir vid utevistelsen, efter att vi hjälpt våra barn med påklädning och försiktigt övertalat de två barn som hatar att vara ute till att tillslut följa med ut en stund, för de kan inte vara inne ensamma. En personal går på rast, en går ut med barnen och den tredje tar emot ett samtal från chefen som vill diskutera en tjänst som skall tillsättas på förskolan. Detta tar en halvtimme. En halvtimme när min kollega är ensam ute med 23 barn. Hon kan inte vara med barnen, för hon behöver gå runt och räkna dem för att ha koll på vart alla är.

Såhär går ofta dagarna runt, och skulle man bli sjuk knackar det ständigt dåliga samvetet på dörren, vilket får en att gå till jobbet med feber. Risk för att smitta både kollegor och barn, men annars står mina två kollegor där ensamma, utan vikarie. För så ser det ut, i förskolan idag. Det kanske inte är så konstigt, att jag har ont i magen över att lämna mitt älskade barn på förskolan.

2.

Har jobbat på förskolor av olika slag och storlek. Har hittat för- & nackdelar med alla varianter men det som förvånar mig mest är hur man kan få bedriva förskoleverksamhet med vinstsyfte. Å då inte med tanke på att vinsten kommer verksamheten i sig till gagn utan vinsten läggs på annat. Här blir både pedagogerna, barnen och vårdnadshavarna de stora förlorarna... Pedagogerna sliter ut sig för minimal löneutveckling, fler barn ska in i grupperna och vårdnadshavarna litar på att den verksamhet som bedrivs är utvecklande, meningsfull, trygg och säker. Eller inte!?

3.

(Huvudskyddsombud)

Att vara facklig företrädare när det gäller att hantera arbetsmiljön och se många kollegor gå in i långa sjukskrivningar är idag vardag. Yrket har inte förutsättningar att kunna utföras enligt styrdokumentet. Att sedan få höra hur förskollärare, som varit i yrket kort tid, uttrycka "jag kommer aldrig sätta min fot i yrket igen om jag blir frisk". Många blir utförsäkrade när dag 180 kommer i sjukförsäkringen, då står man utan inkomst från Försäkringskassan.

4.

Efter ett krävande år, där vi trots allt fått allt stöd man kan tänka sig från chefen i form av samtal och resurs (en chef med omtanke) så var det ändå så att självkänslan var i botten och stressnivån hög redan vid terminsstart. Med omstruktur personalmässigt i huset ökade arbetsbelastningen, mycket sjukdom bland personalen och inga vikarier att sätta in. Belastningen blev för hög, en personal blev långtidssjukskriven, olika vikarier förde med sig en rörig barngrupp, inga vikarier och barn i behov av särskilt stöd. En verksamhet som behöver struktureras och planeras men ingen tid att planera. Att ha ett serviceyrke där man ska vara serviceinriktad samtidigt som man håller på att slitas i stycken av stress. När man ser samtliga av sina kollegor med stresssymptom, när man knappt har tid att stanna upp och känna efter. Man undrar när går allt riktigt käpprätt åt h-lvete i den grad, så man inte tycker att det är värt det. När slutar man att lägga ner sin själ och hälsa för att barnen ska ha det bra? När säger jag stopp för allas skull, främst min egen? När anser Lärarförbundet att det är legitimt att gå ut i strejk för att ändra våra förutsättningar? När ska vi prioriteras? Hur ska vi göra för att få en förändring? För trots att det är brist på förskollärare så är det större brist på förskollärare som vill fortsätta jobba inom förskolan.

5.

(Skyddsombud)

Har tidigare skrivit i denna grupp om glädjen och det stora lyftet för verksamheten när första Lpfö'n infördes. All utbildning vi fick, kompetenshöjningen på verksamheten och det fina för mig som förskollärare, att få följa barnens lärande och utveckling utifrån vår verksamhet. Att fullgöra uppdraget utifrån Lpfö är ansvarsfullt och digert, men med rätt kompetens hos personalen och med goda förutsättningar i våra arbetsförhållanden så kände jag en

lyckokänsla inför mitt uppdrag (som jag också faktiskt var rätt bra på).

Idag med neddragna resurser, behöver väl inte för er berätta om indragna vaktmästeritjänster, administratörer, vikariebokande och kök/städtjänster. Lägg därtill större barngrupper eller ännu värre, vansinnigt höga närvarotimmar för barn och tillsatta vikariat med utbildade ”barnpassare”, som inte får/kan göra hela uppdraget.

Allt detta ökar arbetsbelastningen för oss få utbildade som är kvar, så att den Lpfö jag en gång älskade, numer känns som en strypsnara, ett ok jag inte längre klarar att leva upp till. Med sorg i hjärtat efter 28 år som förskollärare, så letar jag i mitt inre efter något annat jag kan bli, som fyller mig med glädje igen och inte bara dåligt samvete och utmattningssymptom.

6.

Följer berättelserna och diskussionerna under #pressatläge, stor igenkänning i det mesta. Men en kommentar har fastnat i mitt huvud några dagar, jag har vänt och vridit på den i mina tankar. Jag vill inte skuldbelägga någon, men känner frustration över läget i förskolan. Diskussionen gällde "vi" som vill ta fajten FÖR förskolans bästa och "de" som bara går omkring och ler. Jag hängde upp mig på de som bara ler, för i min tanke är vi alla olika, och det måste vara okej. Vi som drar lite extra, tar på oss fler uppgifter mm, sen finns de som jobbar på i det tysta, men helt klart gör jobbet. Sen fanns (medvetet tempusbyte) ju de som inte var engagerade, som mer eller mindre gick av dagen. Vi fick verksamheten att funka trots våra olikheter i arbetslagen, det gav till och med en ökad samhörighet mellan olika avdelningar, eftersom vi fick samarbeta, för att nyttja varandras resurser.

Tillbaka till nuet, jag tror att vi som fortfarande kämpar, upplever att det är fler nu som går omkring och ler, för att många av "kämparna" har gett upp, hoppat av innan de hamnar i sjukskrivningskarusellen, eller upplevs vara "gnällkärringar". Dvs att vi får färre kollegor att dela det extra ansvaret med. Alltså känns de som inte är så engagerade som fler och fler. Sist men inte minst tror jag att fler väljer, som en ren skyddsmekanism, att vara och göra lagom, istället för att göra maximalt, för annars orkar de inte.

Ytterligare en orsak tror jag, är våra nyrekryterade chefer. I min kommun har det varit stor pensionsavgång och de nya cheferna har många gånger inte mer än några års erfarenhet inom verksamheten. De har medvetet valt en chefskarriär och aldrig varit "brinnande" i sin förskollärrroll, om de ens har den bakgrunden. Det skapar inte tillit och förtroende mellan dem och oss, när vi känner att de inte fattar vad vi pratar om, eller att de inte tar oss på allvar, när vi larmar om brister/situationer. Vi kan få så många oseriösa pepp om att "gilla läget", eller "om det är jobbigt nu, så gå ut med barngruppen och var bara ute, gör inte så mycket". Hur möter det Lpfö's uppdrag?!!

Tyvärr rekryteras verksamhetsledare utan verksamhetserfarenhet, som också är överhopade av alldeles för mycket arbetsuppgifter. De hinner inte med annat än att släcka bränder och sikta på det enda kommunuppdraget, att "hålla budgeten"!

7.

Jag har inte jobbat som förskollärare allt för länge, men kan ändå vittna om situationer som inte borde uppstå i en verksamhet vars uppdrag ska vara att ge våra minsta medborgare en meningsfull och trygg vardag.

Tyvärr har även jag redan känt av det dåliga samvetet och den sjukliga stressen som kommer när en inte hinner vara i verksamheten med barnen p.g.a logistik. Alltför ofta sitter en med vikariebokningar, felanmälningar eller IT-krångel på sin planering och får strunta i den där roliga aktiviteten som en sett fram emot att prova.

Det är faktiskt rätt trist att börja tänka på att lämna något som jag alltid tyckt är världens bästa yrke, och det innan jag ens hunnit ge det en ärlig chans.

8.

Hur hamnade jag här, jag som just precis fått en utmattningsdiagnos med ångest? Jag får ingen sjukskrivning för detta då läkaren som jag träffade, förklarade för mig, att det inte var någon idé att sjukskriva. Detta pga att FK kommer ändå inte bevilja eller tro på mig. Kul. Jag måste alltså kollapsa fullständigt innan hjälp finns att få.

Jag som fullkomligt och fullständigt älskar mitt jobb som förskollärare, jag har nog älskat ihjäl mig på det.

Mina fina kollegor, ja de som är kvar i yrket och på arbetsplatsen alltså, och jag har i flera års tid försökt att påverka vår ohälsosamma arbetsmiljö genom olika forum, men i det långa loppet har det inte gett något alls. In med fler barn, barn som hela tiden får ökade närvarotimmar och fler och fler föräldralediga med syskon bli beviljade mertid utan egentlig befintlig anledning.

Det enda som det ger är fler sjukskrivningar för mig och mina kollegor som stress och psykisk ohälsa.

Våra arbetsvillkor skiljer sig inte märkbart från alla de berättelser som redan beskrivits här flera gånger om. Lön för mödan är skrattretande, så den tänker jag inte ens nämna.

Det är orimliga kringuppgifter, oändliga dokument, möten för mötenas skull, handlingsplaner, arbetsplaner, uppföljningssamtal, handledningssamtal, extra projekt, inläsningslitteratur, för många utvecklingssamtal/förskollärare, alldeles för lite eller obefintlig planeringstid. Det är bara några av de saker som ökar känslan otillräcklighet.

Sen när man har barn i gruppen som är i behov av särskilt stöd, där man helt uppenbart inte räcker till med sin kunskap och kompetens, gör bara ont i hela hjärtat. Vi gör det vi kan, men det räcker inte till. Varken för det enskilda barnet eller hela barngruppen.

Jag jobbar i en kommun som har storslagna planer på att bli fler och fler, det byggs bla fler bostäder i ett fruktansvärt högt tempo och nya bostadsområden. Men, utrymme för förskola och skola finns inte medplanerat.

Det blir återigen mina kollegor och jag som snällt får stå där i dörren och hälsa välkomna till en familj där en redan överfull barngrupp väntar.

Det är ett #pressatläge. Det räcker nu, dags att säga stopp!

10.

Jag jobbar i ett område där förskolan blir en av de första kontakterna med det svenska samhället. Det är oerhört roligt och jag möter så mycket glädje.

Häromdagen räckte en pappa leende fram en blomma till mig, som han och dottern köpt för att de är så nöjda med vårt arbete. Jag möter många föräldrar som visar stor tacksamhet för det vi gör. Det ger mig glädje och energi att arbeta vidare. Samtidigt känner jag hur det sticker till i mig. För jag vet att inte heller den här dagen hann vi med att arbeta med keramikleran när dottern bad mig. De senaste månaderna har vi bara gått till skogen en gång trots att hon älskar det och när dottern bad mig att läsa hennes favoritbok hade jag fem blöjor kvar att byta och sen var det dags för mat.

Tänk om jag istället kunde ta emot blomman med odelad glädje och känna stolthet. I nuläget är svensk förskola inte riktigt något vi kan känna oss stolta över. Det må se fint ut, men under ytan krymper vår planeringstid och vi får allt svårare att ta ut den samtidigt som barngrupperna och behovet av omsorg växer. Vi kämpar på, för att inte tala om vad alla små tappra barn gör, vad annat kan vi göra?

Men glöm inte att kämpa för en förskola som vi kan känna oss stolta över!

11.

Har jobbat snart i 25 år, upplever att jobbet med barnen har blivit roligare i takt med mina ökade erfarenheter och kunskaper. Men - jag tänker nästan hela tiden på utvägar/flyktvägar från yrket, vad jag kan göra istället så jag inte är så slut när jag kommer hem till de mina! Kan inte vara meningen att jobbet ska ta så här mkt ork av någon. Detta är helt rätt väg att gå, tillsammans kan vi skapa förändring!!

12.

Gick väldigt sliten på juledighet, tog ovanligt lång tid att komma ner i varv och känna sig utvilad och pigg. I söndagskväll kändes det motigt att det var dags för jobb igen. Men väl på jobbet måndag morgon så fylls jag med glädje över mötet med barnen, som det glada ut att vara tillbaka hos oss. På tisdag sa jag och kollegorna att nu var det som vanlig, glada lekivriga tvååringar. På onsdag morgon har jag en vabbade kollega och en som åkt på influensa under natten. Vikarie beställning skickades in, med önskemål om nåt känt ansikte eftersom vi är en små barns avdelning. Två okända, utbildade, till vikariebanken nyrekryterade 19 åringar kom. Inget ont om dem, trevliga var de, men vet inget om barnen eller verksamheten. Jag pratade mig hes på instruktioner/förklaringar om vad som ska göras, all föräldrakontakt mm. Hann klä dubbelt så många barn som de, fick ta alla barn med behov av rutinbunden tydlighet runt mitt bord vid måltider, gav instruktioner runt de som vagnvilar och la resten på madrass. Fick barnen att somna på några minuter. Sedan var det dags för rast, för dem, själv fick jag boka vikarier för resten av veckan, ingen rast för mig. På torsdag

kände jag mig som överkörd av en ångvält och jag är tillbaka i känslan jag hade före jul, jag måste bort från detta slavarbete, innan jag kraschar. Nu är det söndag och jag har endast sovit och promenerat under helgen, tackade nej till fest inbjudan igår, orkar inte, ska till gymmet ikväll för att ryggen ska orka med jobbet under veckan.

13.

Vi har fått en ny renoverad Fsk. I det nya huset är det 4 avd byggt som under och övervåning! 2 entréer där 4 avd ska samsas om att komma till kapprummet som delas av en vägg! Det är trångt, kapprummet har ingen inbjudande entré, det är rörigt!

Ljudnivån är hemsk både för oss pedagoger och barn då det är öppet, nu har 2 avd tjatat till sig vägg och dörr för att kunna stänga in sig!

Mellan kl 9-13.30 är vi 3 pedagoger. Resten av tiden är vi endast 2, barnen gråter, någon vill ha uppmärksamhet, blöjor ska bytas! Det är stressigt, vi orkar inte. På äldreavd så är det 21 barn på 3 pedagoger och de yngre 16 barn på 3 pedagoger! Vad händer?

Vi har ingen trappstege upp till skötbordet, vi flyttade in v. 45 och fortfarande inte fått någon. Jag har ont i axlar och rygg, det är många barn som ska få ny blöja under en dag! Det blir många lyft, vi har fått en trappstol men barnen måste ändå lyftas upp! Har huvudvärk varje dag!!!

14.

Denna stressen är ohållbar! Det är stora barngrupper och mycket barntimmar! Barnen går långa dagar i förskolan och vi skulle behöva vara fler pedagoger! Ofta är vi två pedagoger under dagen, då vi ska gå på möten och vi ska ta ut våra raster. Vi ska även täcka upp på andra avdelningar när de har avdelningsplanering eller när det inte finns vikarier att boka. Hur ska jag kunna möta alla barn? Med rätt förutsättningar skulle vi ha en fantastiskt bra verksamhet, nu upplever jag bara otillräcklighet.

Jag har arbetat några år i förskola och jag kommer byta yrke. Jag vet bara inte till vad. Jag älskar mitt jobb man utvecklas mycket men det finns ett liv utanför jobbet.

15.

Hej alla kämpar!

Jag arbetar i en äldre grupp. Vi har 22 barn varav fem fortfarande använder blöja och inte visar något som helst intresse av att sluta med den, vi kan ha 21 barn till frukost, 22 till lunch och 19 till mellanmål. Till frukost och mellanmål finns det bara två ordinarie i personalen. Efter påtryckningar till chefen fick vi resurs mellan 7:30 och 9:00 och sen 14:15 till mellanmålet är bortplockat. Detta enbart för att det behövdes resurs på en annan avdelning mellan 9-14. När de barnen slutade ville chefen dra in vår frukost och mellanmålshjälp. Vi blev arga och besvikna, finns inte en chans i världen att två pedagoger ska hinna plocka fram, ha ett lugnt mål och sedan plocka bort samtidigt som alla barn är kvar. Så efter många argumenteringar fick vi behålla resursen. Men nu ska hon vara vikarie i huset mellan 9-14

och vi övriga i personalen ska flytta våra arbetstider så att vi inte behöver ta in vikarie. Resurs kvar = det ska synas i vikariekostnaden. Vår fråga är bara hur vi ska lösa det när vi inte alltid vet dagen innan om någon är borta.

Vi har flera barn i behov av stöd och några i behov av särskilt stöd men kommunledningen ger inga extra resurser till barn med NPFsvårigheter. Helt galet! Det är billigare att ge dem en resurs som kan lära dem strategier till hur de ska förhålla sig till sina vänner än att en ordinarie personal blir sjukskriven för att hen inte orkar mera. Då drabbas hela barngruppen och den personal som är kvar. Vi hade handledning med specialpedagog en eftermiddag och hon sa att vi skulle sänka våra ambitioner. Vi förstod inte vad hon menade. Den enda ambitionen vi har är att följa läroplanen och skollagen.

Trots alla motgångar älskar jag mitt jobb, men skulle gärna ha max 18 barn på äldre grupp, det hade vi förra veckan och det var underbart. Vi hann se alla barn, barnen kunde påverka sin dag på ett helt annat sätt än de kan när alla 22 är på plats.

16.

Jag jobbar på en yngreavdelning med 16 barn, 1-3 år. Vi är tre pedagoger och ändå är 16 barn på tok för många för att vi som pedagoger ska kunna bedriva en verksamhet som har hög kvalitet. Det är fel på systemet när man är tacksam för att barn är lediga eller sjuka för att barngruppen då blir hanterlig. Det är fel på systemet när jag inte har hunnit ge alla barn den tid och uppmärksamhet de förtjänar. Minska barngruppernas storlek nu!

17.

Har jobbat i förskolan sen år 2007. Jag älskar mitt jobb, men tycker att stressen och kraven på oss ökar för varje år. Växande barngrupper med många barntimmar, svårt att få ut planeringstid/reflektionstid. Många gånger man får ta med sig jobb hem både i tanke och handling.

18.

Som förälder till barn i förskolan är det inte konstigt att man ständigt oroar sig... Mitt barn har problem med förstoppning. Hemma får vi det att funka med medicinering och regelbundna pottbesök. Sedan hen började förskolan har det dock blivit sämre. Varför då? Jo, tänk dig själv hur tre pedagoger (som egentligen bara är två större delen av dagen - förutsatt att alla är friska) regelbundet ska hinna ge 15 stycken 1-2-åringar en lugn stund på pottan ett par gånger om dagen. Det går inte ihop. Nu har mitt barn gått på förskolan i ett halvår. En enda gång har det kommit bajs, den gången i blöjan och en minimal mängd eftersom hen inte klarat av att få ut det utan att sitta på en potta. Vi har förklarat för personalen hur viktigt det är att hen får komma till pottan om det börjar komma. Varför det inte blev så? Det fanns ingen personal som hann uppfatta barnets ansträngda ansikte och upprepadet av ordet "puppa" (=potta). Hade någon sett det hade hen sannolikt ändå inte fått komma till pottan

eftersom ingen pedagog kunnat lämna den övriga barngruppen. Det här är bara ett av många exempel på varför jag som förälder till barn i förskolan ständigt oroar mig. Vakna politiker!!!

19.

Återanvänder det jag skrev för några år sedan.

Jag har arbetat 28 stimulerande år som förskollärare, där jag fått bra fortbildning, kompetent pedagogisk ledning och möjlighet att utöva pedagogisk verksamhet med hög kvalitet. Detta har gjort att jag med lätt hjärta och glädje i stegen gått till arbetet efter helger och annan ledighet, trots låg lön och att man också möter familjer i svårigheter och barn i behov av särskilt stöd som kan vara krävande. Men nu har något drastiskt, negativt hänt vår verksamhet, barnen har blivit en bisyssla som vi ska fixa samtidigt som vi ska sköta administrativa uppgifter som tidigare legat på administrativ personal t.ex. felanmälan, vaktmästeri-beställningar, matbeställningar, vikarieanskaffning, krångliga och icke fungerande lönesystem.

Dessutom har mötesfrekvensen ökat oerhört, där vi ska ta fram mallar som ska dokumentera det likvärdiga, kvalitativa arbetet som ska redovisas i kvalitetsredovisningar. Vi pratar så otroligt mycket kvalitet och likvärdighet på möten, så vi hinner inte vara fullständiga arbetslag som utför arbetet.

Vi "tvingas" in i projekt både på kommunnivå samt av egna ledningen för att ligga i framkant. Vilket gör att vi splittras på massor av olika projekt, där någon/några pedagoger ska vara ansvariga för att gå på möten, vidarebefordra information och ytterligare arbetsuppgifter i en sådan diger mängd att tiden inte räcker till, vare sig till alla projekt och framför allt inte till att hinna se varje barn och stimulera dem till utveckling.

Att observera och dokumentera barnens utveckling ser jag som en positiv och pedagogisk arbetsuppgift som naturligtvis ska ingå i uppdraget, men då behövs tid till det tid som jag idag lägger på disk, dukning, bäddning och mathantering. Sverige svämmar över av arbetslösa som skulle kunna avlasta oss pedagoger från dessa arbetsuppgifter, det skulle väl vara en vinst för både barn, personal och arbetslösa.

Hittills har jag alltid försvarat förskolan och dess pedagogiska verksamhet, det finns massor av kunskap att inhämta i gemenskap med andra barn och utbildade pedagoger.

Men nu tycker jag inte vi hinner med längre, vi har för många barntimmar i förhållande till personaltimmar, eftersom vi fått så många ytterligare arbetsuppgifter.

Politikerna försöker också vinna väljare genom att erbjuda mer och mer gratis/superbillig barnomsorg till alla föräldrar i helt fel ordning.

Vill vi att alla barn ska gå på förskolan på heltid, så bygg ut antalet förskolor, utbilda fler förskollärare, locka fler till yrket med högre lön, bygg ut öppna förskolan-verksamheten där hemmavarande föräldrar kan vara med sina barn, när vi nu knappt håller näsan över ytan i den verksamhet som bedrivs.

I detta läge skulle vi behöva närvarande pedagogisk ledning, men istället har vi längre ifrån

vår ledning än någonsin, vi ses sällan, det är verksamhetschefer utan verksamhetskänedom som har blivit "pappers/mötes-chefer" med ett dominerande uppdrag=Håll budgeten!

20.

Varje morgon har vi ett mycket kort morgonmöte där vi stämmer av dagen. En från varje avdelning deltar. Vi är en stor förskola med 7 avdelningar.

De här morgonmötena har blivit längre och längre. Varför? Jo

Vi akutlöser dagen. Så här kan det se ut.

- jag är ensam med barngruppen efter 14, kan jag dela ut några barn till er andra så jag inte är ensam med 16????

- i morgon är jag ensam till frukost, barn ska tas emot, gröten ska kokas och bord ska dukas. Kan någon hjälpa till? Det kan ingen för då blir det en annan avdelning som står ensam till frukost.

- vi har ingen som kan stänga idag. Vem kan jobba över? Det gör vi ofta men dagen tenderar då att bli lång, kanske 10 timmar.

Så här är det VARJE dag eftersom det oftast inte finns vikarie.

21

Vårt förskoleområde har inte haft vaktmästare på länge, vi saknar det mycket och påtalar det regelbundet för vår chef. Det är verkligen inget hon bryr sig om så nu har vi pedagoger skrivit låååång vaktmästerilista, som vi lämnat in till henne för att hon ska köpa tjänsten, så vi får massor av säkerhetsåtgärder mm gjort. Det är också vaktmästarens jobb att hålla rent i soprummet, och det har förstås inte heller gjorts. Nu tycker vi det är som en sanitär olägenhet därinne, så vi tog upp på möte att det ska skrivas på listan till vaktmästartjänsten hon ska köpa. Då sa hon med arg röst "så det tycker ni vi ska betala för, är det sånt våra pengar ska gå till?" En personal sa då "vi kanske kan sopa ur och göra rent" En annan personal avbröt förfärad "NEEEEEJ" det ska vi INTE göra, skriv det på vaktmästerilistan". Inget har hänt och vår farhåga är att hon går på "svag" personal som inte kan vårt uppdrag/vågar säga nej. Samma ledare tycker att vi ska olja in utemöbler också. Blir trött och tappar sugen när inte ens vår ledning vet, vill och kan SITT uppdrag.

22.

De sista veckorna har varit riktigt tuffa. Många sjuka och inga, absolut inga vikarier. Vi jobbar över, pusslar och tar in extra barn.

Jag är så fruktansvärt trött, tänker bara på att få sova sova.

På min rast sover jag om vilorummet är ledigt. Att sitta i personalrummet med andra orkar jag inte. Vill ha det tyst.

När jag kommer hem lägger jag mig och vill vara helt ensam. Sover några timmar, vaknar vid 20 tiden. Går upp en sväng och går sen och lägger mig igen.

Inget liv.

Det heter vabbruari men jag har tyvärr ingen förhoppning om att det sen blir bättre på vikariefronten.

Idag var jag gråtfärdig de sista timmarna då jag var ensam med 10 barn från 16.

Jag är så trött...

23.

Jag har väntat med att skriva min berättelse. Eller början på min berättelse, eftersom jag hoppas och tänker framåt trots att jag är 50+ och har många års erfarenhet i yrket. Jag har också längtat efter att skriva, men haft svårt att hitta orden. Jag fylls av så mycket både och när jag tänker på mina arbetsdagar. Jag har goa kollegor och chef, föräldrar och framför allt alla ungar! Jag ångrar inte mitt eget yrkesval, men tvekar att rekommendera ungdomar att välja förskolan som arbetsplats. Känns ju inget bra. Ett arbete som ger mycket, men kräver massor.

Jag gjorde upp med en kollega för många år sedan att vårt arbete är viktigt, men inte värt att riskera ens hälsa. Jag vet att jag ändå har snubblat, men lyfts upp/ställt mig upp innan jag rasat helt.

Det som är extra jobbigt just nu är en icke fungerande vikariesituation. Att vara först på plats om morgnarna och ha oro i magen för ev sjuka kollegor och en t.o.m vikariebank stressar och påverkar sömn och mitt mående.

Stora barngrupper, vi har hört det förut, sliter på oss alla i förskolan. Att se barn i behov av stöd utveckla ett ännu större behov av stöd på grund av miljön gör ont, river och sliter i mitt pedagoghjärta.

Alla, ALLA måste fatta att det räcker nu! Om det inte vänder nu kommer det att kosta så mycket mer pengar, så många fler sjukskrivna pedagoger och så många fler otrygga och vilsna barn. Vi har inte råd att inte agera.

Detta bästa, viktigaste, roligaste och mycket krävande arbete, jag vill ju våga välkomna nya, blivande kollegor! Kan det bli så?

24.

För första gången sen mina nu vuxna barn var små har jag tagit beslutet att gå ner i tid. Jag har jobbat som förskollärare i 35 år och har aldrig funderat på att byta jobb. Men nu börjar det att göra ont i magen! Jag har sån samvetsstress mot barnen. Vi hinner inte med alla barns behov. Att vi jobbar efter Lpfö och gör allt vi har i det uppdraget det är jag inte ett dugg orolig för! Men vi har ex. gått en NPF utbildning som vi förövrigt får göra efter en 8-9 timmars arbetsdag, men vi hinner inte agera och blir bara mer och mer frustrerade och det ger oss ännu mer stress! Nu måste barngrupperna minskas och det är viktigast av allt. Vikarier finns det knappt och chefer och kommun är jättegglada om de har någon "på sida av vikarie". Hur tusan ska vi få fler förskollärare om man kan jobba i yrket ändå? Hur viktiga är barnen?

Inte alls! Hur viktiga är vi? Inte alls! Vi slår knut på oss själva genom att stötta och mobilisera om personal och barn varje morgon. De avdelningar som är alla på plats får ofta hjälpa någon annan avdelning. Vi vet inte när vi får gå hem, då vi måste stanna för att stänga ex. Vi lagar frukost, bär sopor, sopar golv, gör mellanmål och massa annat som inte är vårt jobb! Hur har det blivit så här? Att jag sen jobbar i en kommun som till råga på allt ger en av de sämsta lönerna i Sverige gör ju att man inte känner sig så viktig. Nu får det vara nog! Och nu blev jag jätteledsen över hur det är och jag gillar mitt jobb och vill jobba kvar så länge jag vill själv inte gå ner i tid för att jag inte orkar! Vår chef sliter också, men vi utnyttjas av våra politiker det måste bli en förändring av systemet och det nu! Annars sjunker vi till botten.

25.

Hej! Under mina arton år i yrket har arbetsförhållandena försämrats avsevärt! Större barngrupper med fler barn med särskilda behov samt färre personal. På samma gång ökas kraven på vår pedagogiska verksamhet väsentligt. Blir någon sjuk är det oftast väldigt svårt att få en vikarie. Om vi får någon är det någon utbildad som vi får ägna tid till att vägleda, när vi istället skulle behöva hjälp. Detta leder till sjukskrivningar och att folk går ned i tid för att orka, inklusive mig. Så synd att vårt viktiga arbete med barnen (vår framtid) inte värdesätts. Lönerna är ett uppror för sig. Sådan skillnad var man bor och arbetar. I Karlstad är det väldigt låga löner, tyvärr.

26.

Gick på kommunfullmäktigemöte för några år sedan, för det skulle diskuteras förskolefrågor/utbyggnad/planer. Min första reflektion var att det var ETT parti som skickat politiker med sådana frågor inom sitt arbetsområde. Resterande politiker var bara "tyckare" i ämnet, värst var en politiker som uttryckte att förskolan "bara är en tärande sektor, om vi till exempel hade producerat något, som en bilfabrik, så hade det ju gett nått till kommunen, då hade vi varit närande".

Den inställningen till förskolans verksamhet kan vi se genomsyra Karlstad kommunpolitik, eftersom vi också ligger sist i lönestatistik- en i hela Sverige. Förskolan är i fritt fall, sjunkande i nuläget.

Det är ohållbart!

27.

För några år sedan gjordes omorganisation i vår kommun gällande mat och kökspersonal. Nu har kökspersonal egen chef och vi på förskolorna köper kökstjänster och mat av den chefen. Den chefen vill förstås hålla koll på sin ekonomi, så nu kom påbud i veckan genom anslagstavlan, MATSVINNS MÄTNING. Det innebär att VI pedagoger ska skrapa rester från barnens tallrikar i en bunke och det vi inte serverar skrapas i annan bunke. Det låter ju inte jobbigt i sig, men vi har åldershomogena grupper, och har 15 trötta 2- åringar vid borden

som vi ska hjälpa få i sig ordentligt med mat innan de somnar. Vi fördelar oss på olika vilor, därefter går två på rast. När de kommer tillbaka är det dax att väcka barn med sovbevänsningar och tredje personalen tar rast. Här är det alltså tänkt att en person ska kladda med mat istället för att väcka barn lugnt och fint.

Jag menar inte att det är oviktigt med MATSVINNS och ekonomi, men HUR blir detta vår uppgift. Det borde väl vara kökschefens jobb att skicka dit personal! Tagit upp det med tandlöst fack och vår chef, utan förståelse, "det är ju bara en vecka". Men det är just det "att vi bara ska" göra lite vaktmästaren, administratören, köksjobb, städjobb och den tiden tas FRÅN barnen!!

28.

Min dotter är nu 7 månader. När hon är 1 år och 2 månader måste hon börja förskolan. För jag har inte råd att vara hemma längre. Jag börjar redan känna ångest inför detta, för jag hör hur mina kollegor pratar på jobbet om alla tillbudsrapporter som skrivs och hur vår chef behöver sätta in fler barn i barngrupperna. Hittills har jag tyckt det varit skönt att få följa detta hemifrån, men nu börjar jag känna ångesten komma. Jag vill inte att min dotter skall sättas i en förskola där resurserna saknas och barngrupperna är överfulla. Vem kommer se min dotter? Jag vet att mina kollegor sagt ifrån, nu struntar de i dokumentation och annat pappersarbete tills grupperna minskar, (händer det?)

Men på förskolan bredvid, där inte min chef är chef, där är de väldigt "duktiga" på dokumentationen. Men där har jag pratat med föräldrar vars barn dagligen utsätts för olika saker. De har blivit bitna, ramlat och slagit sig blodiga, slagna eller på annat sätt, inte sedda. Vart hamnar min dotter? Tyvärr inte på min förskola, där jag VET att de prioriterar barnens bästa och struntar i kontorsarbetet. Jag önskar jag kunde vara hemma längre, men det går inte hur jag än vänder och vrider på kronan. I nuläget hade jag hellre satt in min dotter på den gamla verksamheten, dagis. För där vet jag att hon hade kommit först. Dagens förskola är inte vad den ska vara. Jag saknar dagis..

Förskollärostudent — Karlstad

När kollegor mår dåligt och vänder ryggen åt yrket, börjar den pigga studenten att sloka på ryggen också. Känslan av att inte kunna bära både ansvar för att stötta kollegor och ha orken med leende på läpparna att ""bara"" (i dagens läge är det inte så bara att göra allt detta) som minst ha tillsyn, omvårdnad och garantera barns säkerhet om dagarna börjar kännas ohållbart efter bara snart 7 år inom barnomsorgen. Nu känns utbildningens långa 3.5 år som onödiga då professionen och all kunskap inte kan få komma fram pga. Bristande resurser, vikariebrist och att kommunen inte kan locka utbildad/kompetent personal att stanna kvar på förskolorna där vi kan utveckla varandra och skapa samarbete för att få fram all den kunskap

högskoleutbildningen ger.

När barnen på äldregruppen verbalt uttrycker att de inte får plats i lokalerna för att leka och de yngsta barnen samtalade mest som i behov av omsorg kommer de viktiga begreppen "utbildning" och "undervisning" i kläm.

Trots trygga barn i barngruppen och en bra chef saknas ibland många faktorer för att personal ska orka i längden och att verksamheten ska innehålla alla viktiga delar med dess didaktiska frågor och sist men inte minst för att kunna skapa de goda samhällsmedborgare som vi vill, kunna finnas tillgängliga med ork och lust att tillgodose barnens behov utifrån barnsynen att de är kompetenta och skapa en god atmosfär som ska stötta både pedagoger, barn och deras vårdnadshavare.

Jag vill ha mina kollegor, förskollärare som barnskötare kvar på förskolorna så att jag kan orka lite till men i denna takt verkar de dra sig ur en och en..

Katrineholm

Förskollärare — Katrineholm

1.

2016.06.05 var datumet jag tog min examen. Nyttänd. Full av energi påbörjade jag min anställning i en kommunal förskola- världens bästa och roligaste yrke. Barngruppen innehöll barn om 1-3 år och var 17 stycken. Det var en tuff början. En kollega som inte riktigt tog tag i projekt eller aktiviteter, pappersjobb, miljön dvs extra mycket jobb och press på mig. Inskolningar som var mer än tuffa. Sömlöshet. Året går och sommaren passerar, hösten är här. Jag är trött. Ännu mer trött än innan semestern. Vill inte mer. Orkar inte jobb för 2 mer. Jag får en ny kollega nu kanske det blir bättre?! Nej. Hon är hemma 50 procent av året. Jobbar dessutom bara 75 procent. Ännu mer press. Det susar i huvudet. Alltid trött. Alltid arg. Måste hinna med allt... Tur att min långtidare till kollega hjälper mig. Mycket. Hon tar tag i aktiviteter. Avlastar. Vi bär upp avdelningen och får mycket beröm! Föräldrar frågar "Varför har ni så mycket vikarier", "Ni ser stressar ut" (jag vill skrika ut min frustration...men är tyst. Inte belasta föräldrar).

Chefen vill pressa in fler barn. 21 stycken 2 och 3 åringar. Vi får inte mer personal. Vi har 320% på avd på fyra personal. Helt plötsligt ska jag le när jag tar emot ca 14 barn till frukost/mellis. Andra avdelningen klarar faktiskt 17 barn själv. Då ska jag tillsammans med en annan kollega klara av 13-16 barn till frukost och mellis. Deras barn är 5 -6 år. Ingen ser längre att vi har små barn. Halva gruppen blev 2 år under hösten, för att inte tala om barnen

med behov som kräver mer. Rädslan att inte se barnen. Ge dem fel kost. Glömma bort allergier.

Aktiviteter är överskattat. Projektid? Här handlar det om att överleva. Från andra avdelningar hör man ord som "ANDAS". Jag hatar nu det begreppet.

Vikarier är ofta bra men ibland kan det också vara en belastning. Barnen är ibland rädda för dem.

1.5 år som förskollärare. På gränsen till väggen. Pluggar vidare redan för att komma bort från barngruppen. Stress, sömnlöshet. Det faktum att man ombeds ljuga om situationen för att visa upp en bra fasad. För att visa för brukare att vi minsann har det bra. Nä, 6 månader till sedan säger jag upp mig! Situationen är ohållbar.

2.

Jag har jobbat i snart 4 år inom förskola. Jag har under min tid stött på mycket saker som bör förändras. Jag har en situation som jag aldrig kommer glömma bort. Det var när jag var ny på mitt jobb hade endast jobbat två dagar. Och all personal är sjuk så jag är helt ensam med 19 barn i åldrarna 1-2 år från 8.30 till 16.00. Eftersom personalbristen var så hög kunde ingen hjälpa mig och vikarier gick inte att få tag på.

3.

Det handlar om barnen

Varje dag vänder vi ut och in på oss, vi trollar med knäna och "tröskelpedagogik" utövas så gott som varje dag. Vi ska jobba i projekt som vi inte hinner förbereda eller planera för.

Vi får höra att vår tuffa grupp beror på pedagoger och dålig organisation. "Om ni bara tänker om ska ni se att det blir bra". Vi ska dela in den stora gruppen i små grupper, ca 8 i varje grupp och tre grupper. Organisatoriskt ska det vara en grupp inne, en grupp på gården och en grupp på promenad.

Vi ska dokumentera, reflektera och lyssna in vad barnen intresserar sig för just nu som gagnar projektet ""Hållbar Framtid"".

Hur kan barngrupper på 23-25 barn vara Hållbar Framtid?

Vi har inte en chans att se varje unikt barn och ta tillvara på just deras funderingar och tankar. Konflikthantering är vad vi gör dagligen samtidigt som vi försöker lyfta och se de tysta barnen.

Barnen går sönder! Vi går sönder!

Hållbar framtid är bara ett uttryck som inte har någon substans bakom.

Hjälp barnen nu i förskolan och mycket av problematiken i dagens skola skulle försvinna men det måste ske nu! Innan det är försent!

4.

Under ht 16/vt 17 arbetade jag på en avdelning med 22st 5-6-åringar. På dessa var vi två förskollärare och en utbildad långtidsvikarie som samtidigt började plugga till barnskötare. Jag fick den stora äran(?) att göra schema åt hela förskolan med 7 avdelningar och där blev det svart på vitt hur vi får vrida ut och in på oss själva för att lösa dagarna. På min avdelning var vi alla tre pedagoger max 3,5 timmar om dagen. Resterande tid 2 pedagoger. Barngruppen utmanade oss enormt med väldigt många individer som inte klarade av när det blev för många människor runt omkring, barn med trauman hemifrån/sina hemland, barn med enorma viljor (superbra med starka barn men hur skulle vi ha tid att möta dessa på ett bra sätt?), barn som absolut inte klarade av varandra osv. Räddningen från att springa rätt in i väggen var att vi hade några 20-timmars som slutade tidigt 4 dagar i veckan och ledig en dag. Det känns så himla fel att skriva att det var räddningen. För jag älskar mitt jobb och varenda en av de fantastiska barn jag hade i den barngruppen. MEN jag hatar situationen, förutsättningarna som hela tiden gör att vi går i en långsamt nedåtstigande spiral.

5.

Jag är en av väldigt många förskollärare som valt att lämna förskolan. Mitt drömyrke förvandlades till en ren mardröm pga de knappa resurserna och de högre krav som kom med den reviderade läroplanen med allt vad den innebar. Vi fick höra att nu skall vi höja statusen på vårt yrke, genom dokumentation skall vi visa hur proffsiga vi är. Höga krav ställdes på att dokumentationen på avdelningarna skulle visa hur vi jobbade läroplan mässigt bara genom att en person klev in i verksamheten. Detta var ju bara en av alla uppgifter som vi blev ålagda att göra när vi egentligen inte ens kunde se till att barnen kände sig trygga och sedda. Brister i resurserna leda till flera incidenter som tex att barn blev sittandes på toaletten gråtandes eller glömda utomhus när vi skulle gå in. Visste upptäckte man ju att det saknades ett barn men för barnet som blev lämnat ensamt är 10 minuter en mardröm. Det startades "förskolläremöten" där bara vi förskollärare skulle träffas. Här fick vi höra saker som att det är vårt ansvar som högskoleutbildade att se till att läroplanen följs, att den skall liknas med en lag och att inte uppfylla den är att inte göra sitt jobb eller ännu värre en arbetsvägran. Vi skulle också se till att få med alla på "båten" i läroplanens nya tänk. När jag gick hem från mitt arbete på eftermiddagar kände jag mig ofta misslyckad och ledsen trots att jag visste att kraven var orimliga. Fackligt fick vi höra att vi måste fortsätta dokumentera och visa att det inte går, inte gnälla då är det ingen som lyssnar. Till slut kom jag till min gräns, vet att jag tänkte "" nu måste jag ta ett beslut, ge upp mitt drömyrke som blivit min mardröm eller sjunka med skeppet"". Jag valde mig själv och bytte bana innan det var för sent. Har sett och ser fortfarande runt omkring mig så många som mår så dåligt efter att ha gett allt till förskolan

och idag inte orkar ta sig ur sängen. Det fick inte hända mig. Idag arbetar jag på sarskolan där min förskolepedagogik passar perfekt, men på frågan om jag kan tänka mig att komma tillbaka till förskolan svarar jag - om det sker en STOR förändring ja.

6.

Jag är 29 år och har idag snart arbetat som förskollärare i två år. Men är redan i färd med att lämna yrket. Till sommaren börjar jag studera på heltid för att komma vidare, komma vidare från en miljö som påverkar mig personligen i en mycket negativ riktning. Stress. Sömnlöshet. Irritation. Hjälploshet. Känsla av att aldrig göra tillräckligt. Göra tillräckligt... det är det denna text kommer handla om.

Till er vårdnadshavare. Vilka fina barn ni har. Det finns ingen chans att pedagogerna i förskolan kan garantera att de ser ditt barn varje dag, med begreppet ser menar jag som det låter. Att pedagogerna inte hinner SE vem ditt barn är. SE vad ditt barn har för intressen. Det finns ingen garanti att pedagogerna ska hinna föra en dialog med ditt barn varje dag. Det gills inte att säga hej. Hejdå. Stopp. Nej. Ja. Vänta. Inte slåss.osv. Tyvärr kanske ditt barn är blygt, eller ett barn som "kan själv och gärna leker själv". Ett sådant barn hamnar under radarn för att det finns barn som kräver mer i form av konflikthantering, och exempelvis stöttning i den sociala tillvaron.

Vi gör vårt bästa för att ditt barn ska få rätt kost, ibland händer det dock att vi gör misstag, men det är inte lätt. 21 barn som ska kunna själv... ibland går det för fort. Sådant får inte hända. Tyvärr förekommer brister på grund av stor barngrupp och för lite personal.

Bli inte arg om ditt barns vantar kommer bort, eller strumporna.hemma kanske du har 1.2.3.4.5 barn.. Jag har 21 barn. Vi gör vårt bästa. Men vi räcker inte till.

Vi ser till att gå ut varje dag, sköter ditt barns hygien. Vi gör allt för att ditt barn ska må bra. Men om sanningen verkligen ska fram, så är förskolan inte alls så pedagogisk varje dag. Vi är utmattade. Vi har för mycket på våra axlar. Vi ska känna alla barn. SE alla barn. Utveckla alla barn

Arbeta pedagogiskt. Dokumentera. Vi ska tvätta textilier varje vecka. Byta sängkläder varje vecka(vi hinner oftast inte).

Förlåt när vi tjarar på att ni ska ha era barn hemma när ni är lediga. Att vi tjarat på att ni är sena om ni kommer 10 minuter sen. Att vi tjarar när ni kommer med era sjuka barn, och ibland ser sådär.. trötta ut.

Att vi ibland begär in era scheman för att verkligen se så ni jobbar som ni säger...och framförallt jobbar eller går i skolan de tider ni säger.

Vi går under. Vi klarar inte av yrket som vi borde. Vi uppnår inte alla mål. Men vi försöker. Vi vill skapa bra förutsättningar för era barn

Men vi måste samarbeta

Ni vårdnadshavare måste förstå att många gånger är förskolan bara en förvaringsbox för era barn. Vardagen handlar om att få det att gå runt för oss.

Trots det försöker vi göra någon liten aktivitet för att "pricka av ett mål". Vi pedagoger vill arbeta pedagogiskt. Vi förskollärare vi göra det vi är utbildade för. Vi vill inte gå sönder. Gå in i väggen. Och ni vårdnadshavare behöver förstå hur förskolan ser ut idag. Den är inte det den ger sken av att vara

Tyvärr inte.

7.

Vad gör ni för att minska sjukskrivnings antalet inom förskolan? Sjukskrivnings antalet ökar kraftigt inom förskolan och skolan och det är många kvinnor i dessa yrken, många blir sjukskrivna och många väljer att gå ner i tid för att inte bli sjukskrivna. Då hamnar man i den berömda kvinnofällan man går ner i tid vilket innebär ännu mindre i lön och även mindre i pension sen när den dagen kommer. När vi ändå pratar om vår ekonomi så kan vi ju prata om karensdagen, vi blir sjuka av alla infektioner som följer med när stora grupper människor befinner sig på små ytor och tätt tillsammans, men vi jobbar ändå fast vi är sjuka fast vi har feber. Vi borde vara hemma och bli friska och vila upp oss. Men vem ska jobba istället för det finns inga vikarier? Det är ofta som vi får försöka klara dagen med för lite personal eller ringa in pensionärer som kan rycka in och hjälpa till. Även om vi får vikarier så är det ett pussel att få ihop verksamheten, då vikarier inte kan eller bör öppna eller stänga om det inte är någon känd. Men det vet man oftast inte innan, utan man ändrar och byter tider för att få verksamheten att gå ihop och det tar både energi och tid från verksamheten och barnen. Och är vi stressade över sjuk personal och uteblivna vikarier så märker barnen det och de blir också stressade och oroliga.

Det rapporteras i media att barngrupperna har aldrig varit mindre än nu. Vart då frågar vi oss? Det visar sig också att man räknar halva barn. De barn som inte går heltid, de som kanske går 15 timmar i veckan för att någon av föräldrarna av någon anledning inte jobbar. Vi kan upplysa er om att det inte finns några halva barn. ALLA barn ska få tillgång till ALL undervisning och ALLAS framsteg och utveckling ska dokumenteras och ALLA barn har rätt till två utvecklingssamtal per år.

Vi har inga arbetskläder trots att vi använder samma kemikalier och i vissa fall samma arbetsuppgifter som lokalvårdarna då vi torkar upp kiss, bajs, spyor och blod från golvet. Våra kläder har fläckar av färg, mat, snor, spyor, bajs, kiss, lera och sand. Vi är ute i ur och skur i snö och slask, och lägger vår redan låga lön på dyra kläder som ska klara av alla tänkbara väderförhållanden, så att vi håller oss varma och torra eller svala. Vi går i

genomsnitt 7-8 kilometer under en arbetsdag och det kräver bra skor och bra skor är dyra. Allt detta för att vi ska kunna göra vårt jobb. Vi förväntas också tvätta den tvätt som uppstår i samband med vår verksamhet som madrassöverdrag, örngott, filter, målartröjor, extra kläder till barnen och kökstextilier. Vi bör också städa köksskåp, kylskåp och rengöra våra diskmaskiner. För att inte tala om våra förråd och dammtorka alla våra hyllor och lådor. Vi skulle behöva jobba mellan 125%-150% bara för att täcka dagen och det stora antalet barn under dagen.

En dag i förskola:

Mellan 9-14 är vi tre personal (om ingen är sjuk och vikarien uteblivit) eftersom vi tre jobbar i skift på varje avdelning för att täcka hela dagen. Mellan kl 9-14 är det alltså då som all personal är på plats. Under denna tiden ska också alla planeringar och möten ligga och våran 30 minuters rast (om vi ens kan ta den) som är den enda paus vi kan ta, då vi inte kan lämna barngruppen för tex fikapaus eller kafferast, som många andra yrken kan göra. Så under dessa 5 timmar så är det 1,5 timme varje dag som går till raster då vi bara är två personal. Sen kan det vara något möte också mellan 1-2 timmar då det också bara är två personal på avdelningen. Ska arbetslaget ha planering, så fördubblas arbetsbördan för de avdelningar som tar emot barnen från de planerande avdelningarna. De enskilda planeringar (om man kan få ut den) ligger också ofta under denna tid. Förutom allt detta så ska vi duka till lunch duka av och diska efter lunch och bädda och bädda upp efter vilan och fixa ev. tvätt. Det är alltså inte mycket tid vi är tre personal på 16-17 st 1-2,5 åringar och 20-25 st 3-5 åringar.

Vi rekommenderar starkt att skolverket rekommendationer följs. Skolverkets riktlinjer är för en barngrupp med 1-3 åringar 6-12 barn i gruppen och för en barngrupp med 4-5 åringar 9-15 barn. Om dessa riktlinjer följs så skulle vi ha större möjligheter att utföra vårt uppdrag. Vår stress och känsla för att vara otillräcklig skulle minska och då också sjukskrivningarna. Vi skulle då inte heller behöva planera på vår fritid för att vi inte hinner eller har möjlighet att göra det på arbetstid. Vi behöver heller inte ligga sömnlösa på nätterna och försöka tänka ut lösningar på schemaläggning som ändå inte går ihop, eller undra om vi får någon vikarie nu när kollegan är sjuk eller var mötet/ utvecklingssamtalet med den förälderns kan läggas, så att det passar föräldern men ändå inte lämnar kollegan ensam kvar med för många barn själv. Vi behöver heller inte känna att vi måste gå till jobbet fast vi är sjuka eller gå tillbaka för tidigt efter sjukdom, för att vi vet att arbetsbelastningen på våra kollegor blir för hög och vem ska ta kollegans plats om kollegan blir sjukskriven en längre tid pga stress? Eller utbrändhet? Vi skulle kunna erbjuda barnen mer i form av utflykter till skogen eller biblioteket eller teatrar. Vi skulle ha lättare att se det enskilda barnet och lättare kunna dokumentera barnets lärande processer. Och tillsammans med barnen kunna dokumentera och utvärdera verksamheten och planera fortsatt undervisning.

8.

Vet egentligen inte var jag ska börja då det finns så mycket jag vill skriva. Skulle kunna få ihop hur många berättelser som helst, men har inte orkat (eller vågat) skriva förrän nu. Vill åtminstone få in en berättelse. Jag är strax över 30 år, nästan varenda dag jag kommer hem från jobbet är jag helt slut, både mentalt och fysiskt. I stort sett varenda dag på jobbet är det fullt upp -18 barn i åldern 1-2 år och stunderna för att "hämta andan" är få (finns knappt). Flera dagar i veckan brukar jag somna på soffan när jag kommer hem. Jag har också blivit otroligt ljudkänslig, när jag kommer hem vill jag bara ha tyst runt omkring mig. Ofta orkar jag inte lyssna på min sambo vilket leder till onödiga diskussioner (konflikter). På söndagarna har jag ångest över morgondagen och kommande vecka. När jag pratar med min kollegor hör jag samma sak från dem och det gör mig ledsen och orolig. Inte bara orolig för mina kollegors skull utan för alla barns skull. Hur kommer detta att påverka dem i framtiden?

9.

Vet egentligen inte var jag ska börja då det finns så mycket jag vill skriva. Skulle kunna få ihop hur många berättelser som helst, men har inte orkat (eller vågat) skriva förrän nu. Vill åtminstone få in en berättelse. Jag är strax över 30 år, nästan varenda dag jag kommer hem från jobbet är jag helt slut, både mentalt och fysiskt. I stort sett varenda dag på jobbet är det fullt upp -18 barn i åldern 1-2 år och stunderna för att "hämta andan" är få (finns knappt). Flera dagar i veckan brukar jag somna på soffan när jag kommer hem. Jag har också blivit otroligt ljudkänslig, när jag kommer hem vill jag bara ha tyst runt omkring mig. Ofta orkar jag inte lyssna på min sambo vilket leder till onödiga diskussioner (konflikter).

På söndagarna har jag ångest över morgondagen och kommande vecka. När jag pratar med min kollegor hör jag samma sak från dem och det gör mig ledsen och orolig. Inte bara orolig för mina kollegors skull utan för alla barns skull. Hur kommer detta att påverka dem i framtiden?

Kil

Förskollärare — Kil

Är hemma & är sjuk igen.

Hosta och virus som med största sannolikhet kommer från jobbet, har däckat mig totalt. Inte blev jag piggare av att få höra av kollegorna att vi ska få in ytterligare barn i barngruppen (1-2 år), istället för 12 som det är rekommenderat och som det va tänkt så klämmer de nu in barn nr 14. Satt förra veckan med ett barn i knä som hade 40 graders feber och försöker finnas där för barnets tills vårdnadshavaren kom för att hämta, vilket drog ut på tiden av olika anledningar. Just den dagen hade vi det extremt lugnt så jag kunde ägna mig

100% åt barnet tills det blev hämtat men hade vi haft hela barngruppen som det va tänkt så hade det inte gått då vi va var 2 personal kvar.

Knivsta

Förskollärare — Knivsta

1.

Efter flera år på olika arbetsplatser med stora barngrupper, låg personalbemanning och ständiga vikariestopp, jobbar jag nu på ett litet föräldrakooperativ med montessoripedagogik och har kommit till rena paradiset! Vi har 25 barn totalt på fem pedagoger, som jobbar 80-100% och en som jobbar 20%, väl utnyttjade lokaler och ett fantastiskt lugn i barngrupperna och en positiv stämning mellan kollegorna. Det känns som om vi hinner det vi ska utan stress och jäkt! Jag försöker förstå varför inte det kan se ut så här på fler ställen! Det är så fantastiskt skönt att komma hem från jobbet och känna sig full av energi och positiva tankar efter dagen!

2.

Jag jobbar för närvarande på en avdelning med 24 barn i åldrarna 3-5. Vi är två förskollärare, jag 100%, den andra 80% och en barnskötare på 90%. Det känns som att man inte räcker till, barn med så olika behov och några av dem med speciella behov, vissa dagar känns det som att det enda man gör är tjuvar och löser konflikter. Ljudnivån blir väldigt hög och man är så slut i huvudet när man kommer hem. När folk är borta är det väldigt ont om bra vikarier, såna dagar vill man bara gråta! Något måste hända snart!

3.

Jag var en bra och ambitiös förskollärare och arbetslagsledare i nästan 10 år. Jag hade likasinnade kollegor, alla med sina starka sidor och tillsammans med vår förskolechef gjorde vi stor samhällsnytta i vår del av förskolevärlden.

Trots ohållbara förutsättningar förbättrade vi varje år förskolans verksamhet, vi mötte VARJE barn och förälder utifrån deras behov.

Vi arbetade hårt för att hålla alla föräldrar trygga så att de skulle ha tillit till oss och vår verksamhet.

Vi lade stor vikt vid introduktionen till förskolan för barn/föräldrar vilket ledde till ett stort förtroendekapital och nöjda föräldragrupper.

Under dessa perioder förstärkte vi med extra fast personal, vi arbetade en del övertid men vår chef såg till att vi fick kompensationsledighet efter dessa perioder när barngrupperna satt sig.

Vi berättade för vår chef vilka behov som fanns och hon gjorde allt för att ordna förutsättningar i form av bemanning, bra scheman och tillräckliga stödfunktioner.

När den delen av verksamheten fungerade, hade vi oftast ro att arbeta strategiskt mot

läroplanens mål och andra styrdokument utan att vara helt utarbetade. Vi planerade, utförde, dokumenterade, reflekterade och utvärderade vår verksamhet.

Vi hade roligt, vi utvecklade varandra och vår verksamhet, alla gjorde allt för att få till de möten och få ut den pedagogiska utvecklingstid som vi schemalagt.

Det höll i några år. De kollegor som blev föräldralediga eller slutade kunde vi ersätta och introducera nya kollegor som delade och bidrog till att förbättra vår vision om den bästa förskolan.

Snart blev vi för trötta, några blev sjuka, det blev stor omsättning av personal. Föräldrar blev oroliga, den fasta och trygga delen av bemanningen var för låg för att säkerställa rutiner, barns säkerhet och individuellt stöd till de barn som bäst behövde det.

Barngrupperna satte sig aldrig. Det tillkom barn kontinuerligt och barn började försvinna eftersom vi inte längre kunde leva upp till vårt uppdrag.

Vi hann och orkade inte ge det kollegiala stöd till alla nya och tillfälliga vikarier som hade behövts för att upprätthålla kvaliteten på vårt arbete.

Vår kreativitet dog ut, när barn var sjuka eller lediga slappade vi bara och försökte njuta av stunden- ingen ork att ta tillfället i akt att göra utflykter eller förbättra inne/utemiljö.

Vår verksamhet bestod i långa perioder av en samling med välkända sånger. Jag skäms fortfarande så över det...

Vi log och skrattade mindre. Vi slet mer. Varje dag var lite som att gå ut i krig, alla hade stresspåslag, de positiva tillrop och ånglakörer som tidigare lyft oss- upplevdes bara provocerande. Vi tystnade.

Jag såg min chef arbeta på oförtrutet och ta ansvar för vår arbetsmiljö, men ändå utan att ställa riktiga krav uppåt. Sista året innan hon gick i pension sa hon att nu gör jag som jag vill, vad ska de göra- sparka mig?!

Med mer resurser i form av utbildade pedagoger, fasta vikarier, regelbundet stöd av specialpedagog, individuellt anpassade scheman och företagshälsa, lyckades vi så smått vända skutan.

Det blev dock dyrt för mig.

Jag hade hög ångest över att ha svikit mina kollegor, inte kunnat styra upp när det som mest behövdes. Att se kollegor gråta i personalrummet, erbjuda sig att öppna, stänga, ta över ansvarsområden för att underlätta och ändå inte räcka till. När jag inte längre orkade läsa forskning, nyheter från skolverket eller ens förstå det jag läste och än mindre inspirera eller ens informera mina arbetslag, var jag inte längre lämpad att leda det pedagogiska arbetet.

Jag började hålla mig i väggarna för att kunna gå rakt, jag såg att folk pratade men jag förstod inte vad de sa. Jag som alltid hade koll, var bäst på att ha ett lösningsfokus och stå för positiv energi stod nu dessutom utan mina egna inte resurser- det som tidigare gjort att jag var så bra.

Nu var jag inte ens användbar. En börda.

Efter 1,5 års sjukskrivning och många försök till återgång i arbete kom vi överens om att jag skulle sluta. Jag fick 6 månadslöner och stöd av ett företag att göra en omställning.

Jag klarade det.

Men jag är skadad. Jag skakar fortfarande vid adrenalinpåslag som kan komma när någon pratar med hög/arg röst, eller om jag bara skyndar mig. Det har gått ytterligare 1,5 år och jag som nu arbetar för lärares villkor, ser på lärarbristen och gråter för jag skulle inte vilja något annat än att vara just lärare.

Jag vågar inte.

Jag arbetade slut på mig för våra barn, för våra föräldrar och för mina underbara kollegors skull.

Med rätt förutsättningar, hade jag kanske kunnat arbeta 50% i förskola idag.

Jag arbetar heltid som tjänsteman i kontorsmiljö, det kravet ställer samhället då det inte finns någon rätt till deltidarbete.

Jag känner ändå att barnen förtjänar att möta lärare och pedagoger som vill, orkar och förmår. Var hittar vi dem? Hur länge håller de? Är det etiskt försvarbart att utnyttja människor och sedan slänga bort dem?

Det måste sluta nu.

Det måste.

Bra arbetsmiljö nu.

Professionen kommer att sköta resten, tro på oss.

Vi kan.

Vi vill.

Vi ska.

4.

Jag jobbar för närvarande på en avdelning med 24 barn i åldrarna 3-5. Vi är två förskollärare, jag 100%, den andra 80% och en barnskötare på 90%. Det känns som att man inte räcker till, barn med så olika behov och några av dem med speciella behov, vissa dagar känns det som att det enda man gör är tjuvar och löser konflikter. Ljudnivån blir väldigt hög och man är så slut i huvudet när man kommer hem. När folk är borta är det väldigt ont om bra vikarier, såna dagar vill man bara gråta! Något måste hända snart!

Kristianstad

Förskollärare — Kristianstad

1.

Jag är sjukskriven sen den 1 november 2017 då jag gick in i väggen. Allt började 2016 när jag skulle börja arbeta igen efter min föräldraledighet. Under min föräldraledighet så fick Tollarp två nya rektorer. Jag blev kallad till ett möte där det förklarades att jag inte kunde komma tillbaka till förskolan som jag var på, men det fanns en öppning för mig på en ny förskola. Det visade sig att detta var ett arbetslag med allvarliga problem, där ibland vuxenmobbing. Jag pratade i omgångar med min dåvarande chef som inte gick vidare med detta. Jag bad om förflyttning då jag mådde dåligt av att vara i det dåvarande arbetslaget. Jag blev nekad. Dagen efter fick jag min första ångestattack. Jag hade ingen aning om vad det var utan det resulterade i en ambulansfärd till csk och observation under natten. Jag repade mig och åkte till jobbet där chefen fortfarande inte lyssnade. Jag kontaktade chefens chef, berättade om min situation.

Att jag blivit nekad att ha kommit tillbaka till min arbetsplats, att chefen inte lyssnade, att jag, fast jag var berättigad till omplacering när jag mådde dåligt blev nekad. Jag berättade att jag nu hade fått börja med ångestmedicin samt antidepressiva. Detta resulterade i att jag fick komma tillbaka till min ursprungliga arbetsplats. Jag mådde efter detta fortfarande inte bra. Jag var ensam förskollärare på min avdelning och behövde göra ett hästjobb för att komma ikapp med utvärderingar, struktur planeringar mm. Jag var extremt pressad och hade ingen planeringstid samt en kollega som motarbetade mig. Under hösten 2017 valde chefen att sätta mig på en tjänst där jag gick mellan två avdelningar trots att jag vid upprepade tillfällen sa att detta inte var något jag var intresserad av. Jag ber vid flertalet tillfällen om samtal med chefen för att bena upp mitt ansvar i denna delade tjänst, samt att jag uttrycker mig om hur dåligt jag mår av att inte göra det jobb jag vill. Än en gång blir jag inte lyssnad på. Orken att streta på tar helt slut och jag hamnar gråtandes hos en läkare. Nu är jag sjukskriven ett bra tag framöver och vare sig min läkare eller min kbt sköterska anser att jag ska gå tillbaka till mitt arbete i förskolan.

Kristinehamn

Förskollärare — Kristinehamn

1.

Arbetar på en yngre barns avdelning 16 stycken barn, 1-3 år på 3 heltider. Där har vi under hösten skolat in 14 st 1-åringar i omgångar. En omgång hade vi så många som 6 st inskolningar samtidigt! Det är en omöjlighet att arbeta efter läroplanen och tillgodose alla

barns behov. Forskning visar på att yngre barn har ett stort behov av nära relationer och omsorg. Dagens gruppstorlekar påverkar barnen negativt. De gråter, är uppe i varv och har svårt att slappna av, de bits och slåss. Jag är ensam förskollärare på min avdelning och känslan av otillräcklighet är stor. Vi har hög sjukfrånvaro på förskolan och ibland har det inte funnits vikarie att få. Vi har fått säga nej till 15-timmarsbarn då vi saknat personal. Vi har skrivit tillbudsrapporter vid några tillfällen också. Jag har arbetat i 5 år bara i detta yrke men känner mig redan sönderstressad.

2.

Så här kan det se ut på "min" förskola. 16 barn i gruppen 1-2,5 år och 3 pedagoger. 22 barn i grupp en 2,5 - 6 år och 3 pedagoger. Hög andel barn med behov av särskilt stöd. Utökat öppethållande - kl 6 till kl 19, om behovet finns. Utbildningar, diverse olika möten, reflektionstid under loppet av dagen, då "vi tar hand om" varandras barn - vilket kan innebära ca 35 barn fördelat på 3 pedagoger + ev 1 resurspedagog. Det betyder att vår planerade verksamhet blir ställd åt sidan och det upplever vi som en stressfaktor till. Alla barn har rätt till 15 timmar/vecka på förskolan även om föräldrarna är lediga - och då handlar det inte om föräldraledighet och/eller sjukskrivningar. De så kallade andningshålerna/tiden till återhämtning för barn och pedagoger finns inte mera.

Krokom

Förskollärare — Krokom

Jag började mitt nya arbete i april 2017, från att ha jobbat på en förskola där alla utom en var utbildad förskollärare till en förskola där majoriteten är outbildad så är skillnaden stor. I höstas blev en av mina kollegor sjukskriven och den andra kollegan var också borta en hel del. Jag blev ensam med det yttersta ansvaret för att driva det pedagogiska arbetet framåt, hade alla utvecklingssamtal som skulle skrivas och genomföras; vi hade flera nyinskolade barn som såg mig som sin trygghet. Vissa dagar hade vi inga vikarier och många gånger blev min planeringstid lidande, en del kollegor ser det även som förmån att bara för att slippa vara i barngrupp, men för mig är det a och o för att man ska kunna driva en väl genomtänkt pedagogisk verksamhet. Tröttheten kommer nu efter jul, hela hösten kämpade jag på och hade dåligt samvete de gånger jag behövde vabba för min dotter, jag jobbade även om jag var sjuk. Nu kom allt och jag är helt matt!

Kumla

Förskollärare — Kumla

2.

Jag har världens bästa jobb! Jag önskar bara att jag samtidigt som jag sliter för att vara en bra pedagog och en bra lärare också kunde orka vara en bra mamma, en bra sambo, en bra dotter och en bra vän, men allt mer ofta klarar jag inte att göra båda två.

På morgonen gör jag frukost, plockar fram och tar samtidigt emot barnen som kommer innan nästa personal kommer, oj, hen var sjuk! Vikariebrist, personalbrist, små lokaler utan möjlighet att dela barngruppen på 15 stycken 1-3-åringar, fungerar inte varken miljömässigt eller personalmässigt. På 3 veckor har vi inte lämnat gården, vi är där vi är. Vi får inte vikarier när någon är hemma och de vikarier vi får verkar helt främmande för vad förskola är för något. Gårdens sandlåda är full av kattbajs vi måste rensa medan barngruppen, påklädd och klar, står och väntar.. vi plockar fimpar, lagar stuprör och slår i spikar som krupit upp på gårdens lekstuga. Inne är lokalerna så äckliga så när de flesta barnen sover städar vi, diskar lunchen och dammar. Byter blöjor, pratar med föräldrar och sen ska vi plocka fram mellis, duka av, sopa, torka bord och diska. Eftersom vi inte fått vikarie får jag stanna och mina barn blir kvar bland de sista på deras förskola, med samma usla personaltäthet och samma enorma vikariebrist. Jag är ensam förskollärare med ansvar för den pedagogiska verksamheten, men kan inte garantera ett skit för ärligt talat - jag hinner inte se era barn hela dagen, vi kan omöjligt ge dem det extra och vi måste säga nej nästan varenda gång ett barn vill läsa en bok. Vi hinner inte vara närvarande, knappt fysiskt och definitivt inte mentalt. En bra dag - då har alla barn fått mat och blöjor, och en kort dialog. En BRA dag.

Jag gör allt jag kan och lite till, varje dag, vilket resulterar i att jag är helt dränerad när jag kommer hem och då vet jag att mina barn haft det likadant under dagen. Stora barngruppen, små utrymmen, slitna lokaler, hög ljudvolym, slitna plastleksaker och framför allt - sönderstressade pedagoger, där temporärt för ingen vet vilket arbetslag som är där om 3 månader.

Vad får vi betala för det här i framtiden? För att våra barn ska vara i den här verkligheten nu, vad skapar det för förutsättningar? Usla.

Enormt pressat läge. Dags att satsa.

2.

Kom ut som nyexaminerad förskollärare i januari 2017. Är 38 år och blev genast utvecklingspedagog genast på grund av brist på erfarna förskollärare. Arbetade med många utbildade på en ny förskola och blev efter 9 månader sjukskriven för utmattningssyndrom.

3.

Februari månad är snart slut och en hel dag har hela personalen på förskolan varit på plats. Efter en nysning rakt i ansiktet av ett barn som tidigare i veckan varit hemma sjuk skojade vi "blir du inte sjuk nu blir du aldrig sjuk", därefter var kollegan hemma TRE veckor med jordens influensa, läkarbesök, penicillin, salvor och förlorad inkomst. Inte heller det räcker, ett samvete som hela tiden talar om hur kaos vi andra har det på arbetet.

Vi är en liten enhet, två avdelningar med barn 1-3 år och alltså sårbara när personalen är borta. Snart 4 veckor har vi varit i kaos-läge, ringt hem barn till föräldralediga två gånger för att vi inte kan garantera någons säkerhet längre, föräldrar som dessutom betalar för barnets plats. Den vikarie vi fått har vi dessutom fått fixa själva då bemanningen hade slut. Vi har varit underbemannade och gått sjuka till jobbet, för vad gör vi annars? Vad lämnar vi våra kollegor i? Självt är jag idag inne på fjärde dagen med sprängande huvudvärk och går runt på diklofenak. Hälsosamt? Nej! Men samvetet säger att vi inte kan lämna kollegorna i det sjunkande skepp som förskolan är.

Snart en hel månad har gått, där vi försökt få barnen att inte göra sig illa. Med allt vi kan har vi lyckats se till att barnen får mat och nya blöjor. Inte alla barn har fått sitta i någons knä, fått en kram när det behöver eller blivit tröstat färdigt. En pedagogisk verksamhet har inte existerat och planeringstiden börjar vi skratta åt. Övertid både innan och efter det egentliga passet för att alla ska räcka hela dagen, syns det på lönen? Nej, vi får bara lägga in på komptiden som vi ska ta ut när det funkar och vi inte behöver lägga in vikarie.. som att den dagen skulle komma.. någonsin?

Det är skamligt att jag har världens bästa jobb men barnen i verksamheten får lida så fruktansvärt mycket. Det är inte vi, nu som kommer få betala, utan samhället i framtiden. Barn är i förskolan 9 timmar om dagen och ingen ser dem, ingen ger dem mer än det allra nödvändigaste. Vad tror ni dessa barn kommer göra som ungdomar? Som vuxna? GÖR NÅGOT NU!!

4.

Förra läsåret hade vi det så tufft hos oss att alla tre pedagoger var centimetrar från väggen! Vi hade 14 barn 1-2,5 år gamla varav ett barn var utåtagerande till den grad att hen höll på att kväva ett barn när hen lade armen runt halsen och höll i ordentligt på det andra barnet. Det var ett uppvaknande för oss pedagoger, som hade försökt att vara steget före barnet hela tiden och kolla så hen inte var på något annat barn. Innan hade det "bara" varit att hen bet, rev och

slogs. Men nu rann droppen över när barnet nästan kvävde ett annat barn! Då tog vi hjälp av vår förskolechef som direkt sa att vi måste ta in en resurs åt barnet. Men det var lättare sagt än gjort för vi fick lägga in om vikarie och då kom det olika vikarier varje dag, vilket gjorde att hela barngruppen blev upp och ner istället! Vi klarade av hela läsåret iallafall men när det nästan var slut så började vi pedagoger att tappa ord, var omänskligt trötta och tappade arbetsglädjen helt. För även om vi till slut fick tag på en jättebra resurs åt barnet så var vi alla på helspänn hela tiden då barnet var supersnabb! Det var tur att hösten detta läsår började lugnt då vi alla tre hade känt stress hela semestern över att vi snart skulle vara tvungna att börja jobba igen fastän vi visste att det här barnet hade bytt avdelning då hen blivit för stor hos oss. Vi har nu en barngrupp på 14 och det 15:e på väg, vilket vi tycker är alldeles för många då vi inte alls hinner med alla på det sätt vi vill! Vi går ofta hem med känslan av att inte gjort ett bra jobb när arbetsdagen är slut.

Kungsbacka

Förskollärare — Kungsbacka

1.

Kungsbacka kommun marknadsför kraftigt att de har minskat barngrupperna med antalet barn, dock talar man inget om att delningen är gjord på samma antal pedagoger, vilket medför att man är två pedagoger per grupp istället. Detta öppnar upp för att man på så sätt kan sätta in fler barn i varje grupp och ändå följa skolverkets rekommendation med 12-15 st 3-5 år och 8-12 st 1-3 år, dvs lägger man sig i överkant på alla grupper innebär det fler barn/pedagog. I vårt hus innebär det att vi gick från totalt 36 till 40 barn på samma antal pedagoger, samtidigt som man marknadsför förskolan med att vi arbetar med minskade barngrupper. Denna ökningen var vi tvungen att göra eftersom vi gick back flera hundra tusen och detta pga att vi var fyra förskollärare och två barnskötare, vilket inte budgeten håller för! Snacka om dubbelmoral!

2.

Jag jobbar enligt Kungsbacka modellen. Mindre barngrupper och färre relationer. Låter jättefint på pappret men är svårt i verkligheten. Två personal på 10 barn mellan 1-2 år. De första månaderna var alla 1 år. Mellan 9-15. Jag och en förskollärare med mycket erfarenhet jobbar tillsammans. Vi äter lunch 10:45 för vi har matsal och en andra sittning ska hinnas med innan 12. På 1,45 ska vi hinna ha någon aktivitet, ta på oss, vara ute, ta oss in, byta blöjor. Det är otroligt pressat. Allt måste flyta på bra om det ens ska fungera, vilket det inte alltid gör. Gården är så illa utformad att vi inte kan börja släppa ut barnen förrän hälften av dem plus en pedagog är klara. Om vi är ute och någon bajsar måste hälften av barnen tas av och med in och byta för en kan inte vara själv ute med 9 st små. Och är vi inne och leker och en måste byta blöja så är en själv kvar med många. Och ja, med de små är det ju ofta en hel

del blöjbyten så det är inte många stunder vi egentligen är två pedagoger på plats. Att bara jobba två och två är otroligt stressande i sig. Om kollegan blir sjuk är du oerhört utsatt, och när du själv är borta har du dåligt samvete eftersom du vet hur tungt det är att vara ensam ordinarie med barngruppen. Visst vi kan samarbeta över grupperna men då faller hela konceptet att vi ska vara i mindre grupper med färre relationer. Det är en tung bransch vi jobbar inom och jag tror inte att jag orkar hela arbetslivet inom yrket. Är bara 30 år nu så känns lite sorgligt att behöva känna så såklart.

3.

Jag har arbetat inom yrket i 25 år. Jag började arbeta i en tid då vi hade förutsättningarna för att kunna genomföra vårt uppdrag, kunde se och bekräfta alla barn, känna att vi räckte till i bemanning. År efter år har detta sakta men säkert försvunnit, ökade krav och större barngrupper, mindre personalgrupp, inga vikarier. Engagerade mig tidigt fackligt för att försöka nå ut med vårt budskap. Ingen mår bra i vår arbetsmiljö! Har gått ner i arbetstid "frivilligt", efter att gått in i den berömda väggen. Älskar mitt arbete, brinner för barns lärande och utveckling, men det finns gränser.

4.

I min kommun har man försökt att minska barngrupperna men utifrån samma premisser, dvs 6,5 barn/vuxen i snitt och i samma lokaler. Det enda förändringen i praktiken medfört är att personalen på förskolorna fått pussla, fixa och trixa ännu mer för att få ihop mindre grupper under delar av dagen. Det i sin tur, har gjort det ännu mer sårbart, ifall någon bland personalen blir sjuk. Och det leder oss direkt in på vikariefrågan som just nu är ohållbar. För det finns inga vikarier att få tag på. Eller så finns det vikarier som rentav utgör en risk för barnen. Vikarier som inte är lämpliga av olika skäl. Så idag kan vi med de förutsättningar vi har absolut inte erbjuda en trygg och säker förskola. Vi kan inte heller se till individerna på det sätt vi förväntas göra. För att inte tala om barn med särskilda behov som bara ökar med tiden, men som det finns allt färre resurser till. Ett annat bekymmer är att allt fler barn vistas allt längre tid på förskolan. Att förskolan i viss mening gått tillbaka i sin utveckling. Från att ta hand om barn till arbetande föräldrar till allt bättre pedagogisk verksamhet för att åter bli en verksamhet som passar barn. En verksamhet där barnen idag vistas så länge föräldrarna vill... Vilket även kan vara när föräldrarna handlar, tränar, är föräldralediga, har semester osv.

Så, det ställs mer och mer krav på förskolan både från regeringen och föräldrar medan förskolan sliter med att upprätthålla sin pedagogiska verksamhet, men ingen är beredd att betala för den. Ingen vill kännas vid notan för kvalitet i förskolan. Och då återstår barnen. De som allt det här handlar om. Och vem annars, om inte vi pedagoger i förskolan, kan föra barnets talan och berätta om situationen där?

5.

Efter mycket arbete kring bl.a minskade barngrupper i Kungsbacka, kände jag att förutsättningarna ändå inte blev bättre. Min ork är slut och jag kan inte längre stå för verksamheten. Har bytt arbetsplats och arbetar nu i förskoleklass med planeringstid på schemat och rätt förutsättningar för att utföra ett bra jobb. Behöver inte ordna vikarier, beställa material eller sköta andra administrativa uppgifter utan kan ägna mig åt undervisningen och barnen.

6.

Jag tog examen i juni 2017 och började även jobba samma månad. Jag har nu jobbat ca 6 månader i förskolan och redan fått utmattningssyndrom och är 24 år. Hur ska jag kunna arbeta med detta yrke i hela mitt arbetsverksamma liv? Har jag kastat bort 3,5 år på ett sjunkande skepp? Det är helt ohållbart.

7.

25 år var jag när jag började arbeta som lärare i förskolan (2016). Nyexad och taggad på vad läraryrket hade att erbjuda och på vad jag kunde leverera. Hade tidigare arbetat som barnskötare och sett hur roligt och glädjefullt arbetet i förskolan var, dock utan det fulla ansvaret som fastanställd. Idag ringer öronen av tinnitus, ljudkänslighet och minnet är inte alltid med, och tusen tankar som snurrar i huvudet hela dagarna i brist på planeringstid. När en snittar ca 38 timmar i veckan i barngrupp finns det inte mycket tid över för planering, kvalitetsarbete, utvecklingssamtal eller kompetensutveckling. Våra styrdokument blir inte de centrala delarna i verksamheten som de skall vara. Vårt demokratiska uppdrag faller mellan stolarna. Hur får vi då en verksamhet som utmanar och utvecklar barnen? Hur får vi då framtida samhällsmedborgare som förstår allas lika värde? Hur får jag då chans att utveckla mitt arbete och min roll som lärare? Vi vill framåt, så alldeles för mycket tid på arbetet läggs på fritiden.

Mitt första år som lärare var tufft. 14 helt nya ettåringar skulle skolas in, så att det sammanlagt var 16 barn. En kollega som snabbt sjukskrev sig, samt den andra som ständigt var hemma och vabbade. Nya vikarier som trillade in titt som tätt under två terminer. 16 trygghetessökande barn, och föräldrar som dagligen undrade kring bemanningen. Det var dessutom många av vikarierna som kom ut på sin första dag. Utan någon vetskap om förskolan som verksamhet, rutiner, ansvar eller bemötande. Och inte fanns det någon tid att ge dem en introduktion av förskolan, arbetsuppgifter, barnsyn och förhållningssätt. Snabbt slängdes dem in i stressen av allt som behövdes göra och gråtande barn. Som ensam anknytningsperson räckte jag inte till. Hur mycket jag än försökte att vara med barnen, vara närvarande, följa deras samspel och se alla. På det skulle jag även duka, hämta matvagnar, bädda, torka bord, soppa golv, fixa scheman, slänga sopor, diska haklappar, byta blöjor, se till att alla barn fått i sig mat, var nöjda, hade sina kläder på rätt ställe, listan kan göras längre...

Med nya vikarier var det även höga restriktioner, på grund av barnens integritet och säkerhet. Inga blöjbyten, inga ensamma stunder med barnen samt att de inte fick vara inne på vilan. Och det var riktlinjer vi själva bestämt, dock kändes det omöjligt när jag behövde dela på mig och vara på flera ställen samtidigt. Efter långa perioder av ensamt arbete och för lite ordinarie personal blev stressymtomen påtagliga. Jag fick ingen sömn och yrseln blev värre, vilket resulterade i sjukskrivning. Det var bara korta perioder av sjukskrivning då jag stressade tillbaka till jobbet, på grund av samvetet! Vem skulle annars finnas för barnen och styra upp dagarna och kvalitén?

Förskolan behöver förändring, nu! Vi lärare brinner för vårt yrke, för vårt uppdrag. Dock behöver vi rätt förutsättningar för att orka, orka vara lärare och orka vara kvar i yrket. Vi glänsar med vår kompetens och engagemang men ligger utslagna på soffan så fort vi kommer hem från jobbet, med tjutande öron, tunga ögonlock och ömma leder och ingen fritid.

Vi kräver, mindre barngrupper, mer planeringstid, mer utbildad personal, mer resurser, mer pengar till förskolan, tydligare rollfördelning, mer kompetensutveckling, mindre kringuppgifter och en arbetsmiljö som är hållbar!

Jag hade kunnat fortsätta skriva, om dagsläget på min arbetsplats, med ständigt bortfall av personal och brist på resurser för barn i behov av extra stöd.

Vi kämpar, vi är superhjältar, som dock inte orkar mer.

8.

Först och främst måste jag säga ”härligt jobbat alla”, stolt såg jag på TV4 i morse. Nu har vi nått ut till massmedias rampljus och jag hoppas #pressatläge får lika stor genomslagskraft som vi sett ”Metoo” få i media!

Efter att ha jobbat många år inom förskolan och skolans värld, i olika driftsformer och styren så måste jag ofta ställa mig frågan: Skall jag stanna kvar? Arbetet har ibland kostat mer än det smakat.... Svaret till mig själv blir trots allt ändå att jag har ett ”fantastiskt jobb” som inspirerar och ger så mycket glädje varje dag jag öppnar förskolans dörr. Jag måste också säga att under dessa år har min yrkesroll ändrats ofantligt mycket. Läroplanens införande har betytt mycket både för barnens bästa, min roll som pedagog och det arbete jag förväntas utföra. Mer och mer tid skall läggas på ”administrativa uppgifter och ofta även rena praktiska saker” ex torka bord/ fixa och städa m.m. Den tid det tar att göra dessa saker skall ju tas ifrån något annat... vilket så gott som alltid blir från tiden med barnen! Det är ju hos dem jag vill vara och förundras över hur kompetenta de är, hur mycket jag som vuxen har att lära av dem och hur vi tillsammans kan utvecklas vidare.

Jag har när jag läst och tagit del av era olika berättelser ändå sett att jag just nu sitter i en position där jag känner att jag har en organisation omkring mig som försöker få till

förbättringar och lösningar... vi är absolut inte i mål men vi har en strävan och tanke som är till hjälp för att orka kliva upp på morgonen och känna: Vad skall hända i dag? Vad kommer jag att lära mig? Vad härligt att få träffa barnen idag igen!

Det är dessa känslor jag måste behålla nu när jag även läser vidare inom mitt gebit. Jag vill vara en del av den nya förskolan, där barn och personal mår bra på alla plan! Därför säger jag: "KÄMPA PÅ ALLA VI KAN GÖRA FÖRÄNDRINGAR TILLSAMMANS ÄR VI STARKA"

9.

Jag arbetar som förskollärare i kommunen. Nu känner jag att det får vara nog! Vi är alldeles för många barn i barngrupperna och hög närvaro. Varje dag är en kamp för att överleva. Att bedriva en pedagogisk och fungerade verksamhet förekommer inte varje dag. Jag upplever att det är mer barnpassning. Många personal som är sjuka, vabbar och som inte jobbar heltid. Barnen möter många vikarier och stressad personal. Idag ska pedagogerna inte heller ta hand om bara barnen, nej, vi ska ta hand om disk, tvätt, boka vikarier, se över hur dagen ser ut och göra upp en planering för dagen var personalen behövs bäst, föräldrasamverkan / ta hand om föräldrar som behöver stöd, hämta livsmedel i köket, städa och allt administrativt arbete. Varje dag känner jag mig stressad över min arbetsmiljö och arbetssituation. Ska det verkligen behöva vara så här?? Hur ska vi kunna garantera barnens säkerhet när det är så många barn på så få personal? Många gånger har man inte fått ut sin rast och inte heller sin planering. Det säger sig självt då att inte förskolan kan hålla en bra kvalitet.

Blir det inte bättre snart så kommer även jag att säga upp mig. Och komma tillbaka när förutsättningarna är rimliga och hållbara. Det är inte meningen att jag ska bli utbränd i förtid! Det är viktigt att politikerna nu tar sitt ansvar innan det är försent, fler pedagoger säger upp sig och ingen söker sig till lärarutbildningen.

Förskolan är den plats där framtiden formas och framtiden är viktig!

10.

Vill tillägga att Kungsbackamodellen att få till mindre barngrupper är ett skämt! Vi är två pedagoger på 12 små barn, 12 små BARN. När en pedagog ska på rast eller toaletten är vi ensamma med 12 barn. Är detta rimligt??! Är det meningen att vi pedagoger ska hoppas på att barn är lediga och sjuka varje dag, ska det vara så? Vår arbetssituation och arbetsmiljö har inte blivit bättre.

Det känns som man är försökskaniner i ett politisk spel där barn och pedagoger kommer i kläm.

Enligt mig ska det vara tre pedagoger på 12 barn och tre pedagoger på 15 stora barn.

11.

Jag har jobbat i förskolan sedan 1999 och som förskollärare sedan 2004 i tre olika kommuner i södra Sverige. Jag kan inte ens beskriva all stress, för så fruktansvärt har det faktiskt varit. Otillräckligheten. Barnen som inte får det som de behöver. Kollegor som en efter en blir sjuka. Några så sjuka att de aldrig mer kan jobba i yrket. Arbetsgivare som inte vill lyssna.

Själv är jag så stress-skadad att jag får acceptera att vissa funktioner är nedsatta. Att jag inte längre tål för mycket ljud eller intryck. Att jag hela tiden måste bygga mitt liv efter tillräckligt med återhämtning. Jag kommer aldrig att kunna arbeta heltid igen.

Jag har ändå haft en otrolig tur. Just nu jobbar jag med en fantastisk chef som orkar kämpa för oss. Som vänder ut och in på sig själv för att få in mer pengar till oss. Hon arbetar dock i kraftig motvind och ses som besvärlig av sina överordnade. Men detta gör att vi och barnen hos oss just nu har det bättre än de flesta.

Men en svensk förskolas kvalitet ska inte handla om tur eller om extraordinära chefredaktör hjälteinsatser. Och inte heller för min arbetsplats finns några genvägar. Vi behöver fler förskolor, färre barn i grupperna, fler pedagoger. Ja, mer pengar helt enkelt.

De flesta som jag pratat med som jobbar i förskolan har svårt att tänka sig att fortsätta särskilt länge. Många nyutexaminerade förskollärare får sådana tankar redan inom det första arbetsåret. Det är ett jätteproblem för vårt samhälle. En ännu större samhällsfara är att det är så många barn som mår dåligt i sin vardagliga miljö, eftersom den präglas av stress och vuxnas otillräcklighet.

Jag är orolig för framtiden. För min egen såväl som för barnens. Vi måste vända det här och det så fort som möjligt. Jag ber politikerna vakna innan det är försent.

12.

Och där rann bågaren bokstavligt talat över

Sitter hemma på föräldraledighet och läser nu ett utskick på mailen om att budgeten för vikariekostnader vid sjukdom under vårterminen enbart täcker fyra timmar per dag!! Tänker på mina kollegor och får en stor klump i magen då jag vet hur de redan kämpar och pusslar med stora barngrupper mm. Inte nog med att man har tillräckligt dåligt samvete för att man lämnar kollegorna i sticket när man ligger hemma och är sjuk, nu ska man dessutom behöva tänka att de går fyra timmar utan personal. Fyra timmar, vilka fyra ska man förresten välja? Över frukosten, över förmiddagens aktiviteter, över lunchen, över raster, mellanmål eller eftermiddagens aktiviteter?? Ja, om man ens får in någon eftersom kommunen har vikariebrist. Detta innebär ännu mer övertid för att få dagen att gå ihop och för att inte lämna kollegan

ensam med alla barnen. All övertid ska dessutom tas ut via komp vilket innebär UTAN insättande av vikarie... Hur och när ska övertiden då kunna tas ut? Vad kommer detta innebära på långsiktig för oss pedagoger och vår hälsa?! Självt var det inte länge sedan jag lyckades pressa ut näsan några centimeter från väggen. Tid för familjen, fritid, återhämtning, vila och stressa ner, när kommer det finnas??

Tänker på barnen på jobbet och klumpen växer ännu större, vad blir detta för verksamhet för dom? Hur ska vi kunna garantera deras säkerhet om vi inte har tillräckligt med vuxna på plats? Läser vidare och inte tar det stopp där heller, under hösten finns det inte pengar till att ta in vikarie för en enda dag... Där och då gick luften ur mig helt!

13.

Har arbetat inom förskolan sedan -89. Antal barn har ökat och deras tider har ökat ändå kvarstår tre personal per avdelning. Arbetsituationen har medfört mer stress, löpande band principer vid blöjbyte och mycket struktur. Öronproppar för att lindra höga ljud och stress för mig som pedagog. Oroliga barn som pockar på uppmärksamhet och ens knä är fullt av 4-6 barn. Det är mer konflikter mellan barn då grupperna är stora i förhållande till utrymme och vuxna som kan finnas med och se. Arbetsituationen går ut på att stresshantering sig själv att vara lugn samtidigt som det finns en klump i magen att hålla sig lugn. Slitsamt att från stramt inte räkna till och att de planerade stunderna där man vill erbjuda barnen något mer är så få eller korta. Förlorarna är barnen!

14.

Man kan börja med att rikta kritik mot förskolläraryrket i Borås! Mycket är fantastiskt bra men det finns många element som behöver förbättras. Under sju terminer vek de totalt fyra veckor till specialpedagogik men säkert 5 gånger så mycket till flerspråkighet (det mesta bara upprepning). Vi har haft lärare utan koppling till förskola och akademiker som inte har någon större insyn i förskolans verklighet.

Nu har jag precis börjat arbeta på en förskola i kommunen och på första APT-mötet fick vi veta att vi helst inte ska ta in vikarier. Fattas det en pedagog så ska vi samarbeta i enheten. Detta på grund av besparingar i kommunen och höga personalkostnader. När jag då blev sjuk för andra gången på en månad hade jag så dåligt samvete att jag ändå åkte till jobbet för att öppna. När kollegan kom skickade hon hem mig och det var sedan underbemannat hela veckan då två till var sjuka. Detta samtidigt som Kommunens toppolitiker ska få en löneökning på 14-18% i år!

15.

Jag älskar mitt yrke. Jag älskar att möta barnen, lära mig av och tillsammans med dem, utvecklas tillsammans med dem och med goda kollegor tillsammans jobba mot samma mål. Men tyvärr så handlar inte förskolan idag om barnen, enligt min mening. Vi får höra år efter

är från våra chefer på budgetmötena att vi går minus för att så mycket personal är sjuk, sjukskrivna eller tjänstlediga. Vilket medför att vi måste spara in på vikariekostnader och istället hjälpas åt över avdelningarna. Ibland får vi till och med totalt vikariestopp. Sedan är vi ju alla medvetna om att utbudet av vikarier är på tok för litet, i alla fall i de 2 kommuner som jag arbetat i nämligen Göteborg och Kungsbacka.

Vad medför detta för mig som medarbetare då? Jo jag kan aldrig komma till jobbet och veta hur den dagen kommer se ut. Första 1-2 timmarna kanske man måste sitta och pussla ihop dagen, oj nu är de så många barn i den barngruppen, undrar om de kan tänka sig att jobba ensamma idag då vi fått riktlinjer att inte ta in vikarie? Vad blir resultatet av detta? Jag blir en frånvarande pedagog och inte närvarande med dem som jag är där för: barnen. Vi blir trötta och orkar inte tänka längre, och pang så har vi glömt att ordna eftermiddagen så en kollega blir ensam med alla barnen som ännu inte gått hem. Vi förväntas att flytta på oss och vara flexibla så ingen kollega lämnas i sticket. Men då förlorar vi ju fokuset i den barngruppen som vi har ansvar för. Hur ska vi då hinna med läroplansmålen och vårt arbete i barngruppen och med de barnen som man har ansvar för, de barnen vars föräldrar man sedan ska ha ett givande utvecklingssamtal med?

Det skapas just nu en kultur i förskolan som jag kallar "allas barn är allas barn" vilket i många situationer är kanon, men jag får en känsla av att ibland så är det ett sätt att skjuta över ett problem på oss pedagoger i förskolan igen. Vi ska gå ännu mera på knäna för att försöka rädda något som vi tror på.

Problemet idag som jag ser det är volymen av barn, kontra utrymme. Hade jag exempelvis haft en barngrupp på 13-15 barn hade jag inte haft några problem med att vara ensam med dem, då det krisar. Min åsikt är att det är för trångt i våra förskolor idag. Vi behöver inte större utrymme eller mer personal. Vi behöver mindre barngrupper! Så vi hinner möta alla barnen, och att de ska få känna att förskolan är en plats för dem.

16.

Jag nämner ingen specifik berättelse utan går till hur jag och mina kollegor samt barnen mår. Flera är sjukskrivna där jag arbetar och jag är nyexaminerad och upplever att jag snart går i deras fotspår med. Stressen tär på en för mycket då det är allt för stora barngrupper. Det fina man lär sig kring läroplanen osv under utbildningen finns det inte ens tid att använda ute i verksamheten. Känns ibland som att de där 3,5 åren på högskola inte var något värt då kunskaperna ändå inte har tid att kunna användas. Funderar redan på att byta yrke och har inte ens varit verksam i ett år. Stressen att inte räcka till för varje barn är enorm och att sedan inte hinna med dokumentationer och annat som ska göras lägger ännu större stress på en. Höga ljudnivåer (har redan tecken på tinnitus), trånga lokaler, och sjuk i princip en gång i månaden med karensdag på den redan låga lönen. När jag själv får egna barn tänker jag göra allt för att de ska slippa gå på förskola heltid eller i tidig ålder!

17.

Jag älskar mitt jobb! Alla de barn och kollegor jag möter varje dag gör min dag. Det är så fantastiskt att få arbeta med alla dessa olika individer varje dag och få vara med och utveckla deras lärande. Ändå sitter jag själv och funderar på hur jag ska kunna lösa att vara hemma så mycket som möjligt med mitt eget kommande barn. Hen ska få gå så lite som möjligt på förskolan. Jag berättar ständigt till vänner och bekanta att barnen har det bättre hemma. Just nu, har vi ett barn på två år på min avdelning som är extremt fysisk mot de andra barnen, våld är något som sker varje dag på förskolan (barn mot barn) det knuffas, de bits, de rivs, de säger fula saker till varandra osv. Många gånger ser vi pedagoger det och finns där för att trösta efteråt. Men önskan är att vi hade kunnat vara där för att förhindra det i från att hända. Det kan vi inte eftersom vi har för många barn i grupperna och kanske just den dagen alldeles för få pedagoger. Det uppstår rädsla hos barnen och jag förstår dom, tänk om en person i min storlek (en vuxen) skulle komma och knuffa ner mig eller slå på mig, kalla mig taskiga saker och kanske till och med bita mig. Då hade jag också varit riktigt rädd. Vi måste börja tänka på barnens bästa och deras välmående. Många barn arbetar mer än 40-timmars pass i veckan, de kan ha 55-timmars vecka. Vi måste göra deras arbetsplats till den bästa.

18.

Denna otroliga stress varje dag gör att huvud och kropp slår bakut.

Visst är det bra med mindre grupper men har man 13st 2 åringar på 2 pedagoger kring lunch och vila så går inte ekvationen ihop. Kan inte äta lunch med barnen för då blir den kall/ inhostad/ insnorad innan jag får tid att äta, pga alla behöver hjälp.

Vilan kräver sitt med alla diverse ” väckas tider” som föräldrarna kräver, hatar att väcka dem då de sover som bästbarnmisshandel i mina ögon. Kollegan som är tidig är på rast, har barnen själv i ett större rum för att få överblick.....och hinna plocka upp dem i ”rätt” tid. Super hungrig då jag äntligen får kasta i mig maten vid 13:30, den hinner knappt landa i magen förrän man måste stressa tillbaka igen..... Hade gärna gått förbi toaletten också men det får vi ta sedan.....ont i magen och magsåret gör sig påmind igen. Skall det va så här man skall må ?????? Vad håller jag på med?

19.

Efter mycket arbete och ett tillfälligt statsbidrag jobbades Kungsbackamodellen fram som blivit omtalad i hela landet. Avdelningsbegreppet försvann och man började istället prata om minskade barngrupper. Färre barn och färre pedagoger och utnyttja alla rum. Ingen mer planeringstid och ännu svårare när pedagogerna blir sjuka. Kungsbackamodellen är inte hållbar och byggd med modellera.

20.

Jag blev färdig förskollärare i januari 2011. Innan dess arbetade jag som vikarie från 2006 och hade vart ute och sett verksamheten. På dessa få år från 2011-2018, har verksamheten ändrats något kolossalt i förskolan. Det är inte alls som det har varit. Det är mer stress och press. Vi ska uppnå mål som är nästintill omöjliga att uppnå pga lärarbrist. I flera omgångar har vi haft för få utbildade förskollärare, vilket har satt mer press på oss få utbildade. Vikariepoolen är tömd jämt vilket innebär att vi OFTA får jobba över och byta pass. Förra hösten gjorde jag detta flertalet gånger i månaden, vilket i sin tur drabbade mina egna barn på deras förskola. Dagarna utan personal går alltid ut på att ”lösa dagen”. Vi är för jävla bra på att lösa situationer och jag är så trött på det! Vår vardag ska inte gå ut på att lösa dagen och bara lyckas ta oss igenom den. Jag är just nu mammaledig och ska tillbaka i augusti. Då ska jag tillbaka till en verksamhet där det inte finns budget för vikarier... vi ska ta in alla barn som står i kö, ”för barn betyder pengar” fick vi höra på vårt möte. Tack. Inga vikarier, men vill fler barn in, ska vi ta in dem. Vilka sjuka arbetsförhållanden! Vart finns säkerheten? Vart finns synen på barnen och på oss pedagoger? Vilka ska ta hand om barnen när vi inte vill arbeta som förskollärare mer?

21.

Vi utbildas/utvecklas i vårt pedagogiska område med samarbete av Sven Persson från Malmö högskola. Här får vi genom olika vetenskapliga artiklar, litteratur och med Skolverkets publikationer en medvetenhet om att det bästa för barnen och det som visar sig vara kvalitet i förskolan är att pedagogen är Relationell med socialt, emotionellt och kognitivt stöd. För att kunna uppfylla detta bör vi ingå i mindre grupper, anknytning och stabilt arbetslag är viktigt. Detta ger resultat i barns utveckling både kort- och långsiktigt. Kompetens, utbildade medvetna pedagoger spelar stor roll. Hur ska vi kunna uppfylla detta samtidigt som vi tampas med besparingar och knappa resurser?

Förskollärarstudent — Kungsbacka

Som studerande till Förskollärare vill jag ha möjlighet att arbeta länge och utvecklas i min yrkesroll. Jag vill kunna fullfölja mitt uppdrag när jag börjar arbeta och ha en bra samt säker arbetsmiljö.

Barnen är vår framtid! Jag vill själv kunna lämna mitt barn på förskolan och känna mig trygg med att hen vistas där.

Kungsör

Förskollärare — Kungsör

1.

Det är precis som det står, vi känner oss otillräckliga. Vi hinner inte med det vi ska och vill. Allt extra jobb tar bort väldigt mycket tid från barnen, så som mathantering, disk, avplockning av bord m.m. Vi har ingen planeringstid och vi jobbar ofta över för att täcka för varandra. Med de stora barngrupperna så hinner eller kan vi inte vara med överallt och barnen blir inte trygga. Vi hinner inte med de barnen som behöver extra stöd. Svårt att få vikarier. Vi har tagit upp med chefer hur vi känner men vi känner att vi inte blir lyssnade på. De flesta är väldigt trötta och helt slut så risken är stor för sjukskrivning.

Kungälv

Förskollärare — Kungälv

1.

Dessa pressade scheman! Vår skyldighet att ha öppet 12 timmar/dag och avdelning, det tar knäcken på oss utan utökad personaltäthet! Vi vänder och vrider och jämkar med varje liten minut, för att få ihop ett schema som också ska kunna fungera i praktiken och inte bara på papperet!

Kravet på antal öppettimmar och få pedagoger i grundbemanningen! Kontra den höga barnbeläggningen från tidig morgon till sen eftermiddag rimmar inte! Svårigheten att få till ett bra och hållbart schema utan timmar av ensamarbete, som ger barnen stabilitet, lugn och trygghet utan att flyttas mellan olika avdelningar med allt för många barn både på morgon och em. där dagen varken börjar eller slutar i en lugn miljö!

Detta skapar stress och otrygghet för både barn och pedagoger och är inte bra och rimliga arbetsförhållanden för oss pedagoger som ska rodda runt det hela med ett leende på läpparna! Vi strävar ju efter att föräldrar ska känna tillit o vara trygga och nöjda med att lämna sitt barn hos oss!

För vi är ju proffs!! Och när de, (brukarna) sen ska besvara enkäter om kvalitén i förskolan, så vill ju vi (chefen) ha ett bra resultat! Annars åker vi ju på bakläxa!

Frågan man ställer sig är: till vilket pris ??

Ska det betalas av barnen som inte får det de har rätt till och vi pedagoger som mår pyton,

blir sjuka m.m och lämnar verksamheten...! Lämnar det arbete vi i grunden tycker är viktigt och brinner för!

2.

I mars 2017 tog jag mitt första jobb som färdig förskollärare, bytte arbetsplats i augusti till en annan kommun. Arbetar nu i en tillfällig lösning tillsammans med 15 barn. Två av mina kollegor har sagt upp sig och endast en har ersatts. I mars 2018 kommer jag och en annan kollega att ha 15 barn tillsammans i åldern 1-2 år! Vi har ingen riktig vägg och ingen riktig dörr då det är en skärmvägg (i tyg) har satts upp. Barnen rymmer hela tiden. Jag har inga förutsättningar för att vara en bra förskollärare, då jag nu endast känner mig som en barnvakt på dagarna för att skydda mina små mot att rymma eller slå sig. Jag är 25 år och ger minsann aldrig upp, men att bara ”passa” barn från att skada sig var då inget jag utbildade mig för! Ska jag behöva byta jobb?

Köping

Förskollärare — Köping

1.

Jag arbetar på en förskola med endast en avdelning och vi pedagoger ansvarar för tillagning av frukost och mellanmål samt ansvarar för alla måltidernas disk. Det är inte nog att vi ska i trånga gamla lokaler trycka in 14 st småbarn utan vi ska även ta hand om köket. Detta betyder att lämna kollegan själv med minst 10 st barn medan en pedagog står i köket och kokar gröt, mäter temperaturer och på något vis ska hinna med att försöka stötta kollegan när fler barn ska mötas upp i hallen. 3 timmar går bort av våra 8 timmar till kökstjänst. Något som även tar all form av pedagogisk planering ifrån oss. Hur ska vi kunna bedriva en pedagogisk verksamhet när vi står 3 timmar i ett kök under en arbetsdag?

Vi stressas ständigt av kön av barn som ska pressas in i redan överfyllda grupper. Uppifrån får vi ständigt bara höra att det är endast en kort period som vi kommer ha överfyllda grupper, 1 månad blir till en termin som sen blir ett helt år.

Alla extra arbetsuppgifter, stora barngrupper och stressad personal skapar en osund situation. Det vi pedagoger vill är att få förutsättningarna till att skapa en god pedagogisk verksamhet med mindre barngrupper, tid till planering och reflektion.

2.

Stress!! Att må dåligt över att gå till mitt arbete. Känna hopplöshet, maktlöshet och trötthet innan måndagen är slut och hela arbetsveckan är kvar. Känna tårarna ligga nära hela tiden.

Känna hur kraven ökar hela tiden från chef och vårdnadshavare medan vi får sänka våra ambitioner på arbetsplatsen pga för många barn, och barn med speciella behov som tar mer tid än den övriga barngruppen i planering. Samtidigt saknas personal dagligen både anställda och vikarier. Att känna sig jagad att ställa upp för grannavdelningen när det för en gång stund blir ett lugn på den egna avdelningen. Vi tullar på säkerheten på avdelningen. Personal kan inte närvara på alla de riskfyllda momenten. Vi kan inte längre garantera säkerheten vid olika rutiner vilket gör att det finns risk att barn far illa.

Vill jag ha mitt eget barn i den här verksamheten frågar jag mig ofta? Svaret är oftast nej. När ska glädjen i jobbet komma tillbaka? När är det slut på sparbetning och höjda krav? När ska jag få se till barnens bästa och få ta hand om dem som de och vårdnadshavare förtjänar?

3.

Nu står vi här igen och räknar hatthyllor. Det finns inte hyllor så att det räcker, kanske några barn kan dela på en hylla? Hur gör vi med matplatser? Vi får helt enkelt bära möbler från en närliggande förskola för att barnen ska ha någonstans att sitta..

Nu väntar vi bara, från och med 1 mars ska varje avdelning ta in minst 1 barn till för att kunna minska på köerna. Alla avdelningar är överbelastade med barn och en efter en sjukskriver sig för utmattning.

Jag har jobbat som förskollärare i 5 år. Idag står jag på en avdelning på alldeles för få kvadratmeter och alldeles för många barn. En kollega är sjukskriven och den andra är ny inom yrket som barnskötare. Vi tar in vikarie för min sjukskrivna kollega men allt ansvar står på mig. Utöver det pedagogiska ansvaret ska jag gå på utbildningar, ta emot nya vårdnadshavare i ett fullskaligt kaos och gå på ännu fler möten.

Barnen då?! För varje dag blir miljön lite mer otrygg. Tryggheten som vi sliter mest med tas dag för dag bort för att vår miljö är orimlig. Det är klart att barnen märker när vi pedagoger knappt hinner med att se varje barn. Det värker i hjärtat när barnen gråter för att deras enda trygghet går hem för att återigen lämnas med okända vikarier. Det ska inte vara såhär. Allt detta gör att jag inte längre känner att jag kan gå till jobbet med glädje utan en tung sten i mitt bröst.

Laholm

Förskollärare — Laholm

1.

Jag skulle en dag fixa in vikarier till två dagar då min kollega låg hemma och var sjuk. Jag satt en lång tid, även efter jag slutat, och ringde hela vikarielistan. Jag lyckades få in vikarie till den andra dagen men ingen den första. Detta ledde till att jag, ensam ordinarie, och en

vikarie som var bokad sen en lång tid innan hade tillsammans 12 barn i åldrarna 1-3 år. Var helt slut när dagen var över och såg fram emot att vi skulle vara tre dagen efter.

När jag kom till jobbet dagen efter möttes jag av informationen att den extra vikarien som jag bokade två dagar innan blivit sjuk och att mina kollegor ringt hela vikarielistan utan framgång, vilket resulterade i att ännu en dag med 12 st 1-3 åringar på två pedagoger, en ordinarie och en vikarie.

2.

Jag har en underbar chef som stöttar i vått och torrt, men igår blev jag lite fundersam. Vi hade medarbetarsamtal, där vi tog upp aktuella ämnen osv. Då sa jag som brinner för språk och samtal att jag var så ledsen att vi inte kunde spela spel med barnen längre. Då tittade hon på mej o sa, men varför inte det ni är ju tre. Då blev jag lite matt. Tre är ju i de bästa av stunder. Så jag förklarade att en kissar på sej en är på rast och några barn slåss osv. Man får ALDRIG spela klart. Är stressande för både barn och personal. Detta förvånade henne. Och ändå är hon ofta ute på avdelningarna.

Vi kan inte få tag på personal och nu ska vi få en chef som är omplacerad som inte kan något om förskolan, säger han själv. Hade inte ens koll på lpfö. Ser inte fram emot våren.

//Sjukskriven förskollärare

Landskrona

Förskollärare — Landskrona

Vi har två överinskolningar och är därmed 23 st 3-5 åringar med en heltid och två 75% personal. Bland dessa barn har vi endast ett som är på förskolan kortare dagar, då barnet har arbetslös förälder. Vi har ofta möten av olika slag vilket gör att vi sällan är full personalstyrka. När någon är sjuk får vi inte ta in vikarie de tre första dagarna på grund av att det kostar för mycket. Skulle vi få lov att ta in vikarie är det något vi på avdelningen ska lösa själva (ofta när man är i panik, ensam med stor barngrupp på morgonen, eller på kvällar hemma för att rädda morgondagen).

Efter en tid där vi endast varit två pedagoger på avdelningen på grund av vård av barn och sjukdom hade vi inte arbetat med temat och därmed inte gjort några dokumentationer på länge. Vi fyllde varje dag i vår ""liggare"" för att själva kunna se varför vi inte kunnat utföra vårt pedagogik och därmed inte känna oss stressade eller som dåliga pedagoger.

Vår chef kom in en dag och frågade var dokumentationerna blev av och vi visade henne dag för dag varför temat stannat av. Hennes svar var att temat aldrig får stanna. Vi måste visa

föräldrarna att vi arbetar pedagogiskt. Hon tyckte vi skulle planera temat med utgångspunkt att vi alltid var två i personalstyrkan. Då skulle de alltid kunna gå att dokumentera någon planerad aktivitet.

Var är rimligheten i det? Hur ska vi kunna ha en omhändertagande och pedagogisk verksamhet under de premisserna? Vem tänker på oss som sliter varje dag? Vem tänker på barnen? Vem ska se barnet som trillat och slagit sig? Vem ska se barnet som behöver hjälp att komma in i leken? Vem ska läsa saga? Vem ska vara en famn för ett ledset barn?

Tiden finns inte där men man är alltid glad mot föräldrarna i hallen och säger att det varit en bra dag. Är det sant?

2.

Jag blev sjukskriven för utmattning pga jobbet och när jag skulle börja arbetsträna för att komma tillbaka till arbetet var jag ensam med två vikarier. I verkligheten blev min arbetsträning ingen träning, snarare vanligt arbete men utan lön. Jag skulle "inte ha något ansvar" hette det men i praktiken skulle jag ändå göra samma uppgifter som tidigare.

I slutet kände jag mig så stressad av att hinna med allt som förväntades göras på färre timmar än vanligt så jag avslutade sjukskrivningen i förtid.

Idag har vi överinskrivna barn, barn med diagnoser utan resurser och för lite personal. Trots detta höga krav på kvalitativ undervisning och dokumentation. Jag märker hur hjärnan varnar för stressnivåerna och vet att jag måste lämna yrket för att inte bli utbränd igen.

Lekeberg

Förskollärare —Lekeberg

1.

Idag hade vi 11 barn i åldrarna 1-3 år. Vi var två personal, eftersom en var sjuk och det inte fanns någon vikarie. Ett barn var tillbaka efter en tids semester och behövde lite extra stöd, tröst och uppmärksamhet. Två barn håller på att skolas in och behöver få en bra start på förskolan varav de blir väldigt ledsna när andra barn blir ledsna. Ett barn vill ständigt vara i famnen för att inte stå och gråta. Ett barn märkte oro i gruppen och blev lite ledsen. Mitt i allt detta behövde vi byta kiss och bajsblöjor, duka borden, ta fram sovvagnar, ta fram sovmandrasser. Detta med två personal som varit på arbetsplatsen i några få veckor.. imorgon får vi inte heller in någon vikarie och har samma antal barn.

2.

Vi drivs på knäna för vi bryr oss om barnen och våra kollegor. Vi ställer upp i lägen fast vi är halvsjuka, utarbetade och knappt sover på nätterna när vi har öppning för vi oroar oss om kollegorna är tillräckligt friska för att dyka upp.

Vardagen just nu är att 3 av 9 pedagoger är sjuka, vi får en vikarie. Vi springer skytteltrafik mellan avdelningarna, skickar barn hit och dit och försöker få en vettig tillvaro för barnen och kollegorna. När några barn eller vissa barn är sjuka får vi andas lite grann. Samtidigt ser vi tacksamheten och öron i föräldrarnas ögon när de lämnar och hämtar.

3.

Ännu en dag blev bokningen av vikarie avslagen. Två vikarier skulle vi ha haft på huset idag men det fanns ingen att tillgå. Tur i oturen så är det vabruari och många barn var sjuka idag. Det känns så tråkigt att behöva glädja sig åt att barnen är sjuka.

Lerum

Förskollärare — Lerum

1.

Arbetat som förskollärare i 14 år. Jag är skyddsombud på min förskola, arbetar aktivt för Lärarförbundet. OSA: har det gjort någon skillnad? Knappast! Jag är tillsammans med mina kollegor förtvivlad över den tuffa arbetsmiljön! Vi tvingas vara allkonstnärer! Önskemålet vore förstås att vi kunde trolla! Vi har så mycket kringuppgifter vi är tvungna att lösa! Vårt fokus flyttas från barnen, då det är organisatoriska frågor och möten som måste fixas! Vår förskolechef hinner inte ge det stöd i förskolans utvecklingsarbete som skulle behövas! Kollegor blir lättirriterade, psykosociala arbetsmiljön är katastrofal! Vi hinner inte ta pauser! Toleransen gentemot barnen brister när trötthet och stress tar överhanden. Samarbetet och generositeten mellan kollegor är avgörande för att man skall orka med arbetsdagen! Men marginalerna är mycket små och risken att man inte skall orka fortsätta arbetet inom förskolan finns inom mig och mina kollegor hela tiden! Det fackliga arbetet är tungrott! Det viktiga för mig är att det fackliga arbetet kommer medlemmarna till gagn, men ofta känns det trögt!

Tacksamheten till FÖRSKOLEUPPRORET är stor! Politikerna på högsta nivå måste bli varse om att FÖRSKOLAN är som ett korthus som kommer att rasa! Önskar att vi tillsammans kunde markera ordentligt så att riksdag och regering förstår allvaret! Bedrövligt att så många pedagoger sliter sig till sjukdom! Pedagoger som arbetar ihjäl sig, pga

stressrelaterade sjukdomar. Det måste bli oerhört kostsamt för vårt samhälle i längden! Sjukdomar som kommer innebära att pedagoger i framtiden har försämrade livskvalité, pga hjärt och kärl sjukdomar, bla stroke och demens som följd. Nu går vi starkt samman och agerar för att förskolan skall vara en hållbar och konstruktiv miljö för våra barn och en arbetsmiljö där pedagoger vill arbeta!

2.

Jag är ensam själv vuxen över en lunchsituation. Kollegorna är borta/sjuka. Inga vikarier. Barnen är ca 12-13 st. De sitter vid två bord. Jag sondmatar ett av barnen. Kan inte hjälpa till. Barnen tar mat själva - serverar sig själva. Jag hoppas att alla får mat, för oftast tar den slut innan alla är mätta. Jag hoppas att de barnen som är mer försiktiga också får mat och inte bara de som är starkast. Jag har ingen koll, har bara fokus på att sondmata i rätt tempo så inte barnet spyr upp det jag stoppar i hen. Barnen äter färdigt, skingras i ett virrvarr ut på avdelningen. Sondmatningen blir klar. Min tur att äta. Men all mat är slut. Dessutom måste jag ha koll på barnen som går bärsärkagång på avdelningen. Jag undrar när jag skall få rast? Kanske en annan dag...

3.

Hittills har jag jobbat på ett bra ställe där vi har fått ta in vikarier. För några år sen började det gå utför. I början jobbade vi utan vikarier eftersom det inte fanns vikarier att tillgå. Nu FÅR vi inte ta in vikarier eftersom vår vikariepool har visat sig vara alldeles för dyr. Pengarna är slut, och det är bara februari. Dessutom har vi pedagoger på våra två yngrebarnsavdelningar inte varit fulltaliga på nästan två månader. Vi har reducerad barngrupp med några barn pga barn med behov, istället för resurs, men det räcker inte eftersom två barn behöver punktmarkeras hela deras vistelse av var sin pedagog. Dessutom täcker ju inte våra arbetstider barnens vistelsetider, dvs att vi alla är på plats samtidigt. Det är bara någon/några timmar om dagen vi är samtidigt i barngrupp. Detta innebär en fruktansvärd belastning på arbetslaget. Och när vi dessutom inte har full arbetsstyrka på flera veckor i sträck. Det är omänskligt. Både för mig, mina kollegor och framför allt barnen. Mitt uppdrag som förskollärare - inte en chans att jag uppfyller det!!!

4.

Min berättelse!

Jag älskar mitt jobb, att skapa förutsättningar för goda relationer, nyfikenhet och glädje där alla barn får utvecklas utefter sin förmåga. Att jobba strukturerat och målmedvetet med att dokumentera varje barns utveckling och kontinuerligt knyta an och bygga förtroende med alla vårdnadshavare. Planera roliga utmanande lärmiljöer och aktiviteter. Älskar att arbeta på min avdelning tillsammans med härliga kompetenta kollegor där allas erfarenheter och kunskaper bidrar till systematisk kvalitetsutveckling. Tillsammans löses vardagsdilemmen och vi arbetar mot samma mål i frågor som framför allt bygger på barnsyn

och förhållningssätt, barns inflytande, undervisning, likabehandling... Tillsammans ska vi skapa en verksamhet där alla delar i läroplanen vävs in i ett lustfyllt lärande med barnens intressen och behov som största fokus. Vi jobbar extra med barns inflytande, det är jätte roligt! När jag går hem från jobbet vill jag känna välbehag och tillfredsställelse och känna mig stolt och nöjd över min yrkesinsats och se fram emot morgondagen, med dess utmaningar. Ingen dag är ju sig lik.

Under det senare åren är det tungt. Vi har utbildade kollegor som är underbara och gör sitt bästa. Jag skall vara med och utbilda hen i arbetet. Hen skall läsa lpfö 15 min i veckan för att få en grund i alla situationer. Hen kan ansvara för utv-samtal och inskolningar om hen vill. Pressen och stressen ökar, jag skall ge mer av min tid till hen som är utbildad. Vår tid rinner i väg till detta viktiga så hen kan på ett bra sätt förbereda sitt samtal samt förklara för hen vad som skall ingå och hur hen skall uttrycka sig i samtal och i de dagliga arbetet. De få timmar vi har för förberedelse och reflektion mm minskar mer och mer. Just den här tiden för att lära upp en kollega finns verkligen inte, utan tas i från annat viktigt. Vi skall hjälpas åt om någon är sjuk eller ha semester, förväntas byta arbetspass så vi täcker dagen, vi skall helst inte ta in vikarie eftersom vi har ett stort underskott som skall sparas in. Att omorganisera jobbet är vardaglig och vi blir mer och mer lösningsinriktade. Vår dagliga planering skall alltid utgå från barn med särskilda behov/rättigheter.

Det ingår såklart att ofta tänka lösningsinriktat i arbetet med människor, ingen fara med lite utmaningar. Men vad gör det med oss och verksamheten när veckorna oftast i perioder är lösningsinriktade i sin planering. Vi släcker bränder täcker och hjälper/stöttar varandra så vi får bli sjuka och kan ta ledigt. Rektorerna syns allt mindre i verksamheten är oerhört pressade och har en omöjlig arbetsituation, som vi!

Så snälla politiker ge oss och barnen de pengar som behövs för att driva barnomsorgen på det sätt som är tänkt!

Vi går på knäna, barnen är vår framtid och är värd mer!!!!

5.

Alternativ 1:

Hon brinner för sitt jobb. Hon drivs av att skapa förutsättningar för goda relationer, skapa nyfikenhet och glädje där alla barn får utvecklas utefter sin förmåga. Hon jobbar strukturerat och målmedvetet med att dokumentera varje barns utveckling och med kontinuerlig samverkan med alla vårdnadshavare. Hon älskar att arbeta i lag tillsammans med kompetenta kollegor där allas erfarenheter och kunskaper bidrar till systematisk kvalitetsutveckling. Tillsammans löses vardagsdilemman och vi arbetar mot samma mål i frågor som förhållningssätt, barns inflytande, undervisning, likabehandling. Ja, hur vi tillsammans ska skapa en verksamhet där alla delar i läroplanen vävs in och sammanfogas med barnens intressen och behov. När hon går hem från jobbet infinner sig en känsla av välbehag och

tillfredsställelse då hon känner sig stolt över sin yrkesinsats och ser fram emot morgondagen.

Alternativ 2:

Hon brinner för sitt jobb. Hon drivs av att skapa förutsättningar för goda relationer, skapa nyfikenhet och glädje där alla barn får utvecklas utefter sin förmåga. Hon jobbar strukturerat och målmedvetet med att dokumentera varje barns utveckling och med kontinuerlig samverkan med alla vårdnadshavare. Hon älskar att arbeta i lag tillsammans med kompetenta kollegor där allas erfarenheter och kunskaper bidrar till systematisk kvalitetsutveckling. Som enda förskollärare får hon lösa vardagsdilemman på egen hand och hon arbetar mot mål i frågor som förhållningssätt, barns inflytande, undervisning, likabehandling... Men sliter hårt med att försöka sprida dessa visioner och mål till sina utbildade kollegor. Dock tar det stopp då bristande engagemang, okunskap och långsiktigt tänk blir hinder för att nå fram. Hon vet att uppdraget innebär att skapa en verksamhet där alla delar i läroplanen vävs in och sammanfogas med barnens intressen och behov och har kunskaper om hur, men kan inte genomföra detta på egen hand i praktiken. Dokumentation, lärmiljöer, 22 utvecklingssamtal, verksamhetsmallar, blogg, handlingsplaner, skapa rutiner och en god verksamhet för alla barn blev helt plötsligt hennes ansvar och uppgift. Förut var de 3 pedagoger som delade detta ansvar, men nu står hon ensam. Ensam i planerandet, genomförandet och uppföljningen. Med uppgifter för 3 men tid för 1. När hon går hem från jobbet infinner sig en känsla av stress, misslyckande och en känsla av att hon kan så mycket mer än vad hon kan ge. Hon tänker på enskilda barn som hon inte hunnit se, barn som skulle gynnas av ett annat vuxen-stöd och hur hon ska hinna dokumentera och genomföra alla barns samtal. Mentalt slut går hon från jobbet, hämtar de egna barnen som hon utfodrar för att sedan lägga sig på soffan med hjärntrötthet och migrän. Hon har en klump i magen inför morgondagen och på kvällen försöker hon tänka ut lösningar för att överleva morgondagen.

Slutsats:

Politiker! Nu är det upp till er att avgöra. Vilken beskrivning vill ni skapa för barn och pedagoger i Svensk förskola? Just nu är alternativ 2 vår verklighet. Fortlöpert förskolan i denna riktning kommer både kvalitén och måendet för både barn och vuxna i förskolan fortsätta rakt in i väggen. Så det enda alternativ ni har är att satsa resurser på förskolan så vi kan få arbeta i en arbetsmiljö där vi har tid för vårt uppdrag, omges av utbildad personal, har rimliga barngruppsstorlekar och där vårt engagemang gynnas i lönekuvertet!

6.

Jag har velat jobba som förskollärare sedan jag själv gick på förskola. När kompisar skrev "popstjärna" i "mina vänner böcker", skrev jag förskollärare. Jag som gått barn-och fritidsprogrammet på gymnasiet, för att sedan ta ett längre vikariat på förskola ett år, följt av universitetsstudierna på lärarprogrammet för att i spikrak väg, nå mitt mål. Nu 10 år efter

examen så undrar jag hur många gånger jag funderat över "vad jag ska bli när jag blir stor?", "hur länge till orkar jag?" Jag är bara 35 år. Det är länge till pension.

År, dagar, timmar fylls av känsla av misslyckande, otillräcklighet, stress, hjälplöshet. Jag drogs till yrket för möjligheterna för att följa och utmana barns utveckling, personlig utveckling, samarbete med kollegor. Jag vet att jag har kompetensen att utmana barn för att nå sin fulla potential, lyckas ge dem en känsla av trygghet och av att lyckas. Men istället fylls dagarna av känslan av misslyckanden. Av spänningshuvudvärk. Fritiden fylls av total trötthet, både i kropp och hjärna där jag inte orka vara närvarande i mina egna barns liv. Nätter av sömnlöshet där stressen satt sina spår i kroppen och hjärnan. Allt jag inte hinner. Allt jag förväntas vara. Men inte ges förutsättningarna. När ska det vara nog? När ska politikerna förstå allvaret? Jag är 35 år, drygt 10 år i yrket som förskollärare, det som var mitt drömjobb. När jag funderar på allvar att byta karriär, då är det något som är allvarligt fel!!! Vad ska ni göra åt det?

Lidingö

Förskollärare — Lidingö

1.

Där jag arbetade var vi tvungna att arbeta utan vikarie och blev nekade våra ansökningar om extra stöd till barn i gruppen som var i behov av det. För att få det att gå runt arbetade på raster och stannade kvar efter arbetstid. Tillslut orkade jag inte mera.

2.

Jag har arbetat 30 år i yrket. Hamnade i en utmattningsdepression för ca 20 år sedan. Vilket öppnade upp för återkommande depressioner. Dessa är starkt kopplade till arbetsrelaterad miljö. Är nu nyligen omplacerad i kommunen (positivt, eget initiativ, för att komma bort från en miljö som gör mig sjuk).

Mina erfarenheter är att det är för stora barngrupper, för mkt administration, delegerade arbetsuppgifter som vi inte borde göra. Dålig fysisk miljö, utvidgade öppettider men med mindre resurser, för stora enheter, frånvarande ledarskap, utbildade kollegor, inga vikarier, listan kan göras lång. Vi trollar med knäna för att kortsiktigt få allt att fungera, mycket energi går åt fel saker. Vi "släcker" bränder" istället för att arbeta långsiktigt. För låg lön.

3.

Jag vet inte om min historia tillför något, men vill dela den iaf.

Jag har jobbat i förskolan sedan 2003 och blev erbjuden att utbilda mig till förskollärare via jobbet 2011. När jag började hade vi 17 barn i storbarnsgrupperna på 2,75 vuxna. Två förskollärare och jag som barnskötare. Nu är det 21-22 barn i grupperna. Har man tur finns en förskollärare på avdelningen. Annars barnskötare med lång erfarenhet. I bästa fall. Jag räknades efter något år på utbildningen som ”typ förskollärare” men av princip vägrade jag ta förskollärollen innan jag pluggat klart, för att kunna hävda hur viktigt det är med utbildad personal. Många i min klass gjorde det inte och fick höjd lön och mer ansvar utan att ha egentlig behörighet. Hösten 2014 började det tjuta i mitt huvud och jag fick yrsel bland annat. Det följdes av panikångestattacker flera gånger i veckan. Dock aldrig på jobbet, vilket var min stora skräck. När jag kände en attack komma krypande en gång under min planering gick jag till doktorn som sjukskrev mig för akut stressyndrom i tre veckor. Efter det fortsatte jag som vanligt igen. Tjutet fortsatte, yrseln kom och gick men ju visste jag hur jag skulle värja ångestattackerna.

2016 blev jag färdig förskollärare och jag hann jobba i ca ett halvår innan jag gick på föräldraledighet. Jag kände att jag var så på bristningsgränsen sista veckorna.

Nu drar jag på min ledighet så mycket jag kan för att jag inte vågar börja jobba igen. Jag säger att det är för min sons skull, att han ska få vara hemma länge, och det vill jag ju absolut, men det är bara halva sanningen. Jag är livrädd för att börja jobba igen och känner pulsen gå upp så fort jag sätter min fot på jobbet bara för att hälsa på. Jag är övertygad om att jag kommer krascha när jag börjar jobba. Ljudvolymen, ansvaret, stressen, otillräckligheten. Och jag som precis pluggat klart.

4.

Jobbat ensam med 15 barn 1-2 år och oerfarna vikarier som inte fungerar i barngrupp. Får då jobba över och får inte ut raster för det hinns inte med.

Lidköping

Förskollärare — Lidköping

1.

Jag har arbetat som förskollärare i över 25 år och sett men framför allt känt hur yrket blivit mer kravfyllt och stressande. Att aldrig känna att man gör tillräckligt. Att alltid känna att man inte hinner det man borde. Att aldrig kunna känna sig nöjd över sitt arbete. Att aldrig känna sig 100% närvarande med barnen, för du måste tänka minst 2 steg före. Jag har varit sjukskriven för utbrändhet 3 ggr men lyckats komma tillbaka. Lite mer tilltufsad för var gång. Lite sämre minne för var gång. Lite mer stresskänslig, ljudkänslig och orolig. Till sist kände jag att det fick vara nog. Jag måste prioritera mej själv och min hälsa för min familjs och min egen skull. Jag måste kunna känna glädje igen och ha ork över till annat än arbetet. Känna

glädje över att gå till jobbet. Känna glädje över att ha ork att vara med min familj och mina vänner. Idag omskolar jag mig och mår bra, känner glädje och njuter av livet igen. Men sviterna av arbetssituationen på förskolan som resulterade i utbrändhet kommer jag alltid att känna av och måste lära mej leva med.

2.

Jag arbetar med barn i åldern 1-5 år, syskonavdelning. Vi arbetar tillsammans 2 avdelningar med för närvarande 18 barn/avd (20 i vår). Våra barn har långa vistelsetider. Den ena avdelningen har 17 barn till frukost 18 till lunch och 17 till mellanmål flera dagar i veckan och det är bara mellan 9-13.30 som det är 3 personal. 3 heltider/avd är alldeles alldeles för lite med så hög beläggning. Flera 1-2 åringar som kräver extra tillsyn. Vi känner allihop på min förskola att vi inte längre kan garantera säkerheten för våra barn. För att inte tala om hur vi ska kunna leva upp till läroplansmålen och dokumentera!!!! Vi personal är utpumpade, slitna och stressade. Vi har dessutom flera barn som inte har diagnos, men stora svårigheter med sin impuls kontroll vilket ju gör att vi måste arbeta extra kring dem för att övriga barn inte ska fara illa. Föräldrar har börjat reagera för deras barn berättar vad som händer på avdelningen när vi inte sett och kunnat vara där i tex en konflikt mellan stora barn, vi kanske har bytt blöja eller tröstat något annat barn. Otillräcklighetskänslan är enorm. Förskolan behöver resurser NU!!!! Mer personal eller mindre barngrupper NU NU NU NU!!!

3.

Kliv, kliv, överlev.

Vi har 16 barn ålder 1-2,5 år på 3 pedagoger. Pga hårt tryck i kön har vi nu fått ta in ett till så vi kommer ha 17 st under vårterminen. Vi blir oftare sjuka nu än innan, och vi märker på våra barn att det ständiga flödet av nya vuxna/brist på detsamma påverkar barnen negativt. Vilket ger oss ordinarie personal dåligt samvete och ökad press. Vi måste ofta prioritera bort planeringstid o dyl av hänsyn till barnstorlek och deras behov. Vi hinner sällan dokumentera vår verksamhet och varför dokumentera något som vi ändå inte hinner reflektera över och följa upp?

Nu ska vår kommun dessutom öka tiden för föräldralediga och arbetslösa utan att tillföra extra resurser till ökningen. Jag får nya kollegor på rullande band vilket gör att strukturer sällan blir satta som rutin. Varje termin innebär ngn form av omstart. Vet inte hur många fler startlinjer jag orkar ställa mig på.

Linköping

Försteförskollärare — Linköping

Har du kompetens till att förstå och utföra ditt uppdrag? Är du flexibel? Är du lojal?

Politikerna och cheferna i kommun har vaknat till och insett att förskolan skulle kunna vara en underbart utvecklande plats där alla barn får möjligheten att upptäcka, lära och utvecklas mm. Vad behövs då? Jo pedagogisk kunskap. För låt oss inse att förskolan länge har hållit fast vid dagiskulturen och man har varit nöjd när föräldrarna är nöjda. Så nu tar vi tag och öser kurser, föreläsningar och grupputveckling över pedagogerna. Men konstigt nog händer det inte så mycket!? Kan det vara så att pedagogerna inte är så förändringsbenägna? Ingen vidare flexibilitet. Dessutom så behövs det fler barn in på förskolorna så att vi kan täcka hålen i budgeten. Välkommen till vår kommun där idéer blir verklighet!

Ja, många goda idéer har du kära kommun men lyssnandet tappade du för länge sedan. Pedagogerna vill utvecklas men du ger dem inte tid till att reflektera och diskutera så att kunskapen förankras. Planering och reflektionstid är bara att glömma då vi har fulla barngrupper från 6-18. Utbildad personal finns inte att få tag på så du som har utbildning får dra ett stort lass och helst försöka få med dina kollegor på banan.

Du kära kommun glömde att vi behöver andas och få tid för återhämtning. Pedagogerna som är i förskolan gör allt och lite till för att det ska vara så bra som möjligt för barnen. Så vi jobbar över, ändrar schema varje vecka då personal är sjuka. Går in och jobbar fast man är sjuk och borde vara hemma. Vi gör allt detta utan att säga det högt för vi vill ju inte verka gnälliga eller oroa föräldrarna. The show must go on! Så är vi flexibla? Ja, hade kloning varit möjligt så kan jag lova dig att pedagog yrket hade haft högst andel klonade personal.

När bägaren väl rinner över och vi väl börjar gnälla, vad händer då? Jo ingenting. Cheferna ser och förstår att vi vänder ut och in på oss och för detta uppåt. Men någonstans på vägen så försvann våra röster bland kontorstolar, kaffemaskiner och konferenslokaler. Svaret är densamma vårbudgeten räcker inte till.

Vi går år ut och år in och trampar i verksamheten med en osynlig munkavle på oss. För vi vet att du, kära kommun, inte vill ha dålig publicitet. Många av oss älskar också vårt yrke men är också rädda om vår plånbok.

Så är vi då lojala?

Förskollärare — Linköping

1.

För två veckor sen kom jag till jobbet vid min öppning. 6 personal borta i sjukdom/vab. Det höll i sig även tisdagen, och onsdagen. Vi fick en vikarie, till hela vårt hus som har fem avdelningar och totalt nästan 100 barn.

En dag kom jag till jobbet en dag och möttes av en kollega ”du är ensam på din avdelning idag!” Samtidigt som man då ska lösa datorer som kraschar, svara i telefon, fixa in vikarier eller omplacera den personal vi har så det täcks överallt mellan 07-17, prata med vårdnadshavare, fixa frukt, duka, ska jag även hinna se barnen och ha en pedagogisk verksamhet.

När jag kommer hem från jobbet sitter jag i soffan tills jag somnar, vilket aldrig är senare än 21, då flyttar jag mig till sängen och sover. Noll energi över till annat, och på helgerna vill jag mest ta igen ännu mer sömn, samtidigt som jag i bakhuvudet planerar utvecklingssamtal.. mitt arbete med barnen är det roligaste jag vet, och det är skratten och kramarna dom ger som får mig att gå på en sparlåga varje dag som jag knappt visste att jag hade.

2.

Jag möter än en gång av en förtvivlad kollega i personalrummet. Vi hinner inte med barnen berättar hen vad ska jag göra. Chefen säger att det bara är att gilla läget och ha en plan B. Men när det inte hjälper när barnen mår så dåligt av att inte få tid och bli sedda att de bli utåtagerande. Samma kollega visar mig rivsår på sina händer och jag tänker tillbaka på förra terminen då jag också blev örfilad och sparkad av barn som behöver lugn och ro och bli sedda. Pratar med kollegan som instämmer i att det är stor skillnad de dagar det är flera barn borta från gruppen. Dricker upp det sista ur min kopp och tänker vem skulle låta vuxna ha en sån arbetsmiljö vem ska vara barnens röst.

3.

En dag i höstas när jag skulle gå och natta min 4-åriga son, gnäller han att han har ont vid urinblåsan Jag drar ner pyjamasbyxor och där får jag se ett stort blåmärke 3-4 cm. Jag frågar men vad som har hänt. Han berättar att han hoppat på en stor stor sten och ramlat på stenen. Men var det ingen fröken som såg? Nej, jag blev ledsen men ingen tröstade mig. Dagen då detta hände var personalen underbemannad, då flera ordinarie var sjuka och de hade fått avslag på vikarier. Då hade förskolechefen fått rycka in och jobba. Jag pratade med den pedagog som var där den dagen, men hon hade inte sett att min son var ledsen. Hon hade fullt upp med alla andra barn, men hon gjorde en tillbudsansmälan. Varför finns det inga vikarier att tillgå, varför blir personalen utbrända, säkerheten kan inte garanteras, vågar jag lämna mitt barn? Jag visade upp blåmärket på BVC, de sa att jag skulle ha koll så det inte kom blod i

urinet. Inget mer hände med min son som tur var, men vad hade hänt om mitt barn kanske slagit i huvudet på den stora stenen och ingen sett det?

Pratade även med förskolechefen, som ville bortförklara händelsen och säga; ja men då var vi ju personal, vilket jag vet att de inte var, hon jobbade ju själv i barngruppen och kunde inte räkna till. Fick till svar att vi skulle jobba på att få mitt barn att gå till en pedagog och säga till om något hänt. Men han kanske inte kände sig trygg i hennes närvaro då han inte känner henne. De såg inte mitt barn då de var underbemannade. Absolut ingen kritik till den personal som var på plats, de gjorde det bästa de kunde, men räckte inte till. Något måste göras annars vågar jag snart inte lämna mitt barn till förskolan. Barngrupperna är för stora, personalen för få, flera är utbrända pga av att de får jobba för flera.

Vistelsetiden har ökat för barnen, för typ 15 år sedan gick många barn hem vid 14:00, då hade man 6 barn till mellanmål på två pedagoger. Idag har du 17 barn på två pedagoger. Samma gäller frukost. Det här är INTE OK, något måste göras, har flera personal på min förskola som ser sig om efter andra jobb, en förskollärare har fått ett annat jobb i en helt annan bransch och lämnar oss snart, för hon känner att hon inte kan garantera barnens säkerhet och skulle det hända något med ett barn så skulle hon inte orka att ta hand om sin egen familj. ***Det är ju hemskt!!! förskolan är verkligen på väg att braka ihop!!!!***

Jag älskar mitt jobb, men funderar själv på vad jag skulle göra annars, vilket jag inte kan komma på för jag Älskar att jobba med barn! Hälsningar Orolig vårdnadshavare/
förskollärare

4.

Tog examen Januari 2016. Alltså arbetat två år som förskollärare och vet redan att jag aldrig kommer kunna göra detta hela livet - inte med dessa villkor och förutsättningar vi har idag. Där "mindre barngrupper" ligger runt 19-20 barn med 3 pedagoger. Att ständigt gå hem med det dåliga samvetet att man inte hunnit tillgodose alla barn så som man egentligen vill och har sin vision till att göra, inte hunnit återkoppla med den kollegan kring det man ville eller överhuvudtaget hunnit göra någon av sina övriga uppgifter man har, utan det får man göra på kvällen helt slut i både kropp och knopp. Som arbetslagsledare har jag också det yttersta ansvaret, men hur/när/var ska det hinnas med? Jag har arbetat i två år på samma arbetsplats och har fortfarande inte hunnit få den introduktionen jag blev lovad när jag började som nyexaminerad och ny i min yrkesroll, men när skulle det hinnas? För ett år sedan bröt jag ihop på jobbet. Hade skyhöga förväntningar på mig själv med alla dess krav det ställer på oss inom förskolans värld och en vision jag ville jobba utifrån... men verkligheten var något annat. Jag var sjukskriven ett kort tag, kom tillbaka starkare än någonsin. För vem? För barnen! Kommer aldrig sluta kämpa för bättre förutsättningar för våra barn! Särskilt då jag jobbar i ett socialt utsatt område, där en god start för dessa barn kan vara nyckeln till ett gott

liv.

Jag har skapat mig en vision hur jag vill jobba - jag kämpar varje dag för att hitta de lilla små magiska ögonblick med barnen. Men hur länge ska vi orka, med dessa förutsättningar vi jobbar i? Vad ger politikerna oss för medel? Det är dags för politikerna och vakna och inse allvaret!

5.

Vår kommun fattade innan jul beslut om att utöka 15h till 20h från och med februari i år. Vi var en grupp som jobbar inom förskolan och fick nog, och skrev ett brev till alla beslutsfattande nämndemän i Linköpings Barn- och ungdomsnämnd. Jag citerar:

”Igår (26/10-17) fattade ni ett beslut. Ett beslut som går ut på att låta barn som idag har rätt till 15 timmar på förskolan, från och med våren ha rätt till 20 timmar. Främsta argumentet är (som vi förstått det) att de ska få mer pedagogisk undervisningstid. Vi stöttar tanken om fler pedagogiska timmar. Barnen är hjärtligt välkomna!

Men ni missade någonting. En liten detalj bara. Vi som varje dag tar hand om barnen i förskolan, vi som har utbildningen och kompetensen. Vi som får kämpa på trots bristen på behöriga kollegor, bristen på personal överhuvudtaget. Vi yrkesverksamma som påtalat för er, tydligt och klart, att satsningen med fler timmar också kräver att det görs en satsning i resurserna till förskolan.

Många av oss gör vårt bästa, varje dag. Många av oss kommer att jobba tills vi brakar, för vi vill så gärna göra alla nöjda. Barn, kollegor, oss själva, chefer, samhället, politiker etc. Listan kan göras lång. Vi arbetar aktivt varje dag med att försöka hitta hållbara lösningar, sänka våra krav. För att kunna hålla länge i yrket. Men ändå jobba för att fortsätta upprätthålla kvalité på hela verksamheten.

Då pressar ni in YTTTERLIGARE KRAV, utan en uns till extra resurser. Hur ska vi kunna bedriva för- och efterarbete i vår redan belastade arbetssituation? Och hur ska vi kunna bedriva undervisning med högre kvalité än idag?

Vi vill väldigt gärna skriva massor av fula ord här, men behärskar oss och prioriterar andra ord istället.

Vi ser gärna ett möte med nämnden, där ni förklarar hur detta ska gå till. Kanske på konsert och kongress, det är säkert fler än vi som undrar hur ni tänker. För vi i yrket har redan sagt att det inte är hållbart att genomföra. Så det ska bli spännande att ta del av era lösningar.

Återkopplande svar önskas via mail.

Hälsningar... ”

Vi fick svar av såväl Opposition som Majoritet. Tyvärr blev jag sjukskriven för utmattning och depression innan vi hann starta uppföljningsarbetet. Men jag tänker, att brevet beskriver hur jag ser på förskolan. Redan INNAN ökningen av tid genomförts.

HUR kan någon förvänta sig en planerad verksamhet med genomsyrande reflektion och utveckling, med INGA planeringstimmar och enstaka reflektionstillfällen? När ska såväl barn som vuxna få möjlighet att vara sina bästa jag?

Jag önskar mig en förskola där förutsättningar ges för att vi kan utföra jobbet good enough, uppfylla vårt uppdrag och samtidigt känna oss nöjda och stolta.

6.

Förra våren var vi tvungna att stänga förskolan en dag på grund av att endast 3 ordinarie på plats för två barngrupper (ca 35 barn) och inga vikarier. Att hinna planera och/eller fullfölja sin planering + dokumentationer är en utopi

7.

För två veckor sen kom jag till jobbet vid min öppning. 6 personal borta i sjukdom/vab. Det höll i sig även tisdagen, och onsdagen. Vi fick en vikarie, till hela vårt hus som har fem avdelningar och totalt nästan 100 barn. En dag kom jag till jobbet en dag och möttes av en kollega ”du är ensam på din avdelning idag!” Samtidigt som man då ska lösa datorer som kraschar, svara i telefon, fixa in vikarier eller omplacera den personal vi har så det täcks överallt mellan 07-17, prata med vårdnadshavare, fixa frukt, duka, ska jag även hinna se barnen och ha en pedagogisk verksamhet. När jag kommer hem från jobbet sitter jag i soffan tills jag somnar, vilket aldrig är senare än 21, då flyttar jag mig till sängen och sover. Noll energi över till annat, och på helgerna vill jag mest ta igen ännu mer sömn, samtidigt som jag i bakhuvudet planerar utvecklingssamtal.. mitt arbete med barnen är det roligaste jag vet, och det är skratten och kramarna dom ger som får mig att gå på en sparlåga varje dag som jag knappt visste att jag hade.

8.

Jag har varit verksam i snart 10 år och har trivts väldigt bra i yrket. Som nyutexaminerad minns jag glöden och glädjen. Den finns fortfarande där men om arbetsmiljön och förhållandena inte ändras så slocknar den snart. I början av min yrkeskarriär fanns det möjlighet att klara de mål som fanns uppsatta, vi hade reflektionstid både enskild och i arbetslaget och oj, vad dessa diskussioner gav mycket ny kunskap. Vi hade en barngrupp som var rimligt stor även om jag inte hade velat ha större. Vi hann se barnen, samtala, lära oss och dem. Se nyfikenheten, jag minns fortfarande många samtal med glädje. Vad mycket givande

vi gjorde tillsammans. Om en kollega var borta fick vi ta in en vikarie hela hens arbetspass. Detta gjorde att vi fortfarande kunde genomföra planerade aktiviteter med barnen.

Under åren har det kommit smygande, ökade barngrupper, vikariebrist eller uppmaningen att inte ta in vikarie alls. Utebliven reflektionstid, planering har fått göras hemma eller på fritiden. Undrar ibland varför jag är kvar? Tänker på alla barn och får ont i magen. Snälla Sverige, vakna upp före lågan slocknar.....

9.

Allt det där som surrar i huvudet varje dag. Varje dag i veckan är jag tilldelad specifika rutinuppgifter. Jag ansvarar för blöjbyten på måndagar, köksuppgifter på tisdagar, sövning på onsdagar.... något eller några uppgifter varje dag. Vilken dag är det idag? Vilken arbetstid har jag idag? Just det... var fjärde fredag har jag ansvar för storsamling med hela förskolan. Är det denna fredag? Vilken schema-vecka är vi på? Jaha, det var denna vecka. Måste komma ihåg att planera för det. Just det... det saknas en kollega idag. Får vi vikarie? Om svaret är ja: kom ihåg att visa runt och informera om dagens rutiner. Kanske får byta lite uppgifter eftersom en ny person inte har all bakgrundskunskap som krävs. Om svaret är nej: någon annan i arbetslaget får ta över den frånvarandes ansvarsuppgifter. Telefonen ringer. En förälder ändrar tid. Måste komma ihåg att anteckna och/eller informera berörd avdelning. Ett barn lämnas. Hen ville inte gå toa hemma, kan jag påminna om det om en halvtimme? Måste komma ihåg det.

Just det, det kommer en människa och ska informera om/utvärdera smittspridning/städning/handledda etc. Kan vi släppa en kollega som kan vara med på mötet? Just det, vi har ju satt igång en tvättmaskin, dags att ta hand om den. Just det, vi har ett nytt digitalt närvarosystem för barnen. Måste komma ihåg att registrera när de kommer in. Just det, det är min diskdag idag. Måste komma ihåg att skölja ur kantine efter lunch. Just det, måste komma ihåg att fråga en förälder om tiden för utvecklingssamtal passade.

Byter blöjor. Ett par barn har snart slut. Måste komma ihåg att sätta upp en lapp. Just det, den familjen behöver en ny blankett att fylla i. Måste komma ihåg att skriva ut en sådan. Just det, vi har slut på mjölk. Måste komma ihåg att gå och hämta mer på en annan avdelning. Just det, jag väntar ju på svar på ett viktigt mail. Måste komma ihåg att kolla om det kommit än. Just det, biblioteksböckerna håller på att gå ut. Måste komma ihåg att låna om eller lämna tillbaka dem. Just det, alla blöta vantar i hallen måste jag komma ihåg att hänga in i torkskåpet. Just det, det är stopp i handfatet. Måste komma ihåg att felanmäla det. Alla barn har somnat, måste komma ihåg att skriva upp vilka tider var och en somnade på. Just det, det kommer inskolningar. Måste komma ihåg att informera om allt. Den listan har 31 punkter.

Just det, kollega informerade om att ett barn hämtas av mormor. Just det, måste komma ihåg att smörja ett barn med torr hud och någon har en ögonlapp som ska på eller av en viss tid. Just det, ett av de yngsta barnen somnade före maten. Måste komma ihåg att spara mat. Just

det, måste komma ihåg att väcka ett barn om fem minuter och ett barn om tio och ett om en halvtimme. Just det... just det... just det....

10.

Hej, jag är leg. lärare med inriktning mot förskola och förskoleklass. Jag har arbetat 5 år inom förskola. Jag har hunnit att ha varit med om att starta en ny förskola och sedan arbeta på en förskola som varit öppen ett år. Mina två tjänster har jag haft på småbarn 1-3 år. Jag har sedan varit föräldraledig sedan 3 år och nu har jag sagt upp min tjänst, eftersom vi har flyttat till ny stad. Jag kommer att fortsätta att vara hemma med min treåring. Jag vågar inte skola mitt barn på en överfull förskola. Jag vill inte heller börja arbeta under de förhållanden som råder i förskolan idag; för stora barngrupper, för lite personal, inga vikarier/utbildade vikarier och stressade barn och kollegor.

Jag vet inte om jag någonsin kommer gå tillbaka till mitt yrke. Jag vill ju det och trivs med att arbeta med barn, men det är för stora brister i förskolan idag. Jag varken vill eller orkar se allt detta varje dag. Jag kan inte gå till arbetet och se barn stressade och otrygga. Jag kan heller inte arbeta eller själv lämna mitt barn i en sån här verksamhet.

11.

Jag vaknar mitt i natten av min sons hostning. Hjärtat börjar genast slå fortare och och tankarna snurrar. NEJ! Har får inte vara sjuk imorgon. Vi är redan kort om folk på jobbet och som vanligt finns inga vikarier att få tag på. Jag kan helt enkelt inte vabba. På morgonen lämnar jag mitt snoriga barn på sin förskola med en stor ångestklump i magen. Orkar han verkligen vara där? Borde han inte vara hemma? Sen stressar jag vidare till jobbet och drömmer om en verkligen där även förskollärare kan vara sjuka eller ha sjuka barn utan att det måste vara på "rätt" dagar. Utan att det leder till ångest och dåligt samvete över kollegor som sliter sönder sig.

12.

För ganska exakt ett år sedan var jag på arbetsintervju för den tjänst jag har idag. Nyutexad och spänd inför att äntligen få lämna universitetet och komma ut och jobba. På intervjun pratade chefen om att området precis fått extra pengar för att kunna öka personaltätheten och minska barngrupperna. Fantastiskt tyckte jag. Två avdelningar, ca 16-20 barn på varje sida, 5 pedagoger på varje sida. Det lät nästan för bra för att vara sant.

Om några veckor har jag jobbat exakt ett år och jag älskar mitt arbete, faktiskt. Men fan, va det är tufft. Jag hade varit ute och vikarierat en hel del innan jag började plugga, så jag visste vad jag gav mig in på. Till viss del. Men jag har insett nu att läget på förskolorna är mycket värre än vad jag var inställd på.

Den här hösten har varit förjävlig. På min avdelning har vi 20 barn, 1-3 åringar och vi är fem pedagoger anställda. På pappret är vi fem pedagoger. Men aldrig i verkligheten. Vi har haft i

princip full barngrupp hela terminen, tjugo barn. En kollega har varit sjukskriven hela terminen, vi har haft olika vikarier i princip varje dag. Om vi ens fått någon vikarie. Två av mina andra kollegor har avlöst varandra i diverse sjukdomar hela hösten. Ni kan ju tänka er, finns det inte vikarie att täcka en kollega som är borta, så finns det inte heller vikarier att täcka tre pedagoger som är borta. Hela hösten har jag och en kollega, vi som aldrig blir sjuka, dragit hela våran verksamhet på två näst intill varje dag. En verksamhet med 20 stycken 1-3 åringar. Dessa 20 stycken 1-3 åringar som är värda all uppmärksamhet i världen, all trygghet i världen, en utvecklande och stimulerande verksamhet, ny kunskap, nyfikna och medforskande pedagoger och mindre barngrupper. Vad har dessa barn mött hela hösten? Nya vikarier, stora barngrupper och fått höra ”vänta, inte just nu, snart, nej idag kan vi inte göra det”. Jag har aldrig känt mig så otillräcklig i hela mitt liv. Vi har bara försökt överleva dagen många gånger, sittandes på golvet, med 7-8 barn runt omkring sig jämt, som är rädda för vikarierna, som är ledsna och otrygga, medan min kollega har fått springa och göra allt annat som ska göras. Blöjbyten, dukning, bäddning. Och mitt i allt det här ska vi dokumentera, planera, reflektera, skriva veckobrev, skriva individuella progressioner, skola in nya barn och allt som hör till arbetet som pedagog i förskolan.

Pengar sparas in på städning, på matvaror från köket – tydligen är gurka för dyrt, skinka också, timvikarier ska det tydligen också sparas in på, för höstens budget blir snäv. Och nästa vecka ska 15-timmarsbarnen gå upp på 20-timmar. Utan att vi får extra resurser.

När ska jag kunna gå till jobbet och känna mig tillräcklig? Jag har jobbat i ett år och anser mig själv som väldigt stresstålig. Men aldrig tidigare har jag varit såhär nära att gå in i väggen.

När ska förskolan börja handla om barnens bästa igen? Det är den stora frågan

Jag börjar förstå varför jag vaknar med ett ryck flera gånger varje natt. Just det... måste komma ihåg att ta kontakt med läkare pga eskalerande stressymptom.

13.

På mindre än fyra år har mitt barn haft fler än 30 olika pedagoger + minst lika många olika tillfälliga vikarier på en förskola med 40 barn. Mellan okt -16 och okt -17 slutade fler än 10 personer.

14.

Klump i magen. Det är vad jag känner när jag inser att min föräldraledighet snart är slut och att det är dags att skola in min älskade pojke in i en verksamhet som jag vet inte fungerar. Såklart den inte fungerar, jag jobbar ju själv som förskollärare och VET att det är fullkomligt omöjligt att hinna se alla barn i en grupp under rådande omständigheter. Klurar fram och tillbaka på hur vi ska kunna vara hemma längre, men nej, räkningarna måste betalas, så

inskolning får det bli. Har så svårt att förstå hur jag ska klara av att vara den bästa mamman till min son, när jag samtidigt ska vara en engagerad förskollärare på jobbet. Jag älskar mitt jobb! Jag vet att min pojke kommer älska sin förskola också, om bara personalen där hade haft förutsättningarna.

Om inte politiker vaknar upp och inser att Sveriges förskola är ett sjunkande skepp, ja då har vi snart ingen förskola kvar alls. Och som vi ju alla faktiskt vet, ingen förskola - ingen framtid. Eller hur?

15.

Vabbar alltid med dåligt samvete, då jag vet hur sårbart det är när någon är frånvarande. Nu senast kändes det extra taskigt mot kollegorna eftersom jag visste att jag inte var den enda som var borta, av tio pedagoger totalt, var det endast tre kvar på plats för att lösa eftermiddagen (ett barn har heltidsresurs på grund av sjukdom). Vikarier efterfrågar vi inte ens längre då vi aldrig/sällan får någon ändå.

Som ett resultat av sportlov och sjukdomar har vi denna vecka haft väldigt mycket färre barn på plats. En dag kunde tre pedagoger gå iväg till biblioteket med 8 barn (4-5-åringar), tänk om man kunde ha det så alltid. Vilken lyx! Och vilken skillnad det gör på ljudvolym och konflikter när barnantalet är lägre!

16.

Vi är 10 personal som jobbar i barngrupp på min arbetsplats. Sedan alla var tillbaka från sommarledigheten har vi jobbat 125 arbetsdagar då vi har ordinarie verksamhet. 11 av dessa dagar har vi varit alla 10 på plats! 82 dagar har vi saknat 1-3 kollegor. 32 dagar har vi saknat 4 eller fler. Ibland har vi fått vikarier, men inte för alla som varit borta samtidigt. Ofta olika vikarier varje gång. Inte sällan vikarier som av olika anledningar inte funkat. Det är otroligt energikrävande att introducera och lära känna nya personer varje dag. Vi märker också hur det tär på barnen, kanske framför allt de yngsta. De blir oroliga, otrygga, känsliga. Och vi vuxna som måste jobba för två eller fler så ofta blir utslitna.

17.

Har jobbat som förskollärare sedan examen 2005. Det är först nu som jag känner att jag börjar vela om jag verkligen vill jobba kvar inom förskolan.

Det är vi som får dom där snoriga, hostiga och hängiga barnen i knät på morgonen. Eller dom där barnen som säger att mamma/pappa ligger hemma o sover med småsyskonen kl.6 på morgonen.

När ska föräldrar börja inse att förskolan är ett komplement till hemmet????

Och när ska politikerna våga sig ut i verksamheten och lyssna på oss som finns på golvet som tar hand och undervisar Sveriges framtid????

Jag vet att jag köpte en tröja från Tidningen Förskolan. Med texten; Framtiden Finns I

Förskolan!!! Det är vår framtid vi har hand om. Låt oss göra ett bra jobb för vem ska ta hand om dessa barn den dagen INGEN vill jobba i Förskolan????

18.

Jag blev klar förskollärare juni 2002. Allt sedan dess har det bara blivit tuffare och tuffare för varje år inom förskolan. Har arbetat 15 år inom Linköpings kommun. Till en början helt ok, men för varje år så har antalet barn i grupperna ökat. Hög sjukfrånvaro bland personalen. Ont om utbildade vikarier. Upplevde att de sista åren handlade om att "rädda dagen". Försöka stötta varandra på de olika avdelningarna. Under ett år valde jag att ha en ledig dag i veckan endast på grund av att jag inte orkade jobba heltid. Det kan inte vara meningen att livet endast ska bestå av att arbeta, äta och sova. Att inte orka med det sociala livet runt omkring en.

Har varit med om att kollegor blivit felaktigt behandlade av chefer. En kollega blev beskylld för att inte vara tillräckligt lojal mot arbetsgivaren när hon valde att backa upp en förälder som var missnöjd med hanteringen kring hennes barn som för illa på förskolan. Jag vet även kollegor som blivit illa behandlade av ledningen på grund av att de helt enkelt vågar säga sanningen till förskolechefen.

När det gäller ansvarsfrågan kring om något skulle hända när jag är ensam med alldeles för många barn, så har varken kommunens jurist eller lärarförbundets jurister kunnat ge mig ett svar på detta. Känns inte ok att jag ska kunna fällas för något när jag själv inte får möjlighet att bestämma hur många barn jag klarar att vara ensam med och att hålla koll på.

Det sista jag vill nämna är planeringstiden som jag upplever som ett stort skämt. Vi har en läroplan vi ska följa men vi får obefintlig tid till planering, reflektion osv. Cheferna tycker att vi ska samarbeta i huset för att möjliggöra den tiden. Med andra ord ska kollegor ta ansvar för en ännu större grupp, oftast utomhus, för att möjliggöra tid till oss förskollärare. Detta känns inte ok i min mage.

Jag jobbar nu inom en annan kommun och våra arbetsförhållanden här är mycket bättre än i Linköping, men tid till planering och reflektion är lika dåligt här.

19.

Under flera år har personalomsättning varit hög på min avdelning. Alla har inte slutat på grund av dåliga förhållanden, utan det har berott på flytt, pröva ny arbetsplats, vikariat osv. Vi få som har varit kvar har då fått dra ett tungt lass, då all kunskap om barn och organisation funnits hos oss och alltid tar ett tag att lära sig när man kommer ny. Lägg på två barn med diabetes och ett par barn med särskilda behov, en omorganisation för att kunna möta antalet barn i kö och en ombyggnation så förstår ni nog att bågaren började bli full... Samtidigt hade vår chef arbetat för att minska barngrupperna under flera år (som mest var vi uppe i 27 barn 1-5 år) och vi kunde under en höst vara 18 barn på tre av fyra avdelningar och 16 på vår dåvarande småbarnsavdelning. Helt plötsligt kändes det som att vi hann med. Inte bara själva dokumentationsarbetet, utan även att se barnen! Energin gick upp och det kändes kul att gå till jobbet! Sen kom ett papper från utbildningskontoret...för att möta antalet barn i kö ("Oj, vi

missade att det pågår stor inflyttning till Linköping - och hör och häpna, det är BARNFAMILJER som flyttar in i våra nybyggda radhusområden...") Då ändrade de helt enkelt koefficienten för hur mycket plats ett barn tar och bestämde att vi var tvungna att ta in fler barn... där gick drömmen om att hinna med sitt arbete i kras... Alla avdelningar var nu tvungna att ta in ett gäng 1-åringar och bli 1-5 avdelningar. Personal slutade och paniken/stressen började smyga sig på. Hur skulle vi hinna med att både se de små och vara närvarande och bygga trygga relationer med dem, samtidigt som vi skulle manövrera blivande 6-åringar med allt vad det innebär?! Det gick åt skogen för min del. På våra 2,75% var det en omöjlig ekvation och jag slutade sova på nätterna, glömde saker, sov på eftermiddagar, slutade äta frukost på grund av den där ångestklumpen i magen, hade en hjärna som gick på högvarv konstant.. En måndag gick det inte mer.

20.

Det är måndag morgon. Hinner inte ens in på avdelningen förrän informationen når mig att det är flera kollegor borta. Nej! Inte denna veckan också. Energin och lusten inför jobbet försvinner. Jag som hade tänkt att komma igång med planeringen av temat inför veckan. Istället måste jag se över dagens situation och hur vi löser de resterande dagarna. Vem kan ändra sina arbetstider? Vem har möjlighet att jobba över ifall vi inte får vikarie? Hur många barn förväntas komma? Och så behöver jag gå in på datorn och boka vikarie så fort som möjligt för bästa chans att vi får någon. Mitt i allt detta ska barnen ha hjälp att klä på sig, en kollega har haft en tuff morgon och behöver berätta vad som hänt så att jag vet ifall de berörande föräldrarna pratar med mig om det hela. Kämpar hela tiden med det dåliga samvetet att hinna vara närvarande pedagog för barnen, se till så att dagen flyter på så bra som möjligt, göra allt som står på min "måste-göra-lista" och ge information till kollegorna över hur vi löst situationen med för lite personal. Och detta är inte en engångsföreteelse... detta händer oss ofta. Så ofta att vi nästan glömt bort hur det egentligen ska vara.

Jag har arbetat som förskollärare i 9 år och under dessa år lyckats att gå in i väggen minst tre gånger. Har bara velat göra ett bra arbete, ge barnen det som de har rätt till, vara en bra kollega och uppfylla kraven som staten/kommunen/cheferna lagt på oss i förskolan. Obefintlig planering och reflektionstid, stora barngrupper, brist på vikarier och stressad personal. I allt detta ska vi försöka få till en pedagogisk verksamhet där lärandeprocesser ska blomma ut i all sin prakt. Vi slår knut på oss själva varje dag och när vi kommer hem hägrar soffan. Finns ingen ork kvar till det som kallas livet!

Jag har nu tagit steget att säga upp mig utan att ha något annat. Men jag anser att allt ordnar sig. Jag vill markera att våran arbetssituation inte är acceptabel, vi har inte de rätta förutsättningarna för att utföra vårt jobb på bästa sätt. Vi måste få må bra och känna oss stolta över det jobb vi gör. Jag hoppas så innerligt att förändringar ska ske framöver och att jag kan

känna att nu kan jag återgå till det jag utbildat mig till, förskollärare. För om vi får de rätta förutsättningarna så kan det återigen bli ett toppenjobb!

21.

Tisdag morgon. Väckarklockan har precis ringt och jag ligger kvar några minuter i vetskapen om att jag kan inte behöver gå upp än på 20 minuter. Vet att dagen kommer bli jobbig då vi redan sen dagen innan vet om att det kommer fattas personal. Hinner inte tänka längre än så innan telefonen ringer och en uppgiven kollega i andra änden undrar om jag har möjlighet att komma in tidigare för en kollega till på min avdelning är tvungen att vabba. Självklart säger jag, jag kommer så fort jag kan. Nu med vetskapen om att jag kommer vara ensam ordinarie på avdelningen med 16 st 1-3 åringar + ett barn som är under inskolning. Tur i oturen är några av barnen sjuka så det slutar med 12 barn + inskolningen. Dock bara 1 vikarie. I samråd med en av de andra avdelningarna som också saknar personal men är 3 ordinarie så byter vi plats på min vikarie så vi åtminstone är 2 ordinarie personal från förskolan på plats. 2 personal på 12 barn i ålder 1-3 + inskolning. Det vart en lång arbetsdag 07.30-16.45. Barnens säkerhet prioriterades. Verksamheten blev återigen lidande. Locket på mot föräldrarna. Le och se glad ut, Måste vara arbetsgivaren trogen. Hur länge ska man orka när man inte har förutsättningarna för att bedriva en givande verksamhet.

22.

Politiker i Linköpings kommun har bestämt att barn till föräldralediga eller arbetssökande ska ha rätt till 20 timmar / vecka från den 5/2 2018, innan var det 15 timmar / vecka. Detta innebär att vi har 10 barn mera i fem dagar/ vecka. Ingen mera personal har kommit till, inga mera pengar till material mm.

23.

Jag har arbetat som förskollärare i snart 10 år, studerar just nu till specialpedagog och jobbar deltid. Varför? Eftersom jag upplevde min arbetssituation som ohållbar och skulle jag fortsatt arbeta 100% hade jag antingen blivit utbränd eller bytt yrke (vilket jag inte vill då förskollärare är det enda jobb jag vill utföra). Trots att jag nu jobbar deltid är jag ändå så utsliten att jag överväger att gå ner ännu mer i procent. För att orka. Mina erfarenheter är tydliga: barngrupperna är utan tvekan för stora. Arbetsbelastningen alldeles för hög, med nya krav nästan varje år. Vi pedagoger skall, förutom bedriva en givande och stimulerande vardag för våra barn, diska disk, hantera administrativa uppgifter som ALLTID läggs på hög (och blir en belastning vidare i verksamheten då alla pedagoger jag arbetar med är engagerade och upplever en försämrade arbetsmiljö av efterhängande administrativt jobb), dokumentera barns lärande, plocka fram mellanmål under ordnade former (ni som är verksamma i förskolan förstår, politiker gör det sannolikt inte, men VÄLKOMNA ut och ta mitt arbete i en vecka!).

Allt detta samtidigt som det kan hända att jag är ensam ordinarie på en barngrupp på 18-25 barn. Ibland t.o.m så illa att jag tvingas jobba ENSAM med barngrupp på ca 15 barn,

eftersom det inte finns vikarie att tillgå, och om det finns är det dessvärre kanske inte en passande person. Hur kan detta vara en kvalitetssäkrad verksamhet? Hur kan man som politiker motivera att det är okej att klämma in fler barn? Att förskolan är så OUMBÄRLIG för föräldrar att föräldralediga erbjuds ha sina barn på förskolan VARJE DAG. Var finns den teoretiska utgångspunkten i det här? Hur kan man välja att titta bort på alla röda flaggor som hissas? Alla historier som kommer fram? All forskning som bedrivs som flaggar för att förskolan är illa ute, även om vi i verksamheten jobbar oss blodiga för att hålla den fantastiska verksamheten igång? ALL heder åt oss alla som sliter trots att vi ändå inte har en karensdag när föräldrar släpar sina sjuka barn till förskolan, att vi lider av värkande kroppar, värkande sinnen och värkande hjärtan för att vi inte kan/får/vill erbjuda det som vi VET finns där. Något måste göras NU. Vi måste bli hörda NU. Stannar förskolorna, stannar samhället.

Ljungby

Förskollärare och Fritidspedagog — Ljungby

Jag utbildade mig till förskollärare och var klar 2010. Började då jobba på en landsbygdsförskola och vi var där 2 förskollärare och 2 barnskötare på 16 barn och det fungerade väldigt bra, men sedan lade kommunen ner förskolan och jag började på en annan förskola och där var det fler barn och bara jag utbildad. Det blev för stressigt och jag kände att man inte hann med att se alla barn. Så jag blev tyvärr sjukskriven på grund av stress. Bytte jobb till fritids o trivdes jättebra men nu är det samma sak där. Stora barngrupper och svårt att få behörig personal när någon är borta. Var tjänster ute nu på stället, men ingen behörig som sökte. Eller jo en, men hon slutade efter 3 veckor på grund av att det var för stressigt och då kan jag säga att hon va nyutexaminerad. Nu är jag hemma igen pga utbrändhet och funderar starkt på att byta bana helt. Det måste bli ändring inom barnomsorgen.

Ljusdal

Förskollärare — Ljusdal

Det är nästan skrattretande att föra in ordet undervisning i den kommande revideringen av läroplanen för förskolan när vi inte får förutsättningar för att kunna göra ett bra jobb. Ge oss resurser så vi hinner med alla barnen så de får känna trygghet och glädje. Det är förutsättningen för ett lärande. Som det är nu så hinner vi inte något annat än att släcka bränder. Vi känner oss otillräckliga och tappar arbetsglädjen. Vi ligger sömnlösa på nätterna och grubblar över hur vi ska ta oss igenom nästa dag. En förändring måste till med krafttag över hela Sverige innan förskolans funktion rasar ihop.

Lomma

Förskollärare — Lomma

På min avdelning är vi 20 styck (3-5 år) barn och 2.7 personal. Efter kl 16 blir vi varje dag själv med 17 barn. Vi öppnar och stänger själv. Det finns inga pengar till att vara 2. För någon vecka sedan blev en barnskötare på en förskola i kommunen hotad till livet. Detta för att hon vid stängning inte släppte in ett gäng killar som ville låna toaletten. Som tur var kunde hon ta sig ut utan att killarna som väntade utanför såg henne. Lomma kommun hålls uppe av utarbetade förskollärare och barnskötare. Det är ett hån att vi ligger på 10:e plats i bästa skolkommun. Vi har i bästa fall om alla i huset är på plats max 4 timmar per avdelning för planering, dokumentation och inläsning av litteratur. Många av våra kollegor har slutat senaste året och jag har börjat se mig om efter något helt annat att arbeta med.

Ludvika

Förskollärare — Ludvika

1.

Tänk om jag vore en bläckfisk och hade 8 armar, då kunde jag hjälpa flera barn samtidigt...”

Känslan efter en vecka med vikarier, ingen direkt planering och barn jag precis lärt känna. Har börjat jobba på en ny arbetsplats och jag har senaste två dagarna varit ensam ”ordinarie”. Tur det gått bra att lära känna barnen så dom känner sig bekväma med mig. Tur också att vikarierna varit ganska kända för barnen.

MEN, härom dagen alltså! Dom där kanske tio minuterna det tog för två pedagoger att byta plats. En skulle tillbaka till sin avdelning då hon hjälpt mig över frukost och den andra skulle alltså byta med henne och komma in till oss....

Jag har träffat barnen i ungefär två dagar lite drygt. Blir ensam med ett antal barn, hur många minns jag inte ens nu! Men hade en jag bar runt på i famnen som var lite ledsen och en i handen som också kände sig otrygg efter lämning etc. SAMTIDIGT som en förälder vill lämna in nytt schema till mig och en annan kommer med ett paket blöjor som jag ska lägga undan, snart. Dom får ligga på skrivbordet, så länge bara... Ett barn behöver få ny blöja och några andra tvättar händerna väldigt länge, några barn har sprungit ut i hallen medan jag pratar med föräldrar och välkomnar barn som kommer. Ett annat barn går efter mig med en bok i handen och vill sitta i soffan och läsa. Medan en annan upprepade gånger ber att få ett pussel...

Ibland vore det bra med åtta armar!

2.

Har tagit del av alla berättelser ni publicerat hittills. Heja alla som skriver!

Är själv förskollärare och arbetar inom förskolan och har gjort det i snart 19 år.

Det som alla skriver om är inte någon skillnad i min kommun:

*stora barngrupper med barn som har långa dagar på förskolan

*stor brist på utbildad personal, både förskollärare och barnskötare

*hög arbetsbelastning

*brist på vikarier och fungerande vikariebokning/system

*låg lön

*för mycket "kringuppgifter" som tar tid från verksamheten och barnen

Det jag framför allt har märkt av under de senare åren är att barngrupperna har ökat samt barnens vistelsetid har ökat, men vi är trots det samma bemanning pedagoger på förskolan och ska klara av att täcka upp hela dagarna. Jag kan säga att DET GÖR VI INTE!

Vi räcker inte till!

Sedan har de så kallade "kringuppgifterna" även de ökat. Vi ska bla hålla koll på temperaturen i rummen och maila om det är för lågt/högt, lösa frånvaro och boka vikarier i ett system som inte är det bästa, revidera en rad olika dokument, göra intervjuer med barn och enkäter med vårdnadshavare, beställa varor och även packa upp dessa samt ta hand om emballaget. Jag kan rada upp hur mycket som helst egentligen som inte har något som helst med vårt UPPDRAG i förskolan.

Vi MÅSTE få upp ögonen på våra politiker så de förstår vilken situation vi befinner oss i. Vi har inte råd att tappa fler pedagoger inom förskolan och vi som är kvar ska även vi orka.

Jag har världens bästa jobb men om jag ska orka ett helt arbetsliv måste situationen förändras....radikalt.

Tack för ordet.

3.

Har idag sagt upp mig. Känner en sådan befrielse i att sluta på jobbet som jag älskar. Det är inte barnen, det är förutsättningarna. Jag vet inte vad jag kommer att göra om tre månader och det är pirrigt. Men en sak vet jag, jag behöver inte ha ont i magen varje morgon över om jag har kollegor på jobbet. Jag behöver inte "sänka mina ambitioner" längre, jag behöver inte vara bläckfisk eller inte hinna med föräldrar som vill prata. Jag ger upp mitt underbara arbete...får se om jag kommer tillbaka...kanske som vikarie men bara kanske...och då behöver jag inte ha allt hängande över mig som jag ändå inte skulle hinna med.

Detta skrev jag för över tre månader sedan, idag är jag en fri och stolt förskollärare. Jag har hjälpt mig själv med uppsägning när inte arbetsgivaren kunnat hjälpa mig. Jag har klätt av mig stressen för en tid men har kvar min profession...vi får se vart framtiden leder mig. Kram världen.

4.

I Juni 1997 så blev jag klar förskollärare, mitt drömyrke sedan jag var barn. Jag har trivts mycket bra som förskollärare, känt glädje och engagemang. Åren har gått och något hände, barngrupperna blev större och större. Dokumentation blev viktigare och viktigare. Jag har alltid haft lite svårt med datorn, och började känna mig mer och mer värdelös och tänkte "Det enda jag är bra på är att vara med barnen". Konstigt egentligen för det borde väl vara det viktigaste, att vara med barnen. Att finnas där som en trygg vuxen, som inspirerar, utforskar, leker och lär tillsammans.

Sista tiden på min förskola är det värsta som jag varit med om. Det blev bland annat en omorganisation och byte av förskolechef, men ingen tid för planering eller reflektion. Jag blev ensam utbildad på min avdelning. I gruppen hade vi 19 små barn, 15 av dem skulle skolas in. Mina kollegor hade inte skolat in barn tidigare så jag fick utbilda/vägleda dem också mitt i allt. Jag hade ansvar för allt, för planering, dokumentation, samtal med föräldrar osv.

Hur vi än gjorde så räckte inte tiden till, vi blev ofta två personal på alla barnen och ibland själva, fast att vi jobbade över, hoppade över lunchrasten (någon annan rast har jag inte haft på många år). Planeringstiden fick användas till att vara i barngruppen, så tid fanns inte till dokumentationen som skulle göras. Hur hårt jag än jobbade så gick jag hem varje dag och kände mig otillräcklig. Jag orkade inte göra något med familjen, behövde vila för att orka med jobbet. Jag hade många varningstecken som bla huvudvärk, magont och sömnsvårigheter. Jag började att se suddigt, och till och med började se dubbelt, men inget kunde stoppa mig att gå till jobbet. Jag kände så mycket ansvar för barnen, föräldrarna och mina kollegor. Så en dag för 2 1/2 år sedan tog det stopp, något inom mig brast och tårarna ville inte sluta rinna, och all ork försvann ur mig. Jag blev en spillra av mig själv och det har tagit år att bli bättre, och då är jag långt ifrån bra. Nu har jag insett att jag inte kan arbeta i förskola nå mer. Förutsättningarna finns inte för att jag ska kunna klara det. Det är en stor

sorg för mig, att behöva lämna ett jobb som jag trivts så bra med.

Jag hoppas så på att en förändring ska ske, det måste det!! För barnens skull, för pedagogerna skull måste förutsättningarna ändras. Låt förskolan få vara den trygga, glädje - och lärorika plats som den ska vara.

4.

Jag har arbetat som förskollärare sedan 1989 och har därmed god insyn i hur vår arbetsmiljö har förändrats. Under det senaste året har nära på halva arbetsstyrkan vid min förskola drabbats av hälsoproblem sju av totalt femton anställda förskollärare och barnskötare är under pågående rehabutredningar. Huvuddelen av dessa är stressrelaterade dock ej alla. Självklart är varje enskild sjukskrivning något som måste lösas med en individuell rehabplan men nu börjar det så många enskilda fall att man inte längre kan bortse från att det rör sig om ett allvarligt strukturellt arbetsmiljöproblem.

5.

Trodde aldrig att JAG skulle vara en person som kör slut på mig på jobbet. Jag tycker att jag är rätt bra på att lämna jobbet på jobbet. Men så hände det. Jag var gravid och jobbade. Vikariebrist. Vi fick hoppa runt i huset och täcka upp för varann. Samtidigt som vi hade inskolningar och skulle planera för terminen. En dag flimrade det för mina ögon när jag satt och planerade. Bestämde mig för att åka hem. Skulle skriva åt maken att jag hämtar barnen från förskolan men tappade alla ord och kunde inte skriva. Cyklade iväg mot barnens förskola och kom inte ihåg hur deras ytterkläder såg ut. Allt var obehagligt och jag blev rädd. Och sjukskriven direkt. I höst ska jag börja jobba igen och för första gången är jag orolig över hur det kommer att gå...

6.

Nytt år och återigen nya barn...

Under hösten så arbetar vi med en barngrupp med 13 barn i ålder mellan 1-2 år, flera introduktioner med nya barn och familjer från augusti till november. Ett lugn och arbetsro kommer under december månads inledning. Gruppen känns stabil; vi har börjar med vårt tema, hunnit ta oss ut i skogen och dokumenterat och planerat utifrån barnens nyfikenhet. Så får vi besked.. tre nya barn börjar den 8:e januari, pust! Då blir vi 16 barn mellan 1-2 år. Beslutet tas att några av de äldsta, nyss fyllda 2 får flytta till ett annat hemvist. Från en vecka till en annan så flyttas barnen till betydligt större barngrupper, mellan 20-21 barn i varje hemvist och de har nu ett åldersspann på 2-5 år. Det känns som att börja om igen, välkomna nya familjer, ge en bra utbildning till de barn som redan varit på förskola ett tag, och dessutom se sina alldeles för få kollegor på andra hemvist arbeta för fullt med att få ihop vardagen, med alldeles för många barn, i för små lokaler. Det är tufft för barn att vara barn idag, förutsättningarna är orimliga. Barnens närmaste medarbetare, vare sig det är ett barn eller en vuxen, förändras flera gånger under ett halvår.

7.

27 år, mammaledig och förskollärare. Har ångest över att börja jobba igen. Hur ska jag orka i 38 år till. Söker nytt jobb redan efter 4 år i branschen. Hur kan ens högsta dröm krossas som den gjort? Jo, på ett ställe jag var och jobbade på gick 6 personer in i väggen/ blev långtidssjukskrivna på grund av stress, för stora barngrupper, för mycket pappersgöra, inga vikarier, ja listan kan göras lång. Dessa 6 personer blev sjuka inom 6 månader. Jag älskar mitt jobb och jag älskar barn men det är inte hållbart. Jag kommer göra allt jag kan för att inte behöva gå tillbaka till det yrket, men jag lovar att när jag har ett annat jobb och livet för pedagoger blir enklare, mindre barngrupper osv så kommer jag komma tillbaka till yrket. För det är ju verkligen världens bästa jobb.

En morgon ringde en kollega mig på morgonen och hade även hon blivit sjuk. Jag visste att vi aldrig skulle få vikarie för att jag hade sökt till andra kollegan som var sjuk och vi hade inte fått någon vikarie, trots att jag la ut massa olika tider. Jag låg fortfarande kvar i sängen och bröt ihop. Ringde min chef och grät och sa att jag inte ville till jobbet. Chefen ringde runt förälder och bad dom att ha hemma sina barn. Min sambo blev arg över att jag skulle till jobbet och bad mig stanna hemma, men jag kunde inte. 10 barn själv en hel dag. 1-5 åringar. Med mindre barngrupper hade det inte varit lika känsligt att ha borta en kollega. Och ofta får vi in vikarier som inte behärskar svenska språket. Hur ska det gå för alla barn? Jag måste bort från yrket medans jag är ung och har den möjligheten än.. tyvärr.. jag är en j*ävligt bra pedagog så är helt politikernas förlust.

8.

Jobbar på en nybyggd/öppnad förskola, där redan barngrupperna är för stora för lokalerna. Ett av problemen är att vi alla som jobbar inte ens kan ta ut raster, eftersom att vi känner oro när vi lämna våra kollegor med en sådan stor barngrupp. Vilket är bara en liten del av stressen under en arbetsdag på jobbet.

9.

Jag har arbetat på min förskola i 17 år. Under min tid har storlekarna på barngrupperna ökat samtidigt som arbetsbördan blivit större. Idag har vi tre timmars planering i veckan, men flera av mina kollegor, även jag själv använder våra raster till att planera mm. Tiden räcker inte för våra uppdrag.

10.

Det var det här med sjukdomar... Har jobbat på flera förskolor och det är ALLTID samma sak! Pedagoger som blir sjuka om och om igen. Fler vikarier sätts in. Vårdnadshavare undrar varför det är så mycket vikarier. Om det ens finns vikarier att tillgå...

Varje gång vi pedagoger blir sjuka går en karensdag och vi förlorar pengar. Pedagoger väljer

att jobba fast de kanske borde varit hemma. Barn kommer sjuka till förskolan, eller blir det på plats... Samma baciller går runt bland vuxna och barn.

Vi borde vädra mer, borde byta och tvätta madrassöverdrag, filter och örngott oftare. Borde rengöra och desinficera leksaker oftare. Borde se till att alla barn tvättar händer både före och efter frukost lunch och mellis, varje dag. Borde vara ute mer. Borde göra si och borde göra så! Frågan är NÄR?!

När ska man hinna allt detta medan man samtidigt fixar med vikarier, dukar, torkar bord, sopar golv, räknar barn, klär på/av, hjälper till på toa, byter blöjor, bäddar, plockar... Samtidigt som en pedagogisk verksamhet pågår med Läroplanen ständigt i bakgrunden och vi ska dokumentera barns läroprocesser såväl individuellt som i grupp. Och glöm inte att skriva veckobrev och anmäla tillbud etc!

Många förskolor har äldre lokaler där ventilationen inte heller är hundra procentig, vilket gör att alla dessa baciller härjar runt ännu mer!

Bort med karensdagen.

Och ge oss pedagoger möjlighet att hinna allt vi bör göra!

Kanske kunde en person per förskola anställas för att göra allt vi BORDE göra i hygiensynpunkt? En person som har i uppgift att vädra alla rum, rengöra/sanera leksaker och tvätta grejer kontinuerligt. TACK för mig!

"Det var det här med sjukdomar... Har jobbat på flera förskolor och det är ALLTID samma sak! Pedagoger som blir sjuka om och om igen. Fler vikarier sätts in. Vårdnadshavare undrar varför det är så mycket vikarier. Om det ens finns vikarier att tillgå...

Varje gång vi pedagoger blir sjuka går en karensdag och vi förlorar pengar. Pedagoger väljer att jobba fast de kanske borde varit hemma. Barn kommer sjuka till förskolan, eller blir det på plats... Samma baciller går runt bland vuxna och barn.

Vi borde vädra mer, borde byta och tvätta madrassöverdrag, filter och örngott oftare. Borde rengöra och desinficera leksaker oftare. Borde se till att alla barn tvättar händer både före och efter frukost lunch och mellis, varje dag. Borde vara ute mer. Borde göra si och borde göra så! Frågan är NÄR?!

När ska man hinna allt detta medan man samtidigt fixar med vikarier, dukar, torkar bord, sopar golv, räknar barn, klär på/av, hjälper på toa, byter blöjor, bäddar, plockar... samtidigt som en pedagogisk verksamhet pågår med Läroplanen ständigt i bakgrunden och vi ska dokumentera barns läroprocesser såväl individuellt som i grupp. Och glöm inte att skriva veckobrev och anmäla tillbud etc!

Många förskolor har äldre lokaler där ventilationen inte heller är hundra procentig... vilket gör att alla dessa baciller härjar runt ännu mer!

Bort med karensdagen tack...

Och ge oss pedagoger möjlighet att hinna allt vi bör göra!

Kanske kunde en person per förskola anställas för att göra allt vi BORDE göra i hygiensynpunkt? En person som har i uppgift att vädra alla rum, rengöra/sanera leksaker och tvätta grejer kontinuerligt. TACK för mig!"

"En text jag skrev för en tid sedan:

Tänk om jag vore en bläckfisk och hade 8 armar, då kunde jag hjälpa flera barn samtidigt...

Känslan efter en vecka med vikarier, ingen direkt planering och barn jag precis lärt känna. Har börjat jobba på en ny arbetsplats och jag har senaste två dagarna varit ensam ”ordinarie”. Tur det gått bra att lära känna barnen så dom känner sig bekväma med mig. Tur också att vikarierna varit ganska kända för barnen.

MEN, härom dagen alltså! Dom där kanske tio minuterna det tog för två pedagoger att byta plats. En skulle tillbaka till sin avdelning då hon hjälpt mig över frukost och den andra skulle alltså byta med henne och komma in till oss....

Jag har träffat barnen i ungefär två dagar lite drygt. Blir själv med ett antal barn, hur många minns jag inte ens nu! Men hade en jag bar runt på i famnen som var lite ledsen och en i handen som också kände sig otrygg efter lämning etc. SAMTIDIGT som en förälder vill lämna in nytt schema till mig och en annan kommer med ett paket blöjor som jag ska namnmärka och lägga undan, snart. Dom får ligga på skrivbordet, så länge bara... Ett barn behöver få ny blöja och några andra tvättar händerna väldigt länge, några barn har sprungit ut i hallen medan jag pratar med föräldrar och välkomnar barn som kommer. Ett annat barn går efter mig med en bok i handen och vill sitta i soffan och läsa. Medan en annan upprepade gånger ber att få ett pussel...

Ibland vore det bra med åtta armar!

Luleå

Förskollärare — Luleå

1.

Det här med att barnen har så långa vistelsetider, så att personalen inte räcker till... Vi var 3 pedagoger på 18 barn, åldrarna 1-6 år. Det var inte ovanligt förekommande att när näst sista pedagogen på avdelningen gick hem, var det 10 barn kvar. Så en fredag eftermiddag stod jag själv med 10 st barn och helt plötsligt blir det stopp i toaletten så den börjar svämma över. Var ringer man när vaktmästaren slutat för dagen? Klockan halv fyra-fyra på en fredagseftermiddag är det inte helt lätt att få tag i rätt person som ska komma och åtgärda problemet, speciellt när man samtidigt ska stå och städa upp allt vatten på golvet, samtidigt som man är ensam med 10 barn, varav några är 1-2 åringar.

Visst, toaletter svämmar inte så ofta över, men vad som helst kan hända, kändes inte säkert alls för barnen. Bara att vara tvungen att gå och byta en blöja kändes som att man lämnade de andra barnen vind för våg. Och det gällde inte bara vår avdelning. Detta fungerade naturligtvis inte, så detta löstes med att vi var tvungna att hjälpas åt över avdelningsgränserna utomhus. Så det var bara stressa för att hinna klä på alla barnen innan näst sista pedagogen på avdelningen skulle hem. Oavsett väder var det bara att gå ut. Och de stackars barnen som hade lång dag fick vara ute länge på eftermiddagen. (Då ska tilläggas att vi bor i norraste delen av sverige, och kan ha rätt så kallt rätt så ofta på vintern). Detta löstes naturligtvis också, för att barnen ska ha det så bra som möjligt. Men det känns som att vi hela tiden bara "släcker småbränder". Löser saker tillfälligt, tills nästa bekymmer dyker upp. Och vi räcker aldrig någonsin till!! Vi måste få hållbara långsiktiga lösningar!

2.

Jag jobbar som förskollärare på en förskola i en by utanför Luleå. När all personal är på plats flyter allt på bra och vi kan göra vårt jobb på ett tillfredsställande sätt.

Men när någon personal är borta finns nästan aldrig några vikarier att tillgå! Vi har någon pensionär som ställer upp ibland men ofta jobbar vi kort på personal.

Detta tär på oss ordinarie personal. Det tar mycket tid och ork att omorganisera verksamhet, barn och ändra tider.

Man känner sig aldrig tillfredsställd med sitt arbete.

Förra veckan var fyra personal borta och vi fick bara en vikarie. Vi pusslade och flyttade barn, ändrade tider och skalade av all planerad verksamhet.

Vi fixade veckan, men det är slitsamt och hur länge ska man orka ha det så.

Man räcker inte till med famnar att trösta de barn som behöver det. Man känner sig otillräcklig och man får inre göra det jobb man är utbildad för.

Världens bästa jobb är inte världens bästa jobb längre.

Lund

Förskollärare — Lund

1.

Där jag jobbar är vi endast tre personal under 2,5 timme om dagen. Detta innebär att 2 personal har hand om 13-15 småbarn under större delen av dagen. Varje gång ett barn behöver ny blöja måste en pedagog ta med sig flera in i skötrummet för att inte lämna den andra pedagogen med för många då säkerheten kommer först. Detta innebär att barnens lek ständigt avbryts och vi märker på barnen att de finner ingen ro samt att de hela tiden är på sin vakt. Vi pedagoger är jämt oroliga över barnens säkerhet eftersom den inte kan garanteras. Tragiskt nog går många dagar ut på att överleva dagen. Stressade och oroliga pedagogerna smittar tyvärr av sig på barnen vilket märks tydligt i barngruppen på olika sätt. Jag ångrar inte att jag läste till förskollärare men efter 5 år i yrket funderar jag starkt på att lämna yrket. Hälsan kommer först. Det sorgliga i detta är att vi vuxna kan när som helst lämna men barnen blir kvar i en fortsatt otrygg miljö med stora brister.

2.

Har varit sjukskriven pga utmattningsdepression. Det var jättetufft att ta sig tillbaka i en verksamhet som inte är anpassat till någon som varit sjukskriven pga stress. Vi har haft flera på vår arbetsplats som varit sjukskrivna. Vi har 21 barn ibland under 3 år upp till 6 år på 2.75. Så under morgon och eftermiddag är det två pedagoger på 21 barn. I småbarnsgrupperna har vi 15 1-2 åringar och även här är du två personal.

Vi gör ett mycket bra jobb och har nöjda barn och nöjda föräldrar och i mitt arbetslag stöttar vi varandra och har roligt. När man går hem är man däremot helt slut. Tid till planering är svårt att få till.

Vi har våra raster men det är många barn för de andra under de här tiderna. Pauser hinner vi ej att ta.

Det är ett fantastiskt yrke men med de här förutsättningarna kan jag inte se att man ska orka till pension. Och att gå igenom utmattning har varit jättejobbigt och vill inte hamna där igen.

Vi är jätteduktiga och vänder och vrider på oss. Har du en grupp med många barn som behöver extra stöd så kan det vara ännu svårare. Det är lätt att barnen inte klarar av för många barn och att du inte som personal hinner stoppa en del konflikter. Är säker på att det händer mer olyckor med fler barn.

Och att inte kunna ge varje barn mer under de viktiga åren kostar samhället mer i längden. Lagom grupper och tid att prata och lära barnen leka och ge dem begrepp och hinna läsa mycket skulle ge bättre förutsättningar för varje barn.

All personal borde strejka.

3.

Det var mitten/slutet på juni och jag hade jobbat några dagar efter att ha kommit tillbaka från min tjänstledighet...

Jag skulle börja som 2:a pedagog för dagen och kom en halvtimme efter den personal som öppnade. När jag kom hade hen redan 7 barn, fem av de var under 2 år.

Det var ändå hyfsat lugnt fortfarande, jag hoppade direkt ner på golvet och började leka med några av barnen. Sedan började telefonen ringa, personal som skulle börja 7.30 var sjuka, några stycken var det, minns inte hur många. Ringde efter vikarier. Under tiden droppar fler och fler barn in. Jag har nu jobbat i en kvart och vi har nu 14 barn. Flera av dem är ledsna. Jag känner bara 2 av barnen sedan tidigare. Jag och min kollega har vars 2 barn i knäet som är ledsna. Det kommer in 2 föräldrar till med vars ett barn som också behöver ett knä. De är stressade och behöver komma till jobbet. Med tårar i ögonen lämnar de sina 1-åringar mitt på golvet och säger till mig och min kollega: Hoppas ni får en fin dag.

Jag och min kollega sliter och kämpar men räcker inte till. Ett av barnen har bajsat och kollegan går och byter. Det har kommit några barn till och jag är själv med 20 barn varav minst 14 av dem är under 2 år. 3 av barnen har resurs och kräver full uppmärksamhet, men resurstimmarna räcker inte till.... Resurspersonalen kommer inte förrän 9. Klockan är bara 7.20. Kollegan kommer tillbaka med barnet som fått ny blöja och vi delar upp oss i 2 olika rum. Det hinner komma några barn till innan 7.30 personalen kommer. Det kommer 2 personal, istället för 5 eftersom de andra är sjuka. Vikariepoolen ringer tillbaka och meddelar att det inte finns några vikarier att skicka till oss, tyvärr, inte idag heller. En av mina kollegor går direkt och dukar till frukost och kastar ut maten på borden. Vi andra 3 tar emot fler barn som kommer och slussar samtidigt ut barn i matsalen. Strax innan 8 är alla 30 barnen på plats i matsalen och vi trycker ihop oss vid 4 bord. Alla får inte plats och många 1-åringar sitter långt ifrån en vuxen. Det kommer en kollega till kl 8 som tar emot barn som kommer, från 7 olika avd.

Samma dag kommer förskolechefen och meddelar att det kommer att flyttas personal från min avd till en annan förskola. Och meddelar samtidigt att resurserna som nu finns kommer att bakas in i befintliga tjänster.

Jag känner att luften går ur mig. Vi har dukat till långbord eftersom det är dagen innan midsommar. Mina ögon rinner fortfarande efter att jag pratat med min förflyttade kollega och förskolechefen. Barnen börjar undra vad som är fel, jag säger att jag har allergi, att det är därför som ögonen rinner. Jag blir tröttare och tröttare under dagen. Vid mellanmålet mår jag riktigt fysiskt dåligt och har ont i hela kroppen, men tänker att det är ju inte så konstigt efter denna dagen. Och jag känner att jag varken kan eller vill lämna kollegan med de barnen vi har kvar, det är alldeles för många på en vuxen. 15.15 slutar jag för dagen. Vi har jobbat en kort hela dagen, samt utan någon resurs. Jag går hem, stänger dörren och då kommer tårarna. De rinner och rinner och vill inte sluta. Jag gråter i flera timmar och lägger mig på sängen och är totalt orkeslös. Blir livrädd och tänker att nu har jag gått in i väggen. Råkar nudda vid min panna och upptäcker att jag är skällhet. Termen visar 39,3. Jag har jobbat med feber utan att märka av det, förmodligen en stor del av dagen. Samma helg söker jag efter nytt jobb, vad som helst, nästan var som helst också. Det tar en vecka, sedan har jag fått ett vikariat i en annan stad, på en privat förskola. Jag säger upp mig på studs. Det kan inte bli sämre iaf, intalar jag mig själv. Jag kunde inte stå för den så kallade ”verksamheten” som vi bedrev.

Jag har som tur är bara en månads uppsägningstid och kämpar mig igenom den tiden, med fullt fokus att barnen (och föräldrarna) ska känna sig trygga och tycka att det är roligt att komma till förskolan. Samtidigt har jag väldigt dåligt samvete, för barnens skull, för föräldrarnas oroliga frågor som jag inte kan svara ärligt på, för min stackars kollega som är kvar och kämpar och för att det inte kommer att komma någon ny förskollärare efter mig.

En månad senare börjar jag som vikarie. Jag har alltså gått från att ha ett fast jobb i mer än 11 år till att korttidsvikariera. Och jag trivdes så bra!! Blev så väl omhändertagen och kände att all min kompetens verkligen togs tillvara på, av förskolechefen, av kollegorna, av föräldrarna, ja alla i verksamheten. Nu jobbar jag utomlands på en svensk skola och jag är så tacksam att jag beslutade att tänka på mig själv, till slut, det var i grevens tid...

4.

Två ord som genomsyrar min vecka; Svett och tårar. Frågar mig själv jämt varför jag står ut med dessa urusla förutsättningar. Galet. 15 barn, 1-2,5 år, mestadels 2 personal. Orkar inte men vill ju arbeta i förskolans värld. Väntar på att regeringen ska göra om och göra rätt...

5.

På förskolan där jag arbetar vistas vi i moduler. Detta innebär att verksamheten ur flera olika aspekter blir mycket begränsad. Ett exempel är att 30 barn förväntas dela på 3 toaletter vilket ofta blir problematiskt och det gör ont i en som pedagog att känna att man måste skynda på ett barn som sitter och kissar för att det står 10 barn i kö. Detta händer minst en gång om dagen eftersom att vi delar toaletter med avdelningen intill och vi brukar gå ut på gården samtidigt, i samband med att toalettbesöken brukar ske.

En annan sak som slår mig ofta är att rummen är utrustade med små skyltar med begränsat

antal personer som får vistas i rummet samtidigt. Dessa restriktioner överskrids dagligen och man ställer sig då frågade till varför i hela friden dessa regler ens finns om det inte kan få vara inom den ramen. För att kunna hålla oss inom denna ram blir vi tvungna till att dela upp barnen i grupper, vilket i sin tur leder till att vi jobbar ensamma med denna grupp. Ensamarbete leder till att vi blir beroende av att barnen klarar sig betydligt mer själv. Är det på barnen vi ska börja ställa krav om självständighet för att vi inte räcker till?! Är det där vi är nu?!

Utifrån hur det ser ut idag så är svaret JA på den frågan - och jag hoppas att det blir förändring på detta NU så att barnen kan få det de förtjänar. Pedagoger som inte är stressade, som har tid, som inte behöver säga vänta, jag ska bara hjälpa din kompis först 50 ggr om dagen, och sist men inte minst utrymme för att leka, utvecklas och KISSA IFRED!

Det är väldigt lätt för politikerna att trycka på uppifrån och kräva att vi tar in fler barn på våra förskolor, men nu är det dags att börja lyssna på oss som ser, hör, och känner vad barnen känner. Ska ni kunna kräva något kanske ni ska kunna se vad ni kan göra annorlunda för är det någon som kan steppa upp och göra mer så är det fan ni! Inte förskollärarna, inte barnskötarna och absolut inte barnen, utan NI!!!

6.

Är förskollärare och mamma till tre barn.

Vi bedriver en fantastisk pedagogisk verksamhet, men förutsättningar är urusla. Så stora barngrupper. Det drabbar oss förskollärare barnen och såklart föräldrar. Vi får en hög arbetsbelastning och hur mycket vi än delar barnen så blir det ändå mycket barn. Dessutom är vi ofta två personal. Det sliter på oss och har själv varit utbränd. Nära att jag aldrig kom tillbaka. Överallt känner alla att det är ett pressat läge. Hur är det för barnen och hur blir framtiden för dem. Klaga nu inte på den pedagogiska verksamheten politiker utan se till att vi får rätt förutsättningar.

Under mina år sedan 1999 då jag blev klar så har det ökat barngruppsstorlekar sen har den ökade administrativa delen ökat utan mer tid till det.

Gör något innan det är försent för vår framtid. Barnen. Lyssna och agera. Fler förskollärare slutar och studenter blir skrämde av rådande förutsättningar. Vad ger vi barnen för framtid. Bullerskador, stress mm. Är det bra förutsättningar för ett hållbart Sverige?

7.

Var ska jag börja?

Ett axplock ur min vardag:

Vi är två personer på 19 barn fram till 9 på morgonen och 2 pedagoger på 21 barn från 12.30 (för då går vi på rast och en pedagog går hem 14.00). 2 barn går hem 14. 19 barn till mellanmål. Barnen är 3-6 år. I en lokal som enligt en anvisning endast 13 personer får vara i samtidigt. Vi delar på barnen, en grupp inne och en ute, 10 till mig och 9 barn till min kollega.

Jag har påtalat att vi är underbemannade och att jag inte kan garantera varken barnens, min eller mina kollegors säkerhet och hälsa. Inga åtgärder.

Jag har valt att arbeta deltid för att jag inte orkar arbeta under de förutsättningar som finns - 1 timmes utvecklings/reflektionstid/veckan som jag inte hinner göra på arbetstid.

Känslan av otillräcklighet. Aldrig en möjlighet till en paus. Barnen som behöver mig så mycket, som jag ibland inte orkar med. Ljudet som slår som betongslag i mitt huvud. Föräldrar som söker min uppmärksamhet och information som jag inte kan ge dem för att det är för många som drar i mig samtidigt.

Jag har mer än 20 års erfarenhet av yrket och är ansedd som en mycket duktig pedagog. Vad hjälper det? Om jag skaffade barn idag skulle jag aldrig sätta dem i förskolan. Vi pedagoger i förskolan måste ta ett gemensamt ansvar - alla måste höja sina röster, stötta varandra och inte acceptera den situationen vi befinner oss i. Vi måste med gemensamma krafter stå emot den tystnadskultur som finns och genomskåda härskartekniker.

Jag är så trött på att gråta när jag går hem från mitt arbete.

8.

Vi är stressade, vi sover dåligt och vi får ont i huvudet eller magen om dagarna. Barnen behöver trygghet och någon famn att komma till, men vi orkar knappt pga allt administrativt, ringa vikarier, dokumentera, utvärdera, diverse möten, svara i telefon varje gång föräldrarna ringer, osv. Vi hinner inte se alla barnen och det pedagogiska försvinner i det pusslande med att hitta vikarier och alla "måste". Planeringstiden går åt pusslande med, så vi hinner knappt prata med varandra och komma överens. Två sjukskrivna kollegor, två på väg att bli utbrända och två som redan har bytt jobb. Vi måste se förändringar!!!

9.

Jobbar för tillfället på en förskola som ryms i moduler. Rekommendationerna för hur många barn som ska rymmas på varje avdelning skiftar. Och när det har räknats på ytan så räknar ansvariga på både loftgångar och toaletter. Det verkar inte finnas några rimliga och riktiga direktiv för hur många barn man kan placera på varje avdelning. Ljudnivåerna skjuter i höjden och uppdelning av barngrupp är nödvändig, vilket i sin tur bidrar till ensamarbete för dig som pedagog. Vilket i det långa loppet blir en fråga om icke garanterad säkerhet för barn och personal. Minskas dessa barngrupper hotas det om nedskärningar i personalstyrkan och budgetbesparingar. Ingen vill förlora sitt jobb. Moment 22.

Och i detta ska vi som pedagoger inte glömma bort att kvalitetssäkra vårt pedagogiska arbete.

I morgon är det måndag igen och jag börjar redan känna en klump i magen. Hur kommer denna vecka se ut? Arbetar på en småbarnsavdelning med barn födda -16 vi är för tillfället 22 barn men har nyligen fått veta att två till ska in i början av april. Vi är två som jobbar heltid och två 75% vi kommer alltså vara 3.5 personal på 24 barn varav majoriteten inte hunnit fylla två år!! Vi har ett skötbord och en hall med 20 platser. Chefens tanke är att vi ska dela upp oss i två grupper med tolv barn i varje och 1,75% personal på vardera grupp. Vikariebrist gör det svårt att få in någon när vi ordinarie blir sjuka eller vabbar. Vi slår ihopa oss och gör så gott vi kan. Jag har fått trösta kollegor som inte orkar mer och närmar sig väggen. Men den värsta känslan är ändå att aldrig räcka till. Att sitta med två ledsna barn i knäet och ha en tredje ståendes vid sidan med uppsträckta armar i väntan på en tröstande famn.

I morgon är det måndag...

11.

Jag är förskollärare, men framförallt är jag förälder. Min flicka har gått på samma förskola i 2 år snart - under de 2 åren har personalen kommit och gått. Vi räknade lite lätt på hur många ordinarie personal som slutat under dessa två år - 13 stycken ordinarie (!!!), som fått tjänst och därefter beslutat sig för att sluta efter en relativt kort tid. Vikarier har givetvis också kommit och gått, skulle vi även räkna in alla dem så blir antalet betydligt högre. Vi föräldrar vet knappt vem som arbetar där. Oftast förnyas även lokalen eftersom den nya personalen vill göra verksamheten till sin egen. Teckningar och projekt rycks ned från väggarna och lämnar ett vitt skal efter sig. Rutiner ändras. Det är barnens vardag, människor, de är det mest värdefulla vi har som vardagen ruckas på ständigt. Var är barnperspektivet?

En tidigare förskollärare som var anställd på förskolan berättade för mig att arbetsbelastningen var väldigt hög, övertid stort sett varje dag och en ledning som inte brydde sig. (Jag som förskollärare känner mycket väl igen dessa belastningar). De tog hjälp av facket och plötsligt försvann orken. Hen sa upp sig och började arbeta med något hel annat - aldrig förskola igen!

Problemen kvarstår säkert på förskolan (precis som när de andra 12 ordinarie slutade) men ingen berättar något för oss föräldrar. Jag tror få föräldrar verkligen vet hur situationerna på förskolorna runt om kan se ut. Vi som föräldrar har hört av oss till såväl biträdande förskolechef och förskolechefen och det känns som de viftar bort oss. Vi söker efter en ny förskoleplats till vår dotter (men vem säger att den platsen är bättre?).

Det finns en läroplan och skollag, men hur ska man kunna arbeta efter dessa om personal och rutiner byts ut ständigt och problem inte tas på allvar?!

Jag vill att min dotter ska få ut så mycket som möjligt av sin vistelse på förskolan, ett långsiktigt lärande, lek, gemenskap och trygghet!! Jag vill inte gå på jobbet med en gnagande känsla av otrygghet över mitt barn.

Ge förskolan de resurser de förtjänar! Ge det bästa vi har, våra barn, förutsättningar att utvecklas och må bra under dagarna på förskolan, en plats där väldigt många barn tillbringar en stor del av sina liv på.

12.

Att varje vårtermin få höra av ledning om hur tufft det blir till hösten då vi behöver ha in fler yngre barn då det genererar mer pengar. När avdelningarna med äldre barn har "överinskrivningar". Det fylls på med barn, pedagoger går på knäna men ingen säger något. Utan vi fortsätter kämpa på för att se och stimulera varje barn. Tills den dagen vi inte orkar längre.

Malmö

Förskollärare — Malmö

1.

Jag har valt att lämna förskolan och skolan som arbetsplats. Känslan av att ha höga ambitioner som aldrig kan få genomslag, att inte hinna se eller ta tillvara på barnen, deras intressen och förutsättningar samt att känna att det sista jag gör i mitt arbete är lärande - gjorde att jag utvecklade stressyndrom och depression, ångest och panikångest samt en stresskänslighet och ljudkänslighet. Nu pluggar jag istället till jurist och mår superbra.

2.

Klockan är 02.00 på natten och jag ligger och grubblar över allt jag inte hunnit med under arbetsdagen. Det här är tredje månaden i rad som en natt ser ut så här. När klockan ringer vaknar jag med enorm trötthet som övertid mynnar ut i total orkeslöshet och sakta men säkert försvinner glädjen, som alltid funnits där trots många "tuffa" barngrupper tidigare. Jag signalerar om hjälp till cheferna men ingen reaktion. Till slut står valet mellan sjukskrivning och att säga upp mig, att lämna ett område med sociala utmaningar som jag verkligen, verkligen brinner för. Den enda jag har att tacka för att jag fortsätter inom yrket är mig själv. Tack till mig, för att jag prioriterade mig. Men också förlåt å chefernas vägnar för att mina fantastiska kollegor är kvar, förlåt till de barnen som drabbas av de ekonomiska begränsningarna vilka gör att de riskerar att hamna på efterkälken än mer än barn i välbärgade områden p.g.a. bristen på personal och personalens kompetens.

3.

Vill börja med att jag verkligen älskar mitt yrke som förskollärare. Men nu är jag så sjuk trött att jag inte ens vet vart jag ska ta vägen...

jag känner stress och ångest innan jag ska till jobbet på morgonen, stressen ökar under dagen speciellt om man vet att chefen är på väg eller om chefen är på plats. Vad ska hen nu säga att vi ska förbättra eller ska hen ge ännu en uppgift?

när jag berättar för min chef att vi har det mer tufft än vanligt säger chefen "så är det" och håller upp sin hand som stopp och säger att nu pratar vi inte mer om det.

känns som om vi blir programmerade till robotar.

skulle min chef få reda på att jag skriver detta kommer hen att svartmåla mig och då kan jag inte söka nytt jobb.

barngrupperna växer pga att vi har 15 timmarsbarn, de räknas som halva barn. Vilket gör att vi får fler barn. Men vad får vi när 15 timmars barnens syskon blir 1 år? Då har vi helt plötsligt som min avdelning 18 plus en till i januari. Det blir 19 barn på en väldigt liten yta och 3 personal.

jag har blivit väldigt känslig för stress vilket jag har kunnat klara av utan problem innan. Jag börjar glömma saker (jag är 25 år), ljud fixar jag knappt och får panik. Konstant huvudvärk m.m.

-denna listan kan göras väldigt lång men jag avslutar med att både jag och mina kollegor når snart vårt slut och vet knappt vad vi gör på jobbet för inget är ju bra nog... flera gånger ställs frågan varför ska vi kämpa.... Just det för barnen! Vi kämpar med allt vi har för att barnen inte ska känna av vår ständiga stress!

4.

Jag började som förskollärare på en ny arbetsplats i september med nio avdelningar. På avdelningen hade vi 23 heltidsbarn mellan åldrarna 3-5. Av dessa barn behövde vi göra minst 10 handlingsplaner p.g.a. egna behov av stöd men fick aldrig tid till att göra detta. Jag fick snabbt reda på att under de fyra senaste åren hade det varit byte av chef varje år med nya idéer om hur saker skulle gå till.

Detta har lett till att många kollegor slutat och nya kollegor har inte stannat kvar så länge. När avdelningarna öppnades hade de 18 barn per avdelning, nu är de uppe i 23 barn. De stora barngrupperna och stressen hos kollegorna har gjort att både barn och kollegor blivit ännu

mer frustrerade och stressade, vilket lett till ännu mer sjukfrånvaro och oroliga barngrupper. Det är som ett hjul som satts igång och inte kan sluta snurra.

Under mina tre månader på denna förskola fick jag endast möjlighet att ta ut planeringstid en gång på 45 min och vi lyckades med vår veckoplanering med gruppindelningar endast en gång! Var och varannan dag hann jag inte ta ut min rast p.g.a. personalbrist och för att det var omöjligt att ha uppe-vila själv med så många barn med så olika behov. Stup i kvarten var man tvungen att släcka den ena branden efter den andra. Trots det var det en omöjlighet att ge barnen grundläggande säkerhet (och pedagogisk verksamhet var det inte tal om). Man kan inte vara överallt samtidigt. Flera gånger hände flera saker samtidigt; två barn kissar i lådorna i ett rum samtidigt som fem barn springer runt på mattan och brottas och slåss och en börjar gråta, samtidigt som ett annat barn gått in på toaletten och lagt ner massa papper i toalettstolen så det blev översvämning. Oftast var jag själv med en vikarie p.g.a. sjukfrånvaron och ibland var jag med en ordinarie kollega själv, för att det ofta inte fanns vikarier tillgängliga. Hade man tur så fick man en vikarie som tog mycket ansvar, men ofta var det vikarier som inte gjorde någonting och det kändes som att jag arbetade helt själv. Två pedagoger på 23 barn varav hälften är utåtagerande, som provocerar varandra där vi behöver ge dem särskilt stöd, bådär för kaos. Att bara ha en samling på fem minuter var en omöjlighet för det tog bara 15 min att hjälpa alla barn få ro i kroppen och sätta sig på mattan. Försökte jag läsa en bok för några barn var där fem andra barn som bråkade med varandra och jag var tvungen att avbryta första meningen fyra gånger för att stoppa konflikter. Oftast fick jag avbryta bokläsningen. Jag tänker på alla de barn som är introverta och lugna som inte får någon kvalitets tid eller uppmärksamhet om dagarna för att all kraft går till att släcka bränder. Många dagar löste vi det med att gå ut hela dagen på gården. Det var inte omöjligt att det på en dag kunde vara 13 personal borta på förskolan.

En uppe-vila kommer jag särskilt ihåg, då hade jag endast jobbat där ett par veckor. Grannavdelningen behövde hjälp med deras uppe-vila för att en person skulle kunna gå på rast, den andra pedagogen hade hand om sovvilan och de var endast två personal denna dag. Vi sa att det var ok för vi var två personal på uppe-vilan. Vi bestämde oss för att kolla på bokstavlandet. När vi ska sätta igång avsnittet kommer en annan grannavdelning till oss och säger att de har även personalbrist så de skulle vara tacksamma om vi kunde ta hela deras avdelning också, annars kunde inte de heller gå på rast. Två minuter senare kommer en fjärde avdelning och behöver hjälp med några av deras barn av samma anledning. Tillslut satt jag själv med min kollega med över 40 barn på uppe-vilan. Efter en stund var även min kollega tvungen att gå på rast för att vår avdelning också skulle fungera. Då satt jag ensam med en resurs med över 40 barn, varav två barn med epilepsi som har egen resurs, som just då var utan. Resurserna satt personal i rumme i en halvtimme på rast. Jag kände att mitt hjärta började klappa och att svetten började komma. Jag hoppades innerligt att alla barn ville se på

två avsnitt utan att något skulle hända. Jag hade tur den dagen att det inte gjorde det. Jag slutade jobba på denna förskola efter endast tre månader.

5.

Älskar mitt jobb

Håller precis på att förbereda mina utvecklingssamtal med mina 5-6 åringar. De har samlat sitt material från hösten och vårterminens lärande som de ska berätta/visa för sina vårdnadshavare. De väljer lärandebilder och tränar på vad de ska berätta om sitt lärande. Blir så varm i hjärtat att se deras stolta leende .

Snälla! Lyssna på oss så fler barn kan ta del av sitt lärande.

Tack

6.

Gick ut utbildningen 1985 och har alltid älskat mitt arbete men tycker nu att arbetssituation börjar bli outhärdlig. Jag känner att jag aldrig räcker till och känner mig slutkörd varje helg. Sitter mest och sover på kvällarna. Vi har haft mycket frånvaro hos oss, och inte fått några vikarier vid de flesta tillfällena, trots att vi har barn som kräver ständig tillsyn pga kronisk sjukdom. Man får inget tilläggsbelopp för detta. Vår förskolechef har efter påtryckningar från mig, efter facklig kontakt, och kollegorna samt föräldrarna satt in en personal delar av dagen 3 dagar i veckan. Barnet kräver ständig tillsyn som sagt och en av oss ordinarie går till det. Samtidigt ökar kraven på oss hela tiden. Vi har flera barn som är i behov av extra stöd och gången för att ansöka om detta är otroligt långsam. Många dokument som ska fyllas i utan att man riktigt vet hur. Kartläggningar av miljön m.m. Mycket tid går till detta utan att något sedan händer. Vet att det även är brist på specialpedagoger. De slutar också. Malmö tycker att den här senaste omorganisationen är så bra men inser inte att det är brist på förskollärare pga detta. De har ju blivit biträdande chefer och förste förskollärare nu. Det är märkligt när Malmö tidigare hade som mål att de flesta anställda skulle vara förskollärare. Vi har ju tur som har kompetenta barnskötare men de är såklart också slutkörda. Jag vill vara en närvarande pedagog. Vara där barnen är. Utforska tillsammans med dem. Uppleva saker och diskutera med dem. Räcker inte till och får då höra från förste förskollärare o chef att jag måste sänka kraven. Hur ska jag då kunna uppfylla lönekriterierna som finns frågade jag o fick till svar att det var en bra fråga. Jag vet inte längre om jag orkar. Trots att jag innehar ett av världens bästa arbeten.

7.

2 pedagoger på 13 småbarn (1-3 år). När min kollega är borta eller slutar tidigt blir man själv med alla. Ständiga budgetunderskott, vilket leder till att vi tar in höstens barn redan under vårterminen så vi kommer troligtvis ha 15 småbarn minst på 2 pedagoger inom några månader. Pga budgetunderskott minskar vi matbudgeten, vi har vikariestopp (ingen vikarie får tas in om någon är sjuk), vi har inköpsstopp av material. Inget nytt får köpas in alltså. Om kocken är sjuk får vi inte beställa mat utan då får någon i barngruppen rycka in vilket leder

att man kan bli ensam med alla småttingar. Förskollärare sägs upp och ersätts med utbildad personal för att minska lönekostnaderna.

Många barn är ledsna och gråter större delen av dagarna. Förr brann jag för det här yrket och sprang omkring som en gasell och försökte vara alla barn till lags. Det håller inte för min egen hälsas skull. Jag har börjat stänga av mina känslor för att inte kollapsa. Jag ser alla barn som gråter, men känner inget längre, ignorerar, är likgiltig. Jag kan ändå inget göra. Det är bara att le och ta emot alla nya inskolningar. Som börjar på sin första födelsedag, 1-årsdagen. De kan inte gå, inte äta (de blir fortfarande ammade), inte klä på sig själva, de kan inte prata. De sover dagarna igenom och när de inte gör det gråter dem. Och ingen har tid att ge dem en tröstande famn ens 5 min. De flesta är på förskolan 10 timmar om dagen. De vaknar och går till detta helvete, går hem, sover, för att 6:30 nästa morgon bege sig till samma helvete. Stackars barn, kan man tycka. Men jag känner inget medlidande längre, jag har gett upp. Jag kan inte rädda hela världen. Det pratas om barns rättigheter, men barnkonventionen och planen mot diskriminering och kränkande behandling kan vi lika bra kasta ut genom fönstret. Barn far illa inom förskolan och vi kan inte göra någonting åt det! Det är bara säga ja tack och amen till att ta emot fler barn.

8.

Jag instämmer starkt med era viktiga ord och jag känner både som förskolechef och förskollärare en stor oro för verksamheten i förskolan som är hårt pressad. Höga krav från föräldrar, höga krav från Skolverket och en extremt tuff arbetsmiljö. Vi brottas dagligen med att utsätta oss pedagoger för hög ljudnivå, ständiga avbrott i det som vi tänkt och planerat, stressade barn med extremt långa dagar på förskolan mm. Vi pedagoger räcker inte till! Vi måste tillsammans kämpa och vända detta, för att få vår status och skapa arbetsglädje och känna yrkesstolthet på förskolan igen! Jag vill även slå ett slag för barnens rättigheter och behov. Barnen har alldeles för tuffa och långa dagar, deras hälsa prioriteras inte vilket leder till att barnen slits ut och hur ska de ens orka och vara mottagliga för allt lärande då som vi pedagoger arbetar hårt med? Det viktigaste är trygghet, hälsan och omsorgen för ett barn, därefter har de utrymme för lärandet och sin nyfikenhet att lära! Föräldrar ska inte lägga hela ansvaret och fostran på förskolan! Vi ska vara ett komplement!!!! Tack för mina åsikter!

9.

Jag har jobbat som förskollärare ett år nu. En av mina största känslor inför det här jobbet är att de är så otroligt många bollar i luften, väldigt mycket ansvar och att jag själv ställer höga krav för att vår verksamhet ska hålla det måttet som jag tycker det ska.

Det är ett avancerat yrke där jag får skjuta från höften för att det finns för lite tid för mig som ny att tänka, reflektera och planera trots att jag har schemalagd enskild reflektionstid 2 timmar i veckan. Under detta år har jag haft sömnproblem, svårt att äta och varva ner.

Men den första veckan på detta året var min förskola hopslagen pga semestrar. Vi var max sju barn på tre vuxna. Eftersom det var så lugnt så passade vi på att göra pappersarbete, så för det mesta denna vecka var vi två vuxna med barnen. Vi hade en otroligt mysig vecka med mycket färre konflikter, både mellan barnen och mellan vuxna och barn.

Jag blev mycket mer kreativ och drog igång olika aktiviteter såsom att steka pannkakor, något jag aldrig skulle gjort under hösten i full barngrupp. Denna vecka har jag kunnat läsa sagor i lugn och ro utan att bli avbrutna (har det hänt någonsin under hela året?) Barn som under hösten har hamnat i situationer där de bits och slåss var inte ens i närheten av att använda det som en "lösning" under denna vecka. Vi har haft ett lugnare tempo där det har funnit mer utrymme till att låta aktiviteter och rutinsituationer såsom påklädning ta tid. Jag har haft en lugnare kropp, sovit gott om nätterna och varit mer närvarande både på arbetet och på min fritid.

Denna vecka har mitt arbete varit underbart och jag har fått uppleva hur ska ska kännas att vara på en förskola.

10.

Utdrag ur ett mejl jag skrev till förskolechefen samt biträdande förskolechef på min arbetsplats, vårterminen 2017:

... En fantastisk förskola med god kvalité och härlig stämning blir varken till eller håller sig så, av sig självt. I denna takt, och för oss okända riktning, med organisatorisk förvirring och otillräckligt pedagogiskt stöd, i kombination med underbemanning, är det inte särskilt förvånande att era eldsjälar till personal till slut inte orkar mer. När man gång på gång får höra "så är det, tyvärr!" (vore sig det gäller vikarier, stora barngrupper, lokalerna eller alla barns rätt till stöd dvs vår rätt till handledning och specialpedagogiskt stöd) blir jag besviken och undrar hur mycket mer vi ska/kommer klara av. Och jag vet att jag inte är ensam om att ofta känna mig oerhört stressad och otillräcklig. Inte heller är jag ensam om att komma hem för att stupa på soffan - efter att ha gett 110% på jobbet som ninja-trollkarls-superhjaltepedagog i hopp om att kunna kompensera dem bristfälliga omständigheterna.

Verksamheten ska väl ändå handla om så mycket mer än att personalen ska behöva släcka bränder, täcka upp och gå på knäna var och varannan dag enbart för att få det att gå ihop? Och vad innebär det egentligen att "få det att gå ihop" och vad menar vi när vi säger att "vi klarar oss"? Räcker det med att barnen är hela och oskadda när de hämtas eller förtjänar de även en glädjefylld och trygg vardag på förskolan, med inslag av medvetet pedagogiskt innehåll?

Omständigheterna i nuläget krockar i alla fall med min vision och tolkning av förskolans

uppdrag, och hindrar oss alltför ofta från att vara; medforskande lyhörda pedagoger som ser, stöttar och inspirerar barnen till ett "livslångt lustfyllt lärande" med allt vad det innebär...

11.

Jag har tänkt skriva in min berättelse så många gånger, men vet aldrig hur jag ska börja. I vilken ände börjar jag dra när allt är så kaotiskt? Jag börjar med en händelse från veckan... Jag var ensam ute med 11 barn, min kollega inne med resterande 11. Normalt är vi fyra pedagoger på ca 29 - 30 barn, men som tur var hade vi "bara" 22 denna dagen. Det var sjukbortfall i personalen och vi fick inga vikarier. Telefonen ringer och jag svarar, det är en person som vill prata med biträdande chef, som söker jobb. Jag får svara att hen inte är här för tillfället. Sanningen är att vi knappt sett till hen på två veckor eftersom hen blivit tilldelad ytterligare en förskola som är nyöppnad. Hen har knappt ens hört av sig för att se hur läget är. Eftersom detta är något som hen normalt alltid gör och vi har en fantastisk biträdande, får det mig att tro att hen är rejält överbelastad i arbete.

Samtidigt som jag pratar i telefon, ser jag i ögonvrån att två barn hamnat i konflikt om en cykel och snart kommer börja slåss för att inte kommunikationen räcker till, bredvid mig står ett barn med genomblöt och smutsig overall. Om det beror på att barnet suttit i vattenpöl och/ eller kissat ner sig vet jag inte säkert. Men jag vet att jag inte kommer kunna ta in barnet för att byta till torra kläder förrän min kollega kommer tillbaka från rasten. Jag vill säga till personen i telefonen: du vill inte jobba i förskolan. Det finns inget som kommer få dig att känna sådan otillräcklighet och meningslöshet, ge dig så dåligt samvete och så mycket psykisk stress och ohälsa. Men det säger jag inte, självklart.

Tidigare i veckan hade vi besök av specialpedagog, för att göra färdigt en handlingsplan. Det var bra insatser som vi fick tips om, konkreta och teoretiskt helt rätt för barnet. Jag borde vara glad över hjälpen. Men allt jag kunde känna var meningslöshet. Hur ska vi klara av att genomföra dessa? För det är inte bara detta barnet som behöver insatser som dessa, alla har inte handlingsplaner, men alla barn i gruppen är individer med olika behov stora som små. Hur ska jag kunna ge detta barn allt som hen behöver, när det finns så många som behöver så mycket? De är inte bara siffror på ett papper, något som drar in pengar. Det är människor, individer, personligheter. Det är så otroligt värdefullt, men så som förskolan behandlas högre upp verkar det vara precis tvärtom.

Såhär ser det ut nästan jämnt. Ibland något bättre, ibland något sämre.

Jag gillar mitt jobb, jag brinner för kunskap och kompetens. Jag älskar att lära mig nya saker, både med barnen och i min yrkesroll som förskollärare. Engagemang, passion, utveckling, förändring... Men jag är också en oerhört empatisk person. Det smärtar så mycket att se barnens behov som är så stora, men kunna göra så lite åt det. På grund av stora barngrupper,

personalbortfall (sjuka/sjukskrivningar) som hela tiden förekommer, press, stress och hela tiden utökad arbetsbelastning. Nästan varje dag när jag kommer hem möter jag känslorna. Frustrationen, sorgen, meningslösheten, otillräckligheten... Jag ifrågasätter allt som gör att jag jobbar i detta yrket. Jag ifrågasätter min önskan att göra skillnad för barnen, min kompetens, mitt engagemang, meningen med det jag gör... Allt.

Jag hoppas det sker en förändring. I första hand för barnens skull, men också för vår skull. Vi som ger så mycket av oss själva för att försöka ge dem omsorg, lärande, utveckling. Om det fortsätter åt det här hållet tvingas jag hitta ett nytt yrke/jobb, för min skull. Jag kommer inte orka och jag har ändå inte arbetat speciellt länge (under 2 år). Men barnen då? De är fast. De kan inte "byta yrke". De har inget val. Om vi personal påverkas så hårt, hur tror ni de påverkas?

12.

Jag läser och läser och anser själv att jag har lite lättare problem än de andra men det är ett problem ändå!

Har arbetat på en förskola nu 1,5 år och har fått upp till åtta olika kollegor, de flesta utan någon utbildning inom barnomsorg alls men chefen skrev på kontraktet att de är barnskötare!

Och när någon som har varit bra under tiden, fick inte förlängning, jag har fått utbildade personer, hålla barngrupp och utföra allt annat som kommer därefter!

De lovade att de leta efter utbildade personer men de finns ej.

Vi ha 23 barn och två av barnen har diagnos autism, har haft 23 utvecklingssamtal, planering har inte fungerat som det ska, däremellan har sjukdom, vabba, möte med HAB, klagomål från föräldrar måste bemöta och bearbeta!

Jag är Helt slut, sover bara 3t/natt och är mentalt utmattad!

Nu söker jag mig utanför denna förskola men kommer att sakna barngrupp min!

13.

Har jobbat som förskollärare i tio år och upplever en mer och mer pressad situation för varje år som går med mindre pengar, mer krav och fler barn per vuxen och spiralen neråt verkar tyvärr fortsätta.

Blev utbränd efter ett par år i yrket då jag trots orimliga arbetsförhållanden under längre tid ville mycket och gav allt (inklusive stor del av min fritid periodvis) till jobbet för att hålla samma nivå som tidigare trots att förutsättningarna blivit sämre och sämre.

Jag är tillbaka sedan ett antal år men även om jag fortfarande brinner för mitt jobb har jag

efter utbrändheten lärt mig att när förutsättningar inte finns får det tyvärr bli good enough på jobbet då hälsa, välmående och ork till min familj måste gå först.

Arbetar kommunalt i en stad som inte har den bästa ekonomin och för varje år som går känns det som att det blir stramare budget och vi får höra att snåla in på vikarier vid frånvaro och trycka in fler barn är enda sättet att få mer pengar.

Det finns även en problematik med många barn i kö och för få förskolor vilket även det bidrar till kontinuerliga överinskrivningar för att kommunen ska kunna uppfylla fyramånaders-garantin.

På min förskola kan vi ha en fantastisk pedagogisk verksamhet ett par timmar på förmiddagen de dagar all personal är på plats.

Det är då vi ordentligt hinner se varje barn, ge dem trygghet, dela upp oss i mindre grupper, utmana dem i deras lek, ge dem ett lustfyllt lärande, reflektera med dem och allt annat som vi vill göra hela tiden och som ingår i vårt uppdrag.

Det är då jag påminns om varför jag är där jag är och gör det jag gör.

Men oftast är det tyvärr mest den stunden på dagen som det finns bra förutsättningar för den verksamhet som jag önskar vi hade hela tiden. Resten av dagen handlar oftast om att pussla för att täcka bemanning från öppning till stängning.

De senaste åren har både antal barn, barnens vistelsetider och våra öppettider ökat men bemanningen är i princip densamma.

Många barn som har långa dagar medan personalen ska ha raster, möten, planeringstid, inte börjat/slutar för dagen o.s.v. gör det till en omöjlig ekvation att få ihop ett personalschema som ger tillräcklig bemanning hela dagarna.

Detta har lett till en situation på morgon och eftermiddag då vi ofta har orimligt många barn/pedagog.

Marginalerna är så små att om personal är borta tvingas vi ofta att bortprioritera barnaktiviteter, planeringstid, reflektionsmöten m.m om vi inte har turen att få vikarie.

Denna otillräcklighet nästan varje dag upplever jag både leder till ohållbar stress hos mig och mina kollegor och periodvis hotar barnsäkerheten delar av dagen.

En stor bidragande faktor till denna underbemanning tror jag är att det är barnantal/personalantal och inte barns vistelsetimmar /personaltimmar i barngrupp som räknas och syns på pappret vilket ger en missvisande bild av hur verkligheten faktiskt ser ut.

Jag vet att förskolecheferna har stor press på sig från alla håll och också kämpar så gott de kan för att hjälpa oss på golvet men utan att kunna påverka speciellt mycket i sin position vilket är en stor frustration för både dem och oss.

Jag hoppas nu innerligt att de som faktiskt har makten att förändra förutsättningarna vaknar snart och inser att förskolan befinner sig i en ohållbar situation. Att de börjar satsa på att skapa förutsättningar för att bygga upp en trygg och bra förskola igen för våra barns bästa och gör det innan alla kompetenta eldsjälarna flytt eller bränt ut sig!

14.

Lämnade helt slut och orkeslös förskolan för att gå på välbehövlig semester efter ett kaotiskt 2017. Mycket personalfrånvaro och vikarier sätts inte in alltid. Jag som vikarieansvarig känner mig totalt hopplös och får mycket skit från kollegor, men hur ska jag göra? Jag har mina order uppifrån om hur det ska sättas in. Min avdelning drabbas hårdast då min kollega vabbar varje vecka! Vi jobbar 3 personal ibland 2 på då 23 barn mellan 1-2 år. Semestern är slut. Jag har ångest över att gå tillbaka till mitt jobb då jag vet att terminen som börjar kommer bli lika tuff. Två inskolningar till på vår avdelning. Dvs vi blir 25 barn på 4 pedagoger därav en alltid som sagt vabbar varje vecka. Fick en stor chock igår då jag får veta att en av mina kollegor ska gå in som biträdande för chefen i 3 månader! 3 månader och därefter gå på mammaledighet? Vi är nystartad förskola och chefen ska hjälpa till på en annan förskola? Min barngrupp ska drabbas återigen med att ny personal ska in i verksamheten. En kollega slutade nu i julas. Vi fick in en vikarie. Nu ska en annan kollega bara jobba fm för att på eftermiddagen ska personen sitta som chef. Nu ska det in ännu en till ny person. Jag kommer jobba med en kollega som är borta i princip varje vecka och två stycken vikarier. Idag ligger jag hemma, sjuk av rent panik och ångest över hur jag ska klara mitt uppdrag i förskolan. Hur ska jag kunna bemöta barnens föräldrar? Möta mina barn efter det behov som behövs? Jag valde mitt yrke för att jag älskar jobba pedagogiskt med barn. Men det känns som att ännu en termin kommer gå i barnpassningens väg. Tragiskt!

15.

Är lite förundrad över att man i läroplanen/mål skriver att alla barn har rätt stöd och ändå så med facit i handen placeras barn med diagnoser i en barngrupp med 20 barn och 2,75- 3 personal. Då har de som bestämmer alltså politikerna redan dömt ut diagnosbarnen till en lustfyllt lärande. Tex där jag arbetar har vi ett barn med autism som ingår i våra 20 barn med 2,75 personal. Vissa stunder är vi 2 personal på 20 barn. Barnet behöver stöd hela dagen men vi har ej någon resurs. Barnet är utåtagerande när det blir stimmigt vilket gör att hen inte mår bra i denna situation så var finns trygghet och omsorg! Som vi alla vet så gör vi (personal) allt för att barnet ska känna sig delaktig, trygg och får ett lärande. MEN förlorarna är alla barn som finns på alla förskolor. Varför har inte alla barn rätt till det stöd som beskrivs i läroplanen ?? Varför ser det olika ut i Malmö på våra förskolor där vissa får stöd!! Har inte alla barn rätt till det lustfyllda lärandet eller ska det bestämmas utifrån vilken förskola du går på ?? Arbetar inte Malmö stad för lika värde och vad händer med värdegrundsmålet???? Hur kan jag koppla likabehandlingsplanen till detta ??

Till er politiker: Ut och arbeta 1 månad på en förskola så ni kan se verkligheten.

16.

När min förskola flyttades till en nybyggd förskola förändrades vår arbetsmiljö drastiskt. Vi gick från 16 barn i åldrarna 1-3 år till 18 barn i åldrarna 1-2 år samtidigt som bemanningen med 3 vuxna var densamma. Lokalerna var mindre än de vi var vana vid och det fanns inte krokar eller blöjfack till alla, vilket tydde på att byggnaden inte var tänkt till så många barn. Varje måndag förmiddag hade en i personalstyrkan möten att gå till vilket innebar att vi var 2 vuxna på 18 barn. Detsamma gällde ifall någon av oss hade reflektion/planering, var sjuk eller hade semester då vi nekades att ta in vikarier. Min största vända inträffade klockan 15.00 då vi slogs samman med småbarnsavdelningen bredvid, när vi var 36 barn på 3 vuxna (om inte arbetssökande vårdnadshavare hämtade sina barn i tid för då kunde vi vara ca 32 barn). Detta innebar, att en av oss var själv på en avdelning medan två av oss var på den andra avdelningen, om vi hade tur, för oftast bajsade barnen vid denna tidpunkt vilket innebar att vi egentligen var 2 vuxna på över 30 stycken 1-2 åringar. Kontakten med vårdnadshavare som hämtade sina barn var i regel obefintlig då vi inte hann med att svara på deras frågor. Efter några månader med denna stressiga vardag märkte jag stora förändringar med min hälsa. När jag kom hem tog det timmar innan jag återfick min normala puls. Det enda jag ville var att gå och lägga mig för jag var så slut i både kropp och själ. Mitt minne försämrades och var i det närmaste obefintligt. Dagen efter kunde jag inte reda ut samtal med mina närstående eftersom jag inte mindes vad vi pratat om. Mitt tal förändrades också då jag fick svårt att hitta rätt ord. När det var som värst kunde jag välja ett helt annat ord med motsatt betydelse för att stavelserna var lika. Under den här tiden var jag konstant sjuk med svår hosta och förkylningar som överlappade varannat.

Jag förstod nog aldrig hur illa det var förrän det på vårdcentralen konstaterades att jag hade hög feber, utan att jag visste om det, för det enda jag visste var att jag behövdes på förskolan. Jag valde tillslut att säga upp mig och än idag kan jag känna skuld över att ha lämnat barnen, vårdnadshavarna och kollegorna i sticket. Men vi borde alla tillsammans dra i nödbromsen för vi kan inte ha det såhär för vi går sönder allihop tillslut.

17.

De dagarna där flera barn är hemma pga sjukdom eller ledighet och vi kan möta alla barn där de befinner sig, ha samtal med dem, stötta de som behöver mer stöd än andra och inspirera alla barn så att de upplever förskolan som en trygg och lugn plats där de kan ha inflytande. De dagarna är guld värda! Alla andra dagar får barnen träffa nya människor som kommer in och ut i verksamheten. Alla andra dagar gör pedagogerna knut på sig själva, täcker tiderna för någon annan som stannat hemma, är sjuk eller kanske bara slutkörd. Alla andra dagar blir det frustration! Frustration av att inte kunna hinna följa kvalitetsarbetet, frustration av att inte ha en lugn miljö där barnen kan vara delaktiga i sin egen utveckling och i verksamheten eftersom det är ont om pedagoger, vikarier finns inte, eller är olika från dag till dag, ljudnivå växer, barnen vill bli hörda! När ska man förstå påverkan av dålig miljö på barnen? Är det så man sätter barnen i centrum? Det finns inte resurs för de barn som behöver

KONTINUERLIGT stöd.

Det handlar inte bara om för stora barngrupper det handlar om att snart är förskolan en barnparkering

18.

24 barn i åldern 3-5, 3 personal. Känner mig så otillräcklig, orken och glädjen minskar lite varje dag. Älskar mitt jobb, men älskar det ännu mer när många barn är sjuka eller lediga. Känner mig så hemsk som ens tänker tanken men med mindre barn så är det så stor skillnad, man hinner se och prata med alla barnen och även dem känns gladare! Det mest jobbiga med en stor barngrupp är just otillräckligheten, vill inte känna mig så, ingen ska behöva känna så i sitt yrke!

19.

Vi hade en ganska hög grundbemanning 367% på 16 1-3 åringar. Sedan blev en sjukskriven och då fallerade allt. Mitt värsta minne är när jag och en kollega skulle klä på typ 14 barn för att gå ut i regnet efter mellanmålet. De äldre barnen klär på sig själv och vi försöker checka så de är ordentligt klädda. Min kollega slutar och måste gå hem och i samband med det börjar vi skicka ut våra påklädda barn till den andra avdelningen, som redan är ute på gården. Nu är jag alltså ensam med på-klädningen av barnen. Jag fortsätter försöka klä alla barn i ett rasande tempo, lagom stressad. Medan jag fortfarande håller på att klä på barn kommer föräldern till ett av de som redan gått ut och jag berättar att barnet befinner sig på gården. Föräldern går ut och hämtar och kommer in igen, med rätta väldigt upprörd. Barnet hämtades hoppandes i en vattenpöl med sin foppatofflor, är helt genomblöt och ganska frusen om fötterna på den korta tiden hen var ute. Detta ska inte kunna hända, men är exakt sådant som händer när vi har för stora barngrupper att hantera. Jag trodde kollegan kollat detta barnet, kollegan trodde väl jag hade koll och kommunikation hanns inte med då vi hade så bråttom ut och hon sedan var tvungen att gå. Jag skämdes ögonen ur mig och efter det hade föräldrarnas tillit till oss skadat väldigt mycket.

20.

Eftersom jag har jobbat inom förskolevärlden sedan 1988, har jag mycket att berätta. Men jag väljer ut det senaste jag upplevde. Jag fick jobb på en förskola i mitt område. Från början var det 5 avdelningar. De var tvungna att bygga ut med 4 avdelningar till. Vi hade inte fått vara med och bestämma något alls. Utan det var förskolechefen och förste förskollärare som hade bestämt hur det skulle vara. Dessa fyra avdelningar bestod av vardera ett enda stort rum. Egentligen var det gjort för att ha 15 barn 3-5 år. Men, vi hade 18 st 1-2 åringar här. På dessa 70 barn hade vi 2 skötrum, med 2 skötbord i varje. Två relativt stora rum, där vi hade sovvila. Vi åt måltiderna i en stor matsal.

I sovsalarna hade vi pedagogiska aktiviteter. Med andra ord, var vi tvungna att det gick åt mycket tid att plocka fram och tillbaka materialet. Och plocka fram och tillbaka madrasserna.

Eftersom lokalerna var underdimensionerade fungerade inte luftkonditioneringen. På sommaren, när solen låg på, hade vi över 30 grader varmt.

På varje avdelning var det 3 tjänster. Dessa tjänster var egentligen 40-timmars tjänster. Men på grund av olika orsaker, arbetade minst en per avdelning 30 timmar eller mindre. Men, vi var inte fler som jobbade. Under första höstterminen jag jobbade där, var vi aldrig alla där en enda dag. Av oss 12, var vi som mest 10 stycken. Flera dagar var vi bara 2 per avdelning. Och då skulle vi täcka från kl 6 på morgonen. Till klockan 18 på kvällen. Detta är ren fakta som jag skrivit. Ni kan själv tänka er hur vi upplevde det som arbetade i denna miljö. Eftersom dessa 4 avdelningar var helt nya, hade vi inskolningar hela tiden. Varannan måndag kom det nya barn.

21.

Barnens bästa förskola!

Det har precis varit en stor konferens i Stockholm om "framtidens förskola".

Mycket intressant ifall de diskuterade hur läget är på Sveriges förskolor!

Är det "någon" som vågar ställa sig upp och säga STOPP.

Vi måste ändra och tänka till när det gäller personaltätheten samt stora barngrupper på våra förskolor. Vad är det vi vill vi ha? VEM VÅGAR eller blir man obekvämt då!!

Att många ger upp sin yrkesroll för att de inte orkar mer fysiskt och psykiskt. Att man måste lämna sitt "drömyrke" för att man inte orkar, ger upp och istället tar ett annat jobb för att hitta arbetsglädjen. Förskolorna skriker efter personal samtidigt som fler och fler slutar. Som någon i bemanningsteamet i Malmö sa: här slipper man ta ansvar, dokumentera, ha utvecklingssamtal, alla uppdrag och alla andra uppgifter som man har som ensam förskollärare på sin avdelning med 22 barn samt planera för verksamheten.

Var är yrkes stoltheten?? Det är absolut inte dit man vill komma. Vi bygger barnens framtid och förbereder dem inför deras skolgång men när ska de ansvariga lyssna?

Jag är stolt över mitt yrkesval och älskar mitt arbete som förskollärare och tänker inte ge upp men orkar man hur länge som helst?

Vad händer om alla på förskolorna ger upp?

22.

Vill säga att jag har inte haft mycket planeringstid sen jag började jobba i Malmö. Då jag anser att verksamheten med 17-18 yngre barn på en avdelning på 2 personal inte fungerar. Man räcker inte till, och jag känner mig frustrerad över situationen. Och nu kommer chefen och säger att vi måste överinskriva 4 barn på förskolan för att vi inte ska förlora för mycket pengar under sommaren. Jag älskar mitt jobb och har underbara kollegor! Vi har många små barn på avdelningen på 3 personal, men så fort någon är borta ska vi i huset lösa problemen!

Men hur länge ska vi lösa en vardag? När ska förutsättningarna bli bättre? För det är just det vi måste vara 3 på avdelningen hade egentligen behövt vara 4 personal, men vi är också människor som blir sjuka, måste vabba, gå på möten, mm.

23.

Började min tjänst på ny arbetsplats i oktober 17. Tre avdelningar på förskolan. Två 1-3 års avd och en 3-5 års. Jag arbetar på 3-5 år tillsammans med 1 barnskötare och 1 utbildad som går barnskötareutbildning 1 dag/vecka. Vi har 15 barn, tre med handlingsplan (utåtagerande), varav två med diagnos. Har sökt tilläggsbelopp men fått avslag. De tre kräver en vuxen var nära sig under hela vistelsetiden för att vägleda och avleda...

Sen jag började för 18 veckor sedan har vi i arbetslaget endast haft möjlighet att ha vår avdelningsreflektion 4 ggr...det handlar om 1 tim mellan 07.30-8.30

Min egen reflektion på två tim/vecka har jag haft möjlighet att genomföra 4 ggr.på 18 veckor..

Vi har haft stor personalfrånvaro, fått stötta upp på de andra avdelningarna. lagt möte med special.pedagoger på reflektionstiderna för att det öh taget skulle vara möjligt att ha ett möte.

Ska det vara så här...tid för dokumentation, reflektion, läsa...allt det som är sagt vi ska göra på vår reflektionstid, när ska jag/vi göra det?

24.

En del ur förskolans värld!

Har jag valt rätt yrke? Stressen och känslan att inte räcka till får en varje dag känna en sorg för barnen. En sorg för mig som inte har orken längre. Orken att planera, orken att sitta varje helg med lite sådär smått ångest att barnen blir lidande över att jag inte har lusten till att planera en fin verksamhet med pedagogiska aktiviteter (som ändå aldrig kan genomföras för att det alltid är brist på personal). Orken att umgås med mina vänner och familj för att mitt arbete aldrig tar slut, både psykiskt och fysiskt. Orken är slut efter varje arbetspass till att sätta mig en extra timme och planera. 3 timmar kan tyckas vara lätt att avvara under veckan men svårt när man är så slut i både kropp och huvud att man kommer hem och orkar precis att äta. Sen vid 19.30 säger ögonen godnatt. Helgerna blir numera att ligga i soffan och vila upp sig och lägga sina planeringstimmar på söndagen när man fått tillbaka lite energi. Men just när energin är tillbaka försvinner den lika snabbt då ny arbetsvecka börjar.

I stundens skrivande hade denna text kunnat bli flera sidor lång men att jag istället skriver kort att;

Ja, jag har valt rätt yrke. Jag älskar mitt yrke! Jag älskar att vara förskollärare. Jag älskar att

se hur barnen utvecklas, se barnen i skrattattacker med varandra, hur dom yr runt på golvet lekandes med varandra. Jag älskar att se glädjen i föräldrars ögon när de ser hur bra barnen har det på min avdelning. Jag älskar att varje dag höra skrik, bus, gråt, konflikter, se barnen kramas. Se när de rusar in till sina kompisar på avdelningen på morgonen, ibland för att ge sin kompis en kram. Hur de visar tacksamhet mot oss vuxna men speciellt mot sina vänner. Jag älskar kaoset som ibland uppstår på förskolan. En dag är verkligen aldrig sig lik. Jag älskar att ta med barnen ut på äventyr, både i den reella världen men även med hjälp av fantasin. Jag älskar att leka lejon med barnen. Jag älskar att bara sitta där på golvet och observera barnens lek. Där är så mycket i detta yrket som ger en sådan glädje du inte kan få någon annanstans. Jag tar stressen, jag tar att min energi är slut efter att ha lekt med barnen i 9 timmar. Jag tar att jag ligger och vilar på helgen av just dessa anledningar. MEN jag tar inte att ligga totalt utslagen, utarbetad med dåligt humör hemma för att mina övre chefer inte lyssnar. Att inte bli hörd om att man behöver hjälp. Jag tänker minsann inte gå in i väggen för att cheferna inte tar tag i problemen och utåt ska visa att allt är bra. Jag jobbar med en som är borta nästan varje vecka. VAB är nog det ordet jag spyr mest på att höra nu. Hur kan man vabba varje vecka? Jag hade blivit orolig för mitt barn om det var sjuk varje vecka i 1 år. Hur man ens som kollega vill utsätta sin närmsta kollega för denna stress och egoism kommer jag aldrig förstå. Mest av allt tycker jag det är för jäkligt för barnens skull att hela tiden stå med stressad och underbemannad personal. På det hela cirkulerar det vikarier. Jag ser dock vikarier som är som gudar, de kommer in och hjälper så gott de kan för att försöka underlätta för min del och finnas som en extra hand till barnen. Tack och lov att ni finns även om ni är väldigt få och svåra att boka in då ni redan cirkulerar runt på andra förskolor. Det är så svårt att hitta bra personal till förskolan idag att man väljer som chef att fortsätta efter provanställning som bara har inneburit vabb eller sjukdom större delen av dessa 6 månader. Jag hatar att man ska ha utbildade barnskötare. Jag hatar att man inte tittar på personens kompetens och närvaro framför en utbildning som inte överhuvudtaget syns i verksamheten.

Jag hatar att stå och bli utskälld för att jag öppnar munnen och säger ifrån. Jag hatar att man kämpar för barnens bästa så länge utan att få gensvar. Jag hatar att föräldrarna skriker efter förändringar till chefer men inte de heller blir lyssnade på. Jag hatar denna falska marknadsföring om hur den svenska förskolan är så bra när den egentligen är rent ut sagt katastrof om vi tittar ur lärandeperspektiv. Jag hatar att man målar upp som om att allt är bra och att jag som anställd inte får lov att säga till föräldrar att idag har det varit ännu en barnpassningsdag, en dag vi bara har försökt överleva och byta blöjor på barnen. Nä vi ska stå och säga att det är ingen fara, vi har haft en väldigt bra dag. Men mina föräldrar ser, de ser mer än chefer tror och när de väl säger ifrån blir det jag som får skulden. Jag är inte lojal mot min förskola!

Varför ska personalen få för att vi är ärliga och säger att vi har haft vikarie idag eller varit ensam och svårt att hunnit med någon aktivitet med barnen, inte kunnat gå ut med barnen då

tiden/resurser inte finns för att klä 13 barn i vinterkläder. Att föräldrar ser kaoset och säger ifrån kan inte vara mitt fel!? Jag hatar att höra om denna jäkla ekonomin på förskolan. Jag struntar totalt i hur ni högre personer väljer att göra med pengarna vi har. Jag bryr mig om barnen och deras bästa. Inte vill jag höra om pengar när barnen utsätts för flera säkerhetsbrister varje dag! Om inte jag kämpar för barnen och öppnar munnen, vem ska då göra det? Om inte jag som personal står på barnens sida, vem gör det då?

Idag har jag valt att börja på en ny förskola. Jag kan inte stanna kvar på en när man inte stöttar organisationens tänk längre, hur ont det än gör att lämna barnen i detta tillstånd. Går jag in i väggen finns jag inte längre kvar för att stå på barnens sida, vilket är det viktigaste för mig! Våga stå emot denna falska fasaden som Sveriges politiker bygger upp och stå upp för barnen då de är vår framtid! Jag ger inte upp, utan kämpar på i förhoppningar om en bättre framtid i detta yrke. Förhoppningar om att politikerna vaknar upp och ser att man inte kan sätta en läroplan som ska följas utan att få resurser till det. Jag stöttar min chef till en viss gräns då jag vet att hen har sina order hen måste följa. Men jag har länge stått i valet och kvalet om man vågar lägga upp ett sånt här inlägg.

Precis som orken är slut efter varje arbetspass så är orken slut att hålla käften!

25.

Denna helgen känns som om den tar slut innan den ens börjat, känner mig trött och hängig efter att ha arbetat ensam på min avdelningen tre dagar denna veckan.

Vi har haft tio barn iofs men vem orkar att ta hand om tio 3 åringar 8 timmar själv. Det enda som det blir är barnpassning och det var inte därför jag utbildade mig.

Var är alla vikarier? Jag vet, det är vabruari men det kom väl inte som en överraskning!? Är trött på detta och vet inte om jag orkar längre...

Som tur är har jag bra arbetskamrater men det finns ju gränser för alla, är detta vår gräns nu? Jag tror det.

Malå

Förskollärare

Jag har drabbats av utmattningssyndrom. Och mitt jobb är en del av det hela. Barnen ska inte bli lidande pga brist på resurser och personal.

Mariestad

Förskollärare — Mariestad

1.

Det var när jag var på väg tillbaka efter en utmattningsdepression. Jag hade just avslutat arbetsträning och arbetade 50%. Förutom mig så var det tre stycken som arbetade heltid. Vi skulle starta upp en tillfällig inskolningsavdelning. Det var lokaler som var direkt olämpliga att ha så små barn i, och vi hade bara det material vi lyckats skrapa ihop från övriga avdelningar (men vad gör man inte vid kris?!).

Vi började inskolningen i februari. Alla barn var strax över ett. I mars/april (dvs efter drygt åtta veckor) var 18 barn "inskolade". Det var nätt och jämt barnförvaring. Men på något underligt vis fick vi ihop det utan att något barn skadades allt för mycket innan semester. Då fick vi flytta till anpassade lokaler och hade "bara" 14 småttingar.

2.

Arbetar med barn 3-6 år, vi har 22 barn i gruppen. Fyra där specialpedagog är inkopplad. Vi är tre heltider. Känner hela tiden att vi inte hinner med eller räcker till för alla barn. Vi delar upp oss och försöker finnas till hands för barnen, men vi är för få, det är omöjligt! Dessutom är lokalerna inte byggda för 22 barn, är alla där samtidigt får vi inte plats vid borden när vi äter, vi har två små extra bord där några barn får sitta själva. I hallen är det också kaos, en krok var och litet utrymme för extrakläder. Två toaletter där det alltid blir kö.

Man känner sig så frustrerad! Skulle behöva dela sig i flera delar. Har ofta huvudvärk när jag kommer hem och det tjuter i öronen. Detta känns ohållbart.

3.

Sitter på möte med kollegor och chef, vi utvärderar planeringar och annat. Förskoleupproret och #pressatläge nämns, att man kan kika in där och läsa väldigt mycket bra om arbetsmiljö och annat, kanske få lite idéer och nya tankar. Från chefen får vi då frågan om vi verkligen tycker att vi har så dåliga lokaler och sådär. Vi pratar om att det inte är lokalerna som är problemet utan det handlar om barngruppernas storlek och barnens långa vistelsetider i samband med storleken på gruppen, annars tycker många att vi faktiskt har det ganska bra. Chefen undrar hur vi tänker att det ska vara då (sägs lätt uppgivet och kanske inte som en fråga egentligen). Vi säger att vi förstår att det måste hända något uppifrån, att det inte är chefen som bestämmer att det ska tryckas in fler barn i grupperna utan att det i grunden handlar om ekonomi och politik.

Känns som att chefen tog det negativt och personligt att förskoleupproret och #pressatläge nämndes istället för att uppmuntra till att kolla upp det på Facebook för att kunna bidra till att allas vår arbetssituation blir bättre.

Undrar också om ”faktiskt har det ganska bra” är något som folk känner sig trygga och nöjda med. Själv tycker jag, efter att ha funderat lite över hur det är på just vår förskola, att ganska bra inte är bra nog på långa vägar.

4.

Ännu en dag där vi arbetar två man kort... Två pedagoger sjuka och inga vikarier finns. Hur gör vi? Jo vi sitter redan kvällen innan och smsar varann för att försöka få morgondagen att gå ihop, några får ändra sin arbetstid. På morgonen ringer vi vikariebemanningen för vi är ändå för få, men nej, det finns ingen. Hela dagen genomsyras av att vi är för få vuxna, istället för pedagogisk verksamhet känns det som barnpassning. Vid mellis får de "stora" barnen klara sig själva, en vuxen är själv med 13 barn. Alla får ju inte plats vid samma bord. Sen börjar planeringen för nästa dag, hur gör vi då? Vem kan börja tidigare, vem kan stänga, hur många barn blir man ensam med? Man tvingas vara otroligt stresstålig och flexibel, ändra sin arbetstid med kort varsel. Dessutom går man hem slutkörd och inte nöjd med arbetsdagen. Hann jag se alla barnen? Hann jag ta mig tid med dom?

Markaryd

Förskollärare — Markaryd

1.

När jag började som förskollärare för ca 13 år sedan var vi tre anställda på en avdelning med 12 barn i åldrarna 1-5 år. Då kändes det som vi hade tid att göra det mesta med både stora och små barn.

Genom åren har nyckeltal, inskolningstillfällen och barngrupperna ändrats. Numera skolar vi i princip in barn varje månad hela året. Vi har omorganiserat till åldersindelade grupper vilket gör att inskolningar upptar hela småbarnsavdelningen. Det gör att det ständigt är något barn som är ledset över att bli lämnad av sina föräldrar. Det kräver i sin tur att en pedagog är med det barnet och när man arbetar i par som vi gör lämnas den andra pedagogen ensam med övriga barn.

De senaste åren har präglats av att överleva dagen och den pedagogiska verksamheten har ersatts av att se till så dagen fungerar utan några allvarliga incidenter. Tyvärr har det blivit så att man känner en lättnad när något barn är ledigt eller sjukt.

Det yrke jag valde att utbilda mig till är långt ifrån det jag genomför idag.

2.

Att det är pressat läge blir tydligt när personaltimmarna är få och barnens timmar höjs. 3 avdelningar på förskolan där jag arbetar. Småbarnen har 2 personal över frukost men mellan och stora avdelningarna sitter ensamma med ca 7-10 barn var varje frukost. Oerhört sårbart då vi allt för ofta behöver vara hemma själva pga sjukdom eller vab. Då blir de andra avdelningarna ansvariga för ca 10 barn till som skall fördelas innan 8:00 på morgonen. Efter detta skall man då duka och ta emot resten av barngruppen som kommer. Man är då redan lite stressad innan klockan ens har blivit 9.

Man hoppas bara att den personal som skall börja efter frukost är friska, för vikarier måste vi ansöka om innan kl 8 på morgonen - om det ens finns någon vikarie att ansöka om...

3.

Det tär på en att under flera månaders tid komma till sin arbetsplats och undra "Är vi all personal idag och undrar om jag måste jobba över idag med?".

Vi bör vara 10 anställda på våra 3 avdelningar, men 4 långtidssjukskrivningar har ställt till många bekymmer för de som arbetar vidare. Byte av schema nästintill varje dag, förhoppningar om vikarier (som nästan aldrig finns), scheman som är så tigha att det är omöjligt att lägga in enskild planering, många timmar där man arbetar ensam och tyvärr är man helt slut när man kommer hem och skall vara med sin familj. Man är glad att man arbetar med barn som ger en energi i form av kramar och intresserade av att lära sig nytt! Annars vet jag inte hur man skulle orka att ta sig upp varje morgon.

4.

Det har tagit lång tid för mig att formulera min berättelse. Jag vet inte riktigt vart jag skall börja.. Men jag är ledsen. Så otroligt ledsen. Varje dag det sista året har jag känt mig otillräcklig och bräcklig. Otillräcklig för kollegor, organisationen, mig själv och framförallt för barnen. Även min familj blir påverkad, då jag är såå trött efter jobbet och bär på en konstant känsla av hopplöshet.

Jag är vad jag brukar kalla en "golvet pedagog". Att vara närvarande där barnen befinner sig och finnas till hands i alla situationer är det som motiverar mig i mitt yrke. Vare sig det gäller lek, tröst, konflikter, glädje, sorg så vill jag vara där barnen är och möta det enskilda barnets behov i varje situation. Men hur skall detta gå till när grundbemanning är så låg att jag tvingas känna mig nöjd om jag lyckas hinna läsa klart EN bok under en hel dag, utan att bli avbruten pga att det inte finns någon annan som kan fånga upp det som sker runtomkring. Hur kan jag vara här och nu med 8-9 barn i 1-2 årsåldern samtidigt?

Varje ögonblick och situation är över så otroligt snabbt och det är väldigt sällan man lyckas fullfölja det man vill. Och nu pratar jag "bara" om den vardagliga relationen till barnen, inte planering, genomförande och utvärdering av den pedagogiska verksamheten. Den tiden vet jag inte när vi hade fullt ut sist..? Jag gör alltid mitt bästa och klandrar inte mig själv, men hur

länge skall jag orka vända ut och in på mig själv för att räcka till? Jag är rädd att det inte är så länge till, och DET är en stor sorg för mig som brinner för jobbet och relationerna till barnen!

Förskolläraryrstudent — Markaryd

Jag började som vikarie i januari 2014, och hamnade på en avdelning med 36 barn i åldrarna 3-5 år. Där jobbade jag och två vikarier till, samt en barnskötare och två förskollärare, varav en jobbade 70%. Totalt med personal och barn var vi 42 personer. De bara tryckte in barn utan att tänka på konsekvenserna. Vi fick inte ens vistas 42 personer på vår avdelning, med tanke på om tex en brand skulle bryta ut.

Hela vårterminen var ett enda kaos. I början av året när de flyttade upp de nya barnen skulle dessutom hallen renoveras för att få upp flera fack till barnen. Detta resulterade i att vi hade 36 plastbackar utspridda över avdelningen med barnens kläder i. Det var helt omöjligt att hålla reda på dessa backar..

Vi gjorde vårt bästa att utföra en pedagogisk verksamhet genom att dela upp oss, men det va inte lätt då vi nästan aldrig var full personalstyrka. En dag efter lunch var jag, som vikarie, ute själv på gården med 21 barn, för att vi inte hade tillräckligt med personal, vi kunde inte få hjälp av de andra avdelningarna heller då de också var underbemannade och det fanns inga fler vikarier att få tag i. Hela våren handlade bara om att överleva att lösa konflikter och se till att barnen inte skadade sig själva eller någon annan. Man hann väldigt sällan bekräfta barnen eller tillgodose deras behov. Det var ren ”barn-förvaring”. Vi alla jobbade över nästan dagligen för att hjälpa våra kollegor och för att barnen inte skulle få lida.

Det va tufft att känna att man inte kunde garantera barnens säkerhet varje dag.. Här hade jag kunnat bli avskräckt och aldrig vilja sätta min fot i förskolan igen, det hände med flera av våra vikarier. Men nu läser jag till förskollärare i hopp och tron om att det ska bli ändring! Under denna vårterminen sa 7 i personalen upp sig eller gick in i väggen. Det är en så viktigt verksamhet som samhället är beroende av! Det måste ske förändring nu! Ta till vara på oss engagerade, för det är verkligen #pressatläge.

Mjölby

Förskollärare — Mjölby

Började lite tidigare idag för jag har fått förskjuta mitt schema igen, för jag vet inte vilken gång i ordningen. Möts av att kollegan berättar att den andra kollegan vabbar och vikarie har vi inte hittat.

Ibland vet jag inte vart jag ska ta vägen. Kan jag trösta de två ledsna barnen samtidigt? Oj nu kommer ett barn måste ta emot det i hallen och prata med vårdnadshavaren. Den nerbajsade

blöjan måste vänta ett tag till. Tre barn pyser samtidigt iväg till ett annat rum. Mina kollegor är iväg; den ena vabbar, den andra på rast.

MORA

Förskollärare —Mora

1.

Jag har arbetat som förskollärare i lite mer än ett år. När jag studerade så ifrågasatte så otroligt många varför jag valde detta yrke och inte valde ett som hade högre lön. Mitt självklara svar var då att jag ville jobba med barn, jag ville känna att det jag arbetar med har ett större syfte än pengar. Att göra skillnad.

Till en början svävade jag på rosa moln och gav 110% dagligen. Det var ju så fantastiskt roligt att komma ut i verksamheten och göra allt som man under 3,5 år tänkt på. Ganska snart kom dock verkligheten ikapp och jag kände att den ökända väggen var inom räckhåll. Stora barngrupper, små lokaler, ljudnivån, köp- och vikariestopp, resurser som inte beviljas, och alla dessa extra administrativa sysslor som ska klämmas in gjorde att jag kom hem till mina egna barn och var apatisk. Det känns som att jag dagligen ska trola med knäna, och så fort man ber om gehör eller hjälp från chefen så får man svaret ”Lös det” eller ”Ni måste försöka komma ur er negativa spiral”. Att ens arbete ska göra så att man inte orkar vara den mamman man vill vara till sina egna barn tär på en något otroligt. För är det något som mammarollen och förskolläraryrket har gemensamt så är det känslan av dåligt samvete, att man inte gör nog, att om man pressar sig lite till så kanske man kan lösa situationerna lite bättre. Vi alla vill ju göra det bästa för barnen.

På min avdelning är vi 4 personal på 18 barn. En barnskötare på heltid, en resurs på 50%, en förskollärare är sjukskriven 25% och jag (förskollärare) valde i årskiftet att gå ner i tid för att inte gå in i väggen och för att få möjlighet att vara en bättre mamma (läs: med mer ork) till mina egna barn. Vikarier är inget vi kan räkna med, utan vi får pussla om i schemat, jobba över etc. Att vi som har gått ner i tid samt är sjukskriven får sitta och göra scheman tar även tid och energi. Vi vet inte hur man gör, det ingår inte i våra arbetsuppgifter, och det har lett till ett konstant dåligt samvete mot barnen samt de kollegor som drabbas av att vi inte kan jobba 100%. Borde man gå upp i tid igen så att det blir lättare för verksamheten? Eller borde man lyssna på sin egen kropp och knopp?

Som förskolan ser ut idag är ohållbart. Det stoppas in fler och fler barn i redan alldeles för stora barngrupper, det skärs ner på resurser samtidigt som vi ska jobba med saker och mål

som vi inte får förutsättningarna till att arbeta med. Jag känner mig maktlös och så otroligt trött. Hur ska det här sluta?!

2.

Jag har skrivit tidigare, men kan inte låta bli att återigen försöka bidra. Blir både ledsen och helt ursinnigt arg när jag läser alla berättelser! Har jobbat inom förskolan sedan 1979 och har inte en dag ångrat mitt yrkesval! Precis som många innan mig har påtalat; det är ÄR världens bästa yrke, men tyvärr har politikerna inte fattat vad det handlar om och har givit oss världens sämsta förutsättningar!! Det är vi som banar vägen för framtiden. Vi leder och visar ödmjukt vägen till vilka fantastiska förutsättningar livet bjuder. Vi finns alltid vid barnens sida och offrar hellre vår egen hälsa än sviker barnen.

Som jag ser det är det just detta som har lett fram till dagens situation. Politikerna har utnyttjat vår solidaritet och vår lojalitet mot både barn och föräldrar. Det gör mig ont att se Sveriges fina förskola i fritt fall och allt vi har byggt upp faller som ett korthus! Orkar inte ta del av fler berättelser där duktiga pedagoger ger upp och går hem på grund av en sjuk arbetsmiljö! Alla vägar är prövade, men ingen har lyssnat. Vi som förvaltar framtiden har en skyldighet att fortsätta stå på barnens sida. Vem ska föra deras talan om inte vi som alltid funnits där? Återstår endast en utväg och det är att strejka. En enda dag och Sverige hade stannat.... Vi måste en gång för alla inse att allt har ett pris. Det är nog nu. Låt 2018 gå till historien som det är då vi pedagoger reste oss och förde barnens talan. Det år, då vi gick samman för en bättre framtid. Det är val snart nu har vi chansen..

Motala

Förskollärare — Motala

1.

Tidigare förskollärare

Jag slutade arbeta som förskollärare för ett halvt år sedan, efter nästan 20 år i yrket. Jag har alltid gillat arbetet som förskollärare, men både kropp och psyke tog allt mer stryk.

Jag arbetar nu på arbetsförmedlingen och min berättelse kommer från ett besök jag nyligen gjort på en förskola i min nya arbetsroll.

Jag kliver in i tamburen på en småbarnsavdelning när alla är på väg in innan lunch. Det fattas personal och barnen är hungriga och trötta. De behöver hjälp med krånglande ytterkläder. Jag inser snabbt att mitt egentliga ärende får vänta. Jag slår mig ner på en bänk och börjar hjälpa barnen, de accepterar min hjälp utan att tveka. Jag får trösta och klä av utan att något barn tvekar.

Visst jag har erfarenhet att möta barn MEN vad är det för miljö våra små lever sin vardag i?

De ska inte vara så vana vid vikarier att de tyr sig till en helt främmande kvinna för att få hjälp och tröst.

När jag åkte från förskolan funderade jag över ljudnivån och arbetsmiljön i stort på förskolor. Hur kommer det sig att pedagoger accepterar att jobba in denna högljudda, stressiga och inte sällan fysiskt krävande miljö?

En del av svaret fick jag när jag var på ovan nämnda förskola på uppföljningsbesök. Det var sista vardagen innan jul. Jag kom till frukost med få barn. En lugn och nästan stämmingsfull stämning med samspel och samtal mellan barn och pedagoger.

Jag tror att pedagoger snabbt glömmer de tuffa stunderna och lever på dessa guldstunder som jag nämnt ovan, ser mellan fingrarna och tar vara på det bra. Givetvis ska det positiva visas, men lika viktigt är att det negativa lyfts till ytan. Kräv förändring, både för er och barnen.

Ni gör ett helt fantastiskt jobb och är värda så mycket mer än vad ni har.

2.

Jag har jobbat inom förskolans värld sedan 2009 och älskat det så pass mycket att jag byggde på min lärarexamen för att få legitimation som förskollärare. Detta blev klart 2013. Sedan dess har yrket jag älskat förändrats så mycket att jag knappt känner igen det längre. Från att ha fokuserat barnen och deras väl och ve, till att fokusera möten, administrativa uppgifter, SKA-dokument och förmågan att hantera krissituationer som uppstår pga stora barngrupper och för få pedagoger. De barn som har särskilda behov, oavsett om det gäller språk, funktionshinder eller annat, de hamnar ständigt i en verksamhet där de får "hänga med" och "glida runt" för att det inte finns resurser till dem. Ständigt hänvisas vi till att budgeten inte räcker till, men lagen säger ju att alla med behov ska få dem tillgodosedda? Varför ha en lag som aldrig efterlevs? Jag känner en stor sorg över att mitt bidrag inte längre räcker till, att min yrkesroll inte är vad den borde vara, en trygg hamn för barnen, där lärande, lek och omvårdnad får ta tid och barnen kommer till sin rätt. Sorgen och besvikelsen tär. Så pass mycket att jag faktiskt söker andra vägar i mitt yrkesliv. Jag vill inte lämna barnen, men jag vill inte lämna mig själv heller, eller min övertygelse om vad alla barn förtjänar eller vad vi förskolepersonalen, förtjänar.

Munkedal

Förskollärare — Munkedal

Klockan är strax före sju på morgonen. Räknar på schemat ihop barnen som ska äta; 16 redan till frukost. Barnen som är från ett år och uppåt droppar in allt eftersom och jag skyndar mig att hämta matvagnen i köket med ren disk, skyndar mig att hinna duka något till frukost i alla fall lite innan jag vet att jag behöver sätta mig på golvet med barnen. Glömmer hämta bröd i frysen och funderar på om jag hinner gå tillbaka till köket snabbt eller om jag måste ta med mig alla barn som har kommit hittills för att göra det. Bestämmer mig för att låta bli helt,

hoppas att det löser sig. 16 barn till frukost, två vuxna - 8 barn per vuxen och platserna runt borden räcker inte till.. Vi behöver sätta några barn själva vid det låga bordet. Försöker duka där också men de små barnen tar sakerna hela tiden, får sätta tillbaka. Ett barn bajsar, får ta emot ett par små barn till i hallen innan jag kan ta blöjan. Fyra andra barn följer med in på toaletten.

Kollega 1 kommer, hon tar över dukningen men tar först emot barn som kommer i tamburen. Jag försöker samla ihop barnen så att vi kan läsa en bok. Försöker organisera handtvätt först, flera barn behöver hjälp. Vid läsningen reser sig de små barnen upp och går runt medan de stora lyckas hålla koncentrationen trots detta. Nu är 15 barn på plats. Ser i ögonvrån hur ett av de små barnen ställer sig på en stol och kollegan som har fullt upp med dukningen ser detta och skyndar sig dit och lyfter ner. De små barnen tar tag i sakerna vid det lilla extra bordet, skedar in i munnen, får bytas ut och barnen får åter lyftas bort. Det 16:e barnet kommer, kollegan får skynda att ta emot eftersom jag fortfarande försöker läsa för barnen.

Vid matbordet: Kollegan har 7 barn vid sitt bord och jag har 6 vid mitt lite mindre bord. Stänger dörren, andas...Snart har ett av de små barnen bajsat, upp med barnet och jag håller på att snubbla över stolsben. Skyndar mig till skötbordet och ber kollegan att hålla koll på mitt bord också då ett av barnen gärna ställer sig upp i stolen. Kollegan har nu ansvar för 15 barn vid de tre borden.

Tillbaka till bordet med rent barn och övriga barn vid bordet kommer på att de vill äta lite mera smörgås, tänker spontant att det var synd nu när alla övriga barn börjar bli färdiga. Jag funderar på hur vi ska lägga upp dagen. Hur vi ska räkna till för alla. Vi har planerat vattenlek idag men jag ser inte hur vi ska hinna med det då det kräver mycket för- och efterarbete att ta hand om blöta kläder och fler barn är på ingående. Synd när det är så uppskattat av barnen. Strax ska kollega 2 komma för att lösa av kollega 1 som ska på husmöte - en från varje avdelningen måste sätta sig och utbyta aktuell information. Pratar med kollega 1 som hastigast när vi dukar av borden (med barnen springandes runt) hur vi ska lägga upp dagen, kommer fram till att vi inte har möjlighet med vattenlek. Jag går in och sätter mig i lekrummet, kollegan tar resten av avdukningen. Jag får med mig flera små barn i bygglek. Några äldre barn är inne i angränsande rum och ytterligare några är inne i ett annat rum längre bort och bygger med lego. Stämmer snabbt av med kollega 1 punkter till mötet. Kollega 2 kommer och sätter sig med barn i ett annat rum. Jag sitter där jag sitter och känner att jag sedan länge hade behövt gå på toaletten (klandrar mig själv för att jag drack vatten på frukosten) men tänker att jag får vänta lite till när det nu är lugnt runt omkring mig på golvet. Det börjar dofta från en blöja igen och jag får övertala barnet att gå med och byta den. Känner att jag själv verkligen behöver gå på toaletten, stämmer av med kollega 2 och går snabbt iväg.

Stämmer av med kollega 2 hur vi ska lägga upp utgången. 17 barn och två personal. Kollegan börjar med det små barnen ute i tamburen, ett par åt gången. När de är färdiga får fler komma ut i tamburen och de små som är klara får visserligen vänta påklädda men vi kan inte göra på annat sätt. Jag tittar in till barnen i legobygget, känner att jag hade velat vara med och pratat lite med dem också men har inte kunnat prioritera dem, precis som så ofta de dagar som ser ut som denna. Ber dem snabbt att städa. Snart är nästan alla barn ute i tamburen, ska gå och hämta två 2.5-åringar och hjälpa dem kissa och i sätta på blöja. Kommer 1 sekund för sent, den ena av dem hann inte fram till toaletten och kläder och golv är blöta. Snabbt ut till hyllan och hämtar extrakläder, snabbt tillbaka igen till de två barnen. Skyndar mig att byta kläder på barnet och snabbt torka av barnet och golvet och känner att det inte är så här jag skulle vilja hantera situationen med barnet, att behöva stressa i en sådan här situation. Men ute i tamburen är kollegan ensam med 16 barn som börjar bli färdigklädda och otåliga. Ett av de små barnen vill gärna öppna dörren och gå ut, de äldre barnen försöker stänga, risk för klämda fingrar!

Ytterdörren öppnas och en besökare kommer in, ett litet barn blir lite överrumplad där barnen nu sitter framför dörren på golvet, och blir lite ledset. Ytterligare ett litet barn är mycket trött och tårarna hänger i ögonen och hon är tyst ledsen, får nallen och nappen en stund och hon sätter sig på sin plats i tamburen. Hade velat hålla henne i famnen en stund och lugna och trösta men möjligheten finns inte - vi behöver bli klara i tamburen. Byter ett par ord med besökaren att det är många barn på plats och hon säger att hon beundrar oss som arbetar här och jag känner att jag uppskattar det ordvalet i stället för det intrycket man annars ibland kan få av tillfälliga besökare som kan småskratta lite när de kommer in i ett läge där det är barn högt och lågt, några är ledsna osv. Som om sådan kaos ändå är lite "charmigt".

Snart öppnas dörren igen, några av de äldsta barnen som har lutat sig mot den välter. En kollega ute berättar att gräsklipparen är ute och klipper på platsen där vi brukar vara med de yngsta så där kan vi inte vara nu. Jag undrar tyst om någon har stämt av med oss och intresserat sig för när det passar den här verksamheten när gräset klipps? Kollega 1 är tillbaka från möte, skyndar sig att klä på sig och göra sig redo att gå ut tillsammans med barnen och kollega 2. Jag hjälper ett barn med stövlarna och passar på lyxen att låta barnet vara kvar en liten stund längre än "nödvändigt" i knät medan leden ordnas inför utgången. Andas ut och försöker utstråla lugn även till barnen, att läget är under kontroll.

Klockan är tio. Barnen har gått ut, jag skyndar mig att hämta matvagnen, plockar av frukostdisk och dukar snabbt borden för lunchen. Ser genom fönstret att gräsklipparen klipper på en annan yta nu och därmed har barn och personal fått förflytta sig bort från den och till en annan yta en gång till. Funderar medan jag dukar. Hur har mitt barn det på sin förskola idag, troligtvis ser det ut ungefär samma som här.. Är det någon som hinner ta honom i knät när han blir ledsen? Tänker som flera gånger på sistone, ska jag byta yrke? Förutsättningar för

barn och personal är inte ok och jag känner både stress och frustration. Vi räcker inte till, barnen får inte det de har rätt till och det jag vill ge dem.

I vår grupp liksom i alla grupper finns flera barn i varierande storlek, med varierande känslighet för många barn runt omkring sig (som yttrar sig på olika sätt) , med varierande erfarenheter med sig hemifrån under dagen och i tillvaron i stort (vilket också yttrar sig på olika sätt), med varierande personligheter, med varierande grad där man visar om man är ledsen, med varierande grad av allting. Och alla dessa barn ska få sina behov tillgodosedda, inte minst de grundläggande som handlar om trygghet och att bli sedda.

Men varje dag är väl inte så här? Nej, varje dag är inte så här. Men det räcker att sådana här dagar inträffar relativt ofta.

Men finns det inte något positivt under dagarna, finns det inget som fungerar? Jo det finns positivt under dagarna, och det finns saker som fungerar. Men det hjälper inte barnet som jag snabbt fick tvätta av efter olyckan på toaletten, och det hjälper inte barnet som stod med sin ledsnad och som jag inte hade tid att ha i famnen, det hjälper inte att jag vet att en annan dag är det kanske lugnare .Det hjälper inte barnet att säga: en annan dag kan jag prata mera med dig när jag torkar av dig och jag behöver inte vara så snabb när jag byter kläder på dig, eller en annan dag kan jag lyfta upp dig och trösta dig när du är trött och längtar efter mamma och pappa. För barnens tid är nu och inte sedan.

Möndal

Förskollärare — Möndal

1.

Fd förskollärare, nu Föräldrarhandledare

Jag slutade mitt yrke som förskollärare för 3 år sedan. Då hade jag varit i yrket 25 år.

Jag blev drabbad av samvetsstress! Vänta lite, vad var jag sa hela tiden.

Det var oerhört frustrerande att inte rätta till och hinna med varje enskilt barn, åtminstone någon gång under dagen!

Jag hade arbetat med föräldrar utbildningar parallellt så det blev naturligt att satsa på det istället.

Jag gick family-lab utbildningen och har kurser, föreläsningar och enskilda samtal.

När jag pratar med föräldrarna om stressade vardagssituationer och deras barn som inte mår bra och gråter mycket, drar sig undan i grupperna (vilket jag har full förståelse för) för att få lite lugn och ro, förstår jag att situationen är likadan än på förskolorna.

Jag har fd kollegor som berättar att det är vikariestopp (!), lika många barn i grupperna och en oerhörd stress.

Detta är inte människovärdigt och det måste bli en ändring nu!

2.

Jag jobbar på en yngrebarnsavdelning. 16 barn från 1 år till nästan 3 år. Oftast flyttar barnen upp till äldre barn innan de fyllt 3 år. Så 16 väldigt små barn. De är inte ofta man är tre på avdelningen. Vi ska springa på möten, försöka få egen planering och gemensam. Vi är tre väldigt sällan. Nån egen planering eller gemensam har vi inte. Vi pedagoger hinner aldrig prata med varandra.

Tre av våra små barn har spräckt ögonbrynen, inom loppet av 1,5 månad. Vi hinner inte se allt som händer.

Vi behöver hjälp! Barnen behöver hjälp!

3.

Jag är förskollärare sen 40 år, men arbetar nu i annan kommunal verksamhet. Jag träffar många föräldrar med barn i förskolan i mitt nuvarande jobb som berättar om stressad och ofta sjukskriven personal. Ofta underbemannat med brist på vikarier. Som så många andra förskollärare som tror på förskolan har jag oftast försökt mildra genom att säga att det är personalen som far illa. Barnen är så anpassningsbara. Det är slut med det nu men det sitter långt inne att erkänna att detta drabbar barnen. Det senaste jag hörde var att två små på 18 månader skolas in nu i januari av en förskollärare som slutar i februari. Det finns ingen ordinarie personal när hon slutar. Detta är vansinne!

4.

Mitt första jobb som förskollärare efter examinationen startade inte så bra. Jag var sjuk konstant i förkylningar, magsjukor och andra bakterie/virusjukdomar som inte gick över. I ett möte med min första chef blev jag skuldbelagd där han sa att min sjukfrånvaro gjorde mina andra kollegor sjuka och att det var mitt fel att verksamheten blir lidande när jag är borta. Detta ledde till en spiral av ångest och oro varje gång jag blev sjuk och skulle sjukanmäla mig. Jag fick höra att jag skulle jobba i ett annat yrke så förskolan inte var ett som passade mig. Ändå hade jag sjukintyg för precis allt.

Mitt andra jobb i nuvarande kommun har jag varit sjuk mer än genomsnittet på min arbetsplats. Även här har jag fått höra att söka ett annat yrke då jag är sjuk ofta.

Jag är helt förstörd då jag älskar mitt yrke och tycker jag valt rätt, men när 2/2 chefer jag haft båda säger att jag ska göra annat börjar jag tvivla på mig själv som människa och som förskollärare. Jag vet hur jobbigt och påfrestande det är när en kollega är borta så jag är inte direkt hemma och känner att jag kan slappna av.

5.

På min avdelning är vi 3 pedagoger med 15 st barn mellan 1-2 år. De flesta går långa dagar 7-17. Vi pedagoger är tre i barngrupp mellan kl 9-13, men då ska vi också under den tiden hinna ha våra raster.

En vanlig eftermiddag: Efter kl 16 är jag själv med 7 barn som "tur" var va 2 barn var sjuka/ lediga. De två mest aktiva barnen. Under denna halvtimme fram till 16.30 hände följande: En bajsar och jag byter blöja. Samtidigt kissar en på golvet (blöjfri) och en hinner klättra upp på bordet. Jag byter kläder, torkar golvet och tvättar barnet, två föräldrar hör av sig att de är försenade, pga av köer, vilket händer ofta. Under tiden bajsar barnet, som jag precis bytt kläder på, i sina underkläder. När jag byter kläder igen och tvättar av igen, så ramlar ett barn på "kissepölen" och slår huvudet. Kl 16.30 kommer en vikarie med 5 barn från grannavdelningen för sammanslagning och jag ska gå hem, men kan inte med gott samvete lämna en vikarie själv med alla barn till kl 17. Jag stannar kvar idag igen, trött, matt, svettig, arg och irriterad Hemma väntar mina egna barn, men jag orkar inte med dom, så jag stänger in mig i sovrummet och vilar, tyst och mörkt i 45 minuter innan jag orkar ansluta till min egen familj...

Nacka

Förskollärare — Nacka

1.

När jag får "tipset" av ledningen att endast lägga mitt fokus och planera verksamheten efter de "utåtagerande" barnen för att inte själv gå under, anser jag, att förskolan är långt ifrån att klara av sitt uppdrag. Alla barn har rätt att bli sedda.

Kanske strategin borde reflekteras mot den ökade psykiska ohälsan bland dagens tonårstjejer? Har för många i den gruppen varit för "lätta" för att vi ska ha tid att engagera oss i deras situation? Synd för dem. OCH vad förmedlar vi vidare till våra barn som ett önskvärt och hållbart beteende? Kanske en modell där utåtagerande beteende och "hänsynslöshet" (inte för att dessa små barn är hänsynslösa utan för att det uppfattas så i de andra barnens ögon) fungerar för att få tillgång till att få bli uppmärksam och lyssnad till?

Forskning visar att tystlåtna och tillbakadragna barn i högre utsträckning kan utveckla ångest, fobier och psykisk ohälsa om de inte får den stöttning och hjälp som även de självfallet behöver (Föreläsning socialhögskolan sthlms uni. Anna Lillier. 2017). Det leder till framtida samhällskostnader.

Så tipset från ledningen ang. hur personalen ska försöka behålla sitt välmående i sitt jobb riskerar alltså att gå ut över många fler individers framtida välmående. Och ja, vi måste tänka på vår hälsa men det ska aldrig behöva gå ut över ett enda barn i förskolan/skolan!

Anser ledningsgrupper och huvudmän att det är så här det måste fungera "under ytan", för att det ska finnas minsta möjlighet till en fungerande och någorlunda frisk personal så, anser jag, att det även ska komma till föräldrars kännedom. Då har de möjlighet att agera efter kunskapen om att deras barn inte får tillräckligt av engagemang och stöttning med sina utvecklingsområden i förskolan. De får även insikt i vad som kan ske om deras barn inte faller inom ramen för att vara "för" aktivt eller har ett utagerande beteende. Med andra ord: förskoledagen kan innebära att det inte finns tid och engagemang att ta del av för deras barn från de allt för många stressade pedagogerna?!

Alla barn borde få tid, bli sedda och få stöttning i förskolan.

Mängden barn per vuxen är på en tragisk nivå för någon pedagog ska ha en ärlig chans att kunna stötta dem i en process som ska leda mot emotionell stabilitet och samarbetsförmåga. Egenskaper som med säkerhet kommer behövas i en allt mer komplex och global framtid.

Även kreativitet och intresse att utforska lär minska som egenskap hos barn då de i allt större utsträckning verkar få träning i att "jaga" uppmärksamhet från vuxenhåll. Det, samtidigt som deras fokus och koncentration ideligen störs bland mängden barn som finns i närheten. I en grupp behövs alla individer bemötas olika för att utvecklas positivt. De allra yngsta skulle inte behöva "dela" vuxen med fler än 2 eller färre andra barn under sin ofta långa förskoledag.

2.

Jag jobbar på en 3-5 årsavdelning med 22 barn. Ett av barnen behöver ha resurs med sig hela dagen. Ett till barn skulle behöva en resurs med sig under sin dag för att få ut så mycket av dagen som möjligt. Det finns det inga pengar till just nu. Istället får mina 2 kollegor och jag vara nära detta barn i varje steg av barnets dag. Vi huserar på två rum och delar på en "atelje". Det är platsbrist!

Personalbristen och vikariebristen är påtaglig som överallt. Det har varit en avdelning på förskolan där alla pedagoger har varit långtidssjuka samtidigt nu i höstas!

#pressatläge

3.

Har arbetat på förskola sedan 1994 . Har blivit sjukskriven 2 gånger för utbrändhet. Upplever alldeles för stora barngrupper med högt tryck på alla oss som jobbar i barngrupp. Ansvar att se alla barn varje dag, deras utveckling för att sedan kunna förmedla detta vidare till vårdnadshavare. Att se till att ingen skadar sig, att kunna ge och utmana de barn som behöver

extra stöd. Detta hänger över en och dessutom går man ofta en kort på avdelningen, eftersom nästan varje vecka är det någon som är borta och vikarier finns inte att få tag på, eller så är det för dyrt. När man kommer hem bär man med sig en massa känslor av otillräcklighet och man känner sig ibland ledsen. Då har man kanske en egen familj med barn som vill ha sitt och orken är slut. Man undrar var går gränsen... jag arbetar med 16 barn 1-3 år och vi är två heltider och en deltid.

4.

Jag jobbar som en förskollärare på en förskola i Nacka. Har jobbat där nu mer än 3 år. Personalen och barnen är fantastiska men ledningen är en annan sak. Det är väldigt sällan man känner att chefen står bakom en om man hamnar i konflikt med en förälder. Måste oftast vika mig (privat förskola så man måste göra kunden nöjd) Denna termin har utspelat sig som dom tidigare: flera sjukskrivna och dom som lyckas hålla sig friska får gå pp knäna. Ibland får vi in vikarier och ibland inte för att det är alldeles för mkt pengar. Om kocken är sjuk så får en pedagog hoppa in i köket och barngruppen blir lidande. Och det slutar alltid med att flera får jobba över varje vecka. På allt det här så jobbar jag i en barngrupp på 21 barn. Har klagat i 1 år nu att det är en alldeles för tung belastning nu när vi har fått in ännu yngre barn som vi måste hjälpa på toaletten samtidigt som man ska se till så att allt annat funkar. Ibland får vi köra på två pedagoger när den tredje blir sjuk. Jag har valt att stanna kvar i ett år till just för att vi har bytt ägare och hoppas på att det kan bli bättre.

5.

Efter en omorganisation på min förskola där syftet var att minska antalet barn i grupperna har jag den här och förra terminen möjligheten att få jobba i en barngrupp med 14 barn , födda 2012 och 2013, tillsammans med en barnskötare. Fatta hur härligt det är! Vi har tid till alla barn, och jag kommer aldrig hem längre med känslan av att inte ha sett alla barn. På fredagar har vi flera barn lediga (f-lediga föräldrar) vilket gör att vi verkligen kan se vad som hänt under veckan, reflektera och planera för kommande vecka. Vi märker även av detta på vår barngrupp som är harmonisk, lugn och som utvecklas enormt! Hoppas verkligen min berättelse kan få politiker att inse att färre barn i grupperna ger så mycket.

6.

Jag tycker om min arbetsplats och mina kolleger. Det är bra tänk i ledningen och fräscha lokaler. Härliga barn och fina föräldrar. Men själva förutsättningarna delar vi med resten av vår bransch.

Här är några exempel på mina alltför många och alltför svåra stunder på jobbet.

Tisdag morgon. Jag öppnar. Kollegan som börjar efter mig kommer inte. Totalt är fyra stycken ur personalen sjuka den dagen. Det kommer an på mig som öppnar att skaffa vikarier. Samtidigt som jag är i barngrupp. Jag sms:ar och ringer runt på vikarielistan. Ett barn kommer fram till mig och vill leka. "Inte nu, jag kommer snart." Inga vikariennapp så jag

ringer vidare. Barnet kommer igen efter en stund, "kan du visa?." "Nej, du får vänta. Kan du leka med tåget så länge?"

Svar kommer från två av våra vikarier, de är redan inbokade på andra förskolor.

Jag ser hur barnet som bett mig om hjälp lommar runt, ser hur han behöver min hjälp att komma in i leken med de andra barnen. Han frågar inte mig mer. Stressklumpen i min mage växer. Till slut står jag ute på gården och tar emot barn och föräldrar samtidigt som jag är i telefonen. Jag vinkar mot barn och föräldrar, ler och nickar. Det känns fruktansvärt genant att ta emot på det här sättet. Första stunden på dagen som är så viktig. Det tar flera timmar innan oron i magtrakten ger med sig den här dagen.

Det slår mig också hur van jag är vid att le mot föräldrar trots stark stress inombords.

Apropå barngruppens storlek:

Under hösten får vi fler och fler barn i gruppen. Treåringar. En med särskilda behov. Vid elva barn känns det lagom. Inte fler nu. Vid tolv barn börjar gruppen kränga, vi jobbar stenhårt för att dela i mindre grupper (detta mantra.. det gäller ca. 1 timme och 15 minuter per dag som barnen kan vara i mindre grupper). Nu är vi uppe i 18 barn och nummer 19 är på ingång. Härondagen slog det mig att fler och fler barn går omkring med en snutte eller suger på tröjan. I stället för den tröst som vi vuxna inte hinner ge? Noterar att ännu ett barn har berättat om en låtsaskompis som är med på förskolan. När barnen ritat på väggarna eller golvet, då är barngruppen för stor. Vi i personalen hinner inte med. Ett par av barnen har börjat vanka av och an. De kommer inte till ro och in i leken. Ser en pojke som blivit mer vaksam på var jag befinner mig i rummet. Hans anknytningssystem är aktiverat. Som sker vid otrygghet.

Snart är vi 19 barn på 2,7 personal.

Jag pustar hemligen ut om några barn är sjuka.

Om bristande planeringstid:

Som förskollärare ska jag planera verksamheten, följa upp och dokumentera, mejla vårdnadshavare, förbereda utvecklingssamtal, utflykter, högtider och föräldramöten. Min uppgift är även att hålla mig ajour med och delvis formulera planer mot diskriminering och kränkande behandling, skriva veckobrev samt vara någorlunda inläst på ny forskning inom pedagogikområdet. Att arbeta enligt skollagen och läroplanen är en självklarhet. Med mera. För detta har jag två timmar egen planering per vecka. Alltså saknas förutsättningar för att göra jobbet.

Det leder till samvetsstress, spända muskler och frustration.

Varför tas inte de yngsta barnens trygghet och lärande på allvar?

Varför lyssnar inte politiker till pedagoger på allvar? Antalet barn med psykisk ohälsa har

ökat rejält. Varför ser ingen i ansvarig ställning sambanden mellan detta och en förskola i förfall och agerar? Sveriges ekonomi går ju så bra.

7.

För att förskolan ska vara utvecklande och lärorik för alla barn, så måste den också vara en sund arbetsmiljö för både barn och vuxna. I dagens förskola är det inte så. Jag upplever att vi pedagoger i förskolan gör så gott vi kan med de förutsättningar vi har. Varje dag. Och varje dag har jag en känsla av otillräcklighet när jag inte har haft möjlighet att tillgodose varje barns behov pga av de stora barngrupperna.

8.

Jag jobbar på en privat förskola i Nacka. Förra terminen och denna termin har varit fullt med sjukskrivningar varje vecka. Det var längesedan alla var på plats. Yngreavdelningarna kämpar med nya inskolningar nästan varje månad. Båda äldreavdelningarna (21 barn per avdelning) har barn som kräver resurs men oftast får vår resurs gå över till yngresidan. Vi har haft otur med att inte få in vikarier så vi går på knäna. Vi har äntligen fått tag på fantastiska vikarier men nu får vi inte ha dom mer än mellan 9-15. Dom mest kritiska timmarna har vi på förmiddagarna och eftermiddagarna men nu får vi ordinarie jobba över varje dag. Vår ledning vet att vi går på knäna just nu och vi klagar på att alla barn blir drabbade och framförallt våra barn med diagnoser. Ibland kan det snurra för mycket i mitt huvud på eftermiddagarna och jag kan ibland ge fel information till föräldrarna. Vi har föräldrar som klagar och är på oss hela tiden och vi får ingen hjälp. Har ledsnat nu och söker andra jobb.

9.

Jag har genom åren jobbat i olika kommuner och på flera förskolor. På ALLA förskolor är största problemet att få vikarier när den ordinarie personalen är sjuka eller har ledigt. Jag vet inte hur ofta jag har behövt jobba ensam på eftermiddagar eller jobbat övertid. När jag är ensam med en grupp barn hoppas jag alltid att inget barn slår sig, kissar på sig, gömmer sig, eller att jag själv behöver gå på toan. Föräldrar som hämtar sina barn ser visserligen att jag är själv med barnen men förväntar sig ändå att jag tar mig tid för deras frågor. Som många kollegor kan intyga är det en oskriven lag att aldrig säga att det har varit jobbigt under dagen, utan vi försöker säga något positivt till föräldrarna vid hämtning.

Lösningen som många gånger tillämpas vid underbemanning är att hjälpa varandra mellan avdelningar. Samarbetet betyder att barn behöver flytta till en annan avdelning med andra pedagoger, eller pedagoger från andra avdelningar kommer för att hjälpa till. Därför blir det ofta stökigare på avdelningarna. En del barn känner sig otrygga och vill sitta i pedagogernas knä eller börjar gråta. Samarbetet gör det svårt att möta föräldrarna som vill veta hur dagen ha varit för barnet. Eftersom andra pedagoger har tagit hand om barnet på förmiddagen blir det svårt att svara.

Underbemanning gör att planerade aktiviteter resulterar i barnpassning.

Underbemanning gör att jag blir tröttare för varje dag som går.

Underbemanning gör att toleransgränsen sjunker i många avseenden.

Underbemanning gör att man blir desillusionerad.

Underbemanning gör att man byter yrke.

Underbemanning gör att.....

Listan kan bli lång.

10.

Bytte jobb, trodde det skulle bli bättre, skulle jobba med 1-3 åringar. Vi är tre pedagoger, 2 heltid en på 80%. Vi har 16 barn varav 10 ettåringar. Det är ren barnpassning se till att alla har det bra, men någon pedagogisk verksamhet hinner vi inte med, alltid någon som är sjuk el på kurs och då måste vi hjälpa till. Min planeringstid på 2 timmar/ vecka får jag till ibland men sällan mer än 1 1/2 timme. Är alltid lite sjuk men jobbar i alla fall så helgerna går åt till att hämta krafter, älskar barnen men just nu känns det inte kul att gå till jobbet där alla är trötta , irriterade och slutkörda. Det krävs en förändring nu!

11.

Jag älskar mitt jobb och jag är stolt över mitt yrke. Jag vet att många av er där ute också känner så.

Det är sorgligt att det ser ut som det gör i dagens förskola. För barnens skull, för vårdnadshavarnas skull och för oss pedagogers skull. För mig har det nu kommit till ett vägskäl då jag är sjukskriven på grund av stress efter tio år i yrket. Jag funderar på andra yrkesval för att personligen må bra för mig och min familj. En ytterligare kompetent förskollärare kommer därmed att försvinna. Jag har inte ens fyllt 40 och har halva arbetslivet kvar. Det är sorgligt att jag börjar tappa min yrkesstolthet då det hela tiden stramas åt för varje år. Jag som verkligen älskar mitt jobb. Vart hamnar barnen i framtiden? De blir av med sina drivna, omtänksamma, fantastiska pedagoger när de blir sjukskrivna eller byter yrkesbana. Sorgligt.

12.

En tuff vecka som inte längre egentligen känns särskilt tuff. Förra veckan fick jag och min kollega jobba ensamma med 12 barn mellan 1-2 år. Detta för att vår systeravdelning hade 15 och behövde en av våra pedagoger. Det kändes inte så farligt där och då, men fredag eftermiddag när jag skulle hem fick jag vad jag antar var en panikattack. Jag fick svårt att andas och blev yr och höll på att svimma. Där och då insåg jag att veckan inte varit okej även om det kändes okej när jag var uppe i den. Det ska inte få vara såhär. Det behöver bli en förändring nu. Helst igår!

13.

LIKVÄRDIGHETEN I SVENSK FÖRSKOLA FALLERAR: Min berättelse gäller två tidigare förskolor jag arbetat på. Dessa ligger i det invandringstäta (eller s.k. "utsatta")

område jag bor i. Jag älskar detta område och är så ledsen att förskolorna här har blivit något slags soptipp. Jag var nära att inte komma därifrån med livet i behåll då jag mot slutet hade självmordstankar. Så långt gick det. Jag blev helt söndertrasad och strukturellt mobbad när jag (naivt godtrogen som jag då var) försökte höja kvalitén på förskolorna. Jag var trogen förskolans läroplan och försökte arbeta med utevistelse och barnens lärandeprocesser. Jag blev inkallad hos rektor som förmanade mig att hålla barnen inomhus så mycket som möjligt då föräldrar inte ville att deras barn skulle vistas utomhus för då kunde kläderna bli smutsiga. När jag pratade om barnens läroprocesser skrattade en av rektorerna och sa "Du är så rolig som pratar om lärande i förskolan". Jag började tvivla på mitt eget förstånd till sist.

Dessa förskolor håller inte alls den standard som krävs av skollagen, men de får alltid godkänt av inspektioner. Jag och fler pedagoger, som flytt detta område, tror att inspektionen kanske struntar i detta område då det är ett utsatt område. Det gör mig så ont i hjärtat att de barn som växer upp i detta område inte får den förskola de har rätt till. Detta är enligt mig, ett resultat av att det inte satsas på förskolor och inte ställs krav på ledning och kommuner, samt att politiker kanske inte får vetskap om dessa missförhållanden. Som en liten förskollärare, som brinner för sitt jobb och barnen, har man inte en chans. Har nu bytt till en förskola som fungerar väldigt bra, i en annan kommun. Problemet i området kvarstår dock. Det är inte likvärdighet i den svenska förskolan.

/Stolt, men ledsen förskollärare - dock glad att jag har livet i behåll. KÄRLEK TILL ALLA PEDAGOGER SOM KÄMPAR!!!

14.

Det är lördag. Hela veckan har vi jobbat en pedagog kort utan vikarie på storbarnssidan. Igår kom jag hem efter jobbet och kunde inte ha lampor tända eller tv:n på pga ljud- och ljuskänslighet pga stress. Jag har inte haft de symptomen så där illa sedan jag var sjukskriven i somras så jag hade glömt bort hur det känns. En granne dammsög och det lägger man ju knappt märke till i vanliga fall, nu skar det som knivar i öronen och jag bara grät. Det tog fem timmar innan det började gå över. Det blev en banan till middag. I maj är det den här personalstyrkan vi ska ha. Den vi har haft den här veckan. Fyra pedagoger på 32 barn, istället för fem på 33 som vi har nu (resurs för ett barn). 2,35 på 18 barn på min tre-fyraårsavdelning och 1,65 på 14 barn i femårsgruppen. Resurspedagogen behövs bara till att få vardagen att fungera, även när barnet i fråga är sjukt/ledigt. Hen får knappast det stöd hen behöver hos oss fast vi har resurs. Jag ska aldrig skaffa barn. Jag vill inte ha in dem i förskola och skola. Det blir bara värre och värre år för år. Mitt drömyrke blir en mardröm när ingenting får kosta något längre. Och priset får barnen betala, i längden. Vår framtid. Jag vill inget hellre än att vara den förskollärare jag är utbildad för att vara men det är ju omöjligt med förutsättningarna som ges. Hur ska man få det att funka utan tillräckligt många pedagoger? Hur ska det bli i maj? Åtta barn var när alla är på plats! Drygt tio barn var om en pedagog är

frånvarande och ingen vikarie finns att tillgå! Drygt tio barn var VARJE DAG under de två timmar vi turas om att ha rast, om alla pedagoger ÄR på plats. Inte konstigt att man mår dåligt... Hur mår barnen?

15.

Två månader. Två månader har gått sedan jag blev klar med min 3,5 åriga utbildning. Längtade att få börja mitt nya jobb i januari, och nu 1,5 månad senare har jag redan sagt upp mig och sökt mig till en ny arbetsplats. Säger bara katastrofalt. Dagarna går ut på att överleva, avstyra bråk på grund av de stora barngrupperna, stötta kollegor som vill gråta i korridoren. Jag kan fly, men inte barnen. Är det detta som väntar mig har dessa 3,5 år varit bortkastade. Ingen människa, liten som stor, bör förtjäna att vistas i en sådan miljö. Politiker, det är dags att vakna och agera för förändring.

16.

En dag i en nyutexaminerad förskollärares yrkesliv:

Jag börjar dagen med att kolla på tavlan som visar dagens händelser och vilka kollegor som är sjuk. Det skriker rött, vab och vuxna som är sjuka helt enkelt. Jag ser en händelse som kommer påverkas, det är min egen otroligt viktiga mentorstid som kommer falla bort. Den som senast också föll bort eller blev uppdelad timvis. Jag som ny på jobbet behöver tid att ventilera eller lära mig saker av någon som endast har tid för mig just den stunden. Det finns inte tid till att sitta och gå igenom saker annars, all sådan viktig kommunikation sker just nu ovanför barnen ute eller inne. När man hellre hade velat vara en medforskande pedagog i deras spännande lekar.

17.

Influensatider, och det är många barn sjuka. Även pedagoger., men trots att vi är en vuxen kort på vår avdelning idag ser vi vilka möjligheter vi har nu när vi är färre barn. Hur vi kan fördjupa oss i projektgrupperna, ge de där barnen som egentligen behöver lite extra vuxentid varje dag stöd, hinna se och lyfta alla barn under samlingen, ha en lagom ljudnivå, hinna stödja barnen i att erövra nya kunskaper, hur vi vuxna kan njuta av att dagen flyter och känslan av att räcka till och inte komma hem helt utmattade. Möjligheterna är oändliga!

Men så blir en av oss förflyttade till en av de andra avdelningarna för att hjälpa till där då de har fler vuxna sjuka. Jag förstår det och självklart hjälper vi till. Som kollegorna där hjälpt oss så många gånger, men ändå känner jag besvikelsen växa och tårarna komma för dagen som inte blev. Och inser att det är såhär det fungerar i förskolans värld och att det bara är att gilla läget. Eller byta jobb. Så efter att ha lagt ner 4 år på studier som genererat skulder på flera hundra tusen i studielån, har jag nu bara ett par år senare insett att jag inte vill göra det här längre. Trots att jag älskar mitt jobb så vill jag inte mer under de här förutsättningarna. Frustrationen växer. Varför var det ingen som förberedde oss på verkligheten? Och vad fan ska jag göra nu?

18.

Jag tog examen 2016, visste redan då vad jag gav mig in på. Tog arbete på förskolan jag praktiserat, fått vara med om allt tufft där som praktikant. Kom inte ut i arbetslivet och var förvånad. Däremot kom jag ut och fick mer och mer och mer ansvar. Avdelningsansvarig med två vikarier (utbildade), blev platsansvarig inom kort, kul men otroligt tidskrävande att ständigt försöka få in vikarier dagligen för att kollegor insjuknar, pusslande med allas tider för att få dagarna att gå ihop.

Hur vi än försöker och även om vikarier tas in kan de inte ersätta de ordinarie, de kan inte öppna, stänga osv vilket bidrar till övertid för oss andra.

Nu är vi 14 som arbetar heltid av oss är hälften vikarier (utbildade förvisso bra med barnen men läroplanen kan de inte), vilket belastar oss andra mer. Hur ska vi kunna vara pedagogiska ledare och utbilda våra kollegor? Finnas för varje barn? Dokumentera deras förändrande lärande? När vi vara är en på var avdelning som är ordinarie? Vi ska leda utvecklingssamtal, dokumentera, lära barnen, utveckla deras aktiviteter osv... min tid räcker inte till.

Att ständigt känna sig otillräcklig knäcker en. Jag vill så mycket men hinner så lite.

19.

Jobbar på en privat förskola i Nacka kommun. Idag var den värsta dag jag haft i mitt yrkesverksamma liv. Jag och min kollega fick klara oss själva med 15 st 1-2 åringar. Vår grannavdelning hade det inte mycket bättre de, de var 2 pedagoger på 14 1-2 åringar. Det fanns inga vikarier att ta in hette det. Vi samarbetade så gott det gick och gjorde så gott vi kunde. Men vi kunde inte undgå att känna oss otillräckliga och hemska som inte kunde se alla och tillgodose allas behov. Det hände ingenting allvarligt idag, men det kändes som att vi bara släckte bränder överallt hela tiden. Idag gick jag hem från jobbet med ont i magen och gråten i halsen för jag känner inte att jag har kunnat göra mitt jobb idag. Jag hoppas och ber om att aldrig mer behöva gå hem och känna så här

Nora

Förskollärare — Nora

Måndag morgon och barnen kommer en efter en. 16 stycken mellan 1-3år vill bli sedda och bekräftade hela tiden av 3 pedagoger, men endast mellan 9.30-12.30. Resten av tiden är vi 2 pedagoger. Ni fattar att det inte fungerar. Kaos borde avdelningen heta. Vi ska ha möten och raster, duka och duka av, tvätta och städa. Sen ska vi följa läroplanen och dokumentera, och

ta hand om barn som egentligen ska ha resurs. Vi säger till föräldrar att dagen har varit bra fast det varit skit, så patetiskt och falskt så jag skäms. Snart sjunker skeppet om inte något görs. Vill jobba med det här, men inte till vilket pris som helst.

Nordanstig

Förskollärare — Nordanstig

1.

Här är min historia. Vi har i flera års tid haft väldigt stora barngrupper. Det här läsåret 23 st 3-5 åringar på 3 heltider. Vi har haft en sårbar vikariesituation, men räddats av att vi har ett stabilt arbetslag, där vi trivs och där vi relativt sällan är sjuka. Jag har jobbat i många år (ca 25) och älskar verkligen mitt jobb. Jag upplever att förutsättningarna i förskolan har förändrats radikalt under de här åren. När jag började var vi alltid två som exempelvis öppnade förskolan. Det gav en trygghet att veta att om du blev sjuk eller så, fanns alltid någon annan på plats att täcka upp. Som det är nu (och har varit under ganska lång tid) försöker vi minimera ensamarbete, men för att täcka barnens långa dagar behöver vi sprida våra arbetstider för att räcka till. Som det var för 10 år sedan och mer så valde många föräldrar att jobba deltid och vara hemma mer med sina barn. Som situationen varit under de senare åren har vi inte någon arbetande förälder som väljer att jobba deltid, trots fasta jobb. Vi funderar hur det valet kan komma sig, då vi faktiskt idag har maxtaxa, vilket vi inte hade då, utan en förskoleplats då kunde kosta 2500: - i månaden. Vilket gör att vi tror att valet inte har med ekonomi att göra. Vi är 3 heltider men det innebär i praktiken att vi är 3 personer mellan klockan 09:30 och 12:30. Utöver det är vi 2 eller 1 person då vi går skift och tar ut våra raster. Jag upplever att de större barngrupperna blev en konsekvens när kommunen införde 15 h regeln. (Barn till föräldralediga, arbetslösa och asylsökande skulle räknas som "1/2 barn"). Vilket är bisarrt eftersom de faktiskt är "hela" den dagen de befinner sig hos oss. Vi har valt att lägga 15h barnen 3 dgr i veckan, 5 tim om dagen. Det har vi gjort för att vi upplever att vi har lättare att uppfylla läroplanens mål då, för att vi ser stora lärtillfällen under måltiderna och för att barn och föräldrar ska få mindre hattiga dagar. För att vår småbarnsavdelning ska ha lite mer personaltäthet, (vilket är självklart) räknar kommunen på att vi ska ha 5,5 barn/ pedagog i hela huset. För oss på avdelningen 3-5 år med 23 barn, innebär det att vi i praktiken har 7,6 barn/ pedagog eller om man ska vara krass ca 11 barn/ pedagog de delar av dagen då vi är 2 personer. Om vi tar upp barngruppernas storlek hänvisar skolledning till att vi ska lägga våra 15 h barn 3 tim/dag varje dag. Det är deras lösning på problemet men det hjälper inte oss i praktiken. Jag upplever att vi inte hinner se alla barn, dokumentera, ta ut PUT tid etc som jag skulle vilja för att känna att jag gör mitt bästa för varje barn. Det läskigaste med det hela är att min egen gräns och av ljudnivå, storlek på barngrupp mm har tänjts ut. Jag kommer på mig själv med att tänka. " Oj, har vi bara 17 barn idag" Bara? När blev det bara? När började jag tänka att det var bara?

2.

Jag är förskollärare sen ett par år tillbaka och älskar mitt jobb. Jag älskar alla fantastiska möten med barnen varje dag. Möten som innehåller både omsorg och lärande. Att få vara med om att forma framtidens vuxna och se barnen växa, känna att jag bidrar till en bättre framtid genom att redan från start kunna ge barnen bra värderingar, kunskaper, verktyg och självkänsla att ta sig an världen i framtiden är vad som driver mig.

Det är därför det är en sådan sorg att jag allt oftare finner mig själv i tankar där jag funderar på vad jag ska göra efter min förskolekarriär. För jag tror inte jag orkar mer än några år till. Växande barngrupper, minskad reflektions- och planeringstid, mycket frånvaro av kollegorna (på grund av att både den fysiska och psykiska arbetsmiljön tar ut sin rätt) där inga vikarier sätts in. Alltför ofta har vi inte förutsättningarna för att göra vårt arbete; det arbete jag utbildade mig för, det arbete som driver mig och det arbete jag är bra på. Jag är på min arbetsplats för att utföra ett uppdrag, inte förvara barn så deras föräldrar kan gå till sin arbetsplats.

Trots att vi alltför ofta saknar förutsättningarna för att ge alla barn det de behöver och förtjänar så gör vi alla vårt bästa och mer därtill. Det är därför vi blir sjuka. Utmattade. Går in i väggen. Väljer att sluta. Väljer att inte utbilda oss vidare om vi börjar som vikarier i förskolan.

Nedprioriteringen av förskolan och de försämrade förutsättningarna är en förlust. För barnen. För oss som arbetar i förskolan. För samhället. För framtiden. Det måste blir en ändring, annars kommer vi om 20 år titta oss i backspeglarna och fundera på allt vi borde gjort annorlunda och alla barn vi svek. Vi vill inte hamna där.

Norberg

Förskollärare — Norberg

När det är nog och man på grund av jobbsituation och svag chef säger upp sig. Igår tog orken, lusten och glädjen slut. Två kollegor har omplacerats sen efter jul. Vi blev av med resurs i grupp. Inga vikarier och mer barn trycks in. En chef som ljuger och blir arg när man ifrågasätter beslut hon tar. När glädjen försvann och kroppen brakar då fick jag nog!
Jag älskar mitt jobb men nu går det inte längre!

Norrköping

Förskollärare — Norrköping

1.

Stora barngrupper, trånga lokaler, barn med behov av särskilt stöd som inte får resurser. Ingen egen planeringstid. Mycket pedagogiskt planeringsarbete utförs hemma. Svårt att få ut komp.ledigheter. Mycket övertid.

2.

Jobbade på en yngreavdelning 1-3 år med 16 barn. Flest låringar. 1 kollega var sjukskriven eller vabbande nästan hela terminen. Den andra var sjukskriven 50%, hon jobbade ca 4h om dagen, oftast de timmar barnen sov. Kvar var jag som jobbade 100% och som alltid var där. Olika vikarier varje dag, oftast bara för en av mina kollegor.

"Mina" stackars barn. Otrygga, osäkra och förvirrade. Så små så att du inte ens kunde börja förklara för dem varför det var som det var. De höll hårt i mig. Stod i en klunga runt mig på gården där jag satt på en bänk med knät fullt med gråtande barn, med barn krampaktigt hållande i mina två händer. Med barn runt mig som inte fick plats i knät, som inte fick tag i mina redan upptagna händer. Vikarier som försökte avlasta, men som barnen bara skrek ännu högre av, när de vänligt försökte hjälpa.

Gick till chefen och försökte kräva en plan eller i alla fall en fast vikarie när det hade pågått i månader.

Svaret jag fick?

"Jamen, du är barnens trygghet. Sätt dig på golvet och låt barnen kräla över dig."

Sen var diskussionen slut..

3.

Efter 30 år i yrket möter jag dagligen kollegor som är på väg eller har gått in i väggen. Barngruppernas storlek, usla löner (iallafall i Norrköping) och mer och mer administrativa uppgifter. Tid till planering, utvärdering och reflektion blir ofta lidande pga personalbrist. Många gör dessa arbetsuppgifter hemma eftersom vi som arbetar i förskolan vill ge barnen en bra verksamhet trots att vi inte hinner planera på arbetstid. Inför maxantal barn per pedagog, höj lönerna även utanför de största städerna, mindre administration.

4.

Jag arbetar som förskollärare i Norrköpings kommun. Känslan av att hela tiden känna att jag inte räcker till, samt att jag inte alltid kan garantera barns säkerhet gör att jag vill lämna förskolan. Det finns inga vikarier att få tag på vilket innebär att man nästan varje vecka får jobba över samtidigt som vi inte får/ska ha någon övertid enligt våra chefer. Barn i behov av särskilt stöd som enligt läroplanen har rätt till stöd, får inte de resurser de behöver, då

ekonomin inte tillåter att det sätts in resurser i barngruppen.

Jag läste en annan förskollärares beskrivning av hur en dag kan se ut och känner igen mig så väl. Hon skriver så här:

Dagen börjar med att jag ska försöka att hinna göra frukost under tiden barnen kommer. Redan där börjar känslan av att inte räkna till. Många barn kommer samtidigt och jag har bara två armar. Telefonen ringer och föräldrar vill hinna prata. Kl 07:30 när nästa pedagog kommer är det dags att sätta sig och äta. Då vi endast är två pedagoger så får vi trycka ihop oss så att alla får plats alternativt får några barn sitta ensamma.

Klockan 09:00 kommer den sista pedagogen och nu läggs det fokus på den pedagogiska verksamheten.

Denna dag kommer en vikarie men jag hinner inte visa henne varken var toaletten är eller där hon kan lämna in sina värdesaker. Jag känner ännu mer hur jag inte räcker till då jag knappt hinner prata med henne. Efter lunch går min kollega hem och då är det jag och en okänd vikarie kvar med en barngrupp på 18 st barn varav tre barn är i behov av särskilt stöd.

En nyligen inskolad tvååring står ständigt bakom mig. Jag hör hens tårfyllda vädjan när hen pratar för sig själv: Jag förklarar "snart kommer mamma, mamma kommer snart. Snart kommer mamma", samtidigt som jag tar hen i knät. XX kommer samtidigt och berättar att hen har kissat på sig. Jag tänker också att jag måste lösa morgondagen genom att ringa runt till olika vikarier för att hitta någon som kan jobba för min sjuka kollega. Hen som inte pratar svenska och som också är nyligen inskolad försöker berätta något för mig, ett annat barn vill byta tröjan som blivit blöt. Med min vänstra hand torkar jag snor på ett barn med min högra hand försöker jag knyta ihop ett pärlhalsband till ett annat barn som knackat mig på armen i fem minuter. I bakhuvudet ringer det att någon kräktes igår, och jag hoppas magsjukan inte sprider sig. Huvudvärken dunkar och jag försöker lyssna på tre barn samtidigt. Jag är så kissnödig att jag knappt kan tänka.

Jag springer till toaletten. Försöker kissa snabbare eftersom det dåliga samvetet gnager. Springer tillbaka. Hämtar vagnen med lunchens rena disk och plockar snabbt upp disken. Pausen på 30 sekunder mellan avdelningen och köket är skön. Den enda pausen/rasten jag får under dagen förutom lunchrasten på 30 min om situationen tillåter att ta den. Möter en kollega i korridoren. Vi bara tittar på varandra. Tröttheten och uppgivenheten lyser ur ögonen. Klockan 13:00 går kollegans kollega hem och i praktiken kommer hon då vara ensam med 15 barn, så vi får försöka hitta lösningar. Några barn får flyttas till andra avdelningar. Vi får pussla, flytta, ändra och göra om till förbannelse.

Under mellanmålet andas jag som efter ett lopp. Jag har dukat fram mellanmål och svarat på frågor. För Jag tittar på de fina barnen. Vad tänker de om mig? En stressad fröken som mest

säger "vänta" och "jag kommer strax". En fröken som inte har tid att trösta mer än att snabbt sätta på ett plåster och sen springa till nästa barn som behöver ha hjälp.

Efter mellanmålet ska 15 barn kissa och ta på sig ytterkläderna. Någon har redan fått på sig kläder och sitter tyst i ett hörn. Två andra står i varsin ände och slår på lysknappen. En tredje fastnar med handen mellan väggen och elementet. En fjärde reser sig från pottan men potten fastnar i rumpan, sen släpper den och kiss och bajs rinner ut på golvet. Jag måste hinna torka upp innan något barn hinner gå i det. Vagnen med disken måste köras ut till köket.

Ingen förskollärare vill skuldbelägga föräldrar. Vi finns för de föräldrar och barn som verkligen behöver oss, som inte har ett val att jobba mindre. Däremot vill vi lyfta att förskolan inte är en magisk plats. Man lär sig inte bara på förskolan!! Föräldrar gör det viktigaste jobbet i världen genom att finnas för sina barn. Barn behöver inte förskolan som den ser ut idag. Hur påverkas barnen av hur deras dagar ser ut? Hur påverkas barnen av att någon vuxen aldrig har tid med dem? Hur påverkas de av den stress de varje dag utsätts för? Hur påverkas de som har långa tillsynstider när pedagogerna inte hinner med dem?

5.

Jag är föräldraledig och får ont i magen och tryck över bröstet när jag tänker på att jag ska tillbaka till jobbet om sex månader.

6.

För ett par veckor sedan frågade en vän mig hur länge till jag tror att jag kommer orka att fortsätta arbeta som förskollärare. Det är två år sedan jag tog min examen. Varje dag tar det emot att gå till jobbet, för jag vet att jag med största sannolikhet kommer att mötas av kollegors sjukfrånvaro, av bristen på vikarier, kollegor som inte orkar jobba över igen, kollegor som inte orkar vara närvarande, kollegor som slutar för de fått nog, barn som jag inte kommer hinna se, lyssna på eller trösta, barn vars lärande jag inte kommer hinna uppmärksamma eller stimulera. För att inte tala om vårdnadshavare som mitt i detta kaos vill veta vad deras barn gjort idag, vart den andra vanten är och vid styrrodret återfinns en chef som står inför ett tillsynes omöjligt uppdrag, att styra detta sjunkande skepp mot Läroplansuppfyllelse. Men det vill jag inte svara min vän. Det känns som att det vore ett erkännande på att mina 3,5 år studier var bortkastad tid, att de lån jag tagit är pengar som brinner inne, och att det stöd och den hjälp jag fick under min studietid av familj, släkt och vänner som för två år sedan stolta glädjes åt min examen var för ingenting.

7.

Jag har jobbat i 7 år som förskollärare och gick in i den berömda väggen redan efter 2 år. Blev tyvärr bara sjukskriven 5 veckor och dåvarande chefen sa att min stress var mer eller mindre pga inkompetens och inte hög arbetsbelastning. Bytte arbetsplats och jobbade deltid ett par år. Har även halkat efter lönemässigt då chefer tolkar stress och introverthet som

inkompetens. Har under 25 tusen efter 7 år. Tog upp det med en chef som sa att det var mitt eget fel. Stressen gav sig inte. Stor sjukfrånvaro, byte av personal och många barn med särskilda behov. Har nu gått upp på heltid pga ekonomiska skäl men orken tryter. Fortfarande mycket frånvaro och ännu fler barn med särskilda behov som kräver en pedagog bredvid sig hela tiden. Vi fick en resurs men den är inte med de barnen, utan stöttar barngruppen när vi ordinarie roterar på de här barnen. Då någon är sjuk täcker resursen upp där. Inte alltid vi får vikarie. Jag känner mig mer som en assistent än en förskollärare. Sen tillkommer de överdrivna kraven på dokumentation och handlingsplaner som tar tid från barnen men som sällan återupplevs i praktiken då vi hela tiden måste pussla för att överleva dagen. Frågan är om jag kommer orka till pensionen (är 38) eller om jag tillslut måste byta yrke för hälsan?

8.

Allt började egentligen efter sommaren. Vi har varit kort om folk i princip sen dess...visst får vi vikarier IBLAND. Men vi får även höra av vår budget går minus och vi behöver tänka till om vi verkligen behöver vikarier.

Vi kämpar på, vi skickar folk och vi får prioritera bort det vi egentligen vill göra. Pedagogisk dokumentation och projekt kommer tyvärr i kläm och det blir mer barnanpassning för att vi ska klara dagarna och framförallt blir våra barn som har särskilt stöd och resurs drabbade. Även vi pedagoger då vår resurs tas hela tiden till andra. Vilket har lett till att vi inte har möjlighet att jobba med de barnen. Vi har haft flera situationer där ett barn gått på vuxna eller andra barn då vi inte hunnit varit där och avlett eller förebyggt. Ofta är vi själva med 14 barn då en kollega måste avleda ett annat barn.

Vi har sjukskrivningar också och alla behövde verkligen ledigt vid jul. Snart går vi in i väggen allihopa och jag börjar fundera på att byta yrke trots att jag vet att jag behövs, att jag är grym men min psykiska hälsa är inte värt det och jag mår skit av att inte få förutsättningarna för att göra det jag är grym på, det jag pluggade 3,5 år till samt ett år med mentor.

Men som sagt vi kämpade på och alla hoppades på att ledighet skulle göra att vi har ny energi och kämpar på ytterligare. Jag kommer tillbaka efter jul och får höra att de hade varit 2 personal på 17 barn från kl 13 dagen innan!! ”Det gick ju bra” säger min kollega, öh jaa men det är INTE okej och tänk om det inte gått bra?

9.

Har sedan 2013 bytt kollegor ca 10 gånger, det har dels varit pga pensionering men även många korta vikariat och pedagoger som valt att börja arbeta på förskolor i områden med mindre vistelsetid för barnen.

Varit hemma pga stress för ett antal år sedan och känner att jag balanserar på gränsen hela tiden. Kroppen börjar återigen säga ifrån!

Stora barngrupper och långa vistelsetider gör att man ständigt känner sig otillräcklig. Nu under hösten har vi haft många pedagoger som varit borta av olika anledningar och de yngsta barnen är de som far illa allra mest. De vill att jag som pedagog ska sitta stilla, de blir oroliga annars, men hur ska det gå till när det finns minst 15 äldre som också behöver vägledning och ett knä ibland. Under hösten har vi märkt att barnen reagerat över situationen, de yngsta börjar bita och de äldre har ett otroligt stort behov av att vara nära, nära. Det är väl meningen att jag som pedagog ska återhämta mig under helger och efter arbetstid... hur är det möjligt när det inte går att släppa jobbet, det är alltid något som hänger med hem, antingen i huvudet eller något konkret som måste åtgärdas. Hur länge ska vi orka? Och hur länge orkar barnen?

10.

I oktober 2016 klev jag in på jobbet och bara kände att jag inte orkade mer. Min kollega sa hej och jag bara började gråta. Hon sa till mig att gå hem och vila, jag grät hela vägen hem. Då hade jag kämpat med att skaffa vikarier, se till att vi täckte upp vår dag i flera veckor, alltid var det någon som saknades eller något möte eller nån utbildning. Dagarna var så stressiga att jag bara stod ibland och glodde i kalender och visste inte vad det var för kris jag skulle lösa den här gången. Vi hade 15 ettåringar på 3 pedagoger. Jag fick sånt stresspåslag av att lämna min kollega för att gå och byta blöja så det tog mig nästan ett år innan jag kunde byta blöja igen utan att hjärtat började slå hårt och det liksom pirrade i kroppen. Vi hade haft öppet 7 månader i nybyggt hus och vi hade fortfarande inte fått barnstolar så det räckte till i matsalen så varje måltid var ett stressmoment som hette duga då barnen ramlade av stolar och sprang ifrån matbordet. Situationen har blivit lite bättre men vi hinner fortfarande inte med barnen och vi har fortfarande inte barnstolar så det räcker. Nu pratas det om att vi ska få 20 barn, alltså det här med mindre barngrupper vilket skitsnack. Vi har två rum att ha vår verksamhet i plus en ateljé (om vi inte ska tvingas väcka barn innan dem sovit färdigt och bädda upp efter 13-14 barn varje dag). Jag anser inte att dem nya typförskolorna som byggs i Norrköping är lämpliga för så stora grupper det finns ingenstans för dem stackars barnen att dra sig undan, dem är i stimmet hela tiden. Jag får se hur länge jag orkar. Just nu drömmer jag tillbaka till tiden då jag började jobba, då man hann se och prata med barnen.

11.

Just nu är jag ensam förskollärare på min avdelning då min förskollärarkollega är sjukskriven. Jag har barnskötarkollegor som är duktiga som jobbar med mig. Har nu fått höra att jag har ensamt ansvar som utbildad och fast anställd för alla våra 6! Barn med särskilda behov(kartläggningar, handlingsplaner, möten mm) plus att jag ensam måste skriva om och hålla i alla 16 utvecklingssamtal. Jag har stressrelaterade symptom igen för säkert tredje gången men har inte råd att sjukskriva mig. Känns som att man vänder ut och in på sig själv men räcker ändå inte till. Ska det vara så här?

12.

Jag har jobbat som förskollärare i 7 år och det har bara gått utför på den relativt korta tiden. Förutsättningarna blir bara sämre och barngrupperna större. På min förskola som ligger i ett villaområde vistas de flesta barnen mellan 7-17. Det betyder att våra arbetade timme räcker inte till för att täcka. Man blir ensam kl 17 och kan då ha ett tiotal barn kvar. Det finns heller inga vikarier att tillgå så under hela hösten har vi gått kort i princip varje vecka. Om vi bara hade fått fokusera på barnen så hade det känts inte ok, men ändå överkomligt. Men det är målplaner som ska göras, reflektioner och dokumentationer, mejlkorgen svämmar över av ifrågasättningar och krav från den nya chefen. Det är övermäktigt, vi kämpar för att hålla huvudet över ytan och verksamheten flytande, men en efter en bryter vi samman... Vi räcker inte till! Jag har alltid varit otroligt stolt över mitt yrke och den verksamhet vi bedriver. Nu känner jag att jag inte kan stå för det längre. Vad händer med barnperspektivet? Vad får dessa stora grupper för konsekvens för barnen? Vi märker redan att konflikterna eskalerar och vi pedagoger räcker inte till. Det är inte rimligt att ha en sådan arbetsmiljö. Jag kommer under våren sälla mig till skaran som flyr från förskolan. Inte för att jag inte älskar jobbet, för det gör jag. Men för att det inte är värt att riskera sin hälsa för ett jobb.

13.

Förra året fick vi det kämpigt då vi fick en pojke på tre år med många olika problem, till vår avdelning. Han flyttades då personalen på hans avdelning inte orkade mer. Två av pedagogerna höll på att gå in i väggen. Så då valde chefen att flytta på problemet. Tyvärr fick inte den person följa med, som anställts som resurs i gruppen, för att kunna stötta och hjälpa pojken. Det hette att den pedagogen nu skulle stötta upp för ett annat barn och där stod vi 2,75% personal och skulle klara av pojken. Till en början gick han 15h/v då mamma var arbetslös. Personal och barngrupp klarade precis ut situationen med pojken som inte klarade av sig själv. Han tog stryngrepp på barnen, sparkade sina fröknar, spottade oss i ansiktet, klarade inte av att vara med andra människor för långa stunder. Från en dag till annan började pojken istället att gå 50 h/v. Vi vädjade till vår chef om hjälp. Inget händer. En dag var båda mina kollegor hemma. Jag fick då höra av min chef ”-Vad är problemet, du har ju en vikarie?” Jag blev ensam på eftermiddagen med 14 barn (vikarien gick hem 15) varav två barn i behov av särskilt stöd.

Dagarna gick och vi gjorde vad vi var tvingade att göra tills den dag då min kollega fick panikångest utanför dörren, började gråta och inte kunde kliva in på avdelningen. Jag kontaktade facket och helvetet bröt ut! Min chef blev sårad, arg, förbannad you name it... ”Inga repressalier får ske mot den som kontaktar facket”. Jo visst tjena!!! Snacka om att jag fick springa på möten sen o möta min upprörda chef som aldrig förstod vad hon gjort för fel. Tack vare facket fick vi tillslut en resurs. Ett år senare har chefen lugnat ner sig men pojken finns kvar hos oss; kunskapen, orken, miljön, ekonomin och tiden att anpassa efter hans behov finns inte och våldet blir mer och mer outhärdligt. Pojken är idag 4 år och slår sig själv

med knytnävarna i huvudet och skriker: -Ni förstör mej!! Då människor kommer i närheten! Vad gör vi? Ska vi anmäla oss själva för bristande omsorg? Vad händer med barnen? Min chefs lösning är att omorganisera och göra om vår avdelning till en 20-barngrupp istället för dagens 18. Varför? Det har väl något med ekonomi och göra förstås... att vara en mellanchefer är inte heller lätt...

15.

En klassisk dag på förskolan eller?

Kl 06.00 - nyckeln vrids om i köksingången och första personalen börjar arbeta. Diskmaskinen ska sättas igång, lampor och mysbelysning ska tändas, stolar ska lyftas ned från borden, telefonmeddelanden ska läsas och lyssnas av, barn på schemat ska bokföras på mat tavlan för att underlätta för den i personalen som ska ringa köket och beställa mat och andra varor, viktigt här att få all specialkost rätt, mjölkfritt, laktosfritt, glutenfritt, fläskfritt etc. 15 min är tiden för att hinna detta (för att chefen är snäll och låter oss börja innan förskolan öppnar)

Kl 6.15 plingar det på dörren och de första barnen kommer, en förälder vill prata, något barn vill inte in på förskolan idag och gråter ett annat barn sticker direkt in på avdelningen och börjar klättra på stolar och bord, telefonen ringer du får det ledsna barnet i famnen och springer till telefonen, föräldern som vill prata står kvar. En kollega ringer sig sjuk (vilket är vardag, sällan är alla på plats) klockan är nu 6.30 och föräldern som ville prata var tvungen att springa till jobbet.

Kl 7 kommer nästa personal, du lämnar över barnen och springer ut i köket för att koka gröt och laga frukost och duka 7.30 ska frukosten serveras och då kommer nästa personal.

2 pedagoger till frukost på upp till 15-20 barn i olika åldrar 1-5 år, några behöver hjälp andra vill gärna berätta om något de upplevt. 1 pedagog får vara kvar på avdelningen för att ta emot barn som redan ätit frukost, trots att vi bönar och ber att barnen ska komma 7.30 eller 8.

Kl är nu 8, frukosten bör vara klar, förhoppningsvis kommer nu en fjärde pedagog, samtidigt som en drös med barn ramlar in för en rolig dag på förskolan. Någon pedagog har reflektion. De barn som kom tidigt behöver få nya blöjor, frukosten ska dukas av, disken ska diskas, borden ska torkas, köket ska ringas. Just det en personal va sjuk vi måste logga in i vikariebanken och boka en vikarie, datorn är självklart morgontrött och tar tid på sig, så isöka vikarie, TOMT, inte en enda vikarie finns att boka som vanligt. Tillbaka till köket ställa in disken, slänga sopor, chefen ringer och frågar hur dagen ser ut, hon tänker att vi kanske kan samarbeta över avdelningarna eftersom inga vikarier finns.

Kl 8.30

Öppningsturen behöver ta sin rast nu och barnen börjar bli många och behöver delas upp på avdelningarna. Jo, men det kan nog gå, det kommer en personal och nu vi kan vara 2 på varje avdelning. Nej nån ska på utbildning. Oj, vi borde ha ett morgonmöte.

Kl 9.00

Alla barn på plats dessvärre inte all personal, några börjar 9.30 för att vi med vår bemanning ska kunna täcka upp öppettiden på 6.15-18.00 Jo, men det får gå, det är ju bara en halvtimme varje dag. En del barn sticker in på avdelningen och leker en del är mer tvekande till att säga hejdå till sina föräldrar, några vill vara nära pedagogerna och sitta i knät, klockan plingar någon är färdig på toan, här du får sitta, jag ska bara springa och torka och på vägen till toan har någon kissat på sig, ett annat barn har flytt avdelningen och ut i korridoren kl är 9.30 och all personal är på plats - ”Hej, såhär ser det ut, kan du ... !? God morgon och välkommen förresten.”

Kl 10.00

Ooops vi måste fixa frukt. Vem har frukten idag?

”-Har ni haft nått morgonmöte? Nä det har vi inte hunnit!”

Frukten äts och sen behöver vi gå ut fort så vi hinner springa av oss lite innan lunchen. Hade all personal varit på plats hade vi haft någon grupp eller projektarbete men nu får vi hjälpas åt på gården.

En personal mår inte bra och går hem, borde inte gått till jobbet från början men ville inte lämna kollegorna i stressen men insåg när hon kom till jobbet att hon inte fixar det.

Kl 10.50

Alla små barn ska in och få torra blöjor, någon ska duka och någon ska hålla koll på de barn som fått ny blöja, kanske ha en samling men inser att det är svårt att samla 15 småbarn som är trötta och hungriga, avdelningen blir kaos och pedagogen hos barnen får försöka lugna så gott det går.

Kl 12.00

Småbarnsavdelningen ska duka av och torka borden samtidigt som alla barn ska läggas. In i matsalen ska sen storbarnsavdelningen för att in och duka. 1 pedagog har 2 barn, samtidigt som alla andra, ska klä av sig i hallen tvätta händerna och försöka kissa så det inte blir så mycket spring vid lunchen. Från sovrummet hörs hjärtskärande skrik från barn som inte kommit till ro eller från de 3-5 barnen som ska dela på samma famn.

Kl 12.30

Puh, de flesta barnen har somnat. Dags att pusta ut, in på småbarnsavdelningen. OJ! Just det, här behöver städas.

De stora barnen har ätit färdigt, dags att plocka undan, tvätta händerna och torka bord. Disken ska ut i köket. Till lunchen finns iaf en anställd som tar disken.

Kl 13.00

Så, färdigstädat. Bäst att fylla på blöjor och tvättlappar, ett ljud från babyvakten, något barn har vaknat. Jag är själv på avdelningen då en personal fortfarande sover barn. Rasterna behöver börjas ta ut så alla får rast idag, bort och hämta barn från sovrummet. Kan nån från stora hjälpa till? Nej, de klär sina barn nu, en städar matsalen och även där en på rast.

Kl 13-14

KAOS, 18 barn ute på 2 pedagoger, 14 barn inne på 2 pedagoger.

Inkluderade är även barn som behöver extra uppmärksamhet, punktmarkering och vägledning. Småbarn bajsar, stora barn behöver kissa, hämta vantar, någon fryser och vill gå in. Pedagogerna vänder ut och in på sig själva men känner ändå att de inte räcker till. Någon kommer in i personalrummet och frågar hur länge det är kvar på rasterna då det är kaos, någon avbryter sin rast och kommer ut.

Kl 14.00

Några 15 timmarsbarn finns som ska gå hem nu, så även personalen som öppnade. Flera föräldrar kommer, flera vill prata om barnets dag, mat, toabesök eller fråga om något barnet delgett hemma, - Oj, hej tyvärr pratar jag inte ditt språk. VÄNTA HÄR, jag ska hämta någon, in på småbarn - Kan jag få hjälp av nån arabisktalande här ute? - självklart. Oj, nu blev det bara 1 pedagog kvar på alla småbarn.

KAOS

Vad säger du? Har du inte hunnit ta rast än? Jo men då måste du gå nu, du har ju jobbat mer än 5 timmar.

Kl 14.30

Småbarnen ska äta mellis, någon ur personalen måste gå och duka fram.

Kl 15.00

Stora barn ska äta mellis, någon måste duka fram det, hoppas småbarnen är klara. Nu är storbarnen riktigt trötta efter att försökt hänga med i tempot hela dagen och flera klagar över huvudvärk och ont i öronen! Kan det bero på ljudvolymen och bristen på att kunna gå undan för barnen? Pedagogerna sjunker ihop på stolarna, puh alla är trötta nu äter vi mellanmål i tystnad, de pedagogiska måltiderna får vi försöka hinna vara imorgon.

Åh, men hej Emma! Är du här idag, är du frisk nu? (Känslan som kommer när man ser ett barn för första gången denna dag, som började för 6 h sen).

Kl 15.30

Så nu måste vi duka bort, vilken personal avvarar vi idag för att diska, städa köket och slänga sopor? Hur många började tidigt och måste gå hem nu? Vem stänger och vilka går sent? Jo, men vi försöker vänta till kl 16 med att slå ihop grupperna så barnen får det lite lugnt innan de blir full grupp igen.

Kl 16.00

Alla avdelningar slås ihop, 2-3 pedagoger, blöjbyten, de stängda avdelningarna ska städas, barn ska sysselsättas och aktiveras så att det inte bara blir bråk och spring på grund av trötthet, föräldrar kommer. Självklart vill de byta några ord om dagen, någon ringer och meddelar att den är sen, nån liten gråter för allt pga trötthet, nån stor längtar efter mamma. Några vill mysa i knät.

Kl 17.00

De flesta barn har gått hem, kvar är 3-5 st och 1 pedagog, vi tar lite frukt och sätter på nått lugnande på projektorn.

Kl 17.45

Alla barn har gått hem, dags att städa stägningsavdelningen, kolla alla fönster, ställa upp stolar, släcka, larma, låsa

Puh, skönt med fredag imorgon! Ånej, det är andra avdelningen som har reflektion hela förmiddagen så vi har ALLA barn, hoppas inte vikarien ringer sig sjuk nu.

Kl 18.30

Kommer hem

-Hej, mamma, när ska vi äta, vad blir det för mat? Ska vi göra något ikväll?

•slänger mig på golvet och storgråter, jag orkar inte•

Kl 20.00

Sovdags

Nej det går inte, hjärnan går på högvarv och analyserar dagen, frustration över att inte lyckats ge barnen stimulerande aktiviteter utan mest fri lek (självklart bra det med men inte varje dag) frustration över att inte hunnit se alla barn eller, ja just det barnet som bara skulle vänta på mig imorse, för att jag skulle gå och torka på tian och direkt komma tillbaka. Å, nej, jag kom aldrig tillbaka! Kaos i huvudet, måste sova nu så jag orkar imorgon. Sen, sen är det äntligen helg.

17.

Jag jobbar på en förskola med 5 avdelningar. Men på tre av avdelningarna är vi ca 30 barn och 6 pedagoger. På min avdelning har vi 34 barn men det skall vara 36 egentligen. Nu har vi har sagt stopp för att vi har minst tre barn i behov av stöd på tre olika sätt. Ett är utåtagerande. Vi har fått 1 resurs i gruppen som är kanonbra. Men vi känner ändå inte att vi räcker till. Två av barnen kräver att vi är 1 ped. Med hela tiden för att de skall vara lugna. Vilket gör att det blir väldigt sårbart så fort någon är borta. Vi har delat gruppen i två men många gånger under dagen måste vi vara alla på samma ställe för att få ut raster osv. Jag har fått ut 1 timme planering på hela hösten. I slutet på oktober blev jag sjukskriven pga. stress. Blev bara sjukskriven på deltid i en månad. Läkaren sa att försäkringskassan inte godkänner sjukskrivning för att jag är trött. När jag sedan pratade med chefen så säger hon till mig att jag har rätt att gå ner i tid. Vilket jag nu gjort. känns som att jag har sjukskrivit mig själv!

18.

Jag arbetar i en barngrupp med 34 barn och har 6 kollegor, varav 1 är resurs till ett barn med hörselnedsättning. Vi har även ett barn till som flera gånger om dagen går upp i affekt. Och ett barn som inte pratar utan härmar oss vuxna. Leker sällan och är i behov av stöd för att göra något annars tittar på vad de andra hjälte hela dagen. Efter jul nu så fick vi reda på att vi även fått resurspengar för barnet som går upp i affekt. Då säger vår chef att nu ska den resurs vi redan har vara resurs till båda barnen. Vi har alltså inte fått något extra utan chefen har bara fått mer pengar!

19.

Arbetar i en grupp med 18 st barn som samtliga är 3 år. Vi är tre pedagoger. Vi har också 1 barn i behov av 100% uppsikt då risken finns att andra barn skadas om vi inte har 100 koll. Vi är alltså 2 pedagoger på 17 st 3 åringar. Låter rimligt? Not so much.

När jag sitter i bilen på väg hem till mina egna tre barn börjar jag med att stänga av radion i bilen. Jag har haft minst 8 timmar med skrik, gråt, skratt och hög ljudnivå. Väl hemma stänger jag av radion även där, samt tv och annat ljud. Mina tre barn blir jag irriterad på om de pratar för mycket, jag orkar ju inte! Rättvist mot mina egna barn? Not so much.

Jag springer runt och släcker bränder hela dagarna. Tar hand om gråtande och bråkande barn. Ser barnens lärande? Nix. Följer läroplanen? Nix. Så länge ingen gråter får jag vara nöjd. Hinner jag prata med mina kollegor? Nix. Hinner jag kissa? Nix. Vad får jag för detta då? Sveriges sämsta lärarlöner i Norrköping dessutom... fantiserar om att städa trappuppgångar... hur sjukt är inte det? Jag är fan högskoleutbildad, nu får det räcka!!

Förskollärare

Har arbetat som förskollärare sen 2013 då jag tog min examen, men är en av många som väljer att läsa vidare. Just nu läser jag till specialpedagog samtidigt som jag är föräldraledig. Älskar att jobba med barn, men känner att jag inte kommer orka arbeta i barngrupp hela mitt yrkesliv.

Den frågan vi redan har börjat prata om hemma är om vi vill ha dottern (nu bara 1 månad) på förskola eller om vi ska hitta alternativa lösningar. Känns hemskt att tänka så kring sitt egna yrke, men det är den bistra sanningen.

20.

När jag kom till jobbet idag upptäcker jag att det inte har kommit någon som täcker min kollega som vabbar samt andra kollegan som är sjuk. Samtidigt som jag har 6 barn börjar jag ringa runt för att be om hjälp då jag inte kan ta fram frukosten. Ingen avdelning kan hjälpa mig då de också är kort om folk och är enbart två personer. Mitt i samtalen får jag ta emot fyra barn till samt be alla barn att vara i ett rum då jag är själv. I 30 minuter är jag själv med 10 barn var på ett barn har resurs 50% och kräver min uppmärksamhet liksom även de andra barnen.

21.

"Emma, jag har ont i magen"

"Varför har du ont i magen?"

"Alla bara skriker, det är för mycket ljud överallt"

22.

"När du blir sådär arg, hur känns det då?"

"Inte bra"

"Vet du varför du blir arg?"

"Alla bara pratar, det är rörigt i mitt huvud. Jag vill ha det tyst. Mitt huvud går sönder"

Ett samtal med ett barn som uttrycker att det är för stora barngrupper.

23.

"När det är för mycket ljud blir min hjärna trött. Den blir hjärntrött"

Ett barn som gärna går undan och sitter vid sin hylla i hallen ibland. Jag förstår hen. Även om vi håller ner ljudnivån och hela tiden pratar med barnen om den så är det ljud ÖVERALLT. Det är för många olika ljud och barn på den yta vi har. Tänk att vistas i en miljö där det aldrig är tyst.

24.

Orkar inte mer! Går till jobbet med en olustig känsla varje dag för man vet aldrig hur dagen ser ut. Kommer jag få vara ensam idag också? Eller måste jag hjälpa till på en annan avdelning? Allt började suggestivt när maxtaxan infördes. Barnen började få längre tillsynstider och till slut var alla barn på förskolan från morgon till kväll utan att vi fick mer resurser eller mer ekonomi. Det blev snarare tvärtom eftersom det blev neddragningar då

kommunen skulle spara. Fler barn skulle även in på avdelningarna eftersom det ger mer pengar, helst så små barn som möjligt eftersom de ger mer pengar. Kommunen har dessutom platsgaranti vilket gör att barn trycks in även om det inte finns någon hylla eller plats att sitta på. Vi fick även mindre tid utanför barngrupp då den tiden drogs in. Flera kollegor började lämna vår kommunala förskola vilket har inneburit att vi har många långtidsvikarier eftersom det inte går att rekrytera personal. Har vikarierna vikarierat tillräckligt länge i kommunen så får de en fast tjänst även om de är helt utbildade. Hur kan det ens få vara så!! Vilken kvalitet vill man ha på kommunens förskolor? Om någon kollega är sjuk så får vi inte sätta in vikarier på grund av ekonomiska skäl. Är fler pedagoger/långtidsvikarier borta så finns det inga vikarier att få. Vi arbetar över i stort sätt varje vecka men vi får inte ha någon övertid!!! och barnen slussas över avdelningarna. Att få ut en paus på för- eller eftermiddagen är omöjligt eftersom man då lämnar en pedagog ensam med alla barn. Finns det något annat jobb där man inte kan få ut en kort kaffepaus? Det är fruktansvärt krångligt att handla eftersom kommunens regelverk säger att vi endast får handla där vi har avtal. Ofta finns det heller ingen ekonomi till att handla material, utan i ren frustration så handlar man för egna pengar eller tar med sig hemifrån. Enligt läroplanen har alla barn med behov av särskilt stöd rätt till det stöd de behöver men i verkligheten finns det inga pengar. Det finns inte ens pengar så man kan lägga till dammtorkning på städningen. Hur snett är det inte när våra dagar handlar mer om administrativa uppgifter än pedagogiska uppgifter. Vi ska laga frukost, boka vikarier, introducera vikarier, attestera vikarier i lönesystemet, beställa varor, plocka in varor, göra schema, blogga, duka, torka bord, sopa, tvätta, slänga sopor, städa kylskåp, göra frukost, göra mellanmål, ta emot sjukanmälningar/vab från kollegor, läsa litteratur, möten med specialpedagog, möten i enhetens olika grupper, handleda lärarstudenter, dokumentera enskilda barn, skriva handlingsplaner och kartläggningar, genomföra utvecklingssamtal, planera och genomföra föräldramöte, driva projekt och dokumentera mm. Samtidigt ska vi vara närvarande pedagoger! För att kunna få till en timme planering/vecka så får övriga avdelningar se efter våra barn vilket gör att de får ansvara för ännu fler. Vi har bett om pooltjänster vid planeringstid med det kostar för mycket. Allt fler barn börjar uppvisa symtom som påminner/liknar ADHD på grund av den stress och de stora barngrupper som de utsätts för dagligen. Pedagogerna toppar listan på utbrändhet men kan barnen också bli utbrända och hur uttrycker de det isåfall?! Hur kommer detta påverka barnen i framtiden? Kommer de må sämre i tonåren när varken föräldrar eller pedagoger har TID för dem? Har maxtaxan och den ökade psykiska ohälsan i tonåren ett samband? Vill inte längre vara en del av detta då jag inte längre kan stå för den verksamhet som bedrivs!!

25.

När jag svänger in på gatan som leder till jobbet börjar tankarna snurra och den lilla klumpen av oro i magen att växa. Hur kommer det se ut idag? Hur många pedagoger är frånvarande idag? Har vi fått någon vikarie, ett känt ansikte eller någon ny oerfaren? Kommer jag återigen bli tillfrågad om att arbeta övertid på grund av bortfallet? Kommer den schemalagda

reflektionstiden att ersättas av att täcka upp på en annan avdelning? Kommer min barngrupp fyllas av fler då det vanligtvis görs en omfördelning av barn vid frånvaro bland vuxna?

Suckar och tänker nu fallerar strukturen återigen och möjligheten till och glädjen i att vara medforskande, nyfiken och positiv förskollärare ersätts av frustration, stress och otillräcklighet. Jag saknar möjligheterna att vara mitt bästa jag - den förskollärare jag trodde jag skulle kunna vara.

26.

Klockan ringer 04.00. Dags att gå upp. Gör i ordning mig och när tiden är inne åker jag iväg för att öppna förskolan som öppnar 06.00. Trött, men förhoppningsfull, jag får trots allt sluta tidigt idag vilket innebär mycket fritid.

Jag kommer till jobbet. Öppnar, börjar räkna hur mycket barn det kommer vara på varje avdelning. Nästan full grupp på alla avdelningar. Ett hugg i magen. Bara att förbereda sig på stress, men hoppet finns kvar. Om ingen ringer sig sjuk så kan dagen ändå bli okej, stressigt men överkomligt.

06.15... första pedagogen ringer sig sjuk. Stressen höjs. Hur ska vi lösa dagen? 06.30... andra pedagogen ringer sig sjuk. Nu är stressen skyhögt. Jag förstår att jag kommer vara tvungen att jobba över på min enda tidiga dag, flera timmar för att det ska gå ihop sig. Jag tar ett djupt andetag och förbereder mig på en 10 timmars arbetsdag med en skyhögt stressnivå. Tårarna börjar tränga sig fram, ögonen blir blöta. Pressar tillbaka ångesten. Det är bara att överleva!

27.

Vi har en barngrupp med 34, 5 åringar. 3 är i behov av extra stöd. 1 hörselskadade, 1 går ofta upp i affekt och 1 som inte pratar eller tar initiativ till aktivitet. Vi har 1 resurs i gruppen men vi känner ändå inte att det räcker till. Jag har den senaste veckan både blivit biten och har flera rivmärken på armarna. Centrala elevhälsan är inkopplad vilket är bra. Vi försöker dela barnen i mindre grupper men det är inte alltid det går. Så fort någon är sjuk faller all pedagogisk verksamhet. Vi är helt slut, de andra barnen skriker efter vår uppmärksamhet. Vi vill ha mindre barngrupper!

28

Jag har flera gånger blivit ensam över mellanmålet med 18 barn, 5 dok men om något skulle hända.....

29.

Måndag börjar veckan med att jag blir ensam ordinarie okända vikarier fanns ändå att tillgå denna dag. Tisdag jag blir ensam ordinarie igen men då med en känd vikarie vi har 18 barn. Onsdag fortsätter på samma sätt jobbar 06.45 till 14.00 utan rast min planeringstid mellan 13-

14 får utgå. Torsdag blir värsta dagen jag signalerar 07.30 till min chef att min kollega blir ensam med 18 barn när min arbetsdag är slut 13.00. Hon lovar återkomma om hon hittar någon vikarie. Vi hör inget på hela fm jag tar min rast på Fm. Vi får återkoppling via sms kl. 12.15 att min chef inte har någon lösning och att jag ihop med en annan Fsk på andra avdelning får komma överens om vem av oss som ska jobba till 16.00 och 16.30 eftersom det var 28 barn till mellanmål på två avdelningar. Vi får alltså beordra varandra. Jag har då redan tagit min rast som var fm enligt schema. Så jag får stanna till 16.00 utan att ta paus. Jag jobbar 7 timmar i sträck vilket inte är ok.

Vi fick ingen återkoppling från chefen hur vi löste eftermiddag varken samma dag el dagen efter.

30.

Vi går på knäna. Det finns inga vikarier att tillgå, kollegor är sjuka eller behöver vabba. Så här har vi haft det sen i höstas...En del kollegor väljer också att sluta och det finns inte personal att rekrytera. Vår chef väljer dock att fokusera på målplanen, vilka resultat verksamheten ska ha osv, inte hur vi mår i allt. Det ställs en enorm press på oss som har extra uppdrag. Under juledigheten kom det mail om hur jag har tänkt mig med arbetet kring en av våra planer, vilken tidsåtgång som behövs osv. Jag och mina kollegor gör så gott vi kan. Vi ser till att barnen får en bra vardag, vi vänder ut och in på oss för att räcka till. Chefen tjarar om förskollärarens ansvar och uppdrag. När gick vi över till att dokumentation och resultat blev viktigare än barnen? Vi får ingen uppmuntran, bara fler krav och dessutom gnäll över det som inte hinns med. Det är inte längre rimligt att jobba i förskolan, vi får inte de förutsättningar som krävs. Fler och fler flyr, men varken politiker eller chefer verkar förstå allvaret. Man pratar om att det är brist på förskollärare, men det finns utbildade pedagoger, problemet är bara att snart vill ingen jobba i förskolan.

31.

Jag har jobbat som förskollärare i Norrköpings kommun i 20 år och för varje år ser jag hur kvaliteten och arbetsmiljön försämras. För att komma till bukt med problemet så måste politikerna vakna. Och det NU! För att få de anställda pedagogerna i kommunen att stanna kvar i förskolan så måste vi få tillräckliga resurser till förskolan. Vi måste få en budget som är anpassad efter förskolans behov dvs pengar efter barnens tillsynstider och särskild behov. Dessa behov måste utgå från varje förskolas behov. Hur långa dagar har barnen, hur mycket pedagoger behövs under dagen, hur många barn med behov av särskilt stöd finns på förskolan mm. Storleken på barngrupperna måste även minska. Vi, pedagoger måste få tid för att kunna utföra de arbetsuppgifter vi har utanför barngrupp och då menar jag tillräckligt med tid. Vi, pedagoger måste få känna att klarar av att utföra det jobb vi ska både i och utanför barngrupp annars går vi sönder! Våra chefer måste även vara mer tillgängliga och synliga i förskolan.

Som det är nu så ser vi knappt till dem. Idag har mycket av chefens uppgifter samt andra administrativa uppgifter lagts på oss pedagoger. Kommunen är enligt lag skyldiga att ge barnen de behov de behöver!! Det står både i skollagen och läroplanen. Eftersom uppenbarligen ingen kommun i landet idag klarar av det idag vilket Förskoleupproret är ett bevis på, så behöver vi fundera över var felet är. Är det dags för att staten tar över då kommunerna uppenbarligen inte klarar av att ge oss de resurser vi behöver?

32.

Den här veckan har jag känt mig nöjd och glad varenda dag när jag lämnat jobbet. Jag har sett och haft tid för alla barn varje dag. Detta trots 3 sjuka kollegor. Inget stresspåslag, en harmonisk barngrupp, mycket skratt och härliga upptäckter. Hur många barn vi haft? Som mest 13 på två pedagoger..Tänk om man alltid kunde ha det så. Tänk om politiker och andra styrande kunde förstå hur mycket vi och barnen skulle vinna på att minska barngrupperna. Helt plötsligt fanns det plats för alla barn, ingen behövde strida för ett utrymme och ingen behövde strida för att få en stunds närhet. Dessutom fanns det ork kvar för mina egna hjärtan hemma.

Förskollärare & vårdnadshavare — Norrköping

1.

Läser om och om igen om att skicka in våra berättelser till #pressatläge. Och absolut att jag ska det! Snart. När jag lyckats pränta ner det jag vill ha sagt. För här blir det precis som med allt annat viktigt i mitt liv. Jag SKA. Bara orken kan infinna sig och tankarna kan bli till handling. Är ganska övertygad om att det är det här som är att vara på gränsen till att dundra in i den där berömda väggen. Att vilja, men inte orka!

Jag är både förskollärare och mamma och det blir svårt att skriva min berättelse utan att involvera båda dessa viktiga pusselbitar i mitt liv så gör ett försök att beskriva mina tankar och känslor kring detta .

Jag vet att jag är väldigt duktig på mitt yrke. Att jag är driven, kompetent och omtyckt. Jag älskar de pedagogiska utmaningarna och att få samspela med barn, vårdnadshavare och kollegor. Jag har länge hävdad att jag verkligen har världens häftigaste och roligaste jobb! Men förutsättningarna har ändrats och jag känner ständigt att jag inte räcker till och hinner med. Jag är konstant stressad och har svårt att sova. Minnet sviktar. Och jag är inte längre den positiva människa som jag varit. Den som ser lösningar istället för problem.

Vill vara kvar, men samtidigt därifrån. Vad ska jag göra med mitt liv om jag inte längre orkar utföra det yrket jag egentligen brinner för?

Jag har egentligen en oerhört bra chef som jag verkligen gillar. En som jag kan bolla med och som jag känner lyssnar på mig. Tyvärr har hen själv inte resurserna för att hjälpa mig och mina kollegor att få känna oss nöjda igen, att få känna att vi räcker till och att vi mår bra. Jag ser hur min chef även hen är påväg att krascha, hur hen har gått från sprudlande och driven till ett skal. Jag funderar varje morgon på om det är idag vi ska få veta att vår chef har blivit en i statistiken av sjukskrivna eller om det är idag någon av oss andra kommer krascha.

Samtidigt har jag min egen barnskara hemma. Barn som är mitt allt och som jag vill orka vara en bra mamma till. 3 av mina barn är "äldre" och går nu i skolan. När de gick på förskolan kan jag inte komma ihåg att jag kände oro över att de inte skulle bli sedda. Att vi skulle mötas av enbart okända vikarier eller att det inte skulle finnas en famn för dem om de behövde det. Och det här är alltså inte allt för många år tillbaka i tiden.

Jag har även haft turen att få "börja om" med två små barn som nu är 1 respektive 2 år. Och det är nog här som mitt privatliv som allra mest krockar med min yrkesroll just nu. För jag VET att jag och alla mina kollegor gör vårt yttersta för att räcka till. För att ha en god pedagogisk verksamhet och för att få barn och vårdnadshavare att känna sig trygga hos oss. Men varje gång vi misslyckas så skär det i hjärtat. Varje gång en liten 1 åring inte hittar ett knä att krypa upp i eller ett äldre barn får vänta alldeles för länge på hjälp så skär det i hjärtat och jag kan inte sätta in mina barn i en sådan verksamhet. Vem ska se dem?

Så nu pusslar vi med våra scheman, jag, min man och mormor. Allt för att kunna hålla våra små hemma några år till. Allt för att de ska få ha den där famnen att krypa upp i ett tag till. Och detta pusslande gör verkligen inte att jag får det lugnare eller att jag skjuter den berömda väggen ifrån mig utan jag känner hur den närmar sig. Men jag kan inte välja mitt eget välbefinnande före mina barns... så är det bara! Och hur länge ska jag kunna försvara vår verksamhet som inte alls är den jag önskar, när jag själv vägrar sätta in mina egna barn i just en sådan verksamhet?

Med detta vill jag nog egentligen bara ha sagt att något MÅSTE ske. NU! För oss som arbetar i verksamheten, för barnen och för vårdnadshavarna!

2.

Jag är utbildad förskollärare sedan 12.5 år tillbaka och har sett fsk förändras drastiskt under dessa år. För mig var det aldrig svårt att veta vad jag ville göra, jag ville ha världens bästa jobb som förskollärare i förskolan, men idag när jag är mammaledig sedan 1 år tillbaka så vill jag inte tillbaka och fasar för den dagen om en månad när jag ska dit igen. Från att ha haft tid att se barnen och finnas där för de, utforska och medforska tillsammans med barnen, planera och utvärdera pedagogiska aktiviteter, planera och utvärdera i arbetslag och gå hem från

jobbet med ett leende på läpparna, så har vi gått till en miljö där jag börjar dagen med ont i magen för att jag inte vet hur dagen ska bli och om allt kommer gå bra och om vi överhuvudtaget kommer stå på benen efteråt. För mig ska och borde fsk handla om lek, lärande och trygghet i en stimulerande miljö men idag är det snarare förvaring, stress och klara dig själv som beskriver barnens dagar. Ofta är någon i personalen sjuk men vikarier är svåra att få och ofta är det bättre utan, så vi måste bara få dagen att gå och göra vårt bästa. Jag ryser i hela kroppen när jag skriver detta och magen vänder sig ut och in.. Snart är jag vårdnadshavare också i allt detta och om något så känns det så fel att lämna det käraste jag har till denna otrygghet, mitt hjärta brister och hela jag skriker nej. När ska ni som bestämmer hur allt ska vara förstå?! Har inte ni barn och barnbarn som ni vill ska få det bästa? Hur många av oss i denna bransch ska behöva gå in i väggen eller sluta innan det är försent? Det är dags att vakna NU för snart är det försent!

Norrtälje

Förskollärare — Norrtälje

1.

Inre stress. Själv förskollärare, högt ansvarig på plats för alla barn, allt pappersjobb mm

2.

Tog examen sommaren 2016 med höga förhoppningar om mitt yrke, har jobbat sedan 2009 på förskola så jag vet ju vad yrket handlar om. Trots det slog det ner som en blixtnedslag från klar himmel. STRESSEN man dagligen upplever, känslan av att aldrig räcka till fullt ut. Tusen saker som ska göras, ännu mer som är halvfärdigt. Viktigast av allt är ju de små barnen men man känner att man aldrig kan ge dem nog. Ändå lägger jag min själ i mitt arbete. Förra hösten höll jag på att gå in i väggen, jag sjukskrev mig från jobbet en dag och satt i väntrummet på vårdcentralens öppna mottagning och bara grät rakt ut. Slutade med samtal hos psykolog men även det kände jag att jag inte hann med att få till pga jobb och förbindelser till/från jobbet. Så även det är lagt på hyllan. Det är för mycket helt enkelt, oändliga krav, stora barngrupper och ständigt sjukdomar runt omkring. Ska det verkligen vara så här?

3.

Facklig företrädare Lärarförbundet

Som fackligt förtroendevald och leg Förskollärare så brinner jag för att förbättra arbetsmiljö och villkor inom förskolan.

4.

När jag för en tid sedan bestämde att ägna mina närmsta 3.5 år till att studera för att bli förskollärare, kunde jag i min vildaste fantasi, kunnat föreställa mig hur det skulle se ut på förskolorna runt om i landet, när jag nyexaminerad och supertaggad kom ut i arbetslivet i min nya yrkesroll. Visst hade jag vikarierat innan och sett verkligheten, men de förskolorna trodde jag var dåliga exempel på hur det kan se ut när giriga förskolechefer med skyggglappar styr!

Nåväl, jag fick givetvis ett arbete genast (de är ju stor brist på denna yrkeskategori) på en avdelning med 16 stycken 3-5 åringar, underbara ungar och två fantastiska kollegor och jag hade ambitioner upp till skyarna. Jag blev väldigt snabbt varse om att snitttiden för förskolebarn är ca 9-10 timmar om dagen, förskolan har öppet 12 timmar och för oss tre som jobbade på avdelningen var tiden i barngrupp i snitt ca 6h om dagen, då vi har kvällsmöten och reflektionstid att räkna in, plus att inte många orkar arbeta heltid i detta yrke. Detta innebär med enkel matematik att för att täcka dagen så var vi väldigt sällan alla tre pedagoger på plats samtidigt. Två pedagoger på 16 barn och ensam en del av tiden! Jag kände mig fort otillräcklig och mycket av dagen bestod av barnpassning och att "släcka bränder". Tårarna brände ofta bakom ögonlocken, inte minst utav stressen och ljudnivån och min ambitionsnivå sjönk drastiskt. Jag blev även varse om alla skyldigheter vi har gentemot barn i särskilt behov av stöd på olika vis och alla olika olika delar samt det "systematiska kvalitetsarbetet" som vi är skyldiga att arbeta med kontinuerligt!

Med kollegor som innehar hög sjukfrånvaro innebär det en följd av indragen reflektionstid för övriga. Alla dessa förutsättningar var något jag reagerade starkt på och jag ifrågasatte ledning och upplyste om hur vardagen såg ut. Svaret jag fick och svaren jag fortfarande får även utav ny ledning är att "det är det såhär det ser ut", "det finns inga pengar" och "det ser värre ut på andra ställen". Något jag också reflekterat över är den utbredda tystnadskulturen som råder bland kollegor. Man framstår som en bättre pedagog och blir omtyckt av chefen om man gillar läget och inte "gnäller".

Att byta arbetsplats hjälper tyvärr inte då läget ser precis likadant ut överallt. Jag älskar mitt jobb! Men inte så som förutsättningarna ser ut- när det handlar om att släcka bränder snarare än om en pedagogisk verksamhet!

5.

Planeringstiden på 2 timmar/vecka räcker inte långt. Tiden räcker aldrig till. Vilket gör att jag känner mig otillräcklig. Försöker lägga upp så jag inte ska jobba över, men det är svårt. Barnen är alltid i fokus, vill inte göra arbetet när jag är i barngrupp. Då vill jag fokusera på barnen.

6.

Jag är mest trött på den ständiga underbemanningen. Jag har i grunden en heltidstjänst men har varit helt sjukskriven i lite över ett år. Efter sommaren gjorde jag ett misslyckat försök att börja jobba igen. Jag blev helt sjukskriven igen, men fick mina kollegor en vikarie på 100%? Nä, de fick på sin höjd ha någon på 75%. Jättepraktiskt att spara in pengar på någon som är sjuk.

I övrigt är det så mycket möten, krav på dokumentation och nedskärningar på put att jag inte förstår var jag och mina kollegor ska försöka pilla in tid att vara med barnen och göra något vettigt. När vi har tid att vara med barnen så finns det annat som måste fixas.

Vi kan inte trolla med knäna längre, vi behöver mindre barngrupper, bättre bemanning under den FAKTISKA tid som barnen är på förskolan.

7.

Jag har arbetat inom förskola runt om i landet och även utanför landets gränser i mer än fyrtio år. Jag trivs fortfarande, men upplever att verksamheten på förskolan förändrats mycket. På många områden till det bättre, men även stora försämringar har skett. Försämringarna som skett i form av minskad budget, besparingar och neddragningar är förödande för hela förskola. Barn, föräldrar och pedagoger drabbas på olika sätt vilket ger lidande, sjukdom och med det skenande samhällskostnaderna. Ett av många problem är de stora barngrupper, den höga ljudnivån och brister i ljudmiljön. Detta har för min del lett till en yrkesskada med hörselnedsättning och tinnitus som följd. Använder hörapparat och av olika anledningar som är knutna till arbetsmiljön så har tinnitusen eskalerat och hörsel försämras ytterligare. Det tvingar mig till deltidarbete och med det försämrade ekonomi och sämre framtida pension. Det är ett högt pris vi betalar för en arbetsmiljö som inte fungerar!

8.

Jag vill berätta om den sista arbetsplatsen jag arbetade på, den som fick mig att få nog efter bara fem år i yrket, fem år efter examination. Bara fem år efter att jag lade 3,5 år på en universitetsutbildning, som nu känns helt bortkastad.

På denna sista arbetsplats hade man mitt i terminen bestämt sig för att skola in nya ettåringar. Man får ju trots allt mer pengar för dem, och ekonomin var "ansträngd" enligt mina chefer. Detta betydde att småttingarna från ettårsavdelningen skulle flyttas över till mellanbarnsavdelningen, en avdelning inte alls anpassad för deras behov. Det fanns ingen plats för vila eller blöjbyten. Barnen sov bokstavligen ovanpå varandra i ett alldeles för litet rum med alldeles för lite luft. Vi fick sitta på golvet och klä på och byta blöjor på barnen. En gång var vi kort om personal och jag fick ta alla 18 blöjbyten själv, på rad. Vi hade 22 blöjbarn totalt, och ett skötbord.

En litet orolig barn blev precis överinskolat på vår avdelning. Efter bara ett par dagar blev hen lämnad själv. Hen var så rädd att hen skakade. Rädd för alla höga ljud. Rädd för att bli omkullknuffad av alla barn som sprang förbi. Rädd för de nya vuxna hen blev lämnad med som hen aldrig träffat förut. Rädd för att tryggheten återigen dragits upp med rötterna. Trots all stress och oro fångade jag upp barnet. Tog mig an hen, såg till att finnas där som en tröstande famn, mitt i stöket. Vi fattade tycke för varandra och under de nästa två veckorna började hen sakta komma ur sitt skal. Hen kunde komma till mig och gråta ut, eller få en lugn stund. På något sätt fick jag det att fungera, på något sätt fick jag en lugnande effekt på hen.

Plötsligt bestämde avdelningen att vi måste rotera barnen vid lunchdags. Man får inte sitta med samma barn under veckan. När vi skall prova detta, så sliter en annan pedagog upp barnet från platsen hen vill sätta sig vid, bredvid mig. Hen ropar och skriker. Får tårar i ögonen. Hen är rädd, igen. Jag vet inte vad jag ska göra. Jag försöker klämma fram att eftersom hen är så orolig kanske det är bäst att hen får sitta ett tag till med mig. Jag får nedslag direkt. Det är bestämt så här nu. Barnets tårar rinner. Hen förstår inte. Ingen förklarar för hen. Det finns ingen tid. Alla vuxna är stressade, arga och frustrerade. Ingen hinner något. De andra barnen skriker och kastar mat i protest. Ingenting känns bra.

Veckan efter säger jag upp mig. ”Det här kommer inte att sluta bra annars”, tänker jag. Månaderna efter lämnar jag yrket helt och sedermera skolar jag om mig till en helt ny karriär. Jag är inte stressad eller arg längre. Jag är chockad över att ha en chef som frågar hur jag mår, som ger mig utveckling och en bra lön. Som vill att jag ska bli det bästa jag kan. Som säger till mig att jag ska säga till om det är problem. De samtal jag hade med chefer som förskollärare handlade oftast bara om hur dåligt med pengar vi hade, och att det inte fanns tid med någonting.

Saker är bättre nu, för mig i alla fall.

Men jag tänker ofta på det lilla barnet, och alla de andra barnen som kommit i kläm på grund av människors girighet och omänsklighet. Hur länge ska vi behandla barnen som objekt vi kan tjäna pengar på? Hur långt ska det behöva gå?

Ni föräldrar som läser detta – snälla, sätt ned foten nu. Ordentligt. Era barn mår dåligt. Deras älskade pedagoger mår dåligt, de som bryr sig, de som engagera sig, de som finns där för era små, de som är deras trygghet medan ni arbetar.

Det är människor det handlar om. Det är liv det handlar om.

Det får vara slut nu.

9.

Jag vill berätta om den sista arbetsplatsen jag arbetade på, den som fick mig att få nog efter bara fem år i yrket, fem år efter examination. Bara fem år efter att jag lade 3,5 år på en universitetsutbildning, som nu känns helt bortkastad.

På denna sista arbetsplats hade man mitt i terminen bestämt sig för att skola in nya ettåringar. Man får ju trots allt mer pengar för dem, och ekonomin var "ansträngd" enligt mina chefer. Detta betydde att småttingarna från ettårsavdelningen skulle flyttas över till mellanbarnsavdelningen, en avdelning inte alls anpassad för deras behov. Det fanns ingen plats för vila eller blöjbyten. barnen sov bokstavligen ovanpå varandra i ett alldeles för litet rum med alldeles för lite luft. Vi fick sitta på golvet och klä på och byta blöjor på barnen. En gång var vi kort om personal och jag fick ta alla 18 blöjbyten själv, på rad. Vi hade 22 blöjbarn totalt, och ett skötbord.

En liten orolig flicka blev precis överinskolad på vår avdelning. Efter bara ett par dagar blev hon lämnad själv. Hon var så rädd att hon skakade. Rädd för alla höga ljud. Rädd för att bli omkullknuffad av alla barn som sprang förbi. Rädd för de nya vuxna hon blev lämnad med som hon aldrig träffat förut. Rädd för att hennes trygghet återigen dragits upp med rötterna. Trots all stress och oro fångade jag upp flickan. Tog mig an henne, såg till att finnas där som en tröstande famn, mitt i stöket. Vi fattade tycke för varandra och under de nästa två veckorna började hon sakta komma ur sitt skal. Hon kunde komma till mig och gråta ut, eller få en lugn stund. På något sätt fick jag det att fungera, på något sätt fick jag en lugnande effekt på henne.

Plötsligt bestämde avdelningen att vi måste rotera barnen vid lunchdags. Man får inte sitta med samma barn under veckan. När vi skall prova detta så sliter en annan pedagog upp flickan från platsen hon vill sätta sig vid, bredvid mig. Hon ropar och skriker. Får tårar i ögonen. Hon är rädd, igen. Jag vet inte vad jag ska göra. Jag försöker klämma fram att eftersom hon är så orolig kanske det är bäst att hon får sitta ett tag till med mig. Jag får nedslag direkt. Det är bestämt så här nu. Hennes tårar rinner. Hon förstår inte. Ingen förklarar för henne. Det finns ingen tid. Alla vuxna är stressade, arga och frustrerade. Ingen hinner något. De andra barnen skriker och kastar mat i protest. Ingenting känns bra.

Veckan efter säger jag upp mig. "Det här kommer inte att sluta bra annars", tänker jag. Månaderna efter lämnar jag yrket helt och sedermera skolar jag om mig till en helt ny karriär. Jag är inte stressad eller arg längre. Jag är chockad över att ha en chef som frågar hur jag mår, som ger mig utveckling och en bra lön. Som vill att jag ska bli det bästa jag kan. Som säger till mig att jag ska säga till om det är problem. De samtal jag hade med chefer som forskollärare handlade oftast bara om hur dåligt med pengar vi hade, och att det inte fanns tid med någonting.

Saker är bättre nu, för mig i alla fall.

Men jag tänker ofta på den lilla flickan, och alla de andra barnen som kommit i kläm på grund av människors girighet och omänsklighet. Hur länge ska vi behandla barnen som objekt vi kan tjäna pengar på? Hur långt ska det behöva gå?

Ni föräldrar som läser detta – snälla, sätt ned foten nu. Ordentligt. Era barn mår dåligt. Deras älskade pedagoger mår dåligt, de som bryr sig, de som engagera sig, de som finns där för era små, de som är deras trygghet medan ni arbetar.

Det är människor det handlar om. Det är liv det handlar om.

Det får vara slut nu.

Nykvarn

Förskollärare - Nykvarn

I vår kommun har vi en fungerande vikarieförmedling. Det är en person som börjar sitt arbete klockan 6.00 på morgonen. Dit ringer vi när vi behöver vikarier så ordnar hon det. Vi får alltid vikarier när vi anser att det behövs och det underlättar för oss på förskolan att slippa jaga vikarier då läget redan är pressat pga personalbrist.

Nyköping

Förskollärare — Nyköping

1.

I Nyköpings kommun är det brist på förskoleplatser och det börjar se riktigt akut ut. Vi har redan löst problemet med brist på platser tidigare, för ca 10 år sedan, med en paviljong (volym modul) Den tog kommunen bort för 1 år sedan, personal på den avdelningen fick snällt börja jobba på en annan förskola. Nu hotar kommunen oss med att ställa en ny paviljong på samma plats vid vår förskola. Fort ska det gå, helst ska den stå på plats i Januari/februari 2018. Klart detta oroar oss då det är även i Nyköping extrem brist på förskollärare och barnskötare. Vem ska jobba på denna paviljong?? Befintlig personal på övriga förskolan och utbildad personal in i våra befintliga arbetslag!?? Klart att vi önskar att kommunen kunde ha lite bättre framförhållning, det går ju att se i förväg hur många barn som föds! Det är flera ställen i kommunen som riskerar att få paviljonger. Har jobbat i paviljong tidigare och det är oerhört slitsamt och sorgligt att se allt sitt jobb försvinna när paviljongen sen ska bort. Bygg permanent!! Vi har för övrigt full fart på övriga avdelningar på förskolan, fulla grupper och barnen gör mycket långa dagar. 50 timmar i veckan för ett barn är mycket vanligt. Vi oroar oss mycket för att politikerna ska gå ut och lova mer timmar för barn till föräldralediga och arbetslösa. I Nyköping ha barnen rätt till tjugo timmar. Skulle det bli trettio till fyrtio timmar som i Stockholm vet jag inte hur det ska fungera. Det går ut över barnen och personalens mående. Politiker och kommuner vakna upp nu, det är allvarligt läge på dagens förskolor!

2.

Efter en termin med 10 överinskrivna barn så var arbetslaget helt slutkörda. Att flytta runt barn vid lunch och mellanmål var vardag. Vi hade svårt att göra annat än bara "släcka bränder". Att få till säkra raster blev ett gissel, allt för ofta var det för många barn per vuxen. En speciell dag jag minns var vi två ordinarie pedagoger på 27 barn. Inga vikarier. Jag fick jobba 10.5 timmar, min kollega som öppnat jobbade 9 timmar. Vi fick självklart hjälp så gott det gick från övriga avd men de hade också ont om folk.

Vi ringde hem 20 timmars barnen. En förälder ville gärna ha tillbaka de "missade" timmarna en annan dag. Då rann mina tårar pga stress och olust över hur vi skulle lösa dagen.

7 kollegor var sjuka eller vabbade den dagen, 1 vikarie fick vi tag på.

Och det var bara en dag...

3.

Stressen över att ständigt känna att man inte räcker till. Att aldrig veta hur mycket personal det blir idag. Att vi personal avlöser varandra i långtidssjukskrivningar pga stress. Det är vardag. Vi har en underbar chef som ställer upp och gör så mycket hon kan. Fixar vikarie när det finns att tillgå, hoppar in och diskar eller hjälper till på avdelningen. Men som det är nu är det inte hållbart och vi uppfyller inte vårt uppdrag. Planering och reflektion uteblir, även raster. Vi jobbar ofta övertid och får dagligen ändra i planerad verksamhet pga personalbrist. Att ständigt använda sig av orden vänta eller nej känns otroligt tråkigt och går emot vårt förhållningssätt.

Framtidshopp:

Jag vill vara den där glada, positiva och medforskande pedagogen som har tid och inte måste säga nej. Jag vill följa barnen i deras intressen och starta projekt. Jag vill ge barnen tid att få försöka själva. Jag vill även ha ork kvar när jag kommer hem från arbetet. Det är vad jag hoppas på i framtiden, för barnen och min skull.

4.

Under december sliter samtliga chefer i chefsgruppen med sin bemanning inför januari och terminsstart.

Man drar i samma vikarier. Många platser står tomma, inga klara besked finns att ge arbetslagen på förskolorna. Ett visst mått av hopplöshet. Man lirkar och drar i organisationen för att få ihop en bra verksamhet. Luckorna gäller främst utbildade förskollärare men även barnskötartjänsterna är svåra att fylla.

Vikariebristen, den där akuta "dag för dag" är det svåraste. Det finns ingen att ringa in.

Arbetslagen är fantastiska. De löser i stort sett varje dag. Och vi vet att de sliter. Vi försöker hjälpa så mycket vi kan. Även vi i chefsgruppen känner av deras stress och otillräcklighet.

Vi måste få in mer kompetent personal för att behålla kvaliteten i förskolan. Ökad status, lön och andra förmåner och en dräglig arbetsmiljö.

Det behövs ett omtag och en nystart. Så här kan det inte fortsätta.

5.

Blev färdig förskollärare för ett år sedan. Har under året hunnit fundera x antal gånger på att byta yrke! Älskar arbetet med barnen, men känner mig så ofta otillräcklig. Många är de nätter då jag legat sömnlös och funderat på vad sjutton jag gett mig in på. Oron gnager. Hur ska jag lyckas utföra mitt uppdrag?! Många barn/pedagog, stora barngrupper, kompetenta, men slitna kollegor, sjukskrivna studiekamrater. En läroplan som är svår att sträva upp till, och samtidigt ensam förskollärare.

Funderingar på om det är det här jag pluggat till i 3,5 år? Ångesten som uppstår. Dels av känslan av otillräcklighet och dels av känslan av att ha "kastat bort" 3,5 år av mitt liv. Funderar ofta på i vilka andra yrken jag kan ha nytta av en pedagogisk utbildning. Scrollar arbetsförmedlingen. Minns samtidigt ljusglimtarna med barnen och stänger ner telefonen.

Laddar för fullt för att skola in en i princip helt ny barngrupp under kommande veckor. Fick en ny barngrupp, "man måste vara flexibel", "barnen måste in innan den 15:e, då får vi pengar". . . Jo, tack. Organisation går före pedagogik och trygghet. Så är det alltid, i alla lägen. Tyvärr. Hoppas vi alla orkar och räcker till. Än ger jag inte upp men oron och ångesten finns där. Jag, liksom mina kollegor, är kompetenta, men låt oss för sjutton få chans att visa det också!

6.

Själv ute med 17 barn pga av personalbrist. En dag fick vi ringa hem alla 20 timmars barn, då vi stod 2 personal att ta hand om 27 barn. Jobbar på en avdelning som har plats för 20 barn, men vi har dagligen 30 barn på den avdelningen pga "missöde" i organisationen enligt överordnad. Vi har fått lösa situationen utan några extra resurser. Och detta är bara några exempel på hur vardagen på våran förskola ser ut!

7.

För stora barngrupper men för lite personal i en bedrövlig arbetsmiljö med hög ljudnivå och för mycket att göra vid sidan av att vara MED barnen. Känsla av otillräcklighet gnager i en dagligen. På gränsen till utbränd avslutade jag min tjänst i förskola och är nu istället i skolan.

8.

Jag har jobbat några år som utbildad förskollärare. Har redan haft kontakt med psykolog och kbt pga stress på jobbet. För stora barngrupper där barnens enskilda behov inte tillgodoses. Personal som är sjukskrivna, eftersom man inte orkar.

Jag undrar hur länge man orkar jobba inom förskolan? Pratad med flera av mina gamla klasskamrater från universitetet och ingen ser förskolläraryrket som något de kommer arbeta med en längre tid! Det är ju helt ofattbart, vad ska vi behöva göra för att få våra röster hörda?

9.

Jag älskar mitt jobb, jag älskar att arbeta med barnen och verkligen se hur det lyser i deras ögon när vi tillsammans upptäcker nya saker. Jag älskar att jobba tillsammans med mina kollegor som är glada och har ett driv framåt hela tiden, en vilja att lära nytt och testa, jag älskar att jobba som förskollärare! Men jag vet inte hur länge till jag orkar. Orkar med stressen. Stressen över att aldrig räcka till, att inte alla barn blir sedda. Stressen över att varje dag fundera hur vi ska lösa dagen då någon kollega är sjuk. Stressen över att jag själv är sjuk och sätter mina kollegor i klistret så de går på knäna. Stressen över att jag inte kan ge barnen en meningsfull dag så som jag vill. Stressen över att de barnen som behöver mig extra inte får det, att barn som är lugna inte får pedagogtid för att de aktiva barnen tar mer plats. Stressen att jag vill lära nytt, men hinner inte eller orkar inte. Stressen att veta att orken inte räcker till familjen där hemma. Känslan att inte räcka till någonstans kommer tyvärr bidra till att jag så småningom lämnar mitt yrke som förskollärare. Ett yrke jag brinner för! Jag hoppas jag orkar några år till, men just nu ser det mörkt ut.

Nynäshamn

Förskollärare — Nynäshamn

1.

Jag vill berätta om den kommunala förskola jag arbetade i sist. Jag skulle arbeta i en mindre grupp med 5 åringar men då många personal var sjuka blev jag en inhoppare istället på olika avdelningar då vi var två personal i gruppen. Jag jobbade minst tid och fick rollen som inhoppare. Har ofta känt att min kompetens inte tagits på allvar i förskolan. De chefer jag haft har inte gett mig förutsättningar att kunna använda min kunskap. Har även jobbat i skola och där har man värdesatt den mer och nyttjat min kompetens. Har utb i specialpedagogik och erfarenhet och i förskolan har det känt som man bara fokuserar på dokumentationen och reflektion hela tiden. Kan tycka att den förskola jag arbetade på inte utgick från barnens behov till stor del utan att man "bör" arbeta på ett visst sätt. Pga all frånvaron bland personalen fick ständigt refl möten och planeringar ställas in . Om de blev av var vi två personal på kanske 25 barn och var då ute , hände det då något stod man själv.

Kan hända att någon kissade på sig osv. Hände det med en till fick ju den vänta. Jag skulle påstå att reflektioner skulle gå före barnens säkerhet om och om igen. Avskydde dessa stunder och hade ont i magen. Vill ge barnen det dom behöver och finnas där för alla . Man känner sig alltid otillräcklig pga de stora barngrupperna. Som förskollärare har man det pedagogiska ansvaret heter det men jag måste säga att jag aldrig fått förutsättningarna att kunna fullfölja det uppdraget av de chefer jag haft . Önskat tydlighet med uppdraget men mycket har ju skett spontant och utan att man hunnit reflektera. Blev mycket att nä nu får alla gå ut för den är borta ..den är på möte osv. I skolan är pedagogerna där när eleverna ska ha

sin undervisning men i förskolan är det tvärtom , då ska det vara möte, planering osv. Tycker cheferna får lägga upp det annorlunda. Det får inte gå ut över barnen ! De ska ha sin personal.

2.

En termin gick utan att vi hade gemensam reflektion i arbetslaget. Tre stycken av mina fem närmaste kollegor har haft någon form utmattningsproblematik och varit deltid- eller heltidssjukskrivna under en eller flera perioder under sin tid i förskolan. Vi har haft vikariestopp och hjälpts åt mellan avdelningar. Kollegor som kämpar och sliter och vänder ut och in på sig själva för att räcka till. Man vet aldrig hur en dag ser ut. Lämna kollegan ensam med en alldeles för stor barngrupp för att täcka upp för att alla överhuvudtaget ska få sin välbehövliga rast, för några pauser under dagarna är det inte tal om. Jag är glad om jag hinner fram och tillbaka till skrivaren någon gång ibland. Vilket är vansinnigt. Jag känner många dagar att jag inte kan uppfylla mitt uppdrag, jag ska vara ansvarig för att det bedrivs en kvalitativ verksamhet, som dokumenteras, reflekteras kring och utvärderas. Där vi ska se alla barn och lyssna och stimulera deras hundra språk, där alla barn och pedagoger ska få vara sina bästa jag. Men vi är glada när vi "klarar dagarna"...

Nynäshamn förskollärare

Förskollärare — Nynäshamn

Den här terminen har vi fått höra att ekonomin är väldigt dålig. Sista veckorna har vi alla fått jobba över flera gånger i veckan. Vi får i yttersta nödfall ta in vikarie, men det är jobba över vi ska göra i första hand. Vilket sliter enormt på de pedagoger som är på plats. Vi kämpar oss dit fast vi egentligen borde vara hemma sjuka, men vi får ångest av att lämna våra kollegor i sticket.

Vi ska alltid oavsett hur situationen ser ut vara professionella och inte berätta att vi går på knäna för föräldrarna. Även om de frågar ska vi med ett leende säga att vi klarar oss fint och det är inga problem alls.

En dag när jag kom till jobbet så sa personen som hade öppnat "Titta i pärmen vi måste lösa det. Det är kaos!" Jag tittar i pärmen där personalens tider och frånvaro finns och inser att 6 personal är borta. Vi är 12 i vanliga fall. Vi hade lyckats få en vikarie då vi redan dagen innan sett att de nog skulle bli kris. 2 av personalen som redan hade kommit tidigare än ordinarie tid skulle sluta 13.00.

Men den här dagen hade vi tur! Flera barn blev lediga och sjuka så vi kom bara upp i 43 barn. Så genom att personalen jobbade över så klarade vi även denna dag, men med nöd och näppe.

När jag kommer hem är jag så trött, frustrerad och känner att jag börjar bli mer och mer sliten, fast jag bara hunnit jobba som förskollärare i 1,5 år. Jag funderar över vad jag kan göra istället för att jobba i förskola för jag står inte för det förskolan är nu. När jag vaknar på lördagsmorgonen är jag helt slut och vill bara sova fast jag sovit 10 timmar och vaknade av mig själv. För trött för att vara en glad och engagerad mamma och sambo. För trött för att ens orka tänka på nåt annat än hur nästa vecka ska bli och hur jag ska orka jobba över som den senaste tiden.

Politikerna behöver vakna och inse att barnen är vår framtid. Vi behöver ge dem den bästa starten på livet vi kan och de är inte det vi gör nu!

Nässjö

Förskollärare - Nässjö

1.

Jag skriver både som förskollärare och vårdnadshavare. I augusti valde jag att börja ett nytt arbete som förskollärare och fick då även inblick i kommunen som min dotter själv går på förskola inom. Det visade sig inte vara så bra som kommunen gav sken av. Tillfälliga lösningar på lokaler blir permanenta i ett mindre samhälle som politiker inte vill lägga några resurser på. Ingen barngrupp oavsett ålder har under 15 barn totalt. Min dotter på 5 år gick tillsammans med 23 andra barn under hösten. Nog tyckte vi lokalen var i minsta laget, men att det bara var 3,34 kvm per barn så börjar man undra vad som gått fel. Dessutom en toalett på alla dessa barn och skulle man göra ett toalettbesök snabbt så kunde man få gå ned i källaren på en toalett där, men som många vet räcker inte pedagogerna till. Detta resulterade i en höst med en ledsen dotter om kvällarna, det är för mycket ljud säger hon. Vågar inte gå på toaletten, sa hon. Det blev problem med magen i form av förstoppning. Vi fick hitta på diverse lösningar i hemmet som belöning skåp när dottern gjort nummer två. Sedan kom ryktet fler barn på intåg. 29 barn i denna lokal. En förälder drog igång med Bygg och Miljö om bristerna i lokalen så nu ska det återigen bli en tillfällig lösning. Barnen ska få en lokal i källaren och delas upp i tre grupper under dagen vid vissa tillfällen samt få en pedagog till. Ingen vet dock hur mycket procent den nya pedagogen får, när och hur barngruppen ska delas upp. Jag är imponerad av att pedagogerna orkar att ha det så här, men tacksam att de stannar för mitt barn tycker om dem så mycket. Självsade jag upp mig sista oktober i denna kommun och återvände till den kommun där jag tidigare arbetade för där är barngrupperna mindre.

2.

Sjukskriven förskollärare sedan 1 år tillbaka för utmattningssyndrom och stress. Har min son på förskolan klockan 9-15.30 mån-fre. Händer många mornar när jag lämnar min son att en

ensam personal sitter med 10-12 barn i åldrarna 1-3 år. Jag har rätt att lämna mitt barn men mitt mammahjärta och samvete skriker att jag ska ta med mitt barn hem igen.

Orsa

Förskollärare — Orsa

Jobbar på en avdelning med åldrarna 1-5. Antalet barn är inte så farligt just nu (16 st) men på grund av att det slås ut på ett år så kan det betyda att det blir att vi får extra barn till våren. Det är ett medeltal som gäller. Nu har vi en barngrupp som kräver mycket extra av oss pedagoger bland annat barn med speciella behov. När pedagogerna gått på knäna i flera år så ser jag som ny att de orkar inte kämpa mer. Det finns ingen motivation att göra det där extra som behövs i denna barngrupp för att verksamheten ska bli trygg och lärorik. De barn som behöver extra stöd får det inte och pga personalens motivationsbrist/tidsbrist skrivs det inte tillbud, vilket i sin tur gör att chefen inte vet vad som händer. Hur ska vi kunna få förutsättningarna från chefen om vi inte visar vad som händer och kartlägger händelser? Det blir en ond cirkel. För utan att påvisa vad som händer i verksamheten så får vi personal inte någon hjälp eller stöd. Får vi hjälp och stöd kan vi se var det brister någonstans. Är det barnantalet? Sammansättning av barngrupp? Rutiner/struktur? Förhållningssätt? Mycket fri lek? Lite fri lek? Barnens delaktighet? osv... På grund av arbetslaget jobbar jag konstant i motvind då mitt driv att utvecklas som person samt utveckla verksamheten ses som en belastning istället för en fördel/inspiration. Jag har därför valt att byta arbetsplats för att inte dras ner i samma mörka håll. Jag ser otrygga barn och de blir mer och mer utåtagerande, fler vårdnadshavare uttrycker oro för deras barns beteenden och jag kan inte göra mer än vad jag gjort. Men tyvärr sliter det på mig mer än jag orkar med. Detta är resultatet av många års kämpande av mina kollegor att de inte orkar kämpa mer, de väntar nu bara ut pensionen. Jag kämpar vidare på annat ställe, förhoppningsvis många år framöver.

Oskarshamn

Förskollärare — Oskarshamn

Hinner inte skriva så mycket just nu, men vill lyfta det jag tycker är viktigast. Har jobbat som förskollärare i nästan 40 år. Har påpekat missförhållanden till ledningen, politiker, facket ett flertal gånger. Det händer ingenting! Man får inget stöd överhuvudtaget! Ledningen sätter bara käppar i hjulet om man vill försöka ta tag i problemen, förändra eller förbättra. De barnskötare och förskollärare som halkat på ett bananskal och blivit chefer glömmer väldigt fort hur det var att jobba på golvet. Tyvärr!

Det stod i Expressen att en förskollärare hade känt sig tvungen att ljuga för föräldrarna hur det egentligen var på förskolan. Jag har aldrig ljugit, men jag förstår hur hon känner. Jag har däremot - som jag skrev - försökt lyfta ev brister och problem med ledningen men som sagt så har det aldrig lett till någon förändring. Däremot har det känts mer som att man är lite "besvärlig" om man kommer med problem. 99 % av ledningen lever inte i verkligheten och vet inte hur det fungerar/ inte fungerar i verksamheten, eller så blundar de och är i sin tur "rädda" för sina chefer. Det är ett stort problem!

Partille

Förskollärare — Partille

1.

En vanlig dag på jobbet kliver jag in genom dörren. Det första jag möts av är tavlan i hallen där det står att flera kollegor är sjuka. Efter varje kollegas namn står det antingen nya vikariers namn eller ett frågetecken, vilket betyder att det inte finns någon att få tag i. Stressen börjar direkt och hjärnan går på högvarv - ingen planering idag heller och hur löser vi situationen under dagen? Samtidigt som dessa tankar snurrar kommer föräldrar och lämnar sina barn och självklart klistras det professionella leendet och bemötandet på. Men hur ska vi lösa dagen? Vem hjälper mig med mina 18 barn till frukost? Stress och oro. Barn fortsätter komma och som tur är kan lokalvårdaren komma in och hjälpa till under frukosten och fram tills nästa kollega ska komma kl 9. Vi löser frukosten och klockan 9 kommer kollegan och ytterligare 2 barn. Vi är nu 20 barn på två personal. Hur gör vi med raster? Vem hjälper min kollega när jag går hem kl 14 eller måste jag jobba över? Det här är en vardag på förskolan. Stress, oro, pusslande och fokus på så mycket annat än våra barn. Minska barngrupperna nu! Se till att vi får de resurser som krävs att bedriva en bra verksamhet för alla barn och pedagoger!

2.

För många barn i gruppen på yngrebarnsavdelning, varav 1 barn har diabetes, typ 1. Ansvaret för detta har lagts på oss lärare och vi har enbart fått 1 timmes information kring sjukdomen. Sedan oktober 2017 har vi haft 3 olika resurspersoner på avdelningen som ska stötta, men det har bara blivit en stress då vi hela tiden får lära upp personen i fråga och skapa nya relationer. Utöver det är arbetsmiljön fruktansvärd. Ljudnivån är hög och arbetsbelastningen är hög då personal på de andra avdelningarna på förskolan har väldigt mycket sjukfrånvaro och tar ut vård av barn. Kollegor som uttryckt att de inte orkar med jobbet och tar då ut vab. Då måste vi ställa upp och täcka upp och jobba över för annan personals frånvaro och antas att lösa situationen. Många gånger står vi även utan vikarier.

3.

Vad har ni gjort idag? Vad fick ni lära er? Relevanta frågor tycker jag som borde vara de mest självklara i en verksamhet som förskolan. Vad får barn lära sig i dagens förskola? I en verksamhet som haft samma grundbemanning i årtionden trots att både barngrupperna och arbetsuppgifterna ökat år efter år.

Mitt svar på frågan om vad barn lär sig är: att vänta. Vänta på sin tur. Vänta medan fröken är upptagen med konflikter. Vänta tills det vid matbordet efter 10 minuter äntligen blir ens tur att tala. Vänta tills någon av de två toaletterna blir lediga. Vänta på att få bli torkad då ingen hör att jag ropar. Vänta tills lekrummet blir ledigt. Vänta i kö på att få tvätta händerna. Vänta tills en gunga blir ledig. Vänta på att få sin pärlplatta struken. Vänta på att få gå hem.

Barn behöver mötas där de befinner sig här och nu, innan den nyfikna lågan släcks - något som vi i förskolan idag inte kan tillgodose. Detta måste få ändring på nu!

4.

Jag tog förskolläraryxamen förra året och var förväntansfull. Men det blev inte som jag hade förväntat mig, trots att jag sett verkligheten från tidigare arbeten som vikarie. Upp emot 25 barn i åldern 1-3, varav mer än hälften inskolningar. Inom loppet av några veckor kom alla dessa ettåringar till oss för att påbörja sin inskolning. Utöver att finnas till för de nya barnen, föräldrar och de gamla barnen, skulle alla andra uppgifter göras. Det gick inte ihop. Vi pedagoger mådde inte bättre av att knappt hinna gå på toaletten, äta mat eller dricka vatten. Snart vänder det tänkte jag och försökte hålla ut. När en kollega i personalrummet frågade om vem som skulle ta den sista inskolningen brast det. Jag orkar inte sa jag. Tårarna började rinna längs kinderna. Jag hade då jobbat i ungefär två månader. Nu när jag skriver detta är barnen trygga och trivs. Vi har egentligen gjort och gör ett så himla bra jobb, vi har kämpat och kämpar fortfarande. Men ändå känner jag att vi inte kan leva upp till vårt uppdrag. Vi ges inte förutsättningar att skapa den pedagogiska verksamhet som beskrivs i läroplanen. Det känns så tråkigt att inte fullt ut kunna använda sig av det man lärde sig under 3,5 år. Känslan av att inte hinna med sitt uppdrag tär på passionen för yrket, som var så mycket starkare för ett halvår sedan. Tänk då om några år :(

5.

Långtidssjukskriven pga stress

6.

Jag har jobbat i förskolan i 6 år nu och undrar hur länge till jag orkar.. har dessutom mestadels jobbat deltid och undrar verkligen hur man orkar jobba heltid i detta yrke.

Det mest slitsamma är förväntan på att vara hjälpsam, flexibel (tex med att arbeta över, täcka upp för kollegor som är sjuka/vabbar). Även alla arbetsuppgifter som vi får göra extra utöver arbetet med barnen är stressigt. såsom städa, hjälpa kokerskan, ringa vikarie, åtgärda problem som dyker upp i utemiljö/innemiljö samt ringa samtal och maila olika instanser om detta osv

osv.. Det tar så mycket tid och energi som istället ska läggas på barnen!

Jag jobbar på en yngrebarnsavdelning med 16 barn i åldrarna 1-4 år. De dagar vi ”råkar” vara 10-12 barn pga sjukdom, känner jag att man hinner återhämta sig och får en skjuts i yrkesrollen då man hinner se varje barn och ha ro att sitta ner och läsa, leka, jobba med temaarbete på ett helt annat sätt! Så storlek på barngruppen spelar så stor roll för förskolan kvaliteten.

7.

På min småbarnsavdelning har vi försökt få till att barnantalet (15 stycken 1-2 åringar på 3 pedagoger) måste minska pga miljön. två rum och en hall har vi att disponera och då är det ena matsal och det andra sovsal, alltså måste allt vara mobilt eftersom vi vill kunna ha pedagogisk verksamhet också och inte bara äta och sova. När barnen sover har de alltså bara det andra rummet att vara i, och blöjrummet ligger dessutom i anslutning till sovrummet så vi måste gå igenom en annan avdelning för att komma runt. När personer från kommunen kommit för att kolla på lokalerna motiverar de storleken med att antal kvadratmeter per barn följer restriktionerna, men det som inte framkommer då är att vår hall innefattas. Tro mig, vi har försökt att nyttja även denna miljö, men när inga förändringar fungerar efter ett antal ommöbleringar så börjar man känna uppgivenhet. Chefen tog eget initiativ ett år och drog ner på barnantalet, men i efterhand visade det sig att det var en kortsiktig lösning och vi fick höra att vi hade gått back jättemycket och det fick vi ju såklart lida för i efterhand rent ekonomiskt.

Piteå

Piteå — Förskollärare

En förskollärares vardag.

Börjar jobba kl 06.00. När jag kommer till jobbet kl 05.50 står 2 barn med föräldrar utanför och väntar. Låser upp tänder lamporna får av mig jackan. Tvååringen gråter hysteriskt när mamma åker. Tröstar. Sen kommer nästa och nästa. 4 småbarn kl 06:15. Olle har sovit dåligt i natt, säger pappa han är trött och snoret rinner. Ni får ringa om han blir dålig. Telefonen ringer. Karin som skulle börja jobba kl 07.00 är sjuk. Måste fixa vikarie. Gråtande barn i famnen in i dataprogrammet, önska vikarie och hoppas för guds skull att det finns någon. (Det fanns ju ingen igår) Det luktar bajs. Byta blöja och vad gör de andra under tiden? Någon gråter, vad hände? Barnen ramlar in en efter en. Morgontrötta, behöver en famn. 6 30 nästa personal kommer. Bråk i byggrummet rusar dit och upptäcker att jag fortfarande har ytterskorna på. Köksan kommer in lite surmulen, varför har du inte skrivit någon matlista. Förlåt jag har inte hunnit. Diskuterar med kollegan, hur ska vi pussla med personalen idag om vi inte får vikarie. Där försvann min planeringstid. Igen! Dagen löper på, inga raster förutom

lunchrasten. Det finns inget utrymme för att någon ska gå ifrån och ta en rast. Det finns inget utrymme för att vi ska kunna fullfölja vårt uppdrag. Det finns inget utrymme för att trösta och gå ifrån med ett barn som behöver en famn och lugn och ro. Vi är så trötta när arbetsdagen är slut, de flesta av oss funderar allvarligt på att söka andra jobb, och många lämnar yrket. Det yrke som vi valde för att vi hade ambitioner och drömmar om att göra skillnad för barnen. Eftersom vi inte får de förutsättningar som krävs för att fullfölja vårt uppdrag är stressen en ständig följeslagare. Vilken annan yrkesgrupp får inte förutsättningarna som krävs för att klara sitt uppdrag.

Förutsättningarna är: mindre barngrupper, högre personaltäthet, en stabil vikariebank.

Vi orkar inte!!! Barnen orkar inte, de har ingen möjlighet till lugn och ro!!

Fundera på varför ohälsotalen är så höga bland förskolans personal.

Utan förskola stannar Sverige!!!

Robertsfors

Förskollärare — Robertsfors

Upplevde en enorm stress när jag började arbeta efter examen. Det saknades personal dagligen och flera gånger var jag ensam i en stor barngrupp med över 15 barn som jag precis bara hade lärt mig namnet på. Vi hade även barn med särskilda behov. Jag hade aldrig tid att gå iväg för att planera. Blev sjukskriven efter några veckor på grund av min graviditet men har haft ångest i över 1 års tid över att återvända.

Ronneby

Förskollärare — Ronneby

Utbränd och tillbaka på jobbet igen. Vet inte hur jag ska orka.

Ångest över jobbet, tänk om jag blir sjukskriven igen.

Barngrupperna bara blir större och större. Barnen mår dåligt av den bullriga miljön och brist på pedagoger. Märkt att mer och mer barn är stressade och utåtagerande. Vi hinner inte med att se alla barn under dagen med en grupp på 18 barn. Flera barn har särskilda behov. många kollegor har gått in i väggen. ensam förskollärare på min avdelning. Mer och mer dokumentation läggs på oss. Det knäcker oss. Jag vill byta yrke nu.

Sala

Barnskötare — Sala

Jag är barnskötare och jobbar på en liten förskola på landsbygden, har snart jobbat i 30 år. Jag känner att orken tryter mer och mer och engagemanget blir allt mindre. Vi har 21 barn 3-5 år och är 3 heltider på det. Det som förändrats de senaste åren är att vi har/får många barn som är i behov av särskilt stöd samt att barnens vistelsetid blir längre och längre, detta gör att vi ped blir mer och mer nerkörda. Jag känner inte att vi har stöd av vår chef och att hon lyssnar när vi säger att vi inte kan ta emot fler barn. Kontentan av detta blir att samarbetet med den andra avdelningen blir sämre just för att vi inte orkar och inte får tid att prata med varandra. För chefen är det viktigast att budgeten är i balans och att allt ser bra ut utåt, det är viktigare att planer finns än att vi pratat igenom hur de ska fungera. Vi får se hur länge det här funkar.

Salem

Förskollärare — Salem

1.

Vi hade nyligen planeringsdag, en dag där man ska få möjlighet att få planera sin verksamhet för terminen. Vi bad cheferna ifall vi kunde få vara på våra egna förskolor. Vi fick då svar: "NEJ! Vi har dåliga erfarenheter kring att pedagoger är på sina egna förskolor för då gör de andra saker istället". Här ville vi få en möjlighet till att verkligen sätta oss in i att göra en grovplanering för terminen, få möjlighet till att förbättra våra miljöer, miljöer som ska kunna utveckla barnen. Men nej, tydligen så är vi opålitliga och inte kommer utföra våra uppgifter. Våra chefer litar inte på oss, hur ska vi då kunna lita på dem?

Cheferna ger oss mer och mer arbetsuppgifter som inte ingår i våra arbetsuppgifter; som exempel jag studerade inte till förskollärare för att ta reda på gigabyte på våra router.

När ska jag kunna vara den engagerade och lekfulla förskolläraren som barnen känner sig trygga med när jag sällan kan sitta på golvet och få vara här och nu? Få se barnens glädje i ögonen eller få höra deras skratt som kommer ända ner från tårna när man busar med dem? När kommer jag vakna upp en dag då jag studsar upp från sängen och ser fram emot dagen, utan att min första tanke är: "Kommer jag se alla barn idag?" eller "Jag måste kolla upp gigabyte på routern idag och sedan ringa chefen, som inte litar på mig...."

2.

Jag har jobbat som förskollärare i ett år nu tog examen januari 2017. Jag gick in i yrket med en glöd att få jobba med det som jag älskar och tycker är roligt men känner nu redan efter ett år att krafterna håller på att ta slut. Detta på grund av känslan att inte räckta till, att inte kunna genomföra de arbetsuppgifter som krävs av cheferna. Nästan varje dag när jag kommer hem från jobbet har jag en klump i magen, en klump i magen över att jag inte haft tiden att kunnat sett och bekräftat varje barn. En klump i magen över att jag inte hunnit planera och reflektera eller en klump i magen för att jag i all stress glömt bort att meddela om viktiga saker. Vissa dagar hinner jag knappt gå på toaletten för att tempot är så högt och planeringstid finns oftast inte på kartan. Har redan varit hos hälsovården för sömnsvårigheter, oro och ångest och på fredagskvällen är jag så utmattad att jag somnar redan vid halv åtta. Går redan i funderingar om vad jag kan syssla med annars om jag inte jobbar som förskollärare för jag vet att min kropp inte kommer att orka detta så länge till. Vilket känns som en stor sorg för mig eftersom det är det här jag egentligen vill jobba med! Men förskolan i dagens läge känns som ett sjunkande skepp.

Sandviken

Förskollärare — Sandviken

1.

Jag läste någonstans om tecken på hur du vet om du är stressad. Jag känner mig inte stressad men jag uppfyllde tydligen 9 av 10 av dessa symptom när jag läste denna test... Och då blir jag ju så klart orolig. Jag har exempelvis svårt att sova, jag har mag- och tarmproblem, jag har nyligen blivit diagnostiserad psoriasis, jag har ledbesvär, jag tänker på jobbet när jag är ledig och jag har återkommande huvudvärk. Med mera med mera...

Varför har vi som jobbar inom en av de viktigaste yrkeskategorierna så dåliga förutsättningar? Personalen orkar till slut inte och det är inte hållbart! Jag älskar detta yrke och vill inte lämna det! Nu behöver vi tillföra resurser till förskolan!

2.

Mellanmål-ångest!

På våra 2 yngre-avdelningar är det ganska vanligt att vi har 13–14 barn kvar till mellis. Det innebär att jag sitter med 6st barn och min kollega sitter med 7 st barn runt sitt bord när vi äter. Om ett barn behöver hjälp på toaletten lämnas man själv med resten av barngruppen. Åldern på barnen är 1-3 år.

Nu har det bestämts i kommunen att ta in fler barn (för att spara pengar). Då kommer vi totalt sett få 17 st 1-3 åringar hos oss, istället för 16 st. Det har även bestämts att man ska ge fler barn plats i kommunen genom att ge 15h barnen tiderna 8-11 eller 13-16. Detta för att 2 barn ska dela på 1 plats.

Min uträkning:

Då 15h barnen även får äta mellis + att vi kommer få ytterligare en plats kan det innebära 3 barn till under mellis.

$13+3=16$ ($14+3=17$, vissa dagar)

Jag har svårt att se hur vi ska få plats med 8 barn vid varje bord och hur vi ska hinna hjälpa de barn som behöver ha hjälp, se de som behöver bli sedda (vilket är alla), ha de goda pedagogiska samtalen där vi spinner vidare på barnens intressen och idéer. Jag ser även att barns möjlighet till att få prova själv, kommer försakats pga. stressade pedagoger. Varför ska det behöva vara så här, när det kunde vara så bra? Jag har jobbat med pedagoger med så fina förhållningssätt, som vrider och vänder på sig, kämpar för verksamhetens bästa. Men i och med att förutsättningarna bara blir sämre och sämre så slocknar eldsjälarna en efter en.

Ja, det var min berättelse.

3.

På min förskola hinner vi inte vara med barnen så som vi skulle vilja. Yrket som förskollärare är inte längre ett pedagogiskt yrke utan snarare en blandning av flera andra som administratör, polis och vårdare. Arbetsdagen börjar med en klump i magen innan jag ens öppnat dörren. Hur många är sjuka av personalen idag? Kommer vi kunna få tag på en vikarie? Det visar sig att min kollega är hemma idag och då börjar det administrativa arbetet med att pussla och planera om skiften och byta med varandra. Barngrupperna behöver kanske stuvras om så att jag klarar att gå kort och jobba ensam under mellanmålet, med lite tur och med Guds hjälp så kanske det går utan att någon blir biten. Sedan ska vikarie beställas och efter en timme kommer sms det finns ingen vikarie idag!

Allt detta måste lösas över huvudet på 16 stycken uppmärksamhetssökande 1-3 åringar. Ojdå! Nu är klockan för mycket för att hinna ut på förmiddagen med alla 16 barn. Då får en grupp stanna inne idag och missar utevistelsen. Det skär i hjärtat att se dessa barn i ögonen och känna sig som en svikare som trots allt jobbar så hårt jag bara kan för att göra det bästa jag kan för barnen. Det finns så många sagor som jag skulle vilja berätta, roliga experiment att göra, kojor att bygga och lekar att leka. Det får väl bli en annan gång kanske, när jag får tid...

4.

Den där känslan när ens eget barn börjar bli sjuk... "Nej inte nu! Jag måste jobba!"
Veckan som nyss tog slut var vi 3.5 pedagoger kort på min förskola. Avslag på vikarier.

Natten till torsdag låg mitt barn och grät för att örat gjorde så ont. Då kom den där känslan igen. Snabbt i med Alvedon och nässpray samtidigt som jag höll tummarna för att vi skulle hinna mota öronvärken så pass att jag kunde jobba på torsdagen. Hur sjukt är det egentligen? "Vänta tills nästa vecka med att bli sjuk är du snäll så det finns mer personal på mammas jobb...!"

På torsdag morgon är barnet piggt, klagar bara lite grann vid tryck på örat och ingen feber. Förkyld, absolut men lite förkylning kan man ju leva med. Kanon! Lämnar på förskolan och informerar personalen om nattens värk. "Ring om hen inte orkar" säger jag, men hoppas att det inte ska behövas för då sätter jag kollegorna i en riktig rävsax.

Kommer till jobbet och inser att många av barnen på förskolan också är sjuka. Andas ut och tänker nästa sjuka tanke: "vilken tur att influensan härjar, nu klarar vi av dagen! Vi behöver inte ens vikarier längre".

Det är inte chefen som sätter press på mig, inte heller kollegorna, det är jag själv som ständigt brottas med dåligt samvete. Dåligt samvete för att jag lämnar mina barn på förskolan och chansar på att de orkar, fast de kanske egentligen skulle ha varit hemma och vilat vid förkylning/sjukdom kontra det dåliga samvete jag får för vilken sits jag sätter kollegorna i när jag väl är hemma och vabbar. För jag vet hur det är att jobba när det fattas personal och inga vikarier finns tillgängliga alltför väl.

5.

Hej,

Först och främst vill jag tacka er hjältar som startat #pressatläge, det var på tiden att det gjordes, tack!

Jag klev ut som nyexad förskollärare för 2 år sedan, med energi och stora förhoppningar och planer på hur jag skulle göra lärandet roligt. Nu, 2 år senare är energin slut och jag funderar dagligen på om det är detta yrke jag vill fortsätta med. Barngrupperna är alldeles för stora som de redan är och som om det inte vore nog så har kommunen bestämt att två 15-timmars barn ska dela på 1 heltidsplats. Vilket betyder att det blir fler barn kvar på eftermiddagen när personal går hem. Orkar snart inte mer...

Mvh trött förskollärare

6.

Jag upplever stress, då tiden inte räcker till, samt att det inte finns vikarier. När det inte finns vikarier tas våran gruppresurs till det istället. 15h barnen har det blivit en hastig ändring med pga platsbrist i kommunen, så 2 barn delar på 1 plats. Alltså ett barn kommer 8-11 sen nästa

13-16 detta innebär att vi inte fyller tiden med personal på eftermiddagarna. Man blir otillräcklig! Vi skriver tillbud nästan varje dag pga händelser som gör oss stressade och otillräckliga!

7.

Den där känslan när ens eget barn börjar bli sjuk... "Nej inte nu! Jag måste jobba!"

Veckan som nyss tog slut var vi 3.5 pedagoger kort på min förskola. Avslag på vikarier.

Natten till torsdag låg mitt barn och grät för att örat gjorde så ont. Då kom den där känslan... igen. Snabbt i med Alvedon och nässpray samtidigt som jag höll tummarna för att vi skulle hinna mota öronvärken så pass att jag kunde jobba på torsdagen. (Hur sjukt är det egentligen? "Vänta tills nästa vecka med att bli sjuk är du snäll så det finns mer personal på mammas jobb...!")

På torsdag morgon är barnet piggt, klagar bara lite grann vid tryck på örat och ingen feber. Förkyld-absolut men lite förkylning kan man ju leva med. Kanon! Lämnar på förskolan och informerar personalen om nattens värk. "Ring om han inte orkar" säger jag men hoppas att det inte ska behövas för då sätter jag kollegorna i en riktig rävsax.

Kommer till jobbet och inser att många av barnen på förskolan också är sjuka. Andas ut och tänker nästa sjuka tanke: "vilken tur att influensan härjar, nu klarar vi av dagen! Vi behöver inte ens vikarier längre."

Det är inte chefen som sätter press på mig, inte heller kollegorna, det är jag själv som ständigt brottas med dåligt samvete. Dåligt samvete för att jag lämnar mina barn på förskolan och chansar på att de orkar fast de kanske egentligen skulle ha varit hemma och vilat vid förkylning/sjukdom kontra det dåliga samvete jag får för vilken sits jag sätter kollegorna i när jag väl är hemma och vabbar. För jag vet hur det är att jobba när det fattas personal och inga vikarier finns tillgängliga.... alltför väl.

Sigtuna

Förskollärare — Sigstuna

1.

Jobbat sedan 1979, det blir värre för var dag! Utmattning vid två tillfällen! Vill gärna gå i pension NU men det är för tidigt! Sömlösa nätter, ständigt trött!

2.

På 90-talet arbetade jag på en småbarnsavdelning 1-3 år! 15 barn på 2 personer. Omänskligt för dessa små och frustrerande för mig som pedagog!! Nu är det ännu värre!

I Sigtuna kommun är det 15 1-åringar i grupperna! Och många fler i de högre åldrarna! Egentligen hjälper det inte med fler vuxna! Barnantalet i grupperna måste ner! Den höga ljudnivån skadar också! Och så många bakterier!

Skellefteå

Förskollärare — Skellefteå

1.

Det är så tydligt, tycker jag, när barnantalet på plats är för stort. Vi har 17 barn inskrivna på vår förskola. När antalet överskrider 13 barn ser man direkt hur det liksom blir för ”trångt”! Hur man än delar upp gruppen, så blir det under den dagen så mycket mer konflikter än de dagar vi har färre än 13 barn! Några av barnen blir också så mycket mer högljudda och gör sitt bästa för att hela tiden få uppmärksamhet från pedagogerna. Det är så tydligt att våra lokaler och personalstyrka(3,0)inte lämpar sig för fler än ca 13 barn i åldrarna 1-3 år! Så för barnens och för oss som jobbar i förskolans skull, minska barngrupperna!!!

2.

Kom just hem från jobbet och har landat i soffan. Min älskade femåring vill berätta om allt roligt hon hittat på idag på förskolan och glada lillasyster på två år vill sitta i mitt knä och mysa, men jag orkar inte. Jag vill bara vara ifred, ha tystnad och ladda om batterierna. Jag orkar inte med mina egna barn.

Snart ska middagen lagas, bordet ska torkas och disken ska tas bort. Allt det här har jag redan gjort idag, frukost, lunch och mellis.

15 barn 1-3 år fick gröt och smörgås till frukost, eller några ville ha fil.. Fyra har olika typer av specialkost. Då var vi två vuxna. Till lunch var det 17 barn, en pedagog med 6 stora och de två andra delade upp 11 av de mindre vid två bord. Alla ska ha mat, dricka och en smörgås. När de första ätit upp och vill ha mer har jag inte ens hunnit sätta mig ner med min egen tallrik. Sen 14 barn till mellanmål och då var vi återigen bara två vuxna. Andra brukar skämtsamt säga ”jag förstår inte hur ni gör, jag hinner knappt med mina egna två barn”. Man ler och skrattar till svar, fast innerst inne vet man inte själv hur man lyckas få ihop det. Dag efter dag. Man slår knut på sig själv helt enkelt.

Imorgon ska kollegan vara hemma med sjukt barn, vi fick återigen avslag på ansökan av vikarie. Det finns ingen och jag gick hem från jobbet utan att veta om eller hur det kommer lösa sig imorgon.

Vi får ingen hjälp, hur mycket och hur högt vi än skriker. Vi går till jobbet och gör vårt bästa, men det börjar kännas i både kroppen och själen nu 8 år efter examen. Då var jag så full av inspiration, engagemang och jag ville ge barnen de bästa förutsättningarna.. Nu vill jag bara vila. Känna att det finns kraft till annat än jobbet. Jag vill sitta med mina barn och leka, orka lyssna på vad de har att berätta.

Ska man inte orka mer än 8 år i yrket? Vi pratar ofta om vad vi ska göra sen, för det är ohållbart att jobba inom förskolan till pensionen, det kommer vi ju aldrig orka.

Det är dags för förändring nu! Laga grunden som håller på att falla sönder framför ögonen på oss! Vi orkar inte mer och barnen förtjänar bättre!

Skövde

Förskollärare — Skövde

1.

Alldeles för stora barngrupper, ansvar utanför förskollärare-arbetet, som tex inköp som tar mycket tid, planeringstid som inte räcker till för planering, dokumentation och uppföljning, svårt att få tag på vikarier- alla är inte heller bra och heller inte den hjälp som behövs, möten som tar tid från barngruppen och då vi måste hjälpas åt med ännu mer barn!

Föräldrasamtal och APT utanför arbetstid som inte ryms inom planeringstid.

2.

Sjukskriven, orkar inte mer!

3.

Började jobba som förskollärare 2010. Nyexad och förväntansfull var jag taggad att äntligen få börja arbeta med det jag kämpat för så länge. Det var tufft redan från start. Stora barngrupper brist på vikarier och väldigt rörigt. Ny i arbetet kände jag mig rätt så osäker. Tiden finns knappt till att vara i barngrupp utan det ska torkas bord, ringa efter vikarier, diska, duka sopa och städa, ta ut sopor. Det känns som att jag har läst 3,5 år på högskola för att städa, diska och torka bord och sitta i telefon för att få tag på vikarie som ändå inte finns (det var den timmen utanför barngrupp helt i onödan). Alltför ofta känner man sig otillräcklig för barnen. Istället för att jobba för en jobbar man för två eller tre. Allt för att spara pengar så man inte behöver sätta in vikarie. Är det fackligt möte någon ska iväg på kan 2 personal bli

ensam med 15 barn på småbarnsavdelning. För man får inte sätta in vikarie då heller.

Har varit sjukskriven för utmattningssyndrom först 100% och sen 50% läkaren tyckte dock att jag skulle va heltidssjukskriven ett tag till. Men jag ville inte svika mina kollegor, barnen, föräldrarna och mig själv. För det kändes som ett misslyckande att inte orka längre än 3 år när det fanns dom som jobbat närmare 40 år och knappt aldrig hade varit sjuka. Så jag lovade att vid minsta symtom skulle jag kontakta läkaren igen. Klarade en termin till på den förskolan, sen byte jag till en annan förskola. Där jag arbetat i 2 år. Nu känner jag att jag vill bort från det här yrket helt och hållet. Detta inte värt det att stressa ihjäl sig vakna mitt i natten för att börja planera och lösa dagen. Jag vågar knappt ringa och vabba för mina barn när dom är sjuka för jag vet att det ställer till det för hela förskolan. Då det mesta ska lösas i huset (för att spara pengar) innan vi sätter in vikarie. Nu funderar jag på vad jag vill göra istället. Om jag ska lämna förskolan helt och skola om mig till något helt annat, eller bygga på min lärarutbildning lite till. Vill få tillbaka min arbetsglädje igen.

4.

Jag minns exakt den stunden jag bestämde mig för att skola om mig från lärare till förskollärare. Det var en liten pojke på 3 år, jag var 20. Han kom fram till mig under en fältstudie, räckte fram sin lilla hand och presenterade sig. Då visste jag att detta var världens bästa jobb och arbetsplats. Studierna flöt på och den verksamhetsförlagda delen speglade knappt något av vad utbildningen sa. Det var som att jämföra en saga med verkligheten. Men ändå, fortfarande ett fantastiskt jobb, tänkte jag. Sen kom första anställningen. Lönen var låg, nej: lägst! Och knappt några förmåner.. Men det gjorde inget, för jag var lycklig. Jag hade inte direkt ett arbetslag att tala om då de var sjukskrivna till och från men de andra kollegorna i huset var otroliga, för att inte tala om min barngrupp. Vi fick lösa vardagen helt enkelt. Nu tänker jag att det är sorgligt att barnen på 3-4 år nästan fick jobba lika hårt som mig. Veckorna gick och det tog ut sin rätt att skippa raster och alltid improvisera verksamheten. Jag fick inte användning av ett enda moment från utbildningen och därtill en lön som inte speglade 3.5 år på högskola. Jag tog slut. Det blev inte vad det skulle bli. Dagarna blev att överleva. Droppen kom när en förälder anklagade mig för att vara "otrevlig" då jag alltid var kort gentemot hen. Konstigt tänkte jag som inte fått kissa eller äta under 8 timmar men sett till att 20-tal barn fått kissa och äta flera gånger under 8 timmar.

5.

Förskolan bygger på barnens frånvaro. Ju fler barn som är borta, desto bättre, eller? Så känns det ganska ofta. När barnen är frånvarande kan man genomföra fler aktiviteter pga färre barn. Det är alldeles för stora barngrupper för att man ska orka och hinna med allt man vill göra.

Otillräcklighet är en känsla som jag har börjat känna under mina år som förskollärare, aldrig innan. Att så ofta som nästan varje dag känna att man inte räcker till eller hinner utföra det som jag förväntas göra, det har fått mig att vilja byta yrke. Trots att jag har ett av de bästa,

viktigaste och roligaste yrken man kan ha. Stressen tar orken, viljan och glädjen ifrån mig. Vi har fått så mycket extra uppgifter att göra, som stjälar tiden från barnen, det är skandal att det får se ut så. Det är dags att politikerna öppnar ögonen och inser hur viktig svensk förskola faktiskt är.

Barnen är vår framtid, satsa på framtiden.

6.

Jag har jobbat i tjugo år nu som förskollärare i Sverige och under den tiden har detta hänt.

Allmän förskola har införts. Först för 4-5 åringar och sedan även för 3 åringar.

Barngrupperna har blivit mycket större

Barnens enskilda vistelsetider på förskolan har blivit längre

Barnen som har behov av särskilt stöd har ökat markant. I dag finns det flera barn i varje barngrupp som är i behov av särskilt stöd.

Pappersarbetet har eskalerat

Vi har fått en bra och tydligare läroplan, vilket är bra..... Men inte fått några resurser för att utföra den.

Trots alla dessa tillägg av arbete står personalstyrkan kvar på samma eller mindre än det gjorde för tjugo år sedan.

Förskolan drivs på bekostnad av våra barns och allas vår framtid och då menar jag oss alla i samhället, det är ju dessa barn som ska växa upp och ta hand om oss när vi blir gamla.

Dessa barn som har blivit stressande redan på förskolan pga de stora barngrupperna.

Stressen gör att de får svårare att lära sig, de får inte sina behov tillgodosedda. I dag kan vi i förskolan inte ens garantera att varje barn känner sig trygg under hela dagen. Det fattas personal, och när tryggheten inte finns där är det inte lätt att lära sig heller.

Dessa barn fortsätter upp i skolan och möts av samma verklighet även där.

I dag är det ett faktum att många av våra ungdomar går ut skolan utan att ha en tillräckligt bra läsförståelse för att klara sig som vuxen i vårt samhälle.

Min uppfattning är att förskolan har skakat rejält i minst tio år nu, och den är mycket nära sin kollaps.

I en artikel från lärarförbundets hemsida står det att "Endast fyra av tio årsarbetare är utbildade förskollärare. Även de med barnskötarutbildning blir färre. Andelen som inte har någon utbildning alls för att arbeta med barn är större än någonsin – nästan tre av tio anställda". Inlägget skrivet av Johanna Jaara Åstrand. 2017-09-25. Artikeln heter En bra förskola för skillnad

Förskollärare och Barnskötare orkar inte jobba kvar i Förskolan vilket innebär att vi idag inte har utbildad personal. I hur många andra yrken kastar vi in utbildad personal ?

DET ÄR DAGS ATT VAKNA SVERIGE.

Vi måste satsa på vår framtid. Jag känner mig riktigt orolig över hur vårt samhälle kommer se ut i framtiden.

Nu något kort om mig själv. Min man har bett mig att sluta som förskollärare många gånger, säger att det inte är rätt mot vår familj (min man och två barn) att jag fortsätter att jobba som förskollärare om jag ska komma hem och må som jag gör många gånger, helt slut körd. Med en känsla att jag inte har någonting mer att ge, det är tomt i alla förråd. För tillfället har vi 50 % extra resurs i gruppen som jag jobbar i vilket gör läget hanterbart men inte bra. Jag känner mig redan orolig för hur hösten ska se ut då säkert resursen försvinner.

Men jag älskar ju egentligen det här jobbet.

Jag älskar att få vara med barnen, leka med dem och utforska livet med dem och se deras glädje när de erövrar nya insikter. Visst finns det bra dagar på förskolan då jag känner mig stolt över att vi fick till ett bra pedagogiskt arbete. Alla dagar på förskolan är inte nattsvarta, men de bra dagarna bygger oftast på några barns frånvaro.

Att vara förskollärare är egentligen ett av världens bästa jobb det bara fanns förutsättningar för att utföra det.

Jag är så tacksam till er i förskoleupproret, äntligen kommer sanningen fram om Sveriges förskola och det ger oss ett litet hopp om att vi kan vända detta och göra Sveriges förskola bra igen och ge oss ALLA I SAMHÄLLET en chans till en bättre framtid.

7.

Vår avdelning ligger inte ihop med de andra 3. Jag var tidig och öppnade 6:15-14, X som gick mellan tiden (7:30-16) var utbildad och bara som extra för att stötta upp och Y som skulle stänga var sjuk. Vi hade 15 barn och fick ingen vikarie och X skulle iväg så det slutade med att jag fick komma tillbaka och ta stängningen 15:45-17:30. Som tur var kunde svärmor ha min dotter så hon inte behövde följa med och stänga. Jag totaldäckade i soffan när jag kom hem igen på kvällen.

8.

För mig är mindre barngrupper ett måste! 17 barn 1-3 år är för många! Med åren har personaltätheten minskat drastiskt! För en väl fungerande barngrupp krävs utbildade pedagoger, som får, och har den tid, som behövs att planera en god, trygg och stimulerande lärandemiljö för de mindre barnen. För att detta ska kunna ske, krävs att pedagoger får det utrymme och möjligheter, för att också kunna möta och se varje barn, varje dag! Som pedagog, vill jag kunna gå hem för dagen, och veta och känna mig nöjd! Känna att idag, har

jag kunnat vara nära, närvarande och delaktig med barnen - Så vill jag ha det! Vi måste förändra! Dags att på riktigt ta barnens behov, rätt till en trygg och stimulerande vistelse i förskolan på allvar! Rätt till pedagoger som orkar, som känner glädje och engagemang i yrket!

9.

Pedagogik, glädje och lust har bytts ut mot sjukskrivning, stress och otillräcklighet.

Jag har läst på universitetet i 3,5 år, men det känns inte som det är de kunskaperna som kommer till användning. Istället för förskollärare har jag plötsligt blivit städare, administratör, kokerska, vaktmästare, schemaläggare och framförallt barnvakt. Jag bara önskar att jag mer fick tid, resurser och möjlighet till att göra det arbete som jag faktiskt brinner för. Får vi inte det snart kommer den där lågan att slockna helt, och då står vi snart utan fungerande barnomsorg. Vad händer då med våra barn? Vad händer med Sveriges framtid? Det får vi snart reda på om ingen förändring görs omedelbart. Det är inte längre #pressatläge utan det börjar närma sig #akutläge.

10.

Två torsdagar i rad har jag hållt in tårarna, i torsdags förra veckan grät jag i samlingen (min kollega var nära, men inte med mig). Vad skulle jag säga till barnen....jag sa att det inte alltid är så kul att vara fröken. Sen gick jag till toa, snöt mig och samlade mig och kunde möta barnen igen. Jag har fantastiska barn i min barngrupp, 21 st blivande 5 och 6 åringar. Denna sportlovsvecka är det många lediga, sjuka och småsyskon som är sjuka (större syskonen hemma), det har varit kul att jobba. Inga speciella krav och möten. Dessvärre blev jag själv sjuk i onsdagskväll, ligger nu med feber, hosta och halsont. Och jag tänker hellre ha influensa och vara hemma än och jobba! Har försökt sjukskriva mej, men vet inte vilken väg jag ska gå.

Smedjebacken

Förskollärare — Smedjebacken

1.

Jag har drömt om att vara förskollärare sen jag själv var liten och gick i förskolan. Nu har jag jobbat ett år och känner redan att den yrkesroll som jag så länge drömt om är långt ifrån dagens verklighet. Allt det som gör detta yrke så underbart är det som man inte hinner med längre - lärarika stunder och diskussioner med barnen, reflektioner med kollegor och tid att se varje barn har bytts ut mot "löpande band" principen där det enda man hinner med är enkel barnpassning och knappt det. Är det meningen att jag ska bli glad när det är många barn sjuka

för att det känns som jag äntligen har lite tid, ork och möjlighet till en pedagogisk verksamhet då?

Är det meningen att alla administrativa uppgifter, dokumentationer och praktiska saker som att bädda och diska ska vara viktigare än tid i barngrupp? Är det meningen att nyutbildade förskollärare nästan vänder i dörren och väljer ett annat yrke för att de inser att de aldrig kommer orka denna verksamhet hela sitt yrkesliv? Är det meningen att vi ska bli ett "dagis" igen när vi kämpat så länge för att bli en förskola? Är det meningen att varenda pedagog i hela Sverige ska lämna detta yrke som de egentligen brinner för? För snart kommer det gå så långt. Något behöver hända. NU."

Sollentuna

Förskollärare — Sollentuna

1.

Jag har arbetat som förskollärare sedan januari 2010 och är nästan redo att kasta in handduken. För cirka fyra år sedan fanns det inte ens i min tankevärld att jag skulle göra något annat i livet, men nu börjar jag tappa hoppet på att någonting ska hända. De stora barngrupperna och den ständiga personalomsättningen tär på en. Känslan av att inte rätta till. Att inte kunna se varje barn, att inte ha tid att sätta sig ned och bara vara tillsammans med barnen.

Vi har 22 barn i småbarnsgruppen. 22! Det är helt oacceptabelt. 29 barn i storbarnsgruppen, på fyra pedagoger varav endast två arbetar heltid. Vi har också vikariestopp och väldigt många sjuka och vabbande kollegor.

Det är så ledsamt. Jag kan byta jobb eller byta yrkesbana. Men det kan inte barnen. Om vi upplever det stressigt, hur tror ni att barnen upplever det? Dom måste vara där, varje dag.. och vi kan inte säga något. Bara le och låtsas som att allt är tiptopp!

Jag hoppas hoppas hoppas verkligen på en förändring. För vår skull, för oss som arbetar i förskolan, men allra mest för barnens skull!!!

2.

Det är för många barn i barngrupperna. Det finns rekommendationer från Skolverket som förskolan inte kan förhålla sig till då hyran är för hög. Ett till, ett till, och ytterligare ett barn till pressas in i barngruppen för att få mer pengar. När de anställda klagat anställs en utbildad, ung person som extra resurs. Denna person tillför ingenting utan känns nästan som ännu ett barn som man måste ta hand om och passa på. Och barngruppen växer och växer.

"Dela upp gruppen i smågrupper" säger chefen. Men vi är för få personal för att kunna göra detta, vi är åtta småbarn på en personal, och det är när alla är där. Barnen trängs och blir inte

sedda.

När personalen sjukskrivs eller vabbar hyr man in en vikarie som mest är i vägen och i värsta fall är rent utav otrevlig mot barnen. Har tyvärr hänt flera gånger när vi ringt in från vikariepool att personen varit både inkompetent och otrevlig. Då jobbar man hellre utan vikarie. Och sliter ut sig till följd.

Jobbar över för att täcka upp för den som är borta. När en person kommer tillbaka från sjukskrivning går två andra för att de har jobbat sönder sig. Men man får inte klaga "för man måste ju ställa upp". Jag vill inte bara fokusera på jobbet, jag har en familj och en fritid också. Men då är man ju ingen "team player" om man tackar nej till att jobba övertid för fjärde gången samma vecka.

Övertiden får vi dessutom inte ut i pengar utan i kompledighet som tas ut i samråd med chefen. Men det finns aldrig tid att ta ut kompledigst eftersom vi konstant är underbemannade. Så dom timmarna brinner inne.

Om ett barn kräver extra uppmärksamhet lider de andra barnen eftersom det inte finns någon personal över att göra "vanliga" saker som att läsa saga eller sitta med barnen när de leker. En måste ut i köket och förbereda lunch, en måste byta blöjor och bädda för vilan, och en måste passa på barnet i behov av särskilt stöd. De andra små barnen blir frustrerade och slåss. Personalen skäller och blir arga.

Planeringstid ska vi själva lägga in där det passar, men det blir aldrig eftersom man alltid måste vara i barngrupp. Om man nu inte vill planera på rasten vilket många gör. Man sitter med sin iPad eller så sitter man och laminerar eller fixar något material som ska användas.

Morgon och kväll slår grupperna ihop sig för att personalen går hem, men många barn har långa dagar på förskolan vilket gör att dessa stunder oftast blir ett oorganiserat kaos. För många barn på för lite personal. Ofta är man ensam med en vikarie. Man ser att föräldrarna inte vill lämna och att de ser bekymrade ut när det hämtar. Barnen springer mest omkring och skriker.

Jag har ofta huvudvärk och ont i kroppen när jag kommer hem. Jag har permanenta bullerskador på hörseln på grund av ljudnivån, som är en följd av för många barn på för liten yta. Mina egna barn lider då mamma är trött när hon kommer hem och inte orkar leka. Inte orkar ge dem det tålmod de också kräver efter en lång dag på sin egen förskola.

Jag lämnar mina barn tidigt på en avdelning de inte känner, med personal de inte känner för att den förskolan också slår ihop grupperna på morgonen. Det första som händer är att ett

äldre barn sliter min ettåring i tröjan. Han får inte vara med. Ingen av personalen ser. De är upptagna med gråtande barn i knät. Jag säger inget för jag vet hur det är, utan säger till det stora barnet själv. Mitt barn går in i ett annat rum. Jag går och lämnar ytterkläderna på hyllan. När jag kommer tillbaka har det äldre barnet följt efter mitt barn och knuffar honom. Ingen personal ser. Mitt barn gråter och jag måste lämna honom. Hos vem vet jag inte för alla knän är upptagna. Han får plats i soffan bredvid en vuxen han typ känner. Han gråter och jag måste säga hej då. Jag gråter också när jag kommit ut därifrån. Och går iväg till jobbet.

3.

Jag arbetar som förskollärare på en liten, kommunal förskola. På två terminer har jag haft fem kollegor på min småbarnsavdelning med 12 barn. På grannavdelningen med 21 st 3-5 åringar arbetade mina TVÅ kollegor. Vid måltiderna fick fem barn sitta ensamma. Utan pedagog att samtala med. Utan pedagog som kunde hålla uppsikt över att inget barn satte något i halsen. Varje dag gick mina kollegor hem och grät för att sedan somna på soffan av utmattning. Två pedagoger på 21 barn!

Jag gick tillslut till läkaren för att bli sjukskriven. Fick till en början diagnosen ”akut stress” som sedan övergick till ”utmattningssyndrom”. Hela mitt privatliv förstördes av stress på jobbet. Jag förmåddes inte trösta mina egna barn för jag var så trött i öronen av allt ljud. Jag slutade umgås med vänner för att prioritera vila.

Det som fick bägaren att rinna över för mig var att konstant arbeta med vikarier. Tillfälliga lösningar. Barnen hade enbart mig som trygghet så jag fick många gånger hoppa över raster och vänta med toalettbesök tills jag kom hem. Unga tjejer i all välmening, men förskolan behöver utbildad personal och långsiktiga lösningar. Vi förskollärare har ett stort ansvar, och jag är mycket stolt över min yrkesprofession, men jag kan inte leva upp till kraven när förskolan är uppbyggd på vikarier.

Jag försöker nu att se om jag kan byta yrke. Förhoppningsvis kommer jag att hitta glädjen i att arbeta i förskolan med våra fantastiska barn. Men just nu får jag inte möjlighet att arbeta efter våra styrdokument för fokus ligger enbart på barnsäkerhet.

4.

Jag larmar gång på gång om att säkerheten inte kan garanteras, samt att uppdraget inte kommer att prioriteras eftersom vi ständigt arbetar underbemannade, antingen för att vi inte får ta in vikarier eller för att vi helt enkelt är så många pedagoger de har beräknat per barn/dag. Det som inte tas med i beräkningen är att de flesta barn har längre dagar än oss. Så efter t.ex. 15.00 varje dag är 3 pedagoger ensamma på förskolan med ca 30 barn. Inte okej!

Inte okej heller att när jag tog på mig extra ansvar, med förhoppningen att det skulle synas i plånboken/eller i tid för extrauppdraget, så uteblev båda dessa delar. Dessutom tog jag över

extrauppsdraget från en som jobbat 100%, dock förväntades samma prestationsnivå av mig på 75%. Jag påpekade detta ett flertal gånger, att jag gjorde ett 100% jobb på 75% utan att få något extra för det. Varken i tid eller pengar.

Att aldrig kunna gå hem när jag slutar, för att jag inte har hjärta att lämna varken kollegorna eller barnen i situationen som uppstår efter 15.00. Det behövs en politisk förändring NU.

5.

Jobbade på en privat förskola med utomhusinriktning och fick verkligen pröva på det här med stress och att klä på barnen i rekordfart både morgon och eftermiddag då personalen inte räckte till. Alla pedagoger fick inte jobba heltid fast barnen går 7-17. Ofta var man ute själv med 30 barn på morgonen och tog emot gråtande barn och panikslagna och stressade föräldrarna och på eftermiddagen var man återigen själv med 30 barn. Många barn som var utåtagerande och våldsamma, men det fanns inga resurser. Krav från ledning och även föräldrar att bedriva verksamhet i skogen trots att pedagoger är borta och rymningsbenägna barn. Elda och lagas mat i skogen, åka skridskor och skidor och håva i en sjö. Sova utomhus i sovsäckar. Mellan 18-26 barn beroende på ålder. 3 pedagoger per avdelning. Inga vikarier om vi inte går till skogen. Många dagar man mådde så dåligt och ville bara gråta när kl var 8 och det äntligen kommer mer personal.

6.

Jag kommer till jobbet. Får veta att min kollega är sjuk. Lite panik hinner utbryta innan jag får veta att vi har en vikarie. En vikarie vi haft många gånger och därmed känner barnen väl. Kan andas ut.

Går ut till gården och välkomnar barn och föräldrar. Hinner snabbt reflektera över att det var rätt så lugnt med barn denna morgon.

Jag och vikarien går in (min tredje kollega är försenad). Barnen samlas för morgonsamling. Jag väljer att ha en så kallad demokrati-samling. Nya avdelningsnamn ska utses och barnen får ge förslag och rösta. Samlingen kändes ovanligt bra. Alla barn fick sin röst hörd.

Vid lunch (tredje kollegan är fortfarande försenad) tar jag och vikarien varsitt bord med x antal barn var. För första gången på lång tid blir det en pedagogisk måltid. Tillsammans lyfter vi matematiska begrepp som hel och halv. Vi samtalar om var maten kommer ifrån. ”Är alla människor allätare”, frågar ett barn och samtalen styrs in på djur, natur, skillnader på vegetarian och vegan.

Senare på eftermiddagen är det dags att gå ut för utomhusundervisning. Barnen är hjälpsamma och hjälper kompisar med krånglande dragkedja. Vikarien går ut och tar emot de barn som är påklädda och jag stannar i hallen för att stötta de som fortfarande klär på sig.

När alla barnen är ute kollar jag med vikarien om det är okej att jag går in och skriver ner tankar och idéer som jag fått under demokratisamlingen. Tummen upp från vikarien och går in och skriver på datorn.

Nu får jag tid till reflektion. Varför flöt denna dag på så ovanligt bra? Varför blev denna dag så pedagogisk, och gav mig en känsla av att det här är exakt varför jag valde tre och ett halvt års universitetsstudier? Varför såg jag alla barn idag? Varför hörde jag alla barns röster och tankar idag?

Jo. Det var nämligen så att åtta barn var hemma denna dag. Istället för 23 som vi har totalt så var det istället 15 barn. DÄRFÖR kunde jag bedriva den undervisning som jag vill. DÄRFÖR kunde jag se alla barn. Höra dem. Utföra mitt uppdrag. Arbeta efter Läroplanen och andra styrdokument jag är ålagd att arbeta efter.

Problemet i förskolan idag är dessa alldeles för stora barngrupper. Jag hinner inte. Jag hinner inte se dem, höra dem, dokumentera varje enskilt barns utveckling och intressen.

Det är så många barn att när föräldrarna hämtar dem på eftermiddagen, så får jag en känsla av att jag inte vet vad Ali har gjort under dagen. För jag har inte hunnit med att se Ali.

Jag blir så ledsen, knäckt och förtvivlad. Tänk att det måste till bortfall i barngruppen för att känna att jag hinner med att utföra mitt jobb.

7.

I ett redan extremt pressat läge fick vi så reda på att vi ska ta in två till barn i vår småbarnsgrupp. Vi ska alltså inte längre ha 22 barn i gruppen, utan 24 små barn. Visst, några ska fylla fyra i år, men det är fortfarande låringar vi pratar om. Så små barn som alltså ska förhålla sig till 23 andra och vikarier näst intill varenda dag (om vi ens får några). Ord är överflödiga...

Solna

Förskollärare — Solna

1.

I den grupp jag idag arbetar i (16 st 1-3år) så finns det ett flertal föräldrar som är hemma med yngre syskon. Det medför att vid vissa tillfällen/dagar är det runt 13 barn i gruppen under dagen. Vi upplever då en helt annan arbetsmiljö för både oss och barnen. Vi hinner med alla

barn på ett mycket mer närvarande och, för barnen, utvecklande sätt. Tyvärr blir det för ofta så att en av oss (vi är tre heltidare) tas ifrån gruppen för att täcka upp frånvaro av pedagog i en annan grupp. Då blir gruppen återigen för stor för att vi ska hinna vara så närvarande och kunna arbeta med utveckling och lärande. Därför förordar jag en lagstiftan på max 12 barn i grupp med 1-3 åringar med minst tre heltidsarbetande pedagoger varav två är förskollärare.

2.

Svårt att få vikarier, om man får någon överhuvudtaget. Ett himla träcklande med tider för att få dagen att gå ihop om någon är sjuk. Svårt att få tiden att räcka till alla krav som ställs, som tid till dokumentation, planering/reflektionstid mm. Tiden att vara den pedagog man vill tillsammans med barn blir mindre och mindre. Barn med spec. Behov, ingen resurs, sånt ska bara lösas ändå. Sitter ibland hemma på kammaren och planerar reflekterar. Har själv varit sjukskriven i 4 mån. För utmattning. Efter 38 år inom barnomsorgen så har det bara gått utför för den svenska barnomsorgen. Höj lönen och statusen på vårt VIKTIGA JOBB med vår framtid, BARNEN! Minska barngrupperna. Högre pedagogtäthet. Vi har världens viktigaste jobb!!

3.

Stressen för framtiden

Ensam förskollärare på hela förskolan. Förväntas planera, utföra och utvärdera allting på egen hand. De jag har att ”bolla” idéer med är en barnskötare som arbetar för att hen måste ha pengar - dvs noll engagemang, samt två utbildade vikarier som har tillfälliga anställningar.

Förskolechefen vill inte ge barnskötare någon planeringstid. Jag som förskollärare har 1,5 timme i veckan. På dessa timmar förväntas jag hinna med:

- planera undervisning för samtliga 30 barn på förskolan,
 - dela barnen i mindre undervisningsgrupper och ansvara för alla ämnesområden i Läroplanen,
 - dokumentera varje enskilt barns lärande,
 - skriva och hålla i utvecklingssamtal,
 - förväntas hålla mig uppdaterad med senaste forskning,
 - vara mentor för vikarierna,
 - göra schema,
 - ringa in vikarier,
 - se, lyssna och möta barn och föräldrar,
 - och oändligt mycket mer.
-
- Vi behöver mer kompetenta förskollärare i förskolan.
 - Färre barn i barngrupperna (23 barn på 2 heltider och en deltid är oacceptabelt)

- Få bort alla tillfälliga lösningar i form av unga, utbildade vikarier.

Om vi vill ha en förskola i världsklass måste det satsas på förskolan, på de fysiska miljöerna, personalens arbetsmiljö och barngruppernas storlek.

4.

Utbildad förskollärare arbetar med 24 barn mellan 2-4 år, tillsammans är vi 2,88 pedagoger. En fjärde pedagog skulle tillsats i december men det har fortfarande ej gjorts. Ibland är vi pedagoger sjuka, vi får vikarier men problemet är att de ej vet något om vare sig barn eller förskolor. De kan sällan språket och har därför svårt att leka med barnen. Att förklara hur ett bord ska dukas, kläder skall hängas i torkskåp eller diskmaskin fungerar, suger energi som man ej har. Barnen i gruppen som annars är trygga och självständiga blir oroliga och ledsna. Jag får ont i magen av att välja vilka barn som ska behöva sitta med en vikarie som inte säger ett ord eller förstår vad barnen menar. Nu i februari har vi hållit oss friska men värre är det med de andra avdelningarna. Några barn från dessa avdelningar har bett om att få komma till oss för det är så lugnt. Ibland kan vi tillgodose barnens önskan men inte alltid, om vi har alla barn själv. Det skär i hjärtat !!!!

Jag har hört att föräldrar har valt att hålla barnen hemma pg situationen. Vi har ej tillräckligt med madrasser för de som sover och ej heller bestick. Vi äger inget fungerande skötbord på vår avdelning och barnen får dela på två toaletter, ej lätt i dessa åldrar! Vi har två torkskåp till 24 blöta overaller och 48 vantar...

Chefen säger att vi ska dela upp barnen i smågrupper. Klart vi gör, det har vi alltid gjort, men det blir ju inte lättare med fler barn och färre pedagoger eller utbildade vikarier! Dessutom måste vi hålla koll på och täcka upp vid stängning och öppning, för de som är sjuka, för det får ej vikarierna göra. Det är intelätt då inte alla arbetar heltid. En pedagog är själv tre dagar i veckan från 08.00-08.30, med allt från 8-14 barn. Det är bara att hoppas att barnen är lyckliga då de kommer för är någon ledsen är det svårt att själv ta emot nya barn. Det gäller att komma ut på gården fort för mellan 8.30-9.00 kommer resterande barn. Våra ryggar och kroppar tar slut! Mellan 16.00-16.30 är man igen själv med ca 12-14 barn. Då gäller det att ingen bajsar för vi har ju inget skötbord... och du kan glömma att få vara kissnödig själv! De andra 4 avdelningarna är ofta också själva, de yngre slår ihop men och med att det är så många kvar blir det inte lugnare att slå ihop de större avdelningarna. Har jobbat i snart 20 år och kvaliteten blir knappast bättre. Vi får mer och mer uppgifter att sköta och pussla för att det ska gå ihop. Är kokerskan borta är det vi som åker in i köket och lagar mat för 101 barn plus pedagoger ... Jag tror inte det händer i så många andra yrken. Vi ska kunna allt, vara så flexibla så vi snart blir schizofrena!

5.

Hej!

Jag har snart arbetat ett år som förskollärare. När jag gick ut så var det med stor spänning att få komma ut i yrkeslivet och testa alla de kunskaper som jag lärt mig under utbildningen, om så väl språk, naturvetenskap, matematik, teknik, utvärdering och utveckling av verksamheten och alla andra områden som vävts in i utbildningen.

När jag kom ut på golvet så möttes jag dock av en annan verklighet än den som jag förväntade mig. Det har varit ett år fullt med rutiner; duka, hämta och lämna mat, torka bord och sopa golv, lägga fram madrasser, ta bort madrasser, byta blöjor, klä på och av barn, torka händer och näsor och försöka strukturera upp verksamheten så att vi har någon möjlighet att hinna med barnen (sitta med dem när de vaknar, trösta dem när de är ledsna, lösa konflikter, få dem att sova) mellan alla dessa rutiner. Och att dessutom få in den pedagogiska verksamheten (som man önskar kunde finnas under hela dagen – men är omöjlig att få in på det sättet) och ge barnen möjlighet till läroplanens alla mål. I en grupp med 20 barn varav 10 1-2 åringar (på 3 personal) så är det ingen lätt vardag att få ihop.

Jag har under detta året fått se en verklighet där det inte sätts in vikarier och vi får stå själva med 16 barn (varav stor del 1-2 åringar). En verklighet där pedagogerna inte orkar längre och säger upp sig, varav barnen hela tiden får vänja sig med nya ansikten. En verklighet där jag under ett år har haft olika chefer som haft ansvar för flera olika förskolor vilket resulterat i nästan obefintlig ledning. En verklighet där allting handlar om budget i balans och barnen endast talas om i tal och där föräldrarna talas om i andel procent trygga föräldrar.

Jag har under ett år som förskollärare i perioder känt att jag håller på att bli utbränd. Det efter att vara stressad dag ut och dag in för att försöka hålla koll på alla 1-2 åringar så att de inte bråkar, klättrar upp på något eller liknande, vilket är lätt hänt om man tittar bort en sekund (eftersom att de inte lärt sig lekreglerna ännu). Det samtidigt som jag och mina kollegor försöker tillgodose alla barnen utifrån läroplanens mål så att även de större barnen får det som de ska. Samtidigt som alla rutiner ska göras... och som man ska försöka få ut planeringstid så att man både hinner prata ihop sig i avdelningen och planera och dokumentera verksamheten.

Jag har efter mindre än ett år börjat fundera på vad jag ska utbilda mig till istället, det efter 3½ års studier med något som jag verkligen har brunnit för – barn och att arbeta pedagogiskt med dessa. Jag har nu sökt mig ett nytt jobb inom förskolan. Om det visar sig vara lika krävande där så kommer jag söka mig till något annat jobb – vilket som helst bara jag slipper känna denna stressen över att inte hinna med barnen.

Det finns många duktiga pedagoger där ute! Pedagoger som är stressade och riskerar att bli

utbrända om ni inte gör något! Fortsätter det såhär så kommer det snart inte finnas några förskollärare i förskolorna, det är helt enkelt inte värt det – oavsett hur mycket vi egentligen älskar vårt jobb!

Gör något nu! Minska barngrupperna! Ge förskolorna mer resurser! Gör ni inte något så kommer det fortsätta gå ut över både barn och kollegor... vilket kommer att bli en stor kostnad för samhället i fortsättningen!"

6.

Arbetade med olika vikarier varje dag, med 16 ettåringar. Sjukfrånvaron på stället var skyhögt och personal omsättningen var ca 80 procent per termin. Många sa upp sig redan första veckan de hade tillträtt. Säkerheten för barnen var lika med noll, hot och trakasserier var vardag från övrig personal. Rast kunde man oftast glömma. Då barnens säkerhet inte gick att garantera

Barnskötare — Solna

1.

Har arbetat 20 år. Låg lön och varit långtidssjukskriven pga av stress stora barngrupper mm och olika vik varje dag. Man känner sig otillräcklig som pedagog. Varför värdesätter inte politiker vårt yrke högre? Vi arbetar med Sveriges framtid! Ser barn som ej vill till fsk pga av att det är hög ljudnivå, många barn, de vill ej ens gå på toaletten för att de ej får vara ifred, detta medföljer en rad stressproblem! Vårt yrke måste få en högre status NU!

2.

Kommunen har tagit bort all form av ledarskap på förskolorna. Informella ledare skapas snabbt som attan och besitter sedan makt över både chef, biträdande och över all personal och barn på förskolan. Mobbning av både vuxna och barn, inga arbetsstrukturer tillåts, inga utvecklande arbetsmoment, ingen tillåts att gå emot informella ledaren. Tillit till chef saknas då denne nästan aldrig är på plats. Ingen arbetslagsledare eller någon som har mandatet att säga "här ruskar vi inte om barnen" eller "här mobbar vi inte vissa barn medan vi favoriserar andra".

Jag har bevitnat detta på tre olika förskolor med tre år på första stället, 6 mån på andra och 4 månader på sista. Sen gav jag upp. Efter att ha pratat och diskuterat och skickat långa mail till chef och biträdande chef, haft intensiva samtal med kollegor som bryter mot alla mänskliga rättigheter, och försökt att väcka liv i personal som var mer döda än levande.

Den sista diskussionen med den sista förskolechefen handlade om att jag försökte förmedla att jag arbetar med en kollega som tvingar barnen (1 åringar), håller fast dem och ruskar om dem för att de är rädda för henne. Jag sa att förskolan ska vara en trygg plats att vara på för barnen, att verksamheten bör anpassa sig efter barnens behov och inte tvärtom. Då får jag en

oförlömlig kommentar: "Det där är DIN vision av förskolan". What?
"Jag har inte skrivit läroplanen" sa jag till henne och sade upp mig.

3.

Personalflykt, låg lön, stora barngrupper, dålig arbetsmiljö på en del arbetsplatser, kompetensbrist hos vissa förskolechefer.

4.

Vart ska man börja?!?

Efter ca 20 år i yrket och mamma till 2 barn med 13 år mellan så orkar jag inte mera!!! En mamma inom yrket som förskollärare i 38 år. Vi ser hur det går utför.

Man kämpa dagligen med att få scheman att gå ihop vid sjukdom/ledighet. Vik, nej tack! för då tar man in nån som är "billig" från gatan som inte har en aning om hur vår verksamhet funkar. Bättre att jobba utan!

20 barn på 2,75% personaltäthet mellan 9,30-13,30. Sedan är det möten mm. Och dessa stämpelklockor - visst kan de vara bra med att visa att vi jobbar över och kommer tidigare men denna stressar helt galet. Nej, jag orkar inte mera! Dags att säga upp sig.

Tänk tanken att få åka på kick off mm som alla andra företag ist för att sitta på låga stolar, äta lunch på plasttallrikar och planera hösten/vårens aktiviteter på en max 2 dagar, som man vet inte kommer att hållas pga av sjukdom, mm.

5.

Hej alla kollegor!

Här kommer ytterligare en berättelse från förskolans värld ! Tyvärr är den helt sann.

Jobbar på en förskola. Vi har 6 avdelningar varav 4 småbarnsavd och 2 storbarn.

På småbarnsavd jobbar det 3 personal 1 heltid, 1 85% och en 50% vi har 16 blöjbarn. 1 av kollegorna har även en så kallad samordnartjänst vilket innebär invigning av vikarier och fix med schema. Vilket betyder att vissa dagar är hon borta mycket från barngruppen. Då är vi 2 personal på 16 blöjbarn. Detta gäller även för 2 andra avd som har personal med samordnartjänster.

Barnen på storbarnsavdelningarna är fler cirka 22 barn per avd med 3 personal. En del barn har dessutom diverse diagnoser. Vi har en otroligt tuff hösttermin i vår ryggsäck då några av våra kollegor gått in i väggen och blivit långtidssjukskrivna. Vikarier har givetvis satts in i den mån de gått att få tag i. Annars så hjälper vi på andra avdelningar till. Vi får över eller har över barn till oss. Nu när vårterminen har dragit igång är sjukfrånvaron bland oss personal skyhögt.

Trötta slitna och smått ledsna och irriterade över vår situation orkar vi snart inte mer, men vi kämpar för våra underbara ungar som vi tyvärr nu märker mår dåligt över vår situation. De är oroliga de blir jobbiga lämningar på mornarna barnen har blivit otrygga och utåtagerande. Nya ansikten nästan varje dag vikarier från olika pooler kommer och går. Solna Stad går back flera miljoner och mer barn måste in i gruppen för att vi ska gå minus detta år. Ska de verkligen vara så här? Det måste bli ett stopp vi/barnen och förskolan går på knä.

Staffanstorp

Förskollärare — Staffanstorp

Tidigare arbetade jag på en förskola i Malmö, men sa upp mig och började i en annan kommun. Skillnaden? Enorm!

Tack vare att jag nu har en chef som faktiskt agerar trots begränsad budget för att möta våra barn i behov av särskilt stöd (vilka är 7/17). I Malmö tog det månader att få kontakt med specialpedagog, vi fick inte in vikarier när personal var borta trots att barngruppen verkligen krävde det med hänsyn till deras säkerhet, chefen tillförde inget extra stöd för oss pedagoger i form av organisatoriska eller materiella förändringar. Vi var 16 stycken ett - tre-åringar och under arbetsdagarna var man både gråtfärdig och förtvivlad. Idag är jag tillbaka som en glad, positiv och utforskande pedagog, allt tack vare en chef som faktiskt implementerar såväl skollag som läroplan!

2.

Jag har arbetat som förskollärare sedan 1987 och sett alla förändringar, moden, trender och nymodigheter som ska följas. Ordspråket om att det var bättre förr stämmer verkligen när det gäller arbetsituationen. Jag arbetar på samma sätt som förr, men har idag en annan medvetenhet, men även en mycket större arbetsbelastning mot förr.

Vi har 24 st 3-5 åringar varav ett är ett resursbarn. Vi är 3 heltidare och en resurspersonal på halvtid.

Sen nyår har jag haft drygt 1 timmes enskild utvecklingstid, då all denna tid försvinner för personalbrist, extra möten, möten med specialpedagoger och andra resursinstanser mm. Men trots det förväntas jag att ansvara och utföra många uppgifter på min arbetsplats.

Jag arbetar 75 % och kommer aldrig att kunna orka heltid och som 52 åring känns det lite oroande för framtida pension, men jag orkar knappt med det jag har nu.

Jag har de senaste åren funderat på att testa något helt annat då jag inte trivs med dagens krav och förutsättningar för att klara mitt jobb, som jag egentligen älskar och inte vill lämna. Men dyker det upp något så kommer jag direkt att lämna detta yrket om vår situation inte förbättras drastiskt.

För mig är Förskoleupproret mitt rop på hjälp, och den enda möjlighet på förändring som vi verkligen behöver för att ro vår verksamhet i land med den yrkesstolthet som vi alla känner.

Tack för att ni har startat detta!

Stenungsund

Förskollärare — Stenungsund

1.

Hej.

Jag arbetade på en småbarnsavdelning med 17 stycken 1-3-åringar (de flesta blöjbarn). Vi var tre personal, en som började tidigt, en gick mellanpasset och en det sena. Med andra ord så var vi tre personal mellan kl. 9.00-14.00. Barnen hade dock dagar som sträckte sig mellan 6-18. När vi väl var tre på plats, skulle en av oss duka för lunchen, sedan duka av och städa, lösa av varandra på våra raster. Alltså var vi sällan tre, utan i bästa fall, två. Två personal att ta in och hjälpa 17 barn med blöta kläder och blöjbyten, handtvätt, hjälpa någon blöjfri på toaletten. Samtidigt som konflikterna duggade tätt, någon var ledsen, någon hade bajsat ner sina kläder.

Mellanmålet ska vi bara inte prata om, två personal kvar och 15 barn, en personal ska duka fram maten i matsalen och den andra byta blöjor och hålla ställningarna i barngruppen.

Jag minns speciellt en eftermiddag när mina kollegor hade slutat och jag var ensam med 10 stycken små charmtroll. Jag fick sitta på golvet i vårt största rum och stänga till dörrarna till de andra rummen för att kunna ha uppsikt och avvärja konflikter, bitförsök och slag. Jag kände mig som en övervakare!! Och just då är det en pojke som bajsat i blöjan. Tittar på klockan och tänker: 40 minuter tills föräldrarna kommer, kan blöjbytet vänta? Nä, självklart inte! Och jag kunde inte lämna nio små charmtroll ensamma. Det var bara att avbryta dem i deras aktiviteter och ta med en liten svans av nio barn ut i skötrummet. Där fanns det ju bara vatten och toaletter att leka med så när blöjbytet var klart så var det att torka vatten från golvet. Tillbaka in i lekrummet var det dags för nästa blöjbyte.....

Jag har ALDRIG känt mig tillräcklig på jobbet, vilket resulterade i utbrändhet och därefter flykt ifrån yrket!! Jag kommer troligtvis aldrig tillbaka!! Men barnen har inget val, de är tvingade att vara i en ohälsosam miljö, det gör mig så ledsen.

2.

Har jobbat inom förskolans värld i 20 år. Först som barnskötare och nu som förskollärare. Allt som skrivs här har man varit med om, i olika grader. Men en sak som jag märkt har blivit sämre och sämre är respekten för vad vi gör och för varje individ. Både barn som vuxna.

Vet inte hur det är i landet, men i min kommun behöver inte vårdnadshavare lämna in arbetsschema, utan man får lämna sina barn som man vill. Detta betyder att barnen många gånger lämnas tex sjuka. Med detta vill jag få fram vad det innebär i förskolan. Smittorna sprids fort och personalen får kämpa på med personalbrist och sin egna sjukfrånvaro. Sen får vi dilemmat med att hinna med att ge alla barn vad de behöver i allt för stora barngrupper som kunde varit mindre om man gick efter arbetstiderna.

De gånger personalen försöker få medhåll och stöd från förskolechefen får man ofta till svar att de är våra kunder och har då rätt att lämna sina barn som de vill. Detta påverkar även hur synen på hur vårt arbete förändras och man hör ofta att vi bara passar barnen eller att vårdnadshavarna tycker att barnet inte kan vara utan den pedagogiska verksamheten. Anmäler man vad man ser så får vi tillbaka instruktioner på hur du ska gå tillväga för att klara av dagen, ser bra ut på papper men i verkligheten rasar kollegor, barnen och förskolan.

Slutligen vill jag belysa problematiken med lönerna. Vi har i min kommun stora problem med att vi tappar kollegor till grannkommunerna som lätt ger 2000 kr mer i lön. För att få in mer personal betalar sen min kommun de nyanställda nästan samma pengar till utbildade men säger sig inte kunna ge redan utbildad och anställd personal samma summor. Detta medför att vi som stannar kvar känner oss utnyttjade.

Stockholm

Förskolechef — Stockholm

I förskolans grupper finns i dag ofta flera barn som behöver lite extra stöd. Vi pedagoger är skyldiga att se till att barnen får det stöd de behöver och det är också vår önskan att lösa det så bra som möjligt för alla barnen.

Ibland går det att lösa med befintliga resurser men ibland behövs en extra person. I de fall det behövs en extra person så krävs en ansökan till kommunen. Ansökan görs av förskolan av kompetenta pedagoger som vet och ser när barn behöver lite mer. En del barn behöver stöd och handledning hela dagen för att allt ska fungera. Där problematiken handlar om impuls kontroll, kommunikation och sociala kontakter är det extremt viktigt att kunna erbjuda ett kontinuerligt stöd under hela förskolevistelsen för att barnet dels ska få en förståelse av hur omvärlden och relationer fungerar, handledning i hur man socialiserar och redskap för var

man kan göra av känslor av ilska och frustration. Om detta inte tillgodoses är risken mycket stor att övriga barn drar sig undan eller blir rädda och därav utesluter. Utanförskap är en stor risk.

Dessa barn önskar vi i förskolan kämpa för men det är en ojämn kamp, då resurser inte beviljas i den utsträckning som behovet kräver. Detta resulterar i att pedagoger försöker ordna allt med befintliga resurser. Konsekvensen blir ofta att välja mellan att hjälpa barn med extra stödbehov genom att plocka personal från övriga gruppen. Eftersom det inte heller är rätt och riktigt hamnar pedagoger ofta i en omöjlig situation. Kraven utifrån att lösa en sådan situation sliter på en hel yrkesgrupp. Föräldrar kan sedan sätta press på personalen som ”inget gör” och personalen kan inte, pga sekretess, berätta vad de gjort. Jag kan gå i god för att vi gjort något och gör hela tiden.

Jag vill avsluta med en tanke om resursfördelningen. Varför inte backa i frågan om att erbjuda heldag för barn med hemmavarande föräldrar? Vem tror att förskolan, hur bra den än är eller skulle kunna vara, är bra för barn 12 timmar per dygn? Ingen går i skolan 12 timmar per dygn och i arbetslivet ska vi ha rast efter fem timmar. Varför inte backa i frågan om tiden och lägga resurser på barn som behöver istället? Läger vi inte de resurserna nu kommer samhället få lägga dem senare i alla fall och vi kommer också förlora många goda pedagoger som inte vill arbeta i en förskola som inte kan leva upp till det som utlovats. Hjälp oss att styra förskolan i rätt riktning!

Förskollärare — Stockholm

1.

Jag önskar för barnens skull att det sker en förändring i förskolan. Idag står vi inför barngrupper som är fyllda till max. Många barn har av olika anledningar behov av en lugn lärandemiljö för att på så vis kunna utvecklas optimalt. I dagsläget, som jag ser det, kan inte detta tillgodoses. Dels för att barngrupperna blir större, dels för att ytorna för lek och lärande minskar då fler barn ska trängas på en mindre yta. Om vi ska utgå från barnkonventionen, skollagen och läroplanens implikationer så måste det ske en förändring. Och det nu! Med en sjukskrivningsstatistik som är bland de högsta får barnen allt för ofta möta nya vikarier och ny personal. Detta leder till en ond spiral där grundomsorgen rubbas och inget lärande kan ta vid.

2.

Sitter och äter pedagogisk lunch med barnen. Vi pratar om olika yrken, arbetsuppgifter man kan ha m.m. Då frågar en femåring mig ”tycker du det är kul att jobba här?”

Jag svarar ”självljart, ni är fantastiska och jag vill vara här”. Barnets oro grundar sig nog i att jag snart ska gå på mammaledighet och trots sin låga ålder förstår de att det inte är alltid som

personalen kommer tillbaka om de en gång ”försvunnit”. Tanken har slagit mig att jag inte vill tillbaka till förskolan, men den frågan kom som ett slag i magen! Har jag visat nån gång att jag inte gillar mitt jobb? Nej, de är (tre, fyra, femåringar!!) som rädda och oroliga för att förlora ytterligare en pedagog som de gjort så många gånger förut.

3.

När alla är på plats är det svårt att hinna med alla barn och alla bisysslor. Vi har öppet 10,5 timme och personalen arbetar 8 timmar. På eftermiddagen står vi ofta själva med ca 15 barn. Två av barnen i vår grupp behöver en ständigt närvarande pedagog. De högfungerande barnen får mest klara sig själva hela dagen. Vi får ofta låna ut personal till andra avdelningar eller ta in extra barn till oss. Ett barn med grav autism har beviljats resurs 30 timmar men går 40 timmar.

Förutom att ge barnen omsorg och pedagogik har vi annat som ska göras, tex svara på mail, skriva arbetsplaner, dokumentera, diska, föräldrasamtal, felanmälan på huset, rapportera skador och tillbud, beställa och plocka upp varor, driva utvecklingsarbete, instagramma, osv osv. Det känns omöjligt att se alla barn och de får ofta svaret: Inte nu, jag hinner inte...

Detta är alltså om alla är på plats. Vilket händer väldigt sällan. Är kocken sjuk ska vi även fixa mat till alla avdelningar och diska.

5.

Jag har drabbats av utmattningssyndrom pga yrket. Varit sjukskriven på heltid och jobbar just nu 50%. Min kollegor få lida pga det, det är ett ständigt pusslande med tider, personal och barn. Dokumentation och andra administrativa uppgifter görs ofta i barngrupp pga att det inte hinns med annars. Hög ljudvolym, känslan att alltid ha glömt att göra nåt, vi behöver hålla väldigt mycket i huvudet. Många relationer att hålla igång, jag är socialt dränerad när jag slutar jobbet. Är på väg tillbaka efter sjukskrivningen men vet ärligt talat inte om jag kommer fortsätta som förskollärare länge till. Som det är nu känns det inte värt det, jag älskar barnen, men min egen hälsa och privatliv är också värt att satsas på. Nånstans måste jag välja...

6.

Är inne på mitt tionde år inom förskolan, mitt sjunde som förskollärare. Har i alla år fullkomligt älskat mitt jobb, men samtidigt så innerligt hatat att inte ges förutsättningar att utöva det uppdrag jag är utbildad till och anställd för. Har den här hösten känt mig tvingad till att på riktigt börja fundera över vad jag ska göra istället - eftersom jag håller på att gå sönder. Det finns inget som gör mig mer arg! Jag vill inte ens byta yrke men vet att jag kommer vara tvungen för att överleva. Har suttit i möten med politiker på alla nivåer under åren och har sakta men säkert tappat hoppet om att det kommer ske någon förändring. Politiker och beslutsfattare har ingen verklighetsuppfattning och saknar vilja att verkligen göra någon förändring när valet är över. De tycker inte att det finns några problem eftersom deras föräldraenkäter visar på att Stockholmsföräldrarna, alltså kunderna, är mycket nöjda (i enkäter som inte ställer några frågor om pedagogtätthet eller gruppstorlek, naturligtvis). Det

finns ingenting som gör mig mer nedslagen än att befinna mig mitt i smeten av det samhälle vi skapat - det där pengar är det enda som räknas och där barn fått en prislapp som är så lågt satt i sammanhanget att en undrar hur det ens är möjligt. Sverige är ju ett rikt land - vad sysslar vi med?!

8.

För stora barngrupper i förhållande till antal utbildade pedagoger. Inga resurser efter barnens olika behov

9.

Barnen är det viktigaste vi har i ett samhälle. Vi måste satsa på dem och deras dagar i skola och förskola.

10

Nyexaminerad 2010, sjukskriven för utmattningssyndrom 2014-15. Fått tinnitus på jobbet. Tillbaka på deltid 75-87,5% de senaste två åren. Brinner för barns rättigheter och älskar jobbet under rätt förutsättningar, kommer inte lämna yrket men famlar efter lösningar som tillåter att jag stannar kvar! Gränssättningar, realism, inte släcka bränder, låta dem brinna så att föräldrar ser och reagerar och kan backa upp oss gentemot chefer och kommun!

11.

Satsa på förskolan, mindre barngrupper, bättre arbetsmiljö och mer budget till förskolan så att barn och personal får bättre arbetsmiljö. Vi har sparats på sedan 1990. Inget har satsats på barnomsorg bara mera krav på personalen som saknar resurser - för att kunna genomföra det uppdrag som bara växer och växer. Många väljer därför att lämna barnomsorgen eller blir sjukskrivna.

12.

Jag jobbar i en barngrupp med 20 barn. Vi är två deltider och en heltid. Då timmarna för barn i Stockholm ökat har vi nästan full barngrupp mellan 8.00 och 16.00, därefter ca 15 barn. Om någon av oss är sjuk så får vi inga vikarier. Möjligtvis kan vi dela ut barn på andra avdelningar så att vi "bara" har 15/2 pedagoger. För att vi inte ska jobba över måste alla vara ute till kl. 15.00 så avdelningarna kan samarbeta. Det innebär 2-3 timmar för vissa barn och pedagoger i kallt vintermörker. De gånger vi är fulltaliga får vi ta emot barn från andra avdelningar där det saknas personal vilket innebär att vi aldrig får ett andningshål. Kraven från cheferna är enorma. Oavsett om vi har tid/personal ska vi fylla i dokumentationsmallar varje vecka och vi får inte ställa in planerade aktiviteter. På min planeringstid, 2 timmar i veckan, ska jag utöver min egen planering vara med i reflektionsgrupper, ordna med scheman, skriva likabehandlingsplan etc. Att ständigt hålla näsan ovanför vattenytan och kippa efter luft är utmattande. Jag har viljan att vara den bästa läraren och kollegan. Jag vill göra ett avtryck i barnens liv och ge dem förutsättningar för att lyckas i skolan. Som det är nu

släcker jag bara bränder. Kollegor är arga, gråter och en del är sjukskrivna. Allt vi får till svar är att det ser likadant ut överallt. Det finns inga vikarier och bemanningsföretag är för dyra. Om inte läget förändras orkar jag inte mer..

13.

Jag kommer att berätta om den avdelning jag jobbar på. Vi är 4 personal, varav 3 är utbildade och 1 är vikarie utan behörighet för att jobba på förskolan. Vi har 19 barn. Det låter ganska rimligt, eller hur? Och just denna information presenteras i alla möjliga rapporter när det gäller förbättring av arbetsmiljö och minskning av barngrupper. Men nu ska vi titta närmare på vad som ligger bakom kulisserna, så att säga.

Kära politiker!

Är ni medvetna om hur många barn med speciella behov som finns nuförtiden? Har ni sett dem? Har ni tänkt att de har precis samma rättigheter som alla andra barn? Och antalet barn i svårigheter växer drastiskt med varje år! På min avdelning finns det 5 sådana barn, barn som har svårt att klara sin vardag, som har stora behov i socialisering och speciellt bemötande från pedagogernas sida. Med andra ord måste pedagoger vägleda dem i varje situation (toabesök, mat mm). Man måste vara med dem varje minut för att kunna förebygga deras utbrott så att de andra barn inte kommer till skada. Och det är allvarligt! Förutom det finns det barn hos oss med "bara" problemskapande beteende, som också kräver extra av pedagogernas uppmärksamhet. Vi i arbetslaget gör vårt bästa i dagens läge, vi kämpar för deras utveckling och lärande varje dag, varje minut. Och vi bär jämt med oss känslan av att vara otillräckliga mot de övriga barnen. Vi förändrar dagligen arbetsmetoder utifrån barnkonstellationer, vi jobbar i mindre grupper. Men ändå kan vi konstatera att vi inte lever upp till läroplanens intentioner!

Ja, vi är utbildade pedagoger och har kunskaper men även så är vi inga supermänniskor med superkrafter. Och från ledningens sida får vi höra att vi "inte ska oroa föräldrar" och berätta hur vår vardag brukar se ut, annars kommer de att välja bort vår förskola och gå till en annan , och det är ju pengar som vi förlorar!

Pengar, pengar, pengar! Bara det som man tänker om nuförtiden. Varje gång får vi höra att förskolan ligger bakom en viss summa och därför måste vi ta emot flera barn. Även till en sådan avdelning som vi har. För att det finns ju kö och varje barn ses som inkommande pengar. Att barn har stressrelaterade syndrom räknas inte. Man räknar inte heller med alla forskningar som påvisar att barn inte mår bra när de vistas långa dagar på förskolan. Vi har blivit alltför företagsamma i den här branschen, med förskolor som alltid är skyldiga pengar till kommuner, med föräldrar som "kunder", med krav uppifrån att ta emot så många barn det bara går oavsett vad... Det finns förskolor inom samma enhet, med avdelningar med mindre barn. När vi frågar varför just vi i vår svår situation kommer att få ännu flera barn blir svaret

att just vår förskola/avdelning vill föräldrar ha! Sedan räknar man antal pedagoger på hela enheten och antal barn och blir det då att vi har 15 barn på varje avdelning! Men det stämmer inte överens med verkligheten! Ni som läser "finkammade" rapporter från kommuner måste veta detta.

Vi pedagoger upplever att det blev ohållbart för länge sedan, och nu är det dags att komma ihåg, att det är barnens hälsa och framtid står på spel. Det är Sveriges framtid vi talar om. Vi pedagoger mår också dålig och är ofta sjukskrivna. När vi blir sjukskrivna uppmanas vi att byta yrke från försäkringskassan. Men vi kräver reella förändringar inom förskolevärlden. Vi har inte gått i flera år på universitet för att sedan bli utbrända på jobbet! Vårt arbetsschema ligger så att det ska täcka "kundernas" behov och utanför det har vi olika föreläsningar, kurser och planeringstider. Det innebär att vi jobbar nästan varje dag till sena kvällar. Det innebär att vi inte har ork, tid att umgås med våra egna barn. Det innebär att vi knappast kan vara kvar inom yrket till pensionen. Vem orkar jobba i stressig miljö varje dag upp till pensionen? Välkommen till vilken förskola som helst i Stockholms förort och då kan ni se verkligheten!

14.

Jag har turen att jobba på en bra förskola med fin organisation och kompetenta kollegor. Men nu efter att Stockholm stad har infört heltid för alla barn går till och med vi på knäna. Det finns ingen organisation som gör att vi kan räkna till, hur mycket vi än ändrar i schemat och flyttar våra tider kan vi inte täcka det större behovet. Eftersom att nästan alla barn går heltid nu och vi ska täcka 7-17:15 (lyxiga tider, förstår inte hur ni som har 6:30 - 18 klarar det). Det känns osäkert. Ibland är jag ensam med 15 barn och ibland är vi två på över 20, om min kollega måste gå på toaletten blir jag ensam med över 20 barn. När vi väl är full personalgrupp en stund mitt på dagen måste jag passa på att städa och vara vaktmästare. Så barnen får tyvärr inte så mycket egen kontakt med mig längre. Idag jobbade jag utanför barngrupp hela dagen med kontorssysslor och det var första dagen på länge jag orkade samtala och äta middag med min sambo när jag kom hem. Jag förstår nu att jag måste byta yrke. Med sorg i hjärtat slänger jag bort en högskoleutbildning och söker andra jobb.

15.

Jag var nyexaminerad förskollärare och såg fram emot att börja på min nya arbetsplats. Jag besökte förskolan och fick träffa personalen. Det var tänkt att jag skulle börja i ett arbetslag där det redan fanns en förskollärare och en barnskötare.

När jag började tre månader senare så såg situationen helt annorlunda ut. Jag fick gå in på en annan avdelning med en nyanställd barnskötare och en vikarie. Vi kämpade på bra under vårterminen men jag berättade flera gånger för förskolechefen att jag upplevde det som stressigt.Handledning fanns det ingen möjlighet till eftersom det inte fanns någon förskollärare med erfarenhet på förskolan. Vi var alla nyanställda.

På denna enhet så var ledningen bestämd med att vi inte skulle ta in vikarier "i onödan" utan i stället hjälpa varandra. Detta innebar att vi ofta var underbemannade samtidigt som

inskolningarna avlöste varandra. När sommaren närmade sig så meddelades det att en arbetslagen skulle göras om eftersom det var för lite barn. Vi skulle nu vara två personal per avdelning.

När jag kom tillbaka från min semester så möttes jag av en stängd avdelning där precis allt var instuvat i ett förråd. Min kollega som skulle komma tillbaka var långtidssjukskriven och sommarpersonalen hade låtit avdelningen vara eftersom de hade fullt upp med sitt. Jag stod ensam på en tom avdelning, med 5 månaders erfarenhet och skulle ta emot nya inskolningar. Tre veckor senare så gav kroppen upp och jag satt på toaletten på jobbet och hyperventilerande och grät.

Jag sa upp mig samma dag som jag blev sjukskriven. Chefen blev arg och tyckte att det var bäst att jag inte kom tillbaka efter sjukskrivningen för att jobba uppsägningstiden ut.

16.

Lämnade mitt sjunkande skepp (min arbetsplats 2016). En kommunal förskola i utkanten av stan. Där man trycker in 17 stycken 2-3 åringar. En arbetsplats där frånvaron är ofantligt hög pga av ingen god arbetsmiljö. Som ensam förskollärare stod jag själv under min tredje månad på jobbet med en vikarie (som aldrig träffat barnen) under en vecka med inskolning av 4 nya barn. Att få hjälp ifrån andra i verksamheten gick inte då det var kort om folk och inga vikarier.

Vi var tre vuxna på min avdelning (jag förskollärare och två barnskötare. En utbildad.) Två av oss var heltidare och en var på deltid. I gruppen fanns två barn med särskilda behov, här fick en av oss vuxna punktmarkera varje dag. Så hade vi tur och hade alla tre vuxna på plats var vi två stycken som kunde ägna oss åt de andra barnen. Sällan kunde tid användas för reflektion och mer ofta än sällan fick vi avbryta vår planering pga av att resterande personal inte klarade av att ta hand om förskolebarnen eller att något hade hänt. (Under inskolningsperioden var reflektion och planering obefintligt). Vissa dagar kom jag hem ifrån jobbet och bara grät. Jag orkade inte med att partnern pratade. Och hade ingen ork att vara social.

2016 gick jag in i väggen och har inte återvänt sen dess. Tanken på att återgå får mig att få panik. Jag vet att det ser ut såhär på andra ställen då jag bytte arbetsplats för att försöka överleva. Det hjälpte inte.

Jag blev tom och tappade självkänslan totalt.

I dagsläget är det inget jobb jag skulle rekommendera någon. Det går inte att vara mänsklig och klara de kraven som finns som pedagog.

Mitt drömjobb. Som jag älskade...

17.

På en nystartad förskola var vi tvungna att ta emot och skola in barn UTAN personal. Jag som förskollärare fick gilla läget och skolade in 6 barn (vilket fyllde min ena grupp på 10 barn på två pedagoger. I rummet intill fanns 10 barn till på två pedagoger. Inga av dessa tre kolleger var utbildade) och jag presenterade under dessa tre inskolningsdagar, tre olika vikarier för

föräldrarna och barnen. Jag bönade och bad förskolechefen om hjälp. Jag fick den ena vikarien värre än den andra. Trevliga men utan utbildning och erfarenhet. Barnen fick förstås försöka knyta an till mig och föräldrarna få nån slags förtroende. Vikarien för dagen fick duka, hämta mat, ta disk osv. Medans jag koncentrerade mig på föräldrar och barn. Tyvärr lyste min stress såklart igenom och det var ett så oerhört pinsamt läge. Det kändes så oprofessionellt att inte kunna ge barn och föräldrar en bättre inskolning och inte ens kunna svara på vem som kommer ansvara för deras barn under deras tid på förskolan (förutom jag då)

18.

Börjar dagen 06:30 med att öppna förskolan, telefonen börjar ringa och mina kollegor ringer och sjukanmäler sig. Jag kommer vara ensam ordinarie på min avdelning idag och de andra avdelningarna saknar pedagoger dem med. Börjar genast försöka pussla ihop dagen i huvudet, samtidigt som barnen börjar komma. Jag kommer vara ensam till kl 08:00 då de som började tidigare är sjuka. Börjar ringa och väcka kollegor och fråga om de kan komma in tidigare, en kan. Ringer vikariesamordnare, finns tydligen inga vikarier idag hellre. Vi får helt enkelt slå ihop avdelningarna. Det slutar med att vi har 30 barn i ålder 1-6 på två personer. Börjar fixa frukost, dukar, plockar ut diskmaskinen samtidigt som jag välkomnar barn. Efter frukost måste vi ut, det är för många barn i hallen och jag känner hur svetten rinner samtidigt som jag försöker räcka till, då min kollega byter blöjor på löpande band till de som behöver. Får ut barnen, så att min kollega hinner duka och få ner madrasser. Funderar när jag ska hinna kissa idag. Dagen förflyter i lätt kaos och jag känner hur jag hela tiden har gråten brännande bakom ögonen, men måste le så att barnen inte märker något. Blir övertid idag med som alla andra dagar nu på senaste. Kl 17:00 får jag gå hem och då inser jag att jag fortfarande inte hunnit kissat eller ha rast och börjar gråta för jag känner att jag inte kan ge barnen den verksamhet de förtjänar, för jag är för trött. Trött på att alltid jobba över, att alltid vara för få vuxna, trött på alla papper jag borde hinna med, trött på det dåliga samvetet. Idag jobbar jag inte längre inom det yrke jag älskar, för jag orkar inte gråta mer. Jag älskar förskolan och det den ska stå för, men som den ser ut just nu är det bara förvaring med pedagoger som sliter för att få varje dag att gå ihop. Så denna text är för er, ni som väljer att vara kvar och kämpa.

19.

Efter 19 år i yrket tog det stopp denna höst. En ständigt nedåtgående spiral med mycket frånvaro hos kollegor och ett ohållbart schema i relation till barnens vistelsetider, och en "vi ska lösa det själva kultur" ledde till nu 1 månads sjukskrivning på grund av stress. Redan innan det gick så långt hade jag sökt jobb i förskoleklass och där börjar jag om 2 månader när uppsägningstiden gått ut.

20.

2016 en nystartad förskola skall fyllas med barn. Cheferna lovade att detta skulle ske i etapper. Något går fel i kommunikationen mellan förskolan och köhanteringen varpå fler

erbjudanden om plats går ut till familjer än vad förskolan har kapacitet för med personal. Resultatet blir massinskolningar under flera månaders tid samt svårigheter att rekrytera personal. Större delen av personalstyrkan består av utbildad personal. Stressen är påtaglig. Då och då dyker familjer upp utan förvaring och har med sig papper där det står att de fått erbjudande om plats, detta fast cheferna lovat oss att det är stopp. Inga fler erbjudanden ska gå ut förens vi har mer personal. Tomma ord. Mer stress. Mer ångest, den våren får jag missfall och känner hur jag är på väg att gå in i vägen. Min man har aldrig sett mig må så dåligt över min arbetssituation. Jag borde sagt upp mig men kämpade vidare.

21.

Ansvarar för en grupp med 18 barn åldrarna 2-4 år. Minst 10 barn är 2-3 år med blöjor och knappt verbalt språk. Vi har barn som kommer från krig som bär med sig trauman. Vi är 3 vuxna och räcker inte till för behoven som gruppen har. Nästan varje vecka är det sjuk/vabbande personal, vilket innebär samarbete/jobba över utan vikarie. En dag blev det 22 barn på oss 3 personal. Omöjligt att tillgodose barnens behov, eftersom flera av dem känner sig otrygga i stora grupper. Plötsligt står man ensam med flera barn i två rum eftersom barn behöver blöjbyten. Det händer massor ibland under dessa minuter. Slagsmål, bitningar och skrik. Mina öron är redan överkänsliga. Nyutbildad och redan besviken att inte räcka till för barnen eller kunna utföra sitt yrke samt att inte kunna/få berätta att inte är bra.

22.

Efter 10 år i förskolan bestämde jag mig för att jag inte orkade mer. Jag var slut fysiskt och psykiskt. Jag sa upp mig, fick ett nytt jobb rätt snabbt. Men jag trivdes inte där heller. Jag saknar allt positivt med förskolan. Barnen. Kreativiteten. Kärleken. Solidariteten.

Inte stressen. Känslan av att aldrig räcka till. Att vara så trött och slutkörd att jag kom hem och grät. Att inte orka med vänner, familj och pojkvän. Jag är bitter. För jag kan inte utöva det yrke jag pluggat till så länge och älskar.

21.

Pedagogisk ledare

Förskolan i Sverige är mycket ojämnlik, barnen möts av stressad och i många fall av personer med en okunskap av vår läroplan.

22.

Det gör ont att se ena kollega efter den andra gå in i väggen samtidigt som ansvaret för att hålla sig frisk tycks vara eget och icke relaterade till arbetsrelaterade stress, brist på planeringstid (men krav på pedagogisk undervisning) och stora barngrupper där barnen aldrig hinner komma till ro.

Man ska "hålla sig anställningsbar" hörde jag sist. Hur många förskolor kan "hålla sig burn-out fria"?

23.

Efter snart 40 år i yrket märker jag en markant försämring i förskolan. När jag började min karriär som förskollärare brann jag för mitt yrke och kände mig stolt varje dag jag fick gå till mitt jobb. Jag kände att jag hade tid att ge varje barn det stöd och vägledning hen behövde på sin resa genom livet. Efter jobbet kom jag hem och kände mig nöjd och längtade till nästa dag jag fick möta barnen på förskolan igen. I dag känns allt annorlunda. Med oro i magen vaknar jag nu och undrar hur jag ska ha tid att se alla barnen. Droppen som fick bägaren att rinna över var när politikerna i slutet på år 2016 bestämde sig för att föräldralediga med småsyskon hemma fick lämna sina barn på förskolan heltid. Hur tänker politikerna egentligen?

Självklart blev resultatet att de flesta föräldrar lämnar sina barn full tid. De ska ju kunna förverkliga sig själva med att bland annat kunna gå på gym, fika i lugn och ro på stan med sina likasinnade vänner. Att småsyskon ska kunna knyta an till sina större syskon och övriga familj är inte lika viktigt i dagens samhälle. Inte får vi mer resurser på förskolan heller för dessa barns ökade närvarotider. Förr kunde vi lägga mer tid och resurser på de barn som verkligen behövde det när barnantalet blev mindre efter klockan 15.00. Nu har vi oftast fulla grupper fram till 17.00. Jag hoppas innerligt att Stockholms kommun snarast ändrar vistelsetiden för föräldralediga såsom Uppsala kommun gjort. Jag tillhör också den kategorin som börjar titta mig omkring på andra alternativa jobb innan jag blir utbränd.

24.

Skulle kunna skriva en bok om alla missförhållanden, trötta och ledsna pedagoger och (i mitt fall) chefer som inte verkar bry sig. Men jag ska istället försöka fatta mig någorlunda kort. Jag är förskollärare, i 30-årsåldern och har arbetat i förskolan i ca tio år. Under dessa tio år har jag bevittnat hur möjligheterna och förutsättningarna blir sämre och sämre till att bedriva en verksamhet som har grund i läroplanen. Det är ett under om vi får till någon slags planerad aktivitet alls. Vi pedagoger ser flera barn som är i behov av särskilt stöd och egentligen borde ha resurs. Men cheferna sparar pengar och tar oss sällan på allvar så dessa barn får inte det stöd de behöver och vi i personalen får agera både "vanlig personal" och resurs. Ändå tycker cheferna att man ska klara av sitt uppdrag, de har orimliga krav på sina anställda!

När vi har uppföljning och utvärdering på vår verksamhetsplan så skriver vi bara massa fina ord och får det att låta som att vi har en meningsfull verksamhet då vi i själva verket inte ens får dagarna att gå ihop. Vi vet att detta är fel, men de få ggr som vi har försökt att få cheferna att förstå varför vi inte kan utföra vårt uppdrag så tycker de att vi skyller ifrån oss och är gnälliga. Det är nästan alltid någon borta/sjuk från personalen men vi får aldrig någon vikarie. Så då ska två personal klara av 15 st barn i åldrarna 1-3 själva och där det dessutom finns barn i behov av särskilt stöd men som inte har någon resursperson. Det är ofta möten också som någon från avdelningen/avdelningarna förväntas ska gå på, men vi får aldrig

någon vikarie som täcker upp i barngruppen. Att gå iväg på ett möte och lämna sina kollega sönderstressad känns verkligen inte optimalt. Allt i förskolans värld går ut på att spara pengar, jag känner inte någonstans att det är barnens eller personalens bästa som tas i åtanke. Mina kollegor, och även jag mår dåligt, varje dag!

Jag har, efter all stress och all press att alltid göra ett bra jobb trots att det inte finns förutsättningar, utvecklat panikångest och är deprimerad. Jag fortsätter dock att jobba för jag har inte råd att vara sjukskriven. Vet att det inte kommer hålla i längden men jag måste kunna försörja/ta hand om min dotter. Tänker dagligen på hur rädd jag är för att tappa greppet och bryta ihop totalt!

25.

Jag är förskollärare och arbetar på en 3-5-årsavdelning med 19 barn, de flesta barn är tre eller fyra, bara några stycken har fyllt fem. Vi är tre pedagoger, två av oss jobbar deltid. Mellan 9.30 och 14.30 är vi på plats alla tre, övrig tid är vi alltid två pedagoger på 19 barn.

Fem timmar om dagen alltså. Ändå en ständig känsla av otillräcklighet, stress och dåligt samvete för att inte ha hunnit se barnen, läsa den där boken, hjälpt nån med pärlplattan. Jag har inte spelat ett enda spel med några barn på en hel termin.

Vad gör vi med de där fem timmarna då? Jag gör ett snabbt överslag och kommer fram till att de fem timmarna med full personalstyrka går åt till följande:

duka, duka av, torka bord, sopa golv, fylla på toapapper och pappershanddukar, tvätta, hänga in blöta kläder i torkskåp, byta ut dessa kläder då alla barnens kläder inte får plats i torkskåpen, göra mellanmål, diska efter mellanmålet, osv. I snitt är en pedagog upptagen med dessa sysslor i 1,5 timmar om dagen. Tre och en halv timme kvar.

pedagogernas raster. Om vi är riktigt effektiva är dessa avklarade på en timme. Två och en halv timme kvar.

PUT-tid, tavelmöte, reflektionstid, pedagogiska nätverk. I snitt en timme om dagen.

En och en halv timme kvar.

En och en halv timme om dagen är vi alltså tre pedagoger på 19 barn. Under den tiden ska vi också gå in, ha samling och äta lunch. Det lämnar ungefär en timme över till den pedagogiska verksamheten, projektarbeten och eventuella utflykter.

Och det här är de dagar när alla pedagoger är på plats, när ingen är sjuk eller vabbar. I praktiken är alltså den timmen om dagen i snitt mycket mindre eftersom en frånvarande

kollega innebär, i bästa fall, en vikarie. En vikarie som inte känner barnen, inte känner till våra rutiner och kanske inte har arbetat i förskola tidigare. En vikarie som inte får vara ensam med en barngrupp, som inte vet hur diskmaskinen fungerar eller får hjälpa barn med toalettbesök och blöjbyten. En vikarie som kanske eller kanske inte behöver introduceras och instrueras i alla moment under dagen.

I värsta fall innebär en frånvarande kollega ingen vikarie. Två pedagoger på 19 barn. Och ingen som helst möjlighet att ge barnen det de behöver och har rätt till i form av pedagogisk verksamhet och projektarbeten. För att inte tala om möjlighet att samtala, stötta vid konflikter, hjälpa till på toaletten, spela ett spel, läsa en bok, hjälpa till med den där pärlplattan, trösta den som är ledsen, plåstra om den som gjort sig illa, inspirera till utmaningar i byggleken, hjälpa den som behöver lite extra stöd i sitt sociala samspel och allt det där andra som vi gör hela tiden.

Och jag vet att jag arbetar på en förskola med förhållandevis små barngrupper, en bra förskola. Jag vet att det finns många förskolor med mycket sämre förhållanden.

Men jag vet att det ändå inte är hållbart.

26.

Efter flera månader av hög arbetsbelastning och underbemanning pga personals frånvaro, kommer jag till jobbet och hittar min kollega gråtandes. Hon har just fått veta att vår kollega återigen måste vara hemma och vabba några dagar. Min kollega är så utsliten, att bara vetskapen av att en kollega på avdelningen kommer vara borta några dagar gör att hon bryter ihop. Jag försöker trösta och hålla modet uppe. Själv är jag gravid och har ont av foglossning och har tydliga stressymptom, (gått vilse, åkt fel när jag skulle hem, värk i kroppen m.m) men jobbar på trots allt på min småbarnsavdelning för barn 1-3 år. Samma dag som jag hittar min kollega gråtandes har jag tid för läkarbesök på mvc pga foglossningsproblem och stressymptom. När jag kommer dit visar det sig att jag mitt i allt virrvarr tagit fel på tid och att det inte var förrän veckan efter. Jag bryter ihop och storgråter och berättar hur läget är på jobbet och att jag inte orkar. På sjuksköterskans inrådan sjukskriver jag mig själv och blir sedan heltids-sjukskriven av läkare.

Efter sjukskrivning nästan hela graviditeten och föräldraledighet börjar jag åter jobba på förskola igen, en annan förskola i samma enhet som tidigare. Jag får obefintlig introduktion till den nya förskolan och kastas in i en småbarnsavdelning med många nya inskolningar. Pga personalfrånvaro blir jag vid flera tillfällen ensam på vilan med upp till 11 små barn, varav alla var nya för mig och flera precis börjat på förskolan. Jag får snabbt stressymptom, har svårt att sova och äta, får värk i kroppen m.m. Efter två veckor klarar jag inte mer och efter en natt med panikångestattacker bestämmer jag mig för att sjukskriva mig. Träffar läkare och blir sjukskriven, senare diagnos utmattningssyndrom. Efter 8 månader hemma på heltid

börjar jag åter arbeta deltid på förskolan men nu har jag bestämt mig för att lämna vardagen på förskoleavdelning och pluggar till specialpedagog med målet att jobba som förskolehansledare/habilitering för barn. Förskolan är alldeles för tung arbetsbelastning!

27.

Morgon. Två avdelningar. Hälften av pedagogerna är sjuka. Inga vikarier fanns att tillgå. Vi fick tillstånd av chefen att ringa och fråga om de som var föräldralediga med småsyskon kunde vara hemma bara för att minska barnantalet i gruppen. Vi mötte stor förståelse från vårdnadshavare men möttes även av motstånd från vårdnadshavare som absolut inte ville ha sitt barn hemma. Hen ville ju bara leka. Det motstånd som vi möttes av denna krisdag skulle haft stöd från Skolverket men icke. Vi fick en anmälan upprättad mot oss istället. Vi mådde väldigt dåligt hela arbetslaget denna dag och fick bokstavligen gå på knäna. Jag har tänkt på det här. Var får vi stödet ifrån? Var är bristningsgränsen? Vem backar upp oss? Vi hade kanske 25-28 barn den dagen. Barnsäkerheten. Vi bet ihop.

28.

Jag kan hålla med om att barngrupperna växer, en del föräldrar sätter in sitt barn i hopp om att vi ska kunna utföra ett pedagogiskt arbete dagligen, vissa föräldrar är inte lika insatt och är nöjd om barnet bara har det bra. Men där sitter vi, med 3 barn som knappt kan gå, 10 barn som precis lärt sig springa, skrika och behöver stimuleras och 6 barn till som behöver utmanas för de är äldre än dem andra och sätts på press. En pedagog är sjuk är där står vi, två pedagoger som ska lösa detta snabbt. Vem bär vilket barn, vem dukar snabbt och nej shit, vi hann inte ta samlingen idag osv. Listan kan göras lång, och de stora problemet att vi som också studerar till förskollärare VILL göra ett bra jobb, vi VILL erbjuda barnet denna pedagogiska verksamhet men barngrupperna är på TOK för STORA.

29.

Aldrig kunnat tänka mig att jobba med något annat. Gick in i yrket supertaggad över allt viktigt jag skulle jobba med tillsammans med barnen. Supertaggad på att omsätta allt det jag lärt mig teoretiskt till praktik. Sen kom krocken med verkligheten. Och framförallt chocken. Var kom alla kringuppgifter ifrån? Var finns tiden till reflektion och planering? När ska jag hinna? Det har blivit en svår balansgång mellan att å ena sidan leva upp till det jag själv ser som mitt uppdrag (ihop med de krav som också ställs på oss förskollärare) men att å andra sidan försöka.. överleva. Utan att gå in i väggen. Jag är i 20 årsåldern och har inte ens jobbat 2 år, men känner redan att jag måste börja planera för något annat. Annars är det en tidsfråga innan jag blir sjukskriven. Känner redan av det; sömnsvårigheter, magproblem, svårt att varva ner, lättirriterad, glömmer saker osv. Jag vet hur det borde vara, hur det borde se ut och vad barnen behöver - men verkligheten i förskolor idag, de bristande resurser som finns, gör att det inte går att genomföra. Man går hem med en känsla av att man inte gjort tillräckligt.

Vi har haft vikariestopp. Fått jobba två pedagoger på 12 St, 1-2 åringar.

Jobbat i köket (= färre pedagoger i barngrupp). Frånvarande chef. Vi har problem med personer som inte sköter sitt jobb och en del konflikter och dålig attityd på vår förskola. Chefen känner till detta men gör inget åt det. Vi är ensamma när det gäller att lösa konflikter och problem oss emellan. Chefen visar sig aldrig (!) och har liten inblick. Känns inte som hon känner oss eller ser vad vi gör. Chefen delegerar mer och mer så att arbetsbördan för oss ökar än mer. Vi ska beställa, ordna med konton på datorn för all personal i enheten osv. Pedagogistan ser vi inte heller röken av särskilt ofta.

Skolat in nästan en hel avdelning barn utspritt över året. Samtliga 1-2 åringar.

Har 15 st som alla, utom två, är 1 åringar. Samtidigt krav på projektarbete samt utvärdera hur bra vi jobbar enligt läroplanen.

Vi har gemensam ”reflektion”, heter det, 1 timme i veckan. Den timmen blir aldrig reflektion utan går till planering, förberedelse för utvecklingssamtal, föräldramöte eller andra saker som uppstår. Hinner aldrig reflektera. Höga krav på oss förskollärare. Känns som allt hänger på mig som förskollärare. Hos oss är det svårt att märka skillnad på de krav som ställs på barnskötarna jämfört med vikarierna. Självklart finns det då flera som då lutar sig tillbaka och bara glider runt.

Föräldrar tycker vi är för några tidigt på morgonen och sent på eftermiddagen. Samtidigt har barnen med syskon fått börja gå heltid. Föräldrar till nyinskolade barn trodde det skulle varit mer pedagogiska aktiviteter än vad det var. Föräldrar säger samtidigt att det viktigaste för dem är trygghet och att barnen blir sedda. Ändå flåsar vår pedagogista oss i nacken och tycker vi ska göra mer relaterat till projektet. Barn med utvecklingsförsening. Vi får använda ca 45 min-1 timme om dagen till att gå undan och träna med barnet.

Man räcker helt enkelt inte till. Kraven är orimligt höga, utan att resurserna ökar, för att det ska vara möjligt att möta kraven. För mycket kringuppgifter, för mycket barn och för lite tid. Det blir inget pedagogiskt utan bara förvaring. Att man lockar med högre löner är jättebra men hur löser man problemet med att förskollärare inte stannar? Kanske behöver man se över förutsättningarna och arbetsmiljön. Jag kommer lämna yrket så snart jag kan för att inte själv gå under.

30.

Det har varit jul och ledighet, jag borde vara lycklig över att fått spendera tid med min familj. Men jag är inte glad jag är helt trasig, Jag har knappt orkar ta mig upp ur sängen. Orsaken är mitt jobb. mitt kämpande, engagemang, drivkraft och energi är slut. Vet inte exakt när allt började men kan se varningssignaler för redan 1, 5 år sedan. Jag arbetar med barn 3-5 år. Jag älskade mitt jobb, nu är det bara ångestfyllt. Jag orkar inte möta föräldrar längre, jag gömmer

mig vid hämtnings tiden. Orkar inte le och ljuga och säga att det varit en bra dag eller att vi varit ute på gården hela tiden då vi varit underbemannade. Orkar inte förklara varför jag har kaffekoppen i handen mitt i verksamheten. Att det är den 10:e koppen jag gjort men inte haft tid eller chans att dricka och någon rast hanns inte med idag igen för jag blir så stressad av att lämna min kollega själv med alla 19 när den andra kollegan är sjuk, då hoppar jag hellre över rasten. Jag orkar inte möta de understimulerade barnen, som är mig upp i ansiktet då de skriker efter min uppmärksamhet och närvaro. Jag hinner inte vara med barnen, för jag ska nånstans - också planera innehåll för dagarna, fixa frukost och mellis, duka fram och av för lunch, jag ska bädda fram, bädda upp, jag ska dokumentera det vi gjorde i skogen, men jag har redan glömt vad som hände eller vad barnen sa och gjorde där. Jag går runt som i ett vakuum, är avtrubbad eller har hjärtklappning. Jag har inte klarat en hel arbetsdag utan att gråta i nån skrubbe eller på toa pga stress, ångest och utmattning det senaste halvåret. Jag vill inte vara sjukskriven, jag vill arbeta med dessa älskade barn men jag kan inte betala med min hälsa pga en arbetssituation där jag inte har förutsättningar att utföra mitt uppdrag, där jag inte har tid och utrymme att se alla barn och deras behov. Ekvationen är omöjlig. Det finns inte ekonomi eller resurser för att ge barnen det dom har rätt till. Bannern har inte valt att komma till förskolan, jag har valt det men nu tvivlar jag på att jag kan stå fast vid mitt val.

31.

Finns inte tillräckligt med tid till planering, och utan planering håller verksamheten inte måttet. Kraven blir orimliga i förhållande till verkligheten. Ohållbara arbetssituationer och mycket övertid pga. personalbrist. Trots tänk på ergonomi, tar kroppen mycket skada. Alldeles för stora barngrupper, och blir en säkerhetsfråga.

Mycket sjukskrivningar och psykiskt påfrestande. Varenda dag känner man att man inte räcker till. Barnens bästa är absolut inte längre i fokus.

32.

"Jag har jobbat som förskollärare sedan 2011. Under denna period har jag blivit sjukskriven två gånger och har nu sagt upp mig. Det finns så mycket berättelser så jag vet inte riktigt vart jag ska börja. Flera gånger efter jobbet slut har jag velat gråta av trötthet. Mitt privatliv blir lidande då jag inte orkat göra mycket efter jobbet. När jag sover drömmer jag ofta om jobbet och vaknar med stress. Jag har utvecklat IBS och har ofta ont i kroppen (speciellt huvudet) och känner mig sjuk. Den delen i utbildningen där vi fick lära oss att följa barnen och genom pedagogisk dokumentation utmana dem vidare, händer bara under få tillfällen om ens alls. Jag har alltid varit bra på att göra snygga dokumentationer med inklipp från lpfö osv men det känns fejk när jag tänker på hur verkligheten på förskolan är.

Jag känner att jag tappar min utbildning, den går inte att sätta i praktiken med så mycket barn på liten yta som också är stressade. Plus att det är alltid någon sjuk och det är ovanligt med bra vikarier (om man får någon). Många av mina kollegor är också eller borde bli sjukskrivna. Många längtar till pensionen och en del sitter bara av tiden utan vidare engagemang. Jag är trött på att säga till föräldrarna att allt är bra fast jag kanske inte ens har

hunnit sett deras barn alls på hela dagen. Trött på att fejka. Det behövs ändringar nu annars kommer det inte sluta bra...

33.

"När jag började som förskollärare 2015, började jag på en mindre förskola i en stad. Vi hade 12 barn 1-3 år i min grupp på 2 personal (jag och en till). Vi hann med att se alla barn, sätta gruppen och få ett lugn. Det var en bra grupp, men de är klart att det var sårbart med bara 2 personal när en blev sjuk eller ville vara ledig. På tal om sjuk var jag inte sjuk en enda dag då.

Sedan för ett år sedan flyttade jag till en större stad, här i min grupp har vi 22 st 1-åringar och 3st 2-åringar på 5 personal. Under en dag känner jag att jag inte hinner se eller prata med alla barn i min grupp. Det har varit många sjukskrivningar i personalgruppen, även någon på väg in i väggen. Ljudnivån på dagarna är brutal och att hitta på något efter jobbet är inget alternativ, det är lugn som behövs. Dock är det lite bättre nu när alla 21 nyinskolade barn börjar bli trygga. Har börjat fundera på om det var värt att utbilda sig 3,5 år för detta arbete?! Dock älskar jag barnen och trivs superbra på mitt jobb men arbetsituationen behöver ändras!

34

Hej! Här kommer en lista på vad vi håller på med på min arbetsplats. Tråkig läsning men den är alldeles sann.

Ansvarsområden på förskolan:

Brandansv.

Hälsocoach

Lisaansv.

Beställningsansv.

Städansv.

NTA ljus

NTA ljud

NTA luft

NTA vatten

Avdelningsansvarig (2st)

Utvecklingsped. enhet och stadsdel

Webbansv.

Läsombud

IKTgrupp

Vfu-pedagog

Miljögruppsansv.

Krisgruppsansv.

Feriearb.ansv.

Felanmälan/sisab

Vad vi gör:

Ped. verksamhet från kl.06:30-17.30

Grupper m. barnen

Reflektion egen (ingen avsatt tid)

Reflektion arb.lag

Ped.dokumentation

Skriva info.brev

Wki

Mål- och resultatstyrningsprotokoll.

Höstsamtal/ Utv.samtal med vårdnadshavare.

Kartläggning (bibass).

Möten med spec.pedagog

Kringuppgifter:

Göra schema.

Lösa frånvaro (med övertid, förskjuten arb.tid eller vikarier).

Vikarier -ge arb.tider, visa runt, skriva och skicka tidrapport, lära upp!

Visa runt föräldrar som söker plats.

Frukost.

Mellanmål.

Diska

Torka bord.

Bädda.

Hygienrutiner, t.ex torka/sprita ytor som vi ofta tar på en gång/vecka, tvätta textilier.

Städa på hyllor, damma osv som inte städ gör.

Packa upp varor, slänga kartonger.

Det har t.o.m. hänt att vi fått skotta snö och sanda för att vi ska kunna få matleveransen.

Hur många ordinarie personal vi är som delar på ansvarsområden och ser till att verksamheten rullar på? FYRA!

På övriga tjänster är det just nu vikarier.

35

Som nyutexaminerad förskollärare så är det tufft att komma ut i arbetslivet. Många av de som jag gick i samma årskull som hoppade av utbildningen redan efter första praktikperioden då man fick uppleva hur det verkligen är att arbeta inom förskolan. Under utbildningens gång så får man b.la lära sig hur man gör dokumentation pedagogisk, synliggöra barnens lärande

processer samt analysera barnens samspel. Vi får b.la lära oss om de olika styrdokument, läroplanen, hur vi ska bemöta barn i behov av särskilt stöd och barns rättigheter. Vi fick ta del av olika teorier om pedagogik och på så sätt få inblick i hur man kan se och förstå barns sätt att lära på olika sätt. När finns tiden för att använda denna kunskap och kompetens för att b.la utvärdera och reflektera kring praktiken när vi exempelvis inte får vikarier och när barn i behov av särskilt stöd inte får de resurser de behöver? När reflektionstid måste ställas in för att det inte finns tillräckligt med personal i barngruppen och när det i barngruppen i sig är alldeles för många barn? Vi bär på så mycket kunskap och kompetens som gå till spillo eftersom vi inte har de rätta förutsättningarna för att utföra de jobb som gör oss till pedagoger. Istället går tiden till att pussla ihop vardagen, täcka upp i köket för att kökspersonalen är sjuk (vilket b.la innebär att städa köket, planera och laga mat och ta hänsyn till alla de allergier som finns), städa, tvätta, täcka upp för sjuka kollegor och hoppa runt emellan avdelningar p.ga bristen på vikarier. Planerade tillfällen för reflektion och utvärdering, smågrupper, utflykter, vidareutbildning och möten får ställas in p.ga den höga arbetsbördan.

Som verksamheten ser ut idag så har vi knappt förutsättningar för god barnpassning men vi har förväntningar och krav på oss att ha en pedagogisk verksamhet. Detta resulterar i stress, känsla av otillräcklighet och att största delen av tiden går åt till barnpassning och att bara ”överleva dagen”. Planering och utvärdering av verksamheten hinns inte med och många pedagoger måste jobba över om de överhuvudtaget vill få till någon form av planerad pedagogisk verksamhet.

Jag har flera kollegor som med åren fått flera olika arbetsskador (ryggen, hörsel, utbrändhet p.ga stress) och många som inte orkar jobba heltid p.ga av den höga arbetsbördan. Dom som börjar närma sig 65 är slutkörda och längtar efter pension. Hur kommer det bli i framtiden för mig om inte förskolans problem åtgärdas och när de dessutom ska höja pensionsåldern? Det är frustrerande att ha lagt tid på en lång utbildning, tagit lån och att arbeta med något man brinner för men så är förutsättningarna så pass dåliga att jag redan nu efter 2 år i branschen börjar känna att detta inte är nått jag kan arbeta med fram till pension om jag vill ha en frisk kropp och sinne i behåll.

Vad är orsaken till att man som politiker accepterar denna situation som vi har i förskolan, att man inte satsar på barngrupperna? Att man inte ger oss pedagoger förutsättningar att utföra vårt arbete och enbart de arbete vi är utbildade för, dvs att driva en pedagogisk verksamhet. I vilken annan bransch så är yrket så mångfacetterat som det är när man är pedagog? Om man jämför med exempelvis byggbranschen, hur logiskt skulle det vara att en utbildad snickare samtidigt som hen bygger ett hus ska laga mat, organisera personal och städa? Resultatet skulle bli halvdana hus.

En verksamhet som kan göra så mycket gott och är avgörande för barnens start här i livet, hur kan man tillåta att den havererar? Den situation som vi befinner oss i idag leder till ökad stress och sämre utveckling hos barnen, att personal blir sjukskrivna och att nyutexaminerade byter bransch redan efter ett par år eftersom det inte orkar mer. Det är ett slöseri med utbildning, personalens kompetens och man riskerar barnens välbefinnande, trygghet och lärande.

36.

"På min arbetsplats måste man lösa dagen varje dag och pussla ihop, byta plats på ordinarie på eftermiddagar och jobba över för att det inte ska brista på någon avdelning. Vi får inga vikarier. Det går åt så mycket tid att klara av dagen. Planerade aktiviteter med barnen får oftast ställas in och det blir mest barnpassning/barnförvaring. Det skapar en stress, och otillräcklighet samt att vi inte gör förskolans uppdrag. Det var inte därför jag tog CSN i 3,5 år för att passa barn, jag vill mer! Jag skulle kunna göra mer om förutsättningarna och resurserna skulle ges, om barngrupperna blev mindre, om vi fick resurser till alla barn i behov av särskilt stöd, om vi fick tid för planering och vikarier från första dagen. Jag vill att alla barn ska få möjligheter till en lärarik, trygg och rolig och utvecklande verksamhet med medvarande pedagoger som har tiden. För vi har ingen tid nu för varje barn. Och den energi man har fokuseras på det barn i behov av stöd samt att släcka bränder, men de andra barnen då? de barnen som bara flyter med i verksamheten? De får klara sig själva. Och jag kommer på mig själv att jag bara sagt ""Hej"" till det barnet. Och jag får dåligt samvete och skuld känslor, jag räcker inte till för alla barn. Vissa dagar kan jag komma på att jag inte har någon aning om vad hen har gjort idag när dennes föräldrar frågar. För jag har varit så stressad.

Sedan helt plötsligt så kommer det där dagarna där tiden äntligen finns, kanske några barn är borta. Jag hinner göra roliga aktiviteter med barnen, jag hinner se alla barn och prata med alla. Och jag är inte helt slutskörd när jag kommer hem! Dessa dagar är så viktiga och jag önskar att det är såna dagar som skulle vara normen på min arbetsplats. Dagar då jag kan utföra förskolans uppdrag.

Nu finns ingen lugn dag på jobbet längre känns det som, varje dag måste man köra i 190. Tiden får återhämtning kommer aldrig. Varken för barnen eller oss pedagoger.

37.

Klockan är snart 02.00 och jag är vaken. Gick till slut upp. Klockan ringer 06.30. Dricker mjölk. Kanske ta en dusch? Bli övertrött? Hur ska jag orka imorgon, med jobb samt egna barn? Tankarna går till jobbet. Tankarna växlar mellan att kämpa och stå ut samt lära sig att hantera stressen, säga upp mig eller gå till läkaren för sjukskrivning? Rädslan för att gå in i väggen på riktigt. Stresssymtomen finns i kroppen. Vilken lösning är bäst, för mig, för mina egna barn, för barnen på avdelningen? Ska det vara så här? Ungefär samma fråga många

ställer sig idag? Det är läroplan som ska följas, det ska dokumenteras både för barn och oss, det är lärarstudenter som ska handledas, det är möten med specialpedagoger, föräldrar mm. Det är svårt att få tag i både fast personal samt vikarier. Resurs får man ju inte heller hur som helst. Och så får vi inte glömma de livslevande fina barnen jag valt att jobba med, vara med dem. Ge dem fina upplevelser, trygghet glädje och utveckling. Men mycket av tiden går tillallt som jag nämnde, handleda kollegor, få dagen att gå runt utan större konflikter pga en väldigt krävande barngrupp. Skrev precis ner vår barngrupp och inser att 9 av 21 barn har olika slags behov av särskilt stöd. Jag vet att vi haft mycket men nu när jag ser antalet framför mig så blir jag nästan rädd. Ensam förskollärare tillsammans med en barnskötare och en vikarie som aldrig arbetat på förskola tidigare samt nyligen lärt sig svenska.

Nu har jag skrivit av mig lite, det går att beskriva ännu mera i detalj. Men de som arbetar inom förskolan förstår nog hur det är i en sådan här situation. Och för det andra så måste jag göra ett försök till att sova. Hoppas verkligen att en ängel räddar oss snart. Ger Oss mera pengar. Regler kring barngruppens storlek. Regler kring miljön. Och då med barnfokus, inte ekonomi. Vad är bäst för barn och personal?

38.

Det absolut värsta är nog samvetsstressen. Att alltid behöva väga barns behov mot varandra. Vad är den MINST SÄMSTA lösningen idag?

När grundbemanningen redan är för låg så blir hålen som uppstår vid personalbortfall avgrundsdjupa. Vi har 20 barn i min barngrupp, några av dem har behov av stöd som sticker utanför ""normen"" men vi får inte några extra resursmedel för det medger inte budgeten. Kriterierna för att få resurstöd blir dessutom stramare och stramare, trots att de stora barngrupperna i sig skapar fler och fler barn som inte klarar av den sociala utmaning som det innebär. Ramarna för normen blir smalare och fler och fler faller utanför. Behovet av stöd växer men förutsättningarna för att möta det behovet krymper i takt med att barngrupperna ökat och den utbildade kompetensen minskat.

Nu är jag ensam ordinarie med en för barngruppen helt okänd vikarie utan tidigare erfarenhet av förskola och en annan vikarie som har jobbat som timmis en termin men aldrig på min avdelning. De barnen som behöver extra stöd reagerar starkt på avvikelserna i vardagen och behöver en närvarande, trygg och känd person som upprätthåller en trygg och känd verksamhet. Resterande barn påverkas också av att verksamheten blir annorlunda och reagerar med att även de behöva en närvarande, trygg och känd person som upprätthåller en trygg och känd verksamhet.

Just nu är det jag som är den personen, men jag räcker inte till för båda grupperna. Jag hinner inte med.

Jag måste välja.
Ställa barn mot barn.
Idag igen.
Mitt dåliga samvete äter upp mig.

39.

Älskar mina barn o kollegor men blir uppäten inifrån av alla arbetsuppgifter som ska göras hela tiden under tidspress, mindre o mindre planeringstid, färre kollegor som är utbildade, barnens stora behov o dåligt med extra resurser. Att hela tiden känna sig otillräcklig o vilja göra mer men inte orka o alla nätter o timmar en tänker på jobbet när man är ledig o ska återhämta sig.

Vill mer men orkar inte.....

40.

Oroar mig över min och mina kollegors hälsa sedan länge men nu ser jag att situationen börjar urarta för barnen. Hittills har vi vänt ut och in på oss själva hellre än att barnen ska fara illa!!! Nu är gränsen nådd och vida överskriden!

41.

Jag arbetade i några månader i förskolan efter att jag var nyutexaminerad. Sedan blev jag sjukskriven p.g.a det var så oerhört högt ljud, sjukt stressigt, samvetsstress. Jag blev snabbt oroad över både personalens och barnens situation. Det var ständig extrem personalbrist. Föräldrar klagade på att barn kom hem med avföring i byxorna eller nedkylda av regn utan att ha fått byta kläder. Personalen försökte verkligen hinna men p.g.a stor barngrupp och mycket personal så uppstod denna vanvård. Det var omöjligt att hinna. Detta är en form av barnmisshandel att ha så stora barngrupper som vi har idag. Jag stod inte ut med ljudet, hur ska barnen då orka? Jag hann inte trösta alla barn som behövde det för om två grät samtidigt så fanns inte tillräckligt med personal alltid för att trösta båda. Jag själv som är uppväxt med psykisk ohälsa insåg att många barn hade problem p.g.a miljön, ex kastade saker på ens själv för att få uppmärksamhet. Det var hjärtskärande. Är detta som jag skriver vanligt i förskolan? Jag blev oerhört förskräckt över att barn har det så. Personalen kämpade hårt och gjorde allt så bra de kunde. Arbetsituationen är ohållbar både i skola och förskola. Det har jag tidigare bevittnat som vikarie i förskola och skola på trettio platser.

42.

Dagboken, januari 2017:

Under 2016 var jag sjukskriven på heltid i åtta månader för utmattningssyndrom och panikångest, resultatet av långvarig stress. I oktober började jag jobba igen med planen successiv ökning i arbetstid och arbetsbelastning fram till april då jag förhoppningsvis är fit for fight som förskollärare på 100% igen. På min avdelning har jag nu gått upp i tid från

25-50% under fyra månader och fått förmånen att jobba utöver ordinarie arbetsstyrka. Alltså, tre heltider på arton barn i åldrarna 3-4, PLUS mig.

På avdelningen bredvid har fjorton femåringar haft en pedagog på heltid och en på halvtid. Hon som jobbar halvtid har nu slutat. Från och med nu till sista februari är vi fem pedagoger med stora sidans barn; tre heltider, jag på 75% from februari, och en kollega som går ner i tid till 80% när jag går upp i tid. Hennes sista dag är den sista februari.

I mars blir vi tre heltider, jag på 75% och så måste vi hitta en lösning för att täcka upp de sista 25% som fattas för hon som slutar. Och from april när jag är uppe på 100% är tanken att vi ska vara vad som räknas som 'normal' arbetsstyrka, dvs fyra pedagoger på 32 barn på stora sidan. 8 barn var. Jag har fram tills nu varit van vid att jobba i halvgrupp på min avdelning under mina arbetstimmar, dvs två pedagoger på 9 barn. Det är nu vi får se om jag håller. Det är nu vi får se om jag är frisk nog. Eller sjuk nog, som en av mina läkare sade. Hon menade att jag har reagerat sunt och friskt på ett sjukt system. På ett samhälle där ingenting får kosta något längre. Men där vi i slutändan får betala ett väldigt högt pris för det. När ingen vill bli förskollärare, lärare, sjuksköterska, polis, etc. Och de som redan är det går in i väggen eller byter yrke.

I april, då är det upp till bevis. Är jag sjuk nog att ställa upp på de här förutsättningarna och arbetsförhållandena igen? Säger kroppen ifrån igen? Vad gör jag då? Det får vi se. Rädd är jag inte. För det är inte mig det är fel på, egentligen. Det är inte jag som är sjuk.'

Dagboken, januari 2018:

'I maj kraschade jag igen. Det höll såklart inte. Ny sjukskrivningsperiod och insikt: Jag är värd mer än den här miljön och belastningen. Jag säger upp mig och lämnar förskolan. Synd att inte barnen kan det.

43.

Var ska jag börja? 15 nyinskolade ettåringar som alla hade rätt till omsorg, uppmärksamhet, utmaningar och trygghet. På det 2,75 vuxna som förutom att ge barnen allt de förtjänade skulle ha en stimulerande verksamhet, gå på nätverk, diska, tvätta, ha samtal, dokumentera, byta glödlampor, måla om slitna möbler... ja ni vet, allt det där extraarbetet man ständigt tilldelas. 2 av 15 gick deltid, resten var där minst 8h/dag och fler mer än så. Det innebar att det inte var ovanligt att vara själv med 8-9 ettåringar samtidigt som föräldrarna kom och ville få den dagliga överlämningen. En dag hittade jag min kollega gråtandes i personalrummet, hon orkade inte mer. Hon blev sjukskriven och kom aldrig mer tillbaka till förskolan. Vi andra fortsatte att kämpa. Några månader senare var det min tur. Under samtal med chefen beklagade hon att jag hade det så slitigt hemma. Att något var fel i arbetssituationen ville hon inte lyssna på trots att jag påpekade brist efter brist. Mina kollegor kämpade vidare och efter

ett par månader var jag tillbaks igen på 50%. Barnen hade nu hunnit fylla 2 år och eftersom de var så pass stora tyckte ledningen att vi kunde öka barnantalet. Några barn i gruppen började bli allt mer utåtagerande, de bet varandra, slogs och slet tussar från håret. Det är nog brist på stimulans så ledningen, ni kanske behöver erbjuda fler aktiviteter. De behöver mer utmaningar. Vi kämpade vidare för att ge barnen det de behövde i stimulans men satsade främst på trygghet, lek, att alla skulle känna sig sedda och att de skulle utveckla sitt språk. Jag såg hur tidigare glada kollegor gick med tunga steg i korridoren, hur sjukdagarna blev fler och hur en efter en lämnade arbetsplatsen. Till slut orkade inte heller jag utan så upp mig och försvann. Barn och föräldrar på de andra avd. fick inte veta något, det var dumt att skapa oro nu när så många valt att sluta så det. Jag ville så gärna stanna för barnens skull men jag var tvungen att sätta syrgasmasken på mig själv.

44.

Jag svarade en dag på ett FB-inlägg på förskoleupprorets sida, där jag höll med en förskollärare om att jag ibland önskade att föräldrar skulle klaga uppåt när de behövde lämna sina barn i en verksamhet, där ca 30 barn passades av två vuxna och att det inte går att bedriva en pedagogisk verksamhet med de förutsättningarna. Det känns som att det inte räcker att vi säger att det inte går utan att "kunderna" behöver klaga för att förändring ska ske. Mitt svar hade på några minuter uppmärksammats av en medlem i ledningsgruppen på förskolan och skärmdumpats. Samma dag blev jag inkallad på disciplineringsamtal med min chef och VDn som förklarade att mitt uttalande inte accepterades av ledningen. Detta trots att jag talat allmänt om förskolans förutsättningar. Jag hade vid flera tillfällen innan påtalat brister (till ledningen) i verksamhet och organisation och att kollegor ofta grät för att de inte räckte till men blivit bemött med att det såg likadant ut överallt och att det inte var värt att klaga. Jag gick hem från mötet med ett obehag i kroppen och dagen efter lämnade jag in min avskedsansökan. Jag kan ta personalbrist när det inte går att få tag på vikarier men när personalen inte stötts och det sätts i system att ha billig, utbildad arbetskraft istället för utbildade barnskötare och förskollärare eller man ber personalen att jobba över dag efter dag för att täcka schemat då är det riktigt fel.

45.

Jag jobbar på en yngre barns avdelning (1-2 år) och det har varit så stressande eftersom ledningen inte planerar schema utifrån barnens vistelsetid. Vi var tills jul 2017 tre pedagoger och en pedagog skulle gå över till en annan avdelning. Rekrytering pågick och vi började vårterminen 2018 utan den tredje pedagogen. 2018 började och vi var två heltids personal till 13 barn. Den värsta dagen var när vi hade 13 barn plus nytt barn som skulle inskolas och då blev vi två pedagoger till 14 barn och två nya föräldrar. Den dagen klarade vi uppgiften, jag bad föräldrarna så mycket om ursäkt för omständigheterna och tackade för deras förståelse. Den dagen kom jag hem och kunde inte sova, jag grät på väg tillbaka hem och jag har haft svårt att genomföra min uppgift dess. Ledningen visste om det, och den dagen sms:ade jag till administratören och de gjorde ingenting. Som jag skrev, vi klarade dagen, alla

barn och vi två men det var långt ifrån basala villkor. Nu på måndag den 22:e januari 2018 kommer vi att vara två pedagoger igen till 14 barn mellan 8-11 eftersom vikarien kommer kl 11, efter sitt läkarbesök. Administratören vet om hur det ser ut, men hen gör ingenting, trots att det finns en möjlighet att få en pedagog från en annan avdelning under de timmarna (en pedagog som barnen känner till). Lösningen är istället att vi skickar barn till en avdelning där barnen aldrig har varit med med personalen som de inte känner till. Administratören bryr sig inte om vad är barnens bästa och hur viktigt det är att barnen ska känna sig trygga, för att lärande ska uppstå och utvecklas.

46.

Vi var två pedagoger på småbarnsavdelningen med 14 barn, i en hel vecka, då kollegan var sjuk och samtidigt hade vi en inskolning. Vi bad om vikarie men fick ingen. Vi fick bara hjälp med maten, mellanmålet och disken den veckan från de andra i huset. Det var hemskt! Barnen for illa då vi kunde inte vara där när något hände mellan dem och när de gjorde sig illa. Vi kunde inte hinna fram i tid och ibland var vi helt ensamma med alla barn när en av oss var tvungen att byta bajsblöja. Vi känner oss otillräckliga, ledsna för barnet som inskolades den veckan då hen inte fick någon tid övers från oss pedagoger. Vi skämdes så mycket över våra chefer som ingenting gjorde åt situationen, fasten föräldern som inskolade framfört att detta var helt bisarr och skandalöst.

47.

Det som till slut har fått mig att fundera över att sluta som förskollärare är att större delen av höstterminen 2017 har jag arbetat med vikarier, då ordinarie pedagoger varit sjuka. Det man tar in är utbildade vikarier som knappt arbetat inom förskolan samt får obefintlig introduktion av förskolans verksamhet. Detta resulterade i en enorm stress för mig som förskollärare och är nu sjukskriven pga stress. Funderar nu allvarlig på att sluta som förskollärare och ge upp min dröm och gå tillbaka till den bransch jag kommer ifrån. Jag trodde att jag var stark och kunde stå emot den stress som faktiskt finns inom förskolans värld men nu har nog min kropp också sagt stopp som så många andra.

48.

Arbetar i en grupp med 15 st 3-5-åringar. På min förskola finns det även två stora avdelningar (26 barn 1-4år och 42 barn 1-5år). Vi har vid flertalet tillfällen blivit tillsagda att inte ringa in vikarier. Ibland får man ju inte heller tag på någon hur mycket man än försöker. Min kollega är arbetsplatsansvarig vilket innebär att hon ofta är iväg på möten, både halv och heldagar. Oftast har vi ingen vikarie utan det är tänkt att de andra avdelningarna ska hjälpa till. Men i stort sätt varje gång fattas det personal även där, så det slutar med att jag är själv med mina 15! Har även blivit stor skillnad sedan föräldralediga fick rätt till heltid. Många hos oss går 40+ timmar. På fredagar tar våra timmar slut vilket innebär att efter ca kl 14 fattas det 3-4 pedagoger. Lägg därtill att det oftast är minst en sjuk/vab. Just nu har vi en sjukskriven på

100%, en på 50% och en på 25%. Både jag och mina kollegor har funderingar på att lämna yrket. Fast egentligen vill vi ju inte det.

49.

Jag, 61 årig förskollärare sedan -81. Nu sjukskriven för stress- och utmattningssymptom. Jag hade hoppats på att orka arbeta i förskoleverksamhet till pensionsdags, men nu har jag och HR-avdelningen redan sökt avtalspension, för att jag inte orkar med stressen som bara ökat på sista åren i mina arbeten i (förskoleklass och) i förskola. Mest orolig är jag för barnens och mina 4 barnbarns (1-3 år) uppväxtår i dessa röriga och stressiga miljöer. Älskar mitt yrke och att arbeta med "Ramar - kramar, humor och humör", teknik och experiment, djur och natur, livskunskap, språk- och ljudlekar, dans och massage, m.m. Utökad dokumentationsuppdrag och annat administrativt arbete tar också bort mycket tid från detta och även glädjen och lusten för mig. Därför började jag att arbeta som fast vikarie ht-17 på en större förskola, 6 års avdelning, i Hägersten, men det blev tyvärr än större arbetsbelastning och nu sjukskrivning.

50.

På en förskola råder en pressad miljö där personalen slår knut på sig själva för att hinna leva upp till kravet på att ta hand om det administrativa arbetet och driva en bra verksamhet för barnen. Förutsättningarna är 32 barn 1-3 år i en gemensam grupp med 6 st i personalen. Det råder en tystnadskultur framförallt från chefens sida angående hur personal och barn egentligen mår. Jag upplever att många jobbar på i det tysta för att inte vara till besvär eller verka svag. Det tvingar pedagoger att gå ner i arbetstid, sjukskrivas för utbrändhet och fysiska skador, utifrån tunga arbetspositioner och farliga stressymptom som även påverkar familjeliv och hälsa.

Det i sin tur gör att det blir en ännu mer stressad situation på förskolan där vikarier snabbt måste tillsättas. Barnens anknytningspersoner försvinner och vårdnadshavare tappar en värdefull kontinuitet och kontakt med pedagogerna. Barnen uppvisar stressymptom såsom dålig aptit, ont i magen, oro och gråt i samband med frånvarande personal, höga ljudnivåer och stressade rutiner.

Det är inte hållbara förutsättningar för pedagoger att skapa en fungerande verksamhet. Barngrupperna måste bli mindre för att minska på belastningen av tunga arbetspositioner, höga ljudnivåer och stressade rutiner både för barn och vuxna. Pedagoger inom förskolan måste få möjlighet att göra en sak i taget, att ta hand om barngruppen måste få gå före annan arbetsbelastning såsom administrativt arbete, köksuppdrag, disk, beställningar, telefonsamtal, möten i olika former utanför barngruppen. Pedagoger på förskolan måste få utöva sin yrkesroll som pedagog på bästa sätt och uppnå det värdefulla mötet med barnen som närvarande, omsorgsfull. Samtidigt som att barnen har rätt till en verksamhet som följer läroplanens strävansmål.

51.

Vi har en barngrupp på 19 barn varav ett är i behov av en resurs på heltid. Problemet är att vi aldrig får vikarier och får istället arbeta ihjäl oss. Det blir enbart barnpassning och ingen verksamhet. En dag var 6 st av personalstyrkan utav 15 sjuka vilket ledde till en fråga om risk för barnens säkerhet, men ingen hjälp fick vi.

52.

Man blir frustrerad varje dag att man inte hinner med alla barn ordentligt. Trygghet är det viktigaste för ett litet barn när de börjar förskolan. Man räcker inte till. Även alla åtaganden man har och det blir fler och fler.

Sparandet på förskolan har varit sedan 90-talet då det gjordes nedskärningar inom förskolan. Detta har inte blivit bättre. Mer och mer krav men inga resurser. Hur ska detta sluta!

53.

Jag är snart 59 år och har arbetat i huvudsak i Storsthlm över 30 år. Jag har sett hur utvecklingen gått från att vi var oftast 3 utbildade heltider på 15- 16 barn i åldrarna 1- 6 år, med en föreståndare på plats dagligen, och tid för barn och planering - till grupper om 15 - 24 barn där jag arbetar heltid med utbildad deltidspersonal. Jag har avdelningsansvar, pedagogiskt ansvar, ansvar för ett barn med särskilda behov. Allt detta utan någon tid för det administrativa arbetet utanför barngruppen. Nya chefer som skapar förvirring och osäkerhet, nytt schema ideligen pga omorganisationer. Cheferna har inte tid att göra vårt schema så samordnaren får göra efter bästa förmåga utan barnfri tid avsatt för arbetet. De missar och misstagar som begås - stora som små- p.g.a stress och hög arbetsbelastning, lägg till 100 % på oss på förskolan och i synnerhet på mig som avdelningsansvarig. Blev sjukskriven för akut stressreaktion i 2 v före jul då jag också sa upp mig. Känner mig för erfaren och kompetent för att acceptera att behandlas på detta sätt. Kan dock bara hoppas situationen är bättre i något hänseende på nästa arbetsplats..

54.

Jag har arbetat som förskollärare i två år och började redan efter ett år fundera på att byta bana. Stressen, ljudnivån och kraven känns ofta orimliga. Jag önskar att all min tid på arbetet hade gått till barnen men det är mycket annat som måste lösas. Scheman och vikarier, nästan varje dag är det något som inte går ihop, eftersom personalens schema redan är så tigt för att täcka upp 18 barn där nästan alla går mellan 7.30 och 16.30. Av dessa är fyra stycken 1 år, stoppar allt i munnen och en kan inte gå. Det är upp till oss pedagoger på avdelningen att få till egna reflektionstider på vårt schema, vilket innebär att vi blir 2 pedagoger på alldeles för många barn, det är svårt att sitta och slappna av och arbeta när en vet att kollegorna har händerna fulla.

Under dagarna måste vi lösa tekniska problem (krav på att vi ska arbeta med digitala verktyg), sätta oss in i olika digitala system, organisera och göra pedagogiska miljöer på

avdelningen, vårda material (vi syr, målar om, skruvar och spikar ihop det vi kan), göra beställningar (krångligt!), läsa på inför pedagogiska forum, förbereda föräldrasamtal- och föräldramöten, göra olika utvärderingar (Ex Trygghetsplan, reflektionsverktyg osv) planera och reflektera kring verksamheten, ha egna utvecklingssamtal med chefen.

Åtgärder i miljön, t ex en trasig diskmaskin tar veckor att få ordnat och försvårar vår vardag på avdelning.

När jag öppnar min mail (krav att vi ska göra det minst 2 ggr i veckan) så ser jag massa inbjudningar till event och utställningar för barnen, kurser för oss, frågor från chefer och specialkompetenser men jag hinner aldrig läsa igenom något ordentligt eller ta ställning till några erbjudanden eftersom jag avbryts av att jag måste lösa en konflikt, trösta ett barn och helt enkelt vara pedagog.

Vi har jättenöjda föräldrar och trygga barn jag är så stolt över mitt arbetslag som får till det trots allt. Men ibland undrar jag till vilket pris? Och ibland önskar jag att föräldrar fick se hur kaoset kunde se ut ibland. Vi sväljer och döljer mycket för att allt ska verka lugnt och tryggt, jämt. Det är inte sanningen.

55.

Jag har en ständig känsla av att inte hinna med det jag ska, att jag inte räcker till. Släcker bara eldar, akut-prioriterar, väljer, väljer bort. Ser i vissa barns ögon ”men jag då, jag är också här, ser du mig?” Sen ska jag hinna med hen, det får jag inte glömma, sen, måste bara lösa detta först...sen. Roddar, trollar och trixar, ler i tamburen ”allt har varit så bra”. Skriver fram fantastiska utopier i alla dokument, dokumenterar och fotograferar. Tankar på jobbet följer mig vart jag än går, jobbar ”ikapp” med massa administrativa uppdrag hemma, sover dåligt, behöver vila på helger och ledighet för att ladda ny kraft och orka jobba. Funderar på att jobba deltid, men det är ju helt galet att behöva gå ner i arbetstid för att orka ha ett privatliv! Vill så mycket, har höga ambitioner, något helt annat än det här, blir ständigt besviken och frustrerad över hur verkligheten är, hur mycket tid som går åt till allt annat än barnen. Ofta slår det mig, vad tusan är det vi håller på med?

56.

Hej! Har arbetat som förskollärare över 20 år, med tiden har jag upplevt och sett hur förskolans verksamhet förändrats till det sämre. Såg en klar försämring från dag 1 då privata förskolor började dyka upp. (Där jag arbetade) Kommunal småbarnsgrupp 1-3 år 12 barn 3 , 5 personal. (4 pedagoger) När det blev privat hade vi 12 barn 1.75 personal (2 pedagoger)

Har arbetat i ett bemanningsföretag som ambulerande förskollärare hela 2017. Då hade jag möjlighet att se många olika förskolor / verksamheter. Jag kan vittna om enormt stora orättvisor och kaos inom förskolorna. Vissa förskolor har stora fina lokaler som är anpassade för verksamheten, eget kök med kock, lagom stora barngrupper 12-15 barn 3-4 personal, flera

förskollärare osv, medan en del förskolor har tex 24 barn per avd, för små lokaler, 2 - 3 personal, ingen förskollärare, ofta utbildad personal, cateringmat, personal får lägga upp mat och diska själva, ingen kökspersonal, personal städar själva osv. På många förskolor är det ett hysteriskt kaos. De utökade / ändrade vistelsetiderna för föräldralediga har gjort situationen ännu värre. Inga fler pedagoger har anställts, lokalerna är inte större, barngrupperna ännu större, barnen har jättelånga dagar. Barnen blir stressade vilket skapar olika beteendeproblem och annan ohälsa.

Pedagogerna är oerhört stressade, men försöker göra så gott de kan, och det är svårt att hoppa av ett allt snabbare rullande hjul! Förutom allt ansvar för barn och verksamhet ska pedagogerna dessutom samtidigt springa runt med olika IT verktyg för att göra pedagogisk dokumentation. Planeringstid osv existerar oftast inte heller!! Man får istället "skapa" tid för planering osv i barngrupp!! Ingen ser barnen längre när verksamheten ser ut såhär, ofta är det stora säkerhetsrisker, barn skadas pga bristande tillsyn. Pedagoger blir sjuka, ofta stressrelaterade sjukdomar som utbrändhet. Skulle kunna skriva hur mycket som helst. Detta är ett fullständigt sjukt och galet experiment med våra små barn och pedagoger!

57.

Hela mitt liv har jag älskat att arbeta på förskola, så pass mycket att jag utbildat mig till förskollärare. Jag har haft möjlighet att komma i kontakt med fantastiska barn och ännu mer fantastiska föräldrar. Jag har gått till jobbet och varit glad, jag har varit engagerad och jag har varit trött. Idag var första gången jag grät. Jag satt mig direkt i fikarummet och lät tårarna falla för att jag inte längre kan hålla upp huvudet. Kraven som ställs på mig är överväldiga. Vid min sida satt min kollega och tröstade mig, som redan tröstat en annan 10 min innan. För ett år sedan var det jag som kramade om henne när tårarna föll.

Utvärdera verksamheten varje vecka, ta kort men glöm ingen, en kollega är sjuk, gå på utflykt i regnet, letar galonkläder till tre barn som inte har, "Varför har ni inte satt på barnen fleece?", andra kollegan sjuk, gå på möte, utvärdera andra förskolor, prata med upprörda föräldrar för att i andra sekunden få beröm, tredje kollegan sjukskriven, får in en vikarie som aldrig varit runt barn.

Jag får ett nytt barn som behöver få en utredning och extra hjälp varje dag. "Du kan väl ta hand om fler avdelningar(?) men glöm inte att alla barn har rätt till att bli .sedda." Chefen hotar oss med varningar och fängelsestraff om ett barn kränks, "Ni får inte sätta barn på stolar, höja rösten eller exkludera barn på något sätt". Kiss på golvet, konflikt efter konflikt, någon slog sig, kramar i överflöd, glada barn som springer till avdelningen, barn med 40 graders feber som ligger i pedagogens knä, någon spyr. Jag är ensam ordinarie på 31 barn, 2 avdelningar och har fått två vikarier. Det är inte bara vårtermin utan också Vabruari. Bara inte jag blir sjuk! Jag kan inte. Jag kan inte lämna vikarier med två avdelningar, jag skulle aldrig

göra det.

Första tillsägningen, barnen lyssnar inte. Fjärde kollegan sjuk, det finns inga vikarier. En kollega blir av med jobbet. Bara bita ihop, vi får lösa det här. ”Har ni bara varit på gården?”, utmattningen tar över kroppen. Jag ler, men gråter inombords. Nej, jag är inte stolt över verksamheten just nu, men jag försöker allt jag kan. Andra tillsägningen, man får inte springa i korridoren! Jag höjer rösten. Hjärtat börjar slå hårdare, inte av ilska utan stress. En kollega måste gå, jag får 26 barn och en vikarie.

Projektarbete, samlingar, möten, APT, skriva och uppdatera likabehandlingsplanen. Jag älskar att jobba på förskola. Vi ska uppdatera föräldrarna om dagen, helst med bilder och text. En föräldrar frågar om det är säkert med en manlig kollega. Tredje tillsägningen, Sluta spring! Ni kan göra illa er, snälla spring inte inomhus!

Förkylningen sätter sig i kroppen, det gör ont att gå upp på morgonen men jag kan inte vara sjuk. Ignorerar kroppens alla signaler för jag är själv ordinarie på avdelningen. Barnen har bara mig och vikarier. Jag går till jobbet för barnens skull, jag ger hundra procent av mig själv till min avdelning.

Föräldrar skiljer sig och barnet är deprimerat. Vi får vara barnets just då enda trygga plats. Fjärde tillsägningen, jag skriker. Känner hur allt tålamod försvinner, jag vill kunna hitta ett bättre sätt, men någon välter någons legobygge och paniken slår ut. Sen river någon sönder kompisens teckning. Jag andas.

Krissamtal om någonting helt annat. Pratar med barnen på samling, alla berättar hur det känns att vara ledsen, hur det är att vara glad och vad sorg är. Jag hittar en kollega på golvet i hallen, hon har tagit en paus och gråter av sig frustrationen. Imorgon kommer 5 barn vid öppning som egentligen börjar 9, chefen sa okej och jag får jobba över! Jag jobbar över alla dagar den veckan, fast jag jobbar heltid, för att få verksamheten att gå ihop. Två till kollegor sjukskriver sig. Jag går hem och somnar i soffan.

Idag var första gången jag grät på jobbet som förskollärare. Jag gör mitt bästa, jag älskar att arbeta med föräldrar, kollegor och barn. Jag är kunnig och erfaren att göra verksamheten fantastisk, men jag är själv och jag är trött. När är sista droppen?

Ledning, politiker och ovetandes ignorerar.

Jag tröstar, jag utbildar, jag hjälper, torkar sår, skriver handlingsplaner, bygger dynamiker i gruppen och vi övar på social förmåga. Jag svarar på mejl, telefonsamtal och hjälper pappan som precis blivit ensamstående med samtal och råd. Allt som mitt arbete kräver men jag är utbränd och jag gör det för att jag älskar mina fantastiska barn.

”Kom ihåg att du aldrig är oersättlig” säger chefen.

Förskolläraren

58.

Jag har arbetat som förskollärare i 22 år och varit med om en resa från förskoleplan till lpfö98, förändrad barngruppsstorlek/grupp. Antal utbildad personal (barnskötare, förskollärare) till att idag arbeta med utbildade vikarier. Från liten förskoleenhet med närvarande chef till 25 avdelningsenheter med 3 frånvarande chefer med olika uppdrag. 2-4 avdelningsförskolor till 8-10 avdelningsförskolor.....ja listan kan bli lång. Jag minns att vi var så glada över att äntligen få en läroplan där vårt viktiga uppdrag framgick, vi kände oss viktiga att vårt uppdrag togs på stort allvar. Vi deltog i många spännande nätverk där vi utvecklade strategier/dokumentations metoder/reflektioner för att möte det utforskande barnet med spännande meningsfulla utmaningar. Kände mig i vissa situationer stressad men aldrig frustrerad som nu, över att inte få möjlighet att utnyttja mitt engagemang, min fulla kompetens och erfarenhet. Tid fanns till att vara mer flexibel och anpassa verksamheten efter barnen och den barngrupp man stod inför. Jag vet att man inte kan vrida tillbaka klockan, men ett stort FEL har begåtts där en hel yrkeskår/professions tidigt uttalade oro över, se tidigare ex på förändringar, INTE LYSSNATS PÅ. Den uttalade oron har inte tagits på allvar trots att vi har kopplat problem till vår vardag, och det uttryck kollegor och barn visat. Tyvärr är det inte bara vi pedagoger som nu tar stryk utan även barnen blir drabbade av det sammanhang som dom befinner sig i.

Tack från en förskollärare som fortfarande brinner för yrket och gör mitt bästa för att inte brinna upp.....

59.

Jag är anställd som förskollärare. Totalt har jag 5,5 års pedagogiska studier på eftergymnasial nivå. Jag spenderar mina dagar med att byta blöjor, diska och torka bord. Så känns det! Jag spenderar även en avsevärd tid till att tillsammans med mina kollegor klura på hur vi ska få eftermiddagarna att gå ihop. Det har blivit svårare sedan alla barn fick rätt till heltid. Vi stressar igenom mellanmålet, klär på 15 småbarn på rekordtid för att hinna ut och och hjälpa kollegor ute på gården. Mina uppgifter som förskollärare hopar sig. Dokumentationerna blir halvdana. Jag har ingen enskild planeringstid.... Hur länge orkar man!?

60.

Det har gått bara två arbetsdagen och jag är redan slut. Igår kom jag till jobbet tidigt på morgonen och fick veta att efter jobbet skulle jag delta i föräldrarådet som skulle börja kl 18 och stanna där till kl 19.30. Kom hem sent, trött och hungrig. Orkade inte ens prata med mitt eget barn. Nästa dag gick jag till jobbet tidigare för att ställa upp för en sjukskriven kollega. Slutade jobba, åkte direkt på föreläsning. Slutade på föreläsningen 18.30. En tolv timmars arbetsdag igen i rad. Och en halvtimmars rast på hela dagen. Och så här brukar det vara ofta -

antingen det ena eller det andra. Kom hem orkeslös. Igen känslan av otillräcklighet. Igen känslan av att vara en dålig mamma. Är det så här ens liv ska vara? Undrar om jag är straffad för någonting, för att det känns som ett rent straff. Kanske för det att jag valde att utbilda mig till förskollärare?

61.

Jag har just läst en intervju med Karin Wanngård i tidningen Stockholm direkt. Den gör mig mycket upprörd och illa berörd. Hur är det ens möjligt att Karin Wanngård kan vara stolt över den reform hon, Socialdemokraterna, miljöpartiet och Vänstern klubbade igenom? En reform som drabbat den redan slitna och hårt pressade förskolan, den drabbar de förskollärare och barnskötare som redan går på knäna och sliter och kämpar hårt. Pedagoger och föräldrar i Stockholm stad vittnar och berättar om vilken skillnad det blivit och en förskola som redan innan har haft för stora barngrupper och för få utbildade pedagoger får ännu mindre tid och resurser för att göra ett gott pedagogiskt arbete. När alla barn är där från morgon till kväll är det klart att det märks och att situationen försämrats. Det finns inte pedagoger som kan täcka upp och arbeta hela dagen. Vi arbetar bara som mest 100% vilket innebär som mest 8h/dag medan många av barnen kan ha dagar med upp till 9,10, 11 h. Det går inte ihop. Stora delar av dagen är det 1-2 pedagoger på alldeles för många barn. Hela barngruppen kan vara på plats långa stunder då endast är 2 pedagoger arbetar för den tredje har inte börjat än eller har gått hem för dagen.

Det saknas behöriga pedagoger, många sådana. Föräldrar och vårdnadshavare reagerar och protesterar. Det är verkligen ett #pressatläge

....och att Karin sedan INTE förstår/insår VARFÖR det saknas utbildade förskollärare och barnskötare i Stockholms stad?!?! DET HÖR LIKSOM IHOP! Många pedagoger flyr från innerstan eller från hela förskolan och de som är kvar går på knäna och/eller blir sjukskrivna/utbrända.

JAG undrar VAD Karin Wanngård är stolt över och OM hon och hennes partikamrater kommer att känna sig lika stolta om sisådär 5-10 år då resultatet kommer börja visa sig i skolor, samhället och så klart på förskolorna...om de kan kalla sig så-""barnpassningen"" kanske passar bättre då.....

Karin Wanngård och Socialdemokraterna lovade att tillföra resurser om det skulle visa sig att det behövdes efter införandet av reformen. Nu SKRIKER alla dvs både förskollärare, barnskötare, vårdnadshavare m.fl att de är i ett STORT BEHOV av extra resurser. Hur kan de nu neka till detta? Det är helt galet.

Jag tror att dessa politikernas beslut är droppen som fått bägaren att rinna över, att deras beslut är sista spiken i kistan och att de har satt igång stormen som kommer få skeppet förskolan att sjunka.

Jag kan säga att jag som förskollärare kommer att lämna skeppet inom snar framtid och fler med mig har jag förstått. Jag har tappat tron på förskolans framtid, med beslut som ert och den oförståelse ni politiker visar oss så finns det ingen framtid för utbildade pedagoger i förskolan, det kommer endast att vara barnpassning och en sådan verksamhet kan inte jag stå för och vara stolt över.....

...jag undrar om DU, Karin Wanngård fortfarande kan intala dig själv och andra att du är stolt över ditt/era beslut då!!!

/Kristin Törnqvist, förskollärare i Örebro kommun, medlem i Förskoleupproret samt deltagare i #pressatläge.

62.

Ja var ska man börja....

Vid två tillfällen i höstas var jag ensam ordinarie på min förskola (där vi egentligen är 7 ordinarie) jag uttalar till ledningen att jag inte på något sätt kan garantera barnens säkerhet under hela dagen med bara okända vikarier. Men ledningen ansåg att detta var en okej arbetsdag!?!?

Denna känsla av konstant otillräcklighet för barnen, otacksamma otrevliga föräldrar som i ett redan pressat läge klagar på alldeles för mycket frånvaro. Föräldrar som lämnar sina klart för sjuka barn till förskola men som är för diffust för att ringa hem, men ändå är där och smittar främst personal.

Att få mer och mer uppgifter att utföra men mindre tid och dessutom barn som är på förskolan 9- 10 timmar, gör att vår arbetstid inte räcker till och gör att vi aldrig får chansen att göra det vi är bra på. Istället känner vi oss konstant otillräckliga och det tär på även oss som någonstans försonas med "Good enough", att vi inte kan jobba ihjäl oss utan även ha energi till egen familj. Men hur hållbart är ett sådant klimat på arbetsplatsen, att man som förskollärare behöver omvärdera arbetet med barnen som man älskar till en effektivt fungerande fabrik som i stor utsträckning ser till barnens säkerhet i första hand, då resurserna inte räcker till så mycket mer.

I och med detta också varje dag stå till svars för föräldrars tankar och åsikter som kräver mer... var finns hållbarheten och hur ska vi orka kämpa vidare???

Älskar mitt jobb men är snart villig att ge upp. Vilken annan yrkeskategori skulle stå ut med allt vi gör? Är det för att vi är ett kvinnodominerat yrke som vi inte blir hörda? Vem för egentligen barnens talan i all denna härva?? Frågorna är många men svaren väldigt få....

63.

Jag har jobbat som förskollärare i Stockholm och Huddinge sedan 2005. De senaste två åren som timvikarie för att jag inte längre står ut med arbetsbördan och ansvaret. Efter en paus är jag tillbaka i samma område och mina kollegor nästan gråter när de berättar hur de har det. Varje dag ett pussel för att klara bemanningen, inte beviljat att få vikarie när en kollega har

semester trots fulla barngrupper, inga resurser trots diagnos på barn. De sitter mitt i stojande barngrupper, vid låga bord med en laptop för att sköta administration och planering. De ägnar sin rast åt att läsa mejl och annat jobbrelaterat. Jag är oroad både för dem och barnen. Om de vuxna är så slitna och trötta så fungerar inte verksamheten. Dessutom läggs fokus alltmer på stillasittande lärande och IT, men mindre och mindre på musik, dans och annan rörelseinriktad verksamhet. Detta trots all ny forskning som visar hur viktigt det är för hjärnans utveckling. Befarar att denna utveckling förstärks ännu mer av den nya läroplan som kommer.

64.

Jag arbetar som pedagogiskt ansvarig på en småbarnsavdelning i ett socioekonomiskt svagt område. Det finns många familjer med diverse problematik och flertalet barn som förmodligen kommer att få olika diagnoser. Dessa barn får vi inget extra stöd till, trots att det skulle behövas. Jag har fått tips på hur jag ska arbeta med dessa barn, men eftersom jag har många andra barn i min barngrupp som också kräver min uppmärksamhet, hinner jag inte riktigt med.

Vi har också sett de senaste åren att barnen har fått längre dagar. Vi får knappt ihop vårt schema för att barnen kommer tidigt på morgonen och går hem sent på kvällen. Flertalet av dessa har föräldralediga föräldrar. Stockholm har ju inte längre någon begränsad vistelsetid för dessa barn och många får dessutom gå året runt, somrar, jular, klämdagar. Inget ledigt.

Sedan augusti har vi haft inskolningar varje månad och det är otroligt påfrestande, för oss alla, pedagoger och barn. Sedan är det också så att jag arbetar i en enhet som ligger i framkant vad gäller kvalitet och utveckling, så det kommer ständigt påtryckningar "uppifrån" om kurser, nätverk och andra arbetsuppgifter som tillkommer och tar tid från barngruppen. Vi ska mitt i allt detta arbeta projekterande, men pga bland annat alla inskolningar så hinner vi inte med att driva ett projekt framåt. Detta är jag rädd att jag ska bli ifrågasatt över i slutet av terminen, att vi inte har erbjudit barnen mer. Det är fantastiskt att arbeta projekterande men det går inte att driva ett projekt framåt när våra förutsättningar ser ut som det gör. Jag önskar att det gick att lugna ner tempot så att framför allt de barnen i behov av särskilt stöd fick det som de har rätt till och att de andra barnen också kunde ha pedagoger som orkar. Nu när det väl är en lugn dag är jag så trött av all stress så jag sällan kommer mig för att styra upp något, vilket ökar min stress och press på mig själv.

65.

Jag arbetar på en förskola i ytterstaden, Stockholm. Den största pressen är hur bemanningen ser ut kontra barngruppsstorleken. Barnens vistelsetider (vare sig föräldrarna är hemmavarande eller inte, föräldralediga, arbetandes eller lediga) överstiger långt över pedagogernas timmar. Det innebär att innan klockan 9 och efter klockan 15 är en tredjedel av pedagogerna inte på plats, men ytterst få barn av ca 70 på förskolan kommer 9 eller går hem

15. I och med att våra tider inte i närheten täcker barnens tider har det hänt att man har stått ensam med 10-11 barn på den yngsta avdelningen efter 16:00. Sen tillkommer all tid som går åt vidareutbildningar, nätverk och möten. Jag skulle uppskatta att det på min avdelning är 2-4 förmiddagar eller eftermiddagar där en av tre pedagoger är frånvarande på inplanerade "kringuppgifter" i snitt. Utan täckning med vikarie eller annan stöttning.

På det pressade läget tillkommer också all tid som är utanför det praktiska arbetet med barnen, såsom den viktiga tiden för reflektion, planering och dokumentation. En typisk vecka kan det bli väldigt lite tid med barngruppen för en förskollärare. Och då är det ändå det praktiska arbetet med barnen som är det viktigaste, och anledningen till att jag valde detta yrke.

Det känns som att förutsättningarna för att utföra vårt uppdrag inte finns. Alls. Och för alla gånger jag inte har tid att se alla barn under en dag, all dokumentation som inte hinns med, alla gånger då man höftar ihop aktiviteter eftersom lite tid för planering och ingen tid för förberedelse finns, tröstar jag mig med att förutsättningarna inte är "mitt" fel. Egentligen borde jag inte behöva trösta mig själv med att jag "gör ett tillräckligt bra jobb utifrån förutsättningarna". Ge oss förutsättningarna att utföra vårt uppdrag. Öka antalet pedagoger eller minska barngrupperna, så vi kan prioritera uppdraget framför att ""passa barn"".

66.

Jag började arbeta i Stockholms stad som 19-årig utbildad barnskötare 2006. Då var vi tre stycken heltider på 12 barn 1-3 år och på avdelningen mitt emot var de tre stycken heltider på 16 barn 3-5 år. Jag trivdes så himla bra att jag valde att utbilda mig till förskollärare. Direkt efter utbildningen var jag med och startade upp en ny förskola där vi hade 15 barn 1-2 år på tre stycken heltid. Det blev en chock. Skillnaden att arbeta med 12 barn kontra 15 barn var enorm. Nu arbetar jag på en storbarnsavdelning där vi precis fått utöka från 18 barn till 20 barn på tre heltider. Tre av barnen är i behov av särskilt stöd, men på grund av att ingen av de har en diagnos har vi inte fått något resurstöd. Trots det kämpar vi i arbetslaget på och gör allt för att barnen och vi själva ska få en dräglig tillvaro. Frågan är bara hur man ska orka i längden? Jag har nu varit förskollärare i fem år och känner ju tyvärr att glädjen över att gå till jobbet försvinner dag för dag.

67.

Har arbetat i förskolan sedan 1986. Först i Skåne fram till 2011 och sedan i Stockholm. Många förändringar har skett under mina år i yrket. Det som drabbar barn och pedagoger är stressen när det saknas kompetent personal som känner barnen och den trygghet det innebär. I jämförelse mellan Skåne och Stockholm så är det mycket som skiljer sig. Stor omsättning på personal, många som ofta är sjukskrivna, möjligheten till heltid för alla ger minimal tid till planering och reflektion. Övertid och pusslande har blivit vardag i verksamheten vilket gör att fler inte orkar och blir sjuka.

Många föräldrar idag upplever jag som mer stressade och osäkra på sin föräldraroll, vilket har till följd att vi ofta har barn som är på förskolan mer både vid sjukdom och ledigheter.

I en inkluderande verksamhet ska alla barns behov kunna mötas i en främjande lärmiljö. Det är ett mycket svårt dilemma att få ihop. Jag upplever att fler barn är stressade trots att vi gör allt på min förskola för att arbeta förebyggande och främjande och inte blundar för det vi måste ta tag i. Tyvärr hinns inte allt med när prioriteringar hela tiden behöver göras.

Det är verkligen ett pressat läge där hela vårt samhälle bygger på att förskolan fungerar.

68.

Jag har arbetat 19 år i förskolan och jag är påväg att byta yrke pga den enorma stressen vi arbetar under. Höga krav uppifrån och noll förutsättningar att kunna genomföra vårt uppdrag. Jag har även varit utbränd. Vem får betala? Min hälsa och mina egna barn.

69.

Ännu en dag med sjuka kollegor, fem stycken är det visst. Samtidigt skolar vi in sex nya barn och imorgon ska de lämnas för första gången. Jag har försökt knyta kontakt med dem, men jag har haft en ledsen liten kompis i knäet hela dagen. Det var bara ett par veckor sedan hen började och hen blir extra orolig nu när lokalerna är fulla av föräldrar. Om ytterligare två dagar kommer ett nytt gäng inskolningar och då vet jag att det kommer bli likadant för de som lämnas för första gången imorgon. Jag har ringt hela vikarielistan men inte fått tag på någon. Jag försöker se över allas scheman, hur kan vi täcka upp på bästa sätt? Om vi ser oss alla som en enhet, hur många barn och vuxna har vi, hur kan vi planera för att inte utsätta barnen för för stora risker? Jag inser snabbt att min tidiga dag skapar problem, jag får jobba över. Ytterligare en kollega är schemalagd till kl 15, ”är det kanske okej...” frågar jag, bara en liten stund så att tre av barnens föräldrar får information om dagen och vi hinner med alla blöjbyten.

”Ursäkta, avbryter en förälder. Vi skulle ha utvecklingssamtal har ni sagt”. Det dåliga samvetet gör sig påmint, de har bett om ett samtal i över en månad nu. ”Absolut, vad sägs måndag morgon?” Jag tänker att jag köper mig lite tid och kan förbereda samtalet under helgen för på arbetstid går det bara inte just nu. Barnen måste få en trygg start.

En av mina VFU-studenter kommer förbi, visst minns jag att hen kommer i veckan? Hen har några papper att lämna som jag behöver läsa. Roligt! Det ska jag göra så fort som möjligt. Jag skickar ett mail till ledningen, det börjar bli lite stressigt och jag får inte tag på någon, finns det någon förskola i enheten som inte har jättebehov?

Jag lämnar jobbet alldeles för sent och i väskan finns allt dagens pappersarbete som inte hanns med. Ett par samtalsunderlag, en lunta på 57 sidor om VFU-uppgifter, matriser,

arbetsplanen som behöver revideras och verksamhetsplanen som behöver kontroll läsas. Tur att jag fortfarande har småbarn som behöver nattas, då får jag sitta ner och läsa i säkert 45 minuter utan att någon stör. Imorgon ska jag läsa en extra lång godnattsaga för att gottgöra dem...

70.

Vi har barn i behov av stöd och de dagar det är personalbrist pga vab el sjukdom blir hen utan sitt stöd då resurs behövs som personal i barngrupp. Aktiviteter behövs ställas in och den pedagogiska verksamheten liknas mer vid barnpassning och då med säkerhet och glädje i fokus , och det planerade, genomtänkta och pedagogiska arbetet blir uppskjutet, vilket drabbar barnet. Vi kan inte vara närvarande vilket drabbar hen i lekarna, då detta barn behöver hjälp i lekarna med sina vänner. Detta leder till att relationerna med sina vänner blir sämre och hens förutsättningar för att få en givande dag blir förstörd. Detta kan leda till att hens självkänsla och självförtroende sviktat och att hen mår dåligt hos oss och att förskolan som plats blir negativt kopplat med allt vad förskolan innebär (lärande , kompisrelationer, vuxna som stöd och hjälp samt vägledare in i framtiden mm)

71.

Efter den här dagen man känner verkligen att man inte räcker till när någon råkar vara sjuk eller vabbar så är det väldigt skört. Idag lämnade jag mina 3 kollegor med 25 barn kl.16 inte kul. Vi behöver mer personal nu nu nu. Det funkar inte då fler och fler barn går längre och dagar från 6.30 till 17.30-18 Vi räcker inte till och man kan inte trola med knäna. Vi får också vara vikarier på andra avdelningar då vi har lite färre barn för att spara pengar så verksamheten och det planerade verksamheten blir lidande. Ska det vara så här!

72.

Började jobba igen i januari efter föräldraledighet. Det fanns inte tillräckligt med småbarn på förskolan eller i kö så tanken var en småbarnsgrupp (1-3år) med 20 barn, 4 pedagoger och två avdelningar. Men på två veckor hann det bli ett barn till och ytterligare 1 barn till med start i mars. Ingen frågade oss! När vi läste listorna tillsammans med chefen så fick vi bara reaktionen "oj då, är det så? Men det går nog bra, på småbarnsavdelningar är det alltid någon sjuk och snart är det sommar, då kan ni vara ute!" Vi är så besvikna!

73.

Jag blev klar förskollärare 2017 och kände mig hoppfull inför mitt nya yrke. Allt verkade bra på nya arbetsplatsen och jag visste att det är ett yrke där man snabbt måste ta till plan b om en kollega blir sjuk, behövs på annan avdelning osv. Detta visade sig snabbt att läget var värre än jag först trodde. Vi fick ständigt pussla med personal eftersom det alltid var 1-2 sjuka eller vabbade och vikarier var inte att tänka på. Något stöd från chefen fick vi inte trots påtryckningar utan vi skulle lösa allt själva med personal. Det första som försvann var planeringstid och fick jag tid så skrek kollegorna efter en att jag måste ut i barngrupp efter

ibland 15 min.

Ju längre in på terminen vi kommer så blir situationen värre. Ibland har man fått vara helt själv under större delen av dagen och ibland har man fått slå ihop avdelningar vilket bara stressar på barnen och framförallt oss pedagoger vilket leder till konflikter och missförstånd. Mitt all röra så ska det diskas, städas och annat markarbete som vi alla delar på. Men det som stressade mest var att det inte gick att planera långsiktig då man aldrig visste hur nästa dag skulle bli eller om man överhuvudtaget skulle få vara på sin avdelning. All stress och osäkerhet på jobbet gav mig hjärtklappning, huvudvärk tillslut när situationen nu blev som värst när jag kom till förskolan en dag och möts av sura kollegor som säger att jag blir själv på avdelningen fick jag nog och sa upp mig och jag har helt tappat glädjen i yrket och uppsägningen var mitt bästa beslut och om jag kommer jobba i förskolan i fortsättningen är tveksamt. Allt detta skedde under en termin.

// ledsn förskollärare

74.

Idag lämnar jag jobbet med tunga steg och känslan av att inte alls ha räckt till.

TÄNKER POLITIKERNA PÅ BARNEN??? Nej, det kan de ju inte göra. Det är så tydligt att de tänker på föräldrarna (väljarna).

Idag hade vi 25 1-2 åringar på fem vuxna. En förskollärare, två barnskötare och två vikarier som saknar adekvat utbildning. Jättegoa allihop, inte det, men de kan inte förväntas göra samma jobb som någon med utbildning, det vore orättvist. Trots vår pressade personalsituation är vi tvungna att utöka barngruppen och barnen får startdatum utifrån föräldrarnas önskemål vilket informeras av stadsdelen. Det innebär att jag idag hade ett barn som lämnades för andra dagen, ett barn som lämnades för första gången och ett barn som hade sin vårdnadshavare med under en heldag samt ett fjärde barn som var där på introduktionssamtal och inskolnas med start imorgon. Utöver den här ekvationen hade jag och mina kollegor alltså 21 andra barn som gått på förskolan i allt från 3 veckor till 1 år. De är med andra ord inte superinne i verksamheten de heller. Barnet som var på förskolan utan sina föräldrar för första gången grät oavbrutet och ville inte att vi skulle komma nära. Vi hade inte hunnit knyta an under inskolningen, men föräldrarna behövde jobba och förklarade deras rättighet till förskola. I det här landet känns det som om alla har rätt utom barnen. Vi fick lösa det! Samordnaren ringer på eftermiddagen och berättar att vi eventuellt måste ta emot några garantibarn. Om vi inte gör det åker vi på böter.

SKÄMS PÅ ER POLITIKER! Hur kan ni förvånas över dåliga PISA-resultat och andra mätningar samtidigt som ni skapar en sån här miljö för barnen? Jag har ofta känt vanmakt

när dagen är slut men idag är jag förbannad. Riktigt skitarg på er som bestämmer om jag ska vara ärlig! Hur kan ni?!

75.

Jag misslyckas i min yrkesroll för att jag inte får rätt verktyg och förutsättningar att göra det jag är utbildad till och det jag brinner för. "Mitt barn har inte fått en ny blöja idag".

Förlåt! Förlåt för att jag inte hunnit se ditt barn idag, jag vet inte ens vart det gick fel för att det skulle hända. Kanske det faktum att vi har 15 ettåringar på två och en halv personal, många kan inte gå, inte göra något själv, gråter för att de saknar sina föräldrar, "bara får sova en kvart", "inte får sova alls", ska matas, kläs på, bäras ut, bäras in. Mina kollegor är sjuka men vi får inga vikarier - lös det. Jag har redan jobbat över, kommit tidigare och hoppat rasten flera gånger denna veckan. För vi får inte säga stopp, vi får inte berätta att just nu kan vi inte garantera alla barns säkerhet, kan ni hämta tidigare? Har ni syskon hemma? Kan ni stanna hemma idag?

Nej. Vi ska stå och le säger chefen - "spela lite teater". Chefen är också stressad, mår dåligt, får aldrig riktigt vara ledig, hon hänger alltid på en skör tråd och kan bli utbytt, avskedad om hon inte håller budget. Därför får vi inga vikarier, därför får vi inte heltidspersonal som är utbildad. Det är för dyrt. Men vad är barnen egentligen värda? Allt. De är de värdefullaste föräldrarna har, de är vår framtid. Är de inte värda en dräglig vardag med vuxna som ser dem? Som de kan knyta an till och som inte bara är anställd på ett kort vikariat. Som kan erbjuda en famn att gråta i utan att trängas med fyra andra barn. De är värda allt men varken syns eller hörs i lagen, i budgeten, i kommunerna, i stadsdelarna. Ens av sina fröknar. Förlåt."

76.

I torsdags kom min kollega tillbaka från sin föräldraledighet. Hon arbetar 30h då hon har två små barn. Det första hon fick göra var att jobba över 1h för det var för många barn kvar när hon skulle gå. Sen hade vi (vilket vi själva iofs planerat in) avdelningsmöte på kvällen till 19. Dagen efter möts hon i grinden och får veta att hon ska till en annan förskola i enheten där många är sjuka. I den barngruppen fanns just då en ny (jobbat någon vecka) barnskötare + en vikarie. När de ringde vikariepoolen bad de om en erfaren person, gärna en som varit där förut, men det fanns förstås inte. Så det kom en (jättegullig och mjuk) tjej som rest från andra sidan stan och det här var hennes första arbetsdag i förskola!!!? Så medan jag hade ett möte med autismcentrum och en annan kollega var på läkarbesök fick min förskollärarkollega "passa barn" ute på gården och sedan byta plats med vikarien som fick komma till oss i stället... mellan kl.8:00-10:45 skickades vikarien runt i en ny stadsdel mellan förskolorna innan hon kunde börja jobba. Och min kollega skickades till en förskola hon aldrig varit på(!) för att styra upp en avdelning... "Tur i oturen" var flera barn sjuka/lediga så vi klarade den dagen med...

77.

Det var så lätt att vara optimist förut. Min arbetsglädje och kärlek till yrket var störst av allt, söndagsångest existerade inte i mitt sinne. Jag hade kraft nog att inte stressa upp mig, att vara flexibel, hitta lösningar och samarbeta. Vi flyttar pedagoger, vi flyttar barn, vi kommer tidigare, går hem senare. Men för varje år som går känner jag att något förändras. Det är som att arbetsglädjen trängs längre och längre in i min kropp, samtidigt som pressen, stressen lägger sig som en kall, tung, våt filt runt mig. Tre fredagar i rad nu har jag gråtit när jag gått från jobbet. Över otillräckligheten, den är absolut värst. Att veta vad som borde göras för barnen jag möter, men inte förmå att göra mer än att släcka bränder, gång på gång, på gång, på gång. Ofta känns det som att min hjärna brinner, och i perioder har jag ingen matlust över huvud taget. Jag vet att det inte är så det ska vara, men vad är alternativet?

Jag älskar mitt yrke! Jag vill egentligen inte jobba med något annat. Men jag vet också att jag inte kommer hålla länge till när förutsättningarna ser ut som de gör.

"Plugga till specialpedagog!", "Du borde bli förskolechef!" säger folk. Som att den enda vägen är den som går bortåt, iväg från barnen. Är det rimligt? Att en liksom inte förväntas vilja eller orka ett helt yrkesliv på golvet i förskolan på grund av att det per definition är för tungt? Vittnar inte det om ett rejält systemfel? Vi säger att barnen är det viktigaste vi har i samhället, men vart ska de fly då, när deras förskolepedagoger blir sjukskrivna för utmattning, förslitningsskador och långdragna influensor? De kommer ju finnas kvar där, på golvet, år efter år, generation efter generation. Om våra politiker inte inser att det är dags att dra i bromsen NU (helst igår) kommer morgondagens samhälle bestå av alltför många trasiga individer oförmögna att bära, leda och förvalta vårt land. Det finns inget som gör mig så arg som när jag tänker på att det finns resurser i Sverige, att det bara är en fråga om prioriteringar.

Hur kan barn inte få kosta pengar? Det stavas ju i n v e s t e r i n g, för tusan, politiker! Vakna!

78.

Brev till Karin Wanngård!

Hej Karin Wanngård!

Nu har det gått en tid sen du och dina politikerkompisar valde att ta bort 30h regeln för barn till föräldralediga i Stockholm.

Hur tycker du att det har gått? Känner du dig fortfarande stolt över det beslutet? Känns det fortfarande bra i magen?

Jag fick ett brev från min chef där chefen informerade att vi som har aktivt valt att gå ner i tid för våra egna barns bästa eller för vår egen skull, helt plötsligt inte kan räkna med att gå "deltidstider", utan kommer att få gå flextider för att möta barngruppernas nya vistelsetider. Det kan betyda att en pedagog antingen kommer in kl.06:30 och går kl.12.00 alt kommer in kl.12:30 och arbetar till 18:00. Det betyder att mina egna barn kommer att bli lidande för att möta kollektivets behov då jag är ensamstående och den som hämtar och lämnar 24/7. Men det kanske du hade med i beräkningen när du valde att genomföra beslutet?

Om jag inte missminner mig fel så sa du även att du hade största förtroendet för familjerna hur de väljer att lägga upp tiden när de är hemma med småsyskon. Nu kan jag inta tala för hela Stockholm, men i min enhet och på min förskola går helt plötsligt de äldre syskonen mellan 07:00-16:30/17:00, varje dag! Vi har en, EN familj på min förskola, som valt att ha syskonen på deltid, övriga familjer går heltid med ovannämnda tider. Vilka är förresten alltid på plats vid jul -och sommarförskola, jo, de som har småsyskon hemma!

Nu vill jag inte vara allt för gnällig, men tänkte du någonsin på de barn och familjer som faktiskt har ett behov av en professionell barnomsorg? Tänkte du på de NPF barn som har fått det svårare i förskolan pga de stora barngrupperna, framförallt på eftermiddagarna? De som förr hade en chans att varva ner/ sortera intrycken när kl. 15:00 barnen gick hem. På min förskola går det idag 60 barn, 2 barn går hem kl. 15:00 kontinuerligt, kl 16:30 har vi kvar ca 35-40 barn på 5 pedagoger... Jag tror du förstår problematiken och då har jag inte ens berört personaltätheten, den höga arbetsbelastningen, kollegor som kommer och går, stressen i barngrupperna, deprimerande 4 åringar, kraschade ekonomier, scheman som läggs om varannan månad eftersom vistelsetider ändras och det blir långtidssjukskrivningar för heltidarna samt alla fantastiska kollegor som till slut trollar med knäna för att få verksamheten att gå runt och se till alla barns välbefinnande medan de själva bit för bit går under!

Men jag hoppas att du är stolt över beslutet! Det är ju trots allt barnen som är framtiden och de behöver väl inte skapa relationer med sina familjer utan skapar dem bäst på de nya institutionerna som du har skapat. Bra jobbat Karin, bra jobbat!

/ Nu börjar tålamodet tryta

79.

Jag arbetar sedan ca 3 år i en privat verksamhet. Jag har arbetat som förskollärare i drygt 23 år. Under åren som gått har barngrupperna blivit fler, pedagogerna färre på antal barn, väldigt ofta "får""man inte in utbildad personal utan det är mer regel än undantag att flertalet pedagoger på arbetsplatsen står utan adekvat utbildning. Samtidigt har det lagts på mer och mer pappersarbete på pedagogerna. Ibland står man ensam om att genomföra allt då

kollegorna inte vill eller till om med vägrar utföra vissa saker. Andra gånger är det tillåtet för inte utbildad personal att genomföra till exempel utvecklingssamtal. Detta gör att situationen blir svår att förstå, men ibland även att hantera.

Detta läsår har vi åter en grupp om 32 barn. Vi är 4 pedagoger. Av oss 4 är det en(jag) som är förskollärare, en utbildad barnskötare med lång erfarenhet, en pedagog som har någon slags pedagogisk utbildning från universitetet samt en person som just nu påbörjat sin barnskötarutbildning men har arbetat som vikarie i drygt ett år. Barnen vi har i vår grupp består av glada och livliga 5 åringar. När vi startade gruppen i höstas blev det snart tydligt att vår grupp innehåller ett flertal barn som alla behöver extra stöd i sin vardag. Speciellt ett barn visade sig vara väldigt utåtagerande både fysiskt och verbalt mot både barn och vuxna. Barnet var även väldigt rymnings benäget, vilket barnet genomförde vid ett flertal tillfällen.

Redan vid första mötet med barnet förstod vi att vi skulle behöva extra hjälp till vår grupp för att det skulle bli en bra, säker och trygg dag för alla. Detta påpekades redan från dag ett till våra chefer. Deras respons var att det nog inte är så farligt och att vi skulle avvakta. Vi lämnade ett flertal rapporter om händelser rörande barnet och även andra pedagoger på vår förskola meddelade cheferna om olika händelser. Till slut sökte man efter en resurs till gruppen. En person som kom och gick inom loppet av 2 dagar då personen kände att det var för mycket. Redan från början har jag haft dialog med föräldrarna som var väl medvetna om situationen rörande sitt barn. Diskussionerna med föräldrarna utmynnade till att de tog kontakt med BUP och till slut startade en utredning. Den är ännu inte färdig. En ny resurs sattes in i gruppen, men även denna gav upp direkt. Pedagogen är fortfarande i barngruppen men det är jag som har ansvaret för barnet då vår kontakt är den som fungerar. Detta har resulterat i att mina åtaganden som förskollärare har fått stå till sidan då barnet "tar all tid" från mig. Det handlar om att följa med i energiströmmar, möta önskningar samt att se till att vi undviker fysiska kollisioner, rymningar och annat.

Har hela tiden påtalat detta för mina chefer då situationen blir allt mer desperat och ansträngd. Det har nu slutat i att det har blommat upp en kraftfull konflikt mellan oss kollegor vilket jag ser ett resultat av att vi fått för lite stöd och för lite resurser för att kunna hantera situationen. Jag har fortfarande en väldigt bra kontakt med barnet och föräldrarna, men samarbetet med kollegorna är fortfarande ansträngd. Min dag går ut på att följa barnet så inga konflikter uppstår med de andra barnen men även försöka undvika konflikter mellan barnet och de andra kollegorna. Det uppkommer kontroverser hela tiden då de- barnet och kollegorna- trigger varandra. Mina kollegor har en väldigt tydlig bild av sina känslor för barnet vilket de tyvärr även förmedlar till barnet men även så de andra barnen förstår det.

Allt detta är extremt tidskrävande och nu har det även resulterat i att jag får gå på samtal med cheferna stup i kvarten då de anser att konflikterna mellan kollegorna ligger på mig och är mitt fel.....

En annan vinkel på hur vårt arbete inom förskolan kan gestalta sig.....

80.

Varför ska förskollärare diska, städa och slänga sopor? Själv är jag inte emot dessa jobb, men tycker bara det är ett slöseri på arbetskraft. Vi skulle kunna använda tiden för att planera och reflektera över det pedagogiska arbetet.

81.

Idag kom jag tillbaka till jobbet efter att ha vabbat (2 dagar) en sjuk dotter som varit hemma med feber sen i tisdags. Jag och min man har fått turas om att vabba.

Varje gång jag ska vabba eller jag själv är sjuk går tankarna alltid till mina kära kollegor som för det mesta får klara sig själva med barngruppen. Idag var inget undantag. Inga vikarier fanns till hands, det fattades folk i de andra avdelningarna och min kollega stod ensam med 8 barn efter kl. 16. I storbarnsgrupperna hade de redan slagit ihop sig i brist på personal och där fanns det redan många barn. Att gå upp dit med våra småttingar gick bara inte.

Idag för första gången ville jag bryta ihop på riktigt och storgråta då min underbara kollega, sen flera år tillbaka, säger till mig att hon inte orkar mer, att hon vill sluta, att hennes blodtryck och hälsa inte orkar mer med denna stress vi dagligen får vara del av. Hon mår dåligt, och så även jag, över att denna hemska stress, press har ryckt undan ytterligare en kollega från mig och själv känner jag att jag snart inte har mer att ge.

När jag år 2006 valde att plugga till förskollärare hade jag en helt annan bild av yrket, jag ville jobba med barn, göra skillnad. Nu flera år senare känner jag bara att jag vill fly ifrån det, har ingen ork att planera för något som aldrig blir av. Orkar inte med att känna mig så sliten att det ska gå ut över min familj.

Om ingen ändring sker så har detta yrke tagit den lilla kraft jag har kvar...

82.

Vågar jag utbilda mig till förskollärare? Bor för tillfället utomlands men tänker dagligen på vad jag ska göra sedan, när jag flyttar hem. Jag lämnade ett jobb som förskollärare, men har i grunden en annan lärarutbildning. Jag tyckte om att arbeta på förskolan. Jag tyckte om att arbeta med barn i förskoleåldern. Jag trivdes med mina kollegor.

Jag tyckte däremot inte om att ständigt gå omkring med dåligt samvete. Dåligt samvete när alla arbetsuppgifterna inte hanns med, dåligt samvete när jag inte räckte till för de underbara barnen, dåligt samvete när jag vabbade eller var sjuk och orsakade större arbetsbörda för mina fina kollegor, dåligt samvete när jag inte kunde jobba över och dåligt samvete när mina egna barn fick vara längre dagar på förskola och fritids när jag jobbade över.

Jag skulle gärna vilja utbilda mig och bli legitimerad förskollärare men vet inte om jag vågar. Klarar inte av att känna mig otillräcklig och gå omkring med dåligt samvete år ut och år in. Kommer det att ske en förändring?

83.

Jag har fantastiska kollegor. Det gör att jag orkar. Det har varit tufft många gånger. Minns senaste inskolningen. Vi skolade in en massa 1-2 åringar. De behöver trygghet, närhet och lugn och ro. Där räcker man inte till när vi ska försöka räcka till för alla små samtidigt som de "gamla" barnen ska få sitt.

Sedan alla gånger man jobbar över och ändrar i scheman när kollegor är sjuka eller vabbar. Det sliter. Alla gånger man får slita för två för det inte finns vikarier eller de som finns inte har någon erfarenhet.

Känslan av att gå hem och känna att man inte sett varje barn, att man inte haft tillräckligt tid för varje barn, att man hade tid att lyssna på det där viktiga barnet ville berätta vid utgång för jag hade 10 barn till att klä på o vi måste snabba oss på ut.

Känslan av att inte hinna planera undervisningen eller heller inte hinna reflektera efteråt. Denna ständiga känsla av att dagen går i ett och det inte finns tid för återhämtning.

84.

Nu tappade jag all glädje och lust och ork att fortsätta jobba så här. Jag har ångest att komma till jobbet. Konstant brist på personal, alldeles för stora barngrupper, alldeles för många barn med speciella behov på en avdelning, inget stöd av chefer, bara mycket samtal om hur vi ska vara bättre på att utöva vårt yrke. Men även om jag behärskar alla kunskaper i världen har jag bara ett huvud och en famn. Jag är människa och ingen robot.

Vi har 4 barn med speciella behov i gruppen, mycket utåtagerande. Vi är 3 personal och den fjärde är någon som inte har rätt utbildning. Skriver "någon" då denna fjärde medarbetare har precis lämnat vårt arbetslag med orden "jag har snart hjärnblödning av allt det här". Vi vet inte vem som kommer att ersätta hen. Våra dagar går ut på att hålla barnen med speciella behov så nära oss det bara går för att de kan skada andra barn, rymma från förskolan, kasta möbler osv. Vi 3 jobbar i stort sätt som resurspersonal för dem. Vid lunchtiden är vi slut, men vi måste orka jobba tills kvällen. Och så finns det andra barn som kräver sitt. När hinner vi vara närvarande fröknar till dem?!! Att hinna med att lyssna på alla, att tillgodose deras behov, att driva projekterande arbetssätt, dokumentera och reflektera tillsammans med barnen? Att vara alltid glada för barnen vill ha glada och roliga vuxna i närheten. Vi är jämt trötta, vi hinner inte med våra familjer, med våra egna barn. Vi är jämt förkylda och då straffas vi med karensdag, vi kan inte gå på gymmet för att vi jobbar sena timmar varje dag och sedan är det farligt för hjärtat att gymma när man är förkyld. Vi kommer hem och gråter när vi läser politikerns uttalande att "så här ska vi bygga ett starkt samhälle".

85.

Jag tog förskolläraryxamen våren 2016. Började jobba samma höst. Hösten 2017 blev jag sjukskriven först 100 % och sen 25 % för utmattningssyndrom. Idag jobbar jag inte längre i förskolan, utan vidareutbildar mig inom annat. Anledningen är för stora barngrupper, för lite personal, vikariestopp, mängder av uppgifter att göra utöver arbetet i barngrupp, till exempel diska, förbereda mellanmål osv, och oförstående chefer. Jag orkade inte längre helt enkelt. Synd att det ska gå så långt och att jag har en 3,5 år lång utbildning som jag inte har nytta av.

86.

Som så många andra kämpar jag just nu mot ytterligare en överinskolning till våren. Som nytt arbetsplatsombud för Lärarförbundet (har bara gått första delen av tre i utbildningen) ska jag på tisdag sitta i Lokal VÄG och försöka bestrida den risk- och konsekvensanalys som ledningen gjort själva och mailat till oss för kommentarer. Grunden till överinskrivningar i redan för stora barngrupper är ett politiskt beslut som innebär att förskolorna "förlorar" en månads pengar, då blivande skolbarnen säger upp sina platser i juni. Att det förr fanns en avgiftsfri månad verkar inte någon komma ihåg. ALLT handlar om pengar, pengar, pengar! När cheferna pressas att hålla budgeten ställs vi mot varandra och vi kommer ALLTID stå på barnens sida! VARFÖR ska jag (som relativt nyanställd) tvingas gå emot mina chefer när vi egentligen vill samma sak: Hålla en verksamhet med hög kvalitet och rimliga krav på barnen och oss anställda!?

87.

Vi är över 18000 medlemmar i förskoleupproret. Det finns en anledning till detta. Det är allvarligt. Riktigt allvarligt. Förskolan blöder på så många plan. Orimlig arbetsbelastning med mängder av kringuppgifter som inte på något sätt har med det pedagogiska uppdraget att göra, för hög press på våra chefer som inte kan göra annat än att strama åt budgeten & samtidigt ta in ett barn till, sen ett till och så kanske ett till, orimligt höga sjuktal, för stora barngrupper, för låg personaltäthet, obefintlig tillgång till särskilt stöd för de barn som behöver det som mest, på många ställen på tok för dålig tillgång till vikarier. Plåster räcker inte längre för att stoppa blödningen. Det är dags att politiker kavlar upp ärmarna, lyssnar på professionen och tar sitt ansvar. Förskolan är vår framtid & det här är faktiskt inte okej längre.

88.

Jag har arbetat som förskollärare i Stockholms stad i snart 18 år. Situationen i förskolan har varit på fallrepet i så väldigt många år nu och egentligen känns det lönlöst att klaga, för vi har larmat så länge och ingen lyssnar. SOM vi protesterade när man ville införa rätt till heltid för föräldralediga och rakt över oss körde de. "Vi kommer att tillföra resurser om det behövs". DET BEHÖVS! Var är resurserna?

Barnen går längre och längre dagar, grupperna blir större och större. Fattar ni, ni som bestämmer, hur det känns att aldrig känna sig nöjd med sitt jobb, att aldrig bli färdig, att ha

ständig underliggande panik över tusen dokument, dokumentationer, rapporter, redovisningar. Och så BARNEN. Vi hinner inte med barnen. Det gör ont varje dag att känna att nej, jag hann inte se alla barn. Någon var ledsen för länge, någon frös, någon hade för kissig blöja, någon har det fruktansvärt hemma och sände ut signaler till mig om det men jag såg inte för jag hann inte se.

Gör något. Det är egentligen för sent, men gör något. Vi är så många som brinner för barnen, hjälp oss så att vi orkar fortsätta.

89.

Det är kaos på förskolan jag arbetar på. På samtliga avdelningar så har vi behövt flytta om ordinarie personal pga sjukskrivningar och personalbrist, inget arbetslag är längre komplett. I varje arbetslag så har vi nu 1 eller 2 tillfälliga vikarier som kommer och går, en avdelning/arbetslag består enbart av vikarier. Föräldrar har börjat klaga att de aldrig ser oss ordinarie personal och känner stor oro inför att lämna sina barn till okända människor. Vi ordinarie personal har ändrat om våra scheman så gott det går för att finnas på plats på morgon/eftermiddag men vi räcker helt enkelt inte till. Varje dag känner vi oss otillräckliga.

Vi håller dessutom på att förbereda oss inför flytt. Att enbart flytta är ett jättejobb och vi har redan behövt kompensera den pedagogiska verksamheten pga detta, men när det dessutom är så att arbetslagen är inkompleta så är den gemensamma planen för hela förskolan att enbart överleva. Dvs barnpassning, vi får ställa in reflektioner, utflykter, det blir färre tillfällen för smågrupper eftersom barnen är oroliga kring ny personal och man inte kan lämna vikarierna ensamma. Förutom barnen så har vi en mängd kringuppgifter som tex att diska, städa, täcka upp i köket, täcka upp för varandra, felanmäla om nått går sönder, kontakt med andra institutioner som t ex socialtjänsten, skolan, autismcenter. Vi har inte förutsättningar att följa läroplanen, arbeta med pedagogisk dokumentation, skapa sammanhang för lärande, se varje individ och tillfredsställa dess behov, att samtala, reflektera, planera med kollegor för att skapa och bygga upp en pedagogisk verksamhet, knappt tid att ens gå på toaletten.

Den nya regeln att även de barn vars föräldrar är föräldralediga har ”rätt till heltid” har gjort att vi ständigt har fulla barngrupper. På morgonen fylls det snabbt på med barn och på eftermiddagen så är det många barn kvar sent. Vi pedagoger arbetar max 8 timmar medan barnen har 10/11 timmars dagar. Barnen kommer innan personal har börjat sin arbetsdag och är kvar efter att personalen går hem vilket innebär att olika avdelningar måste vara ihopslagna under dessa perioder. Som personal är man därför ständigt i sammanhang där man ska ha koll på ca 18 barn samtidigt.

Som grädden på moset mitt i detta kaos har vi dessutom nu fått reda på att det kommer bli fler inskolningar. Trots flytt och sjukskrivningar så förväntas vi kunna bedriva en pedagogisk verksamhet och skola in som vanligt. Så fort det kommer nya barn så skakas hela gruppen

om, konflikter och oron i barngruppen ökar. Som om våra barn behöver skakas om ytterligare. På grund av ovan beskrivna förutsättningar samt för stora barngrupper, för små lokaler och brist på resurser till det barn som är i behov av särskilt stöd så går pedagogers kroppar sönder, vi blir sjukskrivna eller byter arbete. Ändring måste ske nu om vi vill få in/ behålla kompetent personal i förskolan samt att våra barn ska kunna få en bra start i livet och ha en chans att utvecklas till välmående Individer.

90.

Jag är ansvarig förskollärare i en barngrupp om 15 barn, tillsammans ska jag arbeta med två barnskötare.

Innan jul var det jag + 1 barnskötare och 1 som skulle börja i slutet på januari.

Efter juledigheten kom inte min kollega (den sen tidigare) tillbaka pga sjukskrivning. I min grupp var det då jag + en nyanställd barnskötare som skulle börja i slutet på januari (glapp från terminstart tills hen började).

Min nya kollega hann arbeta med mig i en vecka, sen blev hon också sjukskriven.

Efter det var jag själv med vårt verksamhetsstöd (från en annan grupp, där dem löste det med bemanningsföretag vilket också är svårt att få tag på) och olika vikarier från bemanningsföretag. Alltså rätt antal vuxna, men bara jag som ordinarie i gruppen. Till saken hör också att jag under januari hade inskolningar med totalt 13 barn, där barnen i huvudsak skulle knyta an till mig (naturligtvis då jag var den enda ordinarie i barngruppen).

Jo juste, min personliga utvecklingstid fick också ryka i och med att man inte får lämna vikarier ensamma i barngrupp (naturligtvis helt rimligt). Vissa dagar kunde jag ta ut den senare under dagen, men många timmar försvann.

Jag är dock faktiskt ""priviligerad"" med schemalagd planering normalt sett, då jag vet att många inte ens har något sådant utan får gå ifrån när verksamheten tillåter. Och NÄR gör det det??

Jag har fått ett jättebra stöd från min chef och kollegor med mycket pepp och hjälp vilket jag är otroligt tacksam för. Jag är riktigt nöjd med min chef och det sättet vi löst allting på, det gick nog inte på annat sätt. Dock så ser det ut så här på många förskolor, kanske inte hela tiden men i perioder. Tills situationen (-rna) löses får man jobba under riktigt tuffa förhållanden. Och ibland känns det som att dem löser av varandra, dem där situationerna.

En hög lön förtjänar vi i förskolan. Absolut. Ingen tvekan om det. Men det räcker inte med det. Det spelar ingen roll hur mycket pengar man än får om man ändå drivs mot utmattning, depression och liknande. Vi måste få bättre arbetsvillkor!

91.

Jag har inte haft egen planeringstid på flera år, jag tar små stunder här o där för att läsa e-post, ordna på avdelningen mm. jag skriver månadsbrev förbereder samtal läser dokument hemma på kvällstid. Vi klarar inte att avvara mig på dagtid för planering. Jag har kollegor med låg kompetens, svårigheter i svenska språket m.m. Då ska jag enligt chef ledsaga dem och lära dem. Det innebär att jag har femton ettåringar och två vuxna att ta hand om. Jag får hjärtklappning och andnöd varje Apt och planeringsdag för då får jag ytterligare en massa uppdrag som ligger på mitt ansvar att klara av. Listan växer, för jag är med barnen. På medarbetarsamtal blir min förmåga att organisera och leda arbetet på avdelningen ifrågasatt?!

92.

Jag har arbetat på förskola i 35år. Som förskollärare i 20år. Har alltid stormtrivits med mitt arbete. Förra sommaren gick jag in i väggen. Kunde inte ens ladda kameran på jobbet, hjärnan förstod inte hur man gjorde. Idag är jag halvtidssjukskriven. 5personer på min förskola har gått in i väggen under ett år. Det är inte oss det är fel på. Det är hela organisationen det är fel på. Chef efter chef går i pension eller säger upp sig. Föräldrar undrar när vi ska börja lära barnen bokstäver? (det gör vi hela dagarna) Barnen måste få det grundläggande omsorg, lugn och ro samt samspel med andra barn och vuxna. Lära sig både sina rättigheter och skyldigheter. Det är bra förutsättningar för livet! Men hur ska jag orka? 15 år till att arbeta. Gråter!

93.

Nu är det allvar!!!

Idag sa de på nyheterna att barns ohälsa har dubblat de sista 10 åren!

Är det inte dags att ta på allvar pedagogernas dåliga arbetshälsa i förskolan?

Här kommer "några" exempel från verklighetens förskola:

-Varje vecka får jag som förskolepedagog ringa efter någon förälder p.g.a. att deras barn insjuknar. Det första föräldern frågar "har hen feber" men vi på förskolan ska/få inte ta febern för vi ska utgå från barnets totala förutsättningar att delta i verksamheten. Aldrig får man höra att detta var bra från föräldern, utan barnet kan vara tillbaka nästa dag med en stressad kommenterar från föräldern, att hen mår bra nu för doktorn säger att det inte smittar. Senare i veckan har flera insjuknat även du själv.

- Nästa dag har vi en föreläsning på arbetstid för "bara" förskollärarna, men vi pedagoger måste själva organisera och lösa detta, utan vikarier. Skuldmedvetet springer man dit och undrar hur barnskötarna känner sig! Någon slags återkoppling till föreläsningen blir sällan genomförd varken för de som deltog eller barnskötarna.

-Nästa dag är någon av pedagogerna sjuk, ofta får vi vikarier men inte alltid. Men vikarier får inte lämnas själva med barnen eller byta blöjor. Den dagen ställer vi in någon aktivitet och får

jobba ännu hårdare med "kanske" en rast. Den dagen får inte ett barn med "särskilda behov" tillräckligt stöd eller andra barn som kanske är extra ledsna eller annat liknande!

-Nästa dag kommer en pedagog till jobbet och säger att hon behöver ledigt i framtiden för en operation. Trösta sin arbetskamrat tar tid och energi som sällan finns i vår arbetsmiljö därför blir det lite av det också. Då får man dåligt samvete för det!

Den totala summan av ovanstående text är att en otillräcklighet sprider sig som en giftig farsot och bildar omänsklig social kultur på förskolan. Men på förskolan är det just "den psykosociala kulturen" som avgör om barnet känner sig tillräckligt trygg för att utveckla sin potential.

-Glöm förstås inte all pedagogiskt material som pedagogerna producerar själva, på nästan ingen barnfri-tid, som barnen utforskar varje dag!

När ska politikerna och andra beslutsfattare förstå att pedagogernas arbetsmiljö hör ihop med barnens utveckling!!

Snart måste det bli ändring annars "slänger jag in handduken"!!!??

94.

Har idag försökt pussla och fixa så att det skall finnas tillräckligt med ordinarie pedagoger och vikarier på alla avdelningar när andra pedagoger är på utbildning och vabbar. Mina stressade kollegor ifrågasätter mina beslut och de glapp som tyvärr uppstår i schemat, eftersom de själva har krävande barngrupper och är trötta. Jag motiverar hur jag tänkt och springer fram och tillbaka mellan barngrupp och kontor för att försöka lösa det hela på bästa sätt. Blir tillsist ifrågasatt av ännu två pedagoger, som jag upplever bara ser till sin avdelning, på min rast vilket gör att jag blir ledsen över deras stressade ton mot mig. Jag har ingen extra tid för att fixa det här och inget självklart mandat heller. Har mailat förskolechefen för hjälp med att få vikarier både nu och dagar framåt som vi vet blir sårbara, hon svarar att hon skall återkomma och försöka hitta någon. Jag får ingen återkoppling under dagen så vi vet inget om imorgon eller på fredag. Allt hänger i luften vi vet inget framåt utan allt blir från dag till dag. Jag behöver således beordra någon att öppna på fredag och även någon att stänga den dagen, en fredag alltså. Det är inte alltid lätt även om man är ordinarie. En del kollegor är inte vana att stänga/öppna och vi befinner oss i provisoriska lokaler med nytt larm osv där rutiner inte gått igenom. Man är inte världens populäraste kollega just nu!

95.

Visst kan vi fixa och trixa tänja på oss som ett gummiband, men det finns gränser. Barnsyn, barnperspektivet tycks glömmas bort i detta läge när besluten tas.

Det ska skäras ner 2 miljoner, 1 miljon eller bara futtiga 500 000 på en enhet. Men, futtiga

500 000 är dock en 5-6 barn mer i grupperna. Ett barn till gör väl inte så mycket? När detta görs år efter år, vad händer då? Vi samverkar, samarbetar, slår ihop avdelningar på morgonen och eftermiddagar. Vid utbildning, sjukfrånvaro, vård av barn, pedagogiska nätverk osv. Som tur sker det oftast ute där det sker mindre olyckor, mindre konflikter, bättre akustik för att spara både på våra små- och stora öron. Vi räknar antalet barn, dividerar antalet barn/pedagog, med hjälp av en kalkylator. Blir det tillräckligt mycket för att vi kan få in en vikarie förhoppningsvis eftersom vi måste spara på kostnader? Har vi tur så sker det, annars får vi klara oss dagen på ngt sätt.

Lässtunden vi ska ha i 3 grupper blir till en eller 2 trots att lärandet sker i mindre grupper, det har forskning och beprövad erfarenhet visat. Hur har det gått med planeringen vi gjorde, som vi lyckades och få för omväxlingens skull? Har vi hunnit arbeta med projektet, fördjupat, reflekterat tillsammans med barnen? Har alla barn fått den uppmärksamhet, omsorg, en famn och sitta i, lek och lärande som vi egentligen kan och ville arbeta med? Vilka normer och värden har vi hunnit med och förmedla under dagen??? Hur gick det med läroplansmålen, bakade vi in några under dagen?

Det snurrar en hel massa tankar i huvudet på en pedagog efter arbetsdagens slut. Ambitiösa pedagoger läser litteratur, planerar på fritiden för att hänga med. Tar jobbet hem, vilket vi borde få tid på arbetstid kan man tycka!

Dags och säga Stopp!

Min kropp är min kropp! När jag inte vill något, säger jag Stopp!

Är ett av alla mantran vi lär ut.

Lyssna och var lyhörd du i beslutande positioner.

Det kan väl inte vara så svårt, har man gjort fel beslut måste man kunna backa bandet, gör om gör rätt!

96.

Nu tappade jag all glädje och lust och ork att fortsätta jobba så här. Jag har ångest att komma på jobbet. Konstant brist på personal, alldeles för stora barngrupper, alldeles för många barn med speciella behov på en avdelning, inget stöd av chefer, bara mycket samtal om hur vi ska vara bättre på att utöva vårt yrke. Men även om jag behärskar alla kunskaper i världen har jag bara ett huvud och ett famn. Jag är människa och ingen robot. Vi har 4 barn med speciella behov i gruppen, mycket utåtagerande. Vi är 3 personal och den 4 är någon som inte har rätt utbildning. Skriver "nogån" då denna 4 medarbetare har precis lämnat vårt arbetslag med orden ""jag ska ha snart hjärnblödning av allt den här"". Vi vet inte vem som kommer att ersätta hen. Våra dagar går ut på att hålla barnen med speciella behov så nära oss det bara går för att de kan skada andra barn, rymma från förskolan, kasta möbler osv. Vi 3 jobbar i stort sätt som resurs personal för dem. Vid lunchtiden är vi slut men vi måste orka jobba tills

kvällen. Och så finns det andra barn som kräver sitt. När hinner vi vara närvarande fröknar till dem?!! Att hinna med att lyssna på alla, att tillgodose deras behov, att driva projekterande arbetssätt, dokumentera och reflektera tillsammans med barnen? Att vara alltid glada för barnen vill ha glada och roliga vuxna i närheten. Vi är jämt trötta, vi hinner inte med våra familjer, med våra egna barn. Vi är jämt förkylda och då straffas vi med karensdag, vi kan inte gå på gymmet för att vi jobbar sena timmar varje dag och sedan är det farligt för hjärtat att gympa när man är förkyld .. Vi kommer hem och gråter när vi läser politikernas uttalande att "så här ska vi bygga ett starkt samhälle".

97.

Som så många andra kämpar jag just nu mot ytterligare en överinskolning till våren. Som nytt arbetsplatsombud för Lärarförbundet (har bara gått första delen av tre i utbildningen) ska jag på tisdag sitta i Lokal VÄG och försöka bestrida den risk- och konsekvensanalys som ledningen gjort själva och mailat till oss för kommentarer. Grunden till överinskrivningar i redan för stora barngrupper är ett politiskt beslut som innebär att förskolorna ""förlorar"" en månads pengar då blivande skolbarnen säger upp sina platser i juni. Att det förr fanns en avgiftsfri månad verkar inte någon komma ihåg. ALLT handlar om pengar, pengar, pengar! När cheferna pressas att hålla budgeten ställs vi mot varandra och vi kommer ALLTID stå på barnens sida! VARFÖR ska jag (som relativt nyanställd) tvingas gå emot mina chefer när vi egentligen vill samma sak: Hålla en verksamhet med hög kvalitet och rimliga krav på barnen och oss anställda!?

Förskollärostudering — Stockholm

1.

För ett år sedan hade vi ett arbetslag på fem personer, varav två jobbade heltid. De här två var sjukskrivna (ej arbetsrelaterat) i oktober-februari, samtidigt. Jag studerar till förskolläro 100% och jobbar 80% schemalagd arbetstid 30,25 timmar/veckan. Skolan rekommenderar att vi jobbar 50%. Under de veckorna vi saknade två heltider fick vi en vikarie som jobbade 8.30-15.30 varje dag. Det slutade med att jag fick täcka upp alla andra tider och jobbade 34-37 timmar i veckan och studerade heltid. Jag var en hårsman ifrån att gå in i väggen och kunde ta ut all komptid under julen då jag låg helt utslagen hemma.

2.

En tendens som oroar mig i dagens förskola är den oerhörda förflyttningen av pedagoger. Både barnskötare och förskolläro byter arbetsgivare, i hopp om att nästa arbetsplats ska få dem att må bättre. I början gör den säkert det. Alla är glada över en ny medarbetare, nya friska krafter och idéer som kan bidra till den förskola vi vill ha. Man får extra energi av att flytta på sig, samma uppdrag men på annan plats. Men efter några månader börjar bristerna synas. Ofta finns det två spår av missnöje. Hos barnskötarna: att barnens säkerhet och

välbefinnande inte kan garanteras. Vi är för få ”på golvet”. Det är alltid något möte eller planering eller skrivande av verksamhetsplanen, handlingsplaner eller liknande. Utan vikarier bland barnen. När (så gott som dagligen) någon är sjuk får vi klara dagen och hjälpas åt. Vem klandras? Förskollärarkolleger och chefer.

Bland förskollärarna handlar missnöjet ofta om att de inte får sin planeringstid, att de inte kan dela barn i mindre grupper pga ständig personalbrist och därför inte kan bedriva den förskola de utbildat sig för att ta ansvar för driva. Läraruppdraget faller. De hinner inte planera, de har hela tiden möten för barn i behov av särskilt stöd (vilka blir allt fler) och missnöjet mot chef och ledningsgrupp, som inte ger dem förutsättningarna, sprider sig. Att höra barnskötarna klaga utan att kunna göra något är deras vardag.

Vi behöver gehör för bristerna uppifrån - från politiker och beslutsfattare, för att kunna utföra uppdraget. Nu kommer en ny läroplan, som ska öka förskolans lärouppdrag. Hur ska vi kunna anpassa oss till den när det ser ut som det gör idag? Jag önskar att politiker kom på besök, att de vågade höra vad som brister innan de fattar sina världsfrånvända beslut om allas rätt till heltid och en förskola för alla.

Barnskötare — Stockholm

1.

Mitt jobb blev en bidragande orsak till min utmattningssyndrom.

2.

Så fick vi ny chef i början av 2017 och från mars-december har 50% av ca 65 pedagoger sagt upp sig och flyttat till andra stadsdelar. Fler är på gång. De som slutat är de som varit med och vunnit pris för bästa förskola, de som varit länge i enheten, de med mycket erfarenheter, de som tagit emot studiebesök och stolt visat upp en fantastisk pedagogisk miljö.

Nu är de ersatta av oerfaren personal och varannan förskollärartjänst har blivit barnskötartjänst. Jag går också vidare nu.

Efter en höst med stor pedagogfrånvaro som inte vikarie tillsatts, fler barn i grupperna, och ständig strävan efter att försöka ge barnen möjlighet att få vara sina bästa jag och med en ledning som slår dövörat till när vi larmar ger jag upp!

3.

Att varje dag vakna med oron om hur många kollegor som är sjuka och hur vi ska få ihop dagen, denna känsla varje dag. Min arbetstid som platsansvarig börjar när jag vaknar, kolla sms, ring och försök få tag på vikarier. På väg till jobbet så ringer kollegor, chef, föräldrar.

Stressen ökar, hur ska jag få ihop dagen? Vilka avdelningar klarar sig bäst med en kort? Vem fick va en kort sist? Hur många barn har varje avdelning idag? Kommer till jobbet, går in och säger godmorgon till kollegorna. Jag ser tröttheten och stressen i deras ögon. Jag försöker peppa och lugna dom med att vi löser detta, som alltid. Ser över barnantal, går mot kontoret för att se hur vi kan fördela oss på bästa sätt. Måste vi va ute till 15.00 idag för att klara e.m? Jobbmobilen fortsätter ringa, chefen igen med en arbetsuppgift jag måste lösa under dagen. Skriver ner för att inte glömma. Gör klart morgonplaneringen, skriver ut den till varje avdelning. Klockan är nu snart 9, ut med infon till alla.

Nu, ut i barngrupp! Nej just det, måste göra det där chefen ringde om. Tiden går... Kollegorna står en kort nu, så stressad.

Kl är 9.30 då jag äntligen kommer ut i barngrupp idag. Vilka barn är här? Snabb koll i pärmerna. Vad ska vi göra idag? Just det, vi har ju inte tid att planera vår verksamhet så vi får improvisera idag med. Jobbmobilen ringer igen, en vårdnadshavare, måste ta samtalet. Går ut från avdelningen. Tillbaka efter en stund, försöker se vart jag behövs bäst. Barnfokus, vad skulle vi göra? Ett barn ropar från toaletten, skyndar dit medans jag ser två barn hamna i konflikt, ropar på kollegan men hon är fullt upptagen med 12 barn och att vägleda en vikarie. Den andra vikarien sitter ute i barngrupp och ser skräckslagen ut då barnen börjat slåss. Skyndar dit, jobbmobilen ringer igen.

Att hinna se 24 barn, ge dom det dom ska ha, samtidigt lära upp en vikarie eller jobba på tre pedagoger samtidigt som jag ska göra mitt uppdrag som platsansvarig, ja tiden räcker inte till. Barnen hamnar i kläm då jag knappt varit i barngrupp denna termin.

Att jobba från 6.00 till långt efter min arbetstid har dels gått ut över min familj och min hälsa. Jag har tappat minnet, kan gå från ett rum till ett annat och på vägen glömt bort vad jag skulle göra. Har ingen ork längre, känner mig nedstämd oftast. Att vakna med ångest, stress och oro varje dag för hur denna dag kommer att bli är förjävligt. Så här var det inte förr. Jag vill hinna se varje barn, ge varje barn de dom förtjänar och ha tid att se vad dom faktiskt behöver eller se när de lyckas med något.

Jag avsade mig uppdraget som platsansvarig pga stressen, overtiden och att man knappt fick nåt för det.

Vi får för mycket arbetsuppgifter utöver att vara i barngrupp men vi får inte in någon extra personal utan vi ska bara klara oss, pussla ihop varje dag. Ska det verkligen vara så här?

4.

Det är en väldigt stressad och pressad miljö vi jobbar i, varje veckodag, man försöker ta sig igenom en dag i taget. Ibland är ett helt arbetslag sjuka så man måste hoppa in på den avdelningen, eller så måste man ta med sig ett eller två barn, till ngn annan avdelningen så ens eget arbetslag inte har för många barn. Barnen får ingen tillräcklig ro om dagarna, det är för mesta dels fri lek när man kommer in, barn springer omkring omkull varandra skriker bråkar gråter. Alla vill bli tröstade men två armar räcker inte till snabbt nog, nästan inget barn vill vara delaktiga i aktiviteter, de är inte trygga.

5.

Nu är det nog!

Vi har inte varit full personalstyrka en enda dag senaste terminen. Vad beror detta på? Otroligt stora barngrupper. Föräldralediga som får ha sina barn på förskolan heltid, vilket gör att vi aldrig har färre barn.

Barnen går mer än heltid varje vecka och vi som arbetar räcker inte till! Vad innebär detta? Planerade utflykter och aktiviteter ställs in. Planeringen för att kunna ha undervisning ställs in. Vi måste samla alla barn på gården, för inomhus blir det alldeles för många och vi kan inte garantera säkerheten. Jag har flera ggr stått ensam på gården med över 20 barn!

Ett behöver kissa. Men hen måste vänta för jag kan inte gå in. Förutom att vi inte kan ha undervisning och följa läroplanen så kan vi inte ens garantera att barnens behov blir tillgodosedda. Vi har dessutom en avdelning på vår förskola som saknar toalett! Barnen får sitta och göra sina behov helt öppet på en potta mitt i rummet där vi äter, skapar och leker med kompisarna runt sig.

Jag har många gånger gråtit på kvällen hemma för jag räcker inte till! Är det så här barnen ska ha det 2017 i Sverige ?

6.

Hej! Vill också delge några tankar kring mitt arbete inom #pressatläge. Om den publiceras vill jag inte att mitt namn nämns, tack!

Arbetar sedan sju år som barnskötare inom Stockholms kommun. Läser texten från Aneby och reflekterar över att 3 av 7 pedagoger är förskollärare, vilket på många platser i dag ses som en ganska hög andel. Under mina år har ”praxis” för andelen förskollärare ändrats från 2/3 till 1/3. T.ex. 5 av 15 på min förskola, varav en egentligen är gymnasielärare. Många barnskötare har fått ta det ansvar som egentligen förskollärare ska ha.

Inom Stockholms kommun har man under 2017 genomfört det helt verklighetsfrämmande beslutet att ge alla familjer (dvs. även de som är föräldralediga med småsyskon) rätt till heltid på förskolan, något som gladeligen utnyttjas. Inga ekonomiska medel har mig veterligen

skjutits till för detta, åtminstone inte som vi på förskolan sett i form av t.ex. fler pedagoger.

Skolverkets rekommendationer vad gäller barngruppernas storlek är i sin tamlöshet ett stort skämt! Kommunen prioriterar istället den tidsgaranti för plats på förskola som finns, med ännu större barngrupper som följd. "Överinskrivningar" av barn har också gjorts pga. att vikariekostnaderna blivit för höga och måste täckas på något sätt. Hur har de kunnat bli det? Är det ett bra sätt att komma till rätta med sjukskrivningar?

Jag och flera av mina arbetskamrater har under de senaste åren varit sjukskrivna pga. stressrelaterade symptom. Att känna sig otillräcklig för barnen och för de styrdokument vi ska arbeta efter har blivit en vardag, vilket förr eller senare får stora konsekvenser.

Det finns många fantastiska pedagoger inom förskolan, men pga. de ständigt försämrade arbetsförhållandena är det stor brist på kompetent personal. Det blir följderna av att det anställs många personer, som helt saknar erfarenhet, och/eller tyvärr inte är lämpliga av olika skäl. De ambitiösa och kompetenta pedagogerna får därmed dra ett ännu tyngre lass.

Hela förskole-Sverige har hamnat i en ond cirkel pga. politiska felprioriteringar där det pedagogiska uppdraget i ärlighetens namn alltför ofta inte kan fullföljas. Där barngruppernas storlek gör barnens och pedagogernas arbetsmiljö osund samt pedagogernas arbetsbelastning orimligt hög.

Allt jag skriver här ovan är exempel på vad som gör förskolan till en oattraktiv arbetsplats och övergripande politiska förändringar behövs för att få bukt med detta.

7.

För stora barngrupper.

Vi arbetar på "arbetslager" med upp till 42 barn! Personalen räcker inte till, t o m vikarierna blir sjuka. Möte hela tiden då är alltid någon personal borta, för den ena eller den andra. Ohållbar situation. Hög stressnivå, mycket uppgifter att göra bl a dokumentation.

Man hinner knappt uppföra vad som planerats att göra med barnen.

Det är barnen som ska vara i fokus! De mår inte bra med höga ljudnivåer, byte av personal och en oharmonisk miljö.

Vi behöver ändra situationen i förskolan!!

8.

Jag arbetar på en privat förskola i centrala Stockholm, när jag gick på arbetsintervjun så blev jag (antagligen som alla ni också blivit) lovad guld och gröna skogar, stor tillgång till vikarier och mindre barngrupper.

Detta höll i ungefär tre månader, sen utökades barngruppen med 14 barn, inte jättefarligt enligt oss, då personantalet blev fler. Problemet var att ju större barngrupperna blev desto

mer fick föräldrarna att säga till om. Flera anställda blev inkastade utan ambitioner, erfarenhet eller utbildning. Vilket gör att vi utbildade, som är engagerade, gör jobbet som fem personer egentligen ska göra tillsammans.

Vi blir överkörda av föräldrar och ledning, vi går på knäna pga ointresserade kollegor som endast är där för lönen. Barnen blir lidande då humöret ofta tryter och orken inte alltid finns till. Föräldrarna kräver mer och mer och bristningsgränsen är nära.

För inte längesen bestämde Stockholm stad att alla barn har rätt att nyttja full tid i förskolan, vilket är fantastiskt för föräldrar som kräver det - men i mitt fall så arbetar jag i en välbärgad del av Stockholm där föräldrar har barnen hos oss 7-17 för att de ska hinna med deras egentid, handla, träna, klippa sig etc. Det verkar tyvärr inte vara någon förutom oss få som fortfarande brinner för yrket som ser efter barnens bästa. Vi har flertal barn på förskolan som fortfarande ej haft semester utöver de röda dagarna, trots att föräldrarna tydligt visat för oss att de varit lediga.

Min fråga är när ska det räcka? Vi vuxna har tydliga och strikta regler på hur mycket vi får arbeta under en vecka men det är ingen som tänker på barnen som tillbringar långa dagar i bullriga, stressiga miljöer. När ska vi få tillbaka vår stolthet över att arbeta i en förskola? Varför får föräldrarna så mycket att säga till om när de ej har någon kunskap eller insikt om hur en verksamhet funkar. Ska man behöva gå in i väggen innan politiker och ledning ska inse att det inte är en hållbar situation längre?

Stockholm stad erbjuder en betald dag för att studera till förskollärare, men vill man verkligen det? Vad är meningen med att studera i 3,5 år för en grundlön som vissa utbildade får inom vissa yrken? Just nu är det inte värt det tyvärr, men ändå gör man det, man orkar för barnens skull. För om vi inte orkar vem ska orka för dom då? När ska fler få upp ögonen?

9.

Jag är barnskötare i Stockholm och har, med uppehåll för studier och föräldraledighet, arbetat i yrket ca 25 år. Det jag bevittnat under dessa 25 år är en förskola i så stor förändring att jag knappt vet var jag ska börja.

Det positiva är att vi fått en tydligare läroplan och mer professionella pedagoger. Många har spetskompetens inom exempelvis barns språkutveckling, utomhuspedagogik med mera. Vi har fått atelieristor och pedagogistor, fler specialpedagoger och särskilda it-pedagoger.

Å andra sidan har vi fått betydligt större barngrupper och de flesta barn har längre dagar. Vi ser en ökning av barn som inte mår bra i stora grupper, en paroll att leva upp till från Stockholms stad: "En förskola för alla", men vi får inte de extra resurser som krävs för att barn med diagnoser (ofta dubbeldiagnoser) ska klara av att över huvud taget vistas i grupperna (utbildade resurser, eget utrymme med mera). Det byggs idag allt större förskolor: sex till åtta avdelningar är de nya husen, konceptförskolorna, med gemensamma ytor vi får planera i detalj för att inte alla hundra människor ska behöva stöta ihop. Vi har ett uppdrag

som omfattar omsorg, fostran och lärande och det säger sig själv att barnen behöver lugn och trygghet för att kunna utvecklas och lära. Vi försöker lösa situationen med de knappa resurser vi har, ofta med barn i särskilt behov av stöd i fokus, på bekostad av alla andra. Gruppernas storlek ökas alltid på med några nya barn i januari, så läget pressas ytterligare. Sjukfrånvaron under de här 25 åren har ökat markant. Tidigare hade vi ingen karensdag. Var sjukfrånvaron högre då?

Idag drabbas allt fler av utmattningssyndrom, både äldre och unga i yrket. Allt fler barn signalerar stress och ohälsa, som jag ser det inte konstigt i den situation de befinner sig. Vi har planeringstid, reflektionstid och utvärderingstid, men under den tiden är det andra avdelningar som tar hand om (så gott det går) våra barn. För 25 år sedan var det ingen som höjde på ögonbrynen åt yrket "dagisfröken", men idag är vi pedagoger med lärande som uppdrag och ändå är "barnpassning" alltför vanligt i dagens förskola. Brist på vikarier och ett ständigt pusslande med att byta arbetstider och låna barn över avdelningarna är vår vardag.

En stor förändring över tid är samhällets (läs: politikernas) syn på familjens betydelse för barnets välbefinnande. Trots att vi har en av världens mest förmånliga föräldraförsäkringar är det vanligt att barn skolas in när de är strax över 1 år, precis har lärt sig gå, tänderna spricker fram och de håller på att utveckla sitt första verbala språk. Då bryts den viktiga anknytningen med föräldrarna och förskolan tar vid. I förskolan finns inte sällan 10-15 andra barn med samma behov och 2-3 vuxna/småbarnsgrupp.

Många barn har längre dagar i förskolan än vi vuxna, ända från 1 års ålder. När de får syskon får de lämnas på heltid, vilket i många fall är från vi öppnar till när vi stänger. De vakna timmar de träffar sina föräldrar är lätträknade. Föräldrar ställer (med rätta) krav på att vi ska se just deras barn, kunna ta fram deras tappade kläder eller redogöra för vad just deras barn lärt sig, ätit eller gjort idag. Trots att vi har föräldraaktiv inskolning (föräldrarna är med i verksamheten) verkar föräldrarna inte se det omöjliga i uppdraget. Det är dags att vi pedagoger vågar glänta på locket till Pandoras ask, för både politiker och föräldrar verkar leva i tron att förskolan idag är en glittrande saga med lyckligt slut. De enda som tar slut är pedagoger och barn. Det går i en rasande fart, eftersom vi inte får de förutsättningar som krävs för att framtidens medborgare ska må bra.

10.

Jag är 25 år, har jobbat som barnskötare i 5 år och jag brinner verkligen för mitt jobb - men är rädd att jag också brunnit upp på kuppen. Redan.

Stora barngrupper på minimal yta, en ljudnivå som redan efter ett år gav mig tinnitus, pedagogiska måltider som istället blivit att jag serverar mat, inte hinner prata med alla barn

och definitivt inte hinner äta själv.

Sedan jag började jobba har jag inte jobbat längre än en månad med ordinarie pedagoger. Det är vikarier för långtidssjukskrivna kollegor och vikarier för kollegor som slutat där tjänsten inte kunnat tillsättas med en utbildad person efter månader och i vissa fall år. I år har jag precis bytt till en avdelning med 15 stycken 1-3 åringar som ensam barnskötare med två nya vikarier som aldrig innan jobbat på förskola. Jag ska ensam planera, dokumentera, leda arbetslaget, utvärdera verksamhetsmål, skriva och hålla i utvecklingssamtal och skriva veckobrev. Och samtidigt är det är skogsutflykter, temaarbeten, inskolningar mitt i en termin, skapande och samlingar. Blöjbyten, trösta, torka snor, ringa hem magsjukt barn, leta omärkta kläder, torka bord, medla konflikter och städa leksaker. Samtidigt ska jag vara en trygg pedagog för varje barn, en trevlig kollega, glatt berätta för varje förälder om vad deras barn gjort idag, hur det har ätit, vart vantarna är och när det senast bajsat.

Första dagen efter juledigheten är en kollega sjuk och vikarier går inte att få tag på som vanligt. Det får bli jag och min kollega (som dessutom jobbar sin första dag idag) på de 14 småbarn som är här idag, inte ta någon rast och ställa in utflykten. När jag kommer hem inser jag att jag inte kissat idag för det hann jag inte, magkatarren är tillbaka med full kraft och jag somnar totalt utmattad kl. 19.30. Det första jag tänker när jag vaknar är att jag inte orkar mer.

Jag älskar mitt jobb gränslöst och vill från botten av mitt hjärta ge varje barn en trygg och lärorik förskoletid MEN HUR SKA JAG HINNA? Jag jobbar över varje vecka, jobbar hemma i huvudet, vaknar på nätterna med jobbtankar och ändå har jag inte gjort ens hälften av det jag borde. Och jag har inte ens lön för en fjärdedel av det jag gör.

Många säger att det är fel på min arbetsplats och att jag borde byta men varje arbetsplats jag varit på har varit likadan och jag har aldrig hört talas om en enda barnskötare eller förskollärare som inte delar upplevelsen.

Men mest - hur mår barnen? Som alltid får vänta på en famn, vänta på att få prata, på att bli tröstad. Som varje dag får vistas i samma ljudnivå som gett mig tinnitus.

Det är bara en tidsfråga tills jag blir utbränd av den här farliga stressen av att konstant jobba underbemannad. Ska jag verkligen behöva lämna det här yrket som jag älskar för att få en vettig arbetsmiljö?

11.

Jag har skrivit en gång, en liten sann verklighet kan jag dela. Det är om oss pedagoger. Man vaknar oftast med ångest att gå upp för att man ska till jobbet. Man går till jobbet och det första man gör är att titta på tavlan, vem är sjuk idag? Det är mer vanligt att någon eller flera pedagoger är borta än att alla är på plats. Får höra av ansvarig att vikarie ska sättas in men får

inte tag på någon (som vanligt). Då gäller det att pussla ihop dagen, antal barn, barnens tider vid hemgång och personalens schema. Alltid får den som är sist på schemat stänga. Det blir alltid ett j*a liv - vem som ska jobba över, vem ska stänga... Vi har också barn och fritid efter jobbet. Måste alltid vi i personalen jobba över och stänga? Alla börjar tröttna på detta pusslande. Sura miner och orättvisa bland pedagoger. Vissa föräldrar förstår inte varför de ska skriva sin tid för hemgång fast vi förklarar om och om igen. "Men skriv 17.30 för säkerhets skull" får man till svar av många. Men det är skillnad om 5 barn går 16.00 eller om de 5 barnen ska stanna till 17.30 med de andra 11 barnen som redan ska gå sent.

Pedagogerna har inte tid att hjälpa varandra som förr. Någon kunde spela gitarr på en annan avdelnings samling, en annan hjälpte till med idéer till projektet. Nu känns det som det är "vi mot dom" på alla avdelningar. Jättetrist stämning allt för ofta. Alla kan vi bli sjuka.. Hur ska vi stoppa sjukskrivningarna? Hur ska vi få glädjen tillbaka? Hur kan vi skratta och leka och lära barnen när vi inte orkar? Vi gör det, men jag gör det på låg energinivå inte alls den glöd jag hade när jag började arbeta för över tio år sedan. Jag orkar inte. De vuxna som inte mår bra, de stressade, de som inte har orken kvar? Jag är en av dom. Jag önskar mer fast personal i barngrupperna. En LAG om barngruppernas storlek och inte rekommendationer. Det gäller också att pedagogerna inte får minskas i barngrupp för då görs det ju ingen skillnad med mindre barngrupper.

12.

Äntligen slipper jag stressyndrom, ont i kroppen och hög ljudnivå. Det enda som krävdes var att säga upp sig. Efter 12 år i förskolan måste jag göra något annat, då barngrupperna är för stora och man förväntas vara en superhjälte för att klara dagen. När villkoren för vuxna och barn i förskolan ändras ordentligt och man får ett maxtak på hur stor barngrupp får vara samt max antal barn/pedagog DÅ kanske jag kommer tillbaka.

13.

Sista dagen efter en välbehövd julleddighet. Tillbaka till jobbet imorgon och fast jag lovat mig själv att tänka positivt känner jag hur oron och stressen kommer krypandes. Jag vill kunna se fram emot en ny termin och lägga den tuffa höstterminen bakom mig, där 17 ettåringar skolades in, personalens sjukfrånvaro steg och en kollega valt att gå ner i tid för att inte bli utbränd (trots att hen egentligen inte har råd) och annan valt att säga upp sig. Jag vill kunna säga att den tuffa höstterminen var något utöver det vanliga, men kommer på mig själv att det sett ut såhär varje termin de senaste fem åren. Jag vet redan idag att vi har två kollegor borta i två veckor fram, samtidigt som 3 nya ettåringar ska skolas in och chefen har varit tydlig med att vi måste spara in på vikariekostnaden så vi får helt enkelt "lösa det"- som så många andra gånger. Jag älskar mitt jobb, att få möta världens härligaste ungar och ta del av deras utveckling är helt fantastiskt- men ändå sitter jag här sista dagen på semestern med oron och stressen att de här underbara barnen även denna termin ska behöva uppleva samma tuffa termin igen där de inte blir sedda och deras behov inte kan tillgodoses. För dem som trots att

det alltid omnämns ändå verkar glömmas bort i politiken är dem, barnen, och jag, pedagogen som ska ta hand om dem, erkänner med tungt hjärta att jag inte kan ge dem vad de behöver.

14.

Det är alldeles för ”sårbart” i verksamheten. Många perioder kan en vara ensam med alldeles för många barn. Arbetsmiljön är usel. Dåligt med personal utrymme. En vardag som innehåller massor av olika sysslor samtidigt som du också ansvarar för en stor grupp med barn. I ledningen görs inte förbättringar på just de områden som behövs. Förtroendet brister och ingen vet tillslut vad den egentligen gör. Organisationen fungerar inte och i slutändan av alla dessa brister är det barnen som det drabbar. Sjukfrånvaron är stor, vikarier, och olika pedagoger ofta, gör att kvaliteten brister. En enormt stressad tillvaro som också leder till mycket sjukdom. Friskvård och liknande existerar inte. För mig är det omöjligt att kunna gå på något annat när arbetet är slut, att ha en annan aktivitet efter arbete är fullständigt omöjligt på grund av det höga tempo och det stora ansvar en har under hela dagen.

15.

Imorgon är det första dagen på jobbet efter julleddigheten och jag bara gråter. Hur ska jag orka? Innan jag gick på semester fick jag reda på att en av mina kollegor sagt upp sig och att vi då bara ska vara två pedagoger på 15 barn (1-3 år) resten av terminen. För det går inte ekonomiskt ihop att tillsätta den tjänsten igen, då måste vi ta in fler barn.

Det är 15 småbarn i ett litet rum som inte ens är delbart. Ljudnivån är hemskt hög, hur mycket vi än jobbar med att sänka den. Eftersom alla barn, inklusive barn till föräldralediga, har rätt till 40 timmar i veckan i vår kommun så är det alltid mycket barn både tidigt och sent. Säkerhetsmässigt är det absolut inte försvarbart, och det är det definitivt inte för vår arbetsmiljö heller.

Vi har låga löner, många kringuppgifter som tar tid från barnen (duka, sopa, torka bord, sopa hallar, tömma torkskåp, ringa vikarier osv), en läroplan att följa, men också barn som behöver ses varje sekund. Vi ska och vill ge varje barn det just barnet behöver, men hinner aldrig.

Imorgon måste jag till jobbet, ett jobb jag alltid älskat. Men jag kommer gå dit med hjärtklappning, stressmage och en klump i halsen för det är många månader kvar tills nästa ledighet.

16.

Jag har jobbat som junior terapeut i flera år, dvs beteendeterapi för autistiska barn, innan jag för ca elva år sen började jobba som barnskötare. Bara under dessa år har vi fått en storbarnsgrupp från 16 barn till nu 19 barn, men samma antal pedagoger, 3 heltid och 1 deltid. Vi har varit fyra nästan i alla år pga att vi i nästan varje grupp har haft minst ett eller flera barn med behov av särskilt stöd av olika former. Pedagoger får ingen utbildning i hur

man ska stötta dessa barn på bästa sätt utan man får göra sitt bästa. Många får inte ens en diagnos så man vet inte hur man på bästa sätt ska hjälpa utan prövar sig fram från dag till dag. Vi pedagoger måste alltid finnas bredvid barnen och stötta och hjälpa och hinner därför inte med att prata ihop oss eller kolla vad som är gjort under dagen. Vi hinner nästan aldrig ta ut vår planeringstid eller vår friskvårdstimme.

Många barn idag är stressade och har stort behov av en trygg famn att få krypa upp i och bara sitta. Detta hinner vi knappt inte erbjuda då det alltid är något annat som måste göras. Diska, städa, lägga upp mat, packa upp varor, kolla mailen, hjälpa några barn i en konflikt, svara i telefon, ta fram mellis, prata med föräldrar och ta emot barnen, ha samling, jobba i projekt grupper, planera dagen, krama någon som är ledsen osv osv.

17.

Sjukt

18.

Stora barngrupper, hög ljudnivå, inga raster. Långa arbetsdagar.

19.

För ett par år sen hade vi så mycket att göra, personal borta och mycket vikarier att jag grät varje dag när jag gick från jobbet. Jag var helt utmattad och kände att vi inte fick något stöd av chefen. Vi fick ofta höra ”de andra förskolorna i enheten kan ju, varför kan inte ni?”. En specifik händelse jag minns extra tydligt är när jag blev själv med 8 st 1 1/5 åringar. Några av de var nyinskolade och grät ganska mycket och behövde närhet. Jag skulle försöka ge barnen lite frukt i väntan på att få hjälp av någon annan pedagog. Jag skär upp äppelbitar till dem samtidigt som två av dem sitter i mitt knä när jag sitter på golvet. Rätt var det är ser jag att ett av barnen håller i kniven som jag använt att skära frukt med. En vass kniv som barnet nu satt och lekte med. Jag kände där och då att jag inte kunde garantera barnens säkerhet pga arbetsförhållanden och det tog knäcken på mig. Det var nog ett av de tillfällen som blev droppen för mitt psyke och jag blev sedan sjukskriven. Det har även hänt ett flertal gånger att jag varit helt själv ute på gården (ganska stor gård) med över 30 barn för att raster skulle kunna lösas.

20.

Vi vann ett kvalitetspris.

Så stolta och glada vi var över uppmärksamheten.

Det var ett kvitto på hur alla kom till tals, hur allas kompetenser tillvaratogs och hur ledning organiserade arbetet så alla kände sig delaktiga.

Så slutade förskolechefen... och biträdande... och administratören...

I början av förra året (2017) kom den tredje efterföljande chefen och efter tre månader började pedagoger säga upp sig, för att det vid årets slut var ca 50% som gjort detsamma. I princip alla som var med och vann priset gick vidare till andra verksamheter. Jag var en av de sista som slutade under det året. Jag vet att fler är på väg.

Jodå, fackförbunden har gemensamt haft möte med chefen om alla anmälningar om kränkningar (från chefen), underbemanning, tillbudsrapporteringar och besparingar. Det lämnades utan åtgärd. Och jag får rapporter hur allt fortsätter.

Hjärtat stillar sig aldrig för dem som är kvar och njutning av mitt nya glöms av.

Stackars de som inte kan välja nytt!

21.

En dag på mitt jobb i innerstan är ingenting jag skulle vilja rekommendera någon. Jag har länge tänkt bli förskollärare men efter mina 4 år på förskola har jag helt ändrat inriktning och bestämt mig för att sluta på mitt OTROLIGT viktiga jobb! Barnen är vår framtid men att se hur miljön idag på förskolan är och att se hur stressade och pressade pedagogerna är gör mig rädd. Där jag jobbar är det flera faktorer som gör att arbetsmiljön inte fungerar. Vi har en nybyggd förskola men trots att den är nybyggd så är den helt otillräcklig. Vi har ingen gård utan en "utsläppningshage" vilket gör att vi är 2 avdelningar på denna lilla yta varje morgon och måste gå iväg med våra små barn varje dag till en bättre plats för barnen att vara på. Vilket gör det slitsamt för oss i personalen, då många barn är små och inte orkar gå.

Det är dessutom en stor hets på att vi alltid ska öka antalet barn i barngrupperna. När jag började för 4 år sen hade vi 14 små barn, idag har vi 16 barn på samma lilla yta utan någon fungerande gård. Sen alla barn fick rätt till heltid har det blivit ännu mer pressat och stressat. Vi står från morgon till kväll med full barngrupp då alla föräldrar väljer att lämna sina barn heltid. Går då en personal tidigare en dag så står vi 2 st på 16 små barn.

Det är extrem hög ljudvolym och svårigheten att dela upp oss i och med att vi inte har någon gård och har avdelningarna på övervåning med trappor. Gör att eftermiddagarna leder till stort spring och stim. Barnen blir helt slut och vi i personalen klarar inte av att hålla säkerheten bland barnen.

När det är såhär stora barngrupper finns det ingen chans för barnen att få sitta i en lugn och trygg vuxen famn. Det finns ingen chans att hinna se till varje barns behov. Jag känner att ingen lyssnar på barnens rätt till en lugn och trygg miljö. Detta som pågår nu är barnpassning och jag är säker på att det här gör våra barn stressade, oroliga och totalt rotlösa. Personalen behöver alltid jobba över då vi har så stora barngrupper till sent på eftermiddagarna.

Vi behöver öka statusen på vårt otroligt viktiga yrke och ge alla barn rätt till mer tid till sina föräldrar, mindre barngrupper och sunda förhållanden på förskolan!

22.

20 st barn i ett rum, korridor till toan, 2 toaletter som delas med 2 avdelningar till. Vi har ytterligare ett litet rum där vi kan vara, om vi är 3 stycken. På avdelningen jobbar ingen 100%. Förskolläraren är ledig varje fredag. Jag känner inte att jag räcker till. Det är så mycket som kommer uppifrån som vi ska göra.

23.

Jag är trött på att vi pedagoger men främst barnen ska behöva påverkas så otroligt mycket av brist på personal eller stopp för vikarieintag. I går jobbade jag och en kollega själva med 15 stycken 2-3 åringar, vi fick inte in någon vikarie och under denna dag ska vi försöka hinna med alla andra uppgifter som krävs av oss. Denna dag har sett likadan ut bara det att vi har nu 16 barn. Man hinner inte med att vara närvarande med barnen och inte vara där för dem som kanske behöver det där extra stödet men som vi aldrig hinner söka pga ostabil personal, vilket inte är konstigt då man sliter dag ut och dag in för barnens bästa och sedan kraschar man själv för att det blir för mycket. Man får inget gehör eller stöttning från ledning och får höra att man måste "mörka" saker för föräldrarna då de inte ska behöva veta att det saknas si och så många från personalen. Våra föräldrar märker dock att vi sliter och de undrar om de kan höra av sig någonstans för att underlätta för oss. I detta tillfälle vill jag bara spy ut allt till föräldrarna och bara berätta hur situationen ser ut men tidigare mail har chefen "hotat" oss till tystnad, det är i alla fall så det känns för en del av oss.

Jag är trött på detta och vill se en förändring inom förskolor så att jag får tillbaka intresset att utbilda mig till förskolelärare. Just nu är utbildningen och energin långt borta pga dagens situation inom yrket.

Nu måste vi alla gå samman och sätta stopp för att detta eskalerar ännu mer. Detta påverkar barnen och deras framtid hur kommer det att må när de växer upp och ska fortsätta sina liv när de inte får de stöd de behöver i dagsläget?!

24.

Jag har jobbat i förskola sedan 2005. Jag brinner för att jobba med barnen. Jag vill göra skillnad. Men kan jag få göra det och även räcka till för min familj? Som det ser ut i dagens förskola är det tveksamt. Jag känner ständigt dåligt samvete. Om jag jobbar är jag så slut när jag kommer hem att jag inte klarar ljud från mina barn. Vabbar jag mår jag dåligt över mina kollegors arbetsbelastning. Jag vill jobba kvar, men vet inte om det kommer gå. Inte utan en politisk förändring. Om det bara jobbade män i förskolan skulle de aldrig utnyttja personer på det här viset. Vi är så bra på att dölja förskolans brister för vårdnadshavare att det inte kommer fram, men snart kommer det tyvärr inte funka längre heller.

25.

Jag har drygt 45 års erfarenhet av att arbeta som barnskötare inom förskolans värld. De senaste tio åren har arbetsuppgifterna eskalerat till närapå omöjliga saker att hinna med utöver att ta hand om barnen. Barnen är inte längre prioritet ett, de kommer i kategorin "om vi har tid över för dem", fast så är det ingen som vill arbeta. För oss pedagoger är det vardag och ger oss en fruktansvärd ångest över att inte kunna göra ett bra jobb för att ge barnen en trygg grund i livets startfas. Istället för att vara med barnen och hinna få till en bra, lärorik verksamhet skickas vi av våra chefer till helt meningslösa kurser och utbildningar, vilket har ökat markant de senaste åren. Under den tiden vi tvingas gå dessa utbildningar så måste personal från andra avdelningar täcka upp för oss och det tar lärandetid från de andra barngrupperna. Det blir bara barnpassning de dagarna. Vi pedagoger måste också tvätta barnens bäddmaterial som filtar och madrassöverdrag. Vi måste hjälpa till och laga mat när det inte finns personal i köket. Vi måste göra inköp av inredning och material till förskolan. Vi måste ta hand om praktikanter, personal från arbetsförmedlingen och studenter samt studiebesök. Listan kan göras oändligt lång på saker som måste göras. Barnen tar vi hand om mellan varven så gott det går. Vi vill inte arbeta såhär. Vi vill vara med barnen och välja själva vilka andra uppgifter vi åtar oss utöver barnpedagog arbetet. Nu tillfrågas vi inte om vad vi vill göra utan tilldelas order om arbetsuppgifter, som inte har med barnen att göra alls och få motsätter sig i rädslan att förlora arbetet. Barnen ska vara nummer ett på dagordningen under hela arbetsdagen. Personal ska inte bollas runt och tvingas vara andra behjälpliga vid ex. sjukdom. Vikariepool skall finnas i alla städer.

26.

Jag började jobba inom förskola när jag var 18 och arbetade från och till i 8 år inom förskolevärlden. På mitt första jobb blev jag inslängd i en småbarnsgrupp med nyinskolade ett- och tvååringar, jag och en halvtidssjukskriven kvinna med stressymptom. Alla var sjukskrivna eller på halvtid pga utarbetade. Hemskt.

Det har tyvärr bara fortsatt och jag har varit på ett flertal förskolor därefter där det blir mest barnförvaring eftersom att pedagogerna är så missnöjda och utarbetade på grund av rådande arbetsförhållanden. För få pedagoger, för få vikarier. Vid sjukdom "hjälpes man till på stugan" och placerar runt befintlig personal vilket vidare går ut över den pedagogiska verksamheten, eftersom det innebär att ingen avdelning blir fullbemannad och kan genomföra sin planerade verksamhet. Bitterhet föder trötta pedagoger som har gett upp. Sorgligt och något måste göras. Har senare jobbat även inom skola och har sett samma problem där. Mer pengar behövs, mer anställda och med de nya högre kraven på utbildning borde en lösning kunna vara att anställa eller få in fler lågutbildade/nyanlända på arbetsplatserna. De som har utbildat sig i tre, fyra år kan då hålla på med den pedagogiska delen av arbetet som de sett fram emot och andra som behöver jobb och komma in i samhällslivet kan ta dom andra delarna.

27.

6 st föräldralediga har sina barn till 16-16:30, det blir fulla barngrupper fram till 16:30! Varför? Vi skall orka på 2 pedagoger på 15 barn i 1 1/2 timma, föräldrar klarar knappt 1 barn. Vart är vi på väg? De barn som har föräldrar som arbetar skall enligt min åsikt ha tillgång till mig och min kollega efter 15.

28.

Det gör ont i mitt hjärta att inte ha tid för barnen som är lugna och som för det mesta klarar sig själva pga att all tid och energi går till barnen som behöver extra stöd. Vi behöver fler resurser, alla barn behöver oss lika mycket. Låt de osynliga barnen blir synliga igen.

29.

Det känns som jag sakta går sönder bit för bit. Huvudet bultar av alla ljud, kroppen värker av all stress. Att alltid vara på tårna beredd att lösa alla situationer som uppstår i den miljön man arbetar i tär på både kropp och psyke. Att arbeta underbemannad för att kollegan är sjuk och vi inte får vikarie första dagen. Att själv inte stanna hemma från arbetet vid upprepad sjukdom för att ekonomin inte klarar alla karensdagar. Känslan av att inte hinna se alla barn pga alla möten, kringuppgifter och dokumentationskrav. Att ha 1 timmes barnfri tid för planering och dokumentation i veckan känns nästan förolämpade, som dömt för att inte klara sitt uppdrag. Ångesten att lämna kollegorna underbemannade när jag springer i väg på utvecklingsgrupp möten, traditionsmöten, IT möten, digitaliseringmöten, möten med Föräldrar, möten med stödenheten mm. Vi är 2.80 pedagoger på 16 barn 1-3 år. Och jag blir besviken när jag tänker på att lika arbetsuppgifter borde ge lika lön, men det gäller inte mig för jag är bara barnskötare!

Sen har vi barnens berättelse...

30.

Ha ha ha (ironiskt)! Ibland när jag läser dessa historier som olika pedagoger har skrivit så tänker jag: "Vad klagar ni på egentligen" (jag vet att ni också har det tufft), men har ni provat att arbeta inom Stockholms Stad med den nya reformen "rätt till heltid"!!!! Det är verkligen inte roligt!!! Det är nästan bara barnförvaring varje dag!

När man öppnar vid 6.30 på morgonen så har det redan kommit ca 10 barn inom en halvtimme! Är min kollega som ska börja vid 7.00 sjuk, är det verkligen inget roligt. Man har bara lust att gå därifrån! Till frukost kan vi ha över 25 st barn och utan vikarier är man gråtfärdig!!! Det handlar om att plocka fram frukost-servera frukost-svara i telefon-ta emot barn (ibland ledsna) och faktiskt att ha koll på dom som ätit färdigt!! Det har hänt att föräldrar varit tvungen att hoppa in för att hjälpa till och underlätta ibland!! Även om 7.30 personalen dyker upp så är det tufft!! Man har bara lust att gå hem!

Vid 8.00 när alla pedagoger kommit (förutom dom som är sjuka) så går alla över till sin avd. Vikarier eller pengar till vikarier ser man ty så sällan, även fast man ringer upp till cheferna tidigt!

Har man tur så finns det inga möten den dan! Har man otur så finns det möten och då måste man hjälpa till trots att man själv har en full barngrupp att ta hand om! Det handlar om att pussla och trola med knäna hela dagarna...och med sådana här dagar är det väl inte konstigt att vi är underbemannade hela tiden!!

Disk, tvätt, snöskottning är bara en liten liten del av vad vi också är tvungen att göra! Det är även vi som måste göra all mat om kocken inte är där!??

Att sätta ner foten och säga NEJ, blir ju en arbetsvägran, har man ju fått höra ett par ggr nu!

Det är helt omöjligt att täcka upp hela dagarna (speciellt med sjuka kollegor)!

Vid 15.00 slutar en och vid 16.00 en annan och det kan vara upp till 15-17 barn man blir lämnad ensam med! Man får helt enkelt hålla tummarna att inget händer. Det är ju ändå jag som har ansvaret för barnens säkerhet! Det kanske kommer som en överraskning för vissa, men barn rör faktiskt på sig och att ha koll samtidigt som man måste prata med föräldrar om hur dagen har varit, är riskfyllt nästan varje dag och hur roligt är det inte med alla utskällningar man får av föräldrar efter en tung dag på arbetet, bara för att man inte hunnit med (det finns föräldrar som förstår situationen också)!

Det finns så mycket mer att berätta men sidan räcker inte till!!

Ingen orkar faktiskt med att jobba över för att underlätta varje dag! Själv vill jag inte jobba mer än 100%! Jag orkar inte!! Varje dag jag går hem så mår jag dåligt, både fysiskt och psykiskt och det är bara mina underbara kollegor och att jag faktiskt älskar att arbeta med barn som gör att jag är kvar., men när dottern kommer hem ifrån universitetet för att arbeta och tjäna lite extr och får ut mer i lön (personlig assistent) än vad jag får, så är det nog kanske dags att börja tänka om!

31.

Har arbetat inom förskola/skola i 32 år och varit delaktig i förskolans utveckling genom åren. Min resa har varit fantastisk, jag har lärt mig massor och älskar verkligen mitt arbete. Men lagom till semester kraschade jag och är nu sjukskriven för utmattningssyndrom. Har genom åren märkt av den ökade arbetsbelastningen samtidigt som mina egna ambitioner av att vara en god och närvarande pedagog med alla dess åtagande aldrig varit aktuellt att göra avkall på. Anser fortfarande att förskolan skall erbjuda en lustfylld, lärande, meningsfull och utmanande verksamhet utifrån barnens intressen.

Detta synsätt är i dag en utopi, och håller inte i längden om vi inte ökar antalet pedagoger inom förskolan. Vi skall i dag bedriva en pedagogisk verksamhet från det vi kommer på

morgonen tills vi går hem. Tid för dokumentation och reflektion i arbetslaget har vi i bästa fall ca 2 tim/veckan (om ingen är sjuk eller ledig) samtidigt som en annan avdelning ansvarar för "våran grupp" också på sin bemanning. Egen reflektionstid får man sno åt sig de dagar möjligheterna finns, max 1 tim/veckan. Detta måste vi få tid till om våra dagar skall kännas lustfyllda och meningsfulla.

Under våren 2017 var jag ensam ordinarie på vår avdelning med 16 st 3-4 åringar, under den perioden hade vi så många olika vikarier att jag tappat räkningen (de dagar vi nu kunde vara 3 pedagoger i barngruppen annars fick vi lösa det på 2 pedagoger och ibland vädja till föräldrarna att hämta tidigare). Under mina 32 år inom omsorgen var 2017 det värsta året jag varit med om i mitt yrkesverksamma liv, vet ej heller när jag kan vara tillbaka i arbete igen (om jag nu kommer tillbaka).

Så politiker, ni måste ta oss på allvar och bidra med de resurser skola och omsorg behöver. Vi arbetar med det viktigaste vi har, vår FRAMTID!

32

Man blir lovad mindre barngrupper, men det kommer hela tiden in nya barn som gör att barn som inte är redo att flytta upp en avdelning måste göra det ändå. Barn i behov av särskilt stöd får ingen hjälp. Har varit själv med 15-16 barn när kollegan tagit rast i 30 min. Och det händer ofta då vi jobbat två på 16 barn i princip en hel termin. Gick in i väggen och fick en panikångest attack på jobbet och chefen säger att jag tyvärr inte kan gå hem för det var redan så många sjuka den dagen så jag behövdes ju där.

33.

6.30-8.00 Frukost - under den tiden brukar komma ca 15 barn (2 pedagoger öppnar, om den ena ringer och anmäler vab/sjuk då är man ensam, hjälper till med frukosten, tar emot barn - ofta ledsna som sitter i knät medan man hjälper till med smörgåsen eller rusar in på toaletten för att torka nån som ropar (att byta blöja får man vänta till någon personal kommer) svarar i telefonen - i bästa fall ringer en förälder och meddelar barnets frånvaro (färre barn idag) ringer däremot en till personal och anmäler sig sjuk/vab, då måste vi kanske ringa efter vikarier. För att prata i telefonen med vikariepoolen lämnar man gråtande barn och går ut från rummet för snart blir det inga vikarier kvar... men nej nu kommer nästa barn (det är pappor som lämnar större syskon för att AVLASTA mamman som är hemma med den nyfödde. De ska äta frukost - hej då! Pappor hämtar lite senare ca 17-17.30 på väg från jobbet!)

Några barn till kommer på löpande band, telefonen ringer, smörgåsar, toaletten, tvätta händerna med de minsta. Stackars barnen börjar dagen med stress. Vi måste duka av och går till respektive avdelningen snart för att ta emot barnen som kommer. Skulle gärna vilja ha en personal som kan ta emot ute och stoppa alla som kommer strax innan 8.00, men när man kommer till sin avdelning då hinner föräldrarna som precis har kommit klä av barnen och gå

in. Alla har blivit informerade att kl. 8.00 går vi ut för att kunna ta emot i lugn och ro, men nej de kommer redan innan 8.00 fast det står 8.00-8.15 på tavlan.....

"Det är så mysigt att lämna inne och mycket lättare för oss." hör jag..... Nu har jag BARA 8 stycken att klä på, några har GLÖMT att kissa hemma, meddelar föräldrarna, så jag går mellan toaletten och hallen, den som hade overallen på - klär av sig och kommer efter mig till toa (jag torkar nån på toaletten) han vill sitta på pottan (har blöja), ett barn till kommer, telefonen ringer.....

HJÄLP! nästa personal kommer 9.00...

34.

Jobbade på en förskola i kista, hade ansvar för en småbarnsgrupp på 9 barn. Jag skulle göra samma jobb som en förskolelärare, men fick inte samma förutsättningar. Förskollärarna fick varsin egen dator, jag skulle dela med en annan kollega, vi båda hade planering samtidigt så det blev svårt.

35.

Minska barngrupperna! För barnen och oss pedagogers bästa.

36.

Tajt med resurser att hinna med våra uppdrag, MEN så tillkommer även övriga arbetsuppgifter (axplock):

Städa, diska mellisdisk, duka, torka bord, tömma sopor, damma hyllor/ teknisk utrustning, gå med mattor till och från kemptvätten, byta lysrör (plus beställning av alla sorters lysrör och glimtändare), inventera, beställa, ta emot, packa upp förbrukningsvaror, felanmälan lokaler (plus följa upp om det blir gjort/felanmälan igen, visa hantverkarna in och runt), ta emot vikarier kolla deras polisregisterutdrag, handleda dem i tidrapporter, kontrollera tim rapporter, hålla reda på dessa, Scanna in varje månad (någon månad hade vi tio tidrapporter för olika vikarier att ha hand om), tvätta filter/kuddar/täcken. Ta hand om fakturor digitalt (sortera in dem i olika digitala fack beroende på område), lägga/ändra schema utifrån det varierande läget med kraftig personalomsättning. Detta Och ännu fler är fasta uppgifter, utöver det tillkommer även tillfälliga uppgifter beroende på händelser. Vi måste vara beredda på allt, att vad som helst kan hända.

37.

Förskollärare: 23 timmar i veckan

Barnskötare: $36+35+35=106$ timmar i veckan

Barn: 22 stycken

$23/22=1.04$

$106/22=4.8$

Och dessa timmar ska kortas ner...

Med andra ord har ett barn på vår förskola rätt till ca 1 timma i veckan från förskollärare och ca 5 timmar i veckan från barnskötare, ca 1 timma och 10 minuter per dag. Detta är såklart om all personal är friska, vilket sker väldigt sällan. Men då det alltid finns barn som kräver/behöver mer tillsyn än andra så får många barn inte de ca 6 timmar i veckan från personal som de har rätt till. Jag kan tyvärr ärligt talat säga att jag inte "ser" alla barn varje dag.

Det känns hemskt:

När föräldrar kommer och hämtar deras barn och man inte kan berätta någonting om vad barnet gjort/sagt som var lite speciellt, extra roligt mm.

När man kommer på sig själv vid mellis att det barn som skulle få sin astmaspray vid lunch inte hanns med (en himla tur att det inte är livshotande när/om man missar/glömmer).

När man är så upptagen med barn som bråkar, bajsar på sig, behöver hjälp med diverse saker att man inte hinner väcka de barn som ska upp efter en viss tid och måste "ljuga" för föräldrar.

När man aldrig har möjlighet att sätta sig och spela spel, pyssla, sy eller annat där personal behöver närvara, med de som vill för att man står själv med halva barngruppen eller mer.

När man på morgonen inte har tid att ta emot ett barn som är ledset eller inte vill släppa sin förälder för att man redan sitter med en, två eller fler ledsna barn.

När man får samtal från föräldrar om att deras barn pratar hemma om ett annat barn som bråkar och slåss mycket och man vet att det stämmer. Men efter samtal med chefen bara får höra att barnet i fråga är nog "högpresterande" och uttråkad.

När man vet alla saker som behöver göras tex tvätt som man aldrig hinner med.

När man tänker på läroplanen och allt som ska/bör genomföras och man kanske har hunnit med 3%.

Det som gör att det fortfarande är värt att gå upp på morgonen och åka till jobbet är att många barn kommer fram springandes, nästan skrikandes mitt namn och är överlyckliga över att jag är där. Har jag bara varit borta på rast så kan det ofta bli samma när jag kommer tillbaka. Att se denna glädje i barnen och veta att trots allt de egentligen ska få men missar, fortfarande har det bra på förskolan och trivs.

De flesta dagar kan det kännas som att man arbetar på "dagis" men jag försöker ta det lugnt och tänka att smällen inte blir min, utan förskolechefens. Jag kan inte göra mer än jag hinner och får tid till och det är inte mitt jobb att se till att det blir av. Jag är "bara" barnskötare!

En viktig sak är också att få, inte bara politiker, utan även förskolechefer att förstå. Man kan inte räkna lika många barn på en som jobbar 23 timmar som en som jobbar 36 timmar. Mindre barngrupper och bättre personaltäthet under alla timmar.

38.

Jobbade på en förskola i kista, hade ansvar för en småbarnsgrupp på 9 barn. Jag skulle göra samma jobb som en förskollärare men fick inte samma förutsättningar. Förskollärarna fick varsin egen dator, jag skulle dela med en annan kollega, vi båda hade planering samtidigt så det blev svårt.

39.

Är utbildad barnskötare men jobbar nu som verksamhetsstöd på en kommunal förskola. Med en grupp på 20 barn, 3-5år. Jag är då för hela gruppen, men utåt och som det låter bara för detta barn i behov av stöd. Jag får inte den tid eller möjlighet att finnas för detta barn till 100% som jag tycker och vill kunna ge den absolut bästa möjligheten för detta barn. Det är ofta personal borta och allt mer pappersjobb osv, som måste göras. Allt mer påtryckningar uppifrån. Jag var själv tvungen att be om en bestämt tid att få möjlighet att träna (med material från språkoteket) och göra aktiviteter med detta barn. Får ett okej från chefen. Men med ett nytt schema efter några veckor, som detta är bestämt försvinner denna tid avsatt för detta barn. I detta nu som jag skriver, en onsdagskväll vet jag att jag imorgon kommer vara jag och en annan kollega själva på 20.

Barnskötare Student — Stockholm

Under hela hösten har jag jobbat på en avdelning med 24 st barn 2-4 år, varav två behöver resurs på heltid. Vi har varit tre pedagoger, varav en platsansvarig vilket gjort att hon inte kunnat vara i barngrupp på 100 procent. De har inte lyckats anställa en fjärde pedagog till oss vilket har slutat med flera olika vikarier, både från vikariepool och områdesvikarier. Flera har inte kunnat svenska och inte känt till våra rutiner, vilket har gjort att det aldrig blivit stabilt i barngruppen. Vi två pedagoger som varit 100 procent i barngrupp håller på att utbilda oss till barnskötare, en utbildning som erbjöds av företaget där vi är anställda (privat). Vi blev lovade avdrag från schemat för våra studier men detta har inte hänt. Så under hösten har alltså vi två utbildade varit i barngrupp, och oftast två stycken vikarier då vår platsansvarig inte har kunnat vara i barngruppen. Detta har varit ohållbart och vi har bett om att få en fjärde pedagog och resurser till de barnen som behöver det. Både jag och den andra kollegan har fått utmattningssymptom och då är det också nämntvärt att vi är 22 och 23 år gamla. Det enda vi har fått höra från ledningen är "ändra på era rutiner och gör ett schema så vikarier vet vad de skall göra". Inte så lätt då vi aldrig får tid till planering eller kan sätta ordentliga rutiner då vi inte vet vem/hur många som kommer jobba på vår avdelning den dagen.

Vårdnadshavare — Stockholm

1.

I vår dotters småbarnsgrupp går det 15 barn om 1-2 år. Personalen gör ett hästjobb men vi har inga som helst förhoppningar om att de ska kunna följa läroplanen, de har så fullt upp med

det nödvändigaste.

Om två veckor ska dottern flyttas upp i nästa grupp, där ledningen ville sätta 20 barn om 2-4 år. Efter föräldrarnas protester valde de att dela den gruppen i två, men nu ska istället en av de mindre grupperna ha all sin verksamhet i ETT enda rum, med endast två vikarierande barnskötare. Situationen är så kaotisk att föräldrarna inte ens bemödar sig om att klaga på att vi inte har någon utbildad förskolepedagog.

2.

Det ska alltid finnas personal på förskolorna runt om i hela Sverige (det ska inte sparas in på personalen vid tex. sjukdom som tyvärr är väldigt vanligt (för att tjäna in lite pengar i kommunens budget) numera får inte personalen ta emot gåvor av sina chefer - men personalen behöver en uppmuntran ibland - varför inte ett par dagar extra ledighet = det är dom väl värda för det arbete de utför i landets alla förskolor.

3.

För mig som vårdnadshavare är det obegripligt att politiska förslag, såsom rätt till barnomsorg på heltid helt utan behovsprövning, eller utökade vistelsetider för barn till föräldralediga prioriteras och vinner gehör, när pedagoger i årtal har larmat om sin omöjliga arbetssituation. När sjukskrivningsstatistiken visar att förskolepersonal ligger i topp vad gäller stressrelaterade diagnoser. När den psykiska ohälsan bland barn och unga har ökat i många år, och fortsätter öka. När knappt någon förskola kan leva upp till Skolverkets riktlinjer om barngruppsstorlek och personaltäthet. När bristen på förskollärare redan är stor och förutspås öka. Vad jag efterfrågar för mina barns räkning är inte obegränsad, billig barnpassning utan en verksamhet som kan ge dem trygghet, kontinuitet, glädje och stimulans under den tid jag förvärvsarbetar. När får vi se de politiska förslag som skapar förutsättningar för detta?

4.

Jag frågar ofta pedagogerna på mitt barns förskola hur de mår, hur förutsättningar är då jag vet några av de varit sjukskrivna - bland annat för utmattningssyndrom. Ofta biter de ihop och ler och jag ser att de gör sitt allra bästa för att mitt barn och de 14 andra 1-2-åringarna ska ha en så bra verksamhet med kärlek, skratt och omsorg som det bara går.

En gång i hallen fick jag det här svaret av en pedagog; "det känns som att dom glömt bort oss, politikerna. Vi ska bara ta in fler och fler barn. Ingen bryr sig. De har glömt bort oss."

5.

Vår 1,5 åring började på en kommunal förskola. Vi hade besökt den innan vi valde och det verkade väldigt bra med 13 barn i småbarnsgruppen. Men vid inskolningen var det helt plötsligt 17 barn ("Ja, nån gubbe på kommunen tyckte väl att de kunde trycka in 4 barn till", suckade förskolläraren när jag frågade). Vårt barn vantrivdes, luktade alltid illa/var smutsig,

blöjan läckte bajs var och varannan dag mm mm. Förstår att det inte fanns tid för pedagogerna för att ge en ordentlig omsorg.

Tack och lov lyckades vi byta till ett föräldrakooperativ, där barngrupperna är små, pedagogerna fler, och verksamheten, både den pedagogiska och den ekonomiska, präglas av BARNENS BÄSTA.

6.

Jag gråter inombords när jag lämnar mitt barn på förskolan. Nog för att mitt barn känns trygg i sig, har kompisar och pedagoger som hen tycker om samt uppskattar sin förskola, men för att jag ser och vet saker som hen inte förstår. Jag ser personalomsättning pga av sjukskrivningar orsakade av stress och utbrändhet, jag ser stressade pedagoger som försöker få ihop en omöjlig ekvation. En verksamhet som är underbemannad där man försöker lösa dagarna genom ihopslagning av avdelningar som resulterar i enorma stora barngrupper, ibland vid hämtning har jag räknat upp till 27 barn på två stackars pedagoger. När jag hämtar mitt barn möts jag av en ljudvolym utan dess like, barn som är understimulerade och roar sig bäst dom kan, utan större uppsikt av pedagoger. De har inte en chans att se alla barn, de hinner inte lösa alla konflikter som uppstår, de hör inte barnet hallen som inte får av sig skorna på egen hand och de har inte möjlighet att läsa den där boken som man lovade att göra osv. Jag blir ledsen när svaret är detsamma, ”idag har vi bara varit, vi är ont om folk på huset.” Eller: ”-jag tror det varit bra med hen idag, vi var ute då vi hjälpte den andra avdelningen”.

Mitt barn säger att hen lekt och verkar inte veta bättre, men jag vet. Jag vet att hen har rätt till så mycket mer. Hen har rätt till en organiserad, stimulerande och lärorik verksamhet som skall lägga grunden i hens liv. Men hur ska det gå till när pedagogerna inte har tid att planera innehållet för dagarna, när pedagogerna ständigt går på knäna och gör sitt bästa för att lösa och bara överleva dagen. Allt detta handlar om politik, pengar och byråkrati. Men i slutändan så är det mitt barn som får betala, som spenderar större delen av sin tid i en stressande miljö med hög ljudvolym, stressade pedagoger och ”klara dig bäst du kan” taktiken. Vad händer med barnens rätt, deras rätt till allt vad läroplanen innehåller. Deras rätt till att leka, lära och utvecklas? Hjälpa pedagogerna till rätt förutsättningar för att ge barnen det dom har rätt till. Ge dom tid för planering, utvärdering, reflektion, mindre barngrupper, mer resurser så dom kan vara med barnen, se alla och skapa den verksamhet som alla har rätt till.

7.

Första gången jag blev sjukskriven var jag 30 år. Jag kunde inte själv fatta att jag som var ung blev sjuk av stress. Jag var ju stresstålig och full med energi för detta yrke. Jag var själv mamma, två barn och jobbade 75%. Men i verkligheten hade jag ansvar på 100%, jobb i en förort med barngrupper som behövde mycket. Jag kämpade, men både kropp och psyke la av. Sjukskriven i ca 8 månader. Bytte jobb inom Stockholms stad. Det tog ca 3 månader innan stressen kom tillbaka. Sjukskrivna kollegor, vikarier och för stora barngrupper. 10 olika

vikarier på ca 12 dagar! Ännu ett jobb med 100% ansvar, utan avlastning fast jag jobbade 75%. Jag satt ofta på golvet med 23 st 3 åringar och försökte få till planering, fixa inför samtal, föräldramöte mm. Kom hem med smärtor dagligen. Bara jag satte mig vid datorn så fick jag värk. Jag hade smärtor i dagligen i magen, kramper. Jag var så otillräcklig. Vågade knappt vabba med mina sjuka barn eftersom det inte fanns någon ordinarie på plats på min avdelning om jag var borta.

Blev sjukskriven igen. Satt på antidepressiva och insomningstabletter.

Jag är nu snart 33 år och kämpar fortfarande att bli frisk, från en kropp som slutade fungera pga stress/utmattning och ett psyke som aldrig riktigt går att laga igen.

Idag jobbar jag på ett jobb i annan kommun och är fri från antidepressiva och insomningstabletter. Som jag kämpat. Jag mår helt okej idag, men är livrädd att hamna där igen. Idag har jag lärt mig att jag alltid väljer mig själv framför ett jobb. För jag har två barn hemma som förtjänar en mamma som orkar och mår bra.

8.

Jag har en son som under en lång period under i stort sett hela sin vakna tid upprepade,

- jag vill inte vara på förskolan mamma, Jag vill inte gå dit!

Han kunde sätta sig upp mitt i natten och säga jag vill inte vara där mamma.

Min son är blyg och försiktig - vilket har gjort att man inte sett honom. Ett barn som inte gör något väsen av sig försvinner lätt när det är många barn och få pedagoger.

På vår förskola har man dessutom en enorm personalomsättning (över 100% senaste året) vilket hela tiden ger nya vuxna - vilket gjort barnen otrygga.

Det förekommer mobbing bland 3-4 åringar - som ingen pedagog har sett eller hört.

Vår son bytte avd i sept -16, det tog till maj -17 innan han fick ett eget fack att förvara pyssel i.

Vid många tillfällen har jag hämtat honom skakandes av gråt för att han slagit sig - han har inte varit trygg att gå till en pedagog och ingen har sett att han är ledsen - detta trots att vi vid många tillfällen sagt att vi förstår att man inte alltid ser och hör allt men att man måste försöka läsa hans kroppsspråk - för han kommer inte be om hjälp om han inte är trygg.

Under ett helt år prioriterade man bort att dokumentera enskilda barn eftersom man inte hade tid.

Vi har varit med på förskolan och upplevt det kaos som vårt barn går igenom varje dag, med allt från kiss på golvet på toaletterna - där dessutom barn leker, till 34 barn på ett handfat - eftersom det andra var trasigt. Till ingen som helst pedagogisk verksamhet bara barn som

springer runt och pedagoger som desperat försöker få någon slags ordning.

Med tanke på vår sons ångest för förskolan kontaktade vi BUP för att få råd och hjälp. Och fick svaret att det är inget fel på vår son, han är blyg men det har man rätt att vara och det bör en förskola kunna hantera och rådet att be om en förskolepsykolog som kunde titta på gruppen, både för vår sons skull och de utåtagerande barnens skull. Förskolan sa att detta inte var möjligt.

När vår lille bytte avdelning nu i höstas upprepas samma sak - ingen har tid att ta emot när vi lämnar, vilket gör att han blir otrygg och ledsen - ingen har tid att prata om hans dag när vi hämtar - vilket gör oss otrygga. När vi tog upp detta fick vi svaret att det gör man inte för så stora barn - han är 2,5. ibland ser ingen ens att jag hämtar honom. Vi får leta reda på någon så de vet att vi gått. Sista veckorna innan jul sa han varje dag att han inte vill gå dit.

Under juledigheten har båda dagligen talat om att de inte vill gå till förskolan.

Jag trodde att förskolan var en trygg plats - på vår förskola har de ren tur att inget allvarligt hänt.

9.

Jag gråter inombords när jag lämnar mitt barn på förskolan. Nog för att mitt barn är trygg i sig, har kompisar och pedagoger som hen tycker om samt uppskattar sin förskola men för att jag ser och vet saker som hen inte förstår. Jag ser personalomsättning pga av sjukskrivningar orakade av stress och utbrändhet, jag ser stressade pedagoger som försöker få ihop en omöjlig ekvation. En verksamhet som är underbemannad inga vikarier finns, där man försöker lösa dagarna genom ihopslagning av avdelningar som resulterar i enorma stora barngrupper. Ibland vid hämtning, har jag räknat upp till 27 barn på två stackars pedagoger. När jag hämtar mitt barn möts jag av en ljudvolym utan dess like, barn som är understimulerade och roar sig bäst dom kan utan större uppsikt av pedagoger, som inte har en chans att se alla barn, som inte hinner lösa alla konflikter som uppstår, som inte hör barnet hallen som inte får av sig skorna på egen hand som inte har möjlighet att läsa den där boken som man lovade att göra osv. Jag blir ledsen när svaret är detsamma, ”idag har vi bara varit, vi är ont om folk på huset.” Eller: ”-jag tror det varit bra med hen idag, vi var ute då vi hjälpte den andra avdelningen”.

Mitt barn säger att hen lekt och verkar inte veta bättre men jag vet. Jag vet att hen har rätt till så mycket mer. Hen har rätt till en organiserad, stimulerande och lärorik verksamhet som skall lägga grunden i hens liv. Men hur ska det gå till när pedagogerna inte har tid att planera innehållet för dagarna, när pedagogerna ständigt går på knäna och gör sitt bästa för att lösa och bara överleva dagen. Allt detta handlar om politik, pengar och byråkrati. Men i slutändan så är det mitt barn som får betala, som spenderar större delen av sin tid i en stressande miljö med hög ljudvolym, stressade pedagoger och ”klara dig bäst du kan” taktiken. Vad hände

med barnens rätt, deras rätt till allt vad läroplanen innehåller. Deras rätt till att leka, lära och utvecklas? Hjälp pedagogerna till rätt förutsättningar för att ge barnen det dom har rätt till. Ge dom tid för planering, utvärdering, reflektion, mindre barngrupper, mer resurser så dom kan vara med barnen, se alla och skapa den verksamhet som alla har rätt till.

10

Sedan två ur personalgruppen på småbarnsavdelningen sa upp sig i maj, har den avdelningen haft 15 olika vikarier under sex månader. Det är barn, 1-2,5 år som har varit tvungna till att anpassa sig till så många olika vuxna. Personalen har inte haft en chans att lära sig förstå barnen (tal och kroppsspråk) och flera blöjfria barn har kissat på sig flera gånger om dagen. Vi föräldrar har inte fått någon återkoppling alls från personalen hur dagen varit för våra barn, och det har bara varit barnpassning. Viss dagar har de inte ens varit ute. Nya vikarier har hjälpt barnen på toaletten, något förskolan sagt inte ska behöva hända. Det ska vara en trygg person. Vi har bett förskolechef om föräldramöte men har fått svar att inget finns att prata om. Den fasta personal som funnits på småbarnsavdelningen (en person) har gråtit när vi frågat hur det är. Hon har alltså (som barnskötare) arbetat med 14 olika kollegor och skolat in sju barn. Vi förstår att hon är helt slut och inte gör ett bra jobb (för tillfället) men det tar inte bort oron för hur våra barns dagar ser ut. Det värsta är ändå att vi möts av motstånd, oförståelse och total avsaknad av respekt från förskolechef och avdelningschef. Vad det beror på vet jag inte. Men jag har flera gånger lämnat mina barn och gråtit.

11.

VRÅLA! Gallskräk, skräk NEEJ!

Så säger jag till mina barn, 3 & 5 år. Vi har skräkövat hemma.

När en kompis på förskolan gör något dumt mot dig som du inte vill, VRÅLA!
GALLSKRÄK!

Då får de hjälp, då kommer det en pedagog, en av de sällsynta. Övergreppet stoppas och de fredas.

Antalet gånger de har skadats på förskolan kan inte längre räknas.

Om jag skulle få huvudet inkört i en tegelvägg med bulor och blåmärken som följd, utsatt för strypgrepp eller bli biten och slagen med tillhyggen på min arbetsplats skulle min arbetsgivare få stora problem.

Mina barns arbetsmiljö är otrygg och farlig. Mina barn vill inte gå till förskolan längre. 3 av 4 pedagoger har varit sjukskrivna sedan hösten, personalomsättningen är alarmerande hög. Jag försöker inte längre lära mig namnen på vikarierna, jag har tröttnat.

Vi har kontaktat förskolechefen men hon slår bara ifrån sig även när vi lyfter det ansvar arbetsgivare bär för den sociala och organisatoriska arbetsmiljön.

Vi är nog med att berömma den fantastiska personal som vi sorgligt nog ser knäckas, en efter en.

Situationen är tröstlös.

Jag ska nyttja de få föräldradagar jag har kvar för att hålla mina barn hemma och trygga så mycket jag kan tills vi lyckas byta förskola.

Jag kommer lägga min röst i höst med stor försiktighet utifrån barnens och pedagogernas situation.

SKÄMS POLITIKER!

12.

Hämtade hem mitt barn utan att någon såg mig

Mina barn har gått på två olika förskolor. Den nuvarande, i Nacka, är hästlängder bättre än den tidigare i Stockholm. Och det handlar inte om pedagogerna, det handlar om ledningen.

På den sämre förskolan blev pedagoger och barnskötare ständigt sjuka, naturligtvis på grund av stress. De ser ständigt matta ut i blicken och svarar med ett talmanus i stil med "det har varit bra, vi var ute på förmiddagen och han har ätit bra och sovit bra".

Vid något tillfälle hittade vi flera elaka bitmärken på kroppen på vår pojke, som rimligtvis måste ha gallskrikat då han blev biten. När jag frågade personalen så har de inte märkt att han har blivit biten under dagen.

Vid ett annat tillfälle, då jag kom för att hämta mitt barn, hade den enda personalen på gården fullt upp med alldeles för många barn långt bort på gården. Min son befann sig nära grinden, och jag testade att helt enkelt ta med honom och gå, för att se om någon annan i praktiken skulle kunna hämta honom utan att det skulle uppdragas. Ingen nämnde någonsin något om det.

Då jag konfronterade förskolechefen med detta så blev det det vanliga svaret, att de ska se över sina rutiner. Men min poäng med detta var naturligtvis att det är för låg bemanning på förskolan.

Det ständiga pressandet av personalkostnader gör att det är för lite personal i verksamheten. Man trixar med siffror så att kocken räknas som personal under vissa stunder, man tar inte in vikarier första dagen med motiveringen att "en ny person ändå inte kan skapa tryggheten som krävs på bara en dag" etc.

Förskolechefen var en katastrof och barnen vantrivdes. Det ska inte vara så här, jag har inget förtroende kvar för förskolan i Stockholms kommun.

13.

Det sorgliga är att man inte tar hand om de väl fungerande förskolor som ändå finns - där samma personal jobbat i många år och där man trots utmaningar hinner med barnen.

Vi var väldigt nöjda med vår förskola under det första året. Sedan kommer beskedet att tre förskolor ska slås ihop i nya lokaler. Den nya förskolan inrymmer så många som 145 barn på åtta avdelningar. Lokalytan per barn når inte längre upp till riktlinjerna - knappa 7 m² per barn (vilket är ungefär hälften mot tidigare). En enda gård ska åtta avdelningar dela på, tidigare delade två avdelningar på en gård. Uppenbar försämring, men vi gav det en chans.

Chocken var total när vi första dagen möts av ofärdiga lokaler. Så här några månader senare är de fortfarande inte klara, även om det är mycket bättre - tack vare att vi föräldrar upplyst ledningen om de hundratals fel som akut var tvunget att åtgärdas. Lokalerna var så ofärdiga att de flesta andra arbetsgivare aldrig låtit sin personal tillbringa dagarna där - och nu skulle våra barn lämnas! Löst hängande sladdar, byggdamm, buller, en helt ofärdig gård, livsfarlig trappa, ingen hall, icke fungerande element, i vissa rum fanns inga lampor och i vissa rum (bland annat det där småbarnen sover) kunde man inte släcka lamporna. Diskmaskinerna fungerade inte och personalens toaletter var inte färdigställda. Det sprang byggare i lokalerna och brandlarmet gick allt för ofta (dessvärre ofta just när barnen sover).

Hur kan man utsätta personal och barn för detta? Styrningen är obefintlig!

14.

Jag har två barn på en förskola i Stockholms innerstad.

I min 2,5-årsgrupp är det 18 barn, 3 pedagoger. Osäker på om alla arbetar heltid.

Vi flyttades till denna grupp efter sommaren och sedan vi började där har det varje vecka vart minst en vikarie - vilket gör det svårt för barnen att bli trygga.

Min son har gått från att älska förskolan till att inte alls vilja vara där.

När vi kommer på morgonen har ingen tid att ta emot - så han blir mer och mer ledsen och lämnas i ensamhet..

När vi hämtar på em har ingen tid att prata om hur hans dag varit - enligt förskolechefen är det helt och hållet vårt fel eftersom vi hämtar den tid vi hämtar plus att man för så STORA barn inte lämnar sådan information!

För en vecka sedan hämtade jag honom i samma blöja jag lämnade honom i. Inte heller första gången detta händer.

När jag påpekade detta sa pedagogen helt uttryckslost: jaa...

Vår förskola har en enorm personalomsättning och de som är kvar verkar inte orka eller har slutat bry sig.

De verkar le och låtsas att allt är bra. Medans både barn och pedagoger flyr.

15.

Det är på tok för stora grupper inom förskolorna i Tullinge (säkert överallt). Samma sak i förskoleklass. När dottern började var de ca 10 barn färre än året innan, perfekt tänkte jag! MEN iom att gruppen blev mindre tog de bort en personal, galet!

16.

Mina barn känner sig osedda i förskolan, mina barn råkar ut för och berättar periodvis om mer våld mellan barnen än rimligt och de får lösa sina konflikter själva. Mina barn lider av för hög ljudnivå och att varken få matro eller ro under vilan. Jag lider med dem och med pedagogerna i förskolan.

Att snåla med resurser i förskolan tror jag för barnen del i förlängningen innebär mer mobbing, mer psykisk ohälsa inklusive självmord, sämre skolresultat. Denna situation i förskolan leder till en oerhörd stress både för pedagoger, barn och barnens vårdnadshavare. Alltför få vårdnadshavare förstår dock hur illa situationen är eftersom det råder en tystnadskultur i förskolan. Därför borde Lex Sarah införas i förskolan.

Jag är vårdnadshavare i Stockholms stad. Här har staden som mål att barngrupperna i förskolan ska ha 16 barn i genomsnitt vilket är ganska långt från Skolverkets riktmärken (6-12 barn mellan ett och tre respektive 9-15 barn fyra till fem). Det är också ganska långt ifrån verkligheten på de två förskolor som mina barn gått på och något som jag verkligen hoppas kommer att granskas av såväl politiker som journalister. Många vittnar om att det "fifflas" med dessa siffror, på barnens och personalens bekostnad. Vi har bytt från en förskola med 39 barn på småbarnsavdelningen till en med 16 barn barn på småbarnsavdelningen och 20 på storbarnsavdelningen. Ljudnivån är därefter.

Det ligger mycket forskning bakom Skolverkets riktmärken och frågan är varför det inte är lag på att följa dessa?

Neuropsykiatriska diagnoser ökar bland barn och frågan är om den stimmiga miljön i förskola och skola bidrar till detta?

Stockholm har också som mål att i genomsnitt ha 4,9 barn (eller om det är 5 barn?) per helårsarbetande. Då räknar man dock med resurspersonal till barn i behov av särskilt stöd. I praktiken drabbar det både barn i behov av särskilt stöd och de övriga barnen i gruppen eftersom det inte anses finnas budget att överskrida stadens mål om 4,9 barn per pedagog.

Inte heller räknas pedagogernas tid utanför barngrupp bort, såsom planeringstid, reflektionstid, administration, städning, tvätt och så vidare. I praktiken har varje pedagog hand om betydligt fler barn än fem vilket leder till sjukskrivningar och att pedagoger flyr yrket vilket gör det ännu svårare att få till mindre barngrupper och högre personaltäthet.

Det är med en klump i magen som jag lämnar mina barn på förskolan. Den klumpen stannar kvar ända tills vi är hemma från förskolan igen.

17.

Min dotter började i en privat förskola i mitten på augusti. Efter två veckor meddelades att förskolläraren på avdelningen slutar. Detta var bestämt sedan tidigare, men ingen berättat för oss som var nya. I november var tjänsten fortfarande inte tillsatt. En vikarie utan utbildning var på platsen. Då flera föräldrar skrev till ledningen fick vi svaret att de letade efter lämplig person. Efter några veckor fick vi veta att tjänsten var tillsatt och ny förskollärare skulle börja i slutet på januari. I december går en av barnskötarna hem på dagen pga graviditet. Kvar är en trygg person för alla 20 barn. Den enda kvarvarande från augusti går sedan in i väggen och kommer inte tillbaka efter jul och då meddelas också att den nya förskolläraren som skall börja ångrat sig. 20 barn har nu 3 vikarier på plats. Många ledsna barn och frustrerade föräldrar. Ingen pedagogisk verksamhet på 6 månader och en otroligt instabil barngrupp. Svensk förskola anno 2018.

18.

Mitt barn fick ta smällen när barngruppen blev för krävande. Mitt barn behöver närvarande vuxna för att få hjälp med att komma in/ut ur lek. De äldre barnen kan leka längre perioder, de små barnen behöver ständig tillsyn. Det gör att barnen i mellanåldern hamnar i kläm.

Man kan inte söka stöd för enskilt barn utanför en hel grupp men man kan inte söka stöd för en hel grupp utan att ansöka via ett enskilt barn.

Gruppen i det stora hela behöver stöd, men mitt barn fick bli den man pekade på och angav som problemet i gruppen.

Fler vuxna i grupperna eller mindre grupper!!

19.

Det fruktansvärda samvetet...

Lämnade precis min 2åring till en överfull förskola med personalbrist. 3 avdelningar har slagits ihop till en på morgonen. Jag ser stressen i pedagogens ögon som tar emot min dotter. Frågar henne hur läget är, om det fattas folk. Hon berättar att det fattas både ordinarie och vikarier. Att min dotter kommer vara bland minst 8 andra 1-2-åringar med en ordinarie och en okänd vikarie idag. Jag vet att de är helt ärliga med mig för att jag ber dem vara det, för att

jag ställer frågor om pedagogtätthet och för att de vet att jag är en förskollärare som i våras sjukskrevs för utmattning och sedan lämnade yrket.

Jag ringer min pensionerade mamma "kan du hämta på förskolan idag?" ringer min man och kollar om han kan flexa. Pusslar ihop så att jag kanske kan hämta tidigt själv.... men jag vet att alla inte har de möjligheterna. Känns hopplöst och hemskt. Det här är långt ifrån första gången det händer också ...

Strängnäs

Förskollärare — Strängnäs

1.

Hade en fantastisk arbetsplats i en annan kommun men som jag, efter många års anställning, med stor sorg i hjärtat valde att lämna pga av sämre förutsättningar att utföra mitt uppdrag. Kommunen jag nu arbetar i har imponerat på mig med sina insatser för en god kvalitet i verksamheten. Tråkigt nog visar det sig att även denna kommun börjar gå i samma spår som den tidigare. Jag har fått lära mig att sänka ambitionsribban, dock mot min vilja, för att kunna stanna kvar i mitt val av yrke.

- Varför väljer du att stanna om du inte är nöjd?

Jovisst, visst har jag tänkt så många gånger, fortsätta eller inte? Men mitt val av yrke gjorde jag just för att samspelet med barnen ger så mycket glädje och energi tillbaka och driver mig att söka nya vägar för vidare social- och lärande utveckling för barnen. Visst finns det svårigheter men även svåra komplicerade utmaningar i mötet med barn ger värdefull kompetensutveckling i mitt förhållningssätt. Vad vill jag då med mitt uppdrag, vad vill jag att det ska leda till för barnen, vad utgår jag ifrån? Två mål strävar jag efter, det första handlar om nutid, att varje barn känner glädje och trygghet och vill komma till förskolan varje dag. Det andra handlar om framtiden utifrån ett 1-19-årsperspektiv, att varje barn finner glädjen i att fylla sig med kunskaper under sina skolår. Under 33 år i yrket har jag fått förmånen att möta och dela samma inställning till uppdraget med många kollegor trots många "käppar i hjulet" gällande våra förutsättningar. Men nu är hjulet fullt (för länge sen) och snart ingen kvar som orkar dra ut dem, det skrämmer mig inför framtiden!

2.

På julbord med jobbet märker jag att förskolechefen (i kommunal verksamhet för 4 förskolor) är nere i humöret. Frågar hur är det? Hon svarar att hon har fått budget för nästa år och det är riktigt illa. Hon fortsätter med att hon trodde att botten var nådd med förra årets budget. Hon säger att hon som alltid har kunnat motivera anställda i förskolorna att organisera om och samarbeta för att fixa det kan inte längre se att det är möjligt. Hon sa att om man kan betala för det mest nödvändiga som mat, telefon och material så blir det inga pengar kvar för

lönehöjning för de anställda. Jag frågade vad är det som ska hända nu då? Hon sa att kommunpolitiker menar att man ska utöka redan stora barngrupper och ha ännu färre anställda. Men kan du verkligen stå för det frågar jag? Det går ju inte!? Hon svarar att även hennes bågare har runnit över och att hon och flera andra förskolechefer har börjat prata om andra lösningar och eventuell inkludering av föräldrar. Hon menade på att det är dags att gå ut till föräldrar med information att vi kan inte säkerställa varken den pedagogiska verksamheten eller barns säkerhet. Det fick jag höra av henne bara för att jag är föräldraledig och kommer att vara det ett tag till. Hon skulle ta upp det med alla andra veckan därpå. Jag vet inte än om det har hänt än.

3.

På julbord med jobbet märker jag att förskolechefen (i kommunal verksamhet för 4 förskolor) är nere i humöret. Jag frågar henne hur det är. Hon svarar att hon har fått budget för nästa år och det är riktigt illa. Hon fortsätter med att hon trodde att botten var nådd med förra årets budget. Hon säger att hon som alltid har kunnat motivera anställda i förskolorna att organisera om och samarbeta för att fixa det, kan inte längre se att det är möjligt. Hon sa att om man kan betala för det med nödvändiga som mat, telefon och material så blir det inga pengar kvar för lönehöjning för de anställda. Jag frågade vad är det som ska hända nu då? Hon sa att kommunpolitiker menar att man ska utöka redan stora barngrupper och ha ännu färre anställda. Men kan du verkligen stå för det frågar jag? Det går ju inte!? Hon svarar att även hennes bågare har runnit över och att hon och flera andra förskolechefer har börjat prata om andra lösningar och eventuell inkludering av föräldrar. Hon menade på att det är dags att gå ut till föräldrar med information att vi kan inte säkerställa varken den pedagogiska verksamheten eller barns säkerhet. Detta fick jag höra av henne bara för att jag är föräldraledig och kommer att vara det ett tag till. Hon skulle ta upp det med alla andra veckan därpå. Jag vet inte än om det har hänt än.

Strömstad

Förskollärare — Strömstad

Ännu en dag i förskolans värld är till ända. Trött, ända in i själen. Ledsen för allt som inte blev gjort. Administrativt arbete som bara läggs på hög. I väntan på en annan dag, en bättre dag då det kanske finns en gnuttan tid över. Men det är inte det som gör mest ont inombords.... Det är det som händer med mig när orken tar slut och tålmodet brister. Jag blir någon jag inte vill vara. Jag är en stressad förskollärare, blev färdig med min utbildning 2015.

Jag har världens bästa jobb, eller rättare sagt kunde haft... Jag ser i barnens ögon att de mår

minst lika dåligt som jag. De kan inte uttrycka sig i ord som jag nu gör med dessa rader. De blir ledsna: Finns det tid för att få tröst? Barnen hamnar i konflikter: Finns det någon där som kan hjälpa dem att lösa, när allt trasslar till sig? Finns det någon där som kan lyssna, när barnen försöker tala om vad som blivit fel och hur det känns innerst inne? Vart finns tiden och omtanken? Vart tar tryggheten vägen?

”Vi är många barn här som inte vet/förstår vad som förväntas av oss. Vi är ju här för att lära. Vi vill ju bara ha roligt, leka och skratta – Varför säger de vuxna att vi ska sitta stilla, sluta springa och att vi alltid måste vänta...? Det kommer ju ingen. Ingen som förklarar, ingen som lyssnar när vi har något viktigt att berätta...”

Jag hann inte ens börja jobba som förskollärare PÅ RIKTIGT innan jag hamnade där jag är idag. Jag tog god tid på mig att känna in... Lära känna barn och föräldrar, lära känna mitt nya arbetslag. Hitta min plats. Nu har jag min plats, men jag tappat bort mig själv... Nu kämpar jag för att hitta tillbaka till min glädje och att få kunna uppleva tillsammans med barnen, jobba med det jag brinner för men jag har gått vilse...

”Vi är några få pedagoger här. Vi vet vad som förväntas av oss. Vi har vårt uppdrag och våra styrdokument. Vi försöker ha roligt, leka och skratta men skrattet fastnar i halsen. Vi har inte längre varken tid eller ens lust att lyssna på varandra. Vi väntar på förutsättningarna för att kunna göra det vi är utbildade för. Men det kommer ju inga. Inga förklaringar och inget stöd från chefen. Ingen som lyssnar när vi försöker berätta... Vi är ledsna för att vi inte räcker till, inte för barnen och inte för varann. Vi hamnar i konflikter, kan inte enas om hur vi ska ha det – finns det någon som kan hjälpa oss när allt bara snurrar runt? Vi försöker berätta vad som är fel, men rösten är inte stark nog. Vi är trasiga, vid varje stängning innan lampor släcks och dörrar låses sopar vi ihop skärvorna av oss själva...”

En personlig målsättning i mitt arbete på förskola är att vid varje dag slut ha kunnat se alla barn, haft ett möte och en dialog med alla barn, det har varit enormt viktigt för mig. Att kunna SE och kunna LYSSNA... Just nu vill jag inte ens möta min egen spegelbild...

2.

Jag älskar barn. Det är grunden till att jag jobbar i förskolan, men jag vet inte hur länge jag orkar, om inget blir bättre. Det är för stora barngrupper till att man kan göra ett bra jobb. Det absolut viktigaste med mitt jobb, är att se varje barn. Vara närvarande, och skapa en trygg miljö. Det är väldigt svårt att få till med så många barn, som alla har sina behov. Vi räcker knappt till när vi är alla 3 vuxna på plats. Och det är bara några timmar om dagen. På eftermiddagarna är vi 2 vuxna, och kan ha lika många barn kvar. Det kan vara 13 små barn! Om en byter blöja, är man själv med 12. Säkerheten är låg. Vi har många krav att uppfylla. Det ska vara hög kvalitet i förskolan, men vi har inte tid att planera aktiviteter. Hur ska vi då kunna genomföra dem? När någon bli sjuk, går det knappt att få vikarier. Stressnivån är hög hos personalen. Vi försöker på alla sätt att räcka till, men det finns en gräns för hur långt man

kan gå. Det är inte konstigt att man blir sjuk. Ofta går jag och tänker på att byta arbete. Varför ska vi få så dåliga förutsättningar i förskolan? Det är inte en bra start i livet för dessa små barn! Jag älskar barn, men jag vet inte hur länge jag orkar...

Sundbyberg

Förskollärare — Sundbyberg

1.

Jag har jobbat på förskola i snart 2 år som förskollärare. Barngrupperna är alldeles för stora. Bristen på personal med rätt utbildning är akut. Det finns knappt vikarier att få tag på längre (då pratar jag om personer utan rätt utbildning eller ens erfarenhet av barn). Situationen är akut, Jag är förbannad! Att man inte satsar mer på det viktigaste vi har, VÅRA BARN! Jag har bestämt mig för att lämna förskolläraryrket och utbilda mig till specialpedagog nu till hösten. Det är sorgligt eftersom jag älskar mitt yrke och vill inte göra annat men inte under dessa villkor och förutsättningar!

2.

Vill inte längre....

Funderar mycket på hur det ska bli på vår förskola när 1/4 av personalen slutar för att börja på annan förskola. Får vi tag i någon förskollärare? Barnskötare? Vikarier, ska de hoppa in? Om det finns några? Pedagoger byter arbetsplats för bättre lön och hopp om en stabilare förskola där kanske inte varje dag börjar med oro för om någon/några är sjuka eller vabbar så vi får pussla med schema och barngrupper. Barnen då? Ja, de vet ju inget och leker på som vanligt och vi försöker att inte oroa dem och föräldrar. Planeringstiden, den kanske blir nästa månad så vi kan starta våra grupper och verksamheten kan flyta på som vi vill. Det låter kanske inte så dramatiskt men detta sker kontinuerligt och på de flesta förskolor i landet, det vittnar #pressatläge om.

Vi har haft en relativt stabil personal med inte så stor omsättning på folk men nu börjar det kännas oroligt och jag funderar på att byta yrke? Nej, jag är för gammal. Gå i pension? Nej,.. jag har inte råd med det, sitter i en rävsax och vill egentligen bara göra mitt jobb, ha en bra och rolig, utvecklande och spännande verksamhet där jag får ge barnen det jag är utbildad för och den viktiga möjligheten till samtal med barn, omsorgen om barn, trygghet för barn, glädje tillsammans med barn, kollegor och föräldrar som jag vet uppskattar allt vi hittar på och lär barnen i förskolan.

3.

I måndags kom jag tillbaka till jobbet efter att ha varit hemma med influensa veckan innan. Det första som jag får höra är hur jobbigt de har haft det när jag har varit borta, det hade varit kaos. Det dåliga samvetet som redan gnagt i mig växte. Vår chef har varit tydlig med att vi inte får ta vikarier utom i största nödfall, vi ska helst klara oss så gott vi kan. Även om vi försöker få tag i vikarie, så får vi absolut inte ta de dyra vikarierna om kommunens egen vikariepool är slut för dagen. Vilket ofta är fallet. Detta gör att vi blir underbemannade så fort en kollega är borta. ”Det ingår inte i budgeten” är det svar vi får när vi ifrågasätter.

Denna vecka har jag sett en kollega bryta ihop och gråta i en annan kollegas famn. Jag önskar jag kunde säga att det är första gången, men tyvärr inte. Jag kan inte minnas hur många gånger jag sett detta. Hur många gånger jag själv fått vara just den axeln någon utav mina fantastiska kollegor gråtit emot. Jag har själv suttit inne hos min chef och brutit ihop. Jag har stått i hallen hemma innan jag ska till jobbet och gråtit. Detta för att sedan andas och ta steget ut genom dörren och genomföra arbetsdagen ändå.

Allt som oftast när jag kommer hem på kvällen så värker huvudet, ryggen och axeln. Min sambo får sänka ljudet på tvn då jag helt enkelt inte orkar höra mer ljud för dagen. Jag är så utmattad att jag ofta somnar redan innan kl 20.

Jag är 27 år gammal. Jag har jobbat i 3,5 år inom förskolan. Jag ifrågasätter dagligen om jag verkligen ska fortsätta i yrket. Detta trots att jag älskar det jag gör. Men hur ska jag, både fysiskt och psykiskt, orka i ca 40 år till? Om jag genom ett mirakel skulle göra det, så kommer min pension inte räcka till mycket, då lönen är under all kritik för det jobbet vi sliter ut oss för!

Barnen är det viktigaste vi har. De är vår framtid. Hur kan vi låta dem vistas i dessa miljöer? Om jag knappt orkar, hur mår då våra barn? Många av dem vistas på förskolan 10 timmar om dagen. På för liten yta med för många barn och med utslitna pedagoger, som ofta är underbemannade...

Sundsvall

Förskolechef — Sundsvall

Min berättelse blir kort, men att dagligen slitas mellan att hålla budget, dvs trycka in fler barn och att få personalen att hålla och räcka till när det i flera grupper finns barn med särskilda behov ger ett arbete med ständigt dåligt samvete. Det är också korsdrag mellan skollag och kommunallag.

Jag blir tillsagd att hålla budget eller gå, men än så länge jobbar jag för barnen och personalen får se om jag blir kvar.

Förskollärare — Sundsvall

1.

Jag 'firar' snart 10 år som förskollärare. Från början var vi tre pedagoger med 18 barn i min storbarnsgrupp. Det var det största barnantal de haft i en grupp på den förskolan. År efter år tickade barnantalet på, 23, 24, 25... Stora barngrupper uppmärksammades allt mer i media och av föräldrar, två grupper blev tre, och pedagogerna delades upp i par i grupperna. En omfördelning för att på papperet få ner barnantalet i varje grupp. Varför pratas det inget om pedagogtäthet? Nu är vi två pedagoger på 17 barn. På tio år har jag fått bara ett barn färre i gruppen men blivit av med 33% av arbetsstyrkan i gruppen, en hel kollega. Från 6 till 8,5 barn var. Det var sagt att det skulle vara max 16 barn i grupperna, men bara ett barn till, bara ett barn till... Det är en ohållbar situation, och jag drabbades som så många andra av panikångest och utmattningssyndrom. 10-årsjubileumet 'firar' med att lämna yrket. Inte för att jag vill, utan för att jag måste, för min hälsas skull. Jag har rätt till rast, sjukskrivning och uppsägning. Det har inte barnen. Hur kommer de att må som vuxna efter att ha vuxit upp i miljön som gör så många av oss som arbetar där sjuka av stress?

2.

Mitt första jobb efter utbildningen. Kommer direkt in i en barngrupp på 17 barn åldern 1-4 år. Två heltider och en 75%. Vi har 13 barn till frukost varje dag, på två personal. Många 1-2 åringar, två inskolningar och jag som är helt grön. Mycket att lära sig som man inte lär sig i skolan som föräldrakontakt och inskolning. Efter tre månader går kollegan som jobbar 75% i förtidspension. Vi får bara tillfälliga vikarier som ersättning tills terminen tar slut. Från att ha varit den nya fröken att testa alla regler på blev jag plötsligt den stora tryggheten. Jag kan inte koppla bort jobbet från hemmet. Drömmer om barnen på nätterna. Allt jag inte hinner med. En dag i maj när jag slutat tidigt åker jag till ett köpcenter. Jäktar. Glömmer vad jag ska titta efter. Min kropp varvar inte ner utan tror att jag fortfarande har 17 små att se efter och ta hand om. Ute på parkeringen krockar jag.

Som tur var slutade det bra, för båda. Men där och då bestämde jag mig för att säga upp mig och söka jobb på en ny förskola.

3.

Jag blev färdigutbildad jun 2014 och började jobba på en förskola där personalen är helt fantastiska. Problemet är de stora barngrupperna och bristen på planerings och reflektionstid. I min barngrupp hade vi då 20 barn där det innefattade flera med speciella behov, vi var 3 heltider. Jag kände ofta när jag gick från jobbet att jag inte hunnit med allt underlagen, kände mig otillräcklig. Jag kände att jag inte hann med att finnas där tillräckligt för de barn som har

extra behov och samtidigt att jag inte hann med att finnas där för de barn som inte har extra behov. Tog med mig jobbet hem och grubblade och försökte finna lösningar på hur vi kunde jobba. Satt ofta med jobb hemma på kvällarna för att dagarna inte räckte till. Det blev tyngre och tyngre att gå till jobbet. När jag jobbat ca 1,5 år grät jag ofta på kvällarna, kände mig otillräcklig. Vi var kort med folk på avdelningen, fick inte in vikarier. På allt det skulle vi nu även hitta tid för att förbereda och ha samtal med föräldrarna, samt överskolning till förskoleklass. Efter ett tag grät jag även på morgonen när jag skulle till jobbet. Men intalade mig själv

4.

Vart är alla glada miner?

Förr för ca 12 år sedan när jag började min karriär i förskolan möttes jag av glada, engagerade pedagoger som var närvarande med barnen. Barngrupperna var i rimliga storlekar och framförallt hade barnen kortare närvarotid på förskolan. Det fanns tid för pedagogiskt arbete tillsammans med barnen. Sedan hände något.

Jag möts inte längre på samma sätt av mina glada kollegor utan kollegor som är uppgivna, trötta, negativa eller på väg att bli sjukskrivna. Barngrupperna är alldeles för stora och barnen har mycket längre närvarotid på förskolan. Dessutom har vi mer krav på pappersarbete som inte fanns förr. Tiden med barnen blir lidande och pedagogerna orkar inte med, de ger helt enkelt upp för det finns ingen möjlighet att ta tag i vårt uppdrag. Ofta arbetar vi kort om folk för det inte finns vikarier eller kort om folk för att det ska sparas i budgeten.

Barnen blir lidande, de får inte synas som individ, grupperna blir stökigare, det är fler barn med behov av särskilt stöd och de kan inte känna sig trygga på förskolan.

Jag önskar tillbaka mina glada kollegor och mer tid för barnen, det är trots allt för dem vi arbetar och vi ska orka med och kunna vara engagerade under en hel dag. Barnen har rätt till en trygg och lärorik förskola och för det krävs mindre barngrupper, mer utbildad personal, mindre pappersarbete och högre lön för att locka nya till yrket.

Att det snar var sommar och semester och då fick jag vila. Det slutade med att jag bröt ihop på jobbet och fick gå hem. Tänkte 2 veckors vila sen är jag bra. Kände att jag svek mina kollegor och barnen. Jag var sjukskriven på heltid i 1 år och 3 månader. Jag började nu i höst att jobba 25% då hade vi 20 barn 3-5 år på 3 heltider, även nu med speciella behov. Stämningen på förskolan har förändrats, alla pedagoger är fortfarande fantastiska men otroligt trötta. Jag har nu gått upp till 50% och det är nu 22 barn (fortfarande några med speciella behov) och vi är fortfarande 3 heltider. Jag älskar mitt jobb och mitt jobb med barnen, men känner mig otillräcklig. Det är alldeles för stora barngrupper. Jag funderar ofta om jag kommer orka detta hela mitt arbetsliv, då barngrupperna bara blir större. Det läggs även bara på mer och mer på oss som vi ska hinna göra utanför barngruppen men vi får ingen tid för det. Jag hoppas att det sker en förändring så att inte fler hamnar i sjukskrivning!

Det är en anledning varför det största sjukskrivnings antalet är lärare. Det behövs göras något nu! Jag är en driven och engagerad pedagog men jag känner att jag börjar hamna i en bana där jag inte vet om det är värt allt slit längre. Jag vill inte känna så för mitt yrke jag brinner för och något måste hända NU. Vi blir fler och fler förskollärare som försvinner.

5.

Tänk så mycket man sett under de 3 år som verksam förskollärare. Ett flertal kollegor som gått in i väggen (även nära själv). Barn som inte får den trygghet och närhet som de behöver pga personal som inte har tid. Eller vikarier på vikarier som inte är kända för barnen, om det ens finns vikarier att tillgå. Att man ska behöva agera städare, diskare, kock, sjuksyster, vaktmästare osv. på en tjänst (tänk vilken lön en skulle ha för det jobbet en gör). Jag har tänkt alltför många gånger på att byta jobb, men det tar emot då jag lagt flera hundra tusen på studielån och 3,5 år på studier. Inte minst att få jobba med barn är det mest fantastiska jobb man kan ha, om förutsättningarna skulle va dem rätta. Hoppas att politikerna vaknar ur sin dvala nån gång och inser vart pengarna ska satsas. På framtiden.

6.

6 avdelningar i ett område med många underbara familjer från jordens alla hörn. Problemet är att vi började på 16 barn 3-5 åringar. Nu är vi uppe i 22 barn.

Jag hinner inte se barnen, hjälpa barnen och verkligen höra barnen. Det blir ett fläng hit och dit. Sen ska det skrivas i tema-verktyget och följas indikatorer. Det ska dokumenteras och ordnas med papper.

Jag har gjort ett val, hinner jag det administrativa så gör jag men hellre att det fattas dokumentation än att jag inte hunnit se barnen. Vi jobbar 3 heltider, men vi är 2 ensamstående föräldrar och alla 3 har själva barn. Vikarier är sällsynt och mycket pysslande. Is i magen blev starkt myntat innan vår senaste chef tillträdde! Hon kämpar så gott hon kan.

7.

Förskollärare utb -83. Flera vidareutbildningar inom området socialt arbete med familjer. Jobbat i Socialtjänsten som fambehandlare i öppenvården sen 2002. Blivande ICDP-handledare. där min roll blir att utbilda soc.sekr. inom anknytning.

Min långa erfarenhet från såväl förskola 1983-2002 och 14 år med våra mest utsatta barn gör att jag ser det som en nödvändighet att ha goda och tillräckliga resurser i mötet med barnen på förskolan för att tillgodose barnets behov. Lämplig gruppstorlek, välutbildade pedagoger och en god ute och innemiljö. Kunskap och tid att hinna se och agera på det lilla barnets signaler. Kompetens att stödja föräldern.

8.

Där jag jobbade förut var det inte alls ovanligt att man arbetade två på 40 barn vid stängning då det var vikariestopp. Budgeten var så dålig så det var köpstopp helt plötsligt och om vi inte hunnit handla förbrukningsmaterial gör de 20 kr per barn vi fick så fick vi vara utan

papper, kriter m.m. Den terminen. Det var stressigt och rörigt hela tiden. Folk sjukskrev sig till höger och vänster. Inga vikarier, dålig löneförhöjning osv.

9.

Jag jobbar på en yngrebarnsavdelning som haft ganska få barn inskrivna under hösten. Därför har vår chef inte satt in någon vikarie för att täcka upp de 100% som fattas hos oss. Nu har vi snart full barngrupp men fortfarande finns inga tydliga planer kring hur problemet skall lösas. Nästa vecka är en kollega ledig pga studier men ingen vikarie i sikte. När vi frågar hur problemet ska lösas får vi till svar att det ordnar sig, vi tar det på husmötet.

Vi vet hur det här kommer att sluta. Det kommer att sluta med att vi, som alla andra veckor, måste skicka barn på andra avdelningar för att få det att gå runt. Barn som protesterar och vill vara kvar med pedagogen på sin hemavdelning. För de här barnen har redan ätit frukost på en avdelning, lekt på sin avdelning, gått ut, ätit lunch och sovit för att slutligen äta mellis på en tredje avdelning och är de kvar sent så flyttas barnen ännu en gång till stängningsavdelningen. Jag som deltidssjukskriven kommer behöva jobba över eller flytta min arbetstid. Barn som inte kommer hinna bli sedda för att vi har flera inskolningar samma vecka som tar mycket fokus.

Bäst att ha is i magen, avvakta lite och hoppas på att många barn är sjuka...

10.

Det här skrev jag strax innan jag bestämde mig för att sluta på mitt jobb och flytta ifrån stan ut till obygdén. Jag är tillbaka i förskolan nu efter två års föräldraledighet, och även om det såklart är tufft nu också så är INGENTING någonsin jämförbart med hur vi hade det på min förra arbetsplats:

"De av er som har eller har haft en ettåring vet alldeles säkert vad som kan göra den lilla sparven ledsen. Ganska precis vad som helst va?

De har kluriga små snubbliga fötter, ivriga kroppar som springer snabbare än vad benen hinner med, nyfikna små händer som tvunget måste få känna på och dra i allt som kommer i deras väg. De har svårt att bedöma avstånd men är oerhört modiga och hoppar i alla fall, de klättrar upp men tar sig inte ner, de kryper in men tar sig inte ut. De smakar, känner på och provar ALLT. För det måste de.

Vi tar en liten stund och funderar över alla de där sakerna som kan få en ettåring att gråta och behöva en famn.

Färdiga? Okej, då sätter vi in en ettåring till i rummet. En till klurig, nyfiken, måttlöst och underbart vild liten människa, och nu kan det börja hända grejer! Barn lär sig i och med sin omgivning, hoppar den ena från stolen hoppar inte helt sällan den andra också från stolen, även om hon inte hunnit lära sig hur man gör än. Med två ettåringar i rummet kan man också

krocka, knuffas, bitas, rivas.. Lägg in en leksak i rummet och föreställ dig alla de scenarion som skulle kunna göra antingen den ena eller den andra ettåringen ledsen. Barn måste lära sig ta hänsyn, det kommer inte alldeles av sig självt. De måste prova rycka saker ur varandras händer massvis med gånger innan de kan förstå att det gör det andra barnet ledset, och ännu fler gånger innan de förstår att de inte vill att det andra barnet ska vara ledset. De lär sig inte turtagning genom att någon berättar för dem hur det går till, de slutar inte knuffas för att någon säger ""sluta knuffas".

Två ettåringar i samma rum är en tuff utmaning för vem som helst. Tänk dig tre. Fyra. Börjar du svettas? Fem ettåringar. Sex.

På min avdelning går 26 av de allra minsta barnen. Bara en handfull av dem har hunnit fylla två, resten är ettåringar. Vi är sex pedagoger. Gissa hur många famnar vi har var? Japp - en enda.

Jag är sjukskriven sedan en månad tillbaka. (Utmattningsyndrom). Jag studerade 3,5 år till förskollärare men hann bara jobba drygt ett år innan krafterna tog slut.

11.

Blev deltidssjukskriven i samband med min graviditet. Kollegorna fick ingen vikarie för mig utan det skulle lösas i huset, vilket det så gott som aldrig gjorde så jag gick hem med dåligt samvete nästan varje dag eftersom jag visste att kollegorna sattes i skiten. Gick på föräldraledighet senare än jag egentligen ville för att det skulle klaffa på avdelningen eftersom vikariatet inte hade kunnat tillsättas tidigare.

Sunne

Förskollärare — Sunne

Jag har varit utbildad sedan 2015, märkte väl tyvärr lite sent in i utbildningen vad förskolan faktiskt innebar. Du fick en så himla bra bild av dina lärare och verkligheten visades heller inte under praktiken. Mina två sista perioder, när jag fick träffa världens bästa mentor, gjorde hon att jag fick upp ögonen och hon sa snälla kämpa för barnen för vi orkar inte längre.

Jag fick jobb direkt efter examen, jobbade faktiskt 1,5 år i en kommun där politikerna inte stirrade sig blind på saker utan faktiskt lyssnade på hur läget såg ut och varför vi inte alltid kunde uppnå allt de ville.

Sen bytte jag kommun och det ångrar jag bittert idag. En chef som inte tagit tag i problem i personalgruppen förrän det var för sent. Folk slutade och skyllde på personliga saker.

Efter två månader slutade *två av personalen* och vi var ett helt nytt arbetslag. Vi behövde jobba ihop oss, då vi hade flera barn med speciella behov. Barn som behövde vår fulla uppmärksamhet, jag var van sedan tidigare att chefen lyssnade, tog till sig och hjälpte oss så gott det gick.

Jag fick en käftsmäll, det finns inga pengar att ge er extra personal, ni får lösa det så gott det går. På min tidigare arbetsplats fick vi som sagt lite dispens med "viktiga" papper för att kunna jobba ihop barngruppen, så det planerade pedagogiska tog vi för varje dag och hur barngruppen verkade. Nu fanns det ingen dispens, vi skulle ha tema, vi skulle fylla i varenda papper varje vecka. Men när skulle vi planera?

Sjukdomarna bland personalen avlöste varandra. Inga vikarie och tillgå, eftersom vi är en förskola på landsbygden, ingen vill jobba där då vi tyvärr också haft dåligt rykte, dock blivit bättre sedan vi blev ett nytt arbetslag. Jag stannade kvar på jobbet för att skriva färdigt saker, jag kom in tidigare för att hinna. Jag vet inte hur många kvällar jag satt hemma och försökte få tag i vikarie, jag ringde bekanta för att höra om det fanns en chans att de kunde jobba. Jag satt på kvällar och helger och planerade kommande vecka, vad vi skulle göra osv. Jag var dessutom ensam förskollärare, alltså fullt ansvar. Dock hade jag världens bästa kollega som jobbar som vikarie i många år, hon hade mer erfarenhet än mig och vi blev ett fantastiskt team, men det slet.

December 16 fick en dagbarnvårdare tjänst hos oss, hon kom till oss med sina fyra barn. Äntligen mer erfarenhet tänkte vi. Då kom nästa käftsmäll, nu är ni så mycket personal så vi kan gå från 20 till 27. Jag ringde chefen och grät, hur tror du detta ska fungera? Vi har fortfarande barn med speciella behov, inga vikarier. Men jag fick inget gehör.-

Föräldrar som hade möjlighet höll sina barn hemma när de visste det var mycket. Vi bad de att istället ringa chefen och politiker och berätta hur de upplevde. Vi hade i alla fall föräldrar som såg att vi gjorde allt vi kunde och att vi hela tiden hade barnen i fokus. Situationen fortsatte under hela våren, jag åkte gråtandes till jobbet och jag åkte gråtandes hem. Jag skyllde på graviditeten för jag visste att ingen brydde sig. Inte ens chefen.

Jag ringde min chef 3 april och sa att jag går hem nu, jag vet att jag har en månad kvar egentligen men jag orkar inte. Jag kan knappt ta mig upp ur sängen, hon trodde det berodde på graviditeten men jag sa rakt ut, det beror på situationen som är ute hos oss, jag orkar inte, jag har över 70 tim i komp och jag har jobbat 7 månader. Det är inte humant.

Jag kan väl säga att graviditeten var det som räddade mig, och jag har sådant ångest över att gå tillbaka då jag vet att situationen är lika. Tjejen jag klickade med jobbar kvar men håller

på att gå in i väggen, chefen tycker att situationen verkar bra och kollegorna vågar inget säga. När jag kommer tillbaka ska vi vara 24 barn på tre personal.

Jag ser mig om efter ett nytt arbete eller en utbildning men vet inte vart jag ska ta vägen. Jag vet också att jag inte har många månader kvar innan jag kan läsa till specialpedagog som jag vill men orkar jag det? Jag vill inte vara kvar som förskollärare iallafall.

Svalöv

1.

Idag ligger jag hemma med influensa och räknar stressat ner hur många barn som är på förskola genom vårt digitala schemasystem. Detta då jag vet att vi är tre till som är hemma pga sjukdom eller VAB.

Så fyra av nio pedagoger borta och en vikarie insatt. Så trots över 40 graders feber och sängliggande idag tisdag kommer jag på mig själv tänka, jag kan nog jobba på torsdag.

Förskolechefen är iväg på utbildning hela veckan, trots hon är medveten om läget på förskolan.

Svedala

Förskollärare — Svedala

Stora barngrupper, fler och fler barn trycks in. Ingen personal att få tag på när någon är sjuk. Jobbar mer en 100% fast man har valt att gå ner i tid. Ingen tid för dokumentation eller reflektion, varken individuell eller i arbetslag på grund av personalbrist. Flera kollegor som har gått i ”väggen”. Fortbildning går oftast förre barnsäkerheten. Man hör ofta den här meningen: Ni klarar er på två personal plus resurspersonal, eran kollega måste få gå på den här mötet

Barnskötare — Svedala

1.

Det finns inte personal att tillgå. Det är en ont cirkel, när en kommer tillbaka blir nästa sjuk. Av 14 barn har vi 7 som behöver extra stöd, inga extra resurser. Jag har jobbat i stort sett själv hela hösten med en utbildad vikarie. Jag orkade inte ens gå på rast. När min ordinarie kollega kom tillbaka, bröt allt för mig och jag blev sjukskriven. Så nu är hon själv med skiten. Detta är inte ett arbete, det är bara en annan form av självplågeri. Vi kan inte garantera barnens säkerhet. Vi kan inte ge dem ett meningsfullt innehåll. Vi kan inte ge dem en trygg

famn att krypa upp i. Jag står mellan rummen och ser till att läget är under kontroll...tills det inte är det...

2.

Denna vecka har jag som utbildad timvikarie varit ensam i vår barngrupp 1-2 åringar (varit i samma barngrupp i en termin). Har nu sagt ifrån då jag inte tycker det är okej att jag som vikarie med en timlön på 124 kr och ska ansvara för en hel barngrupp tillsammans med en vikarie. Detta är tyvärr vanligt och händer i princip varje vecka då sjukfrånvaron är hög. Detta yrke är verkligen underskattat och tyvärr hinns det inte med någon pedagogisk verksamhet. Har bytt 30 blöjor inom loppet av 2 timmar då finns det inte tid för potta / toa heller för det ska gå snabbt.

Detta sliter även på kollegor som vänder ut och in på sig för att dagarna ska fungera.

Önskar att politikerna visste hur mycket det jobbas över utan ersättning, före och efter arbetstid och även hemma, när man försöker få ihop allt för att dagen ska fungera.

Här släcker vi skogsbränder.

Svenljunga

Förskollärare — Svenljunga

Jag jobbar på en förskola på landsbygden, enheten består av en förskola 1-5 år med 26 barn, skola med förskoleklass-1-2 40 elever och fritids med 15 barn. Förskolans lokaler är trånga, slitna och dåligt anpassade för en så stor barngrupp. En toalett till barnen, och en liten personaltoalett som även används av barnen. Två torkskåp. Vi använder "snicken", ett rum i en annan byggnad till de 8 största barnen, utan toalett, vatten etc. Vi delar barngruppen i mindre grupper med hjälp av träskivor mellan rummen, men ljudnivån blir ändå hög stundtals.

Jag är ensam förskollärare på dessa 26 barn, har jobbat sista året i ett arbetslag med en utbildad barnskötare, övriga utbildade. Många sjukskrivningar och personalbyten, vilket har gjort att vikarier har bytts ofta, ibland olika timvikarier varje dag. Oftast har vi kunnat få vikarier, men inte alltid. Jag har ofta känt mig tvungen att skippa planeringen och arbetat i barngruppen istället. Många dagar har jag inte möjlighet att ta 30 minuters rast, ibland ingen men oftast 15 minuter i alla fall. Jag har ensam ansvar för all dokumentation, scheman, pappersarbete, föräldrakontakter etc. Finns inget intresse eller engagemang från övrig personal.

Jag känner mig ofta otillräcklig, hinner inte ge barnen vad de behöver och har svårt att utföra mitt uppdrag som förskollärare. Barnen är otrygga, mycket konflikter mellan barnen och mellan barn och vuxna. Upplever att barnen blir verbalt och psykiskt kränkta av vikarierna

som inte har en aning om hur man ska uppföra sig på en förskola.

Vi har en förskolechef som lyssnar och försöker göra det bästa av situationen, men hon är hårt pressad från ledningen med sparkrav etc.

Jag har jobbat som förskollärare sedan 1985 och brinner fortfarande för yrket och trivs egentligen bra. Men med denna arbetsbörda och stress som varit de sista åren känner jag att gränsen snart är nådd även för mig

Säter

Förskollärare — Säter

1.

Tog min examen som förskollärare Januari -13. Gick förväntansfull till min första tjänst. Fylld av stolthet och med massor av idéer. Efter fyra år var orken och lusten slut. Det handlar om för mycket pusslande med tider och personal för att få dagen att gå ihop. Ingen planeringstid och alltför många inställda aktiviteter pga personalbrist. Kort sagt jag fick inte möjlighet att utföra mitt uppdrag.

Arbetar nu som lärare då jag har båda behörigheterna. Trots att lärare också har en hög arbetsbelastning får jag iallafall genomföra mina lektioner.

Förskolan finns i mitt hjärta och om förutsättningarna varit annorlunda hade jag jobbat kvar.

Sävsjö

Förskollärare — Sävsjö

Många barn i grupperna, vi blir lovade att inga mer barn ska placeras men ändå kommer det in nya... svårt att få vikarie och vi får själva lösa det för vi får ingen hjälp av förskolecheffinns ingen tid till planering vilket gör att det saknas struktur.....

Söderhamn

Förskollärare — Söderhamn

Hej!

Jag har jobbat som förskollärare sedan 1990. Det kan vara det bästa jobbet som finns. Eller det värsta. Jag tänker ofta att det knappt är samma jobb som när jag började. Jag arbetade i många år på en liten förskola där vi hade det bra, lagom många barn, stora möjligheter att

bedriva ett bra pedagogiskt arbete. Bytte sedan till en något större förskola och där någonstans började förändringen. Kommunen tog bort 15 timmarsregeln helt redan för flera år sedan med löfte om att vi skulle få personalförstärkning. Det fick vi också under en kort period. Vi fick en rejäl ökad närvaro av barn under dagen och de som förut gått 15 timmar i veckan gick direkt upp till heltid eller mer. 7-17 var inte ovanligt. Omsättningen på personal blev större, sjukskrivningarna likaså. Det var inte ovanligt att jag hade mellanmål själv med 16 barn. Då skulle det även kläs på barn och diskas efteråt. När näst sista personalen gick hem kunde det vara 15 barn kvar till den sista personalen, vilket gjorde att vi ofta arbetade övertid. Det går ju inte att lämna en kollega ensam på förskolan med så många barn!!

Sista två åren fick jag pga förskolläraryrke byta avdelning och hamnade på en småbarnsavdelning med 1-2 åringar. Vi var två pedagoger på 12 barn där flera hade särskilda behov och det gick inte ens att ta blicken ifrån dem förrän saker inträffade. Stressen över att nåt skulle hända, att inte räcka till, att bara serva och serva tog bort all lust till arbetet. För två år sedan bytte jag jobb, och är nu lärare i en lågstadielklass. Där är det också stressat och pressat. Men kroppen håller och jag blir aldrig lika utschasad som jag blev på förskolan. Jag ångrar inte ett ögonblick att jag lämnade förskolan. När jag kommer in på en förskola känner jag aldrig att jag längtar tillbaka.

Barnskötare — Söderhamn

Där jag arbetar läggs det bara mer och mer uppgifter på oss personal och nytt att lära, men inte mer tid till det. Vi har mer barn per pedagog än vad som rekommenderas och vi har många känsliga utåtagerande barn som får många utbrott per dag. Vi känner att vi inte räcker till och ibland blir vi även utan vikarie och får gå underbemannade. Vilket är riskfyllt med tanke på barnens trygghet och säkerhet. Jag själv har varit långtidssjukskriven och nu är en kollega på väg att bli det och jag vet fler som inte mår bra på vår förskola och andra förskolor. Vi känner oss överkörda och inte hörda på, vi berättar om stress och att vi inte hinner med administrativa krav osv och annat som läggs på oss mer och mer vilket gör att barnen drabbas. I vår kommun tog dom bort 15 timmarsregeln för något år sedan och det har inte varit positivt för barnen eller pedagogerna. Det kommer flyktningbarn som inte kan svenska som vi inte hinner med så mycket som man bör med tanke på deras situation, vi vet inget om dom vad dom upplevt osv. Det knyter sig i magen och bröstet så här ska inte barnens start på livet i förskolan vara. Dessutom verkar det som att man från politiker nivå vill ge ett budskap att förskolan är viktigare än föräldrarna vilket den absolut inte är. De viktigaste för barnet är föräldrarna och speciellt upp till tre års ålder. Jag känner att jag offerar min hälsa för detta arbete som dessutom är väldigt dåligt betalt med tanke på att vi arbetar med det värdefullaste som finns för föräldrar och framtiden deras barn. Hade det inte varit ett kvinnoyrke hade det aldrig fått gå så här långt.

Söderköping

Förskollärare — Söderköping

1.

Stora barngrupper i små lokaler. Mycket hög ljudvolym. Flera av mina kollegor har mått dåligt de sista åren. Pauser i arbetet existerar inte. Hur länge ska vi orka?

2.

Förra våren arbetade jag som ensam ordinarie personal på min förskola tillsammans med nya vikarier för just den dagen. Vid en utevistelse så händer något som inte får hända! En pojke försvinner/rymmer hem under vår utevistelse från gården. Jag klandrar fortfarande mig själv att detta kunde hända och är så tacksam för att barnet inte skadades. Jag tyckte där och då att jag stod placerad så jag kunde se var alla barn befann sig på gården men ändå kunde detta ske, ett resultat av att det helt enkelt fattas personal och att politiker inte prioriterar barnens säkerhet när de befinner sig i förskolan. Ska barn behöva skada sig för att ni ska lyssna och ta ansvar för den rådande situationen i förskolan?!

Södermanland

Förskollärare — Södermanland

Situationen i förskolan är så pass illa så det inte bara har gjort mig utbränd efter mindre än ett år utan det är värre än så, jag kommer inte kunna lämna framtida barn i förskolan nu. Jag skulle kunna berätta så mycket. Det började redan under utbildningen då man blev utnyttjad som arbetskraft på praktiken istället för att få genomföra sina studieuppgifter som man skulle. Och nu, ett år senare har förskolan påverkat hela livet i stort. Nu är jag nyligen sjukskriven på grund av yrket och tankarna går hela tiden. Jag vet inte alls vad jag ska ta mig till. När kommer jag kunna jobba igen? Kommer jag någonsin kunna gå tillbaka till förskolläraryrket? Ska jag helt byta yrke efter 3,5 års studier och flera hundra tusen i skuld? Hur ska vardagen och ekonomin gå ihop? Har även börjat fundera över vad jag och sambon ska göra när vi får barn, vilket var planerat att ske inom en snar framtid. Efter att ha vistats i denna miljö och bevittnat att barnen inte ens är säkra på förskolan för att personalen inte räcker till och kan ha någon koll så kommer jag aldrig vilja ha mina barn ens i närheten utav en förskola över huvud taget. Det är så pass illa så jag kommer aldrig kunna lämna mina barn på en förskola när jag vet hur dagarna ser ut. Jag kommer vara orolig för både deras fysiska och psykiska hälsa varje dag. Självt blev jag helt förstörd både fysiskt och psykiskt av samma miljö som dessa små barn befinner sig i. Jag vill inte ens tänka på förskolan längre, den är inte fungerande så som det är, jag förstår inte hur det är tänkt att vi ska kunna arbeta många år i

denna miljö. Det känns hopplöst och som att jag inte kommer kunna återvända efter bara ett år. Jag undrar hur vi ens kommer få ihop det framöver, hur vardagen ens ska kunna fungera över huvud taget. Hur ska jag göra? Hur ska vi göra? Hur ska barnen göra? Hur ska Sverige göra? Vi behöver ändring nu, hela samhället, för detta fungerar inte för någon!

Södertälje

Förskollärare — Södertälje

1.

Läser alla uppmaningar om att dela berättelser och vill gärna vara med och berätta men min hjärna går på sparlåga. Jag sover dåligt, orkar aldrig med nåt kul i veckorna, knappt på helgen heller. Har svårt att fokusera och går ständigt med nacksmärtor och huvudvärk. Har jobbat i över 40 år och det har aldrig varit så påfrestande som nu, varken fysiskt eller psykiskt. Hade jag varit yngre hade jag slutat omedelbart men med 5 år kvar till pension är det ingen som vill anställa mig.

2.

Med 42 år i förskolans värld 38 år som förskollärare känner jag stor sorg över utvecklingen av vår förskola i Sverige! Det är bra att vi fått en läroplan att förhålla oss till och arbeta utifrån det. Vi har bra ledning och tänk i vår ledning och arbetar med att utveckla våra förskolor. Dock finns inte tiden att gå på djupet för att utveckla vidare och de senaste 10 åren har det blivit nästan blivit outhärdligt! Skolverkets rekommendationer om hur stora barngrupperna bör vara är ett stort hån! I gruppen där jag arbetar har vi 25 barn 3-5 år på 2,8 pedagoger. Vi är bara tre pedagoger mellan 9:30-14:30. Så när barn som går 24 timmar har gått hem har vi 23 barn kvar på 2 pedagoger! Barngruppen har ca 15 barn som fungerar bra och resten behöver stöd på olika sätt. Några barn fungerar inte alls tillsammans och det är mycket bråk, trakasserier, ingen respekt, förstörelse av material och högljutt! Har dessutom fått symtom på tinnitus!

Vi försöker dela gruppen så gott vi kan utifrån läroplan och andra styrdokument vi har utifrån vår ledning. Men det är ohållbart eftersom vi inte har tillräckligt med personal för att göra det vi ska, vet och vill göra. Vi är ofta bara 2 pedagoger eftersom en arbetar 80% och går hem tidigt. Vi har många barn som behöver stöd på olika sätt och känslan av att inte hinna med alla barn och sitt uppdrag känns oerhört frustrerande. Var sjukskriven förra våren i 8 veckor och hade hjärtklappning, orkade inte med mina sociala relationer, satt och grät hade magproblem osv. Inför vårens arbete kände jag stor entusiasm men känner att det kan bli likadant igen! Jag vill så mycket och vet att jag kan men det finns absolut inga förutsättningar för att kunna utföra mitt uppdrag och det jag kan/vill! Just nu längtar jag efter pensionen och försöker se efter hur jag ska kunna gå i förtid. Jag har alltid älskat mitt arbete, gjort mycket

hemma för att det har varit roligt men nu känns det bara pest och pina att gå till arbetet.

Allt handlar om pengar men barnen i Sverige har inte likvärdiga förutsättningar! I kommuner som Södertälje behövs det så mycket mer resurser.

De senaste 10 åren har det bara blivit värre och värre! Vi har inte ens hyllor, bord, stolar till alla barn som ska in på förskolan! Vi har tur om vi får vikarier när någon är sjuk eller har semester.

Hoppas att något händer snart för att förändra förutsättningarna att alla barn ska få utvecklas till bra samhällsmedborgare tillsammans med pedagoger som räcker till.

3.

Allt för många barn i barngrupperna och alldeles för få personal. Barnen blir stressade och personalen blir stressade. Jag var den enda vikarien på min förskola då dom inte fick ta in fler. Trots detta fyllde dom på med mer ungar. Jag fick därav flytta runt bland alla avdelningar flera ggr under en dag för att alla avdelningar var underbemannade. Alla krav som förskollärare har på sig idag som kräver tid utanför barngruppen gör situationen ännu mer sårbar. Jag har ett flertal ggr varit själv med upp till 15 ungar då ordinarie personal måste utföra andra sysslor som annars inte hinns med. Det här är inte hållbart! In med fler resurser!

4.

Läser de flesta berättelserna ni publicerar och känner igen mig.

Jag har varit sjukskriven i två omgångar p g a stress och arbetar idag 35 timmar i veckan. För att orka. Jag får betala för politiker/kommunpolitiker som inte bryr sig om skolverkets riktmärken om barnantal i barngrupperna. För politiker förmodar jag ser barn som en bricka i ett spel. En vara.

Jag och mina kollegor ser på barnet som något mycket värdefullt. Något som känner, tänker och med en fantastisk drivkraft. En människa värd all respekt.

Jag arbetar på en avdelning som i dagsläget har 16 yngre barn (1-3 år) och p g a 4-månadersregeln har vi inskolat barn under hela hösten och vi väntar fler barn under våren. Barngruppen och vi pedagoger får aldrig vila. Vi får aldrig arbetsro då politiker inte förstår är att när ett barn blir ett förskolebarn så är det förenat med en separationsångest (en sorgprocess) för både barn och vårdnadshavare. Det kan bli på väldigt olika sätt. Ibland långt och utdraget, ibland lättare. Och det är viktigt att vi finns där för båda parter. Vi behöver ge trygghet åt barnen och vinna föräldrars tillit. Inget man gör i en handvändning då vi har att göra med människor.

Vi sitter i samma sits som de flest förskolor. 13 timmar att täcka upp. Långa dagar för barnen. Brist på vikarier. Hög sjukfrånvaro. OCH nu har vi vikariestopp och inköpsstopp på grund av sparkrav.

Min arbetsdag idag var inget annat än förvaring. 15 barn på 3 pedagoger (två ordinarie personal och en vikarie) En pedagog är, till och från, oftast borta för lokalvård, d v s bäddning, dukning, hänga blöta kläder i torkskåp, avdukning, avtorkning av bord, sopning, sophantering och raster som ska tas ut om det funkar. Det resulterar i att 15 barn mellan 1-3 år som ska sysselsättas/förvaras av två pedagoger. Och FÖR DEN SOM INTE VET; små barn bajsar och då är en pedagog själv med 14 barn.

Jag är förskollärare i en kommun som satsar stort på Reggio Emilia. Jag tror stenhårt på deras filosofi. Vi inspireras av pedagogistor, vi reflekterar och dokumenterar, vi skapar inspirerande lärmiljöer som utgår från barns intressen.

Vi brinner av längtan till att få se hur barnen tar sig an vår utmanande lärmiljöer. Men vad händer?

Vi kommer inte ens till introduktionen av miljön. Det stannar där. Den raseras innan vi ens har börjat på grund av att varje dag är förvaring och inget annat.

Tack för ordet!

5.

Sade upp mig och slutade efter enbart 3 månader på förra arbetsplatsen. 37 barn (4-5 åringar) på 3,37 personal och flertalet resursbehov. Inte en enda gång under de tre månaderna hann vi reflektera kring vårt projekt, för projektet hann aldrig ens att komma igång. Det var enbart att planera för att hålla ihop verksamheten. Tråkigt när man ser en verksamhet som blir mer och mer som förvaring. Där ville jag inte stanna.

6.

Förskolan som jag jobbar på är en stor förskola där upp till 140 barn ska få plats. I dagsläget har vi den siffran, vilket vi inte har kommit upp till riktigt förrän vi fick en förskolebuss som skulle lätta trycket på kön till vår enhet. Trycket lättades inte, det står fortfarande 100 barn i kön. Vi har en barngrupp på 40 barn där hälften åker denna buss två dagar och den andra hälften åker 2 dagar. Till frukost sitter det 35 barn 4-5 år på 2 pedagoger, och det sitter iallafall 40 barn 1-3 år med 4 pedagoger till frukost. Två 1-2 årsavdelningar ligger på runt 19-20 barn med 4 pedagoger, en annan ligger på 17 med ca 3,75 pedagoger. 3 årsavdelningen ligger på 22 barn med 3,5 pedagoger och 5 åringarna med 23 barn har 2,5 pedagoger. Barngruppen på 40 4-åringar har 5,5 pedagoger, knappt det. Vi har inte den ytan att ha så många barn! Det händer saker var och varannan dag på förskolan, pedagoger blir jättetrötta och orkar inte med sin egen familj för att de lägger ner all energi på jobbet. På helgen orkar de inte heller för då måste de återhämta sig och komma tillbaka med energi på måndagen. Jag själv kan erkänna att jag kommer till jobbet trots att jag är sjuk för att jag måste vara där.

Men vad blir det för kvalitet? Sen får vi höra att det måste sättas in fler barn för det står för många i kön. Det går för långt! Vi måste dra ner storleken på barngrupperna för att se det individuella barnet och även för barnen själva. De blir också stressade av en miljö som man delar med 18 andra barn. Vad ska barnen tänka när de får en sån här miljö från en så ung ålder? Något måste göras!

7.

Vi är två heltider och en deltid (80%) på min avdelning på 20 barn åldrarna 3 - 5 år. Jag har gjort en genomgång av hur varje dag ser ut och en sammanställning av hur mycket av tiden vi faktiskt är tre stycken tillsammans med barnen.

Total tid på en vecka som vi är tre stycken: 3 timmar och 15 - 45 minuter (beroende på när första personen slutar på fredagar då vi har fredagar med olika schema) + 45 minuter under lunch varje dag.

Det är alltså inte ens en timme per dag, om vi inte räknar med lunchen.

Nedan är genomgången av varje dag där det går att se hur tiden används.

Alla dagar börjar den tredje av oss alltid kl 9.

MÅNDAG

(09 - 10:30) Avdelningsplanering (alla tre reflekterar och planerar tillsammans), alla barn ute med grannavdelningen och de tre vuxna som jobbar på den avdelningen. Totalt ca 40 barn.

(10:30 - 12:30) Vi är tre på avdelningen, alla barn ska in, lunch från 11:45 (men det hinner vi sällan så oftast från ca 11) till runt 12:30.

(11.30 - 13:15) En av oss plockar undan, torkar och sopar i matsalen, sedan raster. Två på avdelningen.

(13:15 - 14:45) En av oss har PU-tid. Två på avdelningen. 14:45 går första hem, två på avdelningen fram till 16.

SAMMANLAGD TID MED TRE VUXNA PÅ AVD: 15 minuter + 45 minuter lunch.

TISDAG

(09 - 10:30) Grannavdelningen har planering, alla barn från den avdelningen ute med oss och våra barn, totalt ca 40.

(10:30 - 12:30) Vi är tre på avdelningen, alla barn ska in, lunch från 11:45 (men det hinner vi sällan så oftast från ca 11) till runt 12:30.

(11:30 - 13:15) En av oss plockar undan, torkar och sopar i matsalen, sedan raster. Två på avdelningen.

(13:15) Första går hem. Två på avdelningen fram till 16.

SAMMANLAGD TID MED TRE VUXNA PÅ AVD: 15 minuter + 45 minuter lunch.

ONSDAG

(09:00 - 10:15) Tre vuxna på avdelningen. Samling. Gå ut, jobba i mindre grupper, pedagogiska aktiviteter.

(10:15 - 10:45) De barn som är ute kommer in, förberedelser inför lunch, samling. Tre vuxna.

(10:45 - 11:30) Lunch. Tre vuxna.

(11:30 - 13:15) En av oss plockar undan, torkar och sopar i matsalen, sedan raster. Två på avdelningen.

(13:15) Första går hem. Två på avdelningen fram till 16.

SAMMANLAGD TID MED TRE VUXNA PÅ AVD: 1 timme 45 minuter + 45 minuter lunch.

TORSDAG

Samma som onsdag men veckomöte på 45 minuter kl 12:30, två på avdelningen, en rast förskjuten.

SAMMANLAGD TID MED TRE VUXNA PÅ AVD: 1 timme + 45 minuter lunch.

FREDAG

(09:00 - 11:00) En av oss är på möte, två på avdelningen. Den som är på möte är alltså inte tillbaka när lunchen börjar utan kommer sent.

(11:00 - 11:30) Lunch, tre vuxna.

(11:30 - 13:15) En av oss plockar undan, torkar och sopar i matsalen, sedan raster. Två på avdelningen.

(14:00, 12:00, 15:15, 14:00) Första går hem. Den fredag första går hem 15:15 ska någon av oss ha PU-tid från 13:15 till 15:15, helst även de fredagar första slutar kl 14.

SAMMANLAGT TID MED TRE VUXNA PÅ AVD: 0 minuter - 30 minuter + 30 minuter lunch.

8.

Barngrupp med 5 åringar. Av rädsla för detta barn kissar ett annat barn på sig när han går förbi. Pedagoger som måste hålla fast detta barn flertalet ggr varje dag för att skydda barn och personal från vredesutbrott med slag, bitningar och saker som kastas i frustration. Resurs sökt sedan barnet var 2 år, avslag varje gång.

Barngrupp på 30 barn, 2 pedagoger saknas. Samma historia, andra barn. Vem tröstar flickan som fått hög feber i väntan på mamma som har 1 timmes restid till förskolan? Jo, jag. Vem tar hand om våra 2 utåtagerande barn så länge? Jo, min kollega med gråten i halsen för att vi inte räcker till.

Politiska beslut som gör att jag och mina fina kollegor är slutkörda redan måndag eftermiddag, barnens frustration och stress i stora barngrupper där vi inte hinner med dem. Slutligen, vi är en yrkeskår som brinner för barnens bästa men jag är en av dem som varit sjukskriven av och till och jag orkar inte mer. Så ledsen över de fina barn som vi ser till att tvingas bli sjukskrivna för utmattningssyndrom innan de fyllt 10.

Vakna nu föräldrar, politikerna skiter i oss, de kanske lyssnar på er. Vi är belagda med munkavle.

9.

Veckan innan terminen började kom jag och en kollega på att vi inte fått något schema för vårterminen. Jag hörde av mig till en av cheferna som menade att det var delegerat till oss att göra schema. Det var dock ingen av oss medarbetare som var införstådda med det, och även om vi hade varit det så hade vi inte fått några som helst förutsättningar för att göra ett schema - ingen schemamall, ingen avsatt tid, ingen vetskap om hur många procent alla skulle jobba (det var en eller flera som skulle gå ner i tid och vi var osäkra på hur mycket. Eftersom det var under juledigheten var heller inte alla kollegor på plats så vi kunde inte fråga) och dessutom skulle det komma tre nya medarbetare men vi visste inte exakt vilken dag de skulle börja.

Jag fick i uppdrag att göra ett schema, men det hann inte bli klart innan de nya medarbetarna

kom, så deras första två veckor fick vi improvisera ett schema till dem och det var knappt att de visste vilken tid de skulle komma sin första dag.

10.

Dagen idag är en grupp med 21 av 22 barn från 2 1/2 - blivande 5 åringar.

Något barn behöver stöd i konflikthantering i ett annat rum behövs det uppmuntran för att man gjort sig illa. Barn ropar som är på toaletten barn söker uppmärksamhet för att få höra en saga, barn vill ha hjälp med att tvätta penslar etc etc.

Hur vi än fördelar oss på tre pedagoger så är det endast maximalt 3 timmar totalt som vi är tre pedagoger så när några barn är sjuka/lediga andas jag ut och kan stanna kvar lite längre i att uppmärksamma deras framsteg.

Stressen har länge funnits efter vikariestopp i våras och att alltid höra uppifrån att ”för eran skull ta inte in vikarie i onödan så slipper vi dra in på annat”....

11.

Förra veckan var det många barn sjuka, några lediga. Vi hade mindre än halva barngruppen hela veckan, 8-10 barn (när det är full grupp är det 21). Barnen är mellan tre och fyra år, några ska fylla fem.

Veckan var helt underbar. De barn som i vanliga fall är rastlösa och har svårt att hålla sig till en aktivitet hittade lugn. Det var behaglig ljudnivå inne på avdelningen, barnen lekte och jag upplevde en så otroligt tydlig harmoni som så sällan annars infinner sig.

Jag var inte stressad. Jag var lugn och orkade vara pedagogisk hela tiden - det går inte alltid annars eftersom vi har tider att passa och det oftast är så många som behöver mig samtidigt.

Men när det är så få barn, då hinns det! Jag hinner vara pedagogisk, jag hinner ta mig tid och prata med alla barn. Jag hinner SE alla barn. Jag hinner se dem flera gånger, långa stunder.

Jag kan sitta länge med en och samma aktivitet med samma barn utan att bli avbruten eller känna stress över att jag kanske behövs mer någon annanstans. Vi kan ta fram och använda saker som vi annars bara kan ta fram när vi jobbar i mindre grupper.

Alla begränsningar blir så mycket färre och det skapas (och vi kan skapa) så många fler möjligheter för barnen.

”Tänk om det kunde få vara såhär alltid,” sa jag till mina kollegor när vi gick till lunchen tillsammans med barnen och vi alla riktigt kände det där lugnet. Vi var glada och jag tror vi alla kände oss tillfreds.

Äntligen, om så bara den veckan, fick vi känna att vi räckte till.

Sverige

Förskollärare — Sverige

Långa öppettider, svårt att få ihop schema se alla barn. Få tid till planering etc. Att ha en pedagogisk verksamhet. Stressade pedagoger. Dåligt med resurser och vikarier

Tanum

Förskollärare — Tanum

1.

Jag är en förskollärare med lång erfarenhet som börjar resignera...

Varit sjukskriven under en period. Återgått på halvtid. Är ensam förskollärare på halvtid på förskola med två avdelningar som ryms i sammanlagt fem rum. Ljudnivån hög, det trångt och dålig städning. Svårt att få in vikarier och flera kollegor har stresssymptom. Vårt arbetslag kommer göra vårt yttersta att försöka hinna bemöta alla barn och föräldrar väl, men någon planerad pedagogisk verksamhet känns orimligt att få till. Upplever inte att ledningen lyssnar till våra önskemål eller vädjan om mindre grupper.

2.

Flera barn på avdelningen är sjuka och det är denna dag därför få barn på plats. Och vilken gulddag! Jag hinner ge Kalle, två år, som sitter och målar all uppmärksamhet. Han får måla så länge han vill och han pratar och pratar och vi diskuterar vilka färger han använder, vilka andra saker som kan ha samma färger, hur färgen känns, hur många penslar han har, att det är roligt att måla och att mamma och pappa jobbar men kommer sedan. Mycket ögonkontakt, många leenden, mycket bekräftelse och mycket tid och lugn och ro. Inte en enda gång behöver jag säga "vänta" till honom och inte en enda gång behöver jag gå ifrån honom för att byta någons blöja, torka golvet efter en olycka, lösa konflikter hos andra barn, svara i telefonen osv, för mina arbetskamrater är på plats i ett annat rum med resten av de få barnen och tar hand om detta. Vilken kvalitet, såhär borde alla dagar vara för barnen!!

Tibro

Förskollärare — Tibro

1.

Har jobbat nästan 10 år i förskolan innan jag gav upp. Jobbar nu i särskolan och har fått helt andra förutsättningar att göra ett bra jobb. Det som fick mig att byta jobb, var frustrationen

över att inte kunna göra mitt jobb, att inte kunna ge alla barn de bästa förutsättningarna för trygghet, utveckling och lärande. Som exempel så hade vi många barn med särskilda behov, inget extra stöd gavs. De skulle bara finnas där. Med de förutsättningarna som förskolan har idag ser jag tyvärr bara ett totalhaveri framför oss och det gör ont i mig. Jag önskar inget hellre än att kunna återvända till förskolan men så länge det ser ut som det gör så kommer jag inte göra det.

Barnens barndom går ej i repris och tyvärr håller vårt samhälle på att totalt förstöra den för så många barn.

2.

Jag arbetade i en barngrupp där det blåste rejält. Vi var 4 utbildade pedagoger, 2 st 100% och 2 st 75%. Vi höll på att gå in i väggen allihop efter utstå slag, sparkar, gap, skrik, bitning, ryck i hår och möbler kastades m.m. Vi hade MÅNGA rädda barn som också utsattes för detta. Vi fick till oss att skriva tillbudsrapporter. Men i vårt fall hjälper det inte ändå att påpeka hur man har det i sin verksamhet. Vi krävde ett möte med vår chef och skyddsombud på vår arbetsplats när vi hade en barngrupp där det blåste som mest om man säger så. Vi lämnade fram 34 tillbudsrapporter, kort och filmer på skador vi personal och barn har fått och utsatts för. De bläddrade igenom tillbuds rapporterna sedan kastade chefen iväg de på bordet och sa att detta har ni inget att komma med. Så mycket hjälp fick vi. Detta är snart 3 år sedan. Jag och mina dåvarande kollegor lider fortfarande av hjärntrötthet, stress och orkeslöshet. En av kollegorna är nu pensionär. Det är den värsta barngruppen hon har haft i sitt 34 verksamma yrkesliv i förskolan.

Tierp

Förskollärare — Tierp

1.

För drygt 2 år sedan gick jag till vårdcentralen med flera fysiska symtom som högt blodtryck, huvudvärk, krånglig mage, konstant ledsen osv. Det som var värst var den förlamande tröttheten som eskalerade den hösten. Längtade hela tiden efter att få gå och sova. Det som till slut fick mig att ringa sjukhuset var när jag en dag var själv ute (utanför staketet) med en grupp barn och somnar till och hör ett barn fråga -Sover du? Jag blev riktigt rädd då för vad som skulle kunna hända.

Jag blev sjukskriven med diagnosen utmattningssyndrom och trodde att får jag vila några veckor och sova kan jag jobba igen efter nyår..... det tog 1 år och då började jag på 25% och nu efter mer än 2 år är jag uppe på 50%.

Jag kan inte stressa eller göra något fort, är ljudkänslig, har världens sämsta minne så jag bär alltid med mig en anteckningsbok där jag skriver upp allt och sen hoppas på att komma ihåg att läsa i den. Får sätta larm på telefonen för att komma ihåg många "självklara" saker som t.ex. att duscha på morgonen. När det blir för mycket känns det som om kroppen "stänger av" och då är det bara sova som gäller. Det jobbigaste i allt det här är att jag känner dåligt samvete mot mina barn som fått lida mycket pga det här och fortfarande gör!

2.

Jobbade under hösten på en avdelning med 12 barn, 2-3 år. Jag jobbade 100 %, en utbildad kollega 50% och sedan fattades ytterligare 50 % som vi hela tiden fick höra skulle sättas in inom en snar framtid. Tiden gick och ingen kollega tillsattes. Då fick vi höra att en annan kollega från en annan avdelning skulle komma in och fylla upp tiden som fattades. Men vi märkte snart att det var omöjligt då denna även behövdes på sin ordinarie avdelning. Så eftermiddagarna var jag ofta ensam med mina 7-8 barn. Problem uppstod t.ex. när man skulle byta blöja på något barn eller hjälpa nån på toa eftersom jag då måste lämna övriga barn ensamma då toaletten är belägen ute i hallen. Det uppstod en del konflikter i barngruppen och det hände ofta i dessa situationer att något barn slog eller t.o.m bet någon annan.

I mitten av höstterminen fick vi till slut en ny kollega på 50% som skulle jobba i "skift" mot min tidigare kollega. Vilket betydde att jag inte träffade den ena kollegan på en hel vecka innan de bytte av varandra. Så småningom blev min första kollega sjukskriven och eftersom den andra kollegan inte ville jobba mer än 50 % fick vi fylla upp med vikarier från vår vikariepool. En vecka jobbade jag med fyra olika personer. Det blev svårt att utföra vår planerade verksamhet. Likaså påverkades barngruppen negativt, eftersom några av barnen var i behov av extra stöd och hjälp och det blev svårare att ge dem detta, eftersom det ofta var ny personal varje vecka och jag räckte inte till för alla. 5 timmar planeringstid var det meningen att vi skulle ha varje vecka men eftersom personalsituationen såg ut som den gjorde föll mina kollegors tid bort, så jag fick göra allt själv på min planeringstid, vilket inte räckte så långt med tanke på allt som skulle göras. Utöver verksamheten i barngrupp skulle vi även bl.a. hinna med att hämta disk och ställa tillbaka den i 3 olika kök. Hämta varor som mjölk, bröd, frukt m.m och ställa i våra kök. Kände mig ofta stressad, frustrerad, trött och besökte läkare för en känsla av inte kunna andas ordentligt. Som om man hade en tjock klump i halsen. Läkaren ansåg att det var stress- och ångest relaterat.

3.

Min verklighet är att jag flera gånger gått in i väggen, mer eller mindre hårt under ett långt antal år. Jag har jobbat i många år och sett hur situationen förändrats för såväl barn som personal. Den fullkomligt galna verklighet vi nu lever i visar dagligen att den utbildning som man själv bekostat genom studielån tyvärr var väldigt bortkastad. Istället för att fokusera på barnens trygghet, pedagogiskt lärande och undervisning som varit huvuduppdraget (trodde man!!) Så tar allt administrativt arbete, alla kökssysslor+hygien, göra scheman, inköp, varor,

fixandet av material, laga saker och försöka hinna ordna bra läromiljöer, all tid. På den lilla planeringstid vi har hinner vi inte mycket, den går dessutom åt mest till möten. Så det blir en hel del barnpassning bara..

Sänk ambitionerna har vi fått höra i många år, men vad finns då kvar av yrkesstoltheten?

Barnen har också längre dagar nu, även de minsta, vilket gör tempot under dagarna otroligt högt, alltid! Bävar för att om 15 timmars gränsen höjs här med.

Stackars oss pedagoger.. och stackars barnen.. Törs inte tänka på framtiden. Vi behöver hjälp-NU!

4.

Det åläggs oss förskollärare mer att administrera och det gör att vi måste gå ifrån barngruppen och vår planeringstid räcker inte alltid till alla göromål!! Hög ljudvolym, stora barngrupper och frånvaro av ordinarie personal och många olika vikarier gör att man inte alltid är på topp...!! Det är viktigt att både barn och föräldrar känner sig trygga när de lämnas på förskolan! Otrygghet skapar bara otrivsel och det vill vi ju inte att det ska vara så..!! Vi är ju ålagda att följa lpö98 med allt vad det innebär..!! Hoppas att det är många som svarar på detta upprop och att politikerna får upp ögonen för hur situationen ser ut på många förskolor, och att vi kan få ett slut på flykten av Förskollärare till andra yrken.. Vi Behövs....!!!!

TIDAHOLM

Förskollärare — Tidaholm

1.

Kom hem från jobbet igår och som så många andra kvällar somnar jag med huvudvärk och stress i hela kroppen. Vaknade imorse med samma känsla som igår...

Känner bara en sån uppgivenhet att ingen verkar veta hur det egentligen ser ut runt omkring i våra förskolor! Den svenska förskolan med fantastisk personal som är utbildad flera år på högskolor och universitet, som är engagerade och tillgivna sitt yrke! Som ska försöka rädda det här sjunkande "skeppet" som politiker, samhället ja alla vi som nyttjar förskolan har skapat, när vi som bäst bara försöker överleva dagen...

Visst att jag som vuxen "kan stå ut" ett tag (undrar hur länge???) Men BARNEN, varför får de knappt sina behov tillgodosedda i dagens förskola? Hur länge orkar de "stå ut" i den här miljön? Vi trycker in för många barn i alldeles för små lokaler (ofta undermåliga) med hög ljudvolym, konflikter, stress, otrygghet som följd.

Personalbyten - vi har haft kanske 10-12 på ett år på 3 avdelningar (på 12 personer är 3 utbildade resten utbildad personal), nya vikarier (om det nu kommer någon överhuvudtaget)

som inte kan barnens namn, pedagoger som ska lösa än det ena än det andra, pedagoger som slår knut på sig själva för som det heter "kunna se och möta allas behov på individnivå", fortbildningsdagar, möten, apt förlagt sent på kvällen när man redan jobbat 10 timmar med 30 min rast (vilken annan yrkesgrupp gör det?)

Förskolechefen som lägger för mycket ansvar på oss pedagoger men samtidigt måste kontrollera allt enligt hen själv. Otydliga direktiv och liten eller ingen hjälp alls - vi i personalgruppen behöver stöttning av tvärprofessionella team med barn i behov av särskilt stöd men enligt vår chef ska vi inte lyssna på dessa då vi nog klarar oss utan deras hjälp?!!!

När ska förskolan bli en stabil grund för våra barn när de ska ta sina första steg utanför hemmets trygga vrå? Jag bara undrar...

2.

Har en förskollärarexamen sedan januari 2013 - ca 5 år sedan ganska precis. Kom ut nyexad, öppensinnad, positiv, hungrig på arbete med ett brinnande intresse för reflektion och förbättring i förskolan. Nu 5 år senare är jag sååå trött och slutkörd. Under denna 5 års period har jag varit sjukskriven för stress och utmattning inte bara en, utan två gånger. Fortsätter det så här så kommer det garanterat bli en tredje. Tyvärr. Den här stressen och otillräckligheten är hemsk!

Hela hösten 2017 gick jag som vikarie och resursperson för att komma tillbaka in i förskolan, få känna glädjen med arbetet igen och framförallt vara MED barnen på ett annat sätt än vad man är när man har en fast tjänst (med en massa möten, planeringstid, dokumentation, apt:er, utbildningar, planeringsgrupper, brandskyddsutbildningar osv osv). Vilken härlig höst det var!!! Inga "måste" bara vara med barnen och landa i deras utforskande och frågor! Inga "måsten" som kommer upp i huvudet varje kväll när man ska sova eller att man vaknade stressad för att inte veta om man hinner allt under sin arbetsdag...

Nu i januari började jag en 70 % tjänst med en härlig personalgrupp om 4 pers (mig inräknad. Dock är alla de andra 3 helt utbildade !!!). En av personalen är resurs för ett barn. Men varje vecka är minst 1 av de andra borta; det är vab, sjukskrivningar, personal som får flytta på sig till andra avdelningar, personal som är ledig etc. vilket gör det helt omöjligt att få till ett fungerande arbetslag. Varje kväll lägger jag mig med en klump i magen - vem är sjuk imorgon? Hur många barn måste jag själv ta hand om? (Märk mitt ordval - "ta hand om"), orkar jag hålla mitt leende framför föräldrarna när de frågar om allt varit bra? Vågar jag säga att vi inte fått någon rast för vi varit en till två man kort?

Vikarier? Ja vad är det... här i huset får vi hjälpas åt om någon är borta vilket också är helt ohållbart med fulla barngrupper. När ska detta få ett slut? När ska vårt arbete ses som ett

viktigt arbete som man inte kan tumma på? När ska föräldrar vakna och se hur vi sliter varje dag för att hålla oss över ytan? När ska de sluta ställa orimliga krav? När ska chefer och rektorer lyssna på våra behov? När ska politiker höja en röst i vår riktning? När ska alla barn känna sig sedda och tillräckligt lyssnade på? Har sett många, många barn med särskilda behov som skulle behöva få så mycket mer än vad vi kan ge idag. Barn som behöver mindre grupper att vistas i, barn som behöver lugnet för att fungera, barn som behöver tid att reflektera och välja, barn som behöver tryggheten i en vuxen på barnens premisser inte när vi vuxna hinner för fem andra behöver samma vuxen samtidigt. Barn som behöver hjälp med språk, bildstöd m.m för att få en överskådlig vardag, barn som behöver stabila och trygga vuxna som är barnets ordinarie personal - inte 15 olika vuxna som springer runt som vikarier eller personal från andra avdelningar.

Om jag ska göra någon slags sammanfattning behövs förändring;

- mindre barngrupper och fler utbildade pedagoger och lärare
- stramare regler ut mot föräldrar ex. Föräldralediga lämnar barn max 15 tim/vecka, barnen måste vara lediga 4 veckor på sommaren när föräldrar har semester. Barn lämnas inte när föräldrarna inte arbetar osv osv.
- mer tid till planering och reflektion på arbetstid, ej kvällstid, med vikarier insatt.
- stöttning av specialpedagoger och tvärprofessionella team i det dagliga arbetet.

Möte och reflektion minst en gång per vecka med dessa.

- 6 timmars arbetsdag max.
- högre lön (vi arbetar nästan dygnet runt i tanken och engagemanget vi har mot barn och föräldrar kan nog inte jämföras mot någon annan yrkesgrupp).
- ingen karensdag
- betalda arbetskläder både ytterkläder och kläder inomhus

Vill så gärna se denna förändring för oss alla som sliter varje dag - vi som går hem med tjutande öron och sprängande huvudvärk, som älskar vårt arbete innerst inne, som är duktiga på det vi gör men som kvävs av en organisation som kräver att vi är så mycket mer än vad vi är utbildade för! (Ex. lokalvårdare, diskare, psykologer, arbetsledare, specialpedagoger, vikarieförmedlare, "samhällspoliser", läkare/sjuksköterskor, schemaläggare, vaktmästare m.fl.).

Heja oss!

Timrå

Förskollärare — Timrå

Förskolan idag är inte vad den borde vara. Vi, pedagoger inom förskolan går på knäna för att hinna med alla barn och arbetsuppgifter utöver barngruppen. Vi ska vara diskare, städare, sjukvårdare, administratörer, vi ska fixa miljön och ändra om i den ofta, vi ska dokumentera allt, skriva pedagogiska beskrivningar, vi ska ha kontakt med specialpedagoger och jobba enskilt med de barn som behöver det. Ja, listan kan göras lång. Och allt detta medan vi ska vara i barngruppen, se alla barn och garantera deras trygghet. För mig känns det omöjligt!! Många barn hamnar i skymundan då vissa barn kräver mer. Sen har vi alla mål i Läroplanen som ska uppfyllas och hur ska vi hinna med det!?! Samtidigt har kommunen nu gett klartecken för rätt till 30timmar/vecka istället för 15timmar/vecka för föräldrar med småbarn hemma, arbetslösa osv. Detta medför en ännu större arbetsbelastning med fler barn över hela dagarna. Vem får lida för detta? Jo, barnen! Det som vi ska jobba för, men som vi inte längre hinner med.

Det måste bli en förändring annars är vi många som kommer lämna yrket!

Torsås

Förskollärare — Torsås

Problemet i vår kommun ligger främst i att vi har undermåliga lokaler på många håll och alldeles för få dessutom, vilket leder till att det vore skrattretande att tänka sig att hålla sig till de gränser på barngrupper som Skolverket satt upp. Verkar inte som att någon kommun tar dessa på allvar. Vi är uppe i ca 20 barn per grupp men det varierar nog beroende på var du jobbar.

Väldigt dåligt med vikarier så det är inte alltid vi får. Pedagogerna är pressade men försöker att inte sätta kollegorna i klistret utan släpar sig till jobbet med huvudvärk och annat (som bland annat orsakas av att lokalen inte är avpassad för så många). En situation som känns som att den bara blir värre. Dags att sätta in handbromsen nu!!!! Medan vi ännu orkar!

Tranås

Förskollärare — Tranås

1.

Stora barngrupper i små lokaler och hög ljudvolym. Har börjat utveckla tinnitus. När kollegan har en halvtimmestrast är man ensam med cirka 15 barn. Paus tas om verksamheten tillåter, vilket innebär att man på många förskolor i kommunen bara får sin halvtimmestrast, eftersom verksamheten inte tillåter att man tar en paus. Skolverkets rekommendationer om barngruppsstorlek följs inte. Svårt att få tag i vikarie vid sjukdom. För lite planeringstid. Låg lön i förhållande till ansvar och antal år som man som förskollärare läst på universitetet. Dålig arbetsmiljö med höga krav och små förutsättningar att göra ett bra jobb. Jag upplever också att det är en tystnadskultur i förskolan där man jobbar på och biter ihop och inte säger ifrån om arbetsmiljön till ansvariga chefer och politiker. Jag upplever också att politiker och ansvariga chefer inte lyssnar på dem som jobbar i verksamheten. Måste också tillägga att de som jobbar heltid i förskolan är väldigt få, på grund av att man inte orkar jobba heltid, eftersom arbetsmiljön inte är okej.

2.

Jag blev klar januari 2010. Stolt och glad att vara förskollärare och sugen att börja arbeta, men det gick 1,5 år sen hade jag två utbrända kollegor. Det ersattes med två timvikarier. I samma veva blev min chef allvarligt sjuk och var borta i ett år utan att någon helt ersatte henne, vi fick ”hjälpas åt” med chefsbiten...Jag höll ihop ett tag sen brände även jag ut mig. Det tog 3 ÅR!! Att komma tillbaka efter det.

Nu är jag igång igen, men jag kommer aldrig bli den jag var innan. Förskoleyrket har gett mig en skörhet i själen som jag är besviken på att behöva kämpa med.

Trelleborg

Förskollärare — Trelleborg

1.

Jag tog examen januari 2017. Började arbeta i en grupp med 1-5. När jag började var barnen 25 st, och 4 heltidspedagoger. Kanonbra! Efter sommaren gick barnantalet ned till 20, vi är nu 2.75 pedagoger. Vi har barn som behöver extra stöd, många som är tre år eller under och detta enda rådet vi får är ”prata med spec. Pedagog.”. När det är lov så märks det en sådan stor skillnad både på barnen och oss. När vi är 12-15 barn på 2.75 vuxna blir dagarna inte lika utmattande. Jag älskar yrket och allt vad det innebär, men jag oroar mig för att gå in i väggen.

Jag har sagt upp mig för att byta till en annan förskola med nya avdelningar inom kommunen, frågan är bara om det blir bättre?

En frågeställning jag ofta tar upp är: När vi deltar i projekt/forskning/speciella lekgrupper säger instruktionerna alltid att vi ska 5-6 barn i gruppen, det måste ju betyda något? Att 4-6 barn per vuxen är det optimala för att kunna stötta och undervisa på maximalt sätt, eller? Ändå går vi cirka 7 barn eller mer per vuxen om dagarna och så undrar omgivningen varför jag alltid är trött.

2.

Jag har bara jobbat som förskollärare i 3 år och under den tiden har jag varit sjukskriven stora delar pga utmattning och depression. Man känner varje dag att man inte räcker till att finnas där för alla barnen pga stora barngrupper och lite personal. Nu är det vikariestopp också vilket betyder att man måste gå på knäna och fixa det omöjliga. Jag älskar egentligen mitt yrke men jag älskar inte förutsättningarna som ges. När man läste på högskolan målades yrket fram på ett sånt fantastiskt sätt att man tänkte, wow vilket jobb. Jag har möjlighet att göra skillnad för barnen i min barngrupper göra deras dag så bra det bara går. Sanningen är att det inte alls är så många barn, liten yta, mycket ljud och barnen kan inte fly undan men det kan jag som pedagog göra jag har min rast för att orka dagen men vad får barnen? Synd att allt bara ska handla om pengar istället för barn och personals hälsa... uppgiven känner jag mig.

3.

Tisdag morgon, jag kommer till jobb med ett leende på läpparna som vanligt. Säger glatt god morgon till kollegor och barn och försöker hålla stämningen på topp. Man lär sig liksom, att gå in i den där glada, positiva yrkesrollen så fort man sätter foten innanför dörren på jobb. Egentligen är man bara trött och frustrerad över hela situationen som råder på förskolan för tillfället; med vikariestopp, inköpsstopp, fler inskolningar i redan stora barngrupper, sjukskrivna kollegor och känslan av att inte räcka till. Men man vill ju bidra med positivitet, allt känns lite lättare när man åtminstone kan skratta och tramsa med varandra - stora som små.

Dags för frukost, 11 barn i ett till två-års ålder sitter vid bordet. Ett barn börjar skrika och slänga sig, hon har varit väldigt arg under en längre period nu. Vi vet inte varför. Hon får sitta i en pedagogs knä under frukosten. Den andre pedagogen brer mackor och håller upp fil i glas. Ett barn kastar glaset direkt i golvet. Ett annat sitter med båda händerna i sitt. Ett tredje barn är på väg upp på bordet och tvillingarna sitter och kladdar med sina mackor i ansiktet. 40 minuter senare är frukosten avklarad. Barnen tvättade och bord och golv städade. Nu blir två barn till lämnade, barnet som var arg under frukosten är fortfarande väldigt upprört. Hon slänger en stol i golvet och lägger sig på magen och sparkar i golvet.

Den tredje pedagogen kommer nu till avdelningen. Tar det arga barnet och ger henne närhet. Nu kommer ytterligare två barn. En inskolning och en som inte riktigt blivit tryggt på avdelningen än, trots inskolning för 3 månader sedan. Det sistnämnda barnet börjar gråta och

vråla så fort mamman går. En pedagog tar henne i famnen, men hon fortsätter vråla non-stop hela förmiddagen så arg hon är. Den sista pedagogen, som fått agera löpare mellan inskolning, telefon och hjälpa övriga barn blir till sist fast på toaletten med blöjbyten. Under tiden biter ett barn ett annat. En pojke som klättrat upp för en stol ramlar ner och slår sig. De båda arga barnen som sitter med varsin pedagog vrålar än mer så fort pedagogerna sätter ner dem på golvet för att hjälpa de andra barnen. Vi bestämmer oss snabbt för att klä på barnen och gå ut och leka på gården. Det är dock kallt och blött, inte alla barn har rätt kläder. Vi undrar vad den nya föräldern tänker. Vi kommer ut och situationen lugnar sig lite. Vi springer i backen för att få upp lite värme. När vi varit ute 20 minuter är det dags att gå in och äta lunch. Vi tre pedagoger pustar ut när vi klätt av alla barnen och de kommit till bords. Nu är det bara halva dagen kvar!

Detta är bara en kort, kort sammanfattning av hur en vanlig förmiddag ser ut hos oss. Känslan att inte räcka till, värken i huvudet av allt skrik och tröttheten av all stress tillhör vanligheten när man väl kommer hem efter jobb på kvällen. Var det detta jag drömde om att få arbeta med i 40 år? Hur tusan tänkte jag där?!

4.

Vaknar på morgonen och kollar status på jobbet 5 av 12 pedagoger är frånvarande idag det kommer bli en tuff dag, då situationen bara ska lösas i huset, inga vikarier är tillåtna. Det blir ytterligare en dag då man bara försöker överleva.. stackars barnen som vi inte kommer hinna med... stressen som byggs upp i mig inombords.

Trollhättan

Förskollärare — Trollhättan

1.

Hej!

Jag är en förskollärare som jobbat för Trollhättans stad i 35 år. Min lön ligger dock femtusen under de alldeles "nybakade" förskollärarna.

Jag tycker det har blivit en klar kvalitetsförsämring undan för undan. Ju mer man pratar om höjd status, bättre kvalitet, mindre barngrupper desto sämre har det blivit. Det läggs så mycket energi på att kontrollera och kvalitetssäkra att själva huvuduppdraget får mindre utrymme. Cheferna har så viktiga möten som vi ska anpassa oss till istället för tvärtom. Vänd på organisationen, låt oss som jobbar närmast barnen få göra det vi är utbildade för. Chefer, politiker ska lyssna på oss och vara de som serverar och "tjänar" oss!

Dessutom har dokumentationshetsen gjort att vi får mindre tid att faktiskt lära oss saker tillsammans.

Jag har signalerat om en ohållbar situation på vår avdelning (ett-femårsavdelning) sedan en tid tillbaka. Vi hinner knappt gå på toaletten, vi har sällan någon kafferast Tid för att planera, reflektera är nästan obefintlig. Planeringstiden går åt till att ha möten som rör våra barn med särskilda behov. Vi tycker att andelen barn med särskilda behov ökar. Vad gör Trollhättans stad då? Jo, halverar biståndet för extra resurs.

På vår avdelning har vi ett stort antal ettåringar, vi har barn med handikapp, autism och även språkförsvningar. Vi har beviljats resurs åtta timmar/ dag men får bara fyra av ekonomiska skäl. De små ettåringarna blir så gnälliga, aggressiva, otrygga när vi inte hinner ge dem allt vad de behöver av tid närhet, lugn och ro. Vad ska det leda till? Vår chef stöttar oss inte, det hinner hon ej. Hon säger bara att vi ska ändra vårt arbetssätt.

Man borde se till hur barngruppen ser ut och anpassa antalet.

Mycket snack från regering/skolverket, men det handlar inte om barnens behov utan om pengar!

2.

Arbetar just nu i en grupp på 22 barn mellan 3-5 år. Flera barn behöver en personal vid sin sida hela tiden för att visa vägen, för att andra barn inte ska råka illa ut, för att arbetsklimatet för både barn och oss vuxna överhuvudtaget ska vara ok. Men vi räcker absolut inte till. ALLTID när man beräknar barnantal gentemot personal så säger man att det är t ex 3 personal på dessa 22 barn. Men i verkligheten är vi ju bara 3 personal i 1,5 timma på en dag. Annars kan vi ju inte täcka tiderna över en dag. Ofta är någon i personalen sjuk och då finns det sällan vikarier att få tag på. Får vi någon är de tyvärr av väldigt låg kvalitet och olika personer varje gång. Kvalitet?? Vi jobbar över och pusslar med tider för barnens bästa. Men hur länge orkar vi?

För att ta ett exempel så sa specialpedagogen en dag att ett av barnen skulle behöva sitta själv vid ett bord och äta. Men när man ofta har 17 barn på två personal till frukost så kan det vara svårt? Det är så många barn vi inte kan hjälpa. Den känslan får vi leva med flera gånger om dagen tyvärr. Det kommer kosta mycket pengar i framtiden för dessa stackars barn istället.

Vi har även alldeles alldeles för många kringuppgifter som gör att tiden från våra barn tas. På vår förskola jobbar vi t ex i köket och ska lägga upp lunchen i serveringsskålar, mitt i kaoset när det är som flest barn. På riktigt, så känns det som att jag jobbar på ett stökigt kaosartat barnkalas med alldeles för många barn varje dag, i lokaler som sällan är anpassad för den verksamheten. Högt ljudvolym och svårt att räcka till åt alla håll och kanter! Ständig stress både inuti och utanpå!

Hur kan man i vissa kommuner säga att föräldraledigas barn ska gå heltid i förskolan utan att sätta till mer resurser för det? Ett barn som går de första åren i skolan går ju oftast ca 5 timmar om dagen? Varför skulle det vara bra för en 3-4 åring att gå fler timmar än det varje

dag? De borde gå färre och så ökas det på med åren.

Tystnadskulturen måste bort! Vi måste berätta om verkligheten! Sveriges barn kan ha det sååå mycket bättre på förskolan! En kris är nära, vem vill jobba i förskolan om 5 år???

3.

Jag har alltid sagt att jag älskar mitt jobb. Jag älskar att vara förskollärare. Jag älskar att arbeta med barn. Jag älskar min arbetsplats, mina kollegor och den fantastiska sammanhållning som vi har. Trots detta sitter jag just nu och gråter, mår dåligt och vill inte börja arbeta igen imorgon när min julleddighet tar slut.

I flera månader har jag känt mig överväldigad och överkörd efter varje arbetspass, som om jag körts genom en känslomässig mangel varje dag och för varje gång kommit ut på andra sidan lite mer söndertrasad. Det är inte längre roligt att gå till jobbet. Det är inte längre roligt att vara med barnen. Det är inte längre roligt att planera en verksamhet som det ändå bara blir skit av.

Det har gått så långt att jag inte längre vill planera eftersom det känns så himla meningslöst. Det spelar ingen roll hur bra man tänkt sig något, eller hur taggad man är, eller hur mycket man vill - förutsättningarna och allting runtomkring sätter konstant käppar i hjulet. Jag vill inte bry mig längre för jag mår bara sämre och sämre över hur fel allting blir.

Konstanta personalbyten sedan sen vår 2017 har lett till ett arbetslag som inte kunnat arbeta ihop sig och det i sin tur har lett till en barngrupp som är orolig, stökig och som betar sig rent ut sagt för jävligt, både mot varandra och mot oss vuxna. Vår verksamhet handlar inte längre om ett lärande, det handlar om att släcka bränder, se till att ingen kommer till skada under en dag och hoppas på det bästa - och inte ens då känns det som att man lyckats.

Samtidigt så är det fler och fler saker som läggs på uppifrån och utifrån, onödig stress och press som inte har det minsta med mitt uppdrag att göra och som gör mig förbannad, stressad, oroad och sjuk. Det är inte okej. Jag är inte okej. Ingenting är längre okej! Jag vet inte ens längre om den brännande känslan i magen är sorg, frustration eller ilska. Vill inte. Orkar inte. Bryr mig inte. Det är lättast så, att bara vara där utan att bry mig - och det är inte inte så som jag vill vara som lärare!

Jag har snart mitt årliga medarbetarsamtal med chefen. Jag vill berätta allt det här för hen och samtidigt så vill jag det inte. Jag vill inte att någon ska få för sig att jag är inkompetent och inte kan sköta mitt jobb, att det är för mycket för mig att hantera. Tyvärr känns det alltför ofta som att vi medarbetare klandras när vi inte klarar pressen. Jag är en jättebra lärare och gör ett fantastiskt jobb. Vad jag däremot inte klarar av är orimliga krav, fel förutsättningar och den totala bristen på förståelse och stöttning, och det är allt jag får just nu.

4.

Som jag hade längtat... 17 dagars efterlängtat ledighet skulle bli så skönt efter en höst där jag och mina kollegor knappt lyckades hålla näsan över vattenytan. Har aldrig varit så slutkörd innan en ledighet.

Hösten bestod av ständiga inskolningar och tjänster som aldrig blev tillsatta. Vi vände ut och in på oss och försökte täcka upp så gott det gick. Vikarier gick det knappt att få tag i och när det väl kom någon så var de inte direkt intresserade av att jobba med barn. Eftersom det fanns tjänster som inte var tillsatta fick vi rulla extra med öppningar och stängningar på de få ordinarie som fanns i huset. Det känns efter en termin vill jag lova!

Vissa dagar kändes det som att man inte hann se barnen alls eftersom man fick rodda runt med att ändra arbetstider och boka vikarier. All, den lilla planeringstiden som vi hade, fick läggas i barngrupp och viktiga möten som ibland nästan sågs som ett andrum fick ställas in.

Känslan av att inte räcka till hur man än gjorde vare sig för barn, kollegor eller föräldrar tär något så vansinnigt.

Mina 17 dagars ledighet blev inte så fantastiska som jag hoppats. Hade svårt att släppa jobbet och gå ner i varv, dessutom var jag vaken 15 av dessa nätter.....

Jag älskar verkligen mitt jobb men vet inte hur länge till man fixar att hålla ihop...

5.

Har jobbat som förskollärare i 15 år i år och känner att situationen börjar bli ohållbar! Har haft en period av sjukskrivning med lätt utmattning och depression för fyra år sedan. Sedan dess har jag mer och mer börjat fundera på att byta yrke. Har nu haft en paus på ca 1 år då jag fått barn och varit föräldraledig. Vill inte tillbaka till slitet. Vill till barnen! Har hoppat in och jobbat lite timmar. Helt fantastiskt när man kan fokusera på barnen och slippa alla kringuppgifter. Det är klart, man får ju ändå städa, torka bord och allt det där... ser hur mina kollegor är helt slut. I en grupp på 19 barn med minst 6 stycken med särskilda behov. Men vem har inte särskilda behov, det har vi väl alla. Sen har man de där "snälla och lugna" barnen. De som nästan blir bortglömda i allt annat för att de inte utmärker sig. Är uppriktigt orolig för hur det ska bli i framtiden.

6.

På väg hem igår står jag och tar på mig skor och jacka i den gemensamma hallen, samtidigt som ett barn blir hämtat av sin förälder. Barnet går 15 timmar i veckan eftersom hen har ett yngre syskon som inte börjat förskolan ännu. Jag småpratar lite med barnet och föräldern och jag säger; "Nu får du vara ledig några dagar. Det ska väl bli skönt?" Föräldern skakar på huvudet och säger; "Nä, fy vad tråkigt att vara hemma" och det går en stöt genom mig.

Barnet sneglar osäkert på mig och jag skakar på huvudet, ler modigt och svarar; "Du har ju lillasyskonet att leka med därhemma."

Vad jag egentligen vill säga är att jo, visst ska det bli skönt för barnet att vara hemma i fyra dagar i rad. Att slippa den stora barngruppen med 25 andra barn, varav flera i behov av särskilt stöd; barn med eller under utredning för NPF diagnoser, och mer än halva barngruppen från ett socioekonomiskt utsatt område, med annat modersmål och knapphändig förståelse av svenska.

Jag vill säga att vad skönt det ska bli att slippa den ofta bedövande ljudnivån, det många gånger stressiga tempot, pedagogerna som inte alltid hinner se och lyssna in och agera. Att inte behöva bli knuffad av springande barn som inte kommer till ro och som de vuxna inte alltid har tid att sysselsätta eftersom det hela tiden uppstår situationer som måste prioriteras. Vad skönt att bara få vara ledig och hemma, att vila både kropp och själ och hjärna efter tre hektiska dagar, med vistelsetid när det är som mest barn eftersom det också är då det finns flest pedagoger på plats.

Fast jag säger inget av det och inget av de hundra andra saker jag kan komma på varför det är bättre för barnet att vara hemma i några dagar med en förälder som kan ge dem i alla fall hälften av sin uppmärksamhet större delen av dagen, istället för med pedagoger som kanske kan ge en tiondel av sin uppmärksamhet i fem minuter här och där under dagen. Istället för att säga det så ler jag igen mot barnet, vinkar och säger; "Ha det nu riktigt, riktigt bra när du är ledig. Vi ses nästa vecka." Jag går hem och hoppas att nästa vecka kommer vi ha några riktigt, riktigt bra dagar på förskolan också.

7.

Jag har arbetat som förskollärare i 29 år och jag brinner för mitt arbete och har ett stort engagemang. Under de här åren har jag sett så mycket förändringar, mycket till det bättre men också mycket som jag inte anser vara till barnens bästa.

Barnens vistelsetid, antalet barn, tempot, intensiteten, kraven och vårt uppdrag är så förändrat.

Tiden och vi räcker inte till!! Utöver att vara i barngrupp tillkommer en mängd kringuppgifter, dokumentation på grupp och individnivå, planering, administration, schemaläggning, schemaändring, vikarieanskaffning, städning, föräldrasamtal, utvecklingssamtal, möten med specialpedagoger, habilitering, socialtjänst samt vår individuella och gemensamma reflektionstid. Vi och tiden räcker inte till!!! Vårt uppdrag krockar med vår verklighet och det här håller inte. Gör vi inte det vi blir beordrade kallas det arbetsvägran. Hur förhåller vi oss till det här? Vi gör så gott vi kan med risk att gå in i väggen. Vi mår inte bra!

Idag arbetar jag på en stor förskola med förhållandevis bra förutsättningar. Men ändå känner jag konstant att vi inte räcker till. I vår barngrupp har vi flera barn som behöver mycket stöd, både barn med diagnoser och barn som vi ser behöver mycket stöttning. Och i vårt arbetslag har vi kompetensen, men inte förutsättningarna! För att de här barnen (och alla de andra) ska ges de bästa förutsättningarna behövs det att vi minskar antalet barn i gruppen och har utbildade pedagoger. Vi är tre heltider på varje avdelning, vi har öppet från sju till sex på vår avdelning och mellan 9 och 14 är vi alla tre på plats. Under den tiden ska vi också ha våra lagstadgade raster och i bästa fall ska dagpersonalen hinna få en fikarast. Så i realiteten är det 3,25 timmar per dag där vi är tre pedagoger på 21 barn. De dagar det ligger möten inplanerade (minst en gång i veckan) blir det ännu kortare tid.

Har vi tur får vi lite extra timmar till barn med dokumenterade diagnoser, chansen att det kommer någon utbildad barnskötare eller förskollärare till de här extra timmarna är ganska liten.

Jag är oerhört tacksam att vi i vår kommun bara erbjuder 15 timmar i veckan till föräldralediga vilket gör att vi har mer tid över till de barn som tillbringar långa dagar hos oss.

Vi har inte möjlighet att ge alla barn det de behöver när vi har barngrupper på 21-22 barn. Vi märker sån otrolig skillnad de dagar vi har flera barn sjuka eller lediga. Det blir ett annat tempo och en annan intensitet. Vi får möjlighet att vara de pedagoger vi kan och vill vara.

Många av våra barn har riktigt långa dagar och inte sällan fem dagar i veckan. Vi ställer oerhörda krav på dem att de ska fungera i den här intensiva miljön så stor del av sin vakna tid. Det är konkurrens om pedagogerna uppmärksamhet och många barn får definitivt inte det de behöver i form av trygghet, uppmärksamhet, närhet och uppmuntran.

För att vi ska kunna utföra vårt uppdrag och ha god kvalitet på vår verksamhet krävs det också att det finns utbildade pedagoger. I dagsläget när vi söker personal till tjänster finns det inte förskollärare att få. Kvaliteten blir då självklart inte lika hög och kraven på oss utbildade förskollärare blir orimlig.

Vi måste få upp ögonen på våra politiker och även ge en sann bild till föräldrar att det är en ohållbar situation för våra barn och oss i förskolans värld. Någoting måste göras för att förbättra situationen och det nu!!!

Trosa

Förskollärare — Trosa

1.

I förskolan idag är det alldeles för stora barngrupper. Om barngrupperna ska vara så stora (t.ex. 22 barn på 1 avdelning) så behövs fler pedagoger på avdelningarna. Det räcker inte med 3 heltids pedagoger. Vi bränner ut oss för det alltid är en stressnivå högre än normalt, vi hinner inte planera verksamheten för personal är sjuk, vi måste hjälpa andra avdelningar som gör att vi får gå kort om personal. Lokalerna är för små för att så många barn ska vistas i dem! Det blir smutsigt inne på avdelningen för barn, pedagoger går på varandra inne på avdelningen vilket gör att städ skulle behöva städa fler gånger per dag för att hålla undan smuts.

Föräldrar tror att vi i förskolan har hur mycket tid som helst till att t.ex. spela spel, göra experiment, sitta ned med barnen och läsa. Men den tiden finns sällan fullt ut eftersom man hela tiden blir dragen åt olika håll för att räcka till överallt till alla barn. Om det var mindre barngrupper (ca 12-14 barn på 3 heltids pedagoger) så hade det gått att ha mer kvalitativa möten med barnen.

Vad är det som gör att inga vill arbeta i förskolan? Det är väldigt få som söker förskollärartjänster och barnskötartjänster idag i kommunen.

Något måste hända! Mer lön åt förskollärare och barnskötare i förskolan! Och mindre barngrupper!

Att barn får gå 60 timmars vecka är helt absurt! Vi pedagoger har en lag som säger att vi inte får arbeta mer än 40 timmarsvecka men barn får ha hur långa dagar som helst.

Hur tänker skolverket att de ska göra en ny läroplan 2018 när det inte kommer gå att fullfölja målen som kommer stå där i, eftersom det inte finns resurser och möjligheter till att lyckas som personal i dagens förskola. Det behövs mer planeringstid för förskollärare, det räcker inte med 2,5 eller 3 timmars planeringstid i veckan för att hinna planera verksamheten! Minst 6-9 timmar i veckan!

Höj statusen på förskolan och för oss som arbetar i förskolan!!

2.

Jag har varit med ett tag, men varit tyst. För jag tycker att vi på min förskola ändå förhållandevis har det bra. Där vi känner att vi hinner med vårt arbete, får ut våra raster och planeringar samt kan gå hem när vi slutar. Idag då blev vår vikarie sjuk och vi kunde då få en som redan fanns på huset, men vi tackade nej och sa att vi klarar oss själva med 12 barn på

personal. För denna vikarie kan i princip bara stå och kolla på när två barn bråkar utan att rycka in - blir liksom dubbeljobb för oss med denne i barngruppen. Dock krisade det på eftermiddagen då vi båda skulle gå hem tidigt. En halvtimme innan jag slutar hör jag av mig till chefen för att se hur vi ska göra - vi har elva barn kvar till kl 16. Hon vill att vi båda ska jobba över en timme var. Jag sa dock nej till en timme, då jag ska utomlands alldeles strax och behöver fixa det sista och min kollega behöver hämta sina barn på deras förskola. Slutar med att vi båda får jobba över med kort varsel. Kändes inte helt okej, men kunde samtidigt inte bara lämna barnen i sticket. Nästa gång önskar jag att det är min chef som hör av sig och frågar om det funkar - inte att jag ska behöva göra det!

Tyresö

Förskollärare — Tyresö

1.

Jag anser att förskolan ska få mindre grupper, mer personal, mindre admintid. Min son blev slagen på förskolan för att det inte fanns tillräckligt med personal, han blev otrygg, utåtagerande och bakåtsträvande, när han var som minst glömdes blöjbyten bort och jag fick vabba för varfyllda blåsor i rumpan. Skärpning alla politiker!

Se nu till att skaffa rätt resurser för vår framtid, va inte så förbannat snåla.

2.

När jag arbetat inom förskolans värld i 3 år bestämde jag mig för att utbilda mig till förskollärare. Tog min examen juni 2017 och har nu arbetat mindre än 1 år som förskollärare. Jag har alltid älskat mitt arbete med barnen men senaste tiden har pressen på mig ökat. Som förskollärare ska jag finnas där för barnen, jag ska arbetsleda arbetslaget, jag ska närvara på möten och mitt i allt ska jag finnas där för föräldrarna. Visst funkar det ok när alla kollegor är på plats, men hur ofta är det? Att få möjlighet att sitta på golvet med barnen är väldigt få stunder, samtalen med barnen där jag får möjlighet att visa att just de är viktiga minskar.

Varför läste jag till detta yrke?

För barnens skull tänker jag men vart är min tid tillsammans med barnen?

Täby

Förskollärare — Täby

1.

Har nu jobbat inom förskolan i 3 år och känner inte att det som jag pluggat på universitetet är det som används i förskolan.

Jag har fått ta stort ansvar för både grupper och avdelningar för schemaläggning och lösa problem bortom vardagen i förskolan.

Kontakten med föräldrarna är även annorlunda då jag trott att man har ett samarbete kring barnens bästa. Jag ogillar att ta kontakt med föräldrar till sjuka barn för att det känns som man behöver förbereda sig innan samtalet med minst fem argument för att barnet inte ska vara i förskolan. Det räcker oftast inte med hen är hängig och kan inte delta i verksamheten på förskolan.

Det som jag saknar mest av de som jag trodde tillhörde yrket är planering och utvärdering av verksamheten. Känns dumt men har så många gånger sagt till mig själv och andra "planeringen och utvärderingen gör jag i mitt huvud. Det finns inga papper eftersom jag gör det i verksamheten samtidigt som jag gör annat".

Tiden finns inte för att utveckla verksamheten och de mesta som sker är spontant eller något som använts tidigare i verksamheten.

Jag önskar mig mer tid till alla viktiga uppgifter samt kontakter med barn, föräldrar och kollegor.

2.

Hjärnan "bränner" konstant på något konstigt sätt, axlarna är ständigt uppdragna, när jag och min kollega går igenom dagen för att göra en överlämning kommer jag inte ihåg vad som hänt under dagen, ont i huvudet, tryck över hjärtat, hög puls, tunnelseende och väldigt ljudkänslig. Så ser mina dagar ut. Jag får ångest av att tänka på att jag ska börja jobba igen efter julleddigheten.

På vilket annat arbete har man inte tid att gå på toa, dricka vatten eller ha en förmiddags/ eftermiddagsrast? Och varför agerar inte Lärarförbundet? Rätten till paus, arbetsmiljö, säkerhet för barnen? Har inte varit med om någon förskola där man kan gå ifrån och ta en paus med undantag för några arbetsplatser i början på 2000-talet. Vi behöver ett kraftfullt

fackförbund som strider för sina medlemmar. Strejk! För barnens skull.

Jag arbetar deltid för att mina egna barn ska slippa vistas långa dagar i denna miljö. Förutom att jag själv vill spendera mycket tid med dom förstås :) Men de får hem en stressad mamma som är irriterad på dem för att jag ger all min energi till jobbet. Jag har aldrig musik på i bilen eller hemma, mina barn får inte ta hem kompisar så ofta för jag ORKAR inte... jag har noll tålamod. Jag har ingen aning om var jag la min plånbok, min mobil, varför jag öppnade skåpet i tvättstugan, vart jag gömde julklapparna osv. Huvudet snurrar.

Av de 10 som är anställda i barngrupp på min arbetsplats är 1 förskollärare, 2 barnskötare och 8 st är utbildad personal. Majoriteten av tiden ägnas åt att "släcka bränder" känns det som. Vi har 1- och 2 åringar som vistas hos oss 10 timmar. Hur upplever de sin tillvaro? Väldigt sällan finns tid att sitta med ett barn som är ledsen för då blir det kaos i gruppen. Min kollega blir då ensam med resterande 10-11 barn. Några slås, någon behöver lyftas ner får en möbel som han klättrat upp på för att inte ramla, någon är ensam och saknar sin mamma, en annan behöver följas med på toa för att hon precis slutat med blöja, vi har barn som behöver ha ett vakande öga på sig för att inte bitas osv osv. Vi delar upp i smågrupper för att få mer tid till barnen och ett lugnare tempo men det blir fortfarande 6 småbarn per vuxen...

Vi är tyvärr jätteduktiga på att ge föräldrar en väldigt onyanserad bild av förskolan. Jag skickar ut bilder på de tillfällen då vi pysslar i lugn och ro, är i skogen eller gör pedagogiska experiment. Jag visar aldrig upp när barnen gråter av saknad efter sina föräldrar, när de gång på gång får en putt så de ramlar omkring för att vi är för få personal och för många barn, när de är så trötta att de bara sitter klockan 16.30 efter en lång dag. Föräldrar matas med medias budskap att barnen har det bättre på förskolan så de skolar in direkt då barnet fyllt 1 år, vi i förskolan fortsätter med det budskapet för att visa att vi gör ett bra jobb, fackförbunden tycks inte reagera på antalet sjukskrivningar eller arbetsmiljöproblem så det blir aldrig någon förändring. Jag sa för 10 år sedan: Jag har världens roligaste yrke. Nu verkar det bara vara att byta yrke för någon förbättring av arbetsvillkor tror jag inte kommer. Min familj vill ha tillbaka sin glada, snälla och roliga mamma.

3.

För några år sedan började jag arbeta på en småbarnsavdelning med barn 1-3 år. Vi var 3 personal (ej heltid) på 18 barn! Jag kände direkt att mina nya kollegor mer eller mindre gett upp. Det var väldigt hög ljudnivå. Många barn bara sprang omkring och skrek och jagade varandra medan mina kollegor bara satt håglösa och tittade på. Jag försökte göra förändringar, dela upp gruppen i mindre smågrupper. Det gick bättre men tog oerhört mycket kraft och varje dag satt jag och grät i bilen hem på grund av utmattning och en känsla av otillräcklighet. Jag påtalade för min chef om att situationen var ohållbar. Hon svarade med att säga att jag ju visste vad jag gett mig in i när jag tackade ja till jobbet. Det hela slutade med

att jag efter bara 3 månader blev sjukskriven på grund av utmattning och utbrändhet. Jag gick aldrig tillbaka utan tog ett annat jobb.

4.

Oerhört stressigt arbete och känslan av att inte räkna till för barnen är enorm!

5.

Idag har varit en sån dag man önskar aldrig ska komma... Idag har vi varit 4 ordinarie pedagoger på förskolan, samt 3 vikarier (enda vi fick tag i) på 3 avd och ca 40-45 barn. Vi är normalt 11 pedagoger på hela huset. Vi har fått pussla med det lilla vi haft. När min kollega som blev tvungen att öppna, bett chefen om hjälp om hur vi ska göra då det inte finns folk, fick hon till svar: ”det är upp till er att lösa”. Vid kl 15 Var vi 4 pedagoger 2 ordinarie och 2 vikarier på ca 30 barn. Jag arbetar dock också bara 60% för jag skriver mitt examensarbete samtidigt.

Ingen planerad verksamhet idag...då personal ej funnits att tillgå. Ännu en dag som slutar i vrede och förbannelse, stresspåslag och migrän. 2 av 3 dagar ibland 3 av 3 kommer jag hem och gråter för att jag är helt slut och mitt huvud gör så ont att jag knappt kan stå upp. Eller så är jag så förbannad att det går ut över min partner som inte gjort något. Likaså har min sambo nu varit hemma i nästan 3 veckor för influensa som jag mest troligen fått med mig hem. Ska det behöva vara såhär?

Idag var dagen som fick bägaren att rinna över, slutade med att jag sa upp mig. För jag insåg att jag måste börja tänka på mig själv och inte alla andra först. Jag orkade inte längre arbete på ett ställe där man inte blir tagen på allvar, där sådant man bestämt tillsammans med chef och andra arbetslagsledare ändras i sista minuten. För att det inte passar chefen eller arbetsplatsledaren, där vissa favoriseras av chefen medan andra inte betyder ett skit. Ska det behöva vara såhär? Ska vi sopa allt under mattan för att det ska se så bra ut för omgivningen utanför?

Det är dags att vi står upp och säger ifrån, många av oss har många år till som vi ska hålla. Jag kan säga att jag funderar på allvar att byta yrkesinriktning för ett tag, jag är helt färdig och är inte ens klar än. Nu är det slut. Jag ska sluta ställa upp för min chef och andra kollegor som inte ställer upp eller uppskattar en tillbaka...utan bara gnäller och skäller. Nu har jag fått nog!

Våga säg nej! Våga säg detta är inte okej! Våga gå om du känner att du mår dåligt av det! Sätt dig själv först! Ingen annan kommer tacka dig den dagen du går in i väggen!

Uddevalla

Förskollärare — Uddevalla

1.

Tre personal på 20 barn 1-3 år. Fungerar självklart dåligt! De allra flesta är barn till heltidsarbetande föräldrar, dvs barnen är där MER än 40 timmar varje vecka. Barnen är liksom på förskolan längre än personalen. Vi får ta ofta hjälp av personalen i äldreavdelningen. De har samma situation, med en alldeles usel chans till att hinna möta varje barns behov. Stackars stackars barn! Stackars föräldrar som lämnar sina barn i tron att de kommer ha en rolig dag och spela spel och lägga pussel. Det är inte verkligheten. Det är endast på "klämdagar" sånt hinns med. Pedagogiska verksamheten är allt annat än pedagogisk. Jag ångrar ofta mitt val av yrke, hade aldrig gjort om det igen. Tyvärr.

2.

Jag bytte jobb förra året.

Jag lämnade en förskola med fantastiska förutsättningar som fullständigt slarvats bort längs vägen. En förskola med engagerade förskollärare och barnskötare, stimulerande miljö både inne och ute, fantastiska barn, högutbildade och intresserade föräldrar, inspirerande omgivningar men också med hög stress, låg personaltäthet, överfulla barngrupper, ständiga neddragningar, brist på pedagogisk utvecklingstid och kompetensutveckling, bristfällig ledning, stor sjukfrånvaro, nästan lika stor sjuknärvaro och en eskalerande kompetensflykt.

Jag kom till en förskola som på ytan egentligen har sämre förutsättningar men har en hög andel utbildade förskollärare och som samtidigt har beviljats statsbidraget för minskade barngrupper och därför åtminstone haft råd att öka personaltätheten i de stora grupperna.

Vi har 18 småbarn inskrivna, och tanken är att vi delar av dagen skall dela oss i två grupper med 9 barn i vardera. Tanken är god, och det ger ett mycket gott resultat på undervisningen när det fungerar men det är inte minskade barngrupper det handlar om: Avdelningen har den storlek den har och barngruppen är så stor som den är vid lunch och vila, samt före 9 och efter 14. Flera av barnen går också över avdelningsgränserna vid öppning och/eller stängning då vi samarbetar på olika sätt.

Vi klarar oss dagtid på att vi relativt ofta har några barn som går hem tidigare än 16 samt några som kommer senare än 9, vilket frigör tid för pedagogisk utveckling av verksamheten och håller stressnivån på en ganska hanterbar nivå för oss som jobbar - när barnen mår bra och är trygga, all personal är frisk och/eller vi får in vikarier som fungerar.

Barnen som ingår i flera olika gruppkonstellationer under dagarna har dock inte fått del av så många av de förbättringar statsbidraget skulle bidra till. Skolverket skriver bl.a. att "Det är

angeläget att det inte blir för många relationer för barnen att förhålla sig till under en dag." och de har formulerat kvalitetsfaktorer som skall beaktas "så att det är möjligt att forma en verksamhet som utgår ifrån barns rättigheter och de erfarenheter, intressen, behov och åsikter som barnen på olika sätt ger uttryck för."

En organisation som är beroende av att ett barn som går heltid ingår i fyra - sex olika gruppansättningar över olika avdelningsgränser under en dag är inte en organisation som utgår från barnens rättigheter och behov...

Riktmärkena måste bli lag och de måste följas av riktmärken för personaltäthet i allmänhet och lärartäthet i synnerhet. Pengar måste skjutas till, för att behålla, locka tillbaka samt nyanställa så många förskollärare och barnskötare som behövs samt till byggnation av så många nya förskolor som krävs för att på riktigt kunna erbjuda varje barn en plats i en lagom stor barngrupp.

Och det måste ske nu. I ett första steg genom att radikalt öka personaltätheten och förbättra arbets- och anställningsvillkor i befintliga grupper (det skall finnas personal nog till att uppfylla minimikraven att varje barn får den utbildning skollag och läroplan föreskriver, att varje lärare får möjlighet till för- och efterarbete samt utveckling av undervisningen och att varje anställd självklart dessutom får ut de raster och pauser arbetstidslagen föreskriver) samtidigt som man satsar stort på nybyggnation och nyrekrytering för att i ett andra steg med rimlig "deadline" kunna genomföra en reell barngruppsminskning helt enkelt genom att kunna fördela barnen i grupperna och i kön på fler förskolor och fler avdelningar.

Att driva förskoleverksamhet måste få börja kosta det det kostar.

3.

Jag examinerades för ett år sedan och jag känner redan att jag aldrig kommer orka jobba heltid och jag jobbar just nu 90%. På min avdelning är vi just nu 2 barnskötare och 1 förskollärare på 16 barn (1-3 år). Vi går tre skift, en tidig, en mellan och en sen. Vi har fått ta bort pauser på fm för att det blir skört så fort vi är 2, vi har fått lägga flera timmar av vår planeringsstid i barngrupp för att så mycket som möjligt kunna vara 3. Och knappt det är ju nog för att alla barn ska bli sedda, hörda och få sina behov tillgodosedda. Just nu är båda mina kollegor sjukskrivna och jag känner att det man mest gör är att släcka bränder. Det jag lärde mig i skolan, hinner jag inte utföra och det känns som mycket rinner ut i sanden. Jag hinner inte med dokumentation på ett fullgott sätt, jag hinner inte utvärdera eller utveckla verksamheten eller följa mitt uppdrag. Det känns som det just nu står stilla och att man tappar glöden. #pressatläge

4.

Reflekterar som nybliven pensionär över vad jag ska kunna tillföra debatten, det mesta är redan sagt och jag känner igen mig i maktlösheten, den ständiga känslan av otillräcklighet

och uppgivenheten över att ingen lyssnar. När jag beslutat mig för att gå i pension i förtid efter några långa, hemska sjukperioder kände jag en enorm lättnad, trots att jag saknar både barn och arbetskamrater. Nu sover jag gott, umgås med vänner och familj, njuter av livet även om jag fortfarande är ljud- och stresskänslig och måste anpassa mig till det. Man vill så mycket, brinner för verksamheten och barnens bästa men ges inte förutsättningarna att lyckas. Man brinner och blir utbränd för att man försöker slå knut på sig själv för att verksamheten ska fungera. Många är de sömnlösa nätterna då man grubblar över jobbet och hur man ska kunna tillgodose alla barns behov, mardrömmar om barn som gör sig illa för att man inte ser, tjut i öronen efter dagens arbete med höga ljudnivåer...

Ordinarie bemanning är oftast 3 heltider på 20-24 barn, varav ofta flera blöjbarn. Öppet har man 12 timmar/dag. Detta innebär full bemanning endast ca 3 tim/dag, resten av tiden är man 2 eller 1 – då man kan vara ensam med uppåt 12 barn. Det är inte ovanligt med 8-10 timmars vistelsetid för barnen och därmed inte konstigt att de är trötta, ledsna och längtar efter lite lugn och ro. Hur kan man ge dem det? Studier visar enligt Skolverket att barn som gått i stora förskolegrupper oftare är inblandade i konflikter när de sedan går i skolan (Pressmeddelande 2016-02-12). För de minsta barnen brister tryggheten när de tvingas ha relationer till för många andra barn och vuxna.

De nya riktmärkena 6-12 barn för 1-3 årsgrupp och 9-15 barn i en 4-5 årsgrupp känns som en utopi, trots att det är precis vad som behövs för att kunna bedriva en god pedagogisk verksamhet. Det finns varken pengar, lokaler eller utbildad personal för att detta ska kunna uppnås idag. Det finns inte heller kommunpolitiker som förstår situationen! Att det ser ut som grupperna blivit mindre beror på statsbidraget som många förskolor fått för att kunna anställa en personal extra. Då kan man dela upp barngruppen i två under stor del av dagen och alltså blir det då ”färre barn i grupperna”. Detta underlättar naturligtvis oerhört under det år man beviljats bidraget, men den ordinarie personalen har fortfarande lika mycket administration, dokumentation, samtal mm. Och nästa år kanske man inte får något bidrag....

Hemskt att läsa om nyutbildade förskollärare som är slutkörda efter ett år och byter bana. Kraven på dokumentation måste minska och grupperna bli mindre. Barnen behöver vuxna som hinner vara medforskare, som hinner lyssna, inspirera och samtala. En förskolechef liknar förskolan vid ett sjunkande skepp och jag håller med. Vuxenvärlden sviker barnen som är vår framtid! Politiken måste ta detta på största allvar nu. Man har allt att vinna på en trygg och bra start i livet för våra barn. Tänk långsiktigt för en gångs skull!

Förskollärare Uddevalla kommun

Förskollärestudent — Uddevalla

Jobbat som vikarie i förskolan under fyra år samt studerar till förskollärare och gör nu termin 6/7. Jag jobbar i förskola ca 2 dagar i veckan och det är otroligt stressigt. Känner att jag inte alls kan använda allt jag lär mig i skolan för att det är för mycket barn/lite personal. Det handlar mest om att släcka bränder istället för att lära barnen. Detta får TYVÄRR mig och många av mina klasskompisar att fundera på om vi valt rätt yrke. Det måste ske en ändring, annars känns det som lärarstudenterna kommer minska och minska.

Ulricehamn

Förskollärare — Ulricehamn

1.

Jag trodde inte det kunde hända mig. Jag hade hört om att många andra inom yrket gick in i väggen och gick ner i tid för att orka, men det skulle ju aldrig kunna hända mig. Men det gjorde det. En dag på jobbet slutade på akuten. Jag sluddrade, hade domningar i ansiktet och visste inte vart jag var. Stress blev diagnosen och dessvärre hade jag låtit det gå så långt att jag även utvecklat ångest.

Att inte få in vikarie är inget ovanligt utan det har gått så långt att man istället blir förvånad när man väl får in någon. När inga vikarier finns förväntas du stanna kvar och jobba över även om du egentligen hade andra planer. Och oftast får du inte ens ett tack och allra helst ska du ta overtiden som komp. Blir ju alldeles för dyrt för kommunen annars. Att ha möten på kvällar som gör att du vissa dagar gör 13 timmar är inte heller ovanligt. Många gånger brinner även rasten inne. Uppifrån kommer det hela tiden nya saker vi ska lära oss och måste kunna men vi får aldrig tid till det. Är osäker på om jag kommer finnas kvar inom yrket om 5 år.

2.

Inga rejäla arbetskläder, har fått överdragskläder som ska skydda oss mot ösregn men även när det är många minusgrader ute. Samtidigt säger vi till vårdnadshavare att ta med sig varma kläder m.m. Så står man där själv med kläder som inte håller tätt, eller håller en varm. Tycker det ska ingå i yrket att man får rejäla arbetskläder, t.ex som mössa, halsduk, kängor, vantar, stövlar, regnkläder, varma ytterkläder (termobyxor och varm vinterjacka), innetofflor, innekläder (man sliter ut sina privata kläder titt som tätt).

Det är för stora barngrupper, man hinner inte tillgodose alla barns behov och stöd i barngruppen. Ibland vissa dagar känns det som barnpassning, blir inget pedagogiskt överhuvudtaget vissa dagar. Jag försöker se det pedagogiska i allt vi gör, men ibland är det

svårt.

Vikariebristen är så stor! Man får känslan av att aldrig får man vara sjuk, för det finns ju inga vikarier ändå. Så kan lika jobba med feber, ont i halsen osv. För man vet vilket kaos det blir om det inte finns tillräckligt med personal. Jag får sån ångest varje gång jag är hemma och är sjuk, för att jag vet hur det är på jobbet. Orolig personal, oroliga vårdnadshavare när inte personalen är på plats, oroliga/ledsna barn som blir ledsna när det är vikarier på avdelningen. Detta är inte hållbart! För det andra har man ju knappt råd och vara hemma heller, skippa karensdagen!!

Man har alldeles för lite planeringsdagar/planeringstid för vad som ska göras utöver att vara med barnen. Kommer nya saker hela tiden man ska diskutera i arbetslagen, men det finns aldrig någon tid för det. Man får hela tiden göra det när man egentligen ska vara med barnen. Alla dessa planer som ska göras, och läsas och diskuteras. Och alla dessa olika projekt man ska hoppa på och göra för en termin eller 1 år för att sedan komma med något nytt. Man hinner aldrig landa i det man påbörjat.

3.

Söker med ljus och lykta efter ett nytt jobb, så långt ifrån förskolans värld som möjligt. Jag pallar inte mycket mer. Jag kan inte stå för den verksamhet som vi bedriver, där det inte finns varken tid eller resurser att göra det som ligger på oss förskollärare. Hur bra lärare jag än må vara så kan jag inte ge närhet och bekräftelse till de barn som behöver och samtidigt hjälpa någon på toa, svara i telefon, beställa vikarie (som ändå inte finns några att tillgå) och prata med föräldrar i hallen som fortfarande efter flera veckors påminnelser ännu inte fixat vantar till sitt barn. Vad krävs för att de stolpskott som bestämmer över hur förskolans pengar och personal ska fatta att snart har de ingenstans att lämna sina barn för personalen ligger hemma utbrända.

Umeå

Förskollärare — Umeå

1.

Jag har så oerhört många berättelser kring hur vardagen ser ut på en förskola, den press och stress jag och mina kollegor känner dagligen. Jag ska nedan punktvis gå igenom ett par exempel på saker som vi inom förskolan måste göra, saker som i vissa fall inte tillhör vår arbetsbeskrivning:

Vi måste lära kökspersonal skillnaden mellan laktosfri och mjölkfri eftersom kökspersonalen inte alltid fått lära sig det i deras utbildning, vissa gånger har de inte fått någon utbildning.

Vi måste dammsuga mattor för att det ingår inte i lokalvårdarnas avtal.

Vi måste kämpa och fajtas för att slippa behöva ha kylskåp på avdelningarna eftersom ansvaret då faller på oss att städa, kontrollera temperatur och ställa fram fram och ställa in matvaror.

Vi kan bara rekommendera föräldrar att ha sina barn hemma i 48 timmar när barnen är magsjuka. Vi måste ta hänsyn till att de kommer tillbaka tidigare.

Vi måste tvätta leksaker två gånger per termin.

Vi måste rengöra stolarna barnen sitter på under måltiderna.

Vi ska tvätta sängkläder varje vecka.

Vi ska tvätta mjukisdjur och soffkuddar en gång i månaden.

Vi måste ringa vikarier och se över vikariebehoven, samtidigt som vi kan få direktiv om att korta ner vikarierna arbetstider med hänsyn till budget.

Vi måste skapa scheman för förskolans personal.

Vi måste föra statistik på när barn är lediga och sjuka då försäkringskassan behöver den informationen.

Vi måste gå med kompost och sopor till återvinningsstationer.

Vi måste laga saker i vissa akuta fall. En gång felanmälde jag strömledande sladdar i hallen där barnen har sina ytterkläder, det tog en vecka innan någon kom och lagade det felet.

Vi måste ta emot och packa upp leveranser av diverse material.

Trots vikariebrist måste vi få den pedagogiska verksamheten att flyta på.

Vi måste vara oerhört flexibla. Vi kan få besked om att ett barn ska inskolas dagen innan barnet kommer. Det har hänt att ett barn slutat två dagar in i inskolningen för att de fått plats någon annanstans inom kommunen.

Det här bara NÅGRA av de saker vi pedagoger ska göra utöver att jobba med läroplanens mål.

2.

På min förskola har vi bytt chef fem gånger på fem år. Varje chef vill göra snabba förändringar som personalen knappt mäktar med. Facket är med hela tiden för att bevaka våra rättigheter. Allt handlar om att spara pengar. Vår ekonomi går aldrig med plus vilket innebär att vi hela tiden blir pressade att ta in fler barn i varje grupp. Vi får höra att vi har för höga löner, vilket är ett hån... Inget av de positiva förändringar som regering och riksdag verkar vilja genomföra känns igen utan ALLT handlar om pengar. Kollegor går in väggen och sjukskriver sig eller väljer att sluta. Det finns inte vikarier eller utbildade förskollärare att få tag i. Unga är rädda att söka jobb på förskola för att det är för hårt. Jag har nästan tappat

hoppet, orken, viljan och lusten att strida för förändring för det känns som att ingen ledare bryr sig!

3.

Mår dåligt pga för hög arbetsbelastning, 19 barn i barngruppen. Att vara tre heltidspersonal låter bra men vi är alla på plats 3-4 timmar/dag. Får dåligt samvete över att jag är mer på möten än i barngruppen. Dåligt med planeringstid, svårt att förbereda inför aktivitet. Dokumentera, reflektera får man ofta göra över barnens huvuden. Chef som är frånvarande då hen har många förskolor att rodda. Har lämnat in en 6 6a till min chef samt att vi gjort risk-och konsekvensanalyser. Förutsättningarna är katastrofala. Finns inga vikarier att tillgå, får hjälpas åt över huset. Sjukskrivningar, korttidssjukdomar, man orkar inte hur länge som helst. Vill kasta i handduken, är inte roligt att gå till jobbet längre. Alla mår dåligt.

4.

Jobbat i förskolan sedan 2006, ökat krav på dokumentation, ingen eller nästintill obefintlig tid för planering, all tid behövs i barngruppen som består av 1-3 åringar. Två sjukskrivna kollegor och ständigt nya barn och inskolningar... Barnen påverkas av vikarier och känner sig inte trygga med nya obekanta människor från gatan som ibland aldrig tidigare arbetat med barn eller ens bytt en blöja... Så trött och orkeslös just nu, undrar när det ska vända och att vi förskollärare får förutsättningar för att göra jobbet vi valt för att vi älskar att arbeta med barn men när vi inte hinner med och grupperna ständigt förändras och blir större är det svårt att hålla huvudet uppe..

Letar efter andra jobb där min kompetens och tid tas tillvara på ett bättre sätt!

5.

Jag är relativt ny inom förskolan, snart två års arbete. Varje dag innebär stresspåslag. Vissa dagar mår jag ändå okej, andra dagar är det värre. Jag har börjat uppleva ångest på arbetet. Jag hinner inte med allt jag borde. Barnens trygghet är viktigast, men för att hinna uppfylla det, måste vi prioritera bort placeringstiden. Så de flesta aktiviteter improviserar vi fram, för det finns knappt tid att förbereda, än mindre reflektera efteråt. Jag vet inte hur länge jag kommer att orka arbeta på förskola. Än så länge överväger fördelarna, jag vill arbeta ”med människor”, jag tycker barns utveckling är superintressant och mina kollegor är toppen. Men det känns som att det går åt fel håll.

6.

Tog examen januari 2014 och fick fast tjänst hösten 2014. Jag kom till en nystartad förskola där personalen sakta men säkert började försvinna, bli sjuka eller vabbade. I april 2015 var jag själv med barngruppen och två vikarier som uttryckte att de aldrig ville varken ha ansvar eller prata med föräldrar om jobbiga saker, så jag arbetade öppning-stängning nästan varje dag och tog knappt rast. När jag hade haft huvudvärk konstant i 31 dagar och varvat med att kräkas på jobbet, gick jag till läkaren och blev sjukskrivet. Men så dum som jag var,

godkände jag bara en halvtidssjukskrivning, för vem annars skulle ta hand om mina 16 barn?! Jag tog sånt sjukt ansvar över den här barngruppen och satte dem och föräldrarna före min egen hälsa. Men efter samtal med psykologer och läkare så förstod jag mer och mer att mitt beteende var inte hållbart. Tyvärr fick jag ingen stöttning av chef utan jag fick bara köpa hur läget såg ut med att ha unga, oerfarna vikarier som kollegor. Slutade med att jag sa upp mig och lyckligtvis har jag hittat en arbetsplats där vi ställer upp för varandra och vi låter aldrig någon vara ensam med vikarier, för det är en otrolig stressig situation för alla - främst vissa barn! Så jag är kvar i yrket och älskar mitt yrke, men jag vet att om arbetsförhållandena fortsätter se ut som de gör och att de fortsätter pressa in mer barn i redan fulla barngrupper, så kommer jag inte stanna i 40 år.

7.

Jag har egentligen världens bästa jobb, OM min arbetsgivare (kommun) skulle tänka till lite. Jag har arbetat som förskollärare i snart 18 år och upplever ett hårdnat klimat under de sista åren. Jag har under de senaste fem åren arbetat med ett flertal förskollärare som går i pension i förtid, då de inte orkar med tempot/barngruppernas storlek/dåliga löneläget osv... Ingen av dessa har fått frågan om de hade kunnat arbeta kvar under några andra förhållanden. Tänk så oerhört mycket kunskap, erfarenhet, människovärde som går till spillo. Statligt anställda har en möjlighet att gå ner i arbetstid till 60% och behålla 80% av lönen. Inför detta för lärare då vi står inför en katastrof!! Jag är VFU-handledare och har handlett många studenter, flera av dessa uttrycker en oro för brist på introduktion när de väl kommer ut i arbetslivet. Kommunen tog bort introduktionsåret då det inte var ett tvång. Som sagt jag har ett fantastiskt arbete om det inte vore för en massa OM/OM INTE. Jag ser verkligen fram emot vilka politiker och partier som vågar ta barnens parti i höst!

8.

Under julen har jag varit sjuk, kroppen protesterar och jag vet inte hur frisk jag måste känna innan jag ska våga återvända till mitt jobb. Att hoppa på stress och glädjetåget.

För det är väl det som är det svåra, glädjen, lojaliteten och relationerna i arbetsgrupp och barngrupp som gör att vi är beredda att välja barnens behov och perspektiv framför vårt eget så långt att vi till sist går sönder. Vad är det min kropp försöker säga mig?

18 barn i 3-4:årsåldern, alla med sina förutsättningar och utmaningar, 3 personal som jobbar deltid, egna sjukdagar och egen vab, 9 av 10 gånger ingen vikarie, minus i budget på grund av personalkostnader(!), kollegor som täcker upp, jobbar över, mera sjukdagar på grund av belastning, hoppsan de pengar vi fick för att vi tagit emot studiebesök och elever försvann i befintlig budget, skalkläderna jag hämtat ut som arbetskläder kan jag tydligen använda hela vintern om jag bygger på underifrån, men jag som inte hinner gå på toa!? Ta på underställ!?

Och just ja, jag lovade ju att fråga om mina vänner hade utklädningskläder som vi kunde få

till vårt lekrum. Och jag skulle ju kolla på wish om jag kunde beställa. Vi hade några kronor från adventsfikat i en burk.

Undrar om jag kommer ha någon planeringstid den här terminen? Men det är nästan viktigare att vara med barnen och min kollega ändå, så orkar både jag och hon bättre. Och barnen som ibland har 10-11 timmars dag här. Jag måste ge dem allt.

Det är ändå bara mellan 9 och 13 vi är 3 personal, eller ja? Då äter vi, ordnar vilan, har våra raster och borde ha pedagogisk verksamhet och planeringstid. Jag ska nog aldrig mer säga att vi är 3 personal på 18 barn. Kanske 2, men en är sjuk eller vabbar, ungefär.

9.

Den största smärtan och det som gör att jag kommer att söka mig bort från förskolan, är att jag känner mig kränkt i min profession och som kvinna.

Tillsammans med mig jobbar 14 andra kvinnor, som sätter barnen först, som är flexibla bortom alla gränser, som pusslar, täcker upp, tänker nytt, tröstar, stöttar, och som lär mig nya saker varje dag. En kvinnokraft som tänjer på gränsen för vad man ska orka och hinna, och tyvärr biter sig i svansen.

För det finns ingen på organisations och ledningsnivå som förstår tidspressen i maskineriet som måste fungera varje dag för att vi ska klara barnens säkerhet, trygghet och utveckling.

Och det finns ingen som bromsar eller våga signalera till ledningen att vi har passerat gränsen för vad som är möjligt. Det är ansvaret för samhällets nya medborgare som vi har och det ansvaret vill vi kunna ta på ett sätt där vi och barnen kan få vara våra bästa jag.

Jag vill ha möjlighet att göra ett bra jobb, få använda hela min kompetens, så jag måste rädda mig själv innan det är för sent.

10.

"Sitter i möte med arbetslag och chef, där vi pratar om hur påfrestande det är på vår avdelning pga personalbrist, då vi har barn med särskilda behov som behöver en vuxen nära sig varje sekund, en ska vara på planering och då ska en ta hand om alla de femton andra barn. Hållbart? Nej.

Chefen har förståelse och säger till oss att hon kommer inte sätta in fler barn i vår barngrupp. 16 st räcker (och det är för mig för mkt på tre personal men men). En timme senare får jag ett mail, där det står att Umeå Kommun har beslutat att ALLA avdelningar i Umeå Kommun MÅSTE ta in så det är ett snitt på 18 barn/avdelning/förskola. Så vi måste alltså ta in fler barn. Min chef ber om ursäkt, men vad gör det? Nu måste vi ändå inskola ett till barn fastän vi knappt hinner med de barn vi redan har?!

Jag går hem ibland och undrar om jag hunnit se alla barn, pratat med alla barn eller om jag gjort deras dag lustfylld och om de fått utforska, lära och bli sedd. Otillräcklig är en underdrift.. det är bara förnamnet.

Det är otroligt hur en kommun, som inte planerat för barnkön (fastän de fått veta om läget av facken för många år sedan), tar ett beslut som sätter all personal, som redan är på kanten att falla ner i djup sjukrivning, UTAN att anställa fler!

Klarar jag 35 år till i yrket? Det ser fan inte ut som det.

11.

Jag är en av många förskollärare som varit sjukskriven pga ohållbara förutsättningar i mitt yrke. Jag ville innan jag nådde min gräns göra mitt absolut bästa för varje enskilt barn jag ansvarade för. Att jag sedan hade alla möjliga symptom på att kroppen skrek stopp hade jag andra förklaringar till .ända tills jag var så slutkörd att jag knappt kunde röra mig utan att bli andfådd, få hjärtklappning eller tryck över bröstet. Att hela ens liv, både yrkesmässigt och privat efter detta blivit påverkat till det sämre är otroligt sorgligt. Som det ser ut idag har jag fortfarande många kroppsliga symptom kvar, men jag försöker kontrollera dem och minska mina krav på mitt arbete till ett minimum. Jag arbetar för att jag måste, inte för att jag längre känner glädje och utvecklas av det. Men jag hoppas och tror att det ska ske en förändring, för detta är ju egentligen världens bästa yrke! Det krävs stora förändringar i förskolan för att kunna behålla erfarna förskollärare och samtidigt rekrytera nya. Minska barngrupperna, avlasta förskolecheferna, tydliggör vår planeringstid, sätt in extra stöd till barn och områden som behöver det, ge oss som arbetar i förskolan en tydlig arbetsbeskrivning utifrån vår utbildning och uppdrag och lämna kringuppgifter till lärarassistenter eller liknande. Till sist önskar jag att alla arbetsplatser har ett fungerande och tydligt systematiskt arbetsmiljöarbete där alla anställda inom förskolan vet om och tar sitt arbetsmiljöansvar.

12.

I snart 3 år har jag arbetat som förskollärare. Från första dagen har jag älskat mitt jobb och känt att jag hamnat rätt i mitt yrkesval. Jag älskar att se hur barnen lär sig och utvecklas och när jag får vara med och upptäcka världen tillsammans med dem. Men redan efter några månader i yrket började jag märka av den, stressen, otillräckligheten, det dåliga samvetet. Dem stora barngrupperna, den alldeles för låga bemanningen, bristen på vikarier, trötta, stressade kollegor. Allt detta, de usla förutsättningarna som hindrar mig från att göra mitt jobb. Som får mig att tvivla. Varför ska jag bränna ut mig innan jag ens fyllt 30? Jag älskar mitt jobb, min arbetsplats och jag har underbara kollegor och en närvarande lyhörd chef. Men är det värt det? Är det värt all huvudvärk, stress, magont, trötthet, dåliga samvete och framförallt otillräcklighet? Det måste hända nått nu! Det måste till förändring nu! Utan förskolan stannar Sverige! Jag tänker fortsätta kämpa, jag vill inte ge upp! För barnens framtid måste vi skrika högt och bli lyssnade på NU!

13.

Arbetar 75% kortare dagar alla dagar. Mina tider är 9-15 alla dagar utom tisdag då jag jobbar 9-16.30. Jobbar tillsammans med en barnskötare (75%) och en förskollärare (100%). Har ett barn som är utåtagerande, högljudd, har ingen impuls kontroll och behöver en person nära hela tiden. Finns inga pengar till resurs! Dessutom har vi två barn som har epilepsi. Den äldsta utav dessa behöver vi ha väldigt nära "koll" på. Mellan 9-12.30 är vi alla tre på avdelning men ibland vabbar jag och har lätt för att bli sjuk. Har diagnosen pmsd. Vi har ingen planeringstid. Har börjat pressat ihop käken då jag sover pga stress. Går med höjda axlar på jobbet, ont i ryggen och axlar. Biter ihop käken även på jobbet. Känner mig helt färdig efter arbetsdagen. Orkar inte vara social. Konstant trött.

14.

Vikariebrist, sjuk personal, stressad personal och ingen planeringstid. Ett brinnande intresse och tusen idéer som aldrig hinner förverkligas. Samvetsstress. Vi räcker inte till. Vi springer fortare och fortare, men räcker ändå inte till alla. Fantastiska kollegor som möter barn och föräldrar med ett leende men som själv inte sover på nätterna. Av företagshälsovården föreslås sömnmedel. Inte ett ord om arbetsbelastningen. Kraven på ökad dokumentation och digitalisering ska genomföras i en redan pressad verksamhet. Ny läroplan snart. Vi ökar takten lite till. Jag hoppas att förutsättningarna förändras. För framtiden. För barnen.

15.

En kollega är sjukskriven och vi får en vikarie som är sin första dag i förskolans värld. Vi blir iaf tre vuxna idag.

Vi har en inskolning av vårt 18:e barn i en grupp på 1-5 åringar. Vår kökspersonal är sjuk och vi får ingen vikarie i köket. Vem/vilka förväntas fixa frukost, disk, lunch, disk, mellanmål, disk? Jo vi pedagoger ska hinna med detta också i ett redan pressat läge. Det är ju helt orimligt!

En av oss behöver vara med "våran" nya 1-åring som är missnöjd med det nya läget att vara på förskolan. En av oss blir tvungen att fixa allt i köket (tillsammans med en av grannavdelningens personal). Vem förväntas se till de andra 17 barnens trygghet och säkerhet? Kanske vår vikarie som är HELT oerfaren av att arbeta med små barn? Vi kan inte låta det ske så vi ordinarie jobbar för två och är överallt men hinner inte stanna upp, förutse händelser och följa upp då en av oss har ett gråtande barn på höften som egentligen behöver full uppmärksamhet och "underhållas" för att för en stund vara nöjd med tillvaron. Den andra springer fram och tillbaka till köket mellan varven.

Ska tillägga att det vi vet om morgondagen är att vår kollega fortfarande är sjukskriven och vår kökspersonal fortfarande är sjuk. Det vi inte vet är om det kommer någon vikarie till avdelningen eller om det kommer någon vikarie till köket. Kan inte påstå att vi ser fram emot

morgondagen...

Man kan också fråga sig vilken erfarenhet och uppfattning om förskolan vår vikarie fick..

Någon politiker som skulle vilja ta någon av våra tre platser en sådan dag? Välkomna!

16.

Jag jobbar på en förskola med fyra avdelningar. MEN två avdelningar är i två (såklart ej byggd för förskoleverksamhet) helt skilda gamla villor med egna gårdar flera hundra meter ifrån varandra. Två avdelningar är i baracker en bit ifrån ena villan, på en tredje gård. Där jobbar jag. Barackerna var tillfälliga men vi har nu varit i dem i 10 år. Lokalerna i barackerna är för det första för små för våra 36 1-5 åringar, de är dåligt ljudisolerade, dåligt värmeisolerade, det har regnat in flertalet gånger, marken under barackerna rör på sig och likaså byggnaden, det spricker där barackerna ""kopplats ihop"", lister lossnar, trösklar lossnar osv. Vi felanmäler, felanmäler och felanmäler. Vi skulle vinna så mycket på att få vara EN förskola på riktigt på samma gård och i samma hela, verksamhetsanpassade hus. Vi ser byggnadsplaner och ritningar komma och gå. Arbetet med våra nya lokaler tas upp och läggs ner. Alltid något som ""krånglar"" så att det inte kan bli av. Dags att förskolan blir högre prioriterad och får de förutsättningar som krävs för en kvalitativ verksamhet!

17.

Har jobbat i 3 år. Orkar inte jobba heltid. Är ändå så utslut att jag inte orkar med mina barn när jag kommer hem. Känner mig så otillräcklig. Hinner bara släcka bränder. De barn som klarar sig får göra just det. Klara sig på egen hand. Men de har också rätt till närvarande pedagoger som ser dem, delar skratt och tårar. Barnen tillbringar största delen av sin vakna tid på förskolan, de förtjänar mer än det här.

18.

Det känns som en befrielse! Att varje morgon få åka till jobbet utan ont i magen, utan att gruva sig för vilken krissituation man ska lösa på jobbet, att kunna känna glädje inför sin arbetssituation, att veta att när dagen är slut kommer jag inte att gråta av psykisk utmattning.

Jag har bytt jobb från årsskiftet, är tjänstledig från förskolan och jobbar i en helt annan bransch. Kommer att säga upp min förskollärartjänst, för jag har länge känt att det här går inte. Examen 1994, jobbat i två kommuner och flertalet förskolor sedan dess och det har bara blivit värre. Ökade krav, snålare resurser. Större barngrupper, färre personal. Tystnadskultur ovanifrån och den egna yrkeskulturen att aldrig ifrågasätta orimligheter utan bara lägga sig platt: ändra sitt schema, stanna över, komma tidigare, göra städarnas och vaktmästarnas och måltidsbidrädernas jobb samtidigt som vårt eget, planera på obetald fritid, ta med material hemifrån, stå själva i farligt stora barngrupper. Köra slut på sig själv.

Nu tar jag mina ambitioner och lägger dem på en arbetsplats där jag får rimlig chans att leva ut dem. Hejdå förskolan, jag gör slut!

Upplands-Bro

Förskollärare — Upplands-Bro

1.

Vet inte riktigt vart jag ska börja. Då historier kring just detta har en tendens att bli väldigt långa!

Jag ser mig fortfarande som väldigt ny i yrket. Har arbetat två år som förskollärare. Jag har hunnit med fyra olika arbetslag och två olika arbetsplatser. Jag lovades mentor när jag började min anställning, för att få stöd i min yrkesroll men också för att hjälpa min glöd och lust för yrket. Jag ville så mycket men som vi alla vet så finns det ingen tid. Min första termin var magisk, i alla fall i mitt arbetslag och hur vi la upp våra dagar. Vi funkade och våra småttingar fick det de behövde men efter den terminen gick allt utför. En värdelös chef, inga tider för planering och reflektion, varken med eller utan barn. Jag bara kände hur det mer och mer bara blev "barnpassning" vi pysslade med. Jag var helt slut när jag kom hem och den lusten jag tidigare hade var som bortblåst. Nu kunde jag på min 100% tjänst aldrig tänka mig att jobba över om de absolut inte var nödvändigt, jag vägrade göra jobb på min fritiden (läsa böcker, dokumentationer, skriva föräldrabrev mm) vilket resulterade i att vi helt enkelt inte hann med allt!

Mitt privatliv och mitt jobbliv blev allt i ett då det av olika skäl blev svårt att stänga av de båda! Det blev ett ohållbart arbetslag vilket inte gynnade barnen, ny chef och ny arbetsplats. Återigen blev jag avdelnings ansvarig på en avdelning där det var en på 75%, (som vabbade större delen av tiden) en på 80% och ytterligare en som täckte upp de andra tvås tider. De var ALLTID någon av oss tre mer fasta borta, vi hade ingen som helst tid att jobba ihop oss som ett nytt arbetslag. Vår nya chef rörde runt helt i organisationen då hon tänkte helt annorlunda än vår tidigare chef (jätte kul på ett sätt) men inte hållbart tidsmässigt! Vi tappade ork och lust och åter igen tillbaka till "barnpassningen". Vi hade INGEN tid att planera aktiviteter, all tid gick åt att få dagarna att gå ihop med vikarier och möten och liknande över hela huset. Jag började må mer psykiskt dåligt, bad om att få gå ner i tid från 100% till 80% för att orka med då våra 1-3 åringar kräver en närvarande pedagog, som alltid! Men inget gehör och det slutade med sjukskrivning... efter sjukskrivningen och efter någon månads 80% tjänst har jag nu sagt upp mig! Jag orkade inte! Kan dock inte vara arbetslös så sökt nytt jobb på förskola, men på 80%. Jag har aldrig varit så opeppad och så rädd inför att börja ett nytt jobb, inom det yrke jag egentligen kan. Men jag har ingen ork, eller lust.

Jag blir så less! Jag älskar barn, jag tycker de är jätte kul att upptäcka med dem. Jag tycker väldigt mycket om att skriva föräldrabrev och att dokumentera med bilder och text för både barn och föräldrars skull. MEN DET FINNS INGEN TID! Hur ska det här gå egentligen?

2.

Det som tär mest på orken, är inte alla de saker som jag redan på måndag morgon inser att jag ej kommer hinna med denna vecka heller. (Pedagogiska dokumentationer, reflektion kring barnens lärande tillsammans med kollegorna, planering och förberedelse för verksamheten i barngruppen, förberedelse för alla utvecklingssamtal, skriva tillbudsrapporter, skriva utvärderingar för kvalitetsredovisningen mm) Även om avsaknaden av tid för dessa arbetsuppgifter självklart gör mig stressad; jag vill ju göra ett bra jobb. Nej det som sliter mest och får mig att ligga vaken ibland på natten, som gör att jag inte riktigt orkar vara den jag vill vara för min familj när jag är ledig, det är otillräckligheten. Att inte räckta till för alla barn i gruppen. När jag kommer hem från jobbet är jag tom. Trött!!

I alla barngrupper finns det barn som behöver stöd med olika saker för att de ska nå sitt bästa jag. Ibland är behoven av stödinsatser mindre, ibland större. Det som dock så gott som alltid är en regel, de barn som behöver mest stöd, de får det så klart. För hur ska vi annars göra? Konsekvensen blir, att de barn som har ett "mindre" behov av stöd i sin utveckling, de får klara sig själva. För vi räcker inte till. När en pedagog ständigt måste följa ett barn, blir det två kvar på resten. När sedan någon är på rast, om en personal gått hem för dagen eller om vi helt enkelt går en man kort, ja då blir det ju en pedagog kvar på resten av barngruppen.

Extra personalresurser för barn i behov av särskilt stöd är inte särskilt vanligt i förskolans värld vad jag erfar. Hur kan det få vara så? Hur kan det vara rimligt, att barn under fem år, ska få klara sig själva, för att andra barn i gruppen har "större" behov? Då blir ju inte förskolan likvärdig för alla.

ALLA barn i förskolan har rätt till stöd i sin utveckling och i sitt lärande. Att alltför ofta gå hem med känsla av att inte lyckas med det absolut viktigaste: att kunna se och bekräfta varje barn i gruppen, har fått mig att behöva stanna hemma från jobbet ett antal gånger det senaste året. För jag orkar egentligen inte längre. Men jag biter ihop och kämpar ett tag till.

3.

Jag har arbetat i förskola i 7 år. De första åren kom jag hem till min man och berättade med tindrande ögon om hur kul jag och barnen haft på jobbet. Varje dag kom jag hem och var så tacksam till mitt yrkesval. Men tiden gick och besparingarna kom. För ca två år sedan var kraven och förväntningarna från min arbetsgivare och mig själv så mycket högre än mina förutsättningar och tid för att lyckas. Känslan av att allt för ofta inte räckta till för mitt uppdrag gjorde djupare och djupare sår. I stället för att känna lycka på väg hem från jobbet

var det allt för ofta jag istället grinade mig hela vägen hem. Detta var början på min väg mot väggen...

Jag är en person med stor arbetsmoral och höga krav så en sjukskrivning var oacceptabel för mig. Istället började jag gå hos psykologer, gick ner i tid och började yoga, allt för att klara att hantera min arbetssituation. Men är det verkligen jag som privatperson som ska bekosta detta för att kraven på oss i förskolan är orimliga till den tid vi får. Min privata "uppostringar" har gett mig styrka till att orka fortsätta med det yrke jag egentligen älskar.

Men det som smärtar mig mest är de barn som inte mår bra av dessa stora barngrupper. De tysta och "osynliga" barnen. Det är tyvärr dom som först prioriteras bort när det fattas personal. Vi har flera snälla/tysta barn i vår grupp som lider av stressen som stora barngrupper (oftast även utan vikarier) innebär. Barnen visar detta genom att sluta prata, hålla för öronen, låta bli att äta eller gråta när trygga mamma lämnar på morgonen.

För mig är detta oacceptabelt! Vi pedagoger som arbetar med våra minsta, mest sårbara små underbara medborgare måste ges rätt förutsättningar för att lyckas med vårt uppdrag, forma vetgiriga, trygga och lyckliga samhällsmedborgare med en stark framtidstro!!!!

4.

Det är svårt att ur det kaos som blivit vår vardag sälla ut en enskild händelse att återberätta. Det känns på något vis som en omöjlig uppgift att på 1:a sidan hitta de rätta orden för att förmedla det rop på hjälp och förändring, som vi inom förskolan så länge kämpat för, att någon ska lyssna på. Någon med makt att förändra...

Men för att förhoppningsvis på något vis delge er min känsla av förtvivlan och hopplöshet inför förskolans rådande utveckling skulle jag kunna vittna om att jag kommer hem med migrän VARJE måndag. Jag går runt med en konstant känsla av stress och otillräcklighet av att hamna i kläm mellan kraven på mitt pedagogiska uppdrag, krav på dokumentation, pedagogisk planering och andra administrativa uppgifter, krav från föräldrar, krav från chefer och ledning och ambitionen att nånstans däremellan försöka se och bekräfta varje enskilt barn i alldeles för stora barngrupper.

Jag kan vittna om att inte kunna gå på toaletten på flera timmar, för att man inte har möjlighet att gå ifrån barngruppen. Eller om den fruktansvärda känslan av att inte vara säker på hur många barn som är ute på gården och som du har ansvar för. Om att ha dåligt samvete när du måste vara sjuk eller vabba pga känslan av att lämna kollegor i sticket för att det inte finns några vikarier.

Eller om att gråta ensam i bilen på vägen hem för att man inser att man har 35 år kvar inom detta yrke... om man inte som många andra antingen väljer att sluta, eller blir långtidssjukskriven. För helt ärligt känns det som att det är alternativen vi inom förskolan står inför; att sluta i ren självbevaringsdrift eller låta sig köras in i väggen.

5.

Jag har precis bytt arbetsplats och kommun. Anledningen till att jag bytte var att jag nu får jobba i en liten grupp med barn i behov av särskilt stöd. Nu känner jag att vi hinner med barnen. Vi har 4 barn i behov av särskilt stöd och totalt 12 barn på avdelningen.

På min tidigare arbetsplats skulle vi ha 21 barn (3-5 åringar) på 2.75%, 16 barn (1-2 åringar) på 3.0%. På min avdelning hade vi två barn med diagnoser, vi fick ingen extra resurs men däremot var vi 3 heltider på 18 barn. Utöver de barnen med diagnoser hade vi fler barn som behövde extra stöd och punktmarkeras. Jag kände att jag inte hann se varje barn och att barnen med diagnoser inte fick all den träning som är så viktig för dem.

6.

Jag har jobbat på dagis/förskolan sedan 1979 och känner inte igen mitt yrke! År 2018 har planeringstid, pauser/raster och tryggheten för mej och min barngrupp sopats bort. Jag kan från en dag till nästa få höra av min chef att jag ska jobba på en annan avdelning/hemvist för där behövs jag bättre då den avdelningen har hög personalfrånvaro..osv., helt sjukt! Jag känner ansvar för min avdelning, barn och föräldrar, vad blir det för kvalitet?

Hos oss jobbar vi 37-38 timmar i barngrupp/vecka. Ingen enskild planering .men 2-3 tim till gemensamt avd eller hela huset. Fyrtio timmar schemalagt! Orkar faktiskt inte skriva allt som känns fel, hur har det blivit så? Jo barnsynen har förändrats, vi har ett helt nytt samhälle att ta hänsyn till, och beroende på chef och område satsas det på olika saker. Vi har många barn som kräver "mer" och dessa barn skall i första hand prioriteras, vem som ser de andra "små" vet jag inte alltid, hoppas någon? Allt snack om likvärdighet gör mej tokig för det känns att det blir tvärtom, vi jobbar så olika fast vi finns i samma kommun!

Varför all sjukskrivning? Jo, är arbetsmiljön så illa, och varje vecka så föränderlig så orkar man inte. Sedan har våra barn också fått längre dagar och vi ska helst fylla dagen med bra saker, men landar oftast inte ens till hälften av vad vi tänkt pga situationen på arbetsplatsen. Det blir en dålig känsla.

Sist av allt, har man jobbat länge och inte har så många frånvarodagar heller, syns man inte! Man behöver heller inte så stor löneförhöjning, "vi" måste ju satsa på de unga så att de vill jobba kvar!

7.

Jag vill delta i detta då jag arbetat i barnomsorg i över 20 år. Redan då jag började min karriär som barnskötare, nyexaminerad, var barngrupperna stora, detta var i mitten på 90-talet. Min yrkesdröm, att kunna göra skillnad för en bättre framtid genom arbetet med förskolebarnen gick ganska snabbt i krasch. Att jag ändå fortsatt arbeta i förskola är pga min fascination av barnets utveckling. 2013 blev jag utbränd första gången och året därpå blev utmattningen

total. Det har tagit mig 3år att komma tillbaka i arbetet. Jag arbetar nu 80% ~ 6.5h per dag. Jag önskar att alla fick den chansen - både små som stora - att få tid till sina familjer. Barn har ingen egen röst. Jag höjer min röst för barnen - ty barnen är vår framtid - nu och för alltid. Det behövs färre barn i barngrupperna om detta ska gå vägen. På min förskola idag har vi 2 utbildade förskollärare av 14 anställda. Det kan väl inte någon enda människa tycka vara okej?

Tack för ordet.

8.

Vet inte vart jag ska börja riktigt. Ett laddat ämne och något man brottas med dagligen.

Jag är en ganska ny förskollärare, har jobbat i 2 år, är 28 år gammal och har redan hunnit vara sjukskriven i ca 2 månader. Tills jag till slut sa upp mig och flyttade till ny stad med nytt #pressatläge

Jag känner mig arg, ledsen och frustrerad över mitt yrkesval. Jag känner en besvikelse över hur förskolan målas upp på utbildningen och hur den faktiskt ser ut i verkligheten. Jag kastades in i min yrkesroll som förskollärare och arbetslagsledare med varken mentor eller något som helst stöd av min chef. Tacka gud vet vad för de skickliga kollegor jag i vissa fall haft runt omkring mig.

Hade även otur med en förälder vars beteende gjorde att jag tvivlade på mitt jobb som förskollärare. Var det okej att bete sig såhär mot mig? Mot oss? Bland barnen? Vart fanns min chef??? Efter Företagshälsa och slutligen en ny fsk inom samma enhet kastades jag återigen in som arbetslagsledare i ett otroligt "trasigt" arbetslag, nu med en ny chef som till en början kändes bra. Inge ont mot mina nya kollegor som för övrigt kan vara de bästa arbetslaget jag haft OM tiden hade varit på vår sida. De var mycke sjukdomar hos oss alla tre, samt en av oss som vabbade ständigt och en stor barngrupp på 16 barn, 1-3år. Vi fick inget "vettigt" gjort och dagarna kändes bara som ren och skär barnpassning. Vi vädjade flera ggr för tid i arbetslaget för att prata och jobba ihop oss, för att planera vår verksamhet för barnen. Men utan gensvar vilket ledde till mer sjukfrånvaro och en hopplöshet hos oss. Jag började må sämre och sämre pga stressen på jobbet och i detta fall även privata skäl. Jag bad min chef om att få gå ner i tid (från 100% till 80%) för att orka med mig själv och för att kunna finnas där hel hjärtat under hela tiden jag är på jobbet. Eftersom barn, speciellt 1-3 åringar behöver hänvarande pedagoger!

Inget gehör vilket slutligen ledde till min sjukskrivning. Lika så att min kollega sa upp sig och erbjöd sig endast att vara vikarie för att slippa alla krav runtomkring och endast få vara DÄR med barnen.

Kort och ihop tryckt men en liten del i min historia kring min tid i förskolan. Känns så otroligt tråkigt då ja rent ut sagt bara vill kräkas över situationen. Känner mig som en surkärning som inte ser något som helst ljus i tunneln. Jag älskar barn, jag älskar att få upptäcka, utforska och lära med barn men så som förskolan ser ut idag med dåliga arbetsförhållanden, stora barngrupper, dåliga chefer, ibland föräldrar som får bete sig precis som de vill... det är en fruktansvärt dålig arbetsmiljö utifrån alla aspekter och visst vi som jobbar mår skit. Men vilka drabbar de i längden? Jo barnen! Herregud Sverige, vakna! Barn förlorar så mycket genuint duktiga och engagerade pedagoger pga den usla arbetsmiljön. Gör något åt det och gör det fort!

Upplands Väsby

Förskollärare — Upplands Väsby

1.

Gaaah, vaknar 03.15 på natten och tittar på mobilen. Då jag har ansvaret för bemanning och vikarier på förskolan är det ett måste. Läser då, att inte två utan fyra kollegor är hemma nästa dag pga vab eller sjukdom. Jag ställer klockan på 6.00 så jag då kan messa/ringa vikarier. Nu måste jag somna om. Sov nu. Nu! Nu! Men somna då! Det går inte. Ligger och tänker på hur vi ska lösa nästkommande dag. Hur jag ska se till, att trots bortfall på personal, (och troligtvis ingen vikarie) se till att varje barn får det varje barn har rätt till. Hur skall vi pedagoger som är på plats räcka till?

Jag tänker till slut, att går det inte så kommer det gå ändå, på något sätt.

Och sen somnar jag om.

Vaknar på morgonen och åker till jobbet med en oros känsla i magen. Har inte fått tag på någon vikarie och funderar på hur dagen ska lösas. Barngrupperna är fulla men vi är inte tillräckligt med pedagoger. Möts av en kollega när jag kommer in som ser helt slut ut på grund av rådande situation.

Vi omorganiserar oss (som det så fint heter) skickar barn till varandra och håller oss flytande under dagen.

Vi hoppar över den planerade verksamheten (för det saknas resurser) och går ut på gården där barnen erbjuds fri lek medans vi pedagoger pratar ihop oss hur vi ska lösa dagen. Vem kan jobba över?

Dagen går, jag hinner inte se alla barn. Är glad när jag haft ett fint samtal med ett barn. Ett! Ett?! På 7 timmar får jag till ett samtal som är värt att nämna. Jag gråter inombords när jag går från jobbet för att jag inte räcker till. För att jag inte har förutsättningarna att göra mitt

jobb. För att barngrupperna är för stora och att vikarier inte finns att få.

När jag kommer hem får jag ett sms från en kollega, hon är hemma sjuk imorgon....

2.

För vem gör jag allt det här? Är det värt det? Vad ska jag jobba med om jag inte skulle jobba inom förskolan?

Utbränd, utmattningssyndrom, depression, stress, stress och åter stress. På min arbetsplats ser jag en tidningsnotis som sitter på väggen. ”Lite stress i vardagen är bra”. Jaha, tänker jag och jobbar vidare med både stress och ångest.

Hur mycket jag är sjuk på ett läsår? Ja, det ska vi inte prata om för om jag inte blir sjuk av baciller så blir jag det garanterat snart av arbetet.

Jag som tyckte det var så roligt.

Det är inte roligt, det var längesen. Studieskulder, för vaddå? För att gå upp tidigare hemma och börja jobba innan frukosten? För att fortsätta jobba efter jobbet när jag kommit hem?

Hinner du göra ditt jobb på jobbet?

Grattis! Det hinner inte jag...

3.

Förskolans Läroplanen revideras igen, skollagen, handlingsplan samt andra styrdokument ska följas. Vackra och viktiga ord i alla dokument men inget som förskolans personal mäktas följa.

Satt på möte idag och diskuterade HUR ska vi följa och arbeta utifrån allt detta som KRÄVS av oss förskollärare samt arbetslag när situationen ser ut som det gör?

Det finns inte tillräckligt med personal för kunna göra allt detta när det finns så många barn, så många individer som ska uppmärksammas.

Tex vid sjukdom raseras den lilla lärande verksamheten helt då det finns inte kompetenta vikarier att få och då blir det barnpassning och ingen förskoleverksamhet som det borde vara. Då får man pussla ihop tider och lösa raster, vilket är viktigt då vi endast har en halvtimmest rast på hela dagen, skippa stora delar av planerad verksamhet.

Det krävs enormt mycket av oss pedagoger men vi får inga förutsättningar eller resurser för kunna utföra vårt arbete. Kommunen jag bor i har urusel katastrofal skolpolitik. Förskolecheferna försöker hitta lösningar så gott det går utifrån vad de kan göra. Kommunen

verkar inte bry sig och är oengagerad. Det byggs flera bostadsområden med fantastiska villor här i kommunen. ***De som flyttar hit antas vara barnfamiljer. Vilka förskolor ska dessa barn sättas i och var finns kompetenta pedagoger att ta hand om dem? Kommer barnen tryckas in i redan överfulla förskolor med redan pressade pedagoger?***

Snart slutar jag som förskollärare då orken är slut och jag kan inte utöva min profession. Just nu känner jag mig som en barnvakt.

4.

Har sjukskrivit mig själv den här veckan. Men jag är egentligen inte sjuk. Inte med förkylning eller kräksjuka i alla fall om det är det vi räknar som sjuk. Jag är bara trött. Så in i döden trött. Åkte till affären idag men när jag kom till affärsområdet kunde jag inte ens minnas vilken butik jag planerat att gå in i. Än mindre vad jag skulle dit och köpa. Jag valde en på måfå. Kanske var det rätt. Jag har inte kommit på det än.

Det finns många utmaningar i min barngrupp det här året. Fler än normalt och vad jag någonsin upplevt förr. Alla mina trix och ess i rockärmen som jag brukar använda och som funkat fint i 20 år är oanvändbara på dessa barn. Det är inte deras fel. Det är aldrig barnens fel. De är för många helt enkelt. För många tillsammans och för många med behov av särskilt påhittiga pedagoger samtidigt. Inte nödvändigtvis barn med diagnos men barn i behov av en liten barngrupp med vuxna som lyssnar, ser, uppskattar, uppmuntrar, utmanar...

Förra veckan var hälften av barnen sjuka. För första gången på, jag kan inte ens minnas hur länge, hade vi en verksamhet jag kände mig nöjd och stolt över. Det var roligt igen. Jag hann med. Trots att även kollegor var borta fanns ett lugn i gruppen. Ett lugn som aldrig finns när de är alla. För de orkar inte ta till sig verksamheten när de är så många. De behöver få vara i en mycket mindre grupp. Alla behöver det. Vad glad jag ändå är att jag fick ge dem denna fina vecka. Synd om dem som var hemma sjuka och missade. Fast å andra sidan. Hade de varit där hade det ju aldrig kunnat hända.

Jag är trött nu. Det är nog inte bättre på någon annan förskola. Det är hela modellen det är fel på. Vi orkar inte mera nu. Varken barnen eller jag. Jag undrar vad det ska bli av dem när de växer upp. Hur kommer de att bli? Orka? Varför satsar vi inte på dem när de är små så slipper de kosta dubbelt upp som vuxna? ***Varför lyssnar ingen när vi ropar? Varför är det ingen som bryr sig?***

Jag älskar mitt yrke. Men jag tror inte jag orkar mera nu. Jag undrar jag, om jag inte orkar, om vi alla inte orkar... Hur ska det då gå för våra barn?

5.

Tog förskollärarexamen i januari -17. Arbetar på en mångkulturell förskola, yngrebarnsavdelning med 16 barn i åldern 1-4 (för det finns inte plats att flytta upp till äldre barn) och två barnskötare. Eller ja, på pappret är det två barnskötare, men en kollega har varit sjukskriven mellan 50-100% av och till hela hösten så vi är egentligen en förskollärare och en barnskötare. Vi fick oftast inte någon vikarie, och fick vi någon var det endast mellan 9-14 vilket betydde att vi dagligen kämpade oss igenom mellanmålen på två personal och 14-15 barn. Inte haft en enda enskild planering under hela hösten och endast två avdelningsplaneringar. Hälften av barnen är nyinskolade under hösten och har ofta krävt att få sitta hos en vuxen. Nästan alla nyinskolade barn möter det svenska språket för första gången. Vi har ingen möjlighet att dela upp oss så att de äldre barnen (som är 3-4 år) ska få utmaningar som passar dem, för då blir den andra personalen själv med alla små (och hyfsat nya) barn. Den pedagogiska verksamheten då? Ja, jag vet inte, den kanske vi hinner med i vår. Kanske.

Uppsala

Förskollärare — Uppsala

1.

Jag är utbildad förskollärare och hade endast jobbat i 1,5 år då jag blev sjukskriven med utmattningssyndrom. Jag har nu varit sjukskriven på heltid i ett halvår och ser inte att jag kommer att kunna återvända till jobbet i dagsläget, kanske aldrig igen. Varför vara kvar i ett yrke som får så många människor att må så dåligt som många idag gör. Jag har offrat min själ och mitt hjärta till detta fantastiska yrke, tillbaka har jag fått fysisk och psykisk ohälsa, depression, ångest och hopplöshet. Om inget förändras står våra barn snart utan förskolor pga av att ingen längre har hälsan kvar att arbeta där.

2.

Allt började bra med förskollärareutbildningen. När jag var på VFU var jag supertaggad att komma ut och arbeta. Självklart såg jag bara isberget på ytan.

När jag väl började var allt bra till och börja med. Vi var Uppsalas bästa kommunala förskola, så uppfattade jag det från chefer och ansvariga.

Isberget började blottlägga sig mer och mer. Oftas inga vikarier när någon var sjuk, övertid jämt och pedagogiken far ut igenom fönstret.

Tillslut blev det rutin att fråga på morgonen - vikarie idag med eller måste jag jobba över? (Med Klump i magen, ont) Planering och pedagogiken ran ut i sanden. Min fridtid finns inte då jag måste vara redo att jobba över jämt. Arbetsmiljön förvärrades och kollegor hamnade i konflikter pga stress.. det blev barnpassning och förvaring tillslut. Barngrupperna är på 16 1-3 åringar på i en lokal som är för liten. Jag vet inte hur länge jag orkar till har knappt jobbat

i tre år! !!

Ljuga för föräldrarna är en oskriven regel numera...

3.

För bara något år sedan visade jag runt potentiella nya familjer på förskolan. Jag har slutat med det nu. Jag kan inte ljuga och säga att det är bra, välj oss! Jag skulle aldrig i mitt liv låta mina egna barn gå på den här förskolan. Jag är fantastisk på att skola in både barn och föräldrar, men förutsättningarna finns inte. Redan nu börjar jag fundera på vad jag ska bli sedan, om några år. Gärna något administrativt utan så mycket kontakt med människor.

4.

Måndag morgon och förskolan har just slagit upp sina portar.

Jag öppnar.

Vi är fyra avdelningar . Två småbarns och två storbarn 15 respektive 22 barn. Alltså om alla barn är närvarande 74. På detta sammanlagt ungefär 13 pedagoger varav ca fyra går hem två eller tidigare.

Telefonen ringer och första kollegan sjukanmäler sig. Barnen börjar komma. Telefonen ringer två gånger till. Två kollegor till som är borta. Ringer vikarier med liten, ledsen ettåring på armen. Ingen svarar. Barnen lämnas en efter en och jag är ensam med alla dessa små, fantastiskt värdefulla människor. Alla med sina behov av närhet och uppmärksamhet. Alla föräldrar tror att jag kommer ha tid med just deras barn, men jag har min egen prioriteringslista.

1 . Få tag på åtminstone någon vikarie

1.Räkna så att ingen försvinner.

1. Förhindra bitande, blödande och slagsmål.

Klockan går och några till kollegor kommer. Vi gör en plan för dagen med befintlig personal och vikarier.

Vi prioriterar att småbarnen ska ha känd personal och de ”större” 3 -5 åringarna ska klara av vikarier.

Förmiddagen löser sig hyfsat, men denna dag kan inte ordinarie personal jobba över mer pga långtidssjukskrivningar o privata förehavanden.

Min eftermiddag blir att vara ansvarig för två avdelningar med sammanlagt ca 35 st 3-5 åringar. Till min hjälp har jag en helt ny vikarie i 20 års åldern. En erfaren vikarie på ca 40 samt en vikarie i 30 års åldern som varit hos oss då och då.

Denna eftermiddag sprang jag fram och tillbaka mellan de två avdelningarna för att

föräldrarna inte skulle bli för oroliga över att det återigen inte fanns ordinarie personal på plats.

Jag lyckades ganska bra, för ingen förälder klagade till chefen eller politiker eller någon över att deras barn hade haft en dålig dag.

Jag bestämde mig dock för att säga upp mig. Jag kunde lura föräldrarna att allt var bra, men jag kunde inte lura mig själv.

5.

Jag hann inte ens arbeta 3 år innan jag plötsligt var hemma sjukskriven för akut stressymtom. Synen var skakig, talet sluddrigt, tappade ord, tappade tråden, minnet suddigt om ens existerande, ingen koncentration och jag sov knappt dessa nätter, känslomässigt instabil och grinade för minsta lilla. Jag hade blivit någon jag inte längre kände igen, kroppen lyssnade inte. För jag slutade lyssna på kroppen för länge sedan.

Jag slog näsan i väggen och kom tillbaka till arbetet 3 månader senare på 100% med två nya kollegor att introducera. Jag fick gå till företagshälsovården en handfull gånger och biträdande förskolechef bokade in några samtal med mig för att stötta mig. Jag var tillbaka i gamla vanor och tackade ja till alla arbetsuppgifter och tog på mig allt som halkade efter av andra.

I höstas började jag på en annan avdelning med ett nytt arbetslag och ny barngrupp (varav 2/3 nya barn i gruppen 1-2 åringar.) Vi hade inskolning på inskolning och jag satte mig in i nya arbetssättet från att ha arbetat med äldsta barnen till att börja med de allra yngsta.

Redan i mitten av september berättade jag för biträdande förskolechef hur stressad jag var och ville ha professionell hjälp. September, oktober, november gick och jag frågade igen och igen och till sist fick jag tillbaka svaret att det kanske inte är ekonomiskt möjligt längre. Sedan terminsstart har jag varit nästan konstant förkyld och varje månad försvinner tusenlappar pga karens och sjukdagar.

Jag älskar mitt arbete men ibland tror jag det kommer bli min död. Jag är inte ens 30 år och har arbetat 4 år i förskolan. Den glöd, passion och inspiration jag hade då jag började känns ofta väldigt avlägset och har istället bytts ut mot tinnitus, spänningshuvudvärk, återkommande sjukdomar och ständig trötthet som tyvärr går ut över min fritid.

En fritid jag älskar att vara ute i naturen på, röra på mig och umgås med människor. Vilket ofta jag måste avstå, jag kan inte träna då jag är sjuk, jag vill inte träffa människor och smitta ner dem. Tyvärr drar mitt arbete ibland ur mig all energi och ingen möjligheten att fylla på den.

6.

Jag ska inte klaga, för det gör vi inte i förskolan. Jag har ändå tur, en arbetsgivare som bryr sig och gör allt för att hjälpa oss. Det är därför jag valt att arbeta på ett föräldrakooperativ. Men medlen vi får från kommunen är såklart begränsade och för att spara pengar städar föräldrarna varje dag. Vi har relativt hög personaltäthet men vi skulle behöva vara fler. Men vi hinner se barnen varje dag, vi hinner prata med alla om vi prioriterar bort en del administrativt och gör det på raster och efter arbetstid istället, för det måste ju göras. Det är att ha "bra" arbetsvillkor inom förskolan idag. Kommunen trycker på och vill att vi ska ta in fler barn, men vi får inte in fler i våra lokaler. Blir det en tom plats placerar de barn utan någon som helst kontakt med oss, alla är såklart välkomna hos oss men det är viktigt att föräldrarna till nya barn vet vad som förväntas av dem innan de börjar för att vår verksamhet ska fungera. Kommunen placerar också barn som måste få plats för att tiden rinner ut för kommunen. Placerar barnen hos oss för att de vet att föräldrarna kommer tacka nej. Vi är belägna ute på landet, barnen bor inne i stan långt bort ifrån oss, vem vet om de ens har bil? Men de blev erbjudna en plats inom garantitiden och valde själva att tacka nej. Medan barn som bor nära oss inte får plats utan får pendla in till stan? Det är för få platser och resultatet blir helt ologiskt!

Är det så här det ska fungera? Ska enda sättet att få drägliga arbetsvillkor (fortfarande väldigt stressiga och med en känsla av otillräcklighet att aldrig hinna med allt det där härliga och utbildande man drömde om på utbildningen) vara att föräldrarna jobbar gratis för förskolan. Först jobbar föräldrarna heltid och sen städar de flera timmar på förskolan, för det är där vi har hamnat. Men de städar och lagar, bygger och målar- utan att klaga. Och vi hjälper till för alla gör vi det för barnens skull!

Men det blir en klassfråga, alla har inte den möjligheten att välja en förskola som är beroende av den hjälpen. Och vart leder det oss då? Mer resurser behövs för en fungerande förskola, mer resurser behövs för en likvärdig förskola!

7.

Jag jobbar inom Uppsala kommun där man bestämt att vi ska jobba i storarbetslag. Baktanken är ju att slippa kostnader för vikarier i möjligaste mån. Jag jobbar med 42 barn som är 2,5-5år och vi är 6 st pedagoger. Vi har mot chefernas önskan delat oss i två hemvister, som har två rätt små rum var och ett stort allrum som vi delar. Jag känner personligen att min kreativitet försvunnit när vi är så många barn och personal. Mycket tid och kraft går till att organisera oss för att försöka få ett lugn. Samtidigt är kraven höga på dokumentation och att se varje barns lärande. Vilket är svårt när det är så många. Glädjen och spontaniteten är inte kvar på samma sätt som förut. Det är väldigt tungrott. Barnen har också längre dagar idag än för fem till tio år sedan. De yngsta har längst dagar. Vi försöker hålla oss så separerade som möjligt på vår hemvist, men cheferna vill att projekten ska vara över hela

blocket. De ser oss som bakåtsträvare. Fast vi värnar om barnen och vår egen hälsa. Jag tror på det lilla sammanhanget. Cheferna säger det handlar bara om organisation. Känslan är att vi är misstrodda i vår profession. Bara det är oerhört stressande.

8.

I 3 år har jag arbetat som förskollärare. Mitt drömyrke. Jag har alltid sett mig själv som en stark person som kan ta en del och ha mycket igång samtidigt. Och det har fungerat. Visst är det tufft, men såhär är det ju på alla förskolor. Klarar andra det så klarar jag det. Men alla gör ju inte det. Flera sjukskrivningar på jobbet och helt plötsligt sa det stopp även för mig. Utmattningskom över mig som en riktig överraskning. Fast ändå inte. Den hade nog egentligen smugit sig på under en tid, men att jag intalat mig själv att jag är stark nog att klara detta. Men man klarar inte hur mycket som helst. Huvudvärk, magont, tryck över bröstet och svårt att andas. Samt denna ständiga trötthet och glömska. Mina nära och kära som fick handskas med en grinig och lättretad människa. Det är inte okej. Och mitt i min egna självömkan kan jag bara känna mig dålig över att jag nu sviker barnen och kollegorna. Barnen som kommer förlora mer av tryggheten, då den verkligen behövs på denna röriga arbetsplats, samt kollegorna som får det ännu tuffare för att försöka skapa denna trygga miljö för våra älskade ungar. Ingen vinner på detta. Jag hoppas under denna tid kunna hitta tillbaka till arbetsglädjen igen. Det ska vara kul att gå till jobbet. Det här är ju faktiskt mitt drömyrke.

9.

Jag kom ut som nyexad våren 2017. Fick jobb på en kommunal förskola och fick direkt jobba med en grupp på 23 barn där det jobbade två barnskötare och en resurs. Det var kaos! Dagarna gick ut på att överleva och se till så barnen inte slog sönder varandra. Resursen användes mer som extra hjälp med hela barngruppen istället för att hjälpa barnet med behov. Vi hade dessutom barn som hade svårt på annat sätt och hade verkligen behövt närvarande vuxna som såg dom varje dag och inte bara ibland när man lyckades skrapa ihop lite tid. Alla mina drömmar om yrket och min roll som förskollärare krasades snart sönder och jag gick ständigt med en klump i magen. Som tur var blev jag gravid och efter en termin gick jag på föräldraledighet. Stressen över allt cheferna ville ha ut av mig och över tiden som inte fanns för barnen har gjort att jag inte är så sugen på att gå tillbaka till samma jobb. Jag kommer prova igen men blir det samma visa igen lämnar jag förskolläraryrket med sorg i hjärtat. Detta var ju min dröm...

10.

Jag är förskollärare som efter nästan 30 år motvilligt lämnat förskolan och nu arbetar i en helt annan bransch. Tillslut hade jag inget val, jag höll på att gå i väggen för andra gången. Förskollärare är ett fantastiskt jobb, men med helt omöjliga förutsättningar. Ett ständigt pusslande för att få vardagen att gå ihop där man ger allt för att ge barnen det de behöver. Det talas mycket om att utbilda nya förskollärare, och det är jättebra, de behövs! Men hur ska vi behålla de vi har? Jag ser så många av mina före detta kollegor som är så trötta, så nära att

braka ihop och som letar andra arbeten. Jag läser berättelser från #pressatläge med stor igenkänning. Allt detta gör mig så arg, ledsen och djupt orolig. Och barnen, det är deras barndom! Hur ska det gå för dem som växer upp i denna stress?

Börja lyssna på oss som jobbar i förskolan! Ge oss förutsättningar att göra vårt jobb! Minska barngrupperna, ge våra barn en förskola som inte bara ser bra ut i fina dokumentet. Och gör det NU! Det är bråttom!

Förskollärostudent — Uppsala

1.

Fick under min vfu en handledare som brann för sitt yrke men inte hade någon som helst tid för varken mig eller barnen, och 3 timmars planering i veckan för en småbarnsgrupp om 18 barn. Tiden räckte inte till för varken en fungerande pedagogik eller för att handleda mig som student. En dag fick jag hoppa in som vikarie trots att jag som student inte fick det, bara för att de inte hittade vikarier. Samma period som jag hade praktik var personal sjuka och ett barn skolades in mitt i terminen. Flera gånger fick jag höra från min handledare att hon aldrig hade klarat sig utan mig. En dag fick jag sitta och trösta henne där hon satt och grät av förtvivlan över sin otillräcklighet. Hon blev tvungen att ta hand om ett gäng treåringar som inte fick plats på storbarnsavdelningen. Att ge dem stimulans bland alla ettåringar var en omöjlighet. Jag mådde inte alls bra. Jag som var där för att lära mig fick istället bevittna kaos efter 1.5 år studier. Något som fick mig att hoppa av utbildningen.

2.

Varför finns det ingen vikariepool per förskola? Jag blir tokig på att det ständigt är nya ansikten på förskolor. Personal blir sjuk, det är inget nytt men det behöver inte innebära nya ansikten för alla barn nästan varje dag på vinterhalvåret. Och framför allt vill jag inte ha främlingar som byter blöja på mitt barn. Men vad kan man göra som förälder? Hur ska en avdelning med 1 ordinarie på plats och resten vikarier kunna påstå att inga vikarier byter blöja?

Maktlösheten som förälder är tröttsam...

3.

Jag gör min sista Vfu på en förskola. Totalt 21 dagar ska jag vara där. Hittills har jag jobbat gratis två dagar, fast jag inte får. Men idag tyckte jag synd om personalen så jag dukade av borden, klädde på och av barn, stoppade saker in i torkskåp. Försökte trösta barn som nyss vaknat, försökte lösa konflikter och försökte aktivera barn som suttit för länge framför en projektorduk och kollat på film fast de borde upptäcka och uppleva! Försökte så gott jag kunde, fast småttingarna inte känner mig. Det jag gjorde ingår i mina framtida arbetsuppgifter. Men det jag inte gjorde var min planerade samling eller min början av min obligatoriska uppgift från skolan. Jag gjorde ingenting för det fanns ingen som hade tid att

kika på. Istället gjorde jag min planerade samling improviserad för att ingen ordinarie personal fanns för 9 stycken 1-3 åringar. Jag bad om att få ladda ner en app till min uppgift. Den kostade 40 kronor och det fanns det inte budget för som det verkade. Jag ska erbjuda mig att betala det ur egen ficka. Det är rätt galet...Jag har sådan ångest över att jag valde detta yrke. Med mina egna småbarn hemma vet jag att stressen kommer äta upp mig direkt. Jag känner inte ens glädje över att jag snart har tagit examen.

VAGGERYD

Förskollärare — VAGGERYD

Samvetsstressen knacker på. Jag har behövt vabba fyra dagar. De första 1-3 dagarna skall vi klara utan vikarie, då vi ska också klara att 1-3 st personal är borta någon dag på totalt tre avdelningar. Kan inte släppa arbetet i tankarna när jag tar hand om mitt febriga barn. Vet att mina underbara kollegor får slita. Samtidigt säger min sambo att jag sätter arbetet före familjen för det ska mycket till innan jag stannar hemma. Jag borde ha lärt mig vid det här laget efter två större stressreaktioner sedan 2013 som resulterade i minst två månaders sjukskrivning vardera. att man inte får pressa sig själv.

Tillbaka på arbetet för att få reda på att andra kollegor är sjuka eller behöver vårda sina barn. Nu får jag kavla upp armarna utan vikarie. Blir själv över mellanmål med 15 barn dock fem år gamla, men mycket kan hända ändå. Om en vecka kommer en student från högskolan. Det här är inte verksamheten jag vill visa upp då dagarna mest blir att försöka skapa lugn och harmoni i barngruppen för det är väldigt intensivt. Jag är inte en medforskande pedagog utan snarare en studsboll som studsar runt mellan barn som behöver hjälp på toaletten, hjälpa till i en konflikt som uppstått, möta föräldrar som lämnar eller hämtar barn, duka bord, svara i telefon samt en massa andra saker.

Jag vill kunna se varje barn och utforska världen tillsammans på förskolan. Vill skapa spännande möten, vill inspirera och vara närvarande pedagog. Jag vill inte komma hem trött och ledsen för att knappt orka med vardagslivet hemma såsom att ta hand om mitt egna barn och andra göromål i hemmet. Som det är nu så blir det snabb lösning på matlagning och sen lägga sig tidigt för att samla krafter för kommande arbetsdag. Helgen innebär i princip viloläge och vara i tystnad för vila mina öron.

Vallentuna

Förskollärare — Vallentuna

För stora barngrupper (24 på 3,8 pedagoger barn 3-5 år, 21 barn på 4 pedagoger 1-3år). Pedagoger jobbar trots begynnande sjukdom för att inte kollegor ska få det värre. Barn i behov av extra resurser hamnat i kläm pga en kommun som inte vill släppa till extra pengar. Vallentuna kommuns barnpeng/skolpeng är alldeles för låg (lägre än Storstockholm bl.a.). **Likvärdig skolpeng borde vara en självklarhet över hela landet!** Så att alla barn får samma förutsättningar. Det är i förskolan vi lägger barnens grund för en fortsatt bra skolgång och utveckling! Mer fokus på barnen, låt barn vara barn, erbjud lustfyllt lärande och omsorg i lugn miljö. Dagens barn upplevs som otroligt stressade

Förskollärarestudent — Vallentuna

I veckan skulle jag hoppa in och vikarie på en småbarnsavdelning med 17 barn. Jag skulle då jobba med en barnskötare och en ”outbildad”. När jag kommer på morgonen meddelar barnskötaren att hon mår dåligt och behöver gå hem. Så den dagen jobbade jag och en utbildad ensam med alla barn. Men vi hade tur, enligt kollegor på andra avdelningar, för det kom bara 14 av 17 barn. I det läget gillade jag bara läget och gjorde det bästa av situationen.

För mig var detta bara en dag. Men personalen där, som jobbar i detta varje dag, jag tycker synd om dom. Under dagen körde jag som sagt på, men på kvällen när jag kom hem och reflekterade så vandrade tankarna iväg:

Kunde jag verkligen garantera barnens säkerhet? Nej.

Vet jag rutinerna om det skulle börja brinna? Nej.

Hade jag eller den andra pedagogen uppsikt över barnen hela tiden? Nej.

Hann vi med någon form av samling? Nej.

Detta är bara ett fåtal av tankarna som kom upp i mitt huvud.

Jag är nu inne på min femte termin som förskollärarestudent och tycker det är inspirerande och intressant. Men jag bara undrar: när ska jag ha användning för alla dessa fina teorier och kunna utmana barnen i deras utforskande? Och pedagogisk dokumentation, gärna tillsammans med barnen, när ska den hinnas med? Det kanske skulle kanske behövas en kurs i stresshantering och avslappning och en kurs mindre i teorier.

Jag håller modet uppe och hoppas att glädjen med att se barnen utvecklas och växa gör att jag kommer vilja jobba med detta livet ut!

Varberg

Artikel i Aftonbladet

d. 12 nov 2018

<https://www.aftonbladet.se/debatt/a/JPmP8/barn-pa-dagis-har-det-inte-sa-bra-som-ni-tror>

Personalen inom barnomsorgen har under flera år bundit ris till egen rygg. Detta genom att bedriva en mycket bra verksamhet och dessutom framhålla hur bra den är genom välputsade dokumentationer och andra verktyg. Tack vare detta har politiker, skolledare och hela samhället fått en bild av att barnomsorgen är den helt klart bästa platsen för våra barn. När även föräldrar börjar tvivla på sig själva är det riktigt illa.

Man har infört ”15-timmars”, maxtaxa och andra åtgärder för att så många barn som möjligt ska få möjlighet att ta del av denna fantastiska verksamhet. Till och med föräldrarna tror att barnen missar något viktigt om de då och då tar en dag ledigt! Att tro att omkring tjugo barn i samma ålder med liknade grundläggande behov, skulle vara bättre än två, tre barn i olika ålder med lite olika behov, är inte förknippat med sunt förnuft. Det kan aldrig bli bättre att sitta i ring på golvet med tjugo andra barn och lyssna till en bok, än att tillsammans med ett eller två andra barn sitta nära en förälder i en soffa och läsa en bok tillsammans.

Det kan aldrig bli bättre att sitta tillsammans med tjugo andra barn och försöka få matro än att sitta två-tre barn vid ett bord, småprata, få hjälp att ta för sig, dela sin mat och äta. Det kan aldrig vara bättre att gå tjugo barn på ett led till en skogsdunge, än att hand i hand med en förälder utforska skogen tillsammans. Det kan aldrig vara bättre att sova tillsammans med tjugo andra barn på madrasser på golvet, än att bli vaggad till sömns av sin förälder. Det kan aldrig vara bättre att få sina blöjor bytta av tre-fyra olika personer varje dag, kanske över tjugo olika under sina år på förskolan, än att få det gjort av en handfull personer i den närmaste familjen.

Hur kan någon tro detta? Jo, med dokumentationer lika verkliga och tillrättalagda som ett välfiltrerat instagramkonto får man lätt en bild av att barnomsorgen utan tvivel är den bästa platsen för alla barn. När man i dessa välformulerade skrivelser berättar om att man: ”med barngruppen begav sig till det närliggande naturområdet för att med alla sinnen uppleva tid och rum och samla naturmaterial för att få ett matematiskt tänkande. Där man genom kommunikation berikar individernas språkliga färdigheter. Där man tränar samarbete och turtagande...” Då är det lätt att tro att detta är det enda rätta och bästa för alla barn. Det man inte berättar i dokumentationerna är att man gick med tjugotvå barn till träden bakom förskolan. Två grät, en hade inga vantar, tre av dem behövde kissa, några hade blöjor som egentligen behövde bytas men det fick vänta tills man var tillbaka på förskolan. Två av

barnen bråkade om samma kotte osv osv ... Sanningen är en helt annan än den som beskrivs i de pedagogiska rapporterna. Sanningen är den att den mesta av barnens tid under dagen på förskolan är att vänta.

I och med att de flesta förskolegrupper idag är åldershomogena har barnen ofta samma grundläggande behov och behöver hjälp med samma saker. De får vänta på att bli avklädda. Vänta på att få sin blöja bytt eller att få gå på toa. De får vänta på att få mat, vänta på att få hjälp med att dela, vänta på att bli påklädda. De får vänta på leksaker, vänta på att det ska bli deras tur i målrummet. Men det är inte den bilden som syns utåt. Utifrån ser man en pedagogisk verksamhet som sätter den enskilda individen i centrum. Politikerna och skolledarna tror på detta. Personalen själv tror på det. Men det värsta av allt är att föräldrarna tror på det. Att de på riktigt tror att barnen har det bättre tillsammans med andra barn än hemma.

Givetvis har vi en bra barnomsorg!! Vi har fantastisk personal som gör sitt yttersta för att alla barn ska må bra. Men den verksamheten kan aldrig bli bättre än hemmet!! Den är bra, men inte bättre. Naturligtvis finns det föräldrar som inte har något val. Vi ska inte sparka på någon som redan ligger. Många har det tufft ekonomiskt, ensamstående, lång resväg, det kan finnas många skäl att lämna långa dagar. Men generellt måste föräldrar börja tro på sig själva! De måste sluta tro att barnen går miste om något om de är lediga en dag då och då. De måste sluta tro att barnen blir understimulerade hemma. De måste sluta tro att barnen måste träffa andra barn innan de kan gå.

Sanningen är den att små barn som varken kan gå eller prata för sig själva ofta har längre dagar på förskolorna än många av personalen. Många ett-treåringar lämnas på förskolan när föräldrarna åker tillbaka hem med ett yngre syskon under sin föräldraledighet. Detta för att de tror att det äldre barnet kan mista sin plats i omsorgen och att det får en mer pedagogisk miljö att vistas i där, på förskolan, tillsammans med omkring tjugo andra barn! Föräldrarna är de bästa förebilderna och barnens största idoler. Det är inte så svårt!! Föräldrar kan också ge sina barn en trygg och pedagogisk vardag. De kan också plocka fram lera, målarfärger, baka, läsa, sjunga, gå på utflykt, laga mat och vila tillsammans med sina barn.

Nu ska vi på intet sätt förringa personalens roll! Det krävs en hel del att göra ovan nämnda med en grupp barn istället för två-tre stycken. Det som krävs är organisationsförmåga, blick för de olika barnens olika behov. Förmåga att avstyra ev konflikter, locka fram det bästa hos alla barn, utmana dem och ge dem stimulerande uppgifter utifrån deras egna behov och färdigheter. Det är vad personalen är utbildad till. Att ro detta i hamn med ett tiotal barn. Det är inga större problem. De är proffs på detta. Men när grupperna blir större och större så blir detta svårare och svårare trots flera års högskolestudier. När barnantalet är uppemot dubbelt så många så blir resultatet inte det samma. Då blir det inte bra. Det är ett delikat dilemma.

Liknande de som populära föreningar eller idrottsklubbar kan uppleva. Om de har en bra verksamhet vill fler och fler ta del av den. Då kan det ibland uppstå problem med att föreningen saknar ledare för att ta emot alla intresserade. Då säger klubben stopp! Vi har fullt. Vi kan tyvärr inte ta emot fler medlemmar nu. Ni får stå på kö, gruppen är full.

Det är hög tid att även kommunerna säger stopp!

Marie Rydell, Förskollärare

Svar:

<https://www.aftonbladet.se/debatt/a/gPazOB/vi-ska-inte-vardera-foraldrarnas-val>

Förskollärare — Varberg

1.

På min förskola där jag arbetar kommer vi till vårterminen ha 18 st barn i småbarnsgrupperna. Ålder på barnen är 1-2 år. För att kunna följa Skolverkets rekommendationer vad gäller barngruppernas storlek behöver vi dela gruppen i två men det räcker inte personalen till för, då vi inte är tillräckligt många för att kunna dela gruppen. I 3-5 årsgruppen är det 21 barn. Samma problem där. Vi får inte ta in vikarier när någon är sjuk för det räcker inte pengarna till för. Vi är rädda för barnens säkerhet på vår arbetsplats. Planeringstiden har skurits ned på och vi får allt sämre förutsättningar att utföra vårt uppdrag. Vår förskolechef har utmattningssymptom och många förskolechefer i kommunen har sagt upp sig. Situationen är ohållbar.

2.

Jag har jobbat som förskollärare sedan 1994 och har ungefär 20 år kvar till pensionen. Om jag orkar. Sedan förra vintern har jag börjat fundera över om det är detta jag ska göra resten av mitt yrkesliv? Jag trivs med mitt jobb och jag älskar att mötas av nyfikna barn och jag är bra på att fånga dem och få deras ögon att glittra. Jag är ett proffs.

Men. Det här proffset orkar inte längre. Sedan två månader är jag helt sjukskriven pga utmattningssyndrom. Min läkare skakade på huvudet och undrade vad som händer i förskolan, då jag inte var hennes första patient med min utbildning och mina symptom.

När man älskar att upptäcka saker tillsammans med barn och vill utföra sitt uppdrag, måste man få tid till planering, man måste få tid att genomföra det som är planerat och man måste få tid att utvärdera. Har jag tur är ingen kollega frånvarande, eller, om så är fallet, har vi fått lov att sätta in och fått tag på, en vikarie (som träffat barn förut) och jag kan få ut min PUT på en timme i veckan.

När man älskar att upptäcka saker tillsammans med barn, måste man ha möjlighet att se varje barn, man måste kunna dela den stora gruppen i smågrupper och man måste få tid. Inget av detta är en självklarhet idag. Barngrupperna är för stora, personaltätheten för låg och

lokalerna är inte anpassade för så många personer.

När man har flera olika styrdokument att följa och tar sitt arbete på allvar, kan det inte se ut som det gör idag. Jag orkar inte leva upp till mitt uppdrag. Jag orkar inte känna mig misslyckad, jag orkar inte jobba över, jag orkar inte ställa upp och jag orkar inte att ha för dåligt betalt för mitt arbete. Det vi många gånger sysslar med inom barnomsorgen är ren och skär barnpassning för att överleva dagen utan tillräckligt med personal.

Det sorgligaste av allt, är att se barn under tre år som slutar söka vuxenkontakt, för de redan har lärt sig att de får vänta.

3.

Är så trött på att alltid ha dåligt samvete! Trött på att inte räkna till för barnen (21 3-4-åringar på 3 pedagoger)! Trött på att må dåligt för att jag är hemma och är sjuk för jag vet att kollegorna inte får någon vikarie!(Ingen vill jobba som timvik i förskolan) Trött på att man får pussla i hela huset hela dagarna för att folk ska få rast! Trött trött trött! Har arbetat som förskollärare i snart 30 år, men undrar om jag orkar så mycket mer? Ont i kroppen och ont i själen!

4.

På min arbetsplats har vi 18 st 3-4-åringar på tre pedagoger 3.70%. Det är ett psykosocialt belastat område och därför får vi lite mer procent per barn och det behövs verkligen. Vikarier som jämför säger att det krävs mycket mer att jobba hos oss än andra. Vi har flera barn som specialpedagogen är inkopplad på och skulle verkligen behöva en resurs, men det är nästan omöjligt att få. Detta tycker jag är det värsta med arbetssituationen. Att sedan modersmålsstöden försvann så medförde det att det lades ännu mer på oss. Ja, kraven trappas upp hela tiden, jag skulle kunna rabbla upp mycket mer. Jag blev sjukskriven 2 oktober för utmattningssyndrom, provar nu 25% men symtomen finns kvar. Arbetet som jag endast haft i sex år känns helt övermäktigt. Måste nog söka mig vidare.

5.

Jag räcker inte till för barnen, för verksamheten, för mina kollegor, för föräldrar. Jag vill så mycket, så mycket av allt jag lärde mig på förskolläraryrket men det finns varken tid eller budget för att göra de enklaste. Jag sover dåligt om nätterna, ser trött ut på jobbet, har inget tålamod.. det värsta är att jag jobbat i två år.. I TVÅ ÅR BARA! Mina kollegor är guld värda och jag är så glad att jag har dem, TACK!

6.

Jag var färdig Förskollärare -86. Jag var stolt över mitt yrke. Vi hade 15 barn i en syskongrupp på 3 heltider. Det var roligt att gå till jobbet. Barnen fick vad de behövde. De fick tid...lärde sig massor, utan läroplan. Vi gjorde ofta roliga utflykter.

Under 90-talet gick det sedan successivt utför. Med allt större barngrupper, utan att de vuxna blev fler. Men under 2000-talet har det blivit helt bedrövligt.

Jag är inte längre stolt, jag är ledsen och arg. Över att det blivit såå illa. Många, många gånger har man jobbat under dålig bemanning, vikariestopp då vi fick inte ta in vikarie för chefen, utan trixa o fixa o pussla ihop det vi som var på plats. Ändra våra tider m.m. Barnsäkerheten känns obefintlig. Chefen säger att vi ska vara solidariska mot arbetsgivaren och inte oroa föräldrar.

I personalrummet gråter pedagoger, men ändå ler de mot föräldrar och säger att allt är bra. Jag börjar känna att min hälsa börjar påverkas negativt. Jag orkar inte med tystnadskulturen, en förljugen värld. Vill inte heller ställa upp på det. Allt känns bara falskt.

Nu har jag lämnat Förskolan, efter 31 år. Jag kommer aldrig mer tillbaka. Det är ett av mina bästa livsval. Det är skamligt att det blivit så här.

7.

Jag var färdig Förskollärare -86. Jag var stolt över mitt yrke. Vi hade 15 barn i en syskongrupp på 3 heltider. Det var roligt att gå till jobbet. Barnen fick vad de behövde. De fick tid, lärde sig massor, utan läroplan. Vi gjorde ofta roliga utflykter. Under 90-talet gick det sedan successivt utför. Med allt större barngrupper, utan att de vuxna blev fler. Men under 2000-talet har det blivit helt bedrövligt. Jag är inte längre stolt...jag är ledsen och arg. Över att det blivit såå illa. Många, många gånger har man jobbat under dålig bemanning, vikariestopp. Vi fick inte ta in vikarie för chefen, utan trixa och fixa och pussla ihop det vi som var på plats. Ändra våra tider m.m. Barnsäkerheten känns obefintlig. Chefen säger att vi ska vara solidariska mot arbetsgivaren och inte oroa föräldrar. I personalrummet gråter pedagoger, men ändå ler de mot föräldrar...och säger att allt är bra.. Jag börjar känna att min hälsa börjar påverkas negativt. Jag orkar inte med tystnadskulturen, en förljugen värld. Vill inte heller ställa upp på det. Allt känns bara falskt. Nu har jag lämnat Förskolan, efter 31 år. Jag kommer aldrig mer tillbaka. Det är ett av mina bästa livsval. Det är skamligt att det blivit så här.

8.

Vår förskola i en by i utkanten av Varbergs kommun är till synes idyllisk med natur inpå knuten, länkad till skolan med möjligt samarbete, nybyggd och fin. Inuti är verkligheten en annan.

Vi har inte jättestor barngrupp just nu, dock har vi en ovanligt stor andel barn med speciella behov. Flera starkt utagerande barn med behov av personal nära inpå hela tiden, samt några barn som behöver stöttning för att våga ta plats. De flesta barnen går långa dagar, 7-17. Vi har öppet 6-18. Det är svårt att täcka dagarna med tillräckligt många pedagoger till alla barn så

att de får alla sina behov tillgodosedda. Vi räcker inte till att finnas för alla barn och alla de åtaganden vi har enligt vårt uppdrag.

Vi kan inte finnas för alla då de utåtagerande ofta utgör risker som vi måste förutse och finnas nära. Vi har tills nu fått arbeta utan extra resurstid för de barn vi sökt extra personaltidning för (vi får dock äntligen nu lite extra procent för några av barnen).

Vi har timvikariestopp. Vi har endast 4 fasta vikarier att tillgå som ska täcka 12 avdelningar. Därför får vi ofta gå utan vikarie om någon är sjuk eller har vab. Det går ut över barnen på förskolan eftersom vi ofta måste ställa in olika aktiviteter pga personalbrist. Vi måste istället se till att allt det praktiska - mat, blöjbyten, toabesök, på- och avklädning, säkerhet, trygghet, konflikthantering mm - fungerar i första hand. Det tär på oss och våra egna familjer då vi ofta måste ändra våra scheman.

Vår planeringstid har också blivit mindre. Vi har inte längre någon enskild planering, endast 4 timmar avdelningsplanering var 3:e vecka. Denna tid går åt att planera nästkommande 3 veckor i detalj med aktiviteter och delning av barnen i mindre grupper. Vi hinner inte dokumentera eller reflektera eller göra kvalitetsarbete.

Varje år får vi veta att vi måste spara på olika sätt. Vikarier, inköp, fler barn i grupperna, färre pedagoger. Ändå går Varbergs kommun plus!

9.

Jag har arbetat som förskollärare sedan jag tog examen i juni 2015. Jag har bytt arbetsplats en gång och kommer troligtvis att byta arbetsplats igen, om inte situationen förändras för oss. Vi har vikariestopp och även om vi skulle få ta in en vikarie så finns det inga att få tag på längre. Vi får slita och täcka upp för varandra och vi märker både på barnen och oss själva att det sliter. Det känns så fel att vi ska stå och ljuga för vårdnadshavarna och säga att allt har varit bra när vi egentligen bara är glada över att vi lyckades överleva dagen utan större skador.

Vi får väl se hur länge jag orkar arbeta som förskollärare. Jag vet att flera av dom som tog examen samtidigt som mig redan är utbrända och några arbetar inte längre kvar inom förskolan pga stressen.

10.

En dag på förskolan kan vara fylld av glädje, utbildning, matematik, teknik, naturvetenskap och spänning.

Tyvärr är de dagarna väldigt få om man slår ut dem på ett år.

Dagarna går främst ut på att se till att barnen inte ska skada sig själva eller varandra. Släcka bränder.

Man delar upp barnen och står i dörröppningen mellan två rum och ”vaktar” barnen.

I flera år har vi gått kort om folk, inte fått in vikarier, pedagoger som jobbar med feber för att man inte kan lämna sin andra kollega ensam. Raster hinns ofta inte med och att vi bara har 30 minuters rast om dagen är förbluffande! **Beviljade semesterledigheter dras in i sista minuten pga konstant personalbrist.** De få dagarna alla i arbetslaget är på plats, så måste en av oss lånas ut till andra avdelningar där det är brist. Egen medtagen mat som får slängas för att barnen nyser eller hostar i den, tar sina händer och känner på pedagogens mat medan denne hjälper andra barn, eller kastar ner pedagogens mat i golvet. Skulle vi välja att äta samma mat som barnen så får vi betala för den.

Vissa dagar hinner man byta alla barnens blöjor 3 gånger, men vissa dagar får man väga barnens behov mot varandra... ”Vilken blöja är mest akut?”

Samtidigt som vi kämpar för att få dagen att gå ihop och vi stöttar varandra när vi håller på att bryta samman och allt känns hopplöst så får vi ta utskällningar från arga föräldrar som tycker att vi inte tillgodoser barnens behov... Oftast är relationen till vårdnadshavare god, men när en utskällning kommer är den väl egentligen kanske främst riktad till högre instanser, men vi är första ledet och får ta emot det. Det värsta med det är att vi egentligen håller med, men vi ”måste” försvara den verksamhet som vi bedriver.

Och på frågan man ofta får: ”Hur har mitt barn haft det idag?” Så har man ett inövat standardsvar, för helt ärligt så har man inte koll på vad barnen gjort, vad de lekt, om de lekt, eller vem de lekt med.

Barngruppernas storlek behöver minskas, grundbemanningen behöver bli större, lokalerna är bristfälliga (värmesystem som inte fungerar, mögel i väggar och golv), i vikariepoolen i mitt team jobbar 3 personer på 80 % som ska täcka frånvarobehovet på 16 avdelningar.

Vi ska lägga tid på utvecklingsgrupper, IT-ansvar, ekonomiskt ansvar, utbildningar, kurser och dylikt, men när det väl kommer till kritan så finns varken tid för att utföra extrauppgifterna eller resurser för att täcka upp för den som är frånvarande.

Vi förväntas jobba över och ställa upp hela tiden, men vi får inte ta det som övertid, utan vi får det som ”extratid i ledighet när verksamheten tillåter det”.

2 timmar varje vecka ska vi ha planering. Dock kan man fråga sig hur ofta det verkligen blir just planering, eftersom vi ena veckan har läslyft, andra veckan har vi barnhälsomöte, tredje veckan är det något annat...

När vi sedan kommer till perioden för utvecklingssamtal förväntas vi rätta oss efter vårdnadshavarnas arbetstider och jobba över för att ha samtal, att man redan har jobbat från

6-18 utan rast räcker inte, utan då ska man dessutom jobbar över ännu mer utan ersättning.

Läste om en förskola som fått projektpengar för att kunna erbjuda sina anställda att arbeta 6-timmarsdagar med 100 % lön. De hade haft problem att hitta behörig personal och hade många sjukskrivna. När de kickade igång projektet och gick ut med annonser så fick de väldigt många sökanden till sina tjänster. En aspekt av det hela är också att minska risken för utmattning och stressrelaterade sjukdomar, vilket jag helt förstår. Även Sahlgrenska sjukhuset har infört denna arbetstid på några avdelningar och även där har det visat positiva resultat. Pedagoger som mår bra i sin arbetsmiljö, leder till bättre vistelsemiljö för barnen.

Jag har varit sjukskriven för utmattning, men är tillbaka igen. Det tog tid och jag får konstant se upp för alla fallgropar och lyssna på mina stresssymptom, men det gör mig också till en sämre kollega och anställd när jag bromsar, säger nej till projekt som blir för stora, även om de låter roliga och spännande och jag sätter gränser för vad som är nödvändigt att göra och bry sig om.

Jag har jobbat på tre förskolor i tre olika kommuner och på alla dessa arbetsplatser har jag sett fantastiska kollegor, pedagoger, vänner och eldsjälur brinna ut och inte komma tillbaka. Personer man trodde skulle hålla för evigt pga engagemang och driv blir bara stressade, urholkade versioner av sig själva som går hem till sin egen familj och inte orkar med varken sig själva, sina barn eller sina relationer.

Jag tycker att jobbet som förskollärare är fantastiskt och barnen ger så mycket positiv energi, men det räcker inte till längre. Felet ligger inte hos barnen, chefen eller arbetslaget - felet ligger i det politiska systemet där man på något skevt vis ser förskolan som en förvaringsplats där man kan trycka in hur många barn som helst, utan att ta hänsyn till hälsa eller säkerhet.

En ekonomisk satsning på barnen när de är små är betydligt lindrigare än kostnaden för att behandla alla utmattade ungdomar och unga vuxna som kommer ut till vuxenvärlden sönderstressade.

Det är dags att göra en ordentlig felsökning av systemet och åtgärda på rätt sätt.

//Manlig förskollärare i Varbergs kommun

11.

Imorgon går jag till jobbet och tar hand om andras barn trots att mitt barn är sjuk. Bara för att jag vet att vi redan är underbemannade. Jag skulle vara själv till frukost. Min mamma ställer upp och passar min pojke men känns fel i hela mig.... Jag som alltid sovit som en stock

vaknar mellan 02-04 varje natt nu för tiden. Ljuskänslig som tusan och svamlar när jag pratar. Läkaren gissar på stress.... alltid för mycket att göra och för lite resurser/tid att klara det.

12.

20 barn fördelat på 2 rum anser politikerna vara en normal arbetsdag för mig. En sådan normal arbetsdag kräver min maximala arbetsförmåga. När en eller flera kollegor är sjuka eller vid inskolning som kräver mer än det normala, finner jag mig själv leta efter nära arbeten. Jag har ingen ork kvar vilket också är en stor anledning till att jag vidareutbildar mig just nu. Jag orkar inte gå hem från mitt jobb med en alltjäms känsla av otillräcklighet. Barnen gråter och jag har bara ett knä. Har ingen möjlighet att trösta dem alla.

13.

Q arbetar på en stor förskola med åtta hemvister, fyra avdelningar. Sammanlagt kan man ta in 160 barn på hela förskolan. Jag jobbar på en avdelning 1-3 år. På min avdelning har vi gått från 12 barn till 18 barn. Inskolningen av 9 nya barn har pågått sedan januari och vi har fortfarande några kvar! På vår hemvist jobbar 3 st heltid, 1 st jobbar 60% och en på 20%.

Vi anser att vi inte har tid med de nya barnen och få dem trygga innan det är dags att ta emot nya barn och nya vuxna. Vi försvarar hela tiden vår verksamhet att vi kommer jobba i smågrupper så att föräldrar ska känna sig trygga med att deras barn är hos oss.

Vi har många som blir sjuka hos oss och då har vi visserligen en egen pool som vi använder, men dessa är ständigt uppbokade och vi blir hänvisade till att det inte finns några vikarier att få tag på!!! Vi får pussla med våra tider och hjälpa varandra över avdelningar. Jag känner ofta att jag inte räcker till när man har två gråtande barn och ett tredje gråtande sittande bredvid. Jag hoppas att politikerna snart vaknar upp innan något allvarligt händer med något barn eller vuxen. Vi orkar snart inte mer!!

Mvh

Sliten förskollärare

14.

Jag har jobbat inom förskolan i 25 år. Jag upplever att det förändrats så mycket under denna tid. Arbetsbelastningen har ökat, med de större barngrupperna och deras ökade närvarotid samt allt annat som möten, dokumentation och alla dessa kringuppgifter som tar tid från barnen. Vår planeringstid har minskat drastiskt under de senare åren vilket självklart påverkar arbetet. Tid till reflektion enskilt och i grupp är en viktig del för att kunna bibehålla kvaliteten. Jag upplever att det blivit ett hårdare klimat där empatin för varandra försvinner mer och mer. Är någon borta så ställer det till problem, stora problem och då börjar det "huggas" mot varandra. Vilka förebilder!!! Det jag dock tycker är bland det värsta är att det är en tystnadskultur eller att det blivit det mer och mer. Säger du ifrån så anklagas du av chefer för att gnälla och vara obekväms. Men det enda vi vill är ju att ge våra barn en bra, inspirerande, lärande och trygg förskola. Ge oss verktygen till det NU!!!! Det är både barnens och vår rättighet att få en dräglig arbetsmiljö!

15.

Jag jobbade ungefär ett år efter min examen. När jag slutade var all min lust för yrket borta. Att ständigt komma till jobbet och få veta att man skall täcka upp för någon annan på en annan avdelning, att pussla och vända och vrida på sig och försöka hantera en orolig barngrupp som tappat förtroendet för personalen som ständigt byts ut. Att vara under ständig press och känna skam över att inte duga o vara kompetent nog. När det egentligen är strukturen som är fel. Det fanns aldrig utrymme för glädje, jag sörjer! Jag vet hur kompetenta och modiga och smarta och lärda mina kollegor är och ändå känner de sig otillräckliga och går in i väggen. Det är inte OK!

Mer resurser och fram för en bättre arbetsmiljö där vi pedagoger inte behöver agera vikarier samtidigt som vi skall jobba våra egna tjänster. Nu har jag hittat ett annat sätt att jobba inom mitt uppdrag där glädjen får vara med. Men jag är ledsen för att jag inte vet om jag någonsin kommer kunna jobba på förskola igen.

16.

Tog examen januari 2014 och började arbeta direkt. Årsskiftet till 2015 började jag på riktigt känna att jag täcker inte till. Det är för många barn och för få personal. De barn som behöver extra stöd och extra ögon på sig får inte den hjälp de behöver. Den ska ordinarie personal se till att lösa. Så där ”äts” en personal upp. Ibland fler. Fick sedan barn under 2016 och har varit föräldraledig en tid. Har nu arbetat i 4 månader och är helt slut. Den där kända väggen sprang jag in i för flera veckor sedan. Ändå fortsätter jag att arbeta. Det kanske går över? Jag har ju precis bytt arbetslag. Kanske det blir bättre då? Idag fick jag åka hem från jobbet för jag kunde inte sluta gråta. Kanske inte så passande mot i en inskolning. Att behöva åka tillbaka om bara någon dag ger mig ont i magen. Att bli sjukskriven och behöva ansöka om hjälp från försäkringskassan ger mig panikkänslor. Tänk om dom säger nej? Hur länge ska man orka? Själv har jag arbetat i sammanlagt 34 månader och är redo att lämna detta yrke. Hur ska någon orka arbeta med detta i resten av sitt liv? Sitter ju dessutom på stora studieskulder. Kan man stämma staten för att få igen pengarna tro? Det var inte detta jag blev lovad när jag började studera till förskollärare 2010.

Vaxholm

Förskollärare — Vaxholm

1.

Så här skrev jag till de politiska partierna inför 2014 års kommunalval. Vad jag känner till är förhållandena desamma fortfarande.

2.

Vi i förskolan har nog världens roligaste och mest meningsfulla arbete, men för att vi ska kunna utföra det måste vi vara tillräckligt många pedagoger - på plats. Det budgeteras för det antal anställda som anses behövas, minus ett sparbetning. Eftersom arbetsgivaren tvingas att betala dubbla löner under de fjorton första sjukdagarna, bortsett från karensdagen, om vi använder vikarie, har vi egentligen inte pengar till att sätta in vikarie förrän dag femton. Likaså vid semester blir det dubbla lönekonstnader om man ersätter ordinarie personal med vikarie. Vi har stängt fyra veckor på sommaren, så de 20 semesterdagar som går åt då är inget problem, men många av oss har över 30 semesterdagar. Ofta finns det möjlighet att ta ut några semesterdagar kring jul, men resterande dagar får man antingen spara eller ta ut utan att sätta in vikarie. VAB är bäst, då går försäkringskassan in direkt. Så då har vi råd med vikarie? Nja, då kommer sparbetningen in, det är där vi kan spara pengar. Det har alltid varit så här, men nu tillkommer att vi måste ta med oss underskott till nästa år. Om man började om på ny kula på det nya året skulle det innebära att kommunal verksamhet gynnas framför privat, och det är inte tillåtet. Alltså får vi på inga villkor överskrida budget.

Så fort det fattas personal, och det gör det hela tiden, mycket sällan är all personal på plats och ofta fattas flera, får vi se efter hur mycket det är absolut nödvändigt att kalla in vikarie. Schemat är gjort för att täcka behoven av personal för att kunna utföra ett bra arbete, men nu får man dra ner hur många timmar man ska sätta in vikarie, eller kan vi kanske klara oss utan i dag? Kvalitén får vi inte tumma på, samma jobb ska göras, men av färre personer..

Detta är inget nytt. Vi har alltid haft höga ambitioner inom förskolan, men nu har läroplanen och kommunens styrdokument gjort att vi har större formella krav på oss än någonsin. Det är omöjligt att leva upp till dem utan tillräckligt med personal. Jag ställs som platsansvarig inför valet att leva upp till läroplanens intentioner eller hålla budget. Vilket jag än gör så missköter jag mitt arbete. Jag har också ett personalansvar och är till råga på allt skyddsombud. Våra arbetsmiljöproblem är till nästan 100% psykosociala och hör ihop med stress och otillräcklighetskänslor. Vi gör handlingsplaner där vi talar om stresshantering, men grunden till stressen görs det inget åt.

Det blir inte bättre av att vi är mycket utsatta för smitta i vårt arbete. Jag blir smittad när jag sköter mitt jobb och får betala för det med karensdagen. Sedan får mina arbetskamrater betala för det genom att arbeta utan vikarie för mig.

Jag väljer ofta att sätta in vikarie för en del av dagen och ber sedan en stilla bön om att budgeten ska tåla det. Jag måste ju se till att vi kan garantera barnens säkerhet och följa läroplanen och jag måste se till att personalen håller. Men det är alltid med oro jag sätter in vikarien, som om jag gjorde något olagligt. Måtte det hålla den här gången!

Så här ska vi naturligtvis inte ha det! Eftersom budgeten måste hållas är enda lösningen , som jag ser det, att det budgeteras för vikarier för åtminstone en del av den betalda frånvaron. Det kostar pengar, men det alternativ som vi har nu är helt orealistiskt och slår hårt mot barnen och hårt arbetande pedagoger.

De partier som föreslår en hållbar lösning på detta ovärdiga problem förtjänar att ha stort inflytande inom kommunalpolitiken.

3.

Det är viktigt att vi gör något åt detta! Inte bara för oss personal utan också för barnen och för föräldrarna! Det är oacceptabelt att vi ska gå på knäna!

4.

Vi vill inte vara underbemannade. Vikarier ska sättas in så att vi ska slippa stora barngrupper på för få pedagoger.

5.

Att vara ensam förskollärare i ett arbetslag kan vara tungt, men i min kommun är vi ensam förskollärare på hela förskolan och ansvarig för ibland så mycket som 5 avdelningar! Det är tungt! Lägg utöver det till att förutom mina ansvarsområden som just förskollärare, även har arbetsuppgifter som plocka disk, förbereda mat/frukost/mellanmål, duka, byta blöja, städa, jaga extrakläder och mycket mer. Vilka blir drabbade när jag inte hinner planera, dokumentera, reflektera och göra sådant jag enligt läroplanen är skyldig att utföra? Jo, barnen! Det blir i många fall ren barnpassning där målet är att klara dagen med inte alltför många olyckor. Om politikerna vill höja Pisa resultatet, börja prioritera förskolan annars kommer det snarare att sjunka ännu mer!

6.

I höstas fick vi vikariestopp, stopp av inköp av material till barnen. Frågade man kommunen så sa de att det inte alls hade något stopp, men hade våra chefer fortsatt att gå minus med sina verksamheter så hade de fått sett sig om efter annat jobb.

I dagsläget inget stopp på vikarier, men vi måste ständigt flytta runt personal i första hand från olika avdelningar.

Det trycks ständigt in nya barn. På yngre barn har vi idag dag 18st per avdelning och 20 st på äldre och allt fler ska det bli.

För tillfället har jag en kollega som gått in i väggen riktigt illa och minst två på väg dit.

Vellinge

Förskollärare — Vellinge

Vi jobbar flygelvis och har inom kort 42 barn på vår avdelning, med 6 personal. Vi har barn i ålder 1-6. Vi har även barn i behov av resurs vid sin vistelse på förskolan, vi får 2 timmars resurs/dag. För att få ihop raster är vi två personal närvarande med alla dessa barn, en på varje sida i vår lokal. Jag är ofta ensam med över 20 barn, precis som mina kolleger tills alla haft rast. Vi har precis som alla andra förskollärare MASSOR av uppgifter utanför arbetet med barnen så som att hålla reda på inköp och ekonomi, städa, torka, plocka disk, tvätta sovsäckar osv osv....Listan kan göras lång men jag stannar här....

Vetlanda

Förskollärare — Vetlanda

1.

Det är ganska exakt fyra år sen jag tog min förskolläraryxamen. Mitt första år efter examen flöt på utan större slit. Som nyutbildad utan större erfarenhet så behövde jag ett tag för att komma in i verkligheten. Sen började stressen komma jag tog på mig alla uppdrag jag fick för att jag älskar att lära mig nya saker, samtidigt som jag ville minska stressen för mina kollegor.

Innan sommaren 2017 klarade sig inte längre två av mina närmaste kollegor, de gick hem med stressrelaterade symtom. Jag kände stressen som bara ökade och ökade. Vad kunde jag göra för att minska stressen för mina kollegor. Jag tog ännu mer ansvar och hade nu cirka 8 ansvarsområden utöver att vara ensam utbildad på två avdelningar. Sommaren gick och mina kollegor sa ifrån och mina ansvarsområden minskade, det gjorde inte att stressen minskade. Jag bröt ihop, det kom som en kniv i ryggen, jag trodde jag klarade allt. En vecka spenderades i sängen med cirka 4-5 timmar vaken tid per dag. Den vakna tiden varvades med gråt och jag tänkte hur mina kollegor klarade sig.

Min familj tvingade mig till läkarna som från början inte trodde på mig. Det slutade med diagnosen stressreaktion och en och en halv månads sjukskrivning med upptrappning. Den värsta tiden i mitt liv. Varje dag jag vaknar nu efter detta tänker jag, kommer jag klara detta? Eller är det idag jag faller tillbaka. Faller jag tillbaka till sjukskrivning blir det inget mer förskollärary jobb för mig. Då byter jag bana. Jag vet att den dagen kommer när jag bryter ihop, varje dag är en våg på stressens bana. Frågan är hur länge jag klarar. Jag älskar mitt jobb. Jag vill inget hellre än att fortsätta som förskollärare.

2.

Jobbat sedan 2012 på fyra olika förskolor för att få bred erfarenhet och hittade 2016 en jag ville investera längre i. Jag kände efter några månader att det var högt tempo, hög konkurrens, stora krav på flexibilitet och stor ambitionsnivå bland personalen. Påpekade detta för chef 1 som försökte göra något åt pressen. Vi var 12 pedagoger som arbetade i par i förskola byggd för tre avdelningar som förr innehöll ca 25-30 barn och istället arbetade vi med roterande positioner med våra barngrupper med 70 barn inskrivna. Under mina år 2016-2018 har tre pedagoger fasta blivit sjukskrivna en längre tid för stressrelaterade sjukdomar. Likaså två kvalitetsavlösare och en av dem tog tjänstledigt utan att ha nytt jobb klart med motiveringen; Jag tar vad som helst bara jag kommer ifrån förskolan! Självt har jag efter att ha försökt få hjälp av chef 1, 2 och nu 3 så ger jag upp. Har försökt återgå med upptrappingsplan men klarar inte av stressen, ljuden, och andra starka sinnesintryck pga utmattningsdiagnosen jag fick för snart ett år sedan. Jag har gått igenom en kris där jag först inte ville acceptera att jag var sjuk, jag ville ju ta upp kampen både för mig själv, kollegorna och barnen som jag tycker alla far illa av detta, men nu har jag insett att under de rådande förhållandena så måste jag se mig om efter något annat jobb. Jag hoppas och önskar att denna rörelse kan sprida sig så att vi alla får tillbaka vår härliga förskoleverksamhet i Sverige. Jag älskar mitt jobb men måste liksom göra slut för att skydda mig själv.

3.

Vi får ofta höra hur bra vi har det i vår kommun jämfört med andra kommuner! Visst har vi det till viss del bättre än andra, vi har en vikariepool som ordnar med vikarier åt oss så vi slipper det och vi har de senaste åren aldrig haft vikariestopp och även kunnat utnyttja vikarier vid kortare möten. Dock finns det ju inte alltid vikarier att tillgå så ofta får vi ändå göra allt för att vi ska få ihop dagarna.

Eftersom de högre upp har synen att vår kommun är bättre än alla andra så gör det att vi som jobbar med barnen är gnälliga så fort vi säger att vi har mycket att göra, att det är många kringuppgifter och möten m.m. De säger även att vi inte kan gnälla på barngrupperna heller men faktum är att vi har minst lika stora barngrupper som alla andra har, barnpengen styr och cheferna tänker bara på att få in barn så de kan hålla sin budget. Det är ingen som tänker på att barnen har längre och längre dagar på förskolan, vill det sig illa kan man ha ca 15 barn själv när man öppnar innan nästa person kommer! Det enda vi får till oss då är att vi måste ändra våra scheman men eftersom de redan är så tigha kan vi inte ändra mer. Vi har barngrupper med dels barn med speciella behov men även barn som behöver lite extra vuxna nära sig, men dessa får vi inte någon hjälp för utan vi ska klara det som det är. Det vi får till oss är att vi ska dela barnen i mindre grupper men hur ska vi lyckas med det när vi har så lite tid när vi pedagoger är alla på plats.

Det som känns extra jobbigt hos oss är vår ordförande i Lärarförbundet, som borde jobba för oss och våra villkor men inte gör det. Hon ser gärna till att barn med speciella behov får extra

tid, helst heltid vilket iofs inte skulle vara så farligt om vi hade fått mer tid för att ta hand om dem men det får vi inte. Hon tycker att andra barn också borde vara heltid på förskolan, att de inte behöver vara lediga när föräldrarna är lediga. Vi pratar med henne om att vi har det tufft men det ser hon inte, hade vi haft resurserna med mer personal skulle jag inte bry mig hur mycket tid barnen är på förskolan. Den person som borde jobba för oss och vårt välmående är den som jobbar mest emot oss känns det som. Varför ska jag behöva vara totalt slut när jag kommer hem från jobbet? Jag går ofta och lägger mig tidigt på kvällarna för att orka, jag kan inte lyssna på radio längre då jag är så slut i huvudet efter en dag, jag ligger ofta med migrän på helgerna – är det så det ska vara?

Anledningen till att jag inte slutat än är mina fantastiska kollegor som jag tycker så mycket om och som jag skulle ha så dåligt samvete inför om jag slutade och de fick ännu mer att göra. Dessutom är ju barnen helt fantastiska och de ger mig så mycket, jag önskar bara att jag kunde få mer tid med dem och inte behöva stressa med en massa andra saker.

Vimmerby

Förskollärare — Vimmerby

Jag går till jobbet varje morgon med en glad känsla i magen. Jag ser fram emot att få träffa barnen och upptäcka saker med dom under dagen. Majoriteten av dagarna så förändras den känslan när jag kommer till jobbet och möts av uppgivna blickar från mina kollegor.

Vi har kommit in i en ond cirkel. Istället att få landa i barngruppen, vara närvarande, upptäcka, jobba med våra projekt, dokumentera och reflektera så hamnar vi ofta i ”hur löser vi dagen?”. Våra dagar handlar om att planera hur vi kan hjälpa varandra i huset, få ut våra raster, hur- och Vilka vi behöver jobbar över, hur vi kan duka vid borden för att barnen ska få plats osv osv. Barnen får hänga med. Dom slussar ut och in ..till en annan avdelningen under raster osv.

Vi orkar inte med . Personalen blir sjuka, stressade eller väljer att säga upp sig och vi har inte en fungerande vikariepool - vilket leder till mer stress och mer frånvaro. I mitt arbetslag har vi kunnat få ut tid till två reflektioner under höstterminen (vi ska ha en timme varje vecka). Ibland får vi en liten stund i lugn och närvaro med några barn och det är dom stunderna som gör att vi orkar en timme till.

Vi har olika strategier för att ändå orka så mycket som vi gör. Jag har genom samtalshjälp efter sjukskrivning kommit fram till att jag måste sänka mina krav. Det finns inte förutsättningar för att arbeta i förskolan som jag skulle önska och som jag har lärt mig under min utbildning. Skulle det vara mitt mål så väljer jag bort min egen hälsa och jag vill aldrig må som jag gjorde under min sjukskrivning igen. Barnens omsorg och att få ihop dagarna är

mina mål just nu. Jag försöker lägga undan tankar om skuld och försöka se det som att det inte är mitt ansvar att vi inte har bättre kvalitet än så. Jag jobbar med fantastiska barn, underbara kollegor och en bra chef ändå tänker jag varje vecka på om jag ska säga upp mig.

Vårgårda

Förskollärare — Vårgårda

Jag har läst många inskickade berättelser och känner igen mig så väl i det som ni alla skriver. Att arbeta i förskolan är fantastiskt på många sätt. Alla underbara barn som ger så mycket kärlek, alla föräldrar som anförtror oss det bästa som de har, alla skratt och bus. Jag önskar bara att jag hade haft förutsättningarna för att kunna tillgodose barnens grundläggande behov av närhet och trygghet. Jag önskar också att jag hade haft förutsättningar för att varje dag kunna arbeta mot det läroplansmål som jag är ålagd att göra. Det är inte lätt att kunna se till varje litet barn när det finns så många barn och så få personal. När jag tröstar ett barn behöver jag samtidigt stoppa en konflikt mellan två andra samtidigt som jag hindrar ett barn från att ramla och slå sig. Många gånger känns det som att vi utför barnpassning rätt och slätt, någon undervisning hinns helt enkelt inte med. Vi kämpar för att alla ska få i sig mat, tvätta sig, få leka en stund, vila och hinna gå ut en stund vilket är ett helt projekt eftersom bara påklädning och avklädning kan ta en timma. Det känns hemskt att de dagar då jag känner att vi har en riktigt bra och säker verksamhet och då jag verkligen fått tid för alla barn är de dagar då det är flera barn som är sjuka. Jag vill ju bedriva en bra verksamhet även när alla barn är på plats eftersom de är värda det och för att de faktiskt ha rätt till det, men det är svårt. Det är så mycket annat som ska göras som tar tid från barnen. Vi personal blir sjuka och behöver jaga vikarier som inte är lätta att få tag på. Dessutom finns det en oro för att det kan komma att införas vikariestopp även i vår kommun eftersom det inte finns pengar och hur ska vi då klara av att bedriva en verksamhet. Många gånger känns det som att förskolorna fungerar så pass väl som de faktiskt gör eftersom de som arbetar där är så engagerade och vill så mycket. Det finns många eldsjälar där ute som lägger ner hela sin själ i arbetet, men en förutsättning för att detta engagemang och denna vilja ska kunna leva vidare är att villkoren för både personal och barn drastiskt förbättras. Man behöver utgå ifrån kunskap om vad barn behöver för att utvecklas optimalt och detta innebär bland annat mindre barngrupper och tillräckligt med personal.

Vännäs

Förskollärare — Vännäs

Fyra år har gått nu sedan jag läste till att bli förskollärare... fyra år fyllda av kontakt med fina barn, föräldrar och kollegor... men också en känsla av vanmakt att jag inte kan påverka min arbetssituation.

Det håller på att knäcka mig nu, känner jag, vet inte hur länge till som jag orkar, även om jag försöker tänka på de saker som gör att jag gillar mitt arbete. Men jag tror inte att det räcker, min känsla av vanmakt över att inte kunna påverka vår arbetssituation, vad gäller stress, vikariestrul, saker som ligger på oss som vi inte hinner med, allt för stora barngrupper på för få pedagoger och lägg till den höga ljudnivån på det.

Jag tror att jag kommer att fortsätta söka en väg bort från det här yrket, det är inte värt slitet och den dåliga uppskattning som vi får från chefer och politiker. Jag har bytt yrke förr, jag kan göra det igen känner jag! Men samtidigt känns det tråkigt, för jag valde den här vägen pga av en önskan att arbeta med det värdefullaste vi har - våra barn! När ska man börja sätta dem först?

Värmdö

Förskollärare — Värmdö

1.

Som förskollärare känner jag att förutsättningarna på min arbetsplats inte finns för att jag skall kunna göra ett bra jobb. Underbemanning är det största problemet. Barngruppen ökar med fler barn samtidigt som jag och min kollega förväntas göra samma jobb utan hjälp av en tredje kollega. Chefen skyller på att de inte hittar personal. Det är en ohållbar situation där jag och min kollega kämpar för barnens trygghet och att den pedagogiska verksamhet skall fortsätta men vi känner att vi inte räcker till. Jag har till exempelvis arbetat sjuk för att inte lämna min kollega i sticket, vilket i längden inte är hälsosamt. Detta kommer i slutändan knäcka mig och min kollega men inte minst påverka barnen!!

2.

Som ensam förskollärare på 24 små 1-3 åringar (totalt 4 pedagoger) är det ett pussel för att få dagen att bli trygg och säker för alla barn.

Stora delar av dagen bara 3 pga matupplägg/disk/raster/planering/utvärdering.

Det säger sig själv att det inte funkar i längden.

3.

Jag vet att vi på min arbetsplats är ganska förskonade när jag hör vad som pågår på andra arbetsplatser. Vi drar en suck, biter ihop och tänker "det kunde varit värre". Ja, det kunde det. Men det kunde också varit väldigt mycket bättre.

På min arbetsplats syns och märks det att kommunen snålar med budgeten och att pengarna ska räcka till allt och lite till. Materialet är slitet, möblerna är slitna, personalen är sliten - för pengarna räcker varken till en god fysisk eller en god psykisk arbetsmiljö. Varje dag går jag till jobbet och undrar vem som är borta och hur vi ska lösa det - för det är knappt vi räcker till när alla är på plats. På helgen börjar jobbtankarna mala redan på söndagen om de överhuvudtaget slutat under helgen. Jag vet att hjärnan behöver paus och återhämtning, jag vet att jag inte är mitt jobb, jag vet att hur mycket jag än vrider och vänder mig så kommer jag ensam aldrig räcka till. Och ändå fortsätter jag att pressa vidare, för jag vill så gärna att förskolan ska vara en trygg och rolig plats för lärande, jag vill så gärna att förskolan ska vara allt det där som läroplanen och andra dokument hänvisar till. Jag vill så gärna få göra mitt jobb!

4.

Hej, jag exade från förskolan 2015 och har fram till nu hunnit gå in i väggen två gånger pga situationer i förskolan. På min första förskollärartjänst (Älvsjö) hade de som policy att inte ta in vikarier och det första som rök var resurspersonalen, de fick vikariera. Mitt hemskaste minne därifrån var inte bara den uttalade synen på någon som blev sjuk (normala människor blir ju inte sjuka så mycket/ chefens ord). Utan att utemiljön var så bedrövlig att den var en ren hälsorisk för barnen vid regniga dagar. Mitt andra och tredje arbete var på Värmdö och det var där jag gick sönder, långvarig stress och utmattningssyndrom gör att jag aldrig mer kommer bli den jag var innan jag började jobba. Jag har arbetat med sönderstressade kollegor, sjuka kollegor, med chefer som inte förstått sitt uppdrag. Jag har fått böna om vikarier, jag har stått själv med 15 av de yngsta barnen. Jag har blivit förlöjligad av kollegor pga av deras bristande kunskap i pedagogik. Jag har fått min stress sammankopplad med min vikt, inte pga obefintlig pedagogisk organisation. Jag har kämpat för barns rätt till resurspengar för att sedan aldrig se någon resur. Jag har på tre år fått sex pedagogiska möten, fyra av dem har jag anordnat. Jag har blivit delegerad att hålla reda på missbrukande kollega, jag har arbetat ensam med en annan pedagog på 23 barn i två rum. Jag har sett kollegor lyfta barn flera dm från golvet i armen. Jag har varit med om chefer som inte tagit sitt ansvar i krissituationer och låtit sin personal stått med allt ansvar. Jag har sett pedagoger tappa bort barn pga stress, jag har även sett dem ge bort barn till fel individ vid hämtning och locket läggs på och detta försvinner. Jag har sett kollegor gråta och gå sönder. Jag har kramat, stöttat och kämpat och höjt min röst tills jag själv gick sönder och funderade på att krypa in i ett torkskåp. Jag har bevittnat mobbning, personal som läst andra kollegors privata meddelanden. Jag har under ett ledningsmöte haft en kollega som himlat med ögonen mot

mig och i alla lägen har ingen chef stöttat och gjort något åt saken. Jag har sett en chef beordra kollegor att fota och håna en annan kollega. Jag har anmält, jag har skrivit brev till högsta skolchefen och mitt i detta så fortsätter vi att leverera, mörka problemen för föräldrar, vägra strejka och kräva politisk förändring. Jag är så för ett förändring, för mitt i denna misär står barnen som ska ha det tryggt hos oss. Inte se sin personal gråta i barngrupp för att de gått sönder. #ingetmerlarv #mindrebarngrupper #förskolaistrejk

Värnamo

Förskollärare — Värnamo

1.

Har arbetat inom barnomsorgen länge och är ganska nyutbildad förskollärare. Vi har stora barngrupper som gör att man känner sig otillräcklig, hinner inte se varje barn eller skapa en trygg barngrupp. Administrativa måsten, känslan av att man måste prestera för att följa lagen, tillgodose politiker, förskolechefer, vårdnadshavare. Vi ska visa vår bästa sida utåt och hålla god min medan vi håller på att gå under på insidan. Det finns så mycket vi vill utveckla och genomföra men tiden och orken finns inte. Vi hinner inte landa i det vi gör innan något nytt ska påbörjas. Har gått ner i tid för att orka, men frågan är hur länge det fungerar.

2.

När ska man göra det man utbildar sig till, att vara med barnen?

3.

Alldeles för många barn och lite personal. Ingen planeringstid finns utrymme till. Jobbar själv stora delar av dagen med väldigt många barn. Säkerhetsrisk.

Västervik

Förskollärare — Västervik

1.

Arbetar på förskola med hundra barn fördelade på tre avdelningar. Det blir många ytliga kontakter varje dag för både barn och vuxna. Känslan av otillräcklighet följer en hela tiden. Mer barnpassning än pedagogiska möten. Spelar ingen roll hur bra vi pedagoger är när det inte går att fånga upp det spontana intresse som sker hos barnen. Vi hinner inte på grund av att man behöver ha koll på så många barn på en gång, så man inte kan stanna upp i det lilla och fokusera på några barn. Stressigt och ofokuserat. Märks även på barnen som drar runt

och inte kan stanna i en aktivitet en längre stund.

Ytligt lärande, mer upplevelser. Vi vill arbeta med pedagogisk dokumentation och utgå från barnens tankar, men större barngrupper gör att barnen inte blir sedda eller inte vågar uttrycka sig. Brist på tid att analysera dokumentation. Alldeles för lite tid utanför barngrupp. Svårt att fördjupa och utveckla sina egna kunskaper. Finns bara tid till att hålla allt flytande. Många dåligt utbildade vikarier i verksamheten på grund av sjukskrivningar. Svårt att ens få tag i vikarier. Konstant trött och orkar inte leva när arbetsdagen är slut.

2.

Jag har så många skickliga kollegor som bestämt sig för att arbeta med något annat, och själv är jag tyvärr snart där. Jag har alltid skattat mig lycklig över att jag verkligen tyckt om att gå till mitt jobb, men så känner jag tyvärr inte längre. Jag får ont i magen redan på söndagkvällen och känner redan på måndagkvällen att jag snart inte orkar mer. Att varje dag kämpa med att hålla sig flytande tar på krafterna. När man försöker tala om att barngrupperna är för stora, och bara får till svar: Jag ser att ni har de rätta verktygen eller Det finns ingen siffra för hur många barn ni kan ha bara sammansättningen av gruppen är rätt, är en käftsmäll eller ett slag i magen. Jag vet inte vad vi mer kan säga för att någon ska lyssna. Allt jag vet är att jag kommer att göra allt för att rädda mig själv och tyvärr kan det vara att sluta jobba med det som jag ansåg vara världens bästa jobb.

3.

Vid flera tillfällen det senaste året har det hänt att jag fått arbete ensam med runt 13 barn under flera timmar, ibland under större delen av dagen! Vi får inga vikarier och de vi får har ibland så dålig initiativförmåga, att jag inte kan förstå hur de ens fick jobb i poolen! Jag har egentligen 20 barn i gruppen men kunde ”dela ut” barn åt höger och vänster så det ”bara” blev 13 kvar på min avdelning. Detta är så långt ifrån pedagogisk verksamhet, så långt ifrån undervisning, så långt ifrån okej, det är knappt ens barnpassning, det är farligt!

Barnen anpassar sig ”som tur är” och lugnar sig när de märker att det bara är en pedagog i gruppen, men det är inte okej att behöva be grannavdelningen om hjälp för att jag måste springa på toaletten! Stressen är konstant!

Det som gör det än mer frustrerande är att min avdelning fungerar ”bra” jämfört med de andra i huset! Det är en smärre katastrof på övriga avdelningar och det är INTE pedagogernas fel och det är INTE brist på gott förhållningssätt, det är brist på POLITIKERS vilja att ge förutsättningar för något annat än ett sjunkande skepp som förskolan idag är!

Mina kollegor har utmattningssymtom, migrän, magont, gråter, flera vill vara sjukskrivna och får även det av deras läkare, men tvingas arbeta för att försäkringskassan säger nej!

Hur kan alla blunda när nästan alla Sveriges barn spenderar sina vakna timmar i en miljö som

är så dålig!? Förstår inte människor att barnen känner av detta!? Nu räcker det! Jag hoppas så på enorstrejk!

1 vecka utan förskola och ALLA politiker måste vakna!

4.

De senaste åren har det smugit sig på. Större barngrupper och mindre personalgrupper. Det är svårt att säga när vi gick över gränsen men det har vi gjort.

Ett exempel är att på fredagar på min förskola så är vi bara tre personal kvar vid mellanmålet kl. 14.15. Då kan vi ha 27 barn kvar. En av oss tre ska då dessutom göra mellanmålet och ta hand om disken efteråt. Det är alltså två personal som tar hand om 27 barn.

Ett annat exempel är det här med tekniska hjälpmedel. Vi har ingen mobiltelefon på förskolan så vid utflykter (vilket vi bara kan göra när många är lediga eller sjuka pga för få vuxna) så måste någon av oss personal ha med sin privata mobiltelefon ifall nåt händer. Ska vi verkligen behöva det?

Och det här med "pedagogisk måltid". Jag anser att det är ett jättebra tillfälle för lärande. Och det ska jag betala för. Jag får betala för att få jobba. Och så händer det nästan dagligen att man måste springa ifrån för att hjälpa ett barn på toaletten eller torka upp mjölk som spillts ut. Och så blev min mat kall... Om maten ens räcker till mig, jag prioriterar att barnen får först så vissa dagar kanske min betalda lunch blir 3 kalla köttbullar och en kall potatis.

Och kläder... Andra yrkesgrupper får arbetskläder men inte vi. Blod, snor, matkladd, färg och geggamojja går inte alltid att få bort, då är det bara att köpa nytt med den låga lön man har. Och ska man ha bra skor som man inte får ont i ryggen av så kostar bara de närmare 1000 kr.

Och lönen ska vi inte prata om. Skrattretande efter 3 års högskolestudier och nästan 20 års arbete.

Västerås

Förskollärare — Västerås

1.

Jobbar med 18 barn på två personal. Finns ingen utbildad personal att tillgå trots försök av kommunen att rekrytera och att högskola med lärarprogrammet finns på orten. Har lägst lön bland alla kommuner i närheten. Inga investeringar görs i befintliga förskolor. Många går på knäna då det ofta inte finns utbildade vikarier att tillgå vid sjukdomar. Många beslut om att vi ska ha planeringstid och reflektionstid, med det finns ingen tid att ta av.

2.

I januari har jag arbetat som förskollärare i 11 år. Det tog ungefär ett halvår från det att jag började till jag kraschade in i väggen och sedan tog det ett år ungefär innan jag var fullt arbetsför. Eller fullt och fullt... Det har väl gått upp och ner under de här åren. Blir nog aldrig som jag var innan. Under ett par år valde jag att vara tjänstledig 15% för att överhuvudtaget orka jobba. Sånt kostar dock i längden och så ska det inte behöva vara! Nu börjar jag snart på en ny förskola och hoppas att det ska bli bra men egentligen har jag nog gett upp. Så stora barngrupper och långa vistelsetider för de flesta barnen. Kraven på oss som arbetar ökar ständigt men vi får inte möjligheter att leva upp till de kraven. Dokumentation, reflektion och planering som är en förutsättning för just detta får alltid stryka på foten då vi inom förskolan gör allt vi kan för att bara överleva dagen och sliter för att barnen ska må så bra som möjligt i denna röra. Blir inte mitt nya jobb bra lämnar jag helst förskolan men för vad? Snart 52 år gammal och med spetsutbildning är jag inte särskilt attraktiv på arbetsmarknaden.

3.

Vad ska man säga om situationen som är på förskolan?? Kan bara svara för mig själv, att det var tur att jag gick på mammaledighet. Hade jag inte gjort det hade jag säkert varit sjukskriven vid det här laget. Situationen i förskolan är inte hållbar i längden. Allt för stora barngrupper och det stoppas in ännu mer barn bara för att man måste möta upp barnkön som finns i kommunerna. Från småbarnsavdelningen tar man dem äldsta för att stoppa in dem i storbarnsavdelningen, allt för att ta nya barn i kön. Sedan att barngrupperna är så stora att personaltäteten inte heller räcker till. Alltid någon personal som är sjuk och vi får aldrig någon vikarie för det ska sparas på pengar eller att det inte finns några. Och att man som förskollärare ska dokumentera allt som händer, tiden räcker aldrig till det. Eftersom det alltid saknas personal så ska man hjälpa till och då försvinner ofta reflektionen som man ska ha på avdelningen och till att planera. Vi får hoppas att det kommer att ändras snart innan det blir fler som byter yrke. I dagens samhälle skulle jag inte rekommendera någon i dett, vilket är synd för det behövs fler i förskolan.

4.

Jobbat inom förskola sen 1998. 2012 fick jag diagnosen utmattning och var sjukskriven heltid 6 mån. Efter det gick jag på halvtid. Kände att jag måste byta bransch pga arbetsmiljön. Gick utbildning och startade eget som jag jobbade med fram till 2017. Jobbade i 8 månader, sen började det kännas igen, symtomen. Ångest, huvudvärk, trötthet, panikkänslor, nedstämdhet, stressutslag, irritation...

Blev sjukskriven på halvtid 2 månader. Nu har jag jobbat 2 månader igen och nu är symptomen på väg tillbaka. Jag är så ledsen för det. Jag brinner för mitt jobb, jag ser till varje barn, bemöter varje förälder, personal... men det räcker inte.

På pappret är vi 1 heltid, 2 på 75% på snart 17 1-2-åringar. Två dagar i veckan är vi endast 2 personal i gruppen fram till ca 11.00 Tre inskolningar i vår grupp förra och denna v. Ett barn som gråter konstant och behöver en personal helt själv. När vi byter blöjor blir man ensam. Som tur är har vi bara ett rum till dessa barn. För litet egentligen men just nu när det krisar är det skönt. Min famn är stor och jag har ögon för tre (det får man öva upp) men detta är inte hållbart! Vi kan inte ansvara för deras säkerhet längre. Det gör mig så ont att se mig om igen efter ett annat yrke, men jag kommer inte orka länge till om det fortsätter. Sen en skitlön på det sätter extra glädje. Nej fy! Stackars barn som befinner sig i detta. Sen måste vi som personal gå ifrån och duka till hela avd. Ca 37 barn, bädda till läggning, möten här och där, tvätta, göra mellanmål till alla och diska efteråt. Att följa läroplanen låter fint men fungerar inte i verkligheten! Ge oss möjlighet att lyckas snälla!!!! Jag orkar inte mer!!!

5.

Jag har under hösten arbetat som ensam förskollärare på min avdelning med 20 barn. I mitt arbetslag ingår 1 barnskötare och 1 vikarie från poolen (utbildad).

Det har varit en mycket tuff period med en otrolig arbetsbörda på mig som ensam förskollärare och 9 inskolningar!

Jag har flera uppdrag som innebär att jag går ur barngrupp vid olika tillfällen som att gå på fortbildning och möten med andra pedagoger mm. Detta innebär att jag ofta får höra att jag är "borta mycket" men det finns inget alternativ! Verksamheten måste framåt och då måste jag driva det. Jag sitter flera kvällar i veckan och utvärderar och planerar verksamheten och detta helt utan lön, men om verksamheten ska fungera så måste jag göra detta!

Jag är stressad när jag går till jobbet, när jag är på jobbet, förmiddagsrasten tar jag aldrig för det tillåter inte verksamheten och på min lunchrast läser jag jobbmejl och skriver ut dokument och dokumentationsundelag. Jag stressar hela dagen och känner mig lika stressad när jag "lämnar mitt jobb" och går hem.

Chefen har 1.000 krav på mig, kollegor i huset har 1.000 krav, föräldrarna har 1.000 krav men det enda jag egentligen vill ha som krav är läroplanen och barnen!

Tänk om jag kunde lämna jobbet på eftermiddagen och känna mig lugn och nöjd! Tänk om jag kunde få förutsättningarna att SE varje barn!

Tänk om politikerna kunde välja barnen!

Tänk om Sverige kunde följa riktlinjerna på max 15 barn!

Tänk om min examen och legitimation kunde erkännas som legitim!

Tänk om förskolan kunde prioriteras!

Tänk om politikerna kunde bry sig!

6.

Ena kollegan har blivit sjukskriven för utmattningssymptom, den andra har valt att gå ner till 80 % pga hon inte orkar med hela dagar. Vi hinner inte ens att planera då vi har så utagerande barn som behöver 100 % tillsyn hela dagen. Vi får EN timme varannan vecka att i arbetslaget sitta och prata, om vi har tur. Fler barn med resursbehov men inga pengar finns. Chefen har gett oss öronproppar pga den höga ljudnivån, helt sjukt. Dags att prioritera oss personal men framförallt barnen. Vi lägger grunden för det livslånga lärandet. Om barnet inte hinner bli sedda eller få trygghet redan som 1 åringar kan väl vem som helst räkna ut att framtiden inte heller blir bra.

7.

Går och lägger mig med ont i magen... En kollega vabbar imorgon. Jag och min andra kollega blir själva med 15 stycken ett- och tvååringar varav 5 inskolningar som precis börjat lämnas. De är ledsna och söker trygghet. Inga vikarier finns.

Grannavdelningen med större barn mellan 3-5 år nästan i samma läge. 17 barn med ett par inskolningar, två pedagoger på plats, en kollega sjuk och inga vikarier...

Blir inte mycket sömn i natt. Vet redan att jag måste jobba över..

Förskollärostudent — Västerås

1.

Hej.

Min berättelse utspelar sig från en dag när jag skulle hämta mitt barn på förskolan och kommer in och samtalar med personalen om hur dagen varit. Ni vet, det där vanliga. Men så säger hen att de varit lite underbemannade under dagen då de inte fått in någon vikarie, och förklarar att deras planering för dagen fick gå i stöpet. Vilket resulterade i att de valde att inte gå ut med barnen denna dag för personalen kände att det skulle bli ett projekt i sig att bara få ut alla barn själva. (Det var 2 personal denna dag).

Och så som jag ser det, eftersom jag studerar till förskollärare själv, så försvinner många av de läroplansmål som faktiskt gäller för förskolan en sån här dag. En av de två som jobbade denna dag hade även planeringstid på eftermiddagen som hen fick hoppa över pga underbemanning.

Jag har även fått inblick i hur pressat läge det är inom förskolan genom min praktik. Och undrar på allvar hur vi som förskollärare ska hinna allt det som vi lär oss under högskoleutbildningen. Det krävs resurser för att arbetet med utvärdering och uppföljning ska fungera och mycket därtill.

Tack för mig! Hoppas innerligt att det blir en förändring, för barnens skull!

2.

Jahapp... Då har jag gjort det jag funderat på länge. Nej, jag har inte sagt upp mig men jag har begärt tjänstledigt på 15% för att jag helt enkelt inte orkar jobba heltid längre. Kanske är det ett första steg mot att lämna yrket? Jag vet inte... Får se vad resultatet blir. Jag hoppas att jag ska känna glädje till mitt jobb, inte ligga där med ångest på söndagskvällen när jag får mer tid till återhämtning. Känslan av att man inte vill lägga sig på söndagen för när man vaknar är det ju ny vecka och dags att gå till jobbet och det vill man ju inte...

På ena eller andra sättet är det ju trots allt så att det blir jag som får betala, antingen med min hälsa eller med mina pengar. Jag har valt att betala med mina pengar då jag ju inte heller kan köpa min hälsa för dem. "

3.

"Det är alldeles för många barn på varje avdelning och ett stort underskott av förskollärare. Relativt många barnskötare och väldigt mycket utbildad personal med titeln resurs. Höga/orimliga krav på de få förskollärare som finns. Utbildningen hamnar i skymundan då alla förskollärare har fullt upp med att agera barnpassning och övrig personal har inte någon utbildning för att undervisa.

Barn i behov av särskilt stöd kan inte erbjudas detta stöd då det inte finnas personal som kan täcka behovet och brist på utbildningar. Självklart låter det bra med alla likabehandlingsplaner osv men verkligheten är en annan. Det är stor skillnad på hur vi vet/vill arbeta och på hur Västerås stad möjliggör/omöjliggör att detta kan realiseras.

Barnen sätts i sista rum, ekonomi och föräldrars vilja till egen tid går före. Förskolan ses av många vårdnadshavare som barnpassning och vill därför att vi har öppet alla årets dagar, även jul och påsk. Förskolan ses inte som en del av skolväsendet utan som en service som ska anpassa sig efter vårdnadshavares krav.

Ingen vill läsa 3,5 år på högskola/universitet för att vara barnvakt, barnvakt får Västerås stad eller de myndiga vårdnadshavarna ordna med på annat håll, det ska inte en legitimerad lärare göra!

Förskolläraryrollen blir orimlig då ansvaret för samtliga barns utveckling och utbildning läggs på ett fåtal personer. Förskollärare får trots en otrolig arbetsbörda och studieskulder efter skatt och återbetalning till csn samma lön som barnskötare och helt utbildad personal, något som är helt orimligt och gör att förskollärare slutar, om de ens påbörjar sina studier.

Många flyktingar och invandrare som samlas på samma ställen i staden skapar givetvis segregation och kulturkrockar men ändå väljer Västerås stad att fortsätta med detta. Detta är en katastrof för både vuxna och barn som kämpar för att integreras, det blir så svårt för dem då de säger att "vad ska jag göra, alla kan mitt språk, men jag har ingen att lära mig svenska

av!” (vårdnadshavare).

Jag arbetar på en multikulturell förskola i ett socioekonomiskt utsatt område, något som inte enbart leder till värderingskrockar och självklara kommunikationssvårigheter. I ett område av denna karaktär finns många utmaningar som inte finns i andra delar av staden eller Sverige i stort. Ändå har vi inte mindre barngrupper, inte mer personaltäthet eller extra tid för utbildningen eller reflektion. I alla områden i Sverige finns problematik och utmaningar men här finns många många fler och jag anser att det är ett stort svek mot barnen i dessa områden när politikerna blundar för detta genom att INTE anpassa verksamhetens och organisationen.

Lön, lön, lön! Vilka andra yrkeskategorier skulle efter 3,5år på högskolan/universitetet acceptera vår arbetsbelastning, stress, arbetsmiljö (låga bord, många lyfta, sjuka barn, höga skrik och ljud), och sedan ha en lön runt 27.000!/? Pinsamt och nedvärderade!

Jag skulle aldrig rekommendera någon att läsa till förskollärare som det är idag. Vi som kvinnor antas köpa ursäkten att ”tänk på barnen, vi är här för barnen, vad blir bäst för barnen” osv, men sluta nu!

Vi är högutbildade individer som kräver vår rätt. Vi är högutbildade lärare, vi försöker vara stolta yrkesutövare, vi är legitimerade, vi formar framtiden, vi är en profession, vi är professionella! Är ni Västerås stads politiker och regeringen det? Är era tankar, värderingar och normer moderna och normkritiska?

Politikerna måste vakna och sluta se ner på vår verksamhet och profession. Lyssna på forskare och förskollärare, vi vet vad som behövs! Tillsätt mer pengar till förskollärares löner. Sluta säga att stadens ekonomi är ”så bra” men ändå får vi pinsamma lönepåslag.

Staden måste våga se verkligheten och inte bara tjata om en vision och måla upp en bild av att den ska lösa allt. Det är hårt arbete, engagemang och tydliga krav på vårdnadshavare som behövs. Det finns inte enbart rättigheter, vårdnadshavare har även skyldigheter.

Jag tycker att Västerås stad mycket tydligt ska informera samtliga vårdnadshavare att personalen i förskolan inte arbetar med barnens tider, avgifter, köer, placeringar mm, utan att här bedrivs undervisning och inte kundservice!

Det är aldrig bäst för barnen att vara i förskolan 50h per vecka i en grupp av 20 barn och det är heller inte för barnens bästa att vara på förskolan när föräldrar har ledig dag.

Västerås stad verkar anse att pedagogerna ska ”sluta gnälla”, inse att det är såhär det ser ut och istället tänka på barnen, vilket är så provocerande för det är det enda vi gör, hela dagarna, varje dag!

Snälla ord om att vi är viktiga och duktiga betyder noll, vi vill ha skälig lön för vår utbildning och det arbete vi utför, likaväl som goda arbetsförhållanden samt slopad karensdag!

Lyft oss kvinnor! Se oss kvinnor! Bekräfta oss kvinnor! Detta är ett kvinnodominerande yrke och för att skapa ett jämlikt samhälle måste vi få en bra lön! Vi måste upp på en mans lön! Vi har ansvar för människor hela dagarna, det måste ses som viktigt! Barnen i förskolan måste se oss som förebilder! Barnen i förskolan måste förstå att detta är ett jobb! Barnen i förskolan ska kunna tänka att de själva vill jobba som förskollärare när de blir vuxna!

När folk slutar, går in i väggen, går back på lön när csn är betalt och är sjuka men på jobbet då karensdagen blir för dyr, ja då utbildas inga fler förskollärare, barnen vill inte bli förskollärare och vad ska hända med den utbildningen barnen bör få sina första 5år?

4.

I dagsläget fungerar arbetet på min egen avdelning bra men det har tagit mycket kraft och engagemang som snabbt kan ändra riktning! Två andra avdelningar på min förskola håller på att rasa samman! Detta medför att vi alltid får hjälpa till och därför "faller" vår avdelning då vi måste "släcka bränder" hos de andra i tid och otid. Folk är sjuka och sjukskrivna, de går hem från jobbet och blir osams för att pressen och stressen är så stor. Barn och föräldrar som inte kan svenska. Flera barn som trots sina unga åldrar har satta och riktiga diagnoser. Vårdnadshavare från vissa andra kulturer har orimliga krav och förväntningar på oss pedagoger vilken i sin tur skapar en osämja mellan förskolan och hemmet.

Chefen måste följa och hålla sin budget fast barngrupperna är överfulla och pedagogerna går på knäna. Vårdnadshavare skäller om blöta kläder, smutsiga skor, att barnet inte får gå på förskolan när dem är lediga från jobbet. Allt kastas i våra ansikten istället för att Västerås stad klart och tydligt berättar för ALLA vårdnadshavare vad som gäller i förskolan!

På min grannavdelning var det i veckan 16 småbarn 1-3 år, inklusive 2 inskolningar och EN ordinarie personal (barnskötare) och två helt okända vikarier från poolen! Detta är inte ovanligt utan det är alltid personal som är sjuka eller sjukskriva på denna avdelning men det är katastrof och oförsvarligt! Jag var denna dag ensam på min avdelning med 13 barn 3-5år och kunde därför inte hjälpa till.

När barnen skulle äta lunch så hörde jag mest skrik och gråt från deras avdelning och det skapar inte bara oro för barnen på avdelningen utan även för de barn som är på min egen avdelning.

Västerås stad pratar fint utåt men det är bara lögnar och omskrivningar! De vill att vi ska dela upp barnen under dagarna för att skapa illusionen av att det är små grupper! Hur skulle detta gå till!? Vilken av dessa helt okända vikarier skulle ta vilka barn och ha pedagogiska projekt med!? Eller skulle de kanske sköta inskolningen!?

Fattar inte politikerna att det är vi i förskolan som sliter och att det är vi som får ta all skit!? Alla arga föräldrar, nedsatt hörsel, stresspåslag, magsjuka, osv!?"

5.

Under min första vfu upplevde jag till en början förskolan så som jag trott den skulle vara. Men efter ett tag upplever jag smågnabb mellan personal för att dem står kort med personal. Jag får då bli någon slags hoppinnare trots restriktioner från skolan att vi ej ska ses som vikarier. Jag inser fort att detta är ett stort problem och varje dag är i princip densamma. Med stressade pedagoger som försöker få ihop dagarna. Pedagogisk verksamhet tyckte jag inte existerade i den mån jag trott det skulle göra. Jag känner mig stundtals lurad på min utbildning där de står fina ord i böcker om hur yrket ska vara. Men när man kommer ut i verkligheten är det som att man läst en gammal dassbok som hänger ute i sommarstugan, som ett skämt. Avdelningen jag var på har 20 barn varav 3 av dessa är i behov av resurs (enligt pedagogerna) efter 1 års tid har de fortfarande inte hört om de kommer få resurs för dessa barn. Tycker det är skamligt, 1 år av tre barns liv har gått och ingenting har hänt. Blir ledsen när jag tänker på vad vårt samhälle utsätter dagens barn för.

6.

Jag kan bara prata utifrån mig själv men jag och mina kollegor har på ett apt möte signalerat för vår chef att vi/jag inte mår bra i den ökade arbetsbelastningen, ingen vikarie och att jag/vi går på knäna mycket. Det trycks in mer barn i grupperna/avdelningarna när jag/vi mår redan dåligt psykiskt. Jag har samtalat med chefen och hen menar på att dessa barn har redan tackat ja till platsen och då går det inte att ändra. Jag förstår verkligen att man inte kan ändra ett ja från de barn som börjar i mars, men sen kommer det ytterligare barn i april. Jag och många andra går verkligen på knäna och kämpar fast de egentligen inte orkar. En händelse jag vill berätta om handlar om förra måndagen: Jag var själv ordinarie på min avdelningen på en barngrupp i ålder 1-3 år. Det var en husvikarie och en personal på 50% arbetsträning. Det var bokad en vikarie som anmälde sig sjuk. Beräkningen på barn var 12 av 14 som skulle komma. Jag arbetade till kl.16 och de andra skulle arbeta till kl.13 och 14. Vikarien skulle arbetat till kl.17 med hjälp av den andra småbarnsavdelningen. Är det meningen att man ska bli stressad, känna oro och samtidigt försöka lösa situationen. Det blev ett tillbud denna dagen eftersom detta är väldigt förekommande hos oss. Ingen kom in för att fråga hur det löser sig på eftermiddagen utan det blev att jag arbetade över och husvikarie. Ska det verkligen vara så här. Jag orkar inte mer!!!

Växjö

Förskollärare — Växjö

1.

Förskolan hade ett stort utrymme i media före och under tiden då jag pluggade till förskollärare (2013-2016). Att förskolan var en verksamhet med hög arbetsbelastning och usla förutsättningar var något jag kaxigt dementerade ”Jag är ung och pigg jag påverkas inte

lika lätt och hallå, klart att det är världens bästa yrke att få följa varje barns utveckling och lärande, så mycket som händer under de första åren. Att få vara med och skapa en trygg, rolig och lärorik vardag, så fantastiskt att just jag får vara en trygg kärleksfull förebild för dessa nyfikna, frågvisa och kompetenta barn.”

Allteftersom jag fick erfarenhet genom praktik och timanställningar på diverse förskolor blev de usla förutsättningarna ett faktum även för mig. Visionen om förskolan som en trygg och lärorik verksamhet där fostran, omsorg och lärande bildar en helhet kändes alltmer som en utopi. Hög arbetsbelastning, stora barngrupper, hög ljudnivå, barn i behov av särskilt stöd som inte får vad de behöver, frånvaro av personal och brist på vikarie leder till mycket övertid (som i sin tur leder till stress över att aldrig kunna planera sin vardag) och ingen tid för planering av verksamheten. Att inte kunna se varje barn, varje individ och deras behov ger en känsla av att inte räkna till.

Trots mina ynka 24 år fyllda, ynka 6 år som vikarie på diverse förskolor och ynka 1,5 år som legitimerad förskollärare är jag en av dem som nu byter yrkesbana. Det krävs mod att stå upp och våga erkänna det. Jag bär en känsla av skam då man utbildat sig sig under en så lång tid. Det finns en väl utvecklad vision med förskolan i och med förskolans läroplan och all forskning som bedrivs på universiteten runt om i landet. Något man utan tvekan kan vara stolt över, men denna stolthet urholkas när pedagoger lämnar yrket = kvalitén sänks i förskolan. Enligt statistik från Lärarförbundet så är det vanligt att yrkesverksamma pedagoger lämnar förskolans värld för att jobba med annat. Vad har denna satsning på förskolläraryrket, ökad utbildning och spridning av forskning, legitimeringen av förskollärare, höjning av lönerna för betydelse när lärare trots dessa förändringar lämnar yrket? Om det ska bli fler, inte färre som arbetar i förskolan, behöver barnskötare, förskollärare och övrig personal bryta tystnadskulturen och samhället runtomkring lyssna, förstå och agera. Våra barn, dessa små individer är vår framtid! För att skapa och upprätthålla det samhälle som vi önskar behöver barn befinna sig i en verksamhet präglad av trygghet, omsorg, fostran och lärande och som framför allt tillgodoser varje barns individuella behov!

2.

På vägen till jobbet börjar ångest krypa fram. Hur många pedagoger är sjuka/vabbar idag? Hur många barn har vi grupperna? Finns det vikarie att tillgå? Kommer jag kunna sluta vid den tid jag ska eller kommer jag behöva jobba över igen? Förra veckan slutade jag på plus 5 timmar. Tur att jag arbetar deltid eller?

Jag arbetar i en kommun som driver sin verksamhet som en koncern. Kommunkoncernen. Det innebär effektivitet in i det sista. Jag vet att bemanningen på förskolorna jämfört med andra kommuner är låg. Men det ser inte kommunen utan de tror att vi är överbemannade och att det kan stramas åt. Återhämtningen under arbetsdagen är redan nu obefintlig. Att aldrig få

en lugn stund och pusta ut och hämta andan och gå på toaletten är det en arbetsmiljö att eftersträva? För vi är där redan nu och kommunen vill strama åt ännu mer. Det ryktas om att vi ska schemaläggas på 6 veckors perioder och att programmet Time care ska ta hand om våra scheman så vi inte får någon tid där vi gå övertalig personal. Och när jag hör det undrar jag hur fränkopplad kommunen är från vår verklighet? Övertalig personal? I förskolan? Just nu bygger kommunens budgetar till förskolan på utbildad personal. För att förskolan ska gå runt och inte hamna back måste förskolecheferna ha förskoleresurser, personal utan relevant utbildning. För med bara utbildad personal, om det nu hade funnits att tillgå, kommer förskolan gå back då personalkostnaderna blir för höga. Om vi inte har råd med utbildad personal i våra arbetslag hur kan kommunen tro att vi är övertaliga någonstans?

Vissa förskolor fick statsbidrag till minskade barngrupper. Men inte alla. Är det en likvärdig förskola? En del förskolor inom samma kommun har råd att anställa mer pedagoger än andra på grund av ett bidrag som alla förskolor skulle vara i stort behov av att få.

Hur länge håller jag innan jag blir utbränd eller byter yrke helt? Att arbeta i förskolan är min dröm. Jag älskar arbetet men den pedagogiska verksamheten blir lidande när det inte finns personal eller tid eller möjlighet att planera, genomföra, utvärdera och analysera. Det är knappt tiden för omsorg räcker till. Och nu kommer en efterlängtd ny läroplan men finns det möjlighet att arbeta efter den?

Det är dags att våra politiker inser att förskolan måste få kosta pengar och att vi som arbetar inom förskolan inte är gnälliga. Vi vill bara ha skäliga arbetsvillkor och relevant lön för det vi gör.

3.

Jag är 25 år och utbildad förskollärare sedan två år tillbaka. Har redan börjat fundera på att byta yrke på grund av de dåliga förutsättningarna. Förskollärarytbildningen var jättebra och hade förskollärare kunnat genomföra allt som vi lärt oss där hade det varit det roligaste yrket man kan ha vilket jag trodde innan jag gick ut. Barnen hade även kunnat få en bra och stabil grund till skolstarten.

Växjö kommuns förutsättningar:

Gamla digitala verktyg - Telefon som knappt fungerar och är 15 år gammal. Ipad som är 8 år gammal. Detta gör att den pedagogiska dokumentationen knappt går att bedriva. Om man inte använder sig av sin egen telefon (vilket man absolut inte ska).

Planeringstid - 2 timmar i veckan per arbetslag. När arbetslagen planerar hjälps alla åt och ta hand om barnen ingen extra personal sätts in. Vilket leder till att det blir väldigt stora barngrupper denna dag till få personal. Vi har även en timme enskild planeringstid som aldrig

kan tas ut pga får inte ihop det då det drabbar barnen.

Barnantal - kommunen överstiger riktlinjerna om antal barn i barngrupperna. Personalen räcker inte till. Barnen går heltid men inte personalen pga att ingen orkar jobba heltid.

Vikarie - det finns en vikarieförmedling som inte är uppstyrd. Vi får olika vikarie varje gång någon är sjuk. Det är alltid någon personal sjuk. Vilket man också kan fundera på varför.

Utbildad personal - tycker att det är tufft att vara själv förskollärare på en avdelning. Man får lära upp utbildad personal vilket ta tid från annat. I och med att den utbildade personalen inte får vara kvar en längre tid så får man börja om flera gånger på nytt.

Övrigt - det finns många saker vi gör som jag anser inte ingår i en förskollärares uppgifter. Diskning och städning exempelvis.

Lönen - om vi jobbar efter dessa dåliga förutsättningar borde lönen vara därefter vilket den absolut inte är. Växjö kommun har gått ihop och ger samma lön till alla nyutbildade för att det inte ska konkurrera med varandra detta gör att lönen är låg och byter man jobb inom Växjö kommun så får man samma lön som man haft.

De flesta i min klass som gått ut för två år sedan är utbrända eller funderar på att byta yrke. Jag anser att jag får använda 10% av de jag lärt mig i skolan resten går till förvaring av barn. Man måste ta tillvara på de förskollärare som finns.

Värmland

Förskollärare — Värmland

Om två veckor tar jag äntligen min examen som förskollärare efter 3.5 års universitetsstudier. En utbildning som jag valde efter att ha arbetat som barnskötare i drygt 12 år sammanlagt, mestadels i förskolan. Mycket har hänt sedan jag började arbeta i förskolan men bara under de år som jag har studerat upplever jag att förutsättningarna för både barn och pedagoger i förskolans verksamhet har försämrats drastiskt. Flera av mina tidigare kollegor som älskat sitt yrke precis som jag, varit stolta över sin roll som pedagog och brunnit för sitt arbete med barnen har tappat sin motivation, orken är slut och glöden har falnat... Några av dem har till och med blivit både svedda och utbrända och kommer kanske aldrig att komma tillbaka till förskolan.

Jag har sett detta ske samtidigt som jag som 42-åring genomgått min utbildning på universitetet, som är en värld som ligger väldigt långt från verkligheten och där lärare och

föreläsare aldrig någonsin nämnt eller tagit upp det pressade läget inom förskolan. Vi studenter får istället höra att: "Det är ni pedagoger som skapar förutsättningarna för barnen i förskolan" eller "Det är med era kunskaper och ert engagemang som ni bygger en förskoleverksamhet där allt är möjligt."

Jo, tjena! Jag undrar hur många av mina unga, entusiastiska och duktiga studiekamrater som kommer att få en smärre chock då de kommer ut på sina arbetsplatser om några veckor...långt från universitetets låtsasvärld och vfu-perioder. Självklart önskar jag dem det bästa och att de kommer att trivas med sitt yrke och sin situation.

Själv känner jag mig vid min ålder och med min erfarenhet tämligen luttrad men trots att jag fått en tjänst på en fantastisk förskola så finns där ändå ett litet frö av oro. Oro för att jag också ska bli en i statistiken...en av dom som tar slut, en av dom som inte orkar.

Åre

Förskollärar — Åre

1.

Vart ska jag börja?

Jobbat i yrket snart 30 år, genomgått en utbrändhet, kommit tillbaka i yrket, jobbat på flera olika platser/fsk. Verkligen utvecklat/utmanat/förändrat arbetssätt, förhållningssätt, utvecklingssamtal, föräldrasamarbete, skyddsombud och arbetsplatsombud, förskolelyftet, mer barnens inflytande, mer arbete med lärande, mer naturvetenskap, lokala projekt med specifika mål. Min ständiga fråga är -

Är det verkligen värt det? Jovisst, glada, glittrande ögon när barnet lärt sig cykla, skriva sitt namn, klä på sig själv mm.

Å andra sidan - ständigt överhängande dåligt samvete, hann inte se eller förhindra, hann inte prata färdigt med den kollegan, föräldern, barnet, jobbar utan vikarie, byter pass, jobbar över, lönesamtal som leder till några hundralappar extra?

Lönelyftet som blev väldigt snedfördelat, vissa fick mycket - andra inget?

Administrativt arbete som tar mycket tid, som någon annan administratör kan göra tex schema, semesterschema, barnens schema, info på gemensamt forum tex Unikum, IT problem, felanmälan, åtgärda, grusa, skotta mm.

Agerar aktivt på arbetet, diskuterar olika ämnen, samtalar med föräldrar/kollegor/chefer kring barnens dag och lärande, vill bemöta frågor och behov på ett professionellt sätt utifrån mitt uppdrag.

Tyvärr många unga nyutexaminerade som byter bana bara efter 1-2 år!!

ÄR DET VÄRT DET?!

ORKAR JAG LÄNGE TILL?

2.

Har jobbat i 5 år som ensam förskollärare på 2 avdelningar. har 1 utbildad barnskötare och resten av personalen är utbildad. Jag har ensam fått ta ansvaret för all pedagogisk verksamhet under alla år. Under tiden har 4 förskollärare fått jobb i en annan förskola i samma samhälle, där det redan finns 4 förskollärare. Jag får ta utvecklingssamtal, handlingsplaner, övergångar till fsk klass, föräldramöten, svg, bht, samtal med oroade föräldrar, samtal med föräldrar ang barn som väcker tankar. Boka vikarier, jobba utan att få vikarier, ställa upp och ändra arbetspass då personalen är sjuk. Att få ut planeringstid är svårt, 1 1/2 tim/v. Ska skrivas veckobrev, skriva i Unikum på respektive barns lärande. Delta på nätverksträffar, APT, Områdesmöten på kvällstid. Läs litteratur enl rektor, Åka på HLR utbildning, lära mig om brandsäkerhet, LEAN utbildning, Lean ansvar på arb platsen, vidareutveckla lärmiljöer, dokumentation och reflektion. Verksamhetsplan, Verksamhetsberättelse, utbilda mig i IKT. Har jag glömt att jag ska fixa frukost, frukt, torka bord, dagen, vara glad, vara tillmötesgående, professionell och se representativ ut. När ska jag vara i barngruppen utan att stressa?

Åstorp

Förskollärare — Åstorp

Ständig sjukfrånvaro, inga vikarier. Långtidssjukskrivningar som ersätts med utbildad personal. Folk slutar hela tiden och går in i väggen pga stress. Så mycket barn som behöver extra stöd men vi hinner inte! Jobbar ofta ensam då man får skicka över folk till andra avdelningar där det saknas folk. Slut när man kommer hem och orkar inget.

Åtvidaberg

Förskollärare — Åtvidaberg

Vikariebrist, många barn i grupperna, stress, otillräcklighet, evigt pusslande för att få vardagen att funka, för mycket administration, fler o fler barn med väldigt många tillsynstimmar. Sättet man räknar barnantal/personal på måste ändras. Det är bara under lunchen vi är all personal. Sen är det raster, möten, planering, hemgång, personal som jobbar deltid. Långa öppettider kl 6:00-18:30 kräver mycket personal. Om inget görs snarast kommer vi få se resultatet på barnen om några år när de är äldre. Dessutom kommer i alla fall inte jag med över 30 års erfarenhet orka att jobba kvar.

Älvdalen

Förskollärare — Älvdalen

1.

Just nu har jag ett "guldår" på jobbet, vi har bara 16 barn, åldersblandat. Gissa om vi i personalen är friskare och piggare än vanligt!? Jag har haft en halv sjukdag under hela höstterminen, inte ens en liten förkylning.

Undrar hur mycket kommunerna skulle tjäna in på mindre sjukdagar om de minskade barngrupperna!? Föräldrarna har haft färre vab-dagar också eftersom barnen har varit mindre sjuka, och det lär ju kommunen också tjäna in på, de flesta som har barn här jobbar i kommunen.

Det känns så mycket bättre att jobba med en liten barngrupp, eftersom man verkligen hinner med alla barn. Så borde det vara överallt i landet, för alla barn, föräldrar och personal!

2.

Har jobbat i över trettio år, först som barnskötare men mesta delen som förskollärare. Har haft fantastiska medarbetare, mött mängder av familjer och även en del fantastiska chefer. Har älskat mitt jobb och känt att jag gjort det bra och betytt mycket för många - men nu har jag nått en gräns. Efter så lång tid, med all erfarenhet och kunskap jag samlat på mig, upplever att jag inte längre blir lyssnad till när jag påtalar barngruppens eller enskilda barns behov av stöd, utan istället blir erbjuden öronproppar, blir rekommenderad att efter ett års ansökan och väntan på stöd blir tillsagd att verkligen tänka efter om behovet egentligen finns eller får påtalat att svårigheterna handlar om pedagogernas attityd och inställning då är jag beredd att ge upp. Nya, entusiastiska pedagoger ger upp yrket efter några år och några av mina kollegor är sjukskrivna på grund av frustrationen och stressen. Barngruppens storlek har bara ökat trots nya rekommendationer och alla kringsysslor, enkäter, screeningresultat och krav på dokumentationer och planer resulterar inte i en bättre förskolevardag för barnen utan tvärtom i en pedagog som får för många "bollar i luften", inte mäktar med uppdraget, inte är "närvarande" utan ständigt på språng och inte har tid att erbjuda en trygg famn att krypa upp i för att sedan våga utforska världen. Den förskola jag en gång i tiden var så stolt över finns inte längre!

Älvkarleby

Förskollärare — Älvkarleby

1.

Oj, var ska jag börja någonstans.....

För många år sedan läste jag till mitt drömjobb, förskollärare.

Jag har alltid brunnit för mitt arbete som pedagog, mått bra efter dagens arbete med alla fantastiska möten med barn och vårdnadshavare.

Nu har allt förändrats....

I mitt arbetslag är vi tre förskollärare som varje dag försöker att göra det bästa av dagen för våra barn, men vi räcker inte till.

Barngruppen utökas, utan fler pedagoger.

Barn som behöver särskilt stöd, saknar resurs.

Arbete utan vikarie, är numera vardagsmat.

Vi trixar med tider hit och dit för att försöka lite till.....

Mitt drömjobb som förskollärare, där det kändes bra efter dagens arbete, är borta.

Kvar finns bara tomhet och frustration.....

2.

Där jag arbetar kämpar vi med beskrivning ovanför. Vi har problem med sjukfrånvaro och vikarier som inte klara att jobba i förskolans värld med allt vad det innebär. Vilket resulterar i tyngre belastning för personalen som är på jobbet. Mer ansvar på deras axlar å stressen å rädsla över att misstag kan uppstå. I fredags hade jag ont i hjärtat när jag gick hem. Det fanns 1 st ordinarie personal (1 av 10 st, 3 avd i huset) kvar då jag gick, + några vikarier som var nya, en erfaren vikarie tack å lov.

Förutom detta är den generella belastningen för stor. Det är inte rimligt med så här många barn på en avd. Många barn med komplexa bakgrunder och behov.

Efter 13.30 är vi 2 personal å i verkligheten ska vi kunna ta hand om 19 barn. Vilken sund människa som helst måste förstå att det är omöjligt för oss att räcka till och tillgodose alla barns behov. Jag blir så arg när jag tänker på att politiker anser att detta är gångbart.

10 barn borde vara maxantal på 2st pedagoger. Idag såg jag ensam till att 15 barn blev påklädda/klädde sig för att gå ut. Min kropp värker än, även om vi försöker få ihop pusslet på bästa sätt är det inte en lagom eller mänsklig arbetsbörda. Jag älskar att arbeta med barn men jag vet inte hur länge jag orkar. En förändring måste ske om förskolan inte bara vill vara en inrättning/ förvaring av barn, med avtrubbad och utsliten personal som bara försöker hålla

näsan ovan vattenytan. Det gör mig ledsen för trots allt är det Sveriges framtid vi formar och lägger grunden för. Vi vill det bästa för alla barn och vi vill hjälpa dem till en bra start.

Ängelholm

Förskolechef — Ängelholm

Mitt hjärta blöder när jag hör mina kollegors berättelser från sina kommunala förskolor!

Inga vikarier att tillgå, stora barngrupper, fallerande pedagogisk verksamhet, oron i magen över föräldrars klagomål! Man känner att man gör allt i sin makt för att skapa en lustfylld, lärorik och trygg tillvaro för barnen men den raseras gång på gång pga av ökad arbetsbelastning!

Sen många år jobbar jag på en privat förskola och iom att vi är en fristående verksamhet handhar vi ekonomin själv! Vi lägger den största delen av resurserna på en tät bemanning av personal som genererar i rättvisa arbetsvillkor för pedagogerna vad gäller reflektion av barn, pedagogisk tid med barn, planeringstid mm!

Öckerö

Förskollärare — Öckerö

1.

November 2013 blev jag sjukskriven för utmattningssyndrom, då det under flera år varit stor press. Fler barn som krävde mycket, personal som var sjuk och arbetsbelastningen blev stor på oss som var kvar, vikarier som inte funkade och man kände att man inget kunde säga, reparationer på avdelningen där man på befintlig personal skulle ha full verksamhet samt tömma avdelningen. Ingen uppbackning av chefen. Listan kan göras längre. Jag var hemma i 9 mån på heltid. Började sedan på en annan förskola med 8 barn och arbetade 30%, här har arbetsglädjen kommit igen. Jag har en annan chef, först i höstas gick jag upp till 60%.

Då livet inte bara består av jobb och det hände saker i mitt privatliv under hösten så tog det på mina krafter. Jag kommer inte att kunna jobba 100% mer som det ser ut nu. Känner att det är dags att byta yrke efter 20 år. Det gör jag inte i nederlag utan har ändå hittat tillbaka till glädjen, men det beror ju på att gruppen inte är större än 10 barn. Nu är det andra faktorer som styr, föräldrar som bara har krav och rättigheter bl a. Så från med hösten omskolar jag mig. Finns en längtan tillbaka kan man alltid vikariera. Lönen är bedrövlig och hurvidare du

får mer beror på chefens "like". Att ingångslönen är högre än den man har efter 20 år är skam då de nya inte har erfarenheten. Helt klart något fel i systemet.

2.

Vi lever i ett #pressatläge.

Det här läsåret har jag nog inte jobbat enligt givet schema många veckor om ens någon. På grund av nedskärningar i personalgruppen (uteblivet, men budgeterat för statsbidrag) sjukskrivna kollegor med mera, så har vi fått styra om, förskjuta och byta arbetspass för att täcka upp och se till att barnen kan vara trygga och ha känd pedagog så mycket som möjligt. Vi räknade varje dag hur många barn vi skulle ha och hur många timmar vi kunde dra in i vikariekostnad på huset förra terminen. Vi sa att det här kommer leda till sjukskrivningar och det gjorde det tyvärr.

Nu jobbar jag varje vecka med ett helt gäng olika vikarier. Stressad över om jag själv känner mig krasslig (vi får ju virusduschar varje dag av barnen.) stressad över att mina barn blir sjuka och min man som tur är tagit många vab-gånger har svårt att fortsätta med det. Det händer att jag egentligen hade behövt vara hemma med sjukt barn och jag hjälper dem via telefon och de får vara hemma själva några timmar till jag har rast eller slutar. Samtidigt tar jag emot barn på förskolan som borde varit hemma för att vila upp sig själva och inte smitta andra barn eller pedagoger.

Min ansvarskänsla för egna barnen och förskolans barn blir ett dilemma som tär på mig.

pressatläge

3.

I december 2017 ville vi baka pepparkakor med barnen både vanliga kakor för att föra en tradition vidare men också för att vi tänker att upplevelser med fler sinnen: känsel, lukt och smak stimulerar lärande och förståelse av vår omvärld. Vi ville också bygga pepparkakshus, då det stämde in i projektet vi jobbade med.

När vi bestämt oss för det så var jag tvungen att kolla om vi verkligen hade råd att köpa degen. Det fick bli två istället för tre dagar för det var vad budgeten tillät! På grund av sjukdomsbortfall i personalgruppen hann vi inte göra huset, men vilken lycka för barnen att få baka de dagarna i december. Några var vana och andra barn berättade att de aldrig bakat förut. Vi i förskolan ska erbjuda komplement till hemmet. Alla får inte möjlighet att exempelvis baka hemma. Vilken tur att det fanns utrymme för två dagar. Och samtidigt förskräckligt att inte bara kunna köpa in utan problem.

#förtightbudget # pressatläge"

Förskollärare — Örebro

1.

Jag har precis sagt upp mig.

Jag klarar inte att arbeta med de förutsättningarna som råder på min arbetsplats. Jag har redan varit utbränd en gång och tänker inte bli det igen. 25 barn i en grupp i dåligt underhållna lokaler och en chef som ler uppåt och skäller nedåt. Inga vikarier att tillgå, sjukskrivna kollegor. 25 barn ger förutom en viss ljudnivå även 25 barn och i runda tal 50 föräldrar att skapa och upprätthålla en god relation till.

Jag provar annan anställning inom kommunen, funkar det inte får jag väl börja jobba i butik eller industrin eller något. Ändå typ samma (kassa) lön...

2.

Jag tänker varje termin att denna kommer att bli bättre men inte. Det blir bara värre och värre! Jag har kollegor som är sjukskrivna och sjuka, det blir en ond cirkel och tillslut orkar ingen längre! Man får jobba med vikarier och hålla koll på det mesta själv, man får jobba över för vikarierna ska ju inte vara ensamma med barnen och kan inte öppna eller stänga! Barngruppen blir påverkad i både trygghet och stabilitet när det kommer många olika vikarier! Det händer saker i barngruppen när man tappar fokus från barnen och måste lösa dagen eller lösa dagen därpå! Föräldrar blir missnöjda och man hinner ingen dokumentation eller planering men man själv har aldrig kämpat och jobbat hårdare! Man tappar glädjen, drivet, och motivationen när man hela tiden bara måste hålla sig ovan vattenytan!

När det redan nu är brist på förskollärare måste man ju göra allt för att behålla de som finns! Vi måste få bättre förutsättningar och arbetsmiljö får att vi förskollärare ska orka och vilja stanna kvar inom yrket! Barngrupperna måste minskas och personaltätheten måste öka!

3.

I 22 år har jag brunnit för mitt arbete som förskollärare, jag har älskat mitt arbete de allra flesta dagarna. Att tända stjärnögon, mötas av glada tillrop och 20 kramar varje dag jag kommer till mitt arbete, att få uppleva och se hur barn växer, utvecklas, lär sig nya saker, gläds och engagerar sig i sin vardag, att leda sång/sagostunder, överraska barn, spela teater o dockteater för dem, utforska tillsammans med dem, hjälpa, uppmuntra, peppa, mysa, kramas, skapa, busa, observera mm är och har varit fantastiskt att få uppleva under mina 22 år på förskolan.

Det kan vara ett fantastiskt yrke de dagar förutsättningarna finns men tyvärr så märker jag hur de dagarna blir allt färre. Jag är en förskollärare som har brunnit så mycket för mitt yrke att jag brunnit ut. Plötsligt en dag hände det jag trodde var omöjligt för mig, jag som alltid är positiv, glad och tycker allt är lätt, roligt, och alltid ser lösningar, möjligheter och som levde det bästa livet. Plötsligt över en natt tog ALL min energi slut, helt utan förvarning och som en total överraskning o chock. Jag blev bokstavligen sängliggande och totalt orkeslös i många månader och det har tagit mig 2 år och 6 månader att ta mig tillbaka till ett någorlunda normalt liv igen. Det har varit en otroligt kämpig tid men som tur är har jag haft min livsglädje kvar under hela min sjukskrivning. Under sommaren och hösten har jag jobbat mig upp till 75% arbete men jag inser att jag inte riktigt är samma person som tidigare. Jag är mer klarsynt, kritisk och ser tydligare hur lite engagemang politiker och samhället lägger på förskolan. Våra grupper är för stora som det är idag. Jag märker en otrolig skillnad när några barn är sjuka eller är lediga på förskolan. När antalet ligger runt 15 barn hinner vi plötsligt med att göra ett proffsigt och pedagogiskt arbete, vi hinner med att se, möta, bemöta, uppmuntra, hjälpa barnen, vi hinner med det där lilla extra som gör att kvaliteten blir god. Det kan vara att i lugn o ro hinna uppmuntra potträning, hjälpa o uppmuntra barnen som brukar kissa på sig eller som inte "hinner" gå på toaletten i tid, att kunna samla några barn och spela ett spel, att stötta o uppmuntra pusslande, sitta med och delta i barnens lekar, att observera lekar, tillföra nytt material, skapa lekfulla o utvecklande lekmiljöer. Vi hinner med att reflektera både med barn och oss pedagoger sinsemellan och kan utveckla vårt arbete och känna oss nöjda och tillfreds med vårt arbete samt känna glädje över att faktiskt hinna med.

Tyvärr är mitt tålamod snart slut och jag och många med mig är på väg bort från förskolan. Jag ser ingen ljusning, åren går och vi harvar oss fram i tron om att det snart blir bättre. Det är ganska tydligt att det inte blir det. Jag börjar bli övertygad om att jag ska "lämna skutan innan den sjunker" eller innan min egen "skuta" sjunker igen och jag bränner ut mig ännu en gång. Det känns sorgligt eftersom förskollärare (nästan) alltid varit mitt drömyrke.

Snälla, snälla politiker och/eller ni som har möjlighet att förändra och förbättra. Ta ert förnuft tillfång och ge oss förutsättningar, stöd, resurser så att vi kan rädda vårt samhälle och vår förskola och skola innan den/det helt faller sönder och skadan är omöjlig att reparera. Satsa på att bygga upp en av grundpelarna i vårt samhälle, satsa på våra barn, satsa på FRAMTIDEN!!!

4.

Nu vid årsskiftet blir det 32 år sedan jag började min yrkesbana som förskollärare. Jag tyckte länge att det var det bästa jobb man kunde ha. Jag lade ner själ och hjärta. Jobbet gav mig så mycket positivt och jag gav tillbaks. Gav och gav. När förutsättningarna så småningom ändrades körde jag på litet hårdare för att få känna mig lika nöjd som tidigare. Arbetsbelastningen har ökat så fruktansvärt mycket om man tänker tillbaka, att det är ofattbart! Jag, som inte varit mycket sjuk genom åren, har nu varit sjukskriven för

stressymtom 3 gånger de senaste 3 åren. Värst var det att jobba i småbarnsgrupp med 15 barn från början. Sen blev det för många som fyllde 3 år - vi fick för litet pengar för dem. In med fler barn. Att vi fortfarande hade 7 st 1-åringar räknades liksom inte.

Kraven från chefer, politiker, föräldrar bara ökar. Likaså barnantal och barnens närvarotimmar. Det gör däremot INTE personalresurser, ekonomiska resurser, lönen, ytor inomhus o utomhus, m.m.

När jag började jobba skulle barnen vara 18 månader för att få börja i förskolan. Nu skolas många in samma vecka de fyller 1 år. Många kan inte gå, måste bäras till dessa moderna matsalar, där de ska äta tillsammans med minst 50 andra personer.

För några veckor sedan fick jag frågan av en förälder hur länge vi hade öppet. ”Just nu till 18”, svarade jag. Hen undrade hur det fungerade om barnet behövde vara så länge- ”får de middag då”? Det känns som att föräldrar idag har väldigt dålig koll på hur illa ställt det är. Dilemmat är ju att man vill att de ska känna sig trygga. Under en tid jobbade jag på en privat förskola. Då fick vi ofta höra att vi inte fick stå i hallen och oroa föräldrar.

Det ska skrivas utvärderingar och arbetsplaner. Barn med behov ska man ägna ”litet extra” tid åt. Fattas det personal finns inget annat att göra än att jobba över och jobba för två. Mathantering, städning, fastighetsskötsel - allt ska vi hjälpa till med. Plus att vi ska sköta det vi är anställda för.

Men hur ska vi kunna leva upp till läroplanen när vi inte får förutsättningar för det???

Och HUR ska jag orka jobba i denna miljö i 10 år till???

5.

Efter närmare 13 år i yrket så har de senaste årens funderingar handlat huruvida jag ska stanna kvar inom förskolans värld eller ej. En hälsa som blir allt sämre och sämre och tankarna om framtiden är långtifrån ljusa. Är det värt att slita ut både kropp och själ i ett yrke som hela tiden får högre och högre krav på sig men där förutsättningarna ekar med sin frånvaro. Kraven på förskolepersonalen blir bara fler och fler, vi ska hinna mer och mer samtidigt som fler barn ska in i förskolan och gärna mer tid. På min arbetsplats är vi på pappret väl bemannade (vilket vi ofta får höra) men dagen är lång och det är ett par timmar mitt på dagen som alla finns på plats. Vi är två personal fram till 8.00 och då är nästan alla 25 barn på plats. Till mellanmålet kan vi vara 23 barn på tre personal, det blir runt 8 barn vid ett mellisbord tillsammans med en pedagog. Den pedagogiska verksamheten är ganska långt borta dessa stunder. Långt bort är även hoppet om en förändring.

6.

Har varit förskollärare i 26 år. Några år innan utbildningen jobbade jag i arbetsmarknadsåtgärd i förskolan, gick alltså utöver. I den 1-3 årsgrupp jag var då hade vi 12 barn och de var fyra som arbetade där, visserligen inte heltid. De flesta barnen gick inte heller heltid, det var ju maxtaxa så föräldrarna betalade mer om de hade mer tid. Många försökte därför minska på tiden och därmed avgiften. Nu skulle vi få in ett trettonde barn, vilket sågs som ett stort problem, men det var bara att rätta sig efter det. Eftersom jag slutade innan det trettonde barnet hann börja vet jag inte hur det gick men jag är övertygad om att de fixade det. Om man då vetat vad som skulle komma skulle...

Idag har vi 16 barn i samma ålder med betydligt mindre personal och de går betydligt längre dagar. Dessutom har kravet på förskollärare och barnskötare ökat i och med läroplanen, IKT, dokumentation, alla planer som ska skrivas mm.

7.

För en tid sedan upplevde jag mitt tuffaste läsår under drygt 25 år i förskolan. I ett väl fungerande arbetslag, fick vi byta ut en av pedagogerna, mot en pedagog som kom från en annan förskola och varken kände oss eller barnen. Av de 21st 3-5 åringarna visade sig att alltför många ha stora behov av vuxenstöd, både i rutinsituationer och i leken. Av barnen var det bara ett barn som hade en diagnos och för hen hade vi en extra pedagog, dock inte som täckte hela vistelsetiden.

Under de första månaderna lyssnade i princip inget av de mer krävande barnen på vår nya kollega, varpå vi andra två ordinarie fick ta alla konflikter som uppkom mellan barnen. Man kunde sitta med något/några barn som man behövde "punkta" och hade samtidigt öronen någon annanstans, så man hörde om man var tvungen att lämna sin post, för att gripa in någon annanstans. Och gjorde man det fick man inte stanna för länge för snart hörde man nästa konflikt dra igång. Att vara här och nu fanns inte på kartan. Ständigt hade man dåligt samvete, för de barn som inte krävde så mycket och därför inte fick så mycket, men också för de barn som hela tiden hamnade i konflikt eftersom de sällan fick det stöd de behövde för att kunna samspela med andra. Visst delade vi in dem i mindre grupper men det blev ändå alltför stora behov i varje mindre grupp. Trots det tuffa läget kämpade vi på och med tiden accepterades den nya kollegan ändå av allt fler barn och under våren fick vi ändå någon slags flyt, även om det fortfarande var massor av konflikter varje dag.

Nu ligger den här tiden bakom mig, tack och lov, jag tror knappast att jag skulle klara av att arbeta kvar som förskollärare om samma situation skulle uppkomma igen. Men eftersom budgeten är som den är och inte ändras (så att man kan ha färre barn om barngruppen skulle

behöva det, och på så sätt ge en dräglig arbetsmiljö för både barn och vuxna) så kan det mycket väl hända igen. Då är det väl dags att byta jobb innan man går i väggen!

8.

Jag började som förskollärare 2016 men har jobbat som vikarie i många år. Ingen skillnad, skulle jag vilja säga, men man är svimfärdig efter en dag på jobbet. Inte behöver man gå till gymmet i alla fall när man arbetar som en löpare mellan barnens lekar och aktiviteter, den enda gången man lyckas få en lugn stund med barnen det är när de ska sova eller när någon har skadat sig för att pedagogen inte såg (pga för mycket barn o få pedagoger). Först då kan man få slå sig ner en stund. Ska det vara så här??!! Det är ju helt sjukt egentligen när man tänker efter! Vad för grund ger vi våra barn med den verksamhet som genomsyrar hela Sverige???? Jag tänker inte fortsätta som förskollärare länge till om det inte sker en förändring och bättre villkor.

9.

För två år sedan kom jag ut som nyexad förskollärare från universitetet. Jag var 23 år gammal, peppad av inspiration, ideér och med ett lösningsorienterat tänk till hela verksamheten. Så många års studier och skulder och nu var det äntligen dags att få ansvara för barns utveckling och lärande!

Idag vet jag att jag kommer att få byta yrke inom kort om inte mina arbetsvillkor inom förskolan blir bättre inom en snar framtid. Jag ser inte framför mig att jag kommer att fixa ca 40 år till på heltid. Det kommer aldrig att gå, varken fysiskt eller psykiskt. Vilken annan yrkesgrupp än förskollärare sitter på så mycket kompetens och så lång utbildning, till de kassa villkoren och den dåliga lönen som vi inom förskolan har? Jag går till jobbet varje dag för barnens skull och försöker ta ansvar, vill ha mer än "bara barnpassning" (och ibland knappt det) men känner mig bakbunden och frånvarande från barngruppen HELA tiden. Tusen miljoner andra saker, ansvarsområden och pappersarbeten går hela tiden före mina ambitioner som jag så stolt tog mer mig ut från universitetet. Att dessutom vara den enda ansvariga förskolläraren på avdelningen lägger dessutom mer press på mig att se till att sträva mot målen i läroplanen. Vissa dagar är jag tacksam att åtminstone alla barn har överlevt dagen.

Jag har bara varit yrkesverksam i två år, och jag vet inte hur länge till jag ska orka. Ska det verkligen vara såhär i den svenska förskolan, som sägs vara en av världens bästa?

10.

Jag var stolt över min förskola. Jag var stolt över det jag åstadkom med mina kollegor och med barnen. Tillsammans, barn och personal, reflekterade, dokumenterade vi och drev vårt projekt framåt. Vi hade roligt tillsammans. Vi hade en bra verksamhet. Mitt i all glädje och gemenskap så fanns även en annan verklighet. En verklighet fylld med stress och dåligt

samvete.

Stress över att nästan aldrig vara fulltalig med personal, att inga vikarier fanns tillgängliga i bemanningen. Ville man ha en möjlighet att få vikarie så var man tvungen att ringa när de öppnade kl 7, en kvart senare fanns det inga kvar. Ständigt dåligt samvete över att inte hunnit med allt man planerat pga att man varit kort om personal. Ingen paus och knappt tid till den värdefulla halvtimmen rast.

Ständiga diskussioner om man kan ta ett barn till. ”Hen är ju under tre år, då får vi mer pengar” fick vi höra från vår chef.

Stressen, frustrationen och det dåliga samvetet visar man inte på jobbet, inför barnen. På vår förskola hade barnen det bra. Vårdnadshavarna var nöjda med oss och den pedagogiska verksamheten.

Allt det man kände på jobbet visade sig istället man kom hem till den egna familjen. Orken och tålamodet var slut. Ingen tv eller musik fick vara på, ljuden blev bara för mycket. Hjärtklappningen kom som ett brev på posten, sömnlösa nätter fast kroppen var så trött...

Jag valde mitt liv och min familj. Jag sade upp mig från jobbet som jag älskade. När skall någon lyssna? Vi orkar inte mer!

11.

Jag är förskollärare och har arbetat i 4 år inom förskolan. Jag hade som alla andra stora förhoppningar när jag skulle börja arbeta i verksamheten efter universitetet och efter den rätt stora skulden. Ett arbete som betyder något och som formar samhällets framtid och värderingar.

Jag bytte arbetsplats två gånger under en kort tid och är nu inne på min fjärde arbetsplats. Det är både problem inom ledning, organisation, vissa starka individer, barnantal, dålig ekonomi och lokaler. Förskolan ges inte alls de pengar/resurser och förutsättningar för att klara av all dokumentation och alla krav uppifrån.

Det är oftast en splittrad ledning där det inte finns tydliga och raka linjer för alla planer, observationer, dokumentationen osv. Finns det tydliga och effektiva mallar tar det bort en hel del tid från pedagogerna.

Allt tas även väldigt personligt i förskolan både bland chefer och personal och därför kvarstår många problem. De flesta verksamheter måste ta upp punkter som måste arbetas med och självklart konstruktivt. Men jag tror att det beror på att vi som arbetar inom förskolan även lägger in både hjärta och själ mer än vi borde. Fixa fler administrativa tjänster där någon som

har tid kan göra allt pappersarbete eftersom det uppenbarligen inte går att ta mer tid från pedagogerna.

Vi har även alla dessa energitjuvar i form av personer som gör det surt för alla andra och skapar oro i arbetsdagen och rent ut av mobbar andra. Som chefer är för rädda för att konfrontera och som bara flyttas runt i kommunen för att det är omöjligt att sparka någon.

Jag gick när som in i väggen för typ ett år sen. Då jag var sönderstressad, fick ta för mycket ansvar, var en av två på 21 barn och mådde skit själv men stängde av för att inte sätta andra kollegor ännu mer i kris i en sjunkande båt. Vi så flertal gånger till chefen att situationen inte var hållbar men inget hände. Jag lämnade till slut arbetsplatsen.

Jag funderar i dagsläget på hur jag ska orka arbeta kvar i denna verksamhet när jag oftast kommer hem och inte har något tålamod eller energi kvar. Har då även valt att inte kolla mejl, aktivitetsförslag, dokumentation osv på min fritid, för att förebygga utbrändhet. Jag funderar nämligen på att skaffa barn själv och vill vara en bra mamma till mina barn när jag kommer hem efter arbetet. Inte vara den som är som en zombie som tömts på energi, glädje, tålamod och driv.

Det behövs en stor förändring för att förskolan ska kunna vara en trygg, inspirerande, upptäckande, glädjande och lärande plats med en personal som orkar, driver, brinner och har TID till all dokumentation, alla barns behov, städning, inköp, möten, fortbildning, pusslande, IT. You name it. Enda verksamheten där en personal ska göra en miljon olika saker och inte endast just det den är utbildad till.

Det krävs en förändring för annars kommer det bli en verksamhet med kvantitet där vi lämnar in barnen för omsorg som på Ikeas bollhav och med en personal som inta alls är behörig och har en vetenskaplig grund och utbildning bakom sig utan är där för det var de som sökte och tycker om barn.

All förskolepersonal kommer sluta och alla sig till andra verksamheter där de inte behöver bli utbrända och känna sig otillräckliga. All denna personal som är experter på deras område och som verkligen kan göra skillnad och utveckla och stimulera framtidens ungdom och samhälle. All den professionaliteten och kompetensen kommer bara att kastas bort om politikerna inte göra något nu! Då kan ni ju alla tänka er hur det kommer gå för barn i skolan när förskolan blir en plats där barnen bara vistas och är. Förskolan lägger grunden för allt lärande framöver för barn och kan underlätta skolgången ofantligt! Då kan ni börja tjata om alla resultat på tester och prov som jämförs med hela världen!

Det är dags att agera politiker här och nu och inte bara genom att öka några löner eller att ge

någon miljon i bidrag här och där om Sverige ska ha en ljus framtid med ungdomar som har ambitioner och drivkraft!

12.

Vi är tre pedagoger varav en pedagog bär det pedagogiska ansvaret för två, pga en inte kan språket. De sista pedagogerna har bara ett halvt pedagogiskt ansvar vilket gör att den första pedagogerna har sitt pedagogiska ansvar + den andra pedagogens helt och hållet samt 50% av den sista. 2,5/3 med andra ord.

Vi fick precis igenom att få förstärkning i barngruppen, en pedagog till en person, utan pedagogiskt ansvar. Hen kan arbeta 100% men får inte, samt hen kan ha ett pedagogiskt ansvar då hen skulle klara det samt är utbildad barnskötare.

Vi kan inte få förstärkningen upp till 100% pga det finns inga pengar.

2-3 barn kräver extra stöd och vi får EN förstärkning till barngruppen på 50%. Inte fan kan och ska vi vara nöjda. Så ser vardagen ut. Jag är den som jobbar för 1,5 person. Det är en tidsfråga när jag går in i den berömda väggen. Jag har redan höjt fingret om att eventuellt gå ner i tid till hösten. Jag kan inte heller garantera barnens säkerhet pga personalbrist samt utveckla och lära de barn som behöver extra stöd, för det finns ingen tid till det. Just ditt barn blir inte hörd, sedd och uppfångad som det behövs pga personalbrist. Det är inte rolig alltså!!

13.

Städansvarig, husansvarig, postansvarig, köksansvarig, ekonomiansvarig, ikt-ansvarig, miljöombud, tvättansvarig, brandansvarig, utegårdsansvarig, veckomötesansvarig, schemaansvarig, boka vikarier... Alla dessa ansvar innebär att vår tid, då vi kan vara närvarande med barnen minskar, det finns hela tiden saker som "måste" göras. Det tar tid från barnen och det gör oss pedagoger stressade!

14.

När jag började arbeta som förskollärare 1990 på en 1-6 års avd bestod gruppen av 12 barn och 4 heltidsarbetande pedagoger, varav 3 förskollärare en av oss var föreståndare på halvtid och skötte all administration. Vi gjorde utflykter, gick på museum, till badhuset varje vecka med de äldsta barnen. Vi hade speciellt snickarrum och målrum där verktyg, lera och färg mm alltid fanns tillgängligt. Då var barnens inflytande inte bara en intressant formulering. Om någon eller några barn ville gå ut, eller starta upp ett projekt av ngt slag, fanns pedagog att tillgå. Vi hade tid för givande, utvecklande samtal med varje barn som alla var sedda!

Nu nästan 30 år senare med arbete på en 1-3 års avd, 16 barn och 2,75 ped varav 1 förskollärare (övriga utan utbildning), känns den tiden helt överklig och när yngre kollegor hör mej berätta om den tiden tror de inte det är sant. Nu när alla barnen i gruppen inte kan komma ut på gården varje dag, trots att alla inblandade försöker sitt yttersta. 2 personer ska klä på 15 små barn, och vill dessutom att detta ska ske under skapligt trevliga former, lösningen blir att halva barngruppen får gå ut varannan dag.... Under dagen är det alltid barn

ledsna och eftersom man inte kan trösta alla får vi sortera, vilket barn behöver mej mest just nu. Ofta slutar det med att man springer runt med det mest ledsna barnet på armen samtidigt som man försöker klä på eller byta blöjor på ett annat. När föräldrarna kommer och man såå gärna vill berätta något om deras älskling, känns det ofta helt tomt. Hjälp! Har jag ens sett barnet idag? Vad blir det för människor av de barn som växer upp så här, i större och större grupper med allt mindre vuxen kontakt? Vi måste stoppa det här vansinnet, att spara pengar på det viktigaste vi har. Barnen.

15.

En dag efter lunch tillsammans med en vikarie, hade jag ansvar för 40 barn som var 4 år, medan deras pedagoger hade rast. Vi hade alltså förutom våra egna även hand om andra avdelningars barn under rastning. Det var en extrem situation men ej ovanlig. Men en dag kände jag bara att jag inte längre kunde stå för detta och sade strax efter det upp mig. Idag arbetar jag som personlig assistent men saknar mitt yrke.

16.

I vår kommer vi att få 16 barn på en småbarnsavdelning (1-2 åringar) Vi känner att vi kommer att då det tufft med så många småbarn, blöjbyte och påklädning som tar mycket tid.

Vi får inte ta in vikarie när vi är sjuka för det finns det inte pengar till. Ljudnivån är psykiskt stressande med så många barn på så liten yta. Vi får inte handla något heller för vi drar med oss en skuld från förra året, inte ens skötlappar. Så hur skall vi kunna bedriva en verksamhet utan pengar?

Jag har tio år kvar och funderar ofta på hur jag skall orka? Vad kan jag göra istället?

17.

Ett pressat läge är precis vad det är på många många förskolor i Sverige idag. Vi som jobbar får ofta höra att vi är viktiga och att Sverige kan skryta med att ha en av de bästa förskolorna i världen. Men varför är det då något som skaver hos så många pedagoger i Sverige idag?

Sanningen är att jag vissa dagar känner att jag jobbar utifrån läroplanen med genomtänkta aktiviteter och bidrar till att utforma innehåll och miljö så det blir det allra bästa för de underbara barn som jag får träffa dagligen. Jag har tid att reflektera och planera både tillsammans med kollegor och enskilt, jag har möjlighet att sitta ner och prata, lyssna eller leka tillsammans med ett eller en mindre grupp barn. Jag får de pauser jag har rätt till och behöver förutom min rast. Jag hinner utbyta viktiga samtal och idéer med kollegor samt ha fina pratstunder med vårdnadshavare och inte bara ett snabbt "hej, allt har varit bra".

Jag hinner titta på barnens lek och reflektera över lekmiljön, lyssna på idéerna barnen har och ta deras hjälp att genomföra eller ändra saker. Fundera och känna in vad nästa steg i det gemensamma projektet ska bli och dessutom få med barnens tankar, önskemål och olika

utvecklingsbehov.

Listan kan göras lång över vad som är fantastiskt med yrket som förskollärare. Det är egentligen ett underbart yrke, stimulerande, utmanande och viktigt!

Men allt för många dagar så ser det tyvärr inte ut så här. Jag har jobbat åtta år inom förskolan nu och tyvärr har ganska få dagar sett ut som de jag beskriver ovan.

Vi som jobbar vet det, cheferna vet det, vissa vårdnadshavare ser det.

Det är de dagar som vi har alla eller nästan alla barn i gruppen närvarande som jag känner att vi tyvärr inte kan erbjuda en kvalitativ pedagogisk omsorg.

Problemet är att vi vuxna inte har en chans att räkna till för alla barn och alla olika behov som finns. Barngrupperna är på tok för stora som det har larmats om länge nu!!! Det finns stadsbidrag för minskade barngrupper men vi som inte fick dessa bidrag då?

Barnen får tyvärr längre och längre dagar. Många barn är på plats innan jag börjar min arbetsdag och är kvar en bra stund efter att jag går hem. Många barn i gruppen är på förskolan 10-11 timmar om dagen.

Problemet är också att vi inte ens har tillräckligt stora lokaler så att barnen får möjlighet att få vara och leka i fred utan att störa varandra och varandras lek. Vi har svårt att täcka dagen schemamässigt eftersom vi endast är tre vuxna per avdelning. Det finns inte heller chans för barnen att få ta det lugnt eller att vila någonstans för alla rum behövs till resten av barngruppen.

För att en avdelning på förskolan ska få planering så "passar" tre pedagoger alltså 42 barn. Tror ni det är lätt att se allt som händer och sker? Och dessutom vara en medforskande pedagog som kanske dokumenterar lite samtidigt.

Snart orkar inte jag heller mer.

Jag är så trött när jag kommer hem från jobbet. Ofta huvudvärk av allt ljud under dagen. Jag har svårt att orka med min egen familj.

Jag har en ständig känsla att jag inte har hunnit med allt jag skulle. Inte hunnit funnits där för alla barn i gruppen och framförallt den frustrerade känslan att jag inte har en chans eller får förutsättningar att utföra mitt uppdrag som förskollärare så som jag hade önskat.

Många politiker och vårdnadshavare skulle få en chock om de skulle pröva yrket några veckor. Jag har planer på att försöka hålla ut några år till men blir det ingen ändring på arbetsmiljön, lokaler, lön, resurser då kommer jag tacka för mig som så många andra har gjort redan.

Det är inte värt att bli utbränd som så många kollegor genom åren redan blivit. Jag är värd

något bättre!! Det sorgliga är bara att barnen kan inte välja. När inte arbetsmiljön är bra för oss vuxna, då kan den väl inte heller vara bra för våra barn?

18.

Har arbetat i förskola i ca 7 år. Har även arbetat som vikarie inom poolen under studietiden. Har sett det mesta, för stora barngrupper, få personal men även bristfälliga lokaler, ateljéer som inte har något material alls. Ingen färg och penslar tex. Så otroligt ledsamt. Redan som student började jag tvivla på om jag kommer att orka ett helt yrkesliv som förskollärare. Har haft föräldraledigheter som pauser och endast varit tillbaka på jobbet en kort period emellan. Nu när föräldraledigheten tar slut kommer jag att försöka byta yrke trots att jag vill arbeta med barn. Men att vara tillräcklig småbarnsförälder och arbeta på dagens förskola går inte ihop tyvärr. Har varit nära på att bli utbränd i samband med mitt första chock år som förskollärare, och där vill jag inte hamna igen.

19.

21 barn, 3 pedagoger. Det är ju hemskt när en pustar ut när flera barn är sjuka. Då kan vi passa på att göra något! Komma ut på utflykt, driva projektet vidare, prata med barnen. Det är hemskt att inte kunna ge barnen det här varje dag. Att inte kunna sitta ner och prata en och en med barnen, att inte kunna ge dem det de behöver. Att inte kunna stärka de som behöver ett extra stöd, för en måste bara hålla en översikt av hela barngruppen. Jag älskar mitt jobb och har en underbar chef, men regleringarna måste förändras ovanifrån så vi får ännu bättre förutsättningar för det viktigaste vi har!

20.

Hej. På tidigt 90-tal arbetade jag som barnskötare på förskola, men var utbildad undersköterska så det var inom sjukvården jag hamnade under och efter egna barn. Jag kände till slut att jag ville arbeta med friskhet istället för sjukdom på sjukhus och då jag älskade arbetet med barn. Utbildade mig till förskollärare med examen i jan 2012, då 40 år gammal. I januari 2015 lämnade jag yrket med känslan att aldrig kunna räcka till alla barn, att inte kunna se varje barn, att inte hinna möta varje barn i dess nästa steg i utvecklingen, inte kunna tillmötesgå varje vårdnadshavare med dess unika önskningar och krav. Inte hinna möta varje barns individuella utveckling i en hel stor barngrupp med olikheter. Efter 3 år lämnade jag med flaggan i topp innan sjukskrivning och utbrändhet som nog faktiskt var nära. Jag jobbar fortfarande med barn fast nu inom socialtjänsten.

21.

Ber om ursäkt på förhand för dubbelsidiga berättelsen, efter några år i förskolan, går det omöjligen inte att skriva litet kort...

Jag är 35 år och jobbar som förskollärare sedan 2008. Om ett tag skall jag tillbaka till arbete efter 6 månaders föräldraledighet och innan dess deltidssjukskrivning pga stressen från

jobbet.

Jag har gått in i väggen 3 gånger på olika arbetsplatser, helt enkelt för att det för mig är omöjligt att inte ta på mig mer och mer när jag ser att mina kollegor börjar segna ned av stress. Många har sagt till mig, psykologer och kuratorer bland dem, att jag måste ta det lugnt, släppa på kraven och bara vara. Det går inte för mig. Jag är där för barnens skull och för att sköta mitt arbete. Jag kan inte välja att inte se problem, kan inte inte gå in på en annan avdelning/i en annan grupp, ex. på gården när jag ser att den personalen inte klarar av att hantera gruppen. På senaste arbetsplatsen jobbade jag först på storbarn och sedan på småbarn. Jag kunde hantera barngruppen på storbarn, inklusive de barn som behövde extra stöd, men som inte fick det pga. ”budgeten”. Jag kunde gå in och hjälpa avdelningen och vara ensam ansvarig för ett 16-19-tal barn (har fått vara ensam ansvarig för över 20 flera gånger, inklusive utåtagerande barn) och få dem ned i aktiviteter och se till att de stannar i dem. Lugn avdelning, konflikter som uppstår löses fort. Ligga steget före hela tiden och fullt fokus, om så raster och toapausor skall bli skippade under hela dagen. På samma avdelning jobbade 2 heltidare som tillsammans inte klarade av 8 barn från samma barngrupp utan direkt om de var tvungna att vara 2 och inte 3 personal skrek efter hjälp och gjorde livet allmänt asjobbigt för alla andra på huset. Antagligen stressen som gjort att de blivit så men när fokus ligger fel så blir det kanske så..

En av de värsta situationerna jag haft under det senaste året var när jag var på småbarn, gravidtrött och virrig i huvudet men ok, jobbas skall det. Jag kom till jobbet ca 20 minuter innan arbetsdagens början pga busstider. Innan jag ens fått av mig jackan eller skorna får jag veta att ”du måste in på avdelningen på en gång eftersom dina båda kollegor är sjuka och den enes inskolning (1-åring) har redan kommit, du kanske får hjälp senare vet inte än, kocken är sjuk, vikarie till den bortglömd att beställas, vi måste lösa dagen för många är sjuka men vi löser detta!”

Jag får alltså slita av mig kläderna där och då och studsa in på avdelningen där en personal som varit där tillfälligt passerar mig i dörren på väg till sin avdelning. Inskolningen redan där, ledsen, pappan orolig (viktigt för den familjen att ha kontroll på allt så absolut fel dag att ha inskolning på), andra ettåringarna oroliga, några ledsna. Får ta en i knät direkt och börja presentera mig och försöka sköta allt professionellt. Fler barn kommer, fler ledsna, ett med diagnos som inte får resurs, ytterligare ett barn i knät, inskolningen på golvet. Detta fortgår ett tag. Den enda andra förskolläraren på huset kommer jäktandes genom korridoren utanför, knackar på rutan och öppnar dörren. Halvviskande till mig när jag ursäktat mig till pappan, rullat med pallen till dörren ”vi måste lösa eftermiddagen, när tidiga personalen gått vid 13 så kommer vi ha nästan 40 barn på huset på 2 personal och typ 10 är från småbarn! Hur skall vi göra?” Jag säger något om att titta på det och att hon skall försöka fixa så vi får någon kock den dagen samt att hon skall försöka få tag på chefen.

Med 2 barn i knät, orolig pappa, inskolning på golvet och barn på avdelningen försöker jag räkna barn, kolla över personaltider och hitta lösningar för att vi efter vilan (mitt i vilan för den delen) inte skall stå med 40 barn på 2 personal resten av dagen. Under förmiddagen lyckas vi lösa det hela genom att på eget bevåg (chefen gick inte att nå förrän långt senare) förlänga flera i personalen (ingen av oss som höll på med detta var btw arbetslagsledare för en sådan hade vi inte just då eftersom hon och den innan henne båda gått in i väggen). Allt kändes oerhört slafsigt gjort och inget ”vettigt” blev gjort den dagen. Flera av oss mådde riktigt dåligt efter det som hände och liknande situationer. På efterkommande APT tog vi upp detta med chefen och hur situationen känts. Vi fick då till oss att vi inte skall vara så negativa och ta ut problemen i förtid! Vi skall vara närvarande pedagoger med barnen i första hand. Samtidigt säger hon till oss hela tiden att vi måste ha framförhållning. Hade vi varit bara närvarande med barnen där och då hade vi stått i en säkerhetsmässigt ohållbar situation! Hur kan man ha framförhållning och planera dagen när tid till detta inte finns att få? Hur kan vi bara vara närvarande och inte se problemen i förtid när vi VET att enorma problem kommer uppstå om bara några timmar om vi inte löser problemen NU?

Liknande situationer har hänt flera gånger på denna arbetsplats och liknande. Barn har blivit ”glömda” ute på gården, suttit kissiga i snön så länge att de fått åka akut på natten till sjukhus med njurproblem. Blivit blöta och kalla under flera timmar eftersom personal på den avdelningen inte håller koll på barnens kläder trots märkning. Jag har fått ha verkligt ansvar för 2 storbarnsavdelningar på nästan 40 barn själv med all föräldrakontakt eftersom all annan personal varit så slutstressad att de varken sett eller orkat höra något. Barn från den andra storbarnsavdelningen har kommit in till vår avdelning och bett mig om hjälp (där jag redan står med nästan full barngrupp själv) och på frågan varför de inte frågar ”sina” fröknar själva svarat att ”men de lyssnar ju inte”. Föräldrar har kommit och lämnat barn från andra avdelningen till mig eftersom den andra avdelningen är tom på personal och barn slåss där inne. Personalen i fråga skulle ”bara kolla en sak på datorn” i personalrummet utan att säga till någon eller ha någon som kollar avdelningen. Personal orkar inte se mer än det som just för dem är viktigt, om det så är att ta hand om disken efter lunch. Jag tar ut barnen från min avdelning (20-tal barn), mina andra kollegor på avdelningen skall ha rast och ta hand om disk och kommer ”ut snart”. Andra avdelningen frågar om det är ok att de börjar släppa ut barn också, de ”kommer snart ut”. Resultatet är att jag till slut står med över 30 barn själv på en gård där det är fysiskt omöjligt att se alla samtidigt och konflikterna börjar blossa upp (svårt område med mycket mångkultur och sociala svårigheter). Jag har minst 8 aktiva, grova konflikter (sparkar, slag, tillhyggen) igång samtidigt när jag till slut springer in och frågar var i helvete alla är någonstans och att de får komma ut omedelbart. I det tillfället står 4 personal på 2 avdelningar och håller på med disken och snackar med varandra, ingen har ännu gått på rast, vilket första personalen skulle ha gjort för minst en halvtimme sedan. Chefens svar på sådana händelser? ”Ni måste ju prata med varandra.”

Blir jag långvarig i mitt nuvarande yrke? Nej. Så fort den nuvarande specialpedagogutbildningen på distans är klar söker jag mig bort från förskolan, för gott.

Kunde aldrig tänka mig när jag började 2008 att en situation där kollegor ler stort mot en och säger ”Heeeej! Vad bra att du är här!” när man kommer på morgonen skulle ge mig rysningar och illamående direkt i dörren. Den frasen betyder ofelbart att det saknas mycket personal och vikarie finns inte att få...

22.

18 barn efter kl 14 på 2 pedagoger. 2 barn med särskilda behov. Vi gör eget mellis och diskar efteråt. Konflikter mellan barnen hela tiden. Hög ljudnivå. Nu har jag bytt arbetsplats och har äntligen slutat stressa. Nu trivs jag bra. Det kan löna sig att byta arbetsplats

23.

Arbetar på en förskola med 4 avdelningar med en personalstyrka på 13 i ett mångkulturellt område. Varje dag går vi kort om personal där 4-5 är borta på grund av sjukdom och stress. Man får pussla under dagen och gå över till avdelningar där det behövs. Vikarier kommer och går men det är inte alltid vi får tag på några. Det blir oftast vikarier som inte har erfarenheter av att arbeta i förskola och långtidsvikarier anställs då förskollärare saknas. Personalen påverkas av att inte veta vart man ska vara och planering av verksamheten blir lidande. Det är framförallt barnen som blir lidande, dels barnen man lämnar på sin avdelning, men framförallt påverkas barnen av att träffa nya ansikten dagligen. Barnen blir otrygga och utåtagerande vilket leder till att ordinarie personal och vikarier inte orkar med den stressiga arbetsmiljön. Vi måste börja med att ta hand om vår egna personal och det gör vi bäst genom att minska barngrupperna. Det blir även en stor fördel för barnen då alla kan få tid och behov tillgodosedda.

I nuläget känns det som att vi har många mål och krav på oss att fullfölja men det känns svårt att uppnå dessa när situationen ser ut som den gör just nu. Jag är utbildad förskollärare sedan 2016 och känner ibland att jag vill byta arbetsplats och i vissa perioder byta yrke helt. Man blir trött av ovissheten och även känna stor press på sig att fullfölja sitt uppdrag som förskollärare. Hur ska jag hinna med det samtidigt som jag har 15 1-3 åringar att ta hand om och skapa en trygg och lärorik dag för dem? När jag inte har min egna barngrupp och går över till en annan avdelning har jag ansvar för att skapa en trygg och lärorik dag för 21 3-5 åringar. Det finns inte tid till planering för det och man får snabbt komma på en planering för dagen som ska gynna alla parter.

I slutändan blir det ALLTID barnen som blir lidande och det ska inte vara så. Barn är det bästa vi har och vår framtid och vi måste ta hand om dem!!

24,

Det första jag fick göra imorse när jag kom var att kartlägga eftermiddagen då vi ej fick vikarie och flera sjuka och några skulle på kurs. 5 personal var borta idag och när jag gick hem lämnade jag min kollega med 13 barn de flesta 3 åringar. 2 personal skulle sedan ha 24 st barn till mellisen med lite assistans av kökspersonal som skulle ta mellisdisk efter mellis så de blev sedan 24 barn på 2 pedagoger efter mellisdisk och 18 barn på 1 efter 15.30. På småbarn var det fullt och 2 pedagoger så svårt att hjälpa. Bara att gilla läget och vi ordinarie får inte jobba över för det kostar för mycket, stackars barn o kollegor. Det var med en klump i magen jag gick hem från jobbet idag. Imorgon vet jag att det är en kollega på plats på min avdelning där jag jobbar. Ev kan hen få hjälp men då förlorar en annan avdelning sin pedagog...

Snart försvinner jag inom yrket det är barnförvaring. Vi hinner knappt med att se till så barnen har torra blöjor under dagen och när de ska gå hem..

Jag vill varken jobba så här eller låta barnen få ha det så här något måste hända och det snart!!! Vad formar vi för barn i dagens verksamheter? Vad lär dem sig, att vänta, att vänta och att vänta också en nypa konflikt på det.

25.

Jag bröt mot sekretessen i förskolan. Vi fick ingen resurs innan. Sen woop woop fick vi plötsligt en på 50% snabbt insatt för att tysta en förälder. Jag fick en klapp på axeln att jag inte behövde vara orolig pga jag bröt mot sekretessen. Specialpedagogen anser att vi behöver ha en 100% resurs på ett barn. Sedan finns det fler barn som är i behov av extra stöd men de resurserna finns inte, man behöver bryta mot lagen eller att något händer innan man får sin röst hörd.

26.

Häromdagen satt jag (som är förskollärare) och pratade med min syster om förskolan. Hon var orolig för sin sons verksamhet eftersom det bytts mycket personal och det knappt fanns någon förskollärare kvar pga att det varit svårt att rekrytera. I samband med det säger hon att hon blev så irriterad när hon fick barnomsorgsavgiften förra månaden för att de hade gjort avdrag. Deras son har fyllt tre och har ju rätt till allmän förskola förklarade jag och var undrande över irritationen eftersom avdrag på avgift ju brukar vara positivt. ”Ja men vi har ju råd att betala, varför ska de dra av?! Vi vill ju hellre betala så de har råd att ha personal.” Kanske är fler föräldrar som tänker så.. om så är fallet behöver politikerna få höra det!

27.

För tre år sedan bytte jag till att jobba i förskoleklass efter 17 år inom förskolan. Ganska snart kände jag att jag saknade det ämnesövergripande arbetet i förskolan. Så efter knappt ett år i skolans värld bytte jag tillbaka. Tyvärr insåg jag alltför snabbt att jag hade förskönat minnet av förskolan eller mindes den som den var i början av min karriär, innan maxtaxan infördes. Det ämnesövergripande, pedagogiska arbetet fanns det ju inte tid till längre. Tiden räckte ju

bara till att se till att barnen hade det så bra som möjligt under deras allt längre dagar. Jag hamnade i utmattning och ett av alla råd/strategier jag fick av psykolog för att klara att jobba var att sänka kraven och se till det viktigaste. Barnen ska få i sig mat, få sina toalettbehov tillgodosedda och få leka. Om de fått lära sig EN sak de dagar ALL personal var på plats skulle jag vara nöjd och klappa mig på axeln. Jag kämpade, lärde mig vara "laid-back" och lyckades komma tillbaka. Men det var ju inte så jag ville jobba, inte det jag utbildat mig till, inte det som tillfredsställde mig i mitt arbete. Jag vill ju vara den engagerade, inspirerande, medupptäckande pedagog som är jag! Så efter knappt två år inklusive utmattning och rehab är jag tillbaka i förskoleklass där jag faktiskt har tid till pedagogisk verksamhet, planering och reflektion och där alla kringuppgifter görs av annan personal. Jag har nu också energi till att göra verksamheten mer ämnesövergripande, att ta in förskolan i skolan och jag trivs. Att gå med glada, lätta steg till jobbet är något jag önskar alla! Det är så det ska vara, även i förskolan!

28.

Det sitter 7 barn vid bordet, alla mellan 1-3 år. Det är lunch och barnen är både trötta och hungriga. De yngsta kämpar för att hålla sig vakna, så nu är det bråttom med tallrikarna. De två 3 åringarna vid bordet får följa med och ta mat själva, med vägledning och lite hjälp. Samtidigt balanserar jag två tallrikar i ena handen och försöker komma ihåg hur "Kalle" och "Emma" vill ha sin mat. Snabbt skyndar jag till bordet med tallrikarna och serverar barnen lite att dricka, för att de ska hålla sig sysselsatta vid bordet, medan jag skyndar iväg med de tre sista tallrikarna. Nu gäller det att snabbt dela korven (på längden först för att undvika att bitarna fastnar i halsen!) och de största grönsakerna. Yes! Idag var det potatismos och det behöver ju inte delas och jag vann ett par minuter för att springa och hämta mat till mig själv. När jag kommer tillbaka vill en ha en andra portion och springet fortsätter. "Kalle" börjar nicka med huvudet och någon börjar ropa efter sin tredje portion. Jag hoppas att jag kommer hinna äta min mat idag...

29.

En vanlig måndag kommer jag till jobbet kl 7, mina kollegor är borta, det går både magsjuka och vattkoppor så inte konstigt. Jag inser att jag kommer vara enda ordinarie på 14 stycken 3-4 åringar till klockan 11:00. Jag får en vikarie som aldrig varit på min förskola förut. Att gå ut på gården skulle aldrig gå, barnen skulle bli ledsna, de vill inte ha hjälp av vikarien, jag kan inte för säkerhetens skull hålla koll på alla barnen ute. Vi stannar inne och jag delar på dem, några med mig, några med vikarien. Vi överlever precis till lunch då jag får mer assistans. I slutet på dagen kommer en förälder och frågar varför vi inte var ute "det var för kallt för barnen" ljuger jag för att inte oroa föräldern... Jag vågar inte berätta sanningen.

30.

Har arbetat som förskollärare i snart tjugo år. Första åren låg barngrupperna på 12/15 barn, sedan infördes maxtaxan och barngruppernas storlek ökade i snabb takt. Det började med en

överinskrivning ”bara under våren”, men när hösten kom var överinskrivningen plötsligt en befintlig plats och så fortsatte det. Nu ligger grupperna på 16/21 och t o m 18/23 på många förskolor. Något jag upplever oerhört provocerande är att vi pedagoger, från ledning, får höra exakt samma råd/uppmaningar om att vi ”måste prioritera och se det vi gör istället för det vi inte gör”, nu som då. Jag förstår absolut tanken, men vi har ju redan prioriterat och vänt ut och in på oss till max. Så mycket att nu finns knappt den pedagogiska verksamheten kvar. Vi har ju hand om barn och kan ju inte prioritera bort att deras basala behov tillgodoses, även om man läser om fall där t o m det inte hinns med. Men barnen behöver ju så mycket mer! Närhet, socialt samspel, lärande i en trygg miljö, medforskande pedagoger etc. Att inte kunna ge barnen det man som pedagog brinner för att ge är oerhört frustrerande. Att ständigt känna sig otillräcklig och inte få känna arbetsglädje leder till stress och uppgivenhet. Och i våra hjärtan finns alltid barnen, hur mår de i dagens förskola?!

31.

Jag har jobbat som förskollärare i 40 år. Har en förhoppning och en önskan om att hålla fram till min pension. Under mina år har jag sett en verksamhet i förändring, i samklang med samhällsutveckling, forskning och entusiastiska medarbetare. Mycket har blivit allt bättre: insikter om vad vårt uppdrag är, styrdokument som pekar framåt, kunskap om relationer, samspelets betydelse och en övertygelse om att vårt uppdrag är av betydelse för att lägga grunden för nyfikna, harmoniska och glada barn. Men idag känner jag att vi har tappat något på vägen, i takt med att barngrupperna blivit större och att en ängslan breder ut sig i våra verksamheter.

Ängslan att inte räcka till. Hur mycket lust och glädje har vi tappat? Jag har en känsla av att jag skrattade mycket mer med barnen för 20 år sen, spontanitet, lust, upptäckarglädje var vardag då, jag kände ett stort förtroende från mina chefer. Idag talar vi om vikten att vara närvarande pedagoger, då var vi närvarande pedagoger. Om vi ska bygga relationer som grund för hållbarhet i samspel, lärande och god hälsa måste förutsättningarna ges: mindre barngrupper, hälsosamma arbetsplatser, där pedagogerna stannar, tillt från politiker och chefer att vi själva kan säkerställa den bästa förskolan utan överkrav på dokumentation.

32.

Kollegor ringer och sjukanmäler sig och från bemanningen får vi veta att det tyvärr inte finns några vikarier kvar för dagen. Det gäller att pussla ihop dagen så gått det går. Dagen har knappt börjat och energin håller redan på att ta slut. Vi kämpar och får det att fungera men hur länge håller det? Schemat är så tigt att allt måste klaffa för att det ska gå ihop. Jag klarar dagen, men orkar knappt laga mat hemma på kvällen. Så ska det inte behöva vara! Något behöver hända och det är nu!

33.

Älskar mitt jobb, men inte min arbetssituation. Nu drar jag i nödbromsen! För jag vill inte bli en i mängden som kraschar in i väggen. Är farligt nära nu!

34.

Jag kände panik inför att komma tillbaka till arbetet efter min föräldraledighet. Så pass att jag sökte nya utbildningar inom helt andra områden.

När jag väl kom tillbaka till arbetsplatsen så hade jag fått två utbildade kollegor. Vi har tills nu haft max 15 barn i barngruppen pga olika omständigheter som ledigheter mm. Och under dessa två månader har jag till största del fått arbeta med det jag är utbildad till. Vi har kunnat planera genomföra dokumentera och utvärderat verksamheten. Vi har kunnat se alla barn och vi har varit närvarande pedagoger. Barnen har varit glada, nyfikna och trygga. Jag har med glädje gått till jobbet varje dag. Har till och med längtat dit!

Nu verkar det som att vi utöver våra 18 barn ska ta in fler. Känner genast hur allt detta bara glider ur min händer och börjar kolla på andra utbildningar igen, så att jag i värsta fall kan byta yrke om det går för långt igen.

Förskollärestudent — Örebro

Jag är 27 år gammal och läser min näst sista termin på förskolläraryrket på Örebro universitet. Vid sidan av jobbar jag som vikarie på olika förskolor och aspirant vid en specifik förskola under studietiden. Det jag ser ute i verksamheten oroar mig djupt. Stora barngrupper, för lite personal, förlängda vistelsetider för de flesta barnen, dokumentationen och planering hinns inte med och pedagogerna är ständigt slutkörda. De ger allt för dessa barn och för att det ska fungera. Hur ska kvaliteten i förskolan kunna öka om villkoren ständigt försämras? Jag ser fram emot mitt framtida yrke men jag är samtidigt rädd.

Östersund

Förskollärare — Östersund

1.

Suck, nu är man sjuk igen, kommentarer från vänner och bekanta ”va, är du sjuk igen?” Gråter för att febern går upp fort samt att man återigen måste vara hemma. Karensen svider rejält i ekonomin men vad ska man göra? Får vi sjuka barn måste de få sitta nära och i knä, omsorg och trygghet tills föräldrarna kommer. Man är slut och trött, har jobba extra timmar veckan innan pga att flera kollegor är sjuk. Det är ”lugnt”, allt för ”våra” barn. Man är slut när man kommer hem, slut hela veckan, utmattningssymtomen kommer smygande igen, trött, nära till tårar och ljudkänslig. Varit sjukskriven! Alltid trött, varje fredag somnar jag i soffan innan 21, orkar inte göra något på helgerna förutom att återhämta mig. Drömmen att ta tag i ett gammalt fritidsintresse är bara glömma, är glad om jag dagligen orkar ta långa promenader med hundarna. Egentligen skulle jag vilja träna mer men kroppen skriker

”bromsa”. Frågar mig själv dagligen ska jag byta yrke för att få tillbaka orken?

Ska väl egentligen inte klaga, har 18 barn varav 13 under 4 år med två utbildade och en relativt ny barnskötare. Jag får så mycket glädje i mitt arbete från barnen men önska det var som förr, man kunde packa väskan och gå på äventyr. Inte känna den dagliga stressen med allt vi ska hinna och måste passa tiderna exakt för att hinna. ”Tyvärr barnen vi kan inte undersöka detta, för nu måste vi gå in för att hinna”.

Himla tur att just vi har en bra utegård. Massa krav har vi, vi har såklart läroplanen men även SKA, ett projekt, likabehandlingsarbete, föräldrarnas ”krav” samt vill man följa upp barnens önskemål dagligen förutom det ska man ta hand om de små, duka, hämta matvagnen, duka av, torka bord (fort för vi behöver borden), lägga barn, duka för mellanmål, diska för köket kan inte ta hand om mellisvagnen annars (för smöret och mjölken kan ha torkat), gå snabbt med sopor och skriva upp antal barn i köket, städa och massa mer. I allt detta har vi en sak vi skulle vilja jobba vidare med men vi skjuter det framför oss för att vi inte hinner eller har kraft.

Österåker

Förskollärare — Österåker

1.

- Du har gått in i väggen.

Tankarna far runt i huvudet, gått in i väggen? Men väggen är ju framför mig, bredvid mig, bakom mig...jag har inte gått in i någon vägg. Jag sitter ju på en stol, ser inte människan framför mig att jag sitter ned, jag står inte vid en vägg. Människan fortsätter prata men jag hör bara vissa ord. Orkar inte koncentrera mig, känner mig trött, förstår inte vad jag gör här. Jag skulle ju bara till husläkaren för att kolla mitt järnvärde och för att få förklaringen på den ständiga huvudvärken, hjärtklappningarna och de plötsliga yrselattackerna och så sitter jag här med en psykolog som upprepar ord som jag inte förstår, panikångestattacker, utmattningssyndrom.... Jag fortsätter titta på henne, undrar om hon tycker om sitt jobb. Jag älskar mitt jobb.... eller rättare sagt jag älskade mitt jobb... Nu kan jag inte sortera mina känslor längre, glömmer saker...viktiga saker, bryter ihop vid minsta lilla motgång och vill inte träffa människor längre. Det tar för mycket energi, att lyssna, att ta in det alla säger, att komma ihåg vad de säger....det blir till ett enda sorl och jag kan inte sortera. Sortera....vad är det...ett ord vi använder när vi vill att barnen ska plocka ihop och städa....jag behöver kanske städa undan saker i min hjärna....det kanske är lösningen.

-Du behöver vila.

Jag rycker till, vila? Det kan jag inte, det har jag inte tid med. Hallå vet inte denna människa att jag måste till jobbet, fick vi en vikarie för mig eller jobbar dom på två....var det inte möte idag om fördelningen av verksamhetsförstärkningen....packade jag Olles

gymnastikpåse....skulle Lisa ha matlåda idag när de åkte på utflykt? Vila? Men jag jobbar heltid, har en familj med 4 barn. Vila? Hur ska det gå då? Nej, vila är det sista jag har tid med nu!

-Hallå, hör du mig? Detta är allvarligt, du har varit stressad en lång tid, alldeles för lång tid och nu har din kropp sagt ifrån. Du måste lyssna på den och börja ta det lugnt.

Ta det lugnt men jag kan ju inte ens sova på nätterna längre, tiden räcker inte till....glömde jag stänga av limpistolerna igår när jag stängde, låste jag dörren....tankarna far iväg igen.

-Hur känner du dig?

Känner mig? Jag känner mig otillräcklig, jag skäms över att inte hinna med att se alla barn, jag är trött på att vara härvarande med inte närvarande, trött på att behöva prioritera och aldrig hinna med allt jag vill. Jag minns hur ett barn kom med snor rinnande från näsan men medans jag gick och hämtade papper, så kom en förälder och ville meddela att mormor kommer och hämtar idag, samtidigt som jag i ögonvrån ser ett annat barn ramla ned från stolen och jag hinner precis fram innan barnet slår i golvet, i samma stund kommer ytterligare ett barn och säger att någon kissat på sig och är ledsen. Jag tar barnet som är ledsen i famnen, tröstar och går till hallen för att byta kläder. I hallen där extrakläderna ligger, möter jag ytterligare fyra föräldrar, som vill framföra något samtidigt som ett annat barn kommer springande och säger att de slåss om en leksak i byggrummet. Jag kollar svettigt på klockan, om 10 min kommer nästa pedagog, jag är bara ensam i 10 min till med 14 barn. Jag byter barnets kläder samtidigt som jag lyssnar på det föräldrarna vill framföra, springer och löser konflikten i byggrummet och ser kollegan äntligen komma in på avdelningen. Då ser jag barnet som jag skulle torka näsan på fortfarande stå tårögad och vänta på att jag ska komma med papper....otillräcklig det är vad jag är, det är känslan jag bär med mig varenda dag. Det är svaret på frågan.

-Du är förskollärare?

-Förskollärare?

-Ja, du arbetar som förskollärare

Ja, jag är utbildad förskollärare men det är inte det jag arbetar som. Jag arbetar som kokerska, diskare, städerska, vaktmästare och ibland förskollärare om jag hinner. Då kan jag också planera, genomföra, dokumentera, analysera och utvärdera....ibland. Men mest av allt försöker jag skydda barnen....skydda barnen från den verklighet vi upplever i förskolan just nu. Så nej, just nu är jag inte förskollärare, just nu är jag barnens väktare.

Östhammar

Förskollärare — Östhammar

Dags för överinskrivningar igen. 18 barn ska bli 19 på min avdelning 1-5 år. Vi har tre barn med särskilda behov som gett oss en förstärkning på 45 timmar. Vi är alltså 4 pedagoger med

lite olika procenttjänster(3,75 tjänst). På husets andra avdelningar får de 19 barn på 3 heltider och inga resurs barn. Vi är bara 4 personal mellan 9 och 13. Vi är ett pendlarsamhälle så alla barn har långa dagar 7-17 för många på vår avdelning

Vårt dilemma är att ett av våra barn tar två pedagoger i stort sett hela hans vistelsetid. Vi har sedan ett antal kostavvikelser, där en är så komplicerad att det kan sluta i livsfara om vi missar nåt. Jag väddade till fsk chefen om anstånd att slippa ett extra barn, med hänsyn till dessa omständigheter. Jag fick till svar att barnen ska fördelas jämt över huset och att så här kan det se ut -det får lov att gå

Just nu känns det tufft att inte kunna hinna med alla barn på det sätt vi är ålagda. Arbetsglädjen får sig törnar varje dag och jag är orolig att vi inte ska orka så mycket till .

Övriga orter

Förskollärare — Övriga orter

15 små barn varav 1 behöver extra stöd. Extra stöd i leken, i att hålla fokus från matbord till tvättställ, i att stoppa sina impulser att bita och slå i sin kontakt med de andra barnen. Extra stöd, närhet och uppmuntran förutom allt annat ett litet barn behöver. Allt annat som också de andra 14 små behöver.

Ingen resurs finns att tillgå. Vi lägger in om vikarie varje dag. Varje dag någon ny okänd eller ingen alls. Det betyder att jag på morgonen, samtidigt som jag måste vara mycket nära det här barnet, svarar i telefon, tar emot barn, pratar med vårdnadshavare, löser konflikter, byter blöjor, plockar fram frukost, tröstar och uppmuntrar de andra barnen. Oerhörd stress. Barngruppen blir oroligare för varje dag. På eftermiddagen är vi två på alla barn, förutsatt att alla är på plats. När löss och streptokocker flödar blir både en och två ur arbetslaget sjuka och vissa dagar står man då själv helt utan vikarie. De pedagoger som blir sjuka har naturligtvis karensdag för något som de har blivit smittade av på sitt jobb.

Plocka fram frukost och mellanmål, plocka undan och diska efter desamma, lägga upp mat om hen i köket är sjuk, diska efter maten, beställa toalettpapper, fylla på pappershanddukar, gå ut med källsorteringsopor, tvätta, dammsuga mattor, skruva upp hyllor, laga grindar är några av de uppgifter vi måste göra förutom att försöka hinna se varje barn.

Under ett möte med chefen påminner hen oss om att "tänka oss för" hur vi uttrycker oss utåt. "Vill vi ha vikarier hit? Vill vi ha nya barn hit? Jag sätter inte munkavel på någon, jag vill bara att ni tänker er för vad ni säger".

Södra Skåne

Jag har tagit min 3,5 års utbildning och "kastat den i papperskorgen". Mitt yrke kostade mig min ork, min glädje och min livslust. Tro mig, jag har kämpat men när mitt äktenskap höll på att gå i kras och mina älskade barn fick lida för att jag inte orkade göra något annat än att

jobba då fick jag nog. Jag sa upp mig från min tjänst och har nu bytt bana helt och hållet. Det är med sorg i hjärtat men jag vill ha ett arbete där jag kan jobba 100% och ändå orka med livet..

Dalarna

Jag kommer några minuter i nio in på gården. Där möts jag av flera barn och en ensam pedagog. Hon ser stressad ut och berättar att x har ett utbrott. Hen har i utbrottet/affekten bitit två andra pedagoger och dessutom knuffat omkull ett annat barn hårt. Hon berättar att den ena pedagogen gråter och att ytterligare en pedagog har fått ta över för att de första två inte orkar mer. Jag undrar om de vet vad som utlöste affekten. Pedagogen skakar på huvudet och säger att det har varit en lugn morgon och att det kom efter frukosten.

Sedan berättar hon också att i allt detta har ett annat barn kräks och blivit hemringd. Jag går in på min avdelning där jag möts av en av de pedagoger som försökt lugna x. Hon klär på våra barn. Hon visar mig två fula bitmärken på armen och säger att hon är alldeles skakig. Jag ser att hon är omtumlad men att hon kämpar med att hålla sig lugn med de andra barnen. Jag ber henne att gå ut till den pedagog som är ensam med alldeles för många barn ute på gården. Sedan kommer den andra bitna pedagogen och hon är alldeles blank på ögonen och ser uppgiven ut.

Det är meningen att vi ska ha vår ”femårsgrupp” idag med de äldre barnen. Vi har ett inbokat studiebesök på en frisörsalong. Vi har löst verksamheten så att vi är två pedagoger som kan ta våra äldsta barn för att vi ska kunna leverera kvalitet för dem och då får resten av förskolans barn vara ute. Jag hinner tänka att det var tur att vi bokade besöket kl. 10 så att vår vikarie hinner komma eftersom att en pedagog är kvar inne med barnet som fortfarande skriker, sparkar, slår och bits oavbrutet. Efter påtryckningar på resurs till x till chefen då barngruppen har fler barn med speciella behov och hen inte klarar av sin vardag trots hjälp från specialpedagog har avdelningen fått en ”resurs” som kommer totalt 6 h veckan. X går vanligtvis 28 h veckan!

Resursen dök upp till slut den morgonen men kunde inte få x lugn. Efter två timmar skjutsar resursen hem x till hans föräldrar. En av pedagogerna ringer chefen som får höra hur fm varit. Till svar säger chefen något i stil med: ” Det är väl något man får räkna med! (att bli biten av ett barn!)

Pedagogerna som varit med och försökt få x lugn känner sig uppgivna. Jag blir bara arg. Jag har aldrig under mina många år som förskollärare blivit biten av ett av de äldsta barnen och anser att när barn blir så utåtagerande mot oss pedagoger och andra barn måste chefen få ge oss resurser. I det här fallet en heltidsresurs. Inte bara några fjuttiga timmar. Men så fort vi påkallar att vi behöver mer resurser i form av fler pedagoger då blir det tvärstopp. Vi ska kunna lösa det på andra sätt. Dela barngruppen, använda lågaffektivt bemötande, bildstöd etc.

Det låter bra men är i verkligheten en helt annan grej då vi har att göra med måååånga barn och varje barn är unikt och ska ha samma chans att lyckas utvecklas till individer med bra självkänsla och självförtroende. Ibland känns det som att det är ”bara” barnen med behov av stöd som får chansen. De andra barnen får inte fullt ut möta sin potential då vi måste tänka på dessa barn med behov.

Den pedagog som pratade med chefen är nu sjukskriven. En annan som arbetade på avdelningen tidigare bytte till en annan förskola för att hon inte orkade. Någonstans måste det ringa en varningsklocka. Jag känner själv att jag ligger nära utbrändhet och är osäker om jag orkat med x utbrott på min avdelning utan att gå in i väggen.

Som ”duktiga” pedagoger som vi är har vi nu en tydlig handlingsplan för barnet när det får affekt. Det känns bra så men jag tror att hade förskolan från början haft mycket mer resurser i form av kompetenta pedagoger så hade dessa affekter aldrig kommit. Barn är värda så mycket mer! Vi som utbildat oss och brinner för vårt yrke är värda så mycket mer! Cheferna ska inte behöva få panik när vi behöver hjälp, de är värda så mycket mer!

Föräldrarna ska känna att deras barn får världens bästa förskola som lägger grunden till ett livslångt lärande!

#pressatläge

Sammanställning av Förskoleupprorets formulär

Den 27 dec 2017 — 25 feb 2018

Barnskötarens berättelser

Ale

Barnskötare — Ale

Jag jobbar på en förskola i Ale kommun. Vi är 24 barn på en äldreavdelning (3-5 år) och med två pedagoger på heltid en på 75% och en på 50%. Redan här är det knas. Vi är alldeles för många barn i denna gruppen plus att vi har barn som behöver lite extra stöd. Denna veckan blev jag tvungen att fråga grannavdelningen om dom kunde hjälpa till ute på gården, så att jag bara kunde skicka iväg ett mail till chefen. Förstår ni, jag HINNER INTE MAILA annars. Jag hinner knappt svara i telefon. Vi har haft 22 barn varje dag utom fredag då hade vi 17. Två av pedagogerna var sjuka och en morgon stod jag med 14 barn själv plus en mutlifunktionshandikappad, där det barnets personal hade VAB. Jag ville bara gråta.

Det finns inga vikarier och jag kände att min stressnivå var så maxad. Till chefen skrev jag allt detta och hon svarade att det är beklagligt. Bemanningen ringer tillbaka och meddelar att dom inte får in några vikarier för oss denna dagen heller. Detta är inget nytt, vi mailar bemanningen dagligen med pass som inte blir lösta men vet att vi aldrig får vikarier ändå. Efter denna dagen kände jag starkt att jag inte kunde varva ner. Ljudnivån är helt galet hög med så många barn och jag har mycket svårt att varva ner när jag kommer hem. Det händer stora olyckor varje vecka, barn slår sig, slåss, får djupa sår av att ramlat på isen där kommunen inte hunnit sanda och vi inte hunnit meddela det för vi har inte tid och vi räcker inte till.

/En mycket trött barnskötare som kommer utbilda sig till något annat inom en snar framtid.

Alingsås

Barnskötare — Alingsås

1.

Jag har jobbat som barnskötare i 30 år. Jag har varit på några olika förskolor under mina år. Vissa bättre än andra beroende på hur man valt att jobba med barnen. Älskar mitt jobb där jag är nu och vi personal är ett bra team. Vi sporrar, ifrågasätter och har samma målsättning. Att jobba med och för barnen. Vi jobbar utifrån läroplanen och gör vårt yttersta för att få allt att funka. Jag ser att det känns i kroppen hos personalen och det ger mindre ork på fritiden. Några har mycket huvudvärk, men ännu är ingen sjukskriven. Har nu varit på samma ställe i snart 15 år.

Det som jag ser och känner är att man inte räcker till och det är alldeles för många barn i grupperna. Vi har 22 barn (därav några barn som behöver mer) och 4 personal. Ingen jobbar heltid för det orkar vi inte. Så vi är ca 3 stycken några timmar om dagen. Jag skulle gärna vilja jobba 100% men för att ha någon ork på fritiden, så går inte det. Det är något jag valt, men tycker att det inte borde vara så.

När några barn är lediga eller sjuka och vi kanske har runt 16 barn, så känns det otroligt tillfredsställande. Vi hinner se, höra, göra och ”alla” märker det. Både vi vuxna och barnen. Det blir liksom ett härligt flyt. Hade det varit så hade jag lätt orkat jobba heltid.

Jag blir riktigt orolig för hur nästa generation blir? Det pratas om forskning, men för sjutton ”vi som arbetar i förskolan är väl de bästa forskarna”? Varför tar inte politiker, beslutsfattare och LYSSNAR på oss.

Det har pratas om att vi ska vara ”good enough“. Det är väl olika för alla? Jag vill känna att jag har funnits där för barnen på alla de sätt de behövs. I den sociala leken, i den forskande och experimentella leken. Att kunna trösta, läsa och samtala. Se hur barnen utvecklar sitt egna driv, vågar säga ifrån och ha egna funderingar. Att de har någon som har TID att lyssna och vara där.

Jag vill ha mer tid till planering och reflektion i personalgruppen. Jag vill även kunna ha tid själv att planera med och utan barnen. Så att det man gör, har en innebörd och är genomtänkt. Jag vill ha tid att reflektera med och utan barn. **DETTA ÄR**: good enough för mig och borde vara en självklarhet.

Ibland tänker jag: Jag är med och tillåter politiker, beslutsfattare att låta det här pågå. Det har sakta men säkert försämrats och både vi som arbetar i förskolan och barnen får ta stryk. **Om**

***jag inte ser förändring till det bättre, så måste tyvärr jag också hitta på något annat snart.
Jag vill leva och må bra.***

2.

Jag jobbar som barnskötare på en provisorisk förskola i Alingsås med två avdelningar 1-5. Den är väl planerad för verksamheten och vi är ett bra team i personalgruppen. Vi jobbar gärna över avdelningarna och täcker upp för varandra när det behövs vilket gör våra gemensamma öppningar och stängningar med "varandras" barn väldigt trygga för barnen. Jag har jobbat ett tag och känner mig redo för nästa steg: Förskollärare! Jag söker och kommer in...

Nervös och peppad berättar jag för alla jag känner och vi går ut med det på förskolan. Från precis alla håll, alltså från såväl föräldrar som mina egna vänner och anhöriga som pedagoger så möts jag av (efter gratulationen) kommentarer som "Oj, ska du verkligen bli förskollärare" "Jag hade aldrig orkat" "blir man inte utbränd direkt av att jobba på dagis" "du är modig som orkar ge dig in i branschen på riktigt"

Kan jag klandra dem? Nää. Från alla håll i alla kommuner hör vi hur våra kollegor på andra förskolor knappt kan hålla huvudet över vattenytan, blöjor hinner inte bytas och barn måste lämnas utan uppsikt och pedagogerna hinner inte ens kissa. Ska man behöva känna sig trött och rädd redan innan man ens har börjat studera?

3.

Känner sån frustration då politiker inte ser hur viktig förskolan är. Våra barn är vår framtid men det verkar inte gå ända fram till politikerna. För att personal ska orka så bör man lagstifta och inte som skolverket ”rekommenderar” om barngruppernas storlek samt personaltäthet. Det här har pratats om sen jag började arbeta på förskolan och det är 30 år sedan. Måste verkligen skeppet sjunka????

Innan något görs. Det är redan sent men det är inte för sent för att vända förskolan till något väldigt bra. Ungdomar som jag pratar med vill inte jobba i förskolan. De blir förskräckta av den stress det innebär.

4.

Att i dagsläget läsa på Borås Högskola till förskollärare, som är världens bästa yrke med vetskapen om hur det faktiskt ser ut där ute är så otroligt många blandade känslor. Med mycket erfarenhet från verksamheterna vet man dels vad man ger sig in i men samtidigt försöker man nog ständigt tänka ”det kommer inte hända i mitt arbetslag”.. men det kommer det ju? För det händer i nästan alla arbetslag.. ibland undrar man verkligen om man tar rätt beslut men om inte jag som älskar yrket utbildar mig, vem ska göra det då? Dags att steppa upp och få förskoleverksamheterna att bli så bra som utbildningarna faktiskt beskriver det!!
#pressatläge

5.

Inte för att man önskar att någon ska vara sjuk, men de dagar några barn är sjuka/ lediga så märker vi det. De dagarna hinner vi se och göra saker som vi inte hinner med i vanliga fall. Jag kommer på mig ” att det märks så tydligt”och påpekar det till kollegor. De håller med och dessa dagar flyter fint och man är nöjd och har faktiskt ork efter jobbet också. Vi har en barngrupp på 22 barn och 3 heltider. Jag älskar mitt jobb men har funderingar på om det är värt att slita ut sig. Samtidigt blir jag frustrerad över att jag är med och bidrar och låter det fortgå med stora barngrupper då jag är kvar!!!!!!!

6.

Jag arbetar som specialpedagog inom kommunen och inom privata förskolor. Jag ser överallt stress bland personal och barnen. Det är barn som behöver tröst, en del pedagoger tänker att om vi tröstar så blir dom bortskämda. De är inte så många nuförtiden, men de finns och de behöver handledning/utbildning och reflektion. Många pedagoger hinner inte trösta för att de är tvungna att prioritera annat. Jag handleder arbetslag och förskollärarna vet ofta vad de behöver göra. Barn som inte klarar av att leka behöver stöd i hur man leker. Det kräver fokus och medvetet arbete. Vid handledning så formas berättelser gång på gång om barn som inte utvecklat förmågan till turtagning och lekkoder. Pedagogerna vet att om barnet inte får stöd i att utveckla dessa förmågor kommer barnet/en utveckla stress och negativa spiraler. "Herregud vi skapar barn i behov av stöd" sa en pedagog då detta samband stod klart. Dessa barns utvecklade förmågor skapar utanförskap och otrygghet. Det kostar pengar. Barn som inte är tillräckligt trygga på förskolan. Pedagogerna hinner inte vara de anknytningspersoner de behöver vara till alla som inte är tillräckligt trygga. Dessa barn går med alarmsystemet på stora delar av dagen. De kan inte ägna sig åt lek och lärande, alltså inte utveckla trygghet och kunskaper de behöver för att få en god och trygg barndom för så småningom bli trygga goa elever och fina medborgare.

7.

Min arbetsdag den 7/2 2018.

Arbetar med 1-3 åringar antal 16 st i normala fall är vi 3 st på heltid men idag är en sjuk (sedan igår) och kommer vara borta resten av veckan. Vikarie fick vi ingen så jag traskar till arbetet med förkylning och feber, har ju knappt jobbat en vecka sen jag låg hemma med vinterkräksjuka så ekonomiskt KAN jag inte vara hemma mer. Bara denna månad kostar mig karensdagen 1.000kr. Och samvetet vill inte lämna barn och kollega i sticket. Så vi försöker genomföra dagen utan att tumma på mat, vila, lek och blöjbyten. Någon pedagogisk verksamhet hinns inte med. Kollega blir sur och tvär mot alla under stress. En inskolning pågår oxå av ett barn som kom till Sverige för några månader sen och vare sig förälder eller barn kan svenska eller engelska. Svårt men inte omöjligt i normala fall men traumatisk bakgrund gör det svårt och släppa sin förälder och vice versa. Samtidigt har man 6 st 1-åringar som vill bäras, kramas, leka, matas, vaggas till sömns och matas. Ut har vi inte hunnit på hela veckan. Kollegor på andra avdelningar insjuknar under dagen, barn där kräks, vi skyfflar runt barn över avdelningarna för att täcka upp. Slänger i mig Ipren för tredje gången, snart är klockan 17 så jag kan gå hem och ta hand om min yngsta som har diagnos och behöver mycket av sin enda förälder. Leta billigare boende frenetiskt då halva lönen äts upp av hyran allena. Jag älskar egentligen mitt jobb men hur länge till innan jag blir utbränd för 2 gången i detta yrke ?!!

8.

Jag jobbar på en Montessoriförskola som är ett kooperativ. Jag har arbetat 15 av mina 30 år där. Vi har två avdelningar 1-3 år och 3-6 år. Jag kan inte tänka mig en bättre arbetsplats.

Vi är ett fantastiskt arbetslag som arbetar väldigt kreativt, stöttande och arbetar för barnen. Vi har en chef som backar upp oss och finns där i alla lägen. Vi är ärliga med föräldrarna om hur

tufft läget är vissa dagar och att en önskan vore att politiker var mer insatta och sänkte antalet barn i grupperna m.m.

Vår förskola har det bra när man läser om hur det är ute på landets förskolor.

Jag känner med er. Vi måste stå samman för VÅRA barn och OSS som arbetar i förskolans värld. Vi är de som är med och formar VÅR framtid.

Därför är jag så otroligt tacksam för Förskoleupproret och de som står bakom, både de administrativa men också alla medlemmar. Vi tror på förskolan och jag hoppas att många prioriterar och möter upp på manifestationen 26/5. Känner starkt att TILLSAMMANS kan vi få till förbättringar i förskolan.

9.

Min arbetsdag den 7/2 2018. Arbetar med 1-3 åringar antal 16 st i normala fall är vi 3 st på heltid, men idag är en sjuk(sen igår) och kommer vara borta resten av veckan. Vikarie fick vi ingen så jag traskar till arbetet med förkylning och feber,har ju knappt jobbat en vecka sen jag låg hemma med vinterkräksjuka så ekonomiskt KAN jag inte vara hemma mer denna månaden. Bara karensdagen kostar mig 1.000kr och samvetet vill inte lämna barn och kollega i sticket. Så vi försöker genomföra dagen utan att tumma på mat,vila,lek och blöjbyten. Någon pedagogisk verksamhet hinns inte med. Kollegas blir sur och tvär mot alla under stress. En inskolning pågår oxå av ett barn som kom till Sverige för 2 månader sen och vare sig förälder eller barn kan svenska eller engelska. Svårt men inte omöjligt i normala fall men traumatisk bakgrund gör det svårt att släppa sin förälder och vice versa. Samtidigt har man 6 st 1-åringar som vill bäras, kramas, leka, matas, vaggas till sömns, matas. Ut har vi inte hunnit på hela veckan. Kollegor på andra avdelningar insjuknar under dagen, barn där kräks, vi skyfflar runt barn över avd för att täcka upp. Slänger i mig Ipren för tredje gången, snart är klockan 17 så jag kan gå hem och ta hand om min yngsta som har diagnos och behöver mycket av sin enda förälder. Leta billigare boende frenetiskt då halva lönen äts upp av hyran allena. Jag älskar egentligen mitt jobb men hur länge till innan jag blir utbränd för 2 gången i detta yrke ?!!

Boden

Barnskötare — Boden

Jag ger allt på jobbet och stupar när jag kommer hem. Ofta tar jag jobbet hem, planerar för att få dagarna att bli bra.

I vår barngrupp finns det barn som är i behov av extra stöd från en pedagog för att få dagen att fungera. Resurs finns inga planer för och det känns som vi bara ser barngruppen i farten. Situationen sliter otroligt och hur länge jag orkar är oklart.

Ska man gråta på en söndag?

Men när måndagen kommer så får man en kram, barnen är så glad att se just mig... Då överlever man en vecka till.

Borås

Barnskötare — Borås

1.

Jag vill fortsätta orka jobba så länge jag kan med det viktigaste vi har - barnen!

Vi vill få fler att vilja utbilda sig och inte skrämmas iväg.

Men fortsätter det så som vi har det nu, med att vi går underbemannade och med stora barngrupper, lär kroppen säga stopp för tidigt för mig och mina kollegor. Jag har redan varit utbränd två gånger och fått utvecklat fibromyalgi pga jobbet. Fler lär hamna i min situation om inget görs.

Kan vi få en förbättring så kan jag fortsätta jobba med det jag brinner för?

2.

Vi är en liten förskolan på landet. Den enda i den byn. På vår avdelning har vi 18 st 1-3 åringar och beräknas få in fler under hösten. Vi har tre heltider/avd. Vikarier är nästan helt obefintliga då bussarna inte stämmer med våra arbetstider många ggr. Under hösten har det varit många sjuka ur personalen så vi har försökt täcka upp för varandra, vilket har resulterat i att många av oss gått till jobbet med feber eller infektion i kroppen. Några ggr har det blivit så att man har varit ensam med barnen över tex frukost eller mellanmål. Läste i Kommunalarbetaren att riktlinjer från skolverket var max 12 st barn /avd i denna åldersgrupp. Ofta går man hem och inte känner sig nöjd med sin dag.

3.

Jag älskar mitt jobb. Fast jag vet att det kommer ta knäcken på mig, och fast jag så ofta stannar upp och frågar mig själv varför jag är kvar, varför jag inte redan för längesen flytt fältet. Men jag vet, i den allra djupaste delen av mitt medvetande att jag vill kriga för barnen. Samtidigt som jag gråter av blotta tanken att det riskeras att bli på bekostnad av min egen hälsa (har rest mig någorlunda sedan senaste sjukskrivningen för högt blodtryck/stress), eller min egen familj.

Jag arbetar på förskola, en verksamhet som sakta men väldigt säkert glider mot botten av all värdighet.

På min arbetsplats vistas också 25 barn, som alla är mellan tre och fem år gamla. Underbara, lekfulla, frågvisa små människor som klarar att göra mina dagar ganska bra, trots att det

egentligen inga rimliga chanser finns i kaoset av frånvaro, sjukskrivningstider, möten att hinna med och alla andra kringuppgifter.

Mina 25 små vänner är alla i samma grupp, under samma tak. Dem vistas här medan deras föräldrar arbetar, läser, är hemma sjuka eller föräldralediga betydligt fler timmar per vecka än någon av oss som är deras fröknar gör, och de vill ha någon som lyssnar när de pratar, de behöver bli sedda. De vill anförtro sig, de vill ha någon som läser eller någon som bara är nära i leken. De vill berätta roliga saker, ibland vill de berätta mindre roliga.

Jag oroar mig för dessa människor, de är fortfarande små men riskerar att få anknytningen fördärvad och göra stressen till ett faktum om ingen hinner se eller lyssna färdigt när de pratar. Det gör så ont i mig när jag måste avbryta, måste springa, och jag kopplar bort de tårar som tränger. Tvingar mig att tänka att jag och mina kollegor är här likt spelpjäser och det är inte barnens fel. Och därför fortsätter jag.

Ljudvolymen har varit ett stort dilemma under många år i branschen och vi har tilldelats öronproppar, men det gjorde mig bara fundersam, ty vem skyddar barnens öron, då de är i verksamheten många fler timmar än mig? De har inget lugnt rum att smita ut i och dessvärre vet de inte vad det ständiga sorlet gör med vår hörsel. Så att dela ut skydd till oss vuxna är bara snedvridet och väldigt egoistiskt.

Jag finns i ett arbete där jag ofta undrar vem som är högst ansvarig, för till den önskar jag meddela att vi befinner oss i en enorm och svårslagen kris där mängder av långtidssjukskrivna står i startgroparna för att kasta in handduken. Samtidigt som vikarier sinar i en hastig ström.

Det finns stunder som får mig att känna förtvivlan och sorg över hur läget ser ut. Som när jag sitter i soffan på jobbet och läser av den hög med böcker mina små vänner lagt i mitt knä. Vi sitter där och jag känner hur de knuffas och ibland till och med tar sats för att slå sig till en plats så nära mig och boken som möjligt. Jag lovar dem att det blir allas tur, att innan vi läst klart böckerna har vi också roterat så att varenda en av dem får en liten liten stund allra närmast. Det känns så tungt att liksom be dem ta en turlapp för att få tillgång till lite sagomys och bli den axel de kan vila mot en liten, kort stund. Samtidigt känner jag glädje och att jag lyckats i arbetet när deras små huvuden vilar mot mig och jag vet att jag måste bli kvar. För det är både givande och roligt att lyckas ta några av de alla mina små vänner till en stilla vrå, där vi kan höra vad vi läser och samtidigt avbryta för samtal i stunden. Det är så fantastiskt att få dela deras dagar och vara en kompis att prata med. Om så bara för en liten, liten stund. Med dörren stängd till de andra rummen och en verksamhet som ska vara så väldigt pedagogisk men mest bara blir förvaring.

Likt spelpjäser i ett maktspel arbetar jag och mina kollegor vidare. Mot dåliga löner och mot alla odds fortsätter vi, i hopp om att någon i sista stund kan rädda det sjunkande skepp vi befinner oss i. Med alla de fantastiska barn som ska bli vår framtid.

4.

Arbetar på en avdelning med de yngre barnen. Vi har en liten trång yta att samsas på. Vi har varit 16 barn på 3 pedagoger några år. 3 st förskollärare har bytt avdelning pga hög arbetsbelastning. De har ersatts av utbildade (några duktiga andra "som gjort det de blivit ombedda att göra") Dessa får anst max 1 termin åt gången vilket gjort att jag och en kollega varje höst fått ta alla insk och varje vår alla utvecklingssamtal (vi är båda barnskötare)

I våras sökte vår chef statsbidrag som vi fick veta när allt var klart. Nu är vi uppdelade i varsitt rum med 8 barn och 2 vuxna/rum. Vi är en barnskötare i vart rum och en utbildad (som inte arbetat med barn över huvud taget) 4 barn slutade vi fick inga nya. En av personalen lånades ut till annan avd lite då och då samt hela december. En personal sa upp sig efter 31 dec, ingen ny är i dagsläget anställd. Två nya barn skolas in på måndag, två i mars... Nu vet jag inte hur länge till jag orkar. Är rädd för repressalier om man berättar detta offentligt.

5.

Jag har jobbat inom barnomsorgen i 11 år. Jag har aldrig känt mig så stressad och otillräcklig som för ca 1 år sedan. Man kom med oro och stress till jobbet, kommer de saknas personal? Behöver man jobba över? Kasta om mina tider? Tufft! För man har ju själv barn som ska lämnas och hämtas. De stora barngrupperna och stressen att hinna se alla ska man inte tala om. Ljudnivån är extrem. Det har gått så långt att jag nu har varit sjukskriven i 6 månader och går på medicin för att jag ska må bra igen för vad? För Borås stad ska spara in på personal och trycka in fler barn!! Efter 11 år med det jobb jag älskar att göra har jag valt att studera till annat och lämna barnomsorgen. Aldrig mer vill jag utsätta mig för den stressen! Vem har tackat mig för att jag mår dåligt nu och går på medicin?! Nej ingen! Inte värt det!!

6.

Jag tänker ibland tillbaka på en tid då jag arbetade på en småbarnsavdelning. Jag känner tårarna bränna av blotta tanken och det gör så ont. Det är så osannolikt att det får gå till som det gör för våra allra minsta i branschen. De är i livets start och det känns som att vi är medbrottslingar till att från början se när deras stress tar fäste. Men vi är bakbundna och får inte oroa föräldrarna eller smitta av vår rädsla av vanmakten vi känner. Så när de kommer i hallen bjuder vi på ett enda stort leende och säger lite i förbifarten att det trots allt gått ganska ok idag.

Barnen är bara året och de flesta längtar halvt ihjäl sig och stirrar obönhörligt åt dörren till varje gång den öppnas. Det är inte föräldrarna som ska lastas, det är inte vi och det är absolut

inte barnen. Verksamheten är en omöjlig last som roddas runt bara för att några av oss fortfarande orkar, några envisa vi som vägrar släppa taget om ett sjunkande skepp även om vi gör det på bekostnad av vår egen hälsa o våra egna familjer. Vi är alla vanliga människor, som antingen kommer brännas ut eller byta jobb inom en snar framtid.

Vi ska finnas för barnen och det gör vi i den mån vi kan. Men det känns så sorgligt när du precis fått två små i knät att lugna sig efter lämnningen när en tredje också vill knö sig upp, en fjärde slår till en femte i krig om samma leksak och min enda kollega på morgonpasset står med en överfull bajsblöja i ena handen och samtidigt frågar mig hur det går med det andra. Som vanligt, gråter jag tillbaka.

Jag sitter med dessa små underbara människor i mitt knä, klockan är bara lite efter sju och jag vaggar dem lugnande och blir arg på mina egna envisa tårar. Orka, tänker jag. Orka. Barnen tittar oförstående på mig, jag ser i deras ögon att de upplever att något är fel och någon erbjuder sin kära snuttefilt till tröst. Timvikarien som var så levnadsglad när hon kom på sin allra första jobbdag veckan före åkte hem vid lunch på sin andra dag. Hon fick en blixtrande huvudvärk o bröt ihop. Och hon verkade så härlig, både vi och barnen hade så innerligt behövt ha henne kvar.

Hon sa första morgonen när hon hängde av sig väska och ytterkläder att detta ville hon jobba med i framtiden. Detta är vår bransch och platsen där de allra flesta av våra minsta tillbringar dagarna. En bransch där barnen får betala priset för de stora barngrupper som råder och där vi ser insidan av ett samhälleligt större problem än politiker och bestämmande verkar vilja veta av.

Snälla, nästa gång ni kommunpolitiker kikar in på spontant besök i förskolans värld, välj inte den tid när 99% av barnen sover middag och vi sitter med de efterlängtnade raster vi inte haft någon möjlighet att få ut innan då. Kom vid 9.00 en dag i inskolningstider.

7.

Vår arbetssituation är ohållbar och man känner en ständig stress och otillräcklighet. Det saknas kompetenta vikarier och förskoleförvaltningen har valt att sätta duktiga pedagoger som administratörer (bitr fsk chefer)

8.

I Borås har vi haft för stora barngrupper i 27 år. Då infördes volymläsningsberäkning. Vi har förgäves utvärderat och slagit larm. Ingen har lyssnat. Anledningen att man fortfarande orkar beror på kollegor. Det senaste har det varit populärt med omorganisationer, där man delar pedagoger med fantastisk verksamhet som föräldrar och barn älskar och som dessutom vågar ha en åsikt och stå på barnens sida. Vi har till och med blivit upplysta om att man inte ska vara kompis med sina kollegor? Borås anställer den ena chefen efter den andra. Jätterörigt. Har nu sagt

upp mej och ska börja i grannkommun och jag är inte ensam . Är snart bara utbildade vikarier och personal som inte är så bra på sitt yrke kvar. Att Borås ligger också lågt med löner gör ju inte saken bättre

9.

Idag har jag gråtit, ganska mycket. En pensionär kom in och hjälpte mig med de 19 barn jag blev ensam med när båda kollegorna fick magsjuka och akut måste dra hem. En pensionär som jag vet att egentligen inte vill jobba mer nu, hon har gjort sitt i branschen och vill ha lata dagar med gubben och hinna vara mormor till sina små barnbarn. Hon ryckte in ändå. Igen. För att hon hörde mitt rop på hjälp när jag inte hittade den någon annanstans och till slut slog hennes nummer. När jag ska åka hem känner jag så starkt att jag måste ge henne en kram och ett extra tack i hallen. Hon håller om mig lite för hårt och lite lite för länge. Sådär så man riktigt känner hennes omtanke om mig och vår utsatthet samtidigt som det framkallar min instängda gråt. En tacksamhetens gråt som aldrig tycks vilja avta idag. Varför varför varför är jag kvar?

10.

Den där bedjande rösten och de där besvikna ögonen med sina halva tårar i vrårna. "Varför kom du aldrig och hjälpte mig med pärlhalsbandet?" Jag kan bara le och krama om, säga förlåt att det dröjde och att det ibland kommer lite i vägen för oss vuxna. Det måste ha varit över 3 timmar sen hon frågade och jag lovade att komma strax. Ett strax som blev en evighetslång väntan för barnet då det blev blöjor som skulle bytas, febrigt barn som skulle ringas hem, lappar om löss som skulle spridas, två rejäla konflikter att lösa, mellanmålsmackor som skulle bres, min rast som måste tas ut, vikarie som behöver ringas in, samtal med orolig mamma i hallen, någon som gråter och längtar hem, tre som sitter med bok i högsta hugg i soffan samtidigt som en förälder står i hallen och lite blygsamt ursäktar att den blivit försenad. DÄRFÖR glömde jag den där lilla trådändan som skulle fästas runt första pärlan på det pärlhalsband som det drömdes om idag. Och det gör så ont, ända in hjärtegroppen, när jag vet att jag glömde. Tack barn, ni framtidens hjältar som nästa dag möter mig i dörren och glatt ger mig de där hjärtliga kramarna och trycker upp tråden i ansiktet på mig och kräver "Nu så. Idag blir det halsband gjorda här!" Och inte ens mardrömmarna och tankarna om otillräcklighet och vanmakt som hållit mig vaken ända till gryningen kan stoppa mig från dagens allra viktigaste uppdrag, en liten pärlan på en liten liten tråden.

11.

Idag hände det. Den där alldeles för korta men ändå helt verkliga stunden av glädje i jobbet gav sig tillkänna. Jag satt där, lite obekvämt och tillknycklad med benen i skraddarställning när en liten ettåring tar plats i min famn och ger mig en saga. Jag börjar läsa, och från varje vrå kommer det krypandes fler och fler till min famn. Deras små kroppar är varma och det känns så mysigt. De har ro att sitta kvar och lyssna och de pekar frenetiskt med sina knubbiga små barnfingrar på bilderna i boken. Någon vill bläddra fortare och någon annan stanna kvar

och utforska den lästa sidan länge. Plötsligt är jag alltså här, just där jag ska vara och där jag hör hemma i jobbet. Där jag så sällan hamnar för att det är för mycket, jag hinner inte med, jag orkar inte. Och vet ni vad? Jag sitter kvar och håller om, lär och skrattar på samma gång, tillsammans med de barn som är vår framtid och värda så ofantligt många fler sådana här stunder. Och jag struntar blankt i att torka borden, tömma pottan som någon just kissade i och att köra tillbaka mellanmålsvagnen till köket. Jag struntar till och med i att mina ben somnar.

Botkyrka

Barnskötare — Botkyrka

1

Jag har arbetat som barnskötare i snart 13 år.

Men nu orkar jag inte längre.

I grund och botten älskar jag mitt arbete, men nu får det vara nog.

Jag är så less på att barnen endast ses som en siffra och pengar och inte som en individ.

I nuläget skulle jag kunna skriva en hel roman av olika berättelser som jag har varit med om.

Ibland kan jag börja skratta för mig själv, för jag tror knappt själv att det är sant.

Som den gången när jag och min kollega inte fick in någon vikarie. Så vi var 1,75% på 21 barn,

varav vi hade barn som var i stort behov av resurs, men som inte fick det.

För att vi skulle kunna få ut vår rast just den dagen så samlade jag alla barn, gav barnen olika alternativ på aktiviteter. Sen lät jag min kollega gå på rast. Åkte runt på en rullpall för att kunna "ha koll" på alla barn som var uppdelade i olika rum. Barngruppen var för stor för att ha alla i ett och samma rum. De barn som var i behov av extra stöd fick jag barnvakta med ipaden.

En väldigt pedagogisk verksamhet va? Eller dom gångerna jag nästan har gömt mig för föräldrarna. Då jag inte har en aning om vad just deras barn har varit med om idag.

Men då är ju standardfrasen "Det har varit bra. Idag har VI gjort det här".

Önskar verkligen att jag kunde svara "Idag har DITT barn varit med om det här".

Våren 2016 blev jag plötsligt sjuk. Hade konstant yrsel, ont i lederna och pulsen har skyhögt.

Besökte vårdcentralen 1 gång i veckan under en månads tid.

En morgon vaknade jag och kunde inte ta mig upp ur sängen. Där och då sa kroppen stopp!

Och en lång sjukskrivning väntade.

Nu kämpar jag med studier för att kunna lämna förskolan.

2.

Jag har jobbat i förskolans värld i 10 år. Nu är jag föräldraledig och jag vill aldrig tillbaka till den världen. Jag vill inte tillbaka till den världen där jag skadade ryggen. Jag vill inte tillbaka till den världen som har förstört mina öron. Under mina första fyra år blev jag sjuk hela tiden.

Det satte sig på mina öron varje gång och tillslut var trumhinnan trasig och krävde operation. Har även fått tinnitus pga den extremt höga ljudvolymen. Jag vill inte tillbaka till den världen som våren 2016 gjorde att jag blev sjukskriven för utmattning. Nej tack. Aldrig mer!

3.

Barn med behov av särskilt stöd får helt olika förutsättningar i kommunen och då barngrupperna är stora så måste pedagogerna prioritera sina insatser, vilket medför att den större delen av dagen går till att säkra upp runt dessa barn och övriga barn får klara sig mycket själva.

4.

Barn med behov av särskilt stöd får helt olika förutsättningar i kommunen och då barngrupperna är stora så måste pedagogerna prioritera sina insatser, vilket medför att den större delen av dagen går till att säkra upp runt dessa barn och övriga barn får klara sig mycket själva.

5.

Ligger här i sängen och bävar inför morgondagens arbete med 15 barn mellan 1-3 år, varav ett barn har speciella behov, vilket kräver att en av oss i personalen (främst jag, då hen väljer mig i första hand) som består av 3st bara fokuserar på hen. Vi är som sagt 3 pedagoger i gruppen. En arbetar inte heltid heller. Ingen av oss är förskollärare och en är utbildad vikarie. Men vi ska ändå genomföra projektarbetet som bestämts och då samtidigt ta hand om allt runtomkring. Men men dagarna går och vi får på ett eller annat sätt till det än så länge.. Dock undrar jag hur nästa vecka kommer bli och det är väl den jag bävar mest för just nu... Min ena kollega (den utbildade) slutar på fredag den 23:e och vår nya kollega kommer starta först den 5:e. Vi har redan fått till oss att vi kommer få arbeta 2st under en vecka det kommer inte tas in någon extra under den tiden.. Kruxet är att... Vi ska under den veckan ha en inskolning av ett nytt barn samt över inskolning till storbarn av ett av våra barn. Samt att jag för länge sen lagt in om semester torsdag- fredag under den veckan... Ja, och på det då har vi vår lille vän som verkligen kräver sitt på sitt sätt. Så hur det ska gå den veckan är ett STORT frågetecken för mig.. Det gör att man redan nu ligger och grubblar och inte kan sova, fast det är en hel vecka kvar.. Undrar varför och hur länge man ska orka... Jobbat som barnskötare i 27 år nu och tycker det bara blir värre och värre.. Just nu känner man ingen glädje när man tänker på jobbet inte, tyvärr.

6.

Jag var ledig en dag, visste att min kollega fick jobba med 3 st olika vikarier som gick om varandra, 5 av barnen frånvarande så dagen fungerade för dem, men det blev små missar med diverse blöjbyten och inga fleece kläder under overallen, eftersom min kollega slutade tidigt. Dagen efter när jag kom tillbaka hade min kollega semester, och jag jobbade med vikarie, även denna dag 5 barn sjuka/ lediga så vi hade 11 st 2 åringar. Den glädje som mötte

mej när jag klev in på morgonen är enorm, barnen ropar mitt namn och kramar mina ben, jag böjer mej ner och säger hej till alla med deras namn! Ett barn kommer och förälder ler och säger åh vad skönt- att se dej, barnet dansade och ropade ditt namn när han såg dej innanför fönstret! Det är betyget och att jobbet är värdefullt och att du betyder något. Jag älskar mitt jobb när jag hinner vara närvarande, så mindre antal barn i grupperna är det bästa. Max 11-12 på småbarn på 3 kollegor, då kan man också klara sig ett par dagar utan vikarie om nån är sjuk/ ledig. Kan bara säga att om alla 16 st 2 åringar varit på plats hade stressen legat på hög nivå, och vi hade inte kunnat tillgodose barnens behov!

7.

Jag jobbar på en avdelning för yngre barn. Vi är 3 barnskötare som jobbar på avdelningen. Vi har 14 barn inskrivna och 4 av dessa barn är i behov av särskilt stöd. Vi har barn med diagnostiserad autism och barn som är under utredning. Vi får ingen resurs. Det finns tydligen inte pengar och vi "jobbar ju såååå bra med dessa barn" ,säger chefen. Varje dag står vi inför valet att lägga vår tid på de barnen som behöver särskilt stöd eller den övriga barngruppen. Mitt hjärta blöder när jag varje dag måste välja. Varje dag blir någon försummad. Det är inte så här det ska vara. Nu måste vi skrika stopp och kräva förändring!

8.

Fulla barngrupper, inga vikarier när en av oss är borta. Många möten belastar mycket på de andra.

9.

En (tyvärr) vanlig dag.

Kommer in på jobbet.

10 min tidig, går förbi whiteboarden i korridoren på väg in i personalrummet.

Där står vilka som är frånvarande.... en tyngd kommer över mig.

Inne i personalrummet sitter redan 2 kollegor, de samtalar om hur de ska lyckas lösa dagen under dessa omständigheter. Jag hör hur de vänder och vrider, samtalen slutar alltid likadant, "det får lov att bli så, finns inget annat att göra". I dessa samtal nämns aldrig vikarier som i en del av lösningen, för de vet att det får man endast i akuta nödfall. Där tycker man ju aldrig lika som chefen. Det vet man, det har man fått höra, det misstaget gör man inte om (ringer in vikarier i onödan). Vi har fått lära oss att vara duktiga på att lösa alla situationer utan vikarier. Då är man "duktig", då får man beröm och kanske mer i lönekuvertet. "Långt över förväntat", blir ifyllt, under kriterierna på samarbete/lösningorienterad/organisation/medarbetare samt att se förskolan som en HELHET. Vad det är på bekostnad utav, är en annan femma.

Så den som låtsas och leker att allt är bra är duktig och blir belönad.

Klockan närmar sig 07.30 och jag startar min dag.

Jag måste omedelbart sätta mig vid 1 av 2 frukostbord för att ta emot barn. Ålder 1-5. En 1-

åring kräver 100% , en 4-åring med handlingsplan, ska även ta emot några ledsna barn som lämnas, det är ju måndagsmorgon.

Föräldrar ser att jag har fullt upp och serverar sina egna barn frukost. Rummet fylls fort.

Kl 08.15 är vi 3 på plats. En person från varje avdelning ska på morgonmöte, jag lämnar kollegorna med en klump i magen. Jag ser att situationen jag lämnar dem i, inte är bra. Det är för mycket barn.

Jag kommer till morgonmötet, en kollega sitter redan där, skriver stressat på ett papper, sen kommer en till kollega lite sent, även hen är stressad.

Nu ska vi ha tre , TRE! representanter för tre avdelningar (sammanlagt ca 120 barn) som skall styra upp dagen. Det innebär att vi skall lösa all eventuell personalbrist.

Vi ser över barnens närvaro digitalt, och personalens. Det är personal borta idag.

När jag var ny, hade jag en stark vilja och tog för givet att det behövdes och skulle ringas in vikarier. En självklarhet?

Nej nej nej.... vi vänder och vrider.... pysslar och donar....

Jag fick lära mig fort att om en avdelning på 40 barn, i ålder 1-5, har 1 personal (av 6) borta så får man ingen vikarie, det är normen.

Hur vi än vrider och vänder så blir det i mina ögon inte bra. Vi skickar en av oss till er, hen som brukar hjälpa i köket får vara i barngrupp, hen får jobba över, hen kan inte gå på fackmötet, osv.. Pest eller kolera. På ett apt sa jag rakt ut en gång, efter jag lyft en ohållbar situation med mycket barn på lite personal på eftermiddagarna, att hur mycket vi än vänder och vrider på en röd sko så är den fortfarande röd. Med det menar jag förstås att problemet är för mycket barn på för lite personal. Barnen kan vi inte göra oss av med så vi behöver mer personal.

Jag blir tittad på som om jag vore helt dum i huvudet. Detta känner jag direkt kommer synas i lönekuvertet, och hur jag framöver kommer bli bemött överhuvudtaget av ledningen.

Det finns chefer som förstår. Som erkänner problemet. Som vill samma som oss. Som uppmuntrar och inspirerar till förbättring, samarbete.

Det finns chefer som vill presentera en bra budget för sin egen chef.

Efter morgonmötet kliver jag tillbaka till barngruppen. En kollega byter blöja så den andre har ena foten i de yngstas rum och den andra i de äldstas. Inget rum får lämnas övervakat. Kollegan som byter blöja skyndar sig (läs stress). Här blir det inget pedagogiskt lärande under rutinsituationer som vi så gärna pratar om (och önskar att vi kunde)

De sista kollegorna som börjar kl 9 måste direkt in i barngrupp för vi ska starta våra så kallade "små"-grupper för dagen. De är efterlängtrade, barnantalet är högt och man räcker inte till. Är du insatt i dagen? (All personal förväntas vara insatta i den digitala planeringen från

morgonmötet för dagen)

Nej, såklart hen inte har, hen började precis.

En kollega säger snabbt till en annan - hen är sjuk, du ska gå till den avd efter rasten och sen ska du vara på en annan, för de har möte. Och ehm, de va nått mer men jag minns inte... Det finns ingen tid att stå och prata med alla barn som behöver oss.

Jag har min "lilla" grupp. Vi har projektarbete inomhus, de andra har gått ut. Om alla barn skulle delas lika, skulle jag ha 9 barn, men jag har "bara" 7, för jag har ett barn som är i särskilt behov av stöd med handlingsplan där man måste vara NÄRA. Och det är jag. För det måste jag. Annars kan det hända en del otrevliga saker som ingen ska råka utföra. Jag behöver hjälpa ett av dessa 7 barn på toa, då händer det.

Vi har flera barn med handlingsplaner, i särskilt behov av stöd, vi ska jobba NÄRA står det som åtgärd.

Projektgrupp fortgår, det är en fantastisk stund, även om jag önskar att jag kunde ge alla lika, samma, mer. Leva upp till läroplan mer. Fördjupa.

Dessa stunder skall dokumenteras och läggas in i en digital mall för att senare gås igenom på avdelningsmötet, det är så det blir pedagogiskt dokumentation. Processinriktat arbetssätt, osv. För att det ska bli lyckat kring barnet i behov av särskilt stöd finns jag nära hen. De andra blir försummade. Jag vet kollegor som dokumenterar samtidigt, hattigt och blir mer som vänta, vad sa du, kan du säga igen, måste skriva..... man blir ej lyhörd för barnen, fokus blir att hinna skriva ner.... en annan kollega skriver efteråt, halva tiden till barnen, halva till att göra en ursnygg dokumentation (lönelyft!).

Jag fokuserar 100% av tiden på barnen och deras arbete, jag är en närvarande och härvarande, medforskande pedagog. Skriver fort ihop i mallen på slutet stående med böjd rygg, riktigt stressad men riktigt nöjd ändå med de bitarna jag lyckats med denna f.m. De barn jag faktiskt hann vara där för.

Lunch. Jag har 10 barn i samma rum som jag själv. 2 bord. Jag äter min lunch med barnen, kallas pedagogisk lunch. Det blir lätt högljutt. Inte för att barnen är högljudda (även om det förstås också händer att man får påminna dem att sänka rösten) utan de pratar samtalar och diskuterar precis som vi vuxna gör vid middagsbordet. Kanske är jag extra ljuskänslig efter 10 år inom barnomsorgen men jag blir emellanåt riktigt påverkad. Jag känner att bara ljuden i sig gör mig stressad. Vi jobbar med självständighet, ta själva, skicka runt skålarna med mat till varann. Men självklart blir det spill, toabesök, konflikter, matvägran att jobba med under lunchen. Barnen börjar bli klara och ska tvätta sig, jag stressar i mig det sista fort för att hänga med.

Jag har första rasten. Jag torkar 4 bord och sopar vår favorit - ris. Låt det vara så blir det lättare att sopa när de torkat, sa en vikarie. Bästa tipset, om inte där vi åt även är där vi ska vara efter lunch. Skynda, skynda, barnen behöver komma i aktiviteter för att det inte ska bli rörligt och rörigt.

På lunchrasten pratar ledning jobb i personalrummet. Jag går till ett samtalsrum och har rast. Försöker koppla bort. Jag borde skriva incidentrapporten från projektgruppen när den är färsk i minnet. Jag vet att jag inte kommer få 1 sekund över att göra det sen. Jag vet att jag inte ska. Jag önskar att jag inte behövde men jag måste, jag skyndar mig.

Sneglar över ikonerna för jobbmail som vi förväntas läsa varje dag. Även mötesprotokoll som vi förväntas ha läst. När? - När vi har möjlighet.

Har vi inte läst så... ja, det är ju inte bra... och du kan inte svara att du inte hade 5 min över... även om det är sanningen... för ni hör ju hur det låter.. vem har inte 5 min över? Vi. I förskolans värld. Om vi inte gör det på vår fritid. Eller i situationer där vi behövs hos barnen. Vilket vi gör jämt med dessa stor barngrupper.

Än en gång, det finns kollegor som gör allt detta, läser allt, skriver fina dokument. Och allt detta är på barnens bekostnad. Deras säkerhet, trygghet, rätt till utveckling och lärande och på bekostnad av de andra kollegors hälsa.

Vad ska en göra? Gissa vem som blir lyft som förebild på möten. Ta efter, läs hens dokumentationer, så ska det se ut! Samma avdelning har flest incidenter gällande barns trygghet och säkerhet, nån som gör kopplingen? Nej.

Men dokumentationerna är väldigt fina!

Det är nog meningen att vi ska hinna med båda, va? Men det gör vi inte i förskolans värld.

Jag har reflektionsgrupp idag. Vi ska ha läst 2 kapitel och gjort medföljande uppgifter. Jag som barnskötare har 4 tim barnfritid i månaden utanför schemat. 2,5 tim går till apt så jag har 1,5 tim över. Det är sagt att prio 1 är att fylla i processmodellen, ni vet från projektgruppen, det gör jag ibland, men oftast tar den slut på litteraturen vi måste läsa och så ibland lägger jag faktiskt in de gånger jag vart tvungen att läsa mail, mötesprotokoll, andra viktig info kollegor skrivit som alla måste vara insatta i, styrt upp vikarier, själv skrivit viktig info, incidentrapporter, på min fritid. Sätta upp dokumentation, månadsbrev, laminera, förbereda aktivitet, osv.... Mycket av detta "bord" man gjort på arbetstid kan man få höra. Men nej, det går bara inte. Barnen är inga maskiner jag kan stänga av och ställa av för att lägga fokus på annat. De är där från att jag kliver in tills att jag kliver ut. Många barn. Hela tiden. Inte ens när jag har full fokus på barnen räcker vi till, lägg då till allt annat....

Vi är redan grovt underbemannade 3 personal på 28 barn 3-5 en gång i tiden. 41 barn 1-5 på

5,75 personal.

Vi ska hjälpa varandra när det är möten.

När ett helt arbetslag har veckomöte så är det 4 personal på en barngrupp på 38-41 st barn, 1-5år.

1,5 timme. 3 gånger i veckan.

Oj, grovt underbemannat kanske man tänker då? Nej, det är så det SKA vara.

Så om 1 personal hos de yngsta ska byta blöja så kan man bli ensam kvar med 14 barn i åldern 1-3 år. Och vad dessa 14 barn kan ha för olika behov och behov av tillsyn orkar jag inte ens gå in på.

När man lyfter risksituationer för sin chef om stora barngrupper/för lite personal så är hem genast full med färdiga svar. Ingen äkta lyhördhet. ”Då gör vi om schemat så att vissa jobbar längre på e.m. Då får ni slå ihop.” Detta ska vara nödlösningar, inte vardag.

För alla de gånger man måste släppa allt man tänkt sig för att hoppa in och hjälpa en annan avdelning är vardagsmat.

Våra styrdokument? Läroplan? Likabehandlingsplan? Arbetsplanen? Barnkonventionen? Hej o hå....

Jag har miljömöte, en annan kollega IKT möte, ni vet, extra ansvarsområden. Inga resurser eller förutsättningar för att lyckas. Bara möten ibland där vi ses med en klump i magen för att vi inte lyckats och en annan för situationen vi vet kollegorna är i för att vi sitter på möte.

Nya vikarier (de ytterst sällan vi får några) har ibland aldrig satt en fot på en förskola. En kollega har ansvarsområde att introducera dessa. När?

Praktikanter ska få en meningsfull praktik och dialog med oss - när?

Ser flera kollegor som gått på rehab utan uppföljning. Jag ser utbrända kollegor. Vi är glömska. Glömmer.

Hjärnan orkar inte med alla krav och samtidigt finnas där 100% för stor barngrupper. Incidenter händer. Otillräcklig. Misslyckad. Fast jag vet att jag är fantastisk. Det vet inte alla. Hur ska de kunna veta det. Det blir en ond cirkel. Jag ser kollegor som egentligen inte klarar av det, de har stängt av, vilket påverkar allt och alla. Förskollärare som ska ha mycket ansvar klarar inte av att ta det. Chefer uppmuntrar barnskötare att visa framfötterna Barnskötare tar på sig, blir sjukskrivna. Saker blir halvgjorda. Bortglömda.

Jag försökte införa rutin för att få incidentrapportet gjorda som är och blir så viktigt men nej. Det gick ej igenom. Finns ingen tid.

Meningslöst säger de som jobbat längst. Ingen tro , inget hopp.

Jag vill tro, jag vill hoppas jag vill utbilda mig till förskollärare men kraven måste ha en balans med resurser och förutsättningar!!

Dagens förskola är helt SJUK. Alla som försöker mörka och tysta och vrida på den där röda skon, en miljon gånger om, men vägrar inse att det inte gör den till en annan färg än röd, är

lydiga brickor i ett spel som är på bekostnad av vår hälsa och barnen!

Vi pratar sant om alla krav med läroplan m.m men inte ens barnpassning klarar vi med i dessa stora barngrupper utan att riskera barnens och vår hälsa.

Dags för vårens utvecklingssamtal. Alla barn skall ha kartlagts kontinuerligt under året. Och nu en enskilt omfattande kartläggning utifrån läroplan inför samtalet. Ja, vi har även dokument för oss själva med frågor att svara på, ett innan samtalet och ett efter. Jättefina dokument. Helt fantastiskt faktiskt. Jag önskar vi hade möjlighet att göra dem.

Efter en hektiskt e.m slutar jag för dagen. Jag tänker på allt jag inte hunnit med. Jag tänker jag gör det sen. Det kommer jag inte. Alla mina post-its med hastiga anteckningar under dagen samlas på hög. Ångest.

Men jag ska inte klaga. Jag jobbar "bara" 75%.... Hade jag jobbat heltid hade jag gått under. Jag hade inte kunnat vara den förälder jag vill vara till mina egna barn. Jag är också rätt bra på att koppla bort jobbet när jag kliver ut från dörren. Eller jag var... igår kväll var jag tvungen att fylla i tre incidenter som hände när vi var på möte. Jag märker att det blir värre, detta med att koppla bort jobbet. För jag bryr mig fortfarande. Det är VIKTIGT! Det är BARN det handlar om! Jag klarar inte av att strunta i det. Och det utnyttjas vi för i förskolans värld. Kvinnoyrke i en mansdominerad värld?

Det är inte heller lätt, ibland omöjligt med en chef som vill att vi ska göra vårt bästa hela tiden i absurda miljöer. Som inte visar minsta förståelse eller empati när man berättar om olika situationer. Det är en själv det är fel på. Sen rättar man sig och klagar i smyg. Går sönder sakta...

Situationerna barnen befinner sig i utan tillsyn för att vi inte räcker till...

Vårens föräldramöte ska planeras- när? Stress. Stress. Ångest.

Föräldrasamtal utan att man känner sig förberedd (pga av att man har höga krav på sig själv och INTE gett upp än) - stress. Ångest.

Varje dag ser jag barnens olika behov. Uttalade att vi ska jobba med, eller outtalade. Jag ser att vi inte kan bemöta dem. Ledsamhet. För jag vill. Och jag har mycket kunskap och passion. Men jag räcker inte till.

Enköping

Barnskötare — Enköping

Magsjuketider, värsta tiden på året som innebär ständig oro över att bli smittad. Karensdagen slår hårt på en redan relativt låg inkomst. Att på en dag förlora den summan du normalt har

kvar sista veckan innan lön känns förjävligt. Så satt jag där igår morse vid frukostbordet bredvid en liten som hulkar och kräks över bord och golv, en pedagog torkar och jag skyndar mig till toaletten med den lilla medan kompisarna sitter förvirrade och undrar vad som händer. Jag tröstar och byter kläder på barnet som sen sitter i min famn tills mamma hämtar. Håller tummarna hårt på kvällen och hoppas att jag slipper vakna på natten och springa till toan. Vaknar på morgonen och är tacksam över att vara frisk, tar mig till jobbet och tänker på eftermiddagen att nu har jag klarat en dag utan kräkande barn... då en liten återigen får upp maten över golvet och på min arm.

Jag önskar och hoppas innerligt att karensdagen tas bort, i alla fall de värsta sjukdomsmånaderna höst och vinter. Håller tummarna för det med!

Eskilstuna

Barnskötare — Eskilstuna

1.

Jag jobbar på en avdelning med barn som är enbart 1-2 år gamla. 16 barn på tre heltider. Jag har ca 12 års erfarenhet av barnskötaryrket, och jag tycker mig uppleva att allt bara blir tyngre och tyngre.

De dagar då det är många barn lediga eller sjuka och bara ett fåtal barn (max 8-10 st) på förskolan, märks det direkt att barnen blir lugna och harmoniska. De är gladare, leker bättre och koncentreras sig enormt på det vi gör. VARFÖR ska det pressas in så många barn på så liten yta? Allt har med ekonomin att göra - det är INGEN som tänker på barnen eller personalen, som inte kommer orka!

Vi blir också sjuka. Att vi blir sjuka är inte så konstigt när vi konstant är utsatta för barnens nysningar, hosta osv. För att inte tala om magsjukorna. Ta bort karensen! Vi blir sjuka pga att vi gör vårt jobb! Vi har ingen möjlighet att "ta det lite lugnt" en dag om vi känner oss halvkrassliga. Vi har ingen möjlighet att jobba hemifrån. Vi måste vara på plats och köra 100%. Risken är att vi kör in i väggen. Väldigt snart.

Var ska arbetande föräldrar lämna sina ögonstenar den dagen då vi inte orkar längre?

När nån av oss fattas får vi sällan vikarier. Vi får pussla, hjälpa varann över avdelningarna i huset, springa kors och tvärs för att verksamheten ska flyta. Det är ingen som ser slitet och hur vi löser dagarna. Om en personal går till en annan avdelning för att stötta, innebär det att dennes ordinarie avdelning går en man kort, och de kan inte ha de aktiviteter som de hade planerat att göra. Allt blir en enda ond och svårlöst cirkel. Men "det får gå!" Sen är det ändå

ingen som tackar oss.

Det kan vara tungt även när alla tre ordinarie personal är på plats: det ska bytas blöjor. Då är det två personal på 15 små barn. De ramlar. Det blir konflikter. De blir ledsna. De behöver tröst, stöd och närhet. Det är omöjligt att räcka till och ge barnen allt de behöver.

Vid utgång är det 16 små barn som behöver hjälp med ALLT. Ta på tröja, jacka, täckbyxor (eller overall), stövlar, mössa, vantar. Det är väldigt många moment per barn. Sen måste det väntas till flera barn är påklädda för att man ska få komma ut. Samma sak gäller vid ingången. Barnen behöver hjälp med allt.

Barnen är så SMÅ.

Jag brinner för mitt jobb.

Men snart måste jag prioritera om i mitt liv för att jag ska orka över huvud taget.

2.

Vi lär ju långt ifrån vara ensamma om det här dilemmat:

From nu, januari -18, har barn till föräldralediga och arbetsökande rätt att ha barnen 25h/v på förskolan, dvs mån-fre 9-14.

Vi har alltid haft vår reflektion på måndagar och fredagar eftersom det då varit färre barn. Men nu kommer alla våra barn att vara på förskolan alla dagar. (Ja, alla föräldralediga/ arbetsökande föräldrar har valt att ha det så.)

Vi har spånat om att ha reflektionstid på eftermiddagarna. Vilket vi insåg direkt att det är kört, eftersom den tidiga personalen går hem.

Eller precis efter lunch. Lika kört det, eftersom de små barnen ska sövas och alla ska få ut sina raster.

Eller tidigare på mornarna. Lika kört då den sena personalen inte ens har börjat än.

Eftersom vi kommer ha lika många barn alla dagar i veckan kvittar det egentligen Vilken veckodag arbetslagen har planering. Men problemet blir ändå samma:

- Grannavdelningen har planering och vi på vår avdelning, 3 st, är med deras 22 barn, 2-6 år gamla. Flera med särskilda behov. Samtidigt ska vi ta hand om våra egna 16 barn som är 1-2 år gamla och knappt färdiginskolade = inte trygga.

Samma sak fast tvärtom blir det de dagar vårt arbetslag har reflektion. Våra 1-2-åringar ska då dessutom vara med personal som de inte lärt känna än.

Var finns säkerheten i detta?

Ska vi säga ”stopp, det här är inte säkert för barnen!” eller ska vi bara köra på?

Alternativet är att vi turas om att ha reflektion. Nån är tillsammans med barnen + det andra arbetslaget. Och så turas vi om med planeringen. Det vi då missar med reflektionen är just reflektionen. Detta ska vara en sak för ett helt arbetslag, tillsammans! Alla ska kunna sitta ner

i lugn och ro och ta upp saker som behöver tas upp! Det blir absolut inte samma sak att få det återberättat för sig, vad de andra just pratat om.

Är ni med på hur jag funderar?

Jag förstår verkligen inte hur vi ska få ihop det här, eller hur vi ska räcka till. Blir gråtfärdig av bara tanken och stressen över att vi hela tiden blir otillräckliga överallt.

Vi har alla dessa mål att uppnå och sträva efter, men inga som helst förutsättningar för att kunna klara av dem.

Jag känner mer och mer att jag snart vill lämna det här yrket, som jag egentligen älskar.

3.

Jag är bara så UPPGIVEN.

Känslan av att aldrig räcka till.

Men det finns dagar då vi verkligen känner ”wow, vilken bra dag, och vad mycket vi hunnit med och vad vi har kunnat vara närvarande pedagoger”!

Och vad är det för dagar? Det är dagar då många barn är sjuka eller lediga. Och vi känner ”skönt”, med dåligt samvete.

Ska det verkligen behöva vara så? Att vi tycker det är ”skönt” när barnen är hemma för att de i vanliga fall är så många och att vi inte räcker till för att tillgodose alla individuella behov? Att vi tycker det är skönt en dag då många är hemma så vi får ett litet andningshål och återhämtning?

Det känns ju helt sjukt att man ens tänker tanken. Men det är den hemska verkligheten.

4.

305 000 000 kronor plus gick vår kommun förra året. Förskolorna har fått köpstopp fyra år i rad.

Dessutom måste vi trycka in ett 18 barn på småbarns avdelningarna för att cheferna ska få ihop ekonomin.

1029, barnskötare

Den stora förskolläraryrket löser man med utbildad personal som tidigare haft praktikplatser eller traineetjänster inom barnomsorgen. Ändå förväntas vi hålla samma höga kvalitet och måluppfyllelse i förskolan.

5.

Gråtfärdig sitter jag i soffan på fredan

Vill vara med familjen, vid nio sover jag redan.

Utmattad i kropp och själ

Har jag inte utfört mitt arbete väl

Tänker tillbaka på allt jag inte hann
På att barnen förlorat det kommunen vann
Att tröttheten och värken i min huvudknopp
Säkert känns värre i en två-åring kropp

Det tär på liten att försöka bli sedd
Att hitta en famn när hen är rädd
Måste lära tidigt att tävla mot varandra
Liten måste överrösta 17 andra

När antalet barn uppgår i 18 små
Hur ska vi vuxna räcka till då?
Eller 26 "stora" på samma golv
I lokaler som är byggda för 12

Protesterar vi får vi höra att vi gnäller
Och snabbt veta vad som gäller
Det är vi som måste få det att fungera
När kommunen bara trycker in flera

På papper är barn bara siffror och statistik
Men om barn ska räknas använd rätt matematik
Spara in tusenlappar på barn när de är små
Och betala i tonåren mycket mer än så

Vi vet ju barn vars första år är tunga
Växer upp till otrygga unga
Räkna vad som kan sparas på sikt
Det borde vara er plikt

För att inte tala om hur vi tappar personal
Arbetet är tungt och lönen skral
Allt färre väljer arbete hos oss
Och vi som är där brinner fort som bloss

20 år kvar i yrket eller kanske bara sju
Hur ska vi orka, vi är slut redan nu
Kommer till jobbet, kollegan är borta

Vi som är där får komma till korta

Vikariepoolen är alltid tömd

Det påpekas ofta, men frågan blir glömd

Nej, frågor om barnens väl och ve

Är oviktigt, har vi ofta fått se

Men ta gärna hjälp i dessa frågor

Om hur ni kan lätta på våra plågor

Det finns många av oss gamla uvar

Som säkert på många lösningar ruvar

Men det rådet glöms nog fort

För lyssna, det har ni aldrig gjort

6.

I vår kommun finns ca 450 barn med behov av särskilt stöd. Den här siffran är visst alldeles för hög. Kommunen har bestämt att nu ska bara 50 barn få den extra hjälp de behöver. Bara på min arbetsplats finns 9. 50 barn innebär ungefär 2 barn i varje årskull, 1-19 år.

Det här betyder ju förstås inte att behoven försvinner, det betyder att vi som vanligt ska lösa det ute på förskolan. Barnen behöver hjälpen och vi är enligt lag skyldiga att tillhandahålla den. Alltså måste vi ta in fler barn och färre vikarier för att lösa problemet. Vi har redan fått veta att vi inte ska räkna med vikarier om vi tar semester.

7.

Jag orkar snart inte mer!!

Dags att kliva upp och åka till jobbet. Motståndet jag känner blir större och tyngre för varje dag. En dag till...

Jobbar på en förskola med fantastiska kollegor. Vi är drivna, ambitiösa, professionella och i grunden positiva. "Utan er hade jag aldrig orka åka till jobbet" säger nästan alla.

Detta brottas vi med varje dag:

Ta hand om barn med särskilda behov (som slår både vuxna och barn oavsett ålder, kastar möbler, skriker, biter, springer iväg, hugger med bestick etc.) De timmar som vi inte har resurs (beviljat 20 tim/vecka men går 50 tim/v). I vår kommun beviljas inte tilläggsbelopp för barn som inte har fysiska handikapp. Inga belopp till npf så vi har "tur" som i alla fall fått 20 tim fram till sommaren.

Vi har ett budgetunderskott som gör att inga vikarier får bokas, inga inköp får göras, det är ytterst sparsamt semester beviljas osv.

Vi har ingen planeringstid förutom 1,5 tim/v för arbetslaget för schemat är så extremt tigt då alla barn går 40-50 tim/vecka. Varje dag får vi improvisera och pussla ihop dagen för att få verksamheten att hålla sig flytande.

Arbetar på en stor förskola med stora hemvister som gör att dela upp barngruppen är ett måste. Vi arbetar då i par. Är min kollega sjuk får jag många gånger arbeta själv med vår grupp på 14 barn. Detta gör att sjuknärvaron är väldigt hög. Du kan helt enkelt inte vara hemma och vara sjuk med gott samvete. Det blir även många övertidstimmar.

Vi har knappt några leksaker till barnen. Allt är slitet eller okompleta spel mm. Vi skrapar ihop ”skräp” för att ha något nytt att erbjuda barnen.

Barnen visar upp extrema symtom på den stressen som vi alla känner och brottas med. De stora barngrupperna, ljudnivån, brist på utmanade och roligt material visar sig såsom rastlöshet, koncentrationsproblem, konflikter, gråt, att ”det är tråkigt”, oro, sömnproblem etc.

Det värsta och det som verkligen skär i hjärtat är att se dessa lite ”tystare” barnen som inte gör något väsen av sig, ofta slänger en vädjande blick som säger: ”kan du inte ägna lite tid med mig, jag behöver det”. Tyvärr kan du inte det då du är ständigt upptagen med att ”punktmarkera” barn med särskilda behov för du måste förebygga utbrotten när resurs inte är på plats eller att resurs inte är beviljat.

Barnen får inte vad de har rätt till. Det är ren och skär förvaring för jag kan inte ens kalla det ”barnpassning” längre!! Jag klarar inte att ”passa och se” alla.

Det är på en total bottennivå och vi alla kämpar med att försöka simma upp till ytan!

INTE EN ENDA POLITIKER TAR TILL SIG DETTA FAKTUM!

DET ÄR DE SOM TRYCKER NED VÅRA OCH BARNENS HUVUDEN UNDER YTAN!

Vår chef har slitit som ett djur för att stötta oss och ”bråkat” uppåt. Vi har turen som har en så chef men tyvärr hjälper det inte.

Innan jag kliver upp ur sängen går jag igenom jobbannonser. Tårarna rinner. Vill ju egentligen jobba kvar men utmattningen är snart ett faktum...

JAG ORKAR INTE MER!!!

8.

Nu får det vara nog.. vi orkar inte mer.. för stora barngrupper och personal som mår dåligt. Nästan varje dag fattas det folk och vi får ofta jobba över eller skjuta på våra tider. Vi känner oss maktlösa, vi hinner knappt se allt som händer .

Barn som gråter och ingen vuxen som hinner trösta för det är så många barn.

Minus på budgeten som vi inte kan rå för och indragningar plus att 15-timmars barn får vara 25-timmar istället .. ännu mer att göra.

Hur tänker ni politiker? Kom och jobba på förskolan ett par månader så får vi se hur ni mår sen och tänk på barnen, vår framtiden som redan är stressade :(

Om ingen vill jobba på förskolan , vem ska då ta hand om barnen??!!

Tänk om, tänk rätt.

9.

Veckan som gått. Vi har haft väldigt få barn pga sjukdomar i barngruppen. 8-9 barn/dag. 9-10 barn på tre pedagoger låter väldigt lite, eller hur?

MEN.

VILKA barn har vi haft?

Vi har haft 10 st 1-2-åringar. Några är väldigt nyinskolade. Alltså inte helt trygga med att lämnas. Små, pluttiga ettåringar. Ledsna. En del av dem gråter i stort sett hela tiden. Vi försöker trösta och locka till lek, men ingenting är bra nog. Andra barn blir påverkade och blir ledsna även dem.

Våra ”gamla” trygga barn som, som nu blivit två år gamla, känner av oron. De märker att vi inte har tiden för dem. Även de blir oroliga och ledsna och gör allt för att få vår uppmärksamhet. Vi är bara tre människor med en famn var. Vi räcker inte till!

Vi hade max 10 barn den här veckan.

Vi skulle ha haft 16 barn.

VEM har kommit på att ”vi sätter in 16 barn som är 1-2 år gamla på en avdelning med tre pedagoger!”

Den eller de människorna får gärna förklara för mig och oss hur i hela helvete vi ska räcka till och hur vi ska hinna se alla barn varje dag. HUR ska vi hinna detta utan att själva braka ihop.

Vi jobbar med barn.

Vi jobbar med det viktigaste och mest värdefulla vi har.

Varför är barnen inte mer värda än att få denna slitiga och högljudda tillvaro i förskolan?

Varför är politikerna inte mer rädda om förskollärare och barnskötare som VILL arbeta med barnen?

Varför är inte VI mer värda?

Hur länge ska vi tåla och orka att bli behandlade som INGENTING?

Vi går till våra jobb för att utföra vårt arbete. Där blir vi dessutom utsatta för magsjukor, förkylningar, löss, ALLT! Och det får vi betala för på grund av karensdagen.

Ingen hör oss! Lyssna på oss och ta oss på allvar!

Ni är välkomna att jobba med oss en vecka. Sen kan ni svara på hur vi ska räcka till och pussla ihop dagarna.

LYSSNA.

Lyssna på oss så länge det över huvud taget finns personal kvar i våra förskolor.

Vi kommer inte orka länge till.

Fagersta

Barnskötare — Fagersta

1.

Jag lämnade förskolan för två år sedan för att överhuvudtaget ha en chans att fortsätta mitt arbetsliv. Jag gick inte in i väggen, jag tvingades in i den. Efter många år med stora barngrupper, brist på vikarier och lokaler, med dålig framförhållning och ständiga nödlösningar, i en förhållandevis "rik" kommun blev jag en i raden av utbrända. Jag hade turen att hitta ett yrke som fungerar för mig, där det finns tid till återhämtning. Tinnitus och muskelkramper har försvunnit, men min hjärna fick skador som kanske aldrig försvinner.

2.

För drygt 2 år sedan gav jag upp förskolans värld då jag inte längre kunde ta ansvar över mitt jobb! Stora barngrupper, barn med särskilda behov som inte tilldelades resurs och ständig vikariebrist! Valet var att byta jobb eller bli långtidssjukskriven då kroppen sa ifrån på alla sätt! Orättvist då jag älskade mitt jobb och utförde det på ett korrekt sätt, känns som ett svek mot barnen! Nu har jag fått hälsan tillbaka och orkar med familj och vänner. Politiker: N U måste ni förstå förskolesituationen. Barnen är allas vår framtid!

Falköping

Barnskötare — Falköping

Mångkulturell förskola, barn som redan är utsatta pga bland annat språket. Vissa familjer har flytt från sina länder. Dom har mycket i sitt bagage. Vi hjälper hela familjen in i samhället, vi inskolar inte bara barnet utan hela familjen. Stora barngruppen, vi ägnar allt mindre tid med barnen. Stress är en del av vardagen. Jag är ofta trött. Har redan genomgått stresssymptom med depression. Vet att jag inte är ensam om att må såhär.

Man får dåligt samvete när man själv blir sjuk eller måste vabba för sina egna barn.
Något måste göras och det är snarast!"

Falu

Barnskötare — Falu

1.

Stora barngrupper. Minimal planeringstid. Inga pauser. Svårt att få till schema som täcker 6.15-17.15 (Ibland till 18.30). Hög beläggning hela dagarna. Svårt att räcka till. För många kringuppgifter som tar tid från barnen. Sänkt friskvårdsbidrag. Friskvårdstiden är borttagen.

Apt och avdelningsmöten på kvällarna då det inte går att ha på dagtid.

2.

Jag är inne på 32 år inom yrket. Det här har alltid varit mitt drömjobb, mitt arbete med barnen har varit min passion, intresse och jag har gått till jobbet med glädje. De senare åren har jag känt att det läggs på mer och mer på oss med ”andra” arbetsuppgifter och de ska fixas och trixas för att få verksamheten att ”flyta”, då det blir avslag på vikarier. Det är som konstgjord andning. Man tänker att det är nu sen blir det bättre men dagar blir veckor som blir månader och nu även år och det blir inte bättre. Jag har tänkt tanken att byta yrke men vad ska jag göra då. Jobba med barn är ju det jag vill. Jag är en bra barnskötare som är medveten om att jag är i riskzonen för den berömda väggen, och fler med mig, om inte vi får en annan arbetsbelastning NU. Gränsen har tänjts men nu kraschar det. Det är #pressatläge

Enköping

Barnskötare — Enköping

Magsjuketider, värsta tiden på året som innebär ständig oro över att bli smittad. Karensdagen slår hårt på en redan relativt låg inkomst. Att på en dag förlora den summan du normalt har kvar sista veckan innan lön känns förjävligt. Så satt jag där igår morse vid frukostbordet bredvid en liten som hulkar och kräks över bord och golv, en pedagog torkar och jag skyndar mig till toaletten med den lilla medan kompisarna sitter förvirrade och undrar vad som händer. Jag tröstar och byter kläder på barnet som sen sitter i min famn tills mamma hämtar. Håller tummarna hårt på kvällen och hoppas att jag slipper vakna på natten och springa till toan. Vaknar på morgonen och är tacksam över att vara frisk, tar mig till jobbet och tänker på eftermiddagen att nu har jag klarat en dag utan kråkande barn... då en liten återigen får upp maten över golvet och på min arm.

Jag önskar och hoppas innerligt att karensdagen tas bort, i alla fall de värsta sjukdomsmånaderna under höst och vinter. Håller tummarna för det med!

Eskilstuna

Barnskötare — Eskilstuna

1.

Jag jobbar på en avdelning med barn som är enbart 1-2 år gamla. 16 barn på tre heltider. Jag har ca 12 års erfarenhet av barnskötaryrket, och jag tycker mig uppleva att allt bara blir tyngre och tyngre.

De dagar då det är många barn lediga eller sjuka och bara ett fåtal barn (max 8-10 st) på förskolan, märks det direkt att barnen blir lugna och harmoniska. De är gladare, leker bättre och koncentrerar sig enormt på det vi gör. VARFÖR ska det pressas in så många barn på så liten yta? Allt har med ekonomin att göra - det är INGEN som tänker på barnen eller personalen, som inte kommer orka!

Vi blir också sjuka. Att vi blir sjuka är inte så konstigt när vi konstant är utsatta för barnens nysningar, hosta osv. För att inte tala om magsjukan. Ta bort karensen! Vi blir sjuka pga att vi gör vårt jobb! Vi har ingen möjlighet att "ta det lite lugnt" en dag om vi känner oss halvkrassliga. Vi har ingen möjlighet att jobba hemifrån. Vi måste vara på plats och köra 100%. Risken är att vi kör in i väggen. Våldigt snart.

Var ska arbetande föräldrar lämna sina ögonstenar den dagen då vi inte orkar längre?

När nån av oss fattas får vi sällan vikarier. Vi får pussla, hjälpa varann över avdelningarna i huset, springa kors och tvärs för att verksamheten ska flyta. Det är ingen som ser slitet och hur vi löser dagarna. Om en personal går till en annan avdelning för att stötta, innebär det att dennes ordinarie avdelning går en man kort, och de kan inte ha de aktiviteter som de hade planerat att göra. Allt blir en enda ond och svårlöst cirkel. Men ”det får gå!” Sen är det ändå ingen som tackar oss.

Det kan vara tungt även när alla tre ordinarie personal är på plats: det ska bytas blöjor. Då är det två personal på 15 små barn. De ramlar. Det blir konflikter. De blir ledsna. De behöver tröst, stöd och närhet. Det är omöjligt att räcka till och ge barnen allt de behöver.

Vid utgång är det 16 små barn som behöver hjälp med ALLT. Ta på tröja, jacka, täckbyxor (eller overall), stövlar, mössa, vantar. Det är väldigt många moment per barn. Sen måste det väntas till flera barn är påklädda för att man ska få komma ut. Samma sak gäller vid ingången. Barnen behöver hjälp med allt.

Barnen är så SMÅ.

Jag brinner för mitt jobb.

Men snart måste jag prioritera om i mitt liv för att jag ska orka över huvud taget.

2.

Vi lär ju långt ifrån vara ensamma om det här dilemmat:

From nu, januari -18, har barn till föräldralediga och arbetsökande rätt att ha barnen 25h/v på förskolan, dvs mån-fre 9-14.

Vi har alltid haft vår reflektion på måndagar och fredagar eftersom det då varit färre barn. Men nu kommer alla våra barn att vara på förskolan alla dagar. (Ja, alla föräldralediga/ arbetsökande föräldrar har valt att ha det så.)

Vi har spånat om att ha reflektionstid på eftermiddagarna. Vilket vi insåg direkt att det är kört, eftersom den tidiga personalen går hem.

Eller precis efter lunch. Lika kört det, eftersom de små barnen ska sövas och alla ska få ut sina raster.

Eller tidigare på mornarna. Lika kört då den sena personalen inte ens har börjat än.

Eftersom vi kommer ha lika många barn alla dagar i veckan kvittar det egentligen Vilken veckodag arbetslagen har planering. Men problemet blir ändå samma:

- Grannavdelningen har planering och vi på vår avdelning, 3 st, är med deras 22 barn, 2-6 år gamla. Flera med särskilda behov. Samtidigt ska vi ta hand om våra egna 16 barn som är 1-2 år gamla och knappt färdiginskolade = inte trygga.

Samma sak fast tvärtom blir det de dagar vårt arbetslag har reflektion. Våra 1-2-åringar ska då dessutom vara med personal som de inte lärt känna än.

Var finns säkerheten i detta?

Ska vi säga ”stopp, det här är inte säkert för barnen!” eller ska vi bara köra på?

Alternativet är att vi turas om att ha reflektion. Nån är tillsammans med barnen + det andra arbetslaget. Och så turas vi om med planeringen. Det vi då missar med reflektionen är just reflektionen. Detta ska vara en sak för ett helt arbetslag, tillsammans! Alla ska kunna sitta ner i lugn och ro och ta upp saker som behöver tas upp! Det blir absolut inte samma sak att få det återberättat för sig, vad de andra just pratat om.

Är ni med på hur jag funderar?

Jag förstår verkligen inte hur vi ska få ihop det här, eller hur vi ska räcka till. Blir gråtfärdig av bara tanken och stressen över att vi hela tiden blir otillräckliga överallt.

Vi har alla dessa mål att uppnå och sträva efter, men inga som helst förutsättningar för att kunna klara av dem.

Jag känner mer och mer att jag snart vill lämna det här yrket, som jag egentligen älskar.

3.

Jag är bara så UPPGIVEN.

Känslan av att aldrig räcka till.

Men det finns dagar då vi verkligen känner ”wow, vilken bra dag, och vad mycket vi hunnit med och vad vi har kunnat vara närvarande pedagoger”!

Och vad är det för dagar? Det är dagar då många barn är sjuka eller lediga. Och vi känner ”skönt”, med dåligt samvete.

Ska det verkligen behöva vara så? Att vi tycker det är ”skönt” när barnen är hemma för att de i vanliga fall är så många och att vi inte räcker till för att tillgodose alla individuella behov? Att vi tycker det är skönt en dag då många är hemma så vi får ett litet andningshål och återhämtning?

Det känns ju helt sjukt att man ens tänker tanken. Men det är den hemska verkligheten.

4.

305 000 000 kronor plus gick vår kommun förra året. Förskolorna har fått köpstopp fyra år i rad.

Dessutom måste vi trycka in ett 18 barn på småbarns avdelningarna för att cheferna ska få ihop ekonomin.

5.

Den stora förskolläraarbeten löser man med utbildad personal som tidigare haft praktikplatser eller traineetjänster inom barnomsorgen. Ändå förväntas vi hålla samma höga kvalitet och måluppfyllelse i förskolan.

6.

Gråtfärdig sitter jag i soffan på fredan
Vill vara med familjen, vid nio sover jag redan.
Utmattad i kropp och själ
Har jag inte utfört mitt arbete väl

Tänker tillbaka på allt jag inte hann
På att barnen förlorat det kommunen vann
Att tröttheten och värken i min huvudknopp
Säkert känns värre i en två-åringens kropp

Det tär på liten att försöka bli sedd
Att hitta en famn när hen är rädd
Måste lära tidigt att tävla mot varandra
Liten måste överrösta 17 andra

När antalet barn uppgår i 18 små
Hur ska vi vuxna räcka till då?
Eller 26 "stora" på samma golv
I lokaler som är byggda för 12

Protesterar vi får vi höra att vi gnäller
Och snabbt veta vad som gäller
Det är vi som måste få det att fungera
När kommunen bara trycker in flera

På papper är barn bara siffror och statistik
Men om barn ska räknas använd rätt matematik
Spara in tusenlappar på barn när de är små
Och betala i tonåren mycket mer än så

Vi vet ju barn vars första år är tunga
Växer upp till otrygga unga
Räkna vad som kan sparas på sikt

Det borde vara er plikt

För att inte tala om hur vi tappar personal
Arbetet är tungt och lönen skral
Allt färre väljer arbete hos oss
Och vi som är där brinner fort som bloss

20 år kvar i yrket eller kanske bara sju
Hur ska vi orka, vi är slut redan nu
Kommer till jobbet, kollegan är borta
Vi som är där får komma till korta

Vikariepoolen är alltid tömd
Det påpekas ofta, men frågan blir glömd
Nej, frågor om barnens väl och ve
Är oviktigt, har vi ofta fått se

Men ta gärna hjälp i dessa frågor
Om hur ni kan lätta på våra plågor
Det finns många av oss gamla uvar
Som säkert på många lösningar ruvar

Men det rådet glöms nog fort
För lyssna, det har ni aldrig gjort

7.

I vår kommun finns ca 450 barn med behov av särskilt stöd. Den här siffran är visst alldeles för hög. Kommunen har bestämt att nu ska bara 50 barn få den extra hjälp de behöver. Bara på min arbetsplats finns 9. 50 barn innebär ungefär 2 barn i varje årskull, 1-19 år.

Det här betyder ju förstås inte att behoven försvinner, det betyder att vi som vanligt ska lösa det ute på förskolan. Barnen behöver hjälpen och vi är enligt lag skyldiga att tillhandahålla den. Alltså måste vi ta in fler barn och färre vikarier för att lösa problemet. Vi har redan fått veta att vi inte ska räkna med vikarier om vi tar semester.

8.

Jag orkar snart inte mer!!

Dags att kliva upp och åka till jobbet. Motståndet jag känner blir större och tyngre för varje dag. En dag till...

Jobbar på en förskola med fantastiska kollegor. Vi är drivna, ambitiösa, professionella och i grunden positiva. "Utan er hade jag aldrig orka åka till jobbet" säger nästan alla.

Detta brottas vi med varje dag:

Ta hand om barn med särskilda behov (som slår både vuxna och barn oavsett ålder, kastar möbler, skriker, biter, springer iväg, hugger med bestick etc.) De timmar som vi inte har resurs (beviljat 20 tim/vecka men går 50 tim/v). I vår kommun beviljas inte tilläggsbelopp för barn som inte har fysiska handikapp. Inga belopp till npf så vi har "tur" som i alla fall fått 20 tim fram till sommaren.

Vi har ett budgetunderskott som gör att inga vikarier får bokas, inga inköp får göras, det är ytterst sparsamt semester beviljas osv.

Vi har ingen planeringstid förutom 1,5 tim/v för arbetslaget för schemat är så extremt tigt då alla barn går 40-50 tim/vecka. Varje dag får vi improvisera och pussla ihop dagen för att få verksamheten att hålla sig flytande.

Arbetar på en stor förskola med stora hemvister som gör att dela upp barngruppen är ett måste. Vi arbetar då i par. Är min kollega sjuk får jag många gånger arbeta själv med vår grupp på 14 barn. Detta gör att sjuknärvaron är väldigt hög. Du kan helt enkelt inte vara hemma och vara sjuk med gott samvete. Det blir även många övertidstimmar.

Vi har knappt några leksaker till barnen. Allt är slitet eller okompleta spel mm. Vi skrapar ihop "skräp" för att ha något nytt att erbjuda barnen.

Barnen visar upp extrema symtom på den stressen som vi alla känner och brottas med. De stora barngrupperna, ljudnivån, brist på utmanade och roligt material visar sig såsom rastlöshet, koncentrationsproblem, konflikter, gråt, att "det är tråkigt", oro, sömnproblem etc.

Det värsta och det som verkligen skär i hjärtat är att se dessa lite "tystare" barnen som inte gör något väsen av sig, ofta slänger en vädjande blick som säger: "kan du inte ägna lite tid med mig, jag behöver det". Tyvärr kan du inte det då du är ständigt upptagen med att "punktmarkera" barn med särskilda behov för du måste förebygga utbrotten när resurs inte är på plats eller att resurs inte är beviljat.

Barnen får inte vad de har rätt till. Det är ren och skär förvaring för jag kan inte ens kalla det "barnpassning" längre!! Jag klarar inte att "passa och se" alla.

Det är på en total bottennivå och vi alla kämpar med att försöka simma upp till ytan!

INTE EN ENDA POLITIKER TAR TILL SIG DETTA FAKTUM!

DET ÄR DE SOM TRYCKER NED VÅRA OCH BARNENS HUVUDEN UNDER YTAN!

Vår chef har slitit som ett djur för att stötta oss och ”bråkat” uppåt. Vi har turen som har en så chef men tyvärr hjälper det inte.

Innan jag kliver upp ur sängen går jag igenom jobbannonser. Tårarna rinner. Vill ju egentligen jobba kvar men utmattningen är snart ett faktum...

JAG ORKAR INTE MER!!!

Vårdnadshavare + förskollärare — Eskilstuna

1.

Som förälder och förskollärare ser jag ofta situationer på barnens förskola som kanske inte andra föräldrar ser. Jag förstår vad det innebär när personalen säger att det "varit lite körigt". Jag förstår vad det innebär att de inte fått vikarie, att hela barngruppen varit närvarande eller att alla inte hunnit få rast. Det är en galen känsla att lämna sitt eget barn i en situation med tre pedagoger på 23-24 barn, för att själv åka iväg till mitt eget arbete där läget är likadant. Men vad gör man. Jag brukar tänka att det är tur det är fullt upp på jobbet hela dagen så man slipper känna efter så mycket.

Såklart kämpar vi. Vi organiserar, pusslar och gör vårt yttersta. Vi ser till att barn och föräldrar känner sig trygga, vi ser till att alla får sina grundläggande behov tillfredsställda, och vi har ständig översikt av rutinerna för att allt ska fungera.

Men det där andra. Det där som står i läroplanen kring lärande och lek, det hamnar i sista hand. Just hur har vi ett mål i kommunen som handlar om att vara närvarande i barnens lek. Det är oerhört viktigt. Men när ska vi hinna det? Det blir somliga barn som prioriteras över andra, därför att vi kan helt enkelt inte vara överallt. Vad som händer i de grupper där leken "fungerar utan konflikter" vet vi föga om. Vad säger det barnen om allas lika värde?

2.

Jobbet är en stress. Man får inte vikarier när det behövs. För stora barngrupper 7,5 barn 3-5 år 5,5 barn 1-3 år. Finns knappt tid för planering o reflektion. För höga ljudnivåer. Lönerna måste upp!!! Vi måste få tala sanningen till föräldrar o media om hur läget är! Det är kris!!! Pengar för att skapa en trevlig lärandemiljö finns inte. Alla rapporter som ska skrivas. Man har alltid dåligt samvete för att man inte hunnit med allt som det står i lpfö och alla andra styrdokument. Politikerna skulle behöva komma ut i verkligheten för att verkligen se hur vi kämpar. Det finns inte pengar till resurser heller. Barn med särskilt stöd hamnar alltid i kläm. Ibland får man hjälp en kort period, men det blir bara en andrum. För man vet att den hjälpen snart är borta.

Som mamma är det inte kul att hämta sitt barn på fsk och få höra att han är trött för att alla pratar så högt. Han är helt slut pga ljudnivåerna så han somnar varje dag när vi åker hem. Känns inte bra att man knappt vet vilka som är hans pedagoger. Dom är sjuka eller sjukskrivna så kommer nya.

Falu

Barnskötare — Falu

Stora barngrupper. Minimal planeringstid. Inga pauser. Svårt att få till schema som täcker 6.15-17.15 (Ibland till 18.30). Hög beläggning hela dagarna. Svårt att räcka till.

För många kringuppgifter som tar tid från barnen. Sänkt friskvårdsbidrag. Friskvårdstiden är borttagen. Apt och avdelningsmöten på kvällarna då det inte går att ha på dagtid.

Grums

Barnskötare — Grums

1.

Hej!

Före jul 2017 släppte våra kära politiker en fin julklapp till oss alla, det ska sparas 4 miljoner inom barnomsorgen i våran kommun. Tack för julklappen. Detta innebär att valet föll mellan att dra ner på personal eller att överinskriva med 2 barn/ avdelning. Båda alternativen är lika dåliga. Istället för 18 barn 1-5 år på 3 pedagoger så kommer vi nu att ha 20 barn. Enligt våra politiker så här vi relativt hög personaltäthet i vår kommun men som vi ser det så är vi ju endast alla 3 pedagoger mellan kl 10 och 13.00. Oron att inte räcka till fanns där innan och den blir definitivt inte bättre nu. På vår avdelning har vi väldigt hög beläggning med barn, mellan 12 och 15 till frukost och samma till mellis på 2 pedagoger och samtidigt så ska vi duka och duka av, torka bord med mera. Sen finns det barn som behöver särskilt stöd som vi inte får sätta in resurs till. Är uppriktigt orolig för framtiden och för min egen och barnens hälsa.

2.

Jag har haft praktik i förskolan i omgångar, efter det var jag vikarie under flera år. För inte ens ett år sedan blev jag fast anställd barnskötare. Och jag kan säga att jag redan står med näsan mot den fruktade väggen.

Det är så mycket inom yrket på förskolan som man inte har hört om. Hur otroligt jobbigt det faktiskt är. Förrän nu. #pressatläge kommer verkligen lägligt!

Vi i Grums kommun står inför nedläggning av en avdelning, ökade barngrupper och minskad personalstyrka. Som i så många andra kommuner i landet.

Jag älskar att jobba i förskolan och det är de små ljusglimtarna som får mig att orka för tillfället. Men det kommer inte gå hur länge som helst. En sjukskrivning närmar sig för mig och jag blir så ledsen av att politikerna kan leka med personalens och barnens liv så här. Så ledsen över att de kan göra oss till marionetter på detta vis. Hur långt måste det gå innan de inser hur kritiskt det faktiskt är?!

Gävle

Barnskötare — Gävle

1.

Efter ha jobbat på dagis/förskola sedan 80-talet har jag varit med om förändringen som skett på våra älskade arbetsplatser. Jag gjorde mitt val tidigt, att jobba med barn, som jag alltid tyckt varit stimulerande. Idag tycker jag inte det längre. Mer och mer ansvar läggs på oss pedagoger, detta gör att tiden med barnen (vår framtid) tas bort. Vi ska dokumentera, gå på än det ena än det andra mötet. Pusslande att ställa upp för varandra pga att inga vikarier finns drabbar barnen. All denna press och stora barngrupper gör vår älskade arbetsplats ohållbar. Våra barn utsätts för en stressig miljö! De har ingen rast eller paus, det lär vi ge dem, genom att "göra" lugna miljöer, möjlighet att gå undan.

19 barn på tre pedagoger..3 barn med speciella behov och trötta pedagoger som går hem och sover efter att ha kämpat på sin arbetsplats, barnens vardag.

Hur kommer dessa barn kommer ha det i framtiden vet vi ej?

Har själv varit sjukskriven efter inte orkat mer.s Ska det va såhär?

Stackars barn, vår framtid...

2.

Har jobbat länge inom Gävle kommun först som vikarie sen 2009 utbildade mig till barnskötare 2015 för att jag älskar mitt jobb med barnen, det jag inte tycker om är all försämring i förskolan. Har fått jobba kort flera gånger när kollegor har varit sjuka och vi inte fått vikarie barn i särskilda behov av stöd får inte den hjälp och stöd som de har rätt till och behöver. Jag har varit ensam över frukost med 15 barn fick hjälp av kökspersonal och den andra avdelningen nästa kollega kom nio.

Det är en ständig stress att inte veta något, det skedde ett tillbud då ett barn blev glömt och det skrevs ett tillbud och då blev jag kallad till möte att jag brustit i min professionella yrkesroll som barnskötare och skulle inte få jobba kvar. Facket är inkopplat och jag får hjälp därifrån. Saken är den att vi hade haft en riktigt skitdag med mycket stress och jobbat kort. Man försöker påtala men får inget gehör.

Raster får man gå ifrån ibland paus ibland. Har jobbigt hemma med men får inte något stöd av arbetsgivaren som jag behöver.

Listan kan göras mycket längre men detta påvisar väl att man mår urdåligt som pedagog och

man lider med barnen många gånger man känner ju igen att man inte hinner med allt man ska hinna och jag jobbar mot klockan och mig själv hur länge ska jag orka egentligen.

Barnskötare — Göteborg

1.

8 små avd med stort torg. Jag arbetar med 3-4 åringar. Vi har 98% barn med utländsk härkomst. Vi är en Reggio Emiliaförskola. Behov att arbeta i språkprojekt är överhängande, men vi tillåts ej. Vi har 4 barn med behov av särskilt stöd, ingen har dock fått det. Vi har 19 barn i gruppen. Jag går inte hem tillfreds en enda dag i veckan. Stress m.m har gjort mig deprimerad och har numera oerhört lätt att bli förkyld med följsjukdomar.

Älskade mitt jobb men....

2.

Då sjukfrånvaron är så hög som den är har jag flera gånger fått jobba ensam med 16 stycken 1-3 åringar. Vissa stunder har jag fått hjälp av bland annat chef då det helt enkelt inte finns någon annan som kan hjälpa.

Sen kan jag tycka att det är väldigt synd att inte ens småbarn får den personaltätheten som krävs för att var och ett barn skulle hinnas bli sedd varje dag.

3.

Tid att engagera sig!

Jag håller just nu på att återhämta mig från utmattningssyndrom, samma sits som många av mina kolleger. I snart ett år nu har jag inte orkat med något efter jobbet mer än att sova, arbetsdagen har helt sugit ur all energi och kraft. Sömnen har inte varit den bästa, detta då många drömmar med stressfyllda situationer har gjort att hjärnan inte ens kunnat återhämta sig under natten. Det har varit drömmar om att pussla ihop dagen p.g.a. vikariebrist, inte nog med köttbullar så att barnen inte kunnat äta sig mätta och många liknande situationer.

I våras när vi på vår förskola hade stora problem med sjukfrånvaro och vikariebrist, stod jag ensam i hallen och skulle slussa cirka 30 barn mellan frukost eller slussa ut dom till en kollega på gården, samtidigt som jag skulle bemöta alla vårdnadshavare och försöka se ut som att läget var under kontroll.

En kollega ute på gården fick ta emot alla barnen från två avdelningar. Den andra avdelningen var lika belastad. De två kollegerna vid frukosten bröt ihop och började gråta, varav en av dem fortfarande är sjukskriven på 100%.

Min kollega blev senare på våren sjukskriven med ovisshet om när h*n skulle kunna återgå i tjänst. Vilket ofta resulterade i att jag fick arbeta utan vikarie utan fick samarbeta med övriga

grupper. Det blev mycket fokus på barnomsorg och ingen tid till pedagogisk verksamhet.

Då det drog sig mot sommar och min kollega fortfarande var sjuk, resulterade detta i att jag fick ta över rollen att förbereda och sköta utvecklingssamtalen för många av barnen i vår grupp. Jag började känna av stressen riktigt hårt och påtalade detta för min chef och frågade om jag kunde få underlätta med en liten korrigerande i mitt schema för att underlätta. Men det kunde inte ordnas.

Den löneförhöjning man sedan fick, till en redan låg lön, för allt kämpande och organiserande kändes mest som ett skämt.

Något måste göras för att människor som utsätts för sådant här ska kunna fortsätta att kunna brinna för och engagera sig i detta yrke!

Det är Sveriges framtid som hänger på detta!

4.

Pluggar vidare till förskollärare samtidigt som jag arbetar som barnskötare. Har tvivlat på om jag gör rätt. 3,5 år på högskola med en lön på ca 29,000kr vid examen. Jämför med andra yrken där 40,000kr -50,000kr för 4-5 års högskolestudier krävs. Med den arbetsbelastning tidiga mornar, en gång i veckan börjar jag kl 06:30 på morgonen, stress och höga risk för förkylning magsjuka löss mm känns lönen som ett hått. Det är inte hållbart att jobba ett helt yrkesliv som barnskötare/förskollärare med dagens arbetsuppgifter. En ändring MÅSTE TILL. Vi går på knäna och det påverkar våra barn, Sveriges framtid. Det kostar mer att laga en trasig vuxen än att förebygga trasiga barn. Kom igen nu! Det barnen och personalen utsätts för är inte värdigt vårt fina välfärdssamhälle Sverige. Vi kan bättre!

5.

Jobbar på en Reggio Emilia inspirerad förskola med en åldersgrupp bestående av 2 åringar. Vi har nu 18 st barn i vår grupp på 3 pedagoger. Ett av barnen behöver resurs som vi inte fått, och det tar på oss alla. Barnen, pedagoger och självklart barnet som behöver stöd.

Jag är helt slut, och terminen har knappt börjat. Hur ska man orka?

6.

Vi tar hand om det viktigaste som finns, men anser att deras tid på förskolan inte är som det borde vara, en lugn lärorik miljö där alla blir sedda och alla får utvecklas i sin egen takt. Istället så har vi stressade barn som är och blir frustrerade för att man inte hinner med dem, vilket skapar konflikter så att hela barngruppen drabbas. Vi maktar inte med, mår dåligt av att se hur lite vi kan göra och påverka. Ingen lyssnar! Vi har för många barn!!! Vad kommer att hända med dessa barn i framtiden? Denna utvecklingen är skrämmande.

Tycker synd om våra barn. Jag skulle vilja se beslutsfattarna själva vara i en sådan miljö som de försätter våra barn i dag in och dag ut !!!!!

Nåt måste hända NU!!!!

7.

Dagliga problem med frånvarande personal som inte täcks upp med vikarier. Ständigt pusslandet med ordinarie personal på varje avdelning. Flertalet gånger kan man ej gå på toaletten när man behöver vilket resulterar i menstruationsläckage i byxor. Stressiga matsituationer där man som pedagog knappt hinner sätta sig innan barnen ska läggas för vila. Slänger i sig maten då den lilla rast man har behövs för återhämtning, OM man ens hinner få sina 30min rast man har laglig rätt till. När man får slänga i sig maten dagligen resulterar det i att magen havererar!

Alla uppgifter vi har vid sidan om som ej hinns med, möten, kurser, utvecklingssamtal osv som ej täcks in i arbetstiden, många gånger jobbar vi ”gratis”. Vi använder även vår egna inkomst för att förbättra miljön på förskolan, köper leksaker och material för egna pengar.

8.

Vart är vi på väg? Jag känner en stor frustration att jag inte kan utföra mitt uppdrag, att inte kunna ge barnen vad de behöver. Vi jobbar i stora barngrupper med kollegor som är sjukskrivna, vikarie som är utbildade kommer in för att hjälpa oss och om vi har tur FINNS det vikarie! Jag jobbar utan schemalagd planeringstid och vad blir det för verksamhet? Föräldrar som klagat över situationen vi har på förskolan och ifrågasätter vad vi gör, ja vad skall jag svara jag har ett ansvar för deras barn och att det skall bli ett lärande, men ibland känns det som att håll ut och överlev bara dagen. Jag tänker på barnen och att komma hem från sitt arbete och känna vad jag gjort idag egentligen för orken. Kraften tar slut när man skall hinna med att se alla barn, ha en pedagogisk verksamhet samtidigt som man har 100 andra bisysslor. Något måste hända inom svensk förskola och statusen för våra yrke måste höjas! Vi är inte bara barnpassning.

Hallsberg

Barnskötare — Hallsberg

Önskar att Hallsbergs kommun återanställer barnskötare på tillsvidare tjänster. Som det är nu får vi bara anställas på 6 mån i taget. Skandal! Vi gör ett himla bra jobb och förskolorna skulle få stänga om inte vi fanns. Ingen trygghet alls för oss och våra familjer...

Haninge

Barnskötare — Haninge

1.

Jag har arbetat inom Haninge kommun i flera år och det jag har sett är att det är alldeles för stora barngrupper och för lite personal. Man kämpar med att klä på/klä av alla barn ytterkläderna, byta blöjor på alla barn samtidigt som man försöker att inte stressa när många skriker och gråter för att dom är hungriga samtidigt ska det både ska bäddas och dukas och hämtas in lunch, kasta blöjor mm. Tiden och man som ensam pedagog räcker inte till trots en "superstruktur" som alla inte ens har eller följer, pga att det inte funkar i praktiken, men i teorin är det ett krav.

Har man dessutom kollegor som är negativa och inte är alls engagerade pga hur våra förutsättningar ser ut blir allt ännu värre. Många föräldrar tror barnen har det bättre på förskolan, sanningen är inte så i verkligheten. Vi måste få det att se ut så och agera professionellt. Vi får absolut INTE säga att vi har personalbrist! Utan vi får le och säga tack för idag, vi ses imorgon! Vi hinner inte ens lägga på minnet hur barnen har ätit osv för de är så många. Sedda har de absolut inte blivit allihopa under dagen, kanske under veckan snarare.

På Unikum ser allt så bra ut där man lägger in barnens lärande men hur barnens miljö sett ut, just i den situationen "lärandet skett", det dokumenteras ej, då det runtomkring kan rent ut sagt vara kaos.

Lösningen på problemet är mindre barngrupper och mer personal, ge oss bra förutsättningar! Kvalitén kommer att öka, det är en väldigt bra början. Idag går vi på knäna och många pedagoger flyr fältet helt eller kämpar på så gott det går!

2.

De är så enkelt, kraven som ställs med dokumentationer och allt i läroplanen som ska uppfyllas går inte ihop med antalet barn i dessa stora barngrupper! Sen stressen för alla barn och pedagoger som tvingas att vistas i dessa miljöer! Säkerheten för barnen kan inte garanteras, det är ofta man står med allt för många barn i förhållande till pedagoger! Skulle kunna skriva hur mycket som helst!

3.

Jag går till jobbet med huvudvärk och ont i magen varje dag. Så har det varit på alla förskolor jag jobbat på. Vi får aldrig tag på vikarier så är någon sjuk får man alltid jobba dubbelt. Det blir fler och fler barn i barngrupperna som går längre och längre tider. Våra arbetsuppgifter blir fler ju längre tiden går och kraven från vårdnadshavare blir större. Att hinna äta vid

lunchen är omöjligt för då ska jag både duka, lägga upp mat, dela, mata, trösta, fylla på tomma tallrikar, notera hur varje barn äter för att kunna berätta för vårdnadshavare, få ner ljudnivån, samtala med varje barn osv.

I vår barngrupp finns det 3 (av 15) barn som är i stort behov av resurs. En tvååring och två treåringar. Men det finns inte pengar till det, så vi får själva försöka vända ut och in på oss själva för att ge dessa barn de förutsättningar de behöver samtidigt som vi också måste se resten av barngruppen. Det är en helt omöjlig ekvation vilket gör att vi alla går hem efter en arbetsdag och känner oss otillräckliga. Vi hinner inte följa läroplanen på det sättet som vi både ska och vill, det finns ingen tid.

Och lönen ska vi inte ens prata om. För att jag ska kunna tjäna någorlunda så måste jag studera till förskollärare vilket jag efter flera stressiga år i arbetslivet inte har ork till i dagsläget. Jag brinner för att arbeta inom förskolan men har börjat fundera på om jag ska byta yrke ändå, för min hälsas skull. Och då är jag ändå bara 26 år.

Snart kommer det inte finnas någon som orkar jobba på förskola längre, och hur ska samhället fungera då?

Helsingborg

Barnskötare - Helsingborg

Alldeles för stora barngrupper. Höga ljudnivåer. Dokumentation som tar tid och fokus från barnen.

Huddinge

Barnskötare — Huddinge

1.

Vi har köpstopp, det betyder att vi får inte handla något. Det har vi inte fått göra på två år, så barnen har inte material att varken leka eller pyssla med. Ingen lim, 4 par saxar (inga för vänsterhänta), men vi måste ändå uppfylla kraven från läroplanen. Personalen tar med sig material hemifrån och handlar på loppisar. Så här ska det väl inte få vara. Om någon tar semester, komp eller är sjuk så tas inga vikarier in, vi får fixa det själva bäst det går. Dagen bestäms på morgonmöte kl 9. Då får man veta om man får någon hjälp eller inte. Barngrupperna är stora upp till 18/20 barn. Det ska inte anställas nya förskollärare för dom kostar för mycket. Barnskötarna har ingen planeringstid, undrar hur fixar man allt utan

förskollärare? Det är flera som är sjukskrivna och jag är helt slut. Och till föräldrarna ska vi säga att barnen har haft en bra dag. Tur att ingen frågar, på vilket sätt?

2.

Jag arbetar på förskola för en anledning, våra barn! Att få utmana, inspirera, utveckla och lära barn utifrån deras intressen är helt fantastiskt. MEN att ständigt puzzla med tider, jobba övertid, känna sig otillräcklig, ta emot oroliga föräldrar och vara arg på samhällets prioriteringar kommer att göra så jag byter yrke! Att inte få ta in vikarier, får några pengar till avdelningarna och göra många andra uppgifter som beställningar, föräldravisningar, schemaläggning o.s.v. gör så att vi inte kan utföra vår verksamhet utifrån läroplanens mål eller garantera barnens säkerhet och framförallt gör vår arbetsmiljö under all kritik. Det är många dagar jag inte ens har hunnit kissa, varit utmattad och brutit ihop och bara gråtit! POLITIKERNA MÅSTE INSE hur illa det ser ut på våra förskolor!

3.

Hjälp oss att slippa bli utbrända, för barnens skull. De behöver trygga och stabila pedagoger.

4.

Har jobbat inom kommunen i 10 år, ser personal gå på knäna för att hinna med dokumentation, pedagogiska aktiviteter samt omvård. Vissa år får vi knappt ta in vikarier och skulle vi mot förmodan göra de så måste de redovisas till chefer hur man inte har ett annat alternativ. 2017-2018 har varit och är ett sånt år.

Vi pedagoger kan inte gå på fortbildningar pga personalbrist eller så kostar kurserna för mycket.

Pedagoger ska/får leta reda på billiga (helst gratis) leksaker, pedagogiska material, byggredskap och övriga material för att sedan bygga ihop allting själva. Det känns ledsamt och slitsamt för det är barnen som blir lidande. För att tala om stora barngrupper i förskolan så barnen inte får alla sina behov tillgodosedda, känner att de måste skrika istället för att prata för att bli hörda.

5.

På min avdelning samt på förskolan rent allmänt är det mycket, sjukdom och vab-frånvaro. Mycket slit varje morgon för att få ihop personaltäteten. Vi försöker hjälpas åt över avdelningar men som idag hade alla avdelningar sjukdomsfall bland pedagogerna. Vi håller samtidigt på med en inskolning av en liten ettåring där föräldern upplever dagarna lite smått röriga. Trots struktur över dagen och man delar upp barnen i mindre grupper. Pga sjukdomar, för de ansvariga pedagogerna över detta barns inskolning, så har hen fått bytt pedagog tre gånger på två veckors inskolning, inte en chans att få känna trygghet för en pedagog. Resultat ledsen ettåring och ledsen mamma. Hur ska vi hinna med att ge tröst, trygghet, ett knä och att se varje enskild barn, när vi har 17 st 1-2-åringar. Vi har svårt att hinna med reflektion,

planering och dokumentation. Vi kan inte lämna avdelningen på grund av allt vab och sjukdom av pedagoger. Jag fyller 64 år snart, hur ska jag orka ett år till? Jag vill ju inte svika barnen, jag vill orka. Snälla Huddinge stoppa inte in flera barn i barngrupperna, de är vår framtid. Hjälp oss och stjälp oss inte.

/Sliten barnskötare

6.

Jag sa upp mig!

Jag kan inte längre kämpa för varenda unge och heller inte stå för den verksamhet vi så tappert försöker driva idag!

För stora barngrupper, med för höga krav, med för lite resurser leder ingenstans förutom mot botten! Inte konstigt att ungdomarna idag löper amok på våra gator, de växte ju upp i grupper där de inte syntes och kunde blomstra och utvecklas som ett barn ska! Jag sa upp mig från min kommunala förskola och kommer ge mitt sista försök i ett familjedaghem, hoppas innerligt att synen på det viktigaste vi har är mer sunt där..

7.

Hej

Det vore verkligen skönt om politiker kunde komma ut i verkligheten och ta ansvar för det som händer både barn på förskolor och i skolor.

Att man inte förstår bättre än att trycka ihop så många barn som möjligt med så lite personal som möjligt i samma rum är helt korkat.

Samhället blir bara tuffare och hårdare att leva i.

Barn och vuxna mår dåligt, till vilken nytta?????

Sjukskrivningarna ökar, drogerna ökar våldet ökar.

Det saknas struktur och respekt för varandra i samhället.

Mesiga politiker som inte vågar sätta gränser.

Om man inte kan bygga en trygghet redan när barnen är små. Och det är vi vuxna som sviker dem. var ska det bli av våra barn då??

Så skärp er!

Ta ansvar, öppna ögonen och bygg grunder som är stabila.

Är det verkligen meningen att allt ska gå åt det här hållet.???

Hudiksvall

Barnskötare — Hudiksvall

Vi får inte längre ringa in vikarie första dagen då någon är sjuk/frånvarande. Det bidrar till en stress. Man går och drar på förkylningar, trycker i sig alvedon, biter ihop. Allt för att man inte vill att ens kollegor ska behöva jobba två på 22 barn för att man själv blir sjuk.

Det finns flera barn bland mina 22 som är utåtagerande. Stryptag, sparkar, slag, knuffar. Hur gör man då man måste punktmarkera dessa barn. Vem finns där för övriga barngruppen? Vi kan inte få en extra resurs då ingen av barnen har någon diagnos.

Jag vill ge så mycket till barnen jag möter, jag gör det så gott jag kan men det är inte tillräckligt. Jag har istället börjat titta på nya yrken och utbildningar för att jag vet att jag inte kan stanna i detta yrket hela mitt yrkesliv, då kommer jag arbeta ihjäl mig.

Håbo

Barnskötare — Håbo

Det märks att det är februari, många kollegor sjuka. 3 veckors tid har gått och nu börjar orken ta slut. Vi har fått till oss att inte ta in vikarie i onödan! Vem tar in vikarie i onödan?!?!??

Vi har nu börjat att skriva förskjutna arbetstid, vilket ingen verkar ha haft en aning om att man kan göra. Det var inte populärt högre upp!

Jobbar även på att få kollegor att skriva tillbudsrapporter men det går trögt. Ingen verkar veta någonting eller orkar ta tag i något. Mitt uppdrag som nytt skyddsombud funderar jag på att hoppa av då jag känner att ingen vill/orkar bryr sig. Less på att höra kollegor som klagar i personalrummet om arbetsmiljön men när vi har Apt säger ingen ett ljud!

Det som kunde vara det bästa yrket känns som det värsta yrket just nu.

Besviken och less

Härryda

Barnskötare — Härryda

Att jobba med 14st 1-3 åringar, få avslag på vikarie och bara försöka överleva dagen och hålla barnen rena och mätta, detta är vardag i förskolan. I dag har jag och min kollega fått jobba över, inte hunnit ta rast och brustit ut i gråt över att inte vara tillräckliga. Att föräldrar lämnar sina barn, och sedan påstår att ”det röda prickken har dom aldrig sett” eller ”oj är han magsjuk, det har jag inte märkt när jag lämna imorse” är en vanlig vecka för oss. Det är vi

pedagoger som lever i detta, som ofta blir sjuka pga av sådant. Men som ändå måste ha karensdag. Eller att aldrig komma i tid och lämna eller hämta, ingen respekt för att det är vår arbetsplats. Undrar om folk gör så på sin egen arbetsplats? Att ens tro att det är så lätt att jobba på förskola, testa en dag så skall vi se efter det. Att inte ens hinna gå på toaletten eller sitta ner med barnen för att äta pga av för lite pedagoger och för många barn. Stressen man känner på morgonen, när man måste komma in tidigare för att kollegan är sjuk, och man inte får vikarie. Eller kanske det att man måste prioritera vilka blöjor som skall bytas för att man inte hinner med alla.

Detta är en vanlig vardag i förskolan, tyvärr. Och jag förstår varför många av mina kollegor sjukskriver sig, för helt ärligt så finns det en gräns hur mycket man faktiskt orkar.

Hässleholm

Barnskötare — Hässleholm

Jag blev orättvist omplacerad från min arbetsplats p.g.a barnbrist sas det. Men sanningen var att jag var jobbig och påstridig angående hur vi skulle jobba på min arbetsplats. Vi hade precis avslutat en utbildning i pedagogisk dokumentation. Jag var eld och lågor. Äntligen skulle jag få visa barnen och föräldrar vad vi faktiskt gör på förskolan. Men ingen ville göra det, bara jag. Jag gjorde många och satt ofta med barnen vid datorn och gjorde reflektioner. Föräldrar började undra vad jag höll på med. Chefen sa till mig att föräldrar klagat över att jag satt vid datorn ofta. Jag frågade om hon hade förklarat för föräldrarna vad jag gör och varför jag gör det. ”Nej, sa hon och försök sitta vid datorn på kontoret istället så ingen ser.”

Chockad över svaret och inget medhåll av övrig personal så förstod jag att, trots vår utbildning, jag fick lägga ner mitt intresse för ped. dok. När sedan det kom på tal om att en personal skulle få gå blev jag aldrig orolig. Det var flera som var anställda efter mig. Men jag blev kallad till chefen. Där på kontoret satt hon och hennes chef med bistra miner. -Du måste gå. Vi har barnbrist. Skriv på att du går så placerar vi om dig. Om inte så får du sparken. Jag blev chockad!! Det var ju inte jag som skulle gå!! Du har heltid dom andra 75% så det blir du, så är det bara. Jag skrev på och gick chockad hem. Ringde facket. Du skulle inte skrivit på..

Blev omplacerad till Ballingslöv och sen till Stoby och sen till Ballingslöv igen och sen till Hässleholm och nu jobbar jag i Sösdala. Under tiden fick jag höra många saker. Du behöver inte bry dig, du ska bara jobba 6mån. Du får inga ansvarsbarn, du ska bara jobba 6mån. På alla ställen startade jag olika projekt och jobbade stenhårt med att få igång arbete med djur och natur och odlingar. På alla ställen lades projekten ner när jag slutade. Jag gav upp. Gick in i väggen. Var oönskad och det jobb jag älskade blev min mardröm. Hjärtklappning, glömde

var jag var och vart jag var på väg, andningssvårigheter, tunnelsyn, minnesförlust, orkeslös, trött trött trött. Blev sjukskriven 2 år. KBT och kurator och sjukgymnastik. Gick bra ett tag sen blev jag för trött för att komma iväg. Började bli hot om utskrivning ur FK. Arbetsprövning 25% funkade bra. Arbetsprövning 50% bättre. Arbetsprövning 75% blev för mycket. Men med hot om omplacering igen så bet jag ihop. Vågar inte säga hur dåligt jag mår. Vågar inte visa hur ont jag har. Vågar inte säga stopp..

Jönköping

Barnskötare — Jönköping

1.

I vanliga fall på förskolan brukar vi försöka lösa personalbristen med hjälp av den personal vi har. Vi täcker upp för varandra och jobbar mängder med timmar över, vilket leder till sjukskrivningar.

Trots detta påstår cheferna att vi ligger 800 000 kr back på grund av att vi använder för mycket vikarier.

Ingen kommer tacka oss när vi väl gått in i väggen eller inte orkar jobba inom förskola längre.

För att denna verksamhet ska kunna bedrivas måste den förbättras nu!

Karlstad

Barnskötare — Karlstad

1.

Alldeles för stor barngrupp. Det är totalt kaos i min verklighet nu. Barngruppen är på 48 barn där många behöver extra språkligt stöd. Jag blir så ledsen när jag inte kan ges möjligheten i denna stressen som råder att stötta dessa barn och föräldrar. Jag tar jobbet med mig hem och den oro jag känner för alla dessa barn. Jag är nu hemma för utmattningsdepression då jag inte känner att jag räcker till. Tyvärr drabbar det barnen då det nu blir ytterligare vikarie kring dessa barn, barnen behöver stabilitet. Det behöver ALLA barn så jag funderar tyvärr på att byta jobb då vi inte ser någon minskning av barngrupperna, eller antydning till det. Har just nu nått uppgivenhet då jag nu stridigt så för alla barn. Hoppas detta uppror på riktigt ger resultat för både barnens dagliga miljö och för oss pedagogers arbetsmiljö. Så vi ges redskap att möta ALLA barn.

Kristianstad

Barnskötare — Kristianstad

Vi räcker inte till!

Har sjukskrivna kollegor.

Vi pusslar med våra scheman för barnens skull.

Vikariesituationen är ohållbar.

Snart är vi övriga på väg i "kaklet".

Kumla

Barnskötare — Kumla

1.

28 barn 1-3 år ute en förmiddag i ruskigt väder, på 5 pedagoger. Vi "måste" gå ut för att "lösa dagen" Våra minsta gråter då de fryser och vill inget hellre än att gå in i värmen. Detta är "vardag" i förskolan då det ska planeras, reflekteras, dokumenteras, bokas vikarier (som oftast inte finns tillgängliga), skrivs avvikelse rapporter, bäddas, dukas, etc. katastrof!

Denna förmiddag fattades det ingen personal! För att ett arbetslag ska få ut sin gemensamma planering/reflektion arbetar 2 avdelningars personal med 3 avdelningars barngrupper. Jag som pedagog går sönder inuti! Var är barnperspektivet? Vad händer med barnen i fokus? Vad händer med barns trygghet? Hur ska vi pedagoger orka?

2.

Jag sitter i bilen hem från jobbet. Försöker hålla tillbaka tårarna men det går till slut inte. 3 av 4 dagar har jag jobbat över den här veckan, idag var 4 pedagoger borta, det är vikariebrist och vi får jobba över och oftast jobba för två. På min rast försökte jag lösa morgondagen, ringde vikarieförmedlingen, pratade med trötta kollegor om att de kommer få jobba över även imorgon mm.

Jag älskar mitt jobb men jag räcker inte till! Alla dessa administrativa uppgifter (vikarier, scheman mm) som tar så mycket tid från det vi verkligen är där för: barnen! Stora barngruppen, vikariebrist, fler uppgifter som läggs på oss och mindre tid att genomföra dem gör att man alltid känner sig otillräcklig.

Jag som tyckt att vi haft det så bra på vår förskola. Vi har kommit långt i vårt arbete mycket tack vare många engagerade och drivande pedagoger. Nu ser jag hur glöden är på väg bort hos många och jag undrar hur länge vi ska orka? Nu är det nog! Om det inte görs någon väldigt snart så sjunker det här skeppet!

Så snälla politiker lyssna på oss som vet, det är #pressatläge nu!

Kungsbacka

Barnskötare - Kungsbacka

1.

Nu arbetar vi utifrån "förskola i förändring" vilket innebär att minska barngrupperna under större delen av dagen. Det är max 12 barn 1-4 år (tre grupper.) på två pedagoger.

Och en grupp med de äldsta barnen 5-6 år. I den gruppen finns inget maxantal utan de kan vara hur många som helst. Det ska vara tre pedagoger, men det har varit två pedagoger flertal gånger på 18 barn. Eftersom gruppen har ett stort rum och ett litet rum att vara i så har chefen sagt att den gruppen helst ska delas in i två grupper. 9 barn i varje grupp för att inte det ska vara så många barn på samma yta.

Som vi ser det så har vår arbetsmiljö och arbetssituation inte blivit bättre av denna nya förändring. Stressen har ökat och vi kan inte garantera barnens säkerhet. När en av pedagogerna är på rast är man ensam med alla barnen. Det är många små barn som behöver närhet för att få trygghet och man räcker inte till som pedagog att tillgodose alla barns behov samtidigt när man enbart är två pedagoger.

2.

Varje dag mötas av att man behöver lösa dagen. Finns inga vikarier, finns det vikarie för man inte ta in dom mer än visst antal timmar.

Man räcker inte till, barnen får vänta och vänta. Alltid någon som behöver torkas, någon som har slagit sig och behöver tröst, någon som vill visa något, någon som hamnar i konflikt.

Jobba två personer själva under timmarna 11:00-17:00 med 16 1-5 åringar. EJ HÅLLBART FÖR NÅGON.

Hela uppdraget försvinner och det är bara att släcka bränder hela tiden.

Vi står och stampar och det händer ingenting.

Jag har sagt upp mig och skall byta jobb. Klarar inte av att vara i denna miljön och bara stå och se på när inget händer.

3.

Allt för många barn i barngrupperna, små lokaler och hög ljudnivå. Jag har jobbat i 15 år i förskola och det är betydlig stor skillnad nu från då. Vi hade 14 barn och 4 pedagoger nu har

vi 22 och 3 pedagoger. Nu har man inte tid med att vara med barnen då man ska hinna med att dokumentera och planera reflektera och att gå på alla möten som cheferna vill ha. Men det är inte lätt då det är mycket sjukdomar och inga vikarier, väldigt ofta man jobbar 2 pedagoger och 22 barn. Man är helt slut när man kommer hem.

Kungsör

Barnskötare — Kungsör

1.

Jag är utbildad barnskötare och har jobbat inom yrket i ca 15 år. Det jag vill skriva om är den ”onda” cirkel som uppstår när kommunen väljer bort att anställa barnskötare. Att få en fast tjänst som barnskötare här är i princip omöjligt, då visionen är tre förskollärare på varje avdelning. Och vi känner alla till bristen på dessa. Som barnskötare får du enbart vikariat, och när det börjar närma sig LAS, då slutar jobben komma in. Även i de fall du är uppskattad och gör ett utmärkt jobb (och i många fall har en förskollärares ansvar). Detta resulterar i att det till sist går utbildade timvikarier på förskollärartjänster. Nya ansikten för barnen var och varannan dag och den pedagogiska verksamheten blir lidande. 16-20 olika vikarier på en avdelning under en termin. Hur kan man då skapa trygghet för barnen och ge dem en trygg grund för fortsatt lärande? Varför inte göra om ett antal förskollärartjänster och anställa även barnskötare?

Alla vi behövs, för våra barns skull, på olika sätt!

2.

En vanlig dag. (1-3 årsgrupp)

10 barn i samma rum. (Som ”tur är” har vi tre sjuka barn idag.) Tre pedagoger (en fast anställd barnskötare, en långtidsvikarie och en timvikarie). Planen är enligt de direktiv vi får, att dela upp oss i grupper. Tre barn är otröstligt ledsna över att blivit lämnade och behöver tröst, en famn att bli trygg igen. Två barn behöver ”punktmarkeras” då andra barn råkar ut för deras utforskande av handling och konsekvens, med rivsår och lösa hårtussar som resultat. En kysar på sig och en har bajsat. Disken från frukosten bör tas om hand innan det skall dukas inför lunch och bäddas inför vila. ”Vi borde gå ut”. Två personal på annan avdelning ringer sig sjuka. ”Finns inga vikarier idag tyvärr, kan vi hjälpas åt?” En avdelning har reflektion. ”Alla behöver gå ut så vi kan hjälpas åt över huset”. Påklädning, utgång på isig förskolegård i ca 35 minuter. Avklädning. Tre har bajsat, en sitter på pottan och en står i sin kissiga potta. Full fart i barngruppen, en blir riven och två behöver tröst. Mat. Blöjbyte och vila. Väckning, blöjbyte och så var det plötsligt dags för mellanmål.

Mitt i allt detta, en pojke i behov av särskilt stöd (utan särskilt stöd)

Mitt hjärta värker för honom.

Hur ska vi ha möjlighet att ge honom de för honom bästa förutsättningarna ? Hur ser hans

dagar ut, i hans värld?

Mitt hjärta värker för honom, för resten av barngruppen och för oss.

Lerum

Barnskötare — Lerum

Jag var ensam med 11 barn innan stängning, ett barn behövde byta blöja, vilket innebar att jag var tvungen att lämna 10 barn obevakade. När jag kommer tillbaka har ett barn ramlat och slagit upp ett jack i ögonbrynet och resterande barn var rädda. Det fanns ju ingen vuxen att trösta eller lugna när ngt hemskt inträffade

Lidingö

Barnskötare — Lidingö

1.

Efter att vid upprepade tillfällen (APT, medarbetarsamtal mm) påpekat vår pressade situation med ökad arbetsbelastning, längre vistelsetider, allt större barngrupper, budget som måste hållas, sjukskrivningar etc. bjöd vi in kommunens verksamhetschef till ett möte. Detta var ca 2 år sedan. Vi fick därefter svara på frågor i en enkät inför ett kommande enskilt samtal med denne. Efter samtalet ytterligare frågor på nätet om vår upplevda stress, som vi fick arbeta med på några möten. (Vi har verkligen inga samarbetsproblem utan hjälps åt så mycket det bara går och alla har upplevt en väldigt bra stämning på vår förskola, kan tilläggas.)

Med alla dessa frågor riktades bollen tillbaka till oss -vad kan vi själva göra för att få till en bättre arbetsmiljö?? Vi har påpekat detta, att det här inte ligger på individnivå utan är en fråga om organisation på politiska beslut. "Det är inte unikt för just er att ha stora grupper" har vi fått höra.

Nej, tyvärr är det ju så det verkar se ut i hela landet, och det är förfärligt, känner jag! När vi frågat denne verksamhetschef om politikerna verkligen känner till hur det ser ut i våra barngrupper i kommunen fick vi till svar att "absolut, det känner alla till!!" VARFÖR händer då ingenting?

Jo, hos oss är det detta som hänt: redan nu, men ännu värre i höst, svajar det rejält i vår personalstyrka och det är allt annat än lätt att rekrytera ny personal. Hög personalomsättning/ att vara någon personal kort är verkligen en stressfaktor för oss alla men det drabbar framförallt barnen!!

POLITIKER: Satsa ordentligt på förskolan så kommer förskollärare och barnskötare vilja söka sig dit och vi får behålla de eldsjälar som fortfarande är kvar. Det är akut!

2.

När barngrupperna är så stora känner vi att det är omöjligt att t ex gå på promenad med barnen. Inomhus är det så stor konkurrens och mycket konflikter. Att få leka en stund ifred, utan att i tid och otid bli utmanad (någon rycker tag i det man leker med, man får knuffar etc) borde vara deras självklara tillvaro. Är 1/3 av gruppen frånvarande, som vi hade det idag, hinner vi däremot läsa sagor, måla, verkligen se alla barn och deras behov. De har ett helt annat utrymme i lokalen. 10 barn idag. Så stor skillnad!

Varför är det så svårt att lägga en vettig budget så vi kan minska barngrupperna undrar jag? Det handlar om att investera i barnen idag, och deras och vår framtid, och politiker måste förstå att kvalitativ verksamhet kräver mer resurser. Jag är fruktansvärt trött på att vi bara ska acceptera läget. Händer inget radikalt inom kort så byter jag yrke.

Linköping

Barnskötare — Linköping

1.

Jag har jobbat på förskola i bara 1,5 år och känner redan av utmattningssymptom. Det säger ganska mycket om hur läget ser ut på förskolor idag.

2.

Igår bestämde jag mig. Jag har bara jobbat på just den "förskolan" sedan Augusti förra året men det blev så tydligt uppenbart att det inte kommer bli någon förändring. Jag har trollat med knäna och försökt hitta en känsla av pedagogisk verksamhet tills jag fick hjärtklappning, tungt att andas, sömnsvårigheter och grät på jobbet flera gånger än man borde göra under en livstid. Jag har begärt möte med chefen, påtalat brister och att jag inte ens ser hur vi ska kunna svara för säkerheten, hålla arbetstidslagen eller ännu mindre ge värdiga och ergonomiska blöjbyten. Det finns inte tid ens till det när man är tre på 17 st fina ängsliga yviga små 1-2 åringar med olika behov och nån nyss borde gått till köket.

Det heter att "det är inget fel på grundbemanningen" och "det ser ut såhär". Jag vet att det finns förskolor med bättre förutsättningar för pedagogisk verksamhet. Och om det inte är något fel med grundbemanningen så får det grundbemannas utan mig. Jag har sagt upp mig utan att veta exakt vad jag ska göra nu. Och det är det bästa jag gjort.

Ludvika

Barnskötare — Ludvika

I september 2015 blev jag sjuk. Ett par månader senare fick jag diagnosen fibromyalgi och ett halvår senare konstaterades utmattningssyndrom. Jag jobbar nu 50%. År 2009 fick jag en stressutlöst hjärtinfarkt-takotsubo. Jag har tvekat länge att skriva för detta är väldigt utlämnande.

Luleå

Barnskötare — Luleå

1.

Jag jobbar som barnskötare i Luleå kommun. Jag har TVÅ egna barn på förskola i Luleå och jag märker hur trötta deras fröknar är, dom är helt slut. Oftast jobbar dom 2 personal på 20 barn, då ingen vikarie finns. Dom sliter och sliter och gör världens bästa jobb. Mina barn älskar att vara där. Jag jobbar själv i förskoleklass i samma område och när jag frågar hur dagen har varit är det inte ens en idé att ljuga, jag har ju samma jobb. De får inte ut raster, de förklarar allt de vill göra med barnen, men hur ska dom hinna? Jag blir så imponerad över det dom faktiskt gör. Jag är orolig nu när min minsta snart två år precis har börjat, kommer dom hinna sitta och krama henne när hon vaknat från vilan?

2.

Efter år av dålig ekonomi och inga vikarier så är 4 stycken utbrända i vårt hus, av 7 st! Varav en är jag. Har alltid gillat mitt jobb men nu får det vara nog. Rekommenderar inte ens detta jobb till någon som frågar. Alla i min närhet går på knäna och mår dåligt. Och vad görs det?! Inget! Vet att många av oss pratar om att säga upp sig och söka nytt. Det känns som att vi inte är vatten värda av de högre cheferna. Någonstans måste det finnas en sammanställning om hur många sjukskrivna vi är!!! Och varför är vi det??? Och görs det något åt det???? Vill man göra något åt det?? I stället för att blunda....agera. Nu!!!!

3.

Arbetar på förskola med 5 avd. Vikariestopp pga för få barn enligt förskolechefen.

Ändå många fler än Skolverkets riktlinjer. Vi har 17-19 barn per avdelning...

I regel 2-5 pedagoger borta varje dag. Förskolechefen har då lagt ansvaret på oss att se över barnantal och bemanning i huset. Konsekvensen blir att planeringstiden på morgonen blir att organisera dagen, och när vi inte får ta in vikarier så får vi försöka flytta på barn, eller hjälpas åt ute på gården. Och eftermiddagens planeringstid blir att arbeta i barngrupp.

Avdelningsplaneringar, två dagar i veckan, då vi tar hand om varandras barn ute på gården i alla väder.. Inte bra för någon!!

Väldigt högt stresspåslag redan från öppning. I nuläget flera sjukskrivna med stressrelaterade åkommor. Även jag har varit sjukskriven halvtid hösten.

Min läkare uppmanade mig: Byt jobb!!

Lund

Barnskötare — Lund

Skriver ihop en historia om när jag jobbade på förskolan i en småbarnsgrupp, 12 barn fyra vuxna. Helt underbart. Samarbete och kommunikation mellan personal och mellan personal och föräldrar. Barnen var sedda allihop och mådde bra allihop och kunde utvecklas var och en och tillsammans. De gavs utrymme att vara just små barn. Med vad det innebär av impulsivitet och individuella önsningar. Ville ett barn gå ifrån vid maten och komma tillbaka så följde en vuxen med. Ville ett barn eller flera inte ha samling så var en vuxen med det eller de barnen också. Behövde de kladda med maten och utforska och känna fanns tålmodig vuxen att städa upp efteråt. Glädjen var stor när det fanns en vuxen hos ett barn som ville stå och diska. Barnen kunde i lugn och ro knyta band och relationer till både varandra och oss vuxna. Allt efter egna önskemål och vad som gynnade dem mest och hur de valde. Ville någon gå ut så gick någon vuxen ut med de barnen som ville det och de andra stannade kanske inne en stund till.

Denna tillvaro varade i två år sen drogs personalen ner till 3 på 11 och magin i gruppen var kanske inte borta, men annorlunda. Jag var den som slutade och det var inte frivilligt tyvärr. Men min dröm är fortfarande att alla små barn ska ha det bra och det kan de ha på förskola. Det har jag själv bevittnat och erfarit!

Malmö

Barnskötare — Malmö

1.

Jag är ny inom förskoleverksamheten och på knappt bara fyra veckor har jag sett hur det ser ut inom förskolan. Personalen kämpar med att räcka till, många är sjuka och det har resulterat i att det har kommit och gått många vikarier och detta har lett till att föräldrarna börjar få nog och tar ut detta på oss i personalen. Jag är den fjärde nya på min avdelning och redan efter tre veckor har jag fått klagomål på mitt bemötande mot föräldrar som anser att jag inte har bemött dem överhuvudtaget varpå jag visst har gjort det, men tiden räcker ej till att stå med varje förälder i antal minuter. Vecka 3 var två kollegor sjuka på avdelningen och jag fick slita

tillsammans med en annan kollega som annars aldrig arbetar på min avdelning och detta gjorde en viss förälder ännu mer ilsken på just mig!

En förändring måste till! Vi i personalen kan inte tvinga oss till jobbet i svåra förkylningar och hosta på grund av att vi ej vill lämna våra kollegor i sticket!

2.

Efter min validering till barnskötare fick jag en tillsvidare tjänst centralt i Malmö.

Det började upp bra, men jag blev verkligen inslängd i en period av många inskolningar samtidigt eftersom jag började i augusti. Jag är rätt stresstålig (har arbetat innan som barnskötare, alltså innan valideringen) och har alltid klarat av den sortens stress, men efter några månader märkte jag av att en av mina kollegor använde sig av härskartekniker och vuxenmobbing. Sådant tar tid att se och inse har jag förstått. Och det visade sig (i efterhand) att hon hade gjort det innan, men i andra arbetslag, så det chefen gjorde var att flytta runt på henne, eller sätta henne tillsammans med nyanställda kändes det som.

Jag var där i ca: 8-9 månader tills jag självmant sa upp mig. Då hade chefen i och för sig föreslagit henne att gå in på en annan avdelning, och hon hade godtagit det. Men jag var redan då så chockad av hur chefen hanterade detta att jag ville inte vara kvar där. Jag var rädd att i framtiden hamna i samma arbetslag med henne igen.

Det som var mest obehagligt var just att ingen vågade se problemet och prata om det. Vi hade i och för sig två så kallade "krismöten", men de hjälpte inte. På ett av mötena sa chefen till oss alla i grupp, vi var 8 i arbetslaget på 40 småbarn att: "Vi skulle skärpa oss". Vi hade inte enskilda samtal angående detta med chefen, och på mötena när alla var på plats (även hon som mobbades) vågade inte folk prata öppet. Jag var chockad och insåg att på en sådan arbetsplats vill jag inte vara. Min professionella självkänsla fick sig verkligen en törn av detta, och det tog längre tid än jag trodde att bygga upp den igen.

En dag var det särskilt illa. Jag blev lämnad ensam med en vikarie, och två av mina kollegor verkade uppjagade, en var ledsen och försvann ut ur rummet gråtandes, och den andra sprang efter, utan att förklara något för mig och vikarien. Vi blev lämnade ensam väldigt länge med alla 20 barn. Efter de kom tillbaka, var jag ett nervvrak. Gick in till chefen och förklarade situationen. Försökte visa att det inte heller är en bra utifrån hur barnen mår i detta. Jag var ju rädd att det skulle hända något med barnen, och inte ha mina kollegor nära, plus inte veta när de kom tillbaks gjorde hela situationen stressig och oprofessionell. Jag sa till min chef något i stil med att det kändes som att vara med i Big brother (då jag på det sättet ville förklara all drama som kan va i den serien, och att det kändes så på vår avdelning den dagen), men för mig var det inte ett skämt, då jag i samma mening förklarade att jag var så stressad av det som hade skett så att jag skakade (jag höll fram min hand som skakade). Det hen svarade

glömmer jag aldrig. Hen skojade bort det med ”att hen hade satt upp kameror i rummet för att se hur vi betedde oss, precis som i Big brother huset”. Hen skämtade helt enkelt bort en situation som var, utifrån oss vuxnas arbetsmiljö helt ohållbar, och utifrån barnens situation, att inte ha vuxna nära om något skulle hända dem (detta var en småbarnsavdelning!) 4 pedagoger på 20 blöjbarn, fast denna dagen blev vi lämnade ensamma 2 pedagoger på 20 barn, och det skojade chefen bort.

3.

Är barnskötare, men måste ta ansvar som en förskollärare när det gäller allt på avdelningen. Bedriver pedagogisk verksamhet med allt ansvar det innebär. Och det tar chefen som självklart. Säger man att det är förskollärarens ansvar får man till svar att det är arbetslagets. Finns ingen förskollärare på min avdelning då vi är tre barnskötare varav det är jag och en till barnskötare som tar pedagogiskt ansvar, har dålig lön.

4.

På min förskola har vi det rätt så bra. Vi får nästan alltid vikarie och vi har mycket sällan alla barn på plats. Jag arbetar i ett mångkulturellt område. Vi har förvisso för stora barngrupper, 22 stycken 1-4 åringar men på min avdelning är vi 4 heltid. Det som jag oroar mig mest för är barnen. Det är inte ok för ett så litet barn att vara i en så stor grupp. Det är omöjligt att ge alla uppmärksamhet och det stöd de behöver. Tyvärr får de barn som är mogna och har lätt för att lära klara sig själv på ett annat sätt än om vi hade haft färre barn. De berättelser jag har läst här är förskräckliga och jag är glad att vi inte har det så och att våra barn får en bättre start. Ville bara skriva något positivt också för att visa på att det ser olika ut på olika områden

5.

Får sällan vikarier även när vi är 5 personal som är borta så får man som mest in 1 vikarie, om ens det. Blir ofta att man blir lämnad ensam med 16+ barn, denna veckan har jag varit ensam vid flera olika tillfällen, 16 barn en av dagarna, 22 barn en annan dag. Bara för att vi ska hinna med allt vi ska, möten, reflektioner och raster. Det påverkar säkerheten, och man hinner inte göra något, för då brister säkerheten. Om ett barn behöver få blöjan bytt och ett annat barn slår sig så har vi brustit i tillsynen, men vad gör vi när vi är ensamma? Ska vi strunta i att byta blöjan och då brista i omsorgen? Det är som att välja mellan pest eller kolera. Har haft turen att inget allvarligt har hänt än, men hur länge ska vi gå runt och hoppas på turen?

6.

Förra veckan sa min kollega att hon tagit 4 dagars semester nästkommande vecka, hen förklarade också att chefen sagt att vi skulle få in vikarie för hen som täcker upp, så därför tänkte jag inte så mycket mer på det, och önskade hen fina lediga dagar. Eftersom vi är en småbarnsavdelning är vi extra sårbara för bortfall av kollegor såklart. Vi har ca 18 barn inskrivna i dagsläget och är då tre heltidspedagoger på dem. Vi har även ett barn som behöver

oss extra mycket alla de timmarna hen är där. Måndag kom och det visade sig att vi skulle va 2 pedagoger på 13 småbarn (inkluderat den som behöver oss särskilt mycket). Vi jobbade på så svetten lackade, men hann be om hjälp av en annan avdelning att få in hjälp över lunchen, alltså mellan kl 11.00 till 14.00, då vi förstod att det skulle va ohållbart utan hjälp.(det fixade vi själv, ingen chef inblandad i att se till att vi behövde extra hjälp då) . Jag såg chefen i hallen och hann ifrågasätta varför vi inte fått in vikarie, jag var ärligt talat rätt paff och det märkte hen nog. Hen ställde sig med korslagda armar över bröstet och förklarade att chefen över hen, inte hade ekonomi till det, och att det inte tas in vikarier vid semester.

Då sa jag: "Men det hade varit bra att veta det, så man kan vara förberedd på det iallafall, för jag visste inte, ingen har sagt det till mig. Däremot sa min kollega hela förra veckan att vi skulle få in en vikarie för alla de dagarna hen hade semester" .

Hen hänvisade igen till att de bestämmelserna kommer "uppifrån". Jag hade lust att säga: "men vill ni inte ta väl hand om er personal? (för att inte tänka på de stackars små barnen) " , men sa ingenting. (därtill ska sägas att det är otroligt många av mina kollegor som är sjuka ideligen på denna arbetsplatsen. och vad kostar inte det då ?)

Den första dagen av dessa 4 kommande dagarna gick jag hem med stress, ett hjärta som slog jättesnabbt, ont i huvudet och otillräcklighetskänslor, och mycket riktigt fick jag feber på kvällen.

7.

Jag har en fråga. Har arbetat många år inom förskoleverksamheten. Det som återkommer är sjukskrivning. För det första har man knappt råd att vara hemma som ensamstående mamma, för det är ju ingen fet lön man har som barnskötare, så varje gång jag blir sjuk får jag småpanik. Fråga mig: jag kan allt om ingefära och honung o fan o hans moster.

Innan jul var jag hemma 5 dagar med magsjuka mm. Och nu igår var det dags för magsjuka igen. Dessutom har jag märkt att mycket av min fria tid går åt till återhämtning.

Märk väl att i detta jag tar upp idag handlar om fysisk sjukdom och inte den stora psykiska stressen som ingår varje dag i vårt arbete, på så många olika plan.

När man kommer till jobb på morgonen det första man gör är att gå och kollar på tavlan, för att se hur många kollegor som är sjuka idag, och om vi fått in vikarier eller ej.

Tänker på vilken utsatt arbetsmiljö man arbetar i. Man börjar undra över hur bra städat det blir mm.. Det har gått så långt att jag ibland undrar om det är värt det. Ska man skola om sig? Igen? Läste senast igår att barnskötare och undersköterskor har högst sjukfrånvaro. Hur fasen ska jag klara detta fram till pension?

Jag är där nu, känner jag, att antingen accepterar man läget, eller så kan man gå vidare med det på ett annat plan.

Nu till min fråga: Var blir man hörd? Vilka politiska partier arbetar och förstår dessa dilemman och vill göra något åt det? T.ex ta bort karensdag för dem som arbetar i utsatt miljö mm mm?

8.

Jag började jobba som vikarie när jag var 19 år. Hade gått media på gymnasiet men så fort jag var klar så blev jag så sugen på att jobba inom förskolan! Några månader senare fick jag äntligen jobb som vikarie! Jobbade några månader och fick längre och längre vik och började då plugga barn och fritid på distans. Hade höga ambitioner samtidigt som resurserna och möjligheterna för dessa ambitioner sakta men säkert blev sämre. Blev sjukskriven på halvtid för utmattning när jag var 22. 22! Nu är jag snart 26, jobbar fortfarande inom förskolan men funderar varje dag på vad jag skulle kunna göra istället. Jag älskar ju barnen men nu är vi 3 barnskötare och 1 förskollärare på 26 st 3-åringar i en barack-byggnad med en lerpöl till gård. Jag har fått frågan från chefer och kollegor om jag inte ska utbilda mig till förskollärare men jag svarar bara ""aldrig i livet"" Plugga så länge för ett yrke som sliter ut en både fysiskt och psykiskt.. Träffat många kollegor i 60-årsåldern som själva säger att det inte finns någon framtid i yrket, att de ångrar sitt yrkesval senaste åren och istället blir vikarier för att slippa ta ett så stort ansvar. ""Kasta inte bort ditt liv på detta skitet, det kommer bara bli värre"" fick jag höra senast igår...

11.

I torsdags behövdes jag inne på en annan avdelningen, det blev snabba ryck och jag förstod inte att jag skulle vara själv mellan kl 8 till kl. 9, en timme, då de som annars arbetar där skulle ha möte. De hade möte med försteförskolläraren. Min chef kom in ca 10 min och tittade till, men annars var jag själv med 17 barn den timmen. Kändes inte alls bra, väldigt stimmigt och det kom föräldrar och lämnade under tiden. Jag hade ingen överblick, hög puls och jag var ju inte alls förberedd att jag skulle vara själv med dem så pass lång tid.

10.

Arbetar på en utomhusavdelning, vi har ingenting att klaga på. 14 barn i åldern 2-5 år på 2,75 personal. Om det inte vore för att cheferna gång på gång (varje vecka) använder vår personal som vikarie på andra avdelningar/ förskolor för att lösa personalbristen där.

”Det är tur vi har er säger chefen och ler”. Jo tack, men det betyder att reflektionstiden och den pedagogiska verksamheten blir bortprioriterad, vecka efter vecka.

I fredags kom chefen, budgeten för 2018 är spräckt beklagade hon sig över och det krävs nu att 3 är sjuka för att få ta in 1 vikarie.

Denna sorgliga verklighet där verksamheten består av att byta bajsblöjor och torka snor.

11.

Vill också ge mitt bidrag så här i slutminuterna.

Var ska man börja? Hade lönesamtal med chefen i veckan och jag kunde konstatera att för att nå den högsta nivån, måste man vara villig att ge upp sitt privatliv och sätta som 17 för att sen krascha rakt in i väggen. Kraven är orimliga. Jag som gått in i väggen 2 gånger de senaste 7, 5 åren ligger på nivån ""Bra"". Mitt privatliv i kombination med hur verkligheten och förutsättningarna ser ut på jobbet gör att jag aldrig kommer orka klättra upp till nivåerna ""mycket bra"" och ""utmärkt"". Jag ligger på den näst lägsta nivån som visserligen heter ""bra"" men jag känner mig inte ""bra"", jag känner mig oduglig och som en medelmåtta som inte har en chans att arbeta mig uppåt. Jag gör ett bra jobb, vi är ett stabilt arbetslag, (det enda stabila arbetslaget av 8 arbetslag på min förskola!), våra föräldrar är supernöjda och barnen har det under omständigheterna bra.

Jag är trött och frustrerad. På orättvisorna inom förskolan. Nyanställda får samma eller högre lön som de som jobbat ett tag. Man satsar inte på de som är på en arbetsplats och premierar de som jobbat där ett tag (som vet hur rutinerna fungerar, är insatt i likabehandlingsarbetet, känner barn och föräldrar osv) utan vill du få upp din lön ska du hålla på och byta jobb stup i kvarten.

På att man pratar om ett barnperspektiv, att barnen kommer först, de är vår prioritet, de är anledningen till att vi är där. Ändå får man dagligen gång på gång bortse från deras behov då de måste anpassa sig till andra hela tiden. Beslut uppifrån utgår ifrån ekonomi och schematekniska bekymmer, inte barnen.

Min drömförskola är en där man lättar på Läroplanen, sänker alla krav och måsten och prioriterar och lyfter glädje, trygghet och göra drn dagliga verksamheten avslappnad och lustfylld, där man har färre barn i alla barngrupperna så att man ger barnen deras rätt att bli sedda och oss pedagoger en chans att känna att vi räcker till.

Jag har fått frågan många gånger om jag inte skulle vilja läsa till förskollärare, men nej, aldrig i livet! Jag vill inte ha mer ansvar med sämre förutsättningar och mindre tid med barnen. Flera barnskötarkollegor uttrycker samma sak! Man får ju mindre tid med barnen om man blir förskollärare!

Jag skulle kunna skriva så mycket mer, men jag är säker på att mina kollegor i hela landet fått med det mesta! Det är så himla duktiga och trevliga kollegor vi har, men som inte ges rätt förutsättningar, det värsta är barnen, de kommer i kläm, de kommer att få betala för detta och i slutändan vi i samhället. Lyssna på vad forskningen säger om barn och ungas behov! Fatta beslut utifrån det och lägg pengarna på rätt saker! Höj maxtaxan om det behövs. Inför

stämpelklockor så föräldrarna betalar för den tid de har barnen på förskolan (inkomstanpassad givetvis). Lyssna på oss!

Mariestad

Barnskötare — Mariestad

Har nu jobbat på vikariat på samma förskola i drygt två år. Är del av ett fantastiskt arbetslag och skulle inte byta mot något. MEN trots att jag lägger hela min själ i verksamheten och får ta mer och mer ansvar så får jag ändå ingen fast tjänst. Istället väntar man förskollärare som inte finns. Samtidigt blir barngrupperna större och åldrarna lägre. Många dagar blir mer eller mindre en fråga om barnpassning då det helt enkelt inte finns tid för mer än så. Oroar mig för mina kollegor som sliter varje dag för att det ska gå ihop.

Mora

Barnskötare — Mora

1.

För att överhuvudtaget orka med att arbeta har jag, efter flertalet långtidssjukskrivningar, valt att arbeta i fasta polen. Jag har på det viset skurit bort kvällsmöten, föräldramöten, planeringar, utvecklingsarbete, dokumentationer, etc.

Min prio är att tala till, samverka med, och finnas för barnen. Något jag inte hann med förut för att så mycket kringjobb krävdes av mig från arbetsgivaren. Nu fungerar jag som medmänniska med barnen. Men mitt yrke-pedagog -har jag lagt på hyllan då förskolan numera bara är en förvaring.

2.

Jag funderar ofta på hur det var när vi var små, hemma hos dagmamma i byn jag för övrigt bor kvar i. Vi var omkring 6 barn i gruppen och våran dagmamma hade tiden att ta emot mig och min lillasyster när vi dök upp med mamma på morgonen. Ibland var någon av oss ledsen för att bli lämnad, men våran dagmamma och mamma hade ändå tid att prata ett tag i lugn och ro, innan mamma gav sig iväg mot jobbet. Det kändes bra! Frukost, mysiga frukost... Vi kunde sitta länge och äta frukost. Alla fick i sig och blev mätta. Efter frukost gick vi ut på äventyr till skogen med frukt i ryggsäcken. 2 små barn i vagn 2 av dom största i hand framför vagnen och dom 2 mellan (Dom lite busiga) på varsin sida vagnen. I stort sätt omöjligt att tappa bort någon av oss, våran dagmamma kunde alltså gå på utflykt utan att ha ont i magen med oss. Vi lärde oss att vistas ute i trafiken, vilken sida vi skulle gå på och "ingen bil inget troll nu har vi kollat åt båda håll".

Låter mer än underbart i mina öron. Hur låter det i era?

Idag ser inte verkligheten likadan ut. Idag är det jag själv som står och tar emot barnen i hallen. Det kan välla in en 4-5 barn med sina föräldrar, samtidigt. Dom flesta är glada men lilla Kalle gråter med andan i halsen när pappa måste fara vidare. Medans jag försöker lugna honom så ryker Irma och Alice ihop inne i dockvrån, det handlar om en dockklänning. Vi är 2 personal med 16 barn till frukost. Barn i alla åldrar. Hur som helst, min kollega som (tack gode gud) vars lilla son är frisk idag så hon slapp vabba, är här idag och håller på dukar 2 bord på 16 barn och 2 pedagoger. Medan jag fortfarande har full fokus på barnen som kommer OCH resten inne i stora lekrummet. Där inne är dom nu 14 barn, själva. Det knyter sig i magen, nästa personal kommer kl 9. Alltså efter frukosten. Jag vet inte hur mycket jag ska skriva om vad som kan hända under frukost för att allt ska fallera men jag kan berätta dom vanligaste: toabesök, telefonsamtal, någon är ledsen en vill inte sitta där vi bestämt eller varför Viktor som blivit hitskickad med magsjuka och kräks mitt i gröten. Och klockan är bara 8.15, dagen har alltså bara börjat.

Vi är alldeles för få pedagoger på alldeles för många barn. I höstas pluggade jag upp ett betyg på komvux för att kunna söka till förskollärare. Det vill jag inte längre. Jag vill inte läsa i 3,5 år för att sedan gå in i en värld med för mycket ansvar och för stora barngrupper. Jag vill ha kvar energi efter en dag på jobbet till min egen familj.

Vad håller vi på med? Låt oss göra det från början var roligt, ut på picknick och pyssla oss igenom alla våra fina högtider. Orka lära barnen vad som är rätt och fel. Nu är det bara förvaring och tjat. Jag vill kunna gå hem när jag slutar kl 16 utan att känna ansvar till vikarien som kanske har 10 barn kvar till 16.30. Jag vill kunna gå hem och inte fundera på hur vi löser det där grupparbetet imorgon?

Det är våra små som ska ta över världen en dag, vi ska lämna någonting bra efter oss. Det är i förskolan det börjar, låt det bli en bra start för det Bästa vi har!

Hör oss.

Motala

Barnskötare — Motala

Jag jobbar på en liten förskola med 2 avdelningar. Då vi är en mindre förskola är vi sårbara vid sjukdom om vi inte får vikarie. Ingen vikarie innebär att ordinarie verksamhet får läggas åt sidan.

Mörbylånga

Barnskötare — Mörbylånga

(skriver från Färjestaden)

Jag jobbar på en privat förskola som är del av en koncern. Vi har genomgående fokusområden och blandad barngrupp. Allting ser väldigt bra ut utåt sett. Vi har relativt små lokaler i förhållande till barn och i början sa förskolechefen att ”antalet barn skulle vara i nivå med lokalernas möjlighet”. Det har tydligen fallit i glömska för inom kort har vi 27 st inskrivna 1-5 åringar, vilket är absolut max ur säkerhetssynpunkt. Hur det kommer bli rent praktiskt och ljudnivå mässigt vågar jag inte ens tänka på. Vår chefs svar på vår oro är: Det där får ju ni som pedagoger lösa, arbeta med att erbjuda lugna stunder mm.

Ja, det är ju ganska självklart enligt mig men vart finns chefens ansvar? Eller har hen så mycket press från ägarna att dra in så mycket pengar som möjligt? Just nu har vi tex. inte ens ett personalrum, alltså inte möjlighet att få avskildhet på sin rast, pga. av att vi behöver alla rum till verksamheten. Varför har barnomsorgen förvandlats till en kompromiss där det alltid handlar om att balansera på den allra yttersta kanten?

Barnskötare — Nacka

1.

Är 25 och hade planer på att bli förskollärare, men har precis lämnat den världen efter 6 hemska år (och underbara år, tack vare alla barn, föräldrar och kollegor). Som utbildad barnskötare fick jag mina sista år agera avdelningsansvarig med två andra utbildade, mycket unga helt utan erfarenhet, det pga att de andra slutat och var sjukskrivna. Varje vecka var någon sjuk och då fick vi ingen vikarie. Skulle dagligen ha ansvar för 16 st 1-2-åringar och förväntades ha igång flera fantastiska pedagogiska aktiviteter, ett projekt samt dokumentera dem i bild och text. Förväntades även sedan sammanställa all dokumentation till avancerade häften till varje barn, hålla i möten med både föräldrar och kollegor, jobba över flera timmar i veckan och acceptera nekad semester varje gång. Mitt i detta kaos med ledsna, ouppmärksammade barn kunde jag se våra chefer, pedagogistor sitta och dricka kaffe framför datorn genom fönstret. Istället för att fråga "behöver ni hjälp?" eller "behöver du gå på toa?" frågade dom "varför har ni bara en aktivitet igång?". På mitt jobb var det viktigare att skriva om hur fantastisk verksamheten var, än att faktiskt se till att den var fantastisk. Kändes som allt jag förmedlade utåt var en stor lögn, för ingen hos oss mätte bra. Allt detta höll på att få mig gå in i väggen vid 23 års ålder, för 18 000 i månaden.

2.

Jag har arbetat inom förskolan i många år. Jag tycker inte att det är kul längre. Därför har jag tappat hoppet om en bättre arbetsmiljö för länge sedan. En arbetsmiljö som inte bara handlar

om för stora barngrupper. Jag upplever som erfaren pedagog att ingen förskola fungerar tillfredsställande utifrån mitt sätt att se på saken. Det verkar kanske hårt att säga så, men så är det.

Varje dag får jag överkompensera där andra kollegor brister, jag får bli informell handledare till vikarier, oerfarna kollegor etc. utan något som helst lönepåslag. Jag har inte tålamod med detta längre. Jag har gjort det så många gånger att jag tappat räkningen. Jag kan inte alltid räkna med att mina kollegor tar vettiga beslut som gagnar barngruppen eftersom avsaknaden av erfarenhet är stor.

Det känns som att uppfinna hjulet på nytt varje dag. Jag har inte kraft och lust att vänta in erfarenheten hos mina nya kollegor. Barnen på avdelningen är för många. Jag räcker inte till. Det är inte bra för barnen, vi kan inte ha en verksamhet där Carpe Diem (fånga dagen)ska råda, allra helst i en barngrupp på arton barn. Vissa grundläggande strukturer måste råda i verksamheten.

För att arbeta i dessa sammanhang utvecklar pedagoger egna strategier för att orka. Vissa försöker undvika kaoset genom att springa på olika möten och ta på sig administrativa uppgifter och andra smiter undan så fort de kan. Resultatet blir att de kollegor som finns kvar på avdelningen får steppa upp och arbeta ännu hårdare (jag b.l.a). På våra möten pratar vi aldrig om dessa relevanta frågor, hur vi ska förhålla oss och vilken barnsyn vi har. Mötena känns helt bortkastade och oviktiga. Hur ska vi kunna ha en fungerande verksamhet när det inte fungerar praktiskt? Jag blir bara så frustrerad och trött. Under alla dessa år jag arbetat i förskolan har jag gett mitt allra bästa. Det har resulterat till att jag är helt utmattad, fått låg självkänsla, jag har blivit bitter och tänker negativt.

Jag har svårt att tro på en förändring. Vilken politiker skulle stå ut med dessa arbetsförhållanden i förskolan? en arbetsplats där man alltid ska skynda sig, som personal måste du klä på många barn och snabbt klä på dig själv för att de inte skall börja svettas, om du mot förmodan skulle känna dig kissnödig eller törstig så får det vänta tills nästa personal kommer ut om en halvtimme.

Att få sitta ner är ett privilegium, det sker vid den pedagogiska lunchen, men du måste hjälpa de barn som spillt, behöver hjälp med att skära maten, toalettbesök, samtidigt som du bör få i dig själv lite mat för att orka. Ha en rast på 30 minuter någonstans mellan tolv och två, och vara beredd på ensamarbete i barngrupp då de andra är på rast. Långa dagar och ofta ett kvällsmöte varje vecka. Aldrig kunna prata med sina kollegor under dagen utan att bli avbruten, försöka att prata så fort som möjligt för att informera sina kollegor om viktiga saker. Det ständiga kompromissandet med barnen om toalettbesök, kläder, gosedjur och eventuella egna leksaker för att personalen inte är konsekvent i sitt förhållningssätt. Jag anser

att mitt jobb som barnskötare är ett verkligt slit, jag känner mig inte kompetent längre utan bara utnyttjad då min arbetsinsats bara handlar om omvårdnad. Vilka är förutsättningarna än är så fixar jag det när det gäller övertidsarbete, ingen planering och extra uppgifter.

Ledningen är ofta ovetande om situationen, ibland har de inte ens själva arbetat på förskola utan kommer från skolans miljö. Jag vill byta bransch men vem vill ha mig en utmattad barnskötare med låg självkänsla? Jag drar paralleller mellan kampen om kvinnors rösträtt 1921 och dagens kamp mot en bättre arbetsmiljö på förskolan. Hur många pedagoger kommer att få sätta livet till på grund av stressrelaterade orsaker innan en förändring träder i kraft?

Norrköping

Barnskötare — Norrköping

1.

Hej, har arbetat på samma förskola sen slutet av 90-talet och min största reflektion av "utvecklingen" är att vi inte får utbildad personal till oss. Visst har vi /har haft bra personal under åren som har varit, underbara med barnen och fungerat väl tillsammans med övriga kollegor. Min reflektion nu är att på senare år har det dalat i hur dessa utbildade kollegor tar till sig sina arbetsuppgifter och sitt ansvar för verksamheten. För även om de inte har utbildning så har de ett ansvar och absolut när de blivit tillsvidareanställda. Fast vi har haft lärgrupper för denna grupp så är det tyvärr inte många som tar till sig vad de får lära sig. Tycker att på något vis så ska det finnas rätt människor på rätt plats. Inte folk som "bara" behöver ett arbete, sen är det tyvärr svårt att få tag i någon överhuvudtaget. Detta har ju konsekvenser i barngrupp och personalgrupp och då med andras hälsa som riskeras. Lite mer uppföljning och lättare att se till att de som är olämpliga inte blir kvar.

2.

Pluggar just nu till förskollärare efter många år som barnskötare. Får en massa fina aha-upplevelser men även en hel del åh nej-upplevelser när jag nu ordentligt sätter mig in i yrket. Min tanke är när i 17 ska jag/vi hinna med allt som åläggs oss, vill ju vara med barnen som är det bästa jag vet. Så mycket tid tas ifrån de som vi ska tillbringa vår tid med och det är sorgligt. Kanske dags för några nya yrkesgrupper... administratör/dokumentationsmedhjälpare, inspirationspedagog för miljö/dekorörer mm. Känner att dygnet inte har timmar nog för allt som jag vill, vilket är väldigt stressigt och ger mig skuld känslor.

3.

Jobbar sen -99 på förskola. Är barnskötare som många gånger fått ta på mig förskolläraansvar, vilket är utvecklande och smickrande. Men det finns baksida och det är denna utbrändhet som kom krypandes efter några år med för många och stora uppgifter och ingen tid att lösa dem. Älskar dock mitt arbete så mycket att jag till och med valt att plugga vidare. Men visst kommer tankarna om huruvida det är så klokt med tanke på hälsan. Varför är det så, för att barnen ska få det bästa som de förtjänar, så vänder vi in och ut på oss själva och riskerar så mycket som andra yrkesgrupper aldrig ens skulle göra för alla pengar i världen.

Ockelbo

Barnskötare — Ockelbo

Har jobbat som Barnskötare sedan 1982, med några avbrott för sjukskrivning pga stress och flytt till annan kommun. Jobbar nu i en mindre by i Gävleborg där det är väldigt svårt att få tag på utbildad personal. Kan säga att utbildning är väldigt viktigt! Märker i min vardag på jobbet att det pedagogiska arbetet utefter läroplanen och barnens intressen sviktar väldigt mycket. Ett till problem är att det är väldigt svårt att få tag på vikarier som vill åka från tätorten intill.

Oskarshamn

Barnskötare — Oskarshamn

Heltidsanställd vikarie

Ingen lyssnar på oss!

Vi har länge försökt att förklara att vi inte kan garantera barnens säkerhet då det är för många barn i gruppen. När vi berättar för förskolechefen om vår situation för vi alltid till svar "men ni har faktiskt jättemycket personal". Viktiga beslut angående scheman och personal läggs på oss för att sedan kunna skylla på oss pedagoger när något händer. Barn får gå länge med bajs i blöjan då det inte finns möjlighet att byta till en ny. Vi får ofta prioritera vilket barn som behöver mest tröst då vi inte kan hjälpa dem som är ledsna. Vi hinner inte ge den tid som de nyinskolade barnen behöver för vi måste ha koll på de andra barnen också. Detta resulterar i att de nya barnen inte får en trygg och bra inskolning. Vad ska man göra när man inget får säga?! Så fort man försöker ta upp vår situation i förskolan så blir man direkt hyschad på och uppmanad att "detta är inget vi pratar om utåt". Men kanske är det det vi måste göra när varken cheferna eller politikerna vill lyssna...

Partille

Barnskötare — Partille

1.

Öppet brev till statsministern & alla andra politiker!

Hej!

Jag jobbar på en förskola i Partille i en barngrupp med 20 fantastiska barn mellan 1-5(6)år. Personalen består av 3 pedagoger och vår allt-i-allo som har hand om kök och städ men stöttar upp vid måltider/raster. Mina kollegor är underbara, kreativa och bara bäst.

I vårt jobb ingår det att följa läroplanen för fsk, dokumentera, reflektera, planera verksamheten och se varje barns behov.

Nu vill jag gärna förmedla hur en dag som idag kan se ut:

06:45 öppnar jag förskolan & kl:07:00 får jag samtal från vår vikarie att hon tyvärr måste vabba(vård av barn) då hennes son har feber. Vikarie? Japp, för ena kollegan är hemma med sitt svårt sjuka barn & den andra skickade vi hem då hon gått till jobbet flera dagar denna veckan fast hon var dålig med värsta förkylning & hosta. (Vi vet nämligen hur hårt drabbade resterande personal blir)

Tack och lov så kunde vår allt i allo gå in i barngrupp, men då blev både kök och städ drabbat men vad gör det för barnen kommer ju först, eller hur?

I alla fall då gäller det att tänka snabbt, det kommer 12 barn till frukost, flera är riktigt små och behöver en trygg famn, nästa vuxna kommer först 09:00! Hjärtat slår fortare, hjärnan går i hundra, lite tungt att andas. Jag ringer runt och hör om någon annan förskola kan skicka personal, alla går kort med personal men skickar ändå en pedagog som kan hjälpa mig 1 timme. Tack! Ringer tillfälliga förskolechefen och ber henne skaffa någon som kan hjälpa till under dagen. Vi får en vikarie (hon har aldrig varit hos oss tidigare så de minsta barnen är skeptiska) tack och lov.

Resten av dagen sliter vi med att få ihop måltider, blöjbyten, utgång, lösa konflikter, kramas, trösta, diska m.m. Tyvärr är detta en ganska vanlig dag vissa perioder.

Min fråga är:

Hur ska vi kunna ta hand om det bästa vi har, våra barn när det ser ut så här?

Hur ska vi kunna lära barnen om värdegrund?

Våra barn som en dag ska ta över samhället, bygga upp Sverige, hur tänker ni?

Vårt yrke är så lågprioriterat idag, är våra barn inte mer värda?

Eller som min man säger: Jag utvecklar spel & tjänar bra, men ni som utvecklar barn går på knäna och dessutom tjänar ni så dåligt.

Så om någon av er vill ha min röst så får ni allt se till att höja statusen inom förskola/skola & ta bort karensdagen när vi utsätts dagligen för all sorts smitta!

Ragunda

Barnskötare — Ragunda

Vi måste spara in på pengar och ska ta in så lite vikarier som möjligt, vilket leder till att den personal som jobbar får jobba övertid och underbemannad. Samtidigt som det nästan inte finns några vikarier heller när vi behöver. Detta gör att vi inte hinner med att se och finnas nära barnen så som vi vill, verksamheten faller och det blir mer bara barnpassning.

Städ frånsäger sig vissa uppgifter, tex tömma sopkorgar. Vem ska göra det då? Vaktmästarna ska inte behöva skotta gården på vintern eftersom det inte är deras uppgift, vem ska göra det då? Det faller ju inte heller under våra uppgifter men vi får ta våran tid från barnen för att göra detta. Det går inte ihop. Vi är där för barnens skull men vi måste göra så mycket annat.

Barnskötare — Sandviken

1.

Som barnskötare med snart 30 år i förskolan ser jag att verksamheten blir sämre och sämre. Trots att förskolan har en läroplan, som skulle underlätta för personalen samt att kvaliteten skulle öka, så har förskolan blivit en plats att enbart att vistas i och en överlevnad att få dagen att fungera utan faror. Ökade administrativa arbeten såsom dokumentationer, reflektioner, analyser och att påvisa kvaliteten i verksamheten för politiker gör att barnens säkerhet kommer i sista hand. Att flera barn med särskilda behov blir placerade i barngrupper med hög belastning, med många barn och höga närvarotimmar gör att barnen inte får personalens fulla fokus under dagen. Många barn, 1-5 år, får sköta och lösa många känslomässiga situationer själva utan en vuxen och det är väldigt frustrerande för mig som barnskötare. Stressfaktorn är mycket stor och svår att reglera, speciellt när jag arbetar många timmar själv. En barnskötare på ca 13 barn är mycket vanligt...

Bristande utbildade pedagoger gör att belastningen på den ordinarie personalen blir ohållbar då den får ta flera samtal och föräldrakontakten ökas dagligen då föräldrar känner trygghet i den ordinarie personalen. Vi som jobbar i förskolan vet att många möten gör att hjärnan blir trött och kroppen ställer in sig på att agera, fäkta, fly, överleva. Vi ser att barnen är mera aggressiva mot varandra och är rädda om sin egen sfär i möten med varandra. Vi i dessa situationer vill vägleda barnen men hinner inte bemöta dessa situationer då vi har väldigt hög

arbetsbelastning. Jag är rädd för att detta skapar otrygga barn som i sin tur får inlärningssvårigheter och ökad ohälsa. Jag är 47 år idag och har alltid arbetat i förskolan, jag älskar arbetet med barnen men funderar och känner oro inför min egna framtid hur jag ska orka vistas i denna miljö och känna arbetsglädje när min kropp blir äldre? Ska jag överge yrket? Ska jag gå ner i tid? Ska jag säga upp mig? Eller kan politikerna lyssna in och ge förskolan den budget som våra barn förtjänar?

2.

Så här i influensa/vinterkräk-tider....

Som personal på förskolan måste dagen/verksamheten vara trygg och pedagogisk . Idag var den inte det! Inte igår heller, och den kommer inte att vara det imorgon heller, varför?

Pedagogerna på min förskola är sjuka! Influensa/vinterkräksjukan har slagit till!

Av 10 pedagoger var det 5 st som jobbade, alltså hälften. Småbarnsavdelningarna, 2st, jobbade med 25 barn varav 3 pedagoger under hela dagen. Är det rimligt?

Vi hade tur denna dag att få 2st vikarier till huset (4 avdelningar) det är väldigt vanligt att vikarier inte finns att sätta in utan vi får avslag. Varje dag trollar vi pedagoger med vårt ordinarie schema för att dagen ska vara trygg för barnen och verksamheten. När personalen blir sjuka kan vi inte täcka dagen schematekniskt då vi har öppet från 06.30-18.30. Varje dag vet jag inte om jag kommer att sluta min ordinarie schematid eller om jag måste stanna längre för att inte belasta min kollega, med hur många barn som helst på eftermiddagen. För vi pedagoger lämnar ju aldrig barnen själva....Vi har alltid jourtid, så vi kan aldrig boka gyntid, bankärenden, frisörbesök mm.

Vår privata/fritid är begränsad varje dag! Tycker ni politiker att detta är mänskligt? Nu pratar jag inte barnantal i barngruppen, utan om för få pedagoger som fördelar arbetet under dagen. Schema tiden räcker inte till under dagen! Vill med denna berättelse tala om min oro för yrkesgrupperna i förskolans miljö! Vi har förstadiet i utbrändhet, depressioner, alzheimers, hjärt-kärlsjukdomar, hela förskolans miljö är sjuk!!!!!!

Hjälp oss, tack!! Snart finns inga friska pedagoger som orkar jobba i förskolan... unga vikarier som springvikarier orkar inte jobba heltid inom detta yrke. Vi skrämmer iväg ungdomarna från detta yrke! Bromsa och reagera!!!! NU!!!

Sigtuna

Barnskötare — Sigstuna

Vår förskola byggdes för några år sedan och ska rymma ca 300 barn. Det blev en sk barnfabrik! Redan resulterat i 27 st uppsägningar, 5 byten av förskolechefer, många sjukskrivningar (som fortsätter) och allmänt dåligt rykte! Idag med ny chef nr 5, fungerar det hjälpligt. Men fortfarande alldeles för många barn/avdelning. Ska denna stora förskola kunna fortsätta bedrivas i ett pedagogiskt syfte, behövs åtgärder. Och det NU!

2.

Äntligen! Jag hoppas innerligt att det blir förändringar SNART!

Stora barngrupper, ont om vikarier och i och med det kör man slut på ordinarie personal, men även vikarier. För lite tid för varje barn, ljudnivån hög, 8 timmar i barngrupp och då ska man ha i åtanke att det är en stor barngrupp. Man är slut sen och det är inte bra för hälsan. Vi borde ha mer att säga till om, inte bara godta allt det kommunen vill. Finns mycket mer att ta upp.

3.

Hej. Jobbar utan förskollärare. Men har samma uppgifter som en förskollärare utan att få en annan lön. Ofta ensam med utbildade vikarier. Stora barngrupper. Timmarna räcker inte till för att ha reflektioner och samtal på avd eller med pedagogista. När vi har reflektion då tar vi hand om varandras barn och kan ha runt 18 barn på två personal. Bara släcka bränder hela tiden. Väldigt stressad ständigt och ångest om man är hemma från jobbet. Vill inte gå tillbaka efter jul o nyår.

4.

Hej! Har arbetat som utbildad barnskötare sedan 1988. Vi hade då 14 barn 3-6 år gamla på min avdelning varav 6 åringarna gick iväg på förmiddagar till förskoleverksamhet i skolan. Kom till lunch och var med övrig barngrupp då tills föräldrar kom. Vi hade 3 heltider samt 1 fast vikarie som var knuten till 2 avdelningar, vi hade också en välplanerad verksamhet och med dokumentation och reflektion & planeringstid allt togs på största allvar! Vi hade inte sjukskrivningar och vi orkade med vår fritid på den tiden! Sen kom det glada 90-talet och allt havererade. Personal förflyttades hej vilt i kommunen, barngruppernas storlek ökade till 20-22 st och våra duktiga 6- åringar flyttades in i skolan! Jag var 23 år då och sa direkt att detta kommer att kosta samhället mycket inom snar framtid, med ett bup som blir överfullt barn som mår dåligt, (idag letas diagnoser vi barnen)samt ökade sjukskrivningar men, vem lyssnade på en 23 årig barnskötare?!

Solna

Barnskötare — Solna

På en förskola jag jobbade rymde 2 barn från gården. En ville gå hem och en förälder kom tillbaka med dom. Ett barn kom också bort från gruppen på en utflykt och en person som hittade barnet ringde och hon kom tillbaka till förskolan. Vart någonstans i samhället är det ok? Säkerhet är så låg prio, det hinns inte med.

Dokumentation är det svarta hålet som slukar all tid, verkar det som.

Sundsvall

Barnskötare — Sundsvall

1.

Jag långtidsvikarierar på en förskola med 4 avdelningar. Under de första 6 månaderna sjukskrev sig 2 förskollärare pga trötthet, stress och utbrändhet. De mår psykiskt dåligt bl.a pga all den press som sätts på oss pedagoger i dessa stora barngrupper och fysisk dåligt pga dålig arbetsmiljö med tunga lyft som skadar ryggen etc. Händer hela tiden, konstant, att vi behöver ringa timvikarie då många i personalen varit hemma med sjukdom/lediga men det finns inga vikarier som kan jobba! Vi ringde till 12 stycken en dag då vi var i DESPERAT behov av vikarier på 3 avdelningar men fanns inte en enda som kunde komma så vi fick försöka pussla ihop det så gott vi kunde med alla barnen - men det här håller ju verkligen inte! Det är kaos!

2.

Nu kan vi inte bara acceptera läget och utmaningarna som krävs när barngrupper ökas, samtidigt som förutsättningarna för att kunna göra ett bra jobb minskas.

Vårdnadshavare — Sundsvall

1.

Mitt barn går på en avdelning med 20 barn i åldern 3-5 år. Två av dessa barn har diagnoser som gör att de egentligen behöver ha varsin "egen" pedagog bla för sin egen och andra barns säkerhet. Bra dagar jobbar två förskollärare och två barnskötare med gruppen.

Mitt barn, fem år, känner sig osedd och ibland rädd i förskolan och får inte den hjälp med konflikthantering som hen behöver. Det har resulterat i att hen börjat med att ömsom spela bebis/hund ömsom slåss när hen är där. När vi frågar varför kan svaret bli "det borde finnas fler vuxna som tycker om oss storbarn" eller "alla bara skriker" eller "fröknarna leker bara med X/fröknarna älskar bara Y" där X och Y är de barn som egentligen har rätt till resurspersonal.

Vi är en grupp föräldrar som varit i kontakt med förskolechefen om detta och denne har dessvärre vid två tillfällen ljugit för oss om hur många pedagogtimmar förskolan har. Hen säger sig också vara orolig för att det kan bli för många vuxna i förskolan.

Skövde

Barnskötare — Skövde

1.

Eftersom det hela tiden ska sparas på vikarier i kombination med att vi ska hjälpa varandra med reflektionstid mm så vet jag redan nu att jag inte kommer få någon rast en dag nästa vecka när en kollega är på kurs.

2.

Jag har under det senaste året arbetat som barnskötare på en förskola och är dessutom mamma till en 2 åring som spenderar sina dagar i samma typ av miljö. Jag älskar jobbet, jag älskar all glädje som barnen ger på dagarna, men tyvärr måste jag alltför många gånger använda orden "vänta lite", "Jag ska bara", "Jag måste göra det här först". Allt för att det finns dokument som ska skrivas, extra möten, vikarier ska bokas, det ska pusslas med scheman, ytterligare pappersarbete, tekniska problem som ska lösas och allt annat som tar min tid från barnen.

Visst, vissa gånger släpper jag allt annat och spenderar all tid med barnen, men jag får ångest senare när jag inser hur mycket som måste göras sen, efteråt. När mina kollegor istället sliter med allt extra arbete och jag känner mig som den värsta kollegan genom tiderna.

När vi sen sitter med vår chef för att lösa vikarier inför en längre ledighet, och får höra att vi inte kan få vikarie alla de dagar vi behöver för "det kostar för mycket". Då far luften ur oss alla på något sätt, vi kämpar ändå på för barnens skull, försöker lösa allt på bästa sätt, men hur länge ska vi orka? När kommer dagen då energin tar slut och vi ger upp? Hur dyrt blir det inte då för vår chef, men det är det ingen tanke på..

Att jag är en trött tråkig mamma/fru, har lust att gå och lägga mig tidigast möjligt, det är vardag just nu, men även hålla fasaden uppe, för hur ska min 2 åring må annars? Hon behöver mig, för hon kanske inte heller har fått sin del av tiden/uppmärksamheten på sin förskola pga samma problem jag har på mitt jobb?

Vi ska vara de som bygger framtiden, skapar morgondagens medmänniskor. Fortsätter det i den här takten och stilen kommer samhället snart vara en enda röra, upproriska barn som kräver uppmärksamhet och vuxna utan ork. Det räcker nu!

3.

Började arbeta som barnskötare efter 8 år som montör. Har arbetat i ca 6 månader nu. Gick ut BF-programmet och gick som springvikarie efter studenten. På den tiden fick man ingen fast

tjänst utan utbildning. Tyckte att det var roligt att arbeta med barn och gick därför som 19 åring i tankar på att läsa vidare men jag var för skoltrött. Sen drog kommunen in på vikarier och jag fick söka mig vidare. Det var då jag blev montör. Tyckte att det var pesten men tänkte att jag gör detta ett tag och hoppar på ett förskolläraryrke när jag känner lust att läsa igen. Blev dock mamma i väntan på läslusten och jag blev kvar som montör. Tillslut började mina handledare ta stryk och kände att om jag ska hålla till pension får jag nog börja se mig om efter ett annat jobb. Till min lycka fick jag jobb som barnskötare på en förskola. Som jag hade längtat tillbaka. Jag fattade ingenting! Jag var så glad när jag fick en fast tjänst på 100%. Kände hur inspirationen välldes ur mig och kände mig så taggad. Efter ca ett halvår vet jag inte om jag har valt rätt?! Vill jag fortsätta med detta hela livet? För 10 år sedan såg barnomsorgen annorlunda ut. Jag är faktiskt lite chockad. Det är inte så här jag minns det?

Vi är 3 pedagoger på avd. Jag på 100% och 2 på 90%. Barnen är 1-2 år. Vi har 16 barn och nr 17 ska snart in. Dessutom har vi en 3 åring med utredning på som tar en av oss vuxen då hen inte klarar sig själv i alla våra dagliga rutiner. Hen har ingen assistent.

Vi lever på att endel är lediga mitt i veckan. När vi är alla på en gång finns det knappt plats runt matbordet. Man hinner inte äta själv och hjälpa barnen samtidigt. Stress! Ni och jag har redan läst andras texter om detta och jag känner att jag bara repeterar.

Det är ett evigt pusslande med tider då barnen kommer tidigt och går hem sent. Om jag vabbar känns det som att jag sätter mina kollegor i klistret.

Allt som vi vill göra med barnen och som vi vill att de ska ha med i sin lilla ryggsäck i livet känns ouppnåeligt. Känns som att vi bara försöker få dagarna att gå ihop. Blöjbyten, matsituationer, påklädnad m.m.

Ofta undrar jag hur barnen mår? Jag undrar också hur mina egna barn har och har haft det? Som förälder ser man inte. Jag hoppas att de inte har tagit skada? Jag har en helt annan uppfattning nu! Får lite ont i magen och en klump i halsen när jag tänker på det. Min älskade barn!

För ett tag sedan fanns det bara en ordinarie på min dotters avd. De andra var vikarier. Jag vet att den ordinarie hade det tufft med 2 helt utbildade och det märktes när hon var borta. Då bröt min dotter ihop när jag hämtade henne. Hon hade antagligen försökt hålla sig hela dagen och när jag kom släppte allt. Det känns i mammahjärtat kan jag tala om! När jag frågade hur dagen hade varit så de glatt att det hade varit så bra. Jag undrade jag?

Ni kanske undrar varför det var 2 vikarier på avd? Jo, för 2 av förskollärarna är sjukskrivna. De orkade helt enkelt inte. De höll inte. Ja! Pressen var för stor. Dessutom har 2 förskollärare slutat. En ville söka lyckan på en annan förskola och den andra gick lyckligt i pension. Det

finns inga utbildade att anställa. Nu förstår jag att JAG så lätt fick jobb! Det finns inga förskollärare.

Jag ger mina förskolebarn många kramar. Jag vill att de ska känna sig trygga och sedda i denna stressiga miljö. Att få kärlek och uppmärksamhet när deras föräldrar måste jobba. Jag hoppas också att mina egna barn får det!

Jag undrar också över min framtid? Trots att jag tycker att det är roligt så är jag orolig. Jag vill inte gå in i väggen. Jag vill känna mig pigg och glad efter en arbetsdag och orka med mina egna barn.

Vi pedagoger lever på hoppet på en förändring! Inte bara för oss själva utan för BARNEN. Vad är viktigare än dom? De som är vår framtid!

Smedjebacken

Barnskötare — Smedjebacken

1.

Det är hemskt när jag sitter o läser alla berättelser från förskolor runt om i Sverige. Just nu så är det inte lika illa (iallafall inte på den förskola som jag jobbar på) i vår kommun. Men ändå så är det långt ifrån bra. För stora barngrupper, för lite utbildad personal, dåligt med vikarie. Och barngrupperna blir större för kön är lång så det fler barn är på väg in.

På min förskola så har vi inget kök vilket innebär att vi själva gör frukost och mellis. Sedan får vi maten körd till oss från ett annat kök. Eftersom vi inte har något kök så gör vi allt annat som hör till, diskar, beställer, kollar temperaturer mm.

3 st heltider är vi på avd men 25% av tiden går till kökstjänst så 2,75 tjänst är närmare sanningen.

Flertalet barn har långa vistelsetider. Vi har barn med annat modersmål som vi inte har någon extra hjälp till. Dom skolas in sen ska dom vara med personal som inte förstår dom och som dom inte förstår.

Personalfrågan verkar vara lika överallt. Dåligt med både förskollärare och barnskötare. Andelen utbildade ökar. Vikarier är det också brist på. Vi får vara glad över om vi får någon alls, så arbetsbördan blir tyngre för alla. Man hoppas att inte nån blir sjuk. Men ju tyngre arbetsbördan blir ju lättare blir man sjuk.

Barnen är våran framtid vi ska bygga trygga barn som sen ska bli trygga vuxna, men man kan undra hur det blir om det här får fortsätta. Barnen är det bästa vi har och får dom en bra miljö att vistas i så får vi automatiskt det också. Och får vi en bra arbetsmiljö så blir det bra för barnen också.

Jättebra att ni dragit igång det här, både för oss personal, men även för barnen.

2.

Igår mådde jag pyton på mitt jobb, jag grät och kände ”jag orkar inte mer”. Jag ringde vikariepoolen och får svaret ”det finns ingen att sätta in”. Samtidigt kommer min kollega och säger att jag blir ensam med 11 barn till ”mellis”. Jag ringer en förskolechef och säger att jag inte orkar vara stark längre, att jag går hem. Jag väljer också att gå hem.

Idag ligger jag med ordentligt dåligt samvete gentemot mina kollegor, gråter och har en fruktansvärd huvudvärk. Jag känner mig trött, nedstämd och uppgiven.

Om jag orkar komma tillbaka till jobbet vet jag inte. Jag vill jobba med barnen, men inte under vilka arbetsförhållanden som helst!!

3.

Möts av snoriga, hostiga barn, men ändå är denna glädje att få dessa möten varje dag så otroligt givande. Tänk om jag hann med att möta alla barnen så som jag vill, vara den glada och närvarande pedagog som jag så önskar. Nu tar mycket av min tid upp av att lära upp den 4e vikarien på en 2 veckors period, hur det fungerar på förskolan. Kollegan är sjuk så måste fram med datorn för att beställa vikarie, sedan in och se om någon blivit bokad. Jag ska även ta fram frukost, som sedan ska plockas undan och disken ska skötas. Vid lunch ska maten ta emot från matbilen, varor ska in i kylan, maten ska tempas. Efter lunch ska då allt diskas, även dessa stora kantiner. Samtidigt ska barn sövas, raster ska tas ut. Ja, vi är 3 pedagoger, och som tur är en rätt liten barngrupp just nu. Men tänk om vi fick ändå mer tid åt barnen, och slippa lägga så mycket energi på allt det andra. Satsa på mer utbildad personal och bättre förhållanden så kommer både vuxna och barn orka mer.

Sollentuna

Barnskötare — Sollentuna

1.

Jag arbetade på en liten förskola i tre år. Vi var fyra pedagoger på 24 barn, samtidigt som vi skulle servera och städa undan lunch och mellanmål samtidigt som vi alla skulle ha rast och de minsta barnen sova. Det var redan svårt att hinna med allt, men när en av oss var borta föll hela planeringen. Än värre blev det när en av oss fyra skulle bli arbetslagsledare och vara

borta från barngruppen varje måndag (plus lite till såklart), det innebar vikarie minst en gång i veckan. Jag var stressad och mådde dåligt. Arbetslaget signalerade till chefen att det här var ohållbart och det behövs en förändring. Ledningen lyssnade inte och till sist var jag tvungen att skapa min egna förändring. Jag började studera till förskollärare. Det blev min räddning, om jag stannat kvar hade det inte varit långt kvar till en sjukskrivning. Min enda rädsla nu är att det ska se likadant ut när jag kommer tillbaka som färdigutbildad förskollärare. Det här är mitt drömyrke, men det är inte värt att offra min hälsa för.

2.

Igår ringde en kollega och var sjuk, ok en mindre kan vi klara, såklart. Jag och en vikarie går som vi planerat till skogen trots att den fjärde kollegan inte dykt upp, hon brukar vara försenad. Framme i skogen ringer jag till fsk och får höra att kollegan inte kommer, hon vabbar... det betyder att vi saknar en pedagog plus en hjälp i köket och vi har 28 barn... Dagen går och man somnar ovaggad i soffan till ”fråga doktorn”
Idag händer samma sak... 3 ordinarie borta, ingen hjälp i köket och endast 2 vikarier. Hur länge ska vi orka???

3.

Hej,

Jag har jobbat som barnskötare i 25 år.

2008 gick jag in i väggen, blev halvtidssjukskriven i 3 månader och sedan 25 % sjukskriven i 3 mån.

Hade en chef som gjorde ett schema till mig som inte gagnade tillfrisknande för mig.

Hon vägrade tillmötesgå mina önsknings, jag tog in facket, bad läkaren skriva i mitt läkarintyg vilket som skulle förbättra för mig. Men chefen vägrade, det var hon som bestämde sa hon.

Under följande år arbetade jag med en utmattning som ”flåsade” mig i ryggen. Jag bytte arbetsplats, men mådde inte bra.

2014 slutade ett vikariat och jag blev arbetslös.

Efter ett tag som a-lös förstod jag hur dåligt jag mått.

Under 3 år har jag som arbetslös arbetstränat inom administrativt arbete.

Nu sedan en tid tillbaka arbetstränar jag på fritids med 10-12 åringar. 6 timmar i veckan. Får öka tiden lite i taget.

Jag lever på aktivitetsersättning. Och gjort det sedan a-kassedagarna tog slut.

4.

Ytterligare en måndag som jag gick till jobbet med ont i magen. Precis som jag befarade ringde eller smsade 5 kollegor om att de inte kommer idag ! Vi är alltså 6 st på 48 barn 1-5 år (varav ett barn som ska ha resurs och den ped är sjuk) plus att vi ska ta hand om köket, dvs ta emot mat, lägga upp, diska mm mm

Inget svar från chefen om vi får någon vikarie...
man vill bara gå hem

5.

Hur kan det vara så, att jag när jag kommer hem från jobbet, i princip varje dag har mina bästa 10 minuter? Vad gör jag den stunden? Jo, jag sitter kvar i bilen, helt tyst, utan att göra något. Bara för att andas ut. Bara för att jag ska orka gå in och vara trevlig och lyssna på min sambo som längtat efter mig en hel dag. En dag som självklart blev längre för jag fick gå in och jobba över för att kollegan var sjuk och ingen vikarie fanns.

Är det rimligt att jag som 23 åring redan konstaterat att den dagen jag får barn är den dagen jag säger upp mig med omedelbar verkan? Att inte orka med mina egna barn är för mig en omöjlighet. Men varför måste det vara så?

6.

En relativt vanlig eftermiddag, dock en kollega som är ledig och ingen har ersatt hen. Snön har blivit till vattenpölar över gården. Vi diskuterar om vi inte ska ta in barnen. Men vi är för få för att kunna få in alla barn utan smärre katastrof.

Vi är 3 pedagoger ute med ca 45 barn i åldrarna 1-5. Ena kollegan går in med ett barn vars blöja måste bytas. Ena kollegan tar emot föräldrar och kryssar ut barn på listan. Kvar är jag med ALLA barn. Jag går runt som en vakt, en militär redo för katastrof.

Jag hur ett barn skriker till, hen har fastnat mellan två lösa plastrutschkanor som pedagogerna har lagt över en enorm vattenpöl (quickfix).

Jag fiskar upp hen varpå nästa barn tycker att det verkar spännande att klättra där. Avleder barnen. Egentligen måste jag in och byta vantar på det blöta barnet som jag håller i min hand men kan inte lämna min kollega ute ensam. Snart, snart lilla vän ska du få bli torr om händerna, snart kommer kollegan som byter blöja ut.

Kollegan kommer ut och jag springer in för att hämta vantar. Ut kommer en till kollega som har varit inne och diskat o städat efter mellanmålet på småbarnsavdelningen (det hinns inte med när kollegorna slutar kl 15:00 och alla barn måste ut innan dess).

Ja, nu är vi iallafall 4 st.. 15 min till.. sen slutar kollega nr 4.

Så här fortsatte eftermiddagen ett tag till tills barnen droppade av en efter en.. En relativt vanlig eftermiddag.. eller förmiddag. Före eller efter vi är full styrka.(innan 9:00 eller efter 15:00).

7.

Ytterligare en dag utan vikarier. Nr 1=vabbar nr 2= sjuk nr 3= läkarbesök till kl 9:30 nr 4= uppkörning kommer 9.30, vi är 3 st på 30-35 barn fram till kl 9 då kommer nr 5. Inga vikarier finns och fm löser vi genom att en kollega får ta sin grupp själv och går in, min grupp går till skogen som planerat fast med en annan pedagog och 3 barn lämnade till yngreavdelningen. Varje måndag när jag öppnar har jag nästan jämnt en eller fler meddelanden om sjukdom, hur länge ska detta vansinne fortsätta ? Vår ord grupp består av 29 barn och 4 ped (2 x 100%, 1 80%, 1 85%)

Stockholm

Barnskötare — Stockholm

1.

Mitt jobb blev en bidragande orsak till min utmattningssyndrom.

2.

Så fick vi ny chef i början av 2017 och från mars-december har 50% av ca 65 pedagoger sagt upp sig och flyttat till andra stadsdelar. Fler är på gång. De som slutat är de som varit med och vunnit pris för bästa förskola, de som varit länge i enheten, de med mycket erfarenheter, de som tagit emot studiebesök och stolt visat upp en fantastisk pedagogisk miljö.

Nu är de ersatta av oerfaren personal och varannan förskollärartjänst har blivit barnskötartjänst. Jag går också vidare nu.

Efter en höst med stor pedagogfrånvaro som inte vikarie tillsatts, fler barn i grupperna, och ständig strävan efter att försöka ge barnen möjlighet att få vara sina bästa jag och med en ledning som slår dövörat till när vi larmar ger jag upp!

3.

Att varje dag vakna med oron om hur många kollegor som är sjuka och hur vi ska få ihop dagen, denna känsla varje dag. Min arbetstid som platsansvarig börjar när jag vaknar, kolla sms, ring och försök få tag på vikarier. På väg till jobbet så ringer kollegor, chef, föräldrar. Stressen ökar, hur ska jag få ihop dagen? Vilka avdelningar klarar sig bäst med en kort? Vem fick va en kort sist? Hur många barn har varje avdelning idag? Kommer till jobbet, går in och säger godmorgon till kollegorna. Jag ser tröttheten och stressen i deras ögon. Jag försöker peppa och lugna dom med att vi löser detta, som alltid. Ser över barnantal, går mot kontoret för att se hur vi kan fördela oss på bästa sätt. Måste vi va ute till 15.00 idag för att klara e.m? Jobbmobilan fortsätter ringa, chefen igen med en arbetsuppgift jag måste lösa under dagen. Skriver ner för att inte glömma. Gör klart morgonplaneringen, skriver ut den till varje

avdelning. Klockan är nu snart 9, ut med infon till alla.

Nu, ut i barngrupp! Nej just det, måste göra det där chefen ringde om. Tiden går... Kollegorna står en kort nu, så stressad.

Kl är 9.30 då jag äntligen kommer ut i barngrupp idag. Vilka barn är här? Snabb koll i pärmerna. Vad ska vi göra idag? Just det, vi har ju inte tid att planera vår verksamhet så vi får improvisera idag med. Jobbmobilens ringer igen, en vårdnadshavare, måste ta samtalet. Går ut från avdelningen. Tillbaka efter en stund, försöker se vart jag behövs bäst. Barnfokus, vad skulle vi göra? Ett barn ropar från toaletten, skyndar dit medans jag ser två barn hamna i konflikt, ropar på kollegan men hon är fullt upptagen med 12 barn och att vägleda en vikarie. Den andra vikarien sitter ute i barngrupp och ser skräckslagen ut då barnen börjat slåss. Skyndar dit, jobbmobilens ringer igen.

Att hinna se 24 barn, ge dem det de ska ha, samtidigt lära upp en vikarie eller jobba på tre pedagoger samtidigt som jag ska göra mitt uppdrag som platsansvarig, ja tiden räcker inte till. Barnen hamnar i kläm då jag knappt varit i barngrupp denna termin.

Att jobba från 6.00 till långt efter min arbetstid har dels gått ut över min familj och min hälsa. Jag har tappat minnet, kan gå från ett rum till ett annat och på vägen glömt bort vad jag skulle göra. Har ingen ork längre, känner mig nedstämd oftast. Att vakna med ångest, stress och oro varje dag för hur denna dag kommer att bli är förjävligt. Så här var det inte förr. Jag vill hinna se varje barn, ge varje barn de de förtjänar och ha tid att se vad de faktiskt behöver eller se när de lyckas med något.

Jag avsåg mig uppdraget som platsansvarig pga stressen, övertiden och att man knappt fick nåt för det.

Vi får för mycket arbetsuppgifter utöver att vara i barngrupp men vi får inte in någon extra personal utan vi ska bara klara oss, pussla ihop varje dag.

Ska det verkligen vara så här?

4.

Det är en väldigt stressad och pressad miljö vi jobbar i, varje veckodag, man försöker ta sig igenom en dag i taget. Ibland är ett helt arbetslag sjuka så man måste hoppa in på den avdelningen, eller så måste man ta med sig ett eller två barn, till ngn annan avdelningen så ens eget arbetslag inte har för många barn. Barnen får ingen tillräcklig ro om dagarna, det är för mesta dels fri lek när man kommer in, barn springer omkring omkull varandra skriker bråkar gråter. Alla vill bli tröstade men två armar räcker inte till snabbt nog, nästan inget barn vill vara delaktiga i aktiviteter, de är inte trygga.

5.

Nu är det nog!

Vi har inte varit full personalstyrka en enda dag senaste terminen. Vad beror detta på?

Otroligt stora barngrupper. Föräldralediga som får ha sina barn på förskolan heltid, vilket gör att vi aldrig har färre barn.

Barnen går mer än heltid varje vecka och vi som arbetar räcker inte till! Vad innebär detta? Planerade utflykter och aktiviteter ställs in. Planeringen för att kunna ha undervisning ställs in. Vi måste samla alla barn på gården, för inomhus blir det alldeles för många och vi kan inte garantera säkerheten. Jag har flera ggr stått ensam på gården med över 20 barn!

Ett behöver kissa. Men hen måste vänta för jag kan inte gå in. Förutom att vi inte kan ha undervisning och följa läroplanen så kan vi inte ens garantera att barnens behov blir tillgodosedda. Vi har dessutom en avdelning på vår förskola som saknar toalett! Barnen får sitta och göra sina behov helt öppet på en potta mitt i rummet där vi äter, skapar och leker med kompisarna runt sig.

Jag har många gånger gråtit på kvällen hemma för jag räcker inte till! Är det så här barnen ska ha det 2017 i Sverige ?

6.

Hej! Vill också delge några tankar kring mitt arbete inom #pressatläge. Om den publiceras vill jag inte att mitt namn nämns, tack!

Arbetar sedan sju år som barnskötare inom Stockholms kommun. Läser texten från Aneby och reflekterar över att 3 av 7 pedagoger är förskollärare, vilket på många platser i dag ses som en ganska hög andel. Under mina år har ”praxis” för andelen förskollärare ändrats från 2/3 till 1/3. T.ex. 5 av 15 på min förskola, varav en egentligen är gymnasielärare. Många barnskötare har fått ta det ansvar som egentligen förskollärare ska ha.

Inom Stockholms kommun har man under 2017 genomfört det helt verklighetsfrämmande beslutet att ge alla familjer (dvs. även de som är föräldralediga med småsyskon) rätt till heltid på förskolan, något som gladeligen utnyttjas. Inga ekonomiska medel har mig veterligen skjutits till för detta, åtminstone inte som vi på förskolan sett i form av t.ex. fler pedagoger.

Skolverkets rekommendationer vad gäller barngruppernas storlek är i sin tandlöshet ett stort skämt! Kommunen prioriterar istället den tidsgaranti för plats på förskola som finns, med ännu större barngrupper som följd. ”Överinskrivningar” av barn har också gjorts pga. att vikariekostnaderna blivit för höga och måste täckas på något sätt. Hur har de kunnat bli det? Är det ett bra sätt att komma till rätta med sjukskrivningar?

Jag och flera av mina arbetskamrater har under de senaste åren varit sjukskrivna pga. stressrelaterade symptom. Att känna sig otillräcklig för barnen och för de styrdokument vi ska arbeta efter har blivit en vardag, vilket förr eller senare får stora konsekvenser.

Det finns många fantastiska pedagoger inom förskolan, men pga. de ständigt försämrade arbetsförhållandena är det stor brist på kompetent personal. Det blir följden av att det anställs många personer, som helt saknar erfarenhet, och/eller tyvärr inte är lämpliga av olika skäl. De ambitiösa och kompetenta pedagogerna får därmed dra ett ännu tyngre lass.

Hela förskole-Sverige har hamnat i en ond cirkel pga. politiska felprioriteringar där det pedagogiska uppdraget i ärlighetens namn alltför ofta inte kan fullföljas. Där barngruppernas storlek gör barnens och pedagogernas arbetsmiljö osund samt pedagogernas arbetsbelastning orimligt hög.

Allt jag skriver här ovan är exempel på vad som gör förskolan till en oattraktiv arbetsplats och övergripande politiska förändringar behövs för att få bukt med detta.

7.

För stora barngrupper.

Vi arbetar på "arbetslager" med upp till 42 barn! Personalen räcker inte till, t o m vikarierna blir sjuka. Möte hela tiden då är alltid någon personal borta, för den ena eller den andra. Ohållbar situation. Hög stressnivå, mycket uppgifter att göra bl a dokumentation.

Man hinner knappt uppföra vad som planerats att göra med barnen.

Det är barnen som ska vara i fokus! De mår inte bra med höga ljudnivåer, byte av personal och en oharmonisk miljö.

Vi behöver ändra situationen i förskolan!!

8.

Jag arbetar på en privat förskola i centrala Stockholm, när jag gick på arbetsintervjun så blev jag (antagligen som alla ni också blivit) lovad guld och gröna skogar, stor tillgång till vikarier och mindre barngrupper.

Detta höll i ungefär tre månader, sen utökades barngruppen med 14 barn, inte jättefarligt enligt oss, då personantalet blev fler. Problemet var att ju större barngrupperna blev desto mer fick föräldrarna att säga till om. Flera anställda blev inkastade utan ambitioner, erfarenhet eller utbildning. Vilket gör att vi utbildade, som är engagerade, gör jobbet som fem personer egentligen ska göra tillsammans.

Vi blir överkörda av föräldrar och ledning, vi går på knäna pga ointresserade kollegor som endast är där för lönen. Barnen blir lidande då humöret ofta tryter och orken inte alltid finns till. Föräldrarna kräver mer och mer och bristningsgränsen är nära.

För inte längesen bestämde Stockholm stad att alla barn har rätt att nyttja full tid i förskolan, vilket är fantastiskt för föräldrar som kräver det - men i mitt fall så arbetar jag i en välbärgad

del av Stockholm där föräldrar har barnen hos oss 7-17 för att de ska hinna med deras egentid, handla, träna, klippa sig etc. Det verkar tyvärr inte vara någon förutom oss få som fortfarande brinner för yrket som ser efter barnens bästa. Vi har flertal barn på förskolan som fortfarande ej haft semester utöver de röda dagarna, trots att föräldrarna tydligt visat för oss att de varit lediga.

Min fråga är när ska det räcka? Vi vuxna har tydliga och strikta regler på hur mycket vi får arbeta under en vecka men det är ingen som tänker på barnen som tillbringar långa dagar i bullriga, stressiga miljöer. När ska vi få tillbaka vår stolthet över att arbeta i en förskola? Varför får föräldrarna så mycket att säga till om när de ej har någon kunskap eller insikt om hur en verksamhet funkar. Ska man behöva gå in i väggen innan politiker och ledning ska inse att det inte är en hållbar situation längre?

Stockholm stad erbjuder en betald dag för att studera till förskollärare, men vill man verkligen det? Vad är meningen med att studera i 3,5 år för en grundlön som vissa utbildade får inom vissa yrken? Just nu är det inte värt det tyvärr, men ändå gör man det, man orkar för barnens skull. För om vi inte orkar vem ska orka för dom då? När ska fler få upp ögonen?

9.

Jag är barnskötare i Stockholm och har, med uppehåll för studier och föräldraledighet, arbetat i yrket ca 25 år. Det jag bevittnat under dessa 25 år är en förskola i så stor förändring att jag knappt vet var jag ska börja.

Det positiva är att vi fått en tydligare läroplan och mer professionella pedagoger. Många har spetskompetens inom exempelvis barns språkutveckling, utomhuspedagogik med mera. Vi har fått ateljéristor och pedagogistor, fler specialpedagoger och särskilda it-pedagoger.

Å andra sidan har vi fått betydligt större barngrupper och de flesta barn har längre dagar. Vi ser en ökning av barn som inte mår bra i stora grupper, en paroll att leva upp till från Stockholms stad: "En förskola för alla", men vi får inte de extra resurser som krävs för att barn med diagnoser (ofta dubbeldiagnoser) ska klara av att över huvud taget vistas i grupperna (utbildade resurser, eget utrymme med mera). Det byggs idag allt större förskolor: sex till åtta avdelningar är de nya husen, konceptförskolorna, med gemensamma ytor vi får planera i detalj för att inte alla hundra människor ska behöva stöta ihop. Vi har ett uppdrag som omfattar omsorg, fostran och lärande och det säger sig själv att barnen behöver lugn och trygghet för att kunna utvecklas och lära. Vi försöker lösa situationen med de knappa resurser vi har, ofta med barn i särskilt behov av stöd i fokus, på bekostad av alla andra. Gruppernas storlek ökas alltid på med några nya barn i januari, så läget pressas ytterligare. Sjukfrånvaron under de här 25 åren har ökat markant. Tidigare hade vi ingen karensdag. Var sjukfrånvaron högre då?

Idag drabbas allt fler av utmattningssyndrom, både äldre och unga i yrket. Allt fler barn signalerar stress och ohälsa, som jag ser det inte konstigt i den situation de befinner sig. Vi har planeringstid, reflektionstid och utvärderingstid, men under den tiden är det andra avdelningar som tar hand om (så gott det går) våra barn. För 25 år sedan var det ingen som höjde på ögonbrynen åt yrket "dagisfröken", men idag är vi pedagoger med lärande som uppdrag och ändå är "barnpassning" alltför vanligt i dagens förskola. Brist på vikarier och ett ständigt pusslande med att byta arbetstider och låna barn över avdelningarna är vår vardag.

En stor förändring över tid är samhällets (läs: politikernas) syn på familjens betydelse för barnets välbefinnande. Trots att vi har en av världens mest förmånliga föräldraförsäkringar är det vanligt att barn skolas in när de är strax över 1 år, precis har lärt sig gå, tänderna spricker fram och de håller på att utveckla sitt första verbala språk. Då bryts den viktiga anknytningen med föräldrarna och förskolan tar vid. I förskolan finns inte sällan 10-15 andra barn med samma behov och 2-3 vuxna/småbarnsgrupp.

Många barn har längre dagar i förskolan än vi vuxna, ända från 1 års ålder. När de får syskon får de lämnas på heltid, vilket i många fall är från vi öppnar till när vi stänger. De vakna timmar de träffar sina föräldrar är lätträknade. Föräldrar ställer (med rätta) krav på att vi ska se just deras barn, kunna ta fram deras tappade kläder eller redogöra för vad just deras barn lärt sig, ätit eller gjort idag. Trots att vi har föräldraaktiv inskolning (föräldrarna är med i verksamheten) verkar föräldrarna inte se det omöjliga i uppdraget. Det är dags att vi pedagoger vågar glänta på locket till Pandoras ask, för både politiker och föräldrar verkar leva i tron att förskolan idag är en glittrande saga med lyckligt slut. De enda som tar slut är pedagoger och barn. Det går i en rasande fart, eftersom vi inte får de förutsättningar som krävs för att framtidens medborgare ska må bra.

10.

Jag är 25 år, har jobbat som barnskötare i 5 år och jag brinner verkligen för mitt jobb - men är rädd att jag också brunnit upp på kuppen. Redan.

Stora barngrupper på minimal yta, en ljudnivå som redan efter ett år gav mig tinnitus, pedagogiska måltider som istället blivit att jag serverar mat, inte hinner prata med alla barn och definitivt inte hinner äta själv.

Sedan jag började jobba har jag inte jobbat längre än en månad med ordinarie pedagoger. Det är vikarier för långtidssjukskrivna kollegor och vikarier för kollegor som slutat där tjänsten inte kunnat tillsättas med en utbildad person efter månader och i vissa fall år. I år har jag precis bytt till en avdelning med 15 stycken 1-3 åringar som ensam barnskötare med två nya vikarier som aldrig innan jobbat på förskola. Jag ska ensam planera, dokumentera, leda arbetslaget, utvärdera verksamhetsmål, skriva och hålla i utvecklingssamtal och skriva

veckobrev. Och samtidigt är det är skogsutflykter, temaarbeten, inskolningar mitt i en termin, skapande och samlingar. Blöjbyten, trösta, torka snor, ringa hem magsjukt barn, leta omärkta kläder, torka bord, medla konflikter och städa leksaker. Samtidigt ska jag vara en trygg pedagog för varje barn, en trevlig kollega, glatt berätta för varje förälder om vad deras barn gjort idag, hur det har ätit, vart vantarna är och när det senast bajsat.

Första dagen efter juledigheten är en kollega sjuk och vikarier går inte att få tag på som vanligt. Det får bli jag och min kollega (som dessutom jobbar sin första dag idag) på de 14 småbarn som är här idag, inte ta någon rast och ställa in utflykten. När jag kommer hem inser jag att jag inte kissat idag för det hann jag inte, magkatarren är tillbaka med full kraft och jag somnar totalt utmattad kl. 19.30. Det första jag tänker när jag vaknar är att jag inte orkar mer.

Jag älskar mitt jobb gränslöst och vill från botten av mitt hjärta ge varje barn en trygg och lärorik förskoletid MEN HUR SKA JAG HINNA? Jag jobbar över varje vecka, jobbar hemma i huvudet, vaknar på nätterna med jobbtankar och ändå har jag inte gjort ens hälften av det jag borde. Och jag har inte ens lön för en fjärdedel av det jag gör.

Många säger att det är fel på min arbetsplats och att jag borde byta men varje arbetsplats jag varit på har varit likadan och jag har aldrig hört talas om en enda barnskötare eller förskollärare som inte delar upplevelsen.

Men mest - hur mår barnen? Som alltid får vänta på en famn, vänta på att få prata, på att bli tröstad. Som varje dag får vistas i samma ljudnivå som gett mig tinnitus.

Det är bara en tidsfråga tills jag blir utbränd av den här farliga stressen av att konstant jobba underbemannad. Ska jag verkligen behöva lämna det här yrket som jag älskar för att få en vettig arbetsmiljö?

11.

Jag har skrivit en gång, en liten sann verklighet kan jag dela. Det är om oss pedagoger. Man vaknar oftast med ångest att gå upp för att man ska till jobbet. Man går till jobbet och det första man gör är att titta på tavlan, vem är sjuk idag? Det är mer vanligt att någon eller flera pedagoger är borta än att alla är på plats. Får höra av ansvarig att vikarie ska sättas in men får inte tag på någon (som vanligt). Då gäller det att pussla ihop dagen, antal barn, barnens tider vid hemgång och personalens schema. Alltid får den som är sist på schemat stänga. Det blir alltid ett j*a liv - vem som ska jobba över, vem ska stänga... Vi har också barn och fritid efter jobbet. Måste alltid vi i personalen jobba över och stänga? Alla börjar tröttna på detta pusslande. Sura miner och orättvisa bland pedagoger. Vissa föräldrar förstår inte varför de ska skriva sin tid för hemgång fast vi förklarar om och om igen. ”Men skriv 17.30 för säkerhets skull” får man till svar av många. Men det är skillnad om 5 barn går 16.00 eller om de 5 barnen ska stanna till 17.30 med de andra 11 barnen som redan ska gå sent.

Pedagogerna har inte tid att hjälpa varandra som förr. Någon kunde spela gitarr på en annan avdelnings samling, en annan hjälpte till med idéer till projektet. Nu känns det som det är "vi mot dom" på alla avdelningar. Jättetrist stämning allt för ofta. Alla kan vi bli sjuka.. Hur ska vi stoppa sjukskrivningarna? Hur ska vi få glädjen tillbaka? Hur kan vi skratta och leka och lära barnen när vi inte orkar? Vi gör det, men jag gör det på låg energinivå inte alls den glöd jag hade när jag började arbeta för över tio år sedan. Jag orkar inte. De vuxna som inte mår bra, de stressade, de som inte har orken kvar? Jag är en av dom. Jag önskar mer fast personal i barngrupperna. En LAG om barngruppernas storlek och inte rekommendationer. Det gäller också att pedagogerna inte får minskas i barngrupp för då görs det ju ingen skillnad med mindre barngrupper.

12.

Äntligen slipper jag stressyndrom, ont i kroppen och hög ljudnivå. Det enda som krävdes var att säga upp sig. Efter 12 år i förskolan måste jag göra något annat, då barngrupperna är för stora och man förväntas vara en superhjälte för att klara dagen. När villkoren för vuxna och barn i förskolan ändras ordentligt och man får ett maxtak på hur stor barngrupp får vara samt max antal barn/pedagog DÅ kanske jag kommer tillbaka.

13.

Sista dagen efter en välbehövd julleddighet. Tillbaka till jobbet imorgon och fast jag lovat mig själv att tänka positivt känner jag hur oron och stressen kommer krypandes. Jag vill kunna se fram emot en ny termin och lägga den tuffa höstterminen bakom mig, där 17 ettåringar skolades in, personalens sjukfrånvaro steg och en kollega valt att gå ner i tid för att inte bli utbränd (trots att hen egentligen inte har råd) och annan valt att säga upp sig. Jag vill kunna säga att den tuffa höstterminen var något utöver det vanliga, men kommer på mig själv att det sett ut såhär varje termin de senaste fem åren. Jag vet redan idag att vi har två kollegor borta i två veckor fram, samtidigt som 3 nya ettåringar ska skolas in och chefen har varit tydlig med att vi måste spara in på vikariekostnaden så vi får helt enkelt ""lösa det""- som så många andra gånger. Jag älskar mitt jobb, att få möta världens härligaste ungar och ta del av deras utveckling är helt fantastiskt- men ändå sitter jag här sista dagen på semestern med oron och stressen att de här underbara barnen även denna termin ska behöva uppleva samma tuffa termin igen där de inte blir sedda och deras behov inte kan tillgodoses. För dem som trots att det alltid omnämns ändå verkar glömmas bort i politiken är dem, barnen, och jag, pedagogen som ska ta hand om dem, erkänner med tungt hjärta att jag inte kan ge dem vad de behöver.

14.

Det är alldeles för "sårbart" i verksamheten. Många perioder kan en vara ensam med alldeles för många barn. Arbetsmiljön är usel. Dåligt med personal utrymme. En vardag som innehåller massor av olika sysslor samtidigt som du också ansvarar för en stor grupp med barn. I ledningen görs inte förbättringar på just de områden som behövs. Förtroendet brister och ingen vet tillslut vad den egentligen gör. Organisationen fungerar inte och i slutändan av

alla dessa brister är det barnen som det drabbar. Sjukfrånvaron är stor, vikarier, och olika pedagoger ofta, gör att kvaliteten brister. En enormt stressad tillvaro som också leder till mycket sjukdom. Friskvård och liknande existerar inte. För mig är det omöjligt att kunna gå på något annat när arbetet är slut, att ha en annan aktivitet efter arbete är fullständigt omöjligt på grund av det höga tempo och det stora ansvar en har under hela dagen.

15.

Imorgon är det första dagen på jobbet efter juledigheten och jag bara gråter. Hur ska jag orka? Innan jag gick på semester fick jag reda på att en av mina kollegor sagt upp sig och att vi då bara ska vara två pedagoger på 15 barn (1-3 år) resten av terminen. För det går inte ekonomiskt ihop att tillsätta den tjänsten igen, då måste vi ta in fler barn.

Det är 15 småbarn i ett litet rum som inte ens är delbart. Ljudnivån är hemskt hög, hur mycket vi än jobbar med att sänka den. Eftersom alla barn, inklusive barn till föräldralediga, har rätt till 40 timmar i veckan i vår kommun så är det alltid mycket barn både tidigt och sent. Säkerhetsmässigt är det absolut inte försvarbart, och det är det definitivt inte för vår arbetsmiljö heller.

Vi har låga löner, många kringuppgifter som tar tid från barnen (duka, sopa, torka bord, sopa hallar, tömma torkskåp, ringa vikarier osv), en läroplan att följa, men också barn som behöver ses varje sekund. Vi ska och vill ge varje barn det just barnet behöver, men hinner aldrig.

Imorgon måste jag till jobbet, ett jobb jag alltid älskat. Men jag kommer gå dit med hjärtklappning, stressmage och en klump i halsen för det är många månader kvar tills nästa ledighet.

16.

Jag har jobbat som junior terapeut i flera år, dvs beteendeterapi för autistiska barn, innan jag för ca elva år sen började jobba som barnskötare. Bara under dessa år har vi fått en storbarnsgrupp från 16 barn till nu 19 barn, men samma antal pedagoger, 3 heltid och 1 deltid. Vi har varit fyra nästan i alla år pga att vi i nästan varje grupp har haft minst ett eller flera barn med behov av särskilt stöd av olika former. Pedagoger får ingen utbildning i hur man ska stötta dessa barn på bästa sätt utan man får göra sitt bästa. Många får inte ens en diagnos så man vet inte hur man på bästa sätt ska hjälpa utan prövar sig fram från dag till dag. Vi pedagoger måste alltid finnas bredvid barnen och stötta och hjälpa och hinner därför inte med att prata ihop oss eller kolla vad som är gjort under dagen. Vi hinner nästan aldrig ta ut vår planeringstid eller vår friskvårdstimme.

Många barn idag är stressade och har stort behov av en trygg famn att få krypa upp i och bara sitta. Detta hinner vi knappt inte erbjuda då det alltid är något annat som måste göras. Diska, städa, lägga upp mat, packa upp varor, kolla mailen, hjälpa några barn i en konflikt, svara i

telefon, ta fram mellis, prata med föräldrar och ta emot barnen, ha samling, jobba i projekt grupper, planera dagen, krama någon som är ledsen osv osv.

17.

Sjukt

18.

Stora barngrupper, hög ljudnivå, inga raster. Långa arbetsdagar.

19.

För ett par år sen hade vi så mycket att göra, personal borta och mycket vikarier att jag grät varje dag när jag gick från jobbet. Jag var helt utmattad och kände att vi inte fick nått stöd av chefen. Vi fick ofta höra ”de andra förskolorna i enheten kan ju, varför kan inte ni?”. En specifik händelse jag minns extra tydligt är när jag blev själv med 8 st 1 1/5 åringar. Några av de var nyinskolade och grät ganska mycket och behövde närhet. Jag skulle försöka ge barnen lite frukt i väntan på att få hjälp av någon annan pedagog. Jag skär upp äppelbitar till dem samtidigt som två av dem sitter i mitt knä när jag sitter på golvet. Rätt var det är ser jag att ett av barnen håller i kniven som jag använt att skära frukt med. En vass kniv som barnet nu satt och lekte med. Jag kände där och då att jag inte kunde garantera barnens säkerhet pga arbetaförhållanden och det tog knäcken på mig. Det var nog ett av de tillfällen som blev droppen för mitt psyke och jag blev sedan sjukskriven. Det har även hänt ett flertal gånger att jag varit helt själv ute på gården (ganska stor gård) med över 30 barn för att raster skulle kunna lösas.

20.

Vi vann ett kvalitetspris.

Så stolta och glada vi var över uppmärksamheten.

Det var ett kvitto på hur alla kom till tals, hur allas kompetenser tillvaratogs och hur ledning organiserade arbetet så alla kände sig delaktiga.

Så slutade förskolechefen... och biträdande... och administratören...

I början av förra året (2017) kom den tredje efterföljande chefen och efter tre månader började pedagoger säga upp sig, för att det vid årets slut var ca 50% som gjort detsamma. I princip alla som var med och vann priset gick vidare till andra verksamheter. Jag var en av de sista som slutade under det året. Jag vet att fler är på väg.

Jodå, fackförbunden har gemensamt haft möte med chefen om alla anmälningar om kränkningar (från chefen), underbemanning, tillbudsrapporteringar och besparingar. Det lämnades utan åtgärd. Och jag får rapporter hur allt fortsätter.

Hjärtat stillar sig aldrig för dem som är kvar och njutning av mitt nya glöms av.
Stackars de som inte kan välja nytt!

21.

En dag på mitt jobb i innerstan är ingenting jag skulle vilja rekommendera någon. Jag har länge tänkt bli förskollärare men efter mina 4 år på förskola har jag helt ändrat inriktning och bestämt mig för att sluta på mitt OTROLIGT viktiga jobb! Barnen är vår framtid men att se hur miljön idag på förskolan är och att se hur stressade och pressade pedagogerna är gör mig rädd. Där jag jobbar är det flera faktorer som gör att arbetsmiljön inte fungerar. Vi har en nybyggd förskola men trots att den är nybyggd så är den helt otillräcklig. Vi har ingen gård utan en "utsläppningshage" vilket gör att vi är 2 avdelningar på denna lilla yta varje morgon och måste gå iväg med våra små barn varje dag till en bättre plats för barnen att vara på. Vilket gör det slitsamt för oss i personalen, då många barn är små och inte orkar gå.

Det är dessutom en stor hets på att vi alltid ska öka antalet barn i barngrupperna. När jag började för 4 år sen hade vi 14 små barn, idag har vi 16 barn på samma lilla yta utan någon fungerande gård. Sen alla barn fick rätt till heltid har det blivit ännu mer pressat och stressat. Vi står från morgon till kväll med full barngrupp då alla föräldrar väljer att lämna sina barn heltid. Går då en personal tidigare en dag så står vi 2 st på 16 små barn.

Det är extrem hög ljudvolym och svårigheten att dela upp oss i och med att vi inte har någon gård och har avdelningarna på övervåning med trappor. Gör att eftermiddagarna leder till stort spring och stim. Barnen blir helt slut och vi i personalen klarar inte av att hålla säkerheten bland barnen.

När det är såhär stora barngrupper finns det ingen chans för barnen att få sitta i en lugn och trygg vuxen famn. Det finns ingen chans att hinna se till varje barns behov. Jag känner att ingen lyssnar på barnens rätt till en lugn och trygg miljö. Detta som pågår nu är barnpassning och jag är säker på att det här gör våra barn stressade, oroliga och totalt rotlösa. Personalen behöver alltid jobba över då vi har så stora barngrupper till sent på eftermiddagarna.

Vi behöver öka statusen på vårt otroligt viktiga yrke och ge alla barn rätt till mer tid till sina föräldrar, mindre barngrupper och sunda förhållanden på förskolan!

22.

20 st barn i ett rum, korridor till toan, 2 toaletter som delas med 2 avdelningar till. Vi har ytterligare ett litet rum där vi kan vara, om vi är 3 stycken. På avdelningen jobbar ingen 100%. Förskolläraren är ledig varje fredag. Jag känner inte att jag räcker till. Det är så mycket som kommer uppifrån som vi ska göra.

23.

Jag är trött på att vi pedagoger men främst barnen ska behöva påverkas så otroligt mycket av brist på personal eller stopp för vikarieintag. I går jobbade jag och en kollega själva med 15 stycken 2-3 åringar, vi fick inte in någon vikarie och under denna dag ska vi försöka hinna med alla andra uppgifter som krävs av oss. Denna dag har sett likadan ut bara det att vi har nu 16 barn. Man hinner inte med att vara närvarande med barnen och inte vara där för dem som kanske behöver det där extra stödet men som vi aldrig hinner söka pga ostabil personal, vilket inte är konstigt då man sliter dag ut och dag in för barnens bästa och sedan kraschar man själv för att det blir för mycket. Man får inget gehör eller stöttning från ledning och får höra att man måste "mörka" saker för föräldrarna då de inte ska behöva veta att det saknas si och så många från personalen. Våra föräldrar märker dock att vi sliter och de undrar om de kan höra av sig någonstans för att underlätta för oss. I detta tillfälle vill jag bara spy ut allt till föräldrarna och bara berätta hur situationen ser ut men tidigare mail har chefen "hotat" oss till tystnad, det är i alla fall så det känns för en del av oss.

Jag är trött på detta och vill se en förändring inom förskolor så att jag får tillbaka intresset att utbilda mig till förskolelärare. Just nu är utbildningen och energin långt borta pga dagens situation inom yrket.

Nu måste vi alla gå samman och sätta stopp för att detta eskalerar ännu mer. Detta påverkar barnen och deras framtid hur kommer det att må när de växer upp och ska fortsätta sina liv när de inte får de stöd de behöver i dagsläget?!

24.

Jag har jobbat i förskola sedan 2005. Jag brinner för att jobba med barnen. Jag vill göra skillnad. Men kan jag få göra det och även räcka till för min familj? Som det ser ut i dagens förskola är det tveksamt. Jag känner ständigt dåligt samvete. Om jag jobbar är jag så slut när jag kommer hem att jag inte klarar ljud från mina barn. Vabbar jag mår jag dåligt över mina kollegors arbetsbelastning. Jag vill jobba kvar, men vet inte om det kommer gå. Inte utan en politisk förändring. Om det bara jobbade män i förskolan skulle de aldrig utnyttja personer på det här viset. Vi är så bra på att dölja förskolans brister för vårdnadshavare att det inte kommer fram, men snart kommer det tyvärr inte funka längre heller.

25.

Jag har drygt 45 års erfarenhet av att arbeta som barnskötare inom förskolans värld. De senaste tio åren har arbetsuppgifterna eskalerat till närapå omöjliga saker att hinna med utöver att ta hand om barnen. Barnen är inte längre prioritet ett, de kommer i kategorin "om vi har tid över för dem", fast så är det ingen som vill arbeta. För oss pedagoger är det vardag och ger oss en fruktansvärd ångest över att inte kunna göra ett bra jobb för att ge barnen en trygg grund i livets startfas. Istället för att vara med barnen och hinna få till en bra, lärorik verksamhet skickas vi av våra chefer till helt meningslösa kurser och utbildningar, vilket har

ökat markant de senaste åren. Under den tiden vi tvingas gå dessa utbildningar så måste personal från andra avdelningar täcka upp för oss och det tar lärandetid från de andra barngrupperna. Det blir bara barnpassning de dagarna. Vi pedagoger måste också tvätta barnens bäddmaterial som filter och madrassöverdrag. Vi måste hjälpa till och laga mat när det inte finns personal i köket. Vi måste göra inköp av inredning och material till förskolan. Vi måste ta hand om praktikanter, personal från arbetsförmedlingen och studenter samt studiebesök. Listan kan göras oändligt lång på saker som måste göras. Barnen tar vi hand om mellan varven så gott det går. Vi vill inte arbeta såhär. Vi vill vara med barnen och välja själva vilka andra uppgifter vi åtar oss utöver barnpedagog arbetet. Nu tillfrågas vi inte om vad vi vill göra utan tilldelas order om arbetsuppgifter, som inte har med barnen att göra alls och få motsätter sig i rädslan att förlora arbetet. Barnen ska vara nummer ett på dagordningen under hela arbetsdagen. Personal ska inte bollas runt och tvingas vara andra behjälpliga vid ex. sjukdom. Vikariepool skall finnas i alla städer.

26.

Jag började jobba inom förskola när jag var 18 och arbetade från och till i 8 år inom förskolevärlden. På mitt första jobb blev jag inslängd i en småbarnsgrupp med nyinskolade ett- och tvååringar, jag och en halvtidssjukskriven kvinna med stressymptom. Alla var sjukskrivna eller på halvtid pga utarbetade. Hemskt.

Det har tyvärr bara fortsatt och jag har varit på ett flertal förskolor därefter där det blir mest barnförvaring eftersom att pedagogerna är så missnöjda och utarbetade på grund av rådande arbetsförhållanden. För få pedagoger, för få vikarier. Vid sjukdom "hjälper man till på stugan" och placerar runt befintlig personal vilket vidare går ut över den pedagogiska verksamheten, eftersom det innebär att ingen avdelning blir fullbemannad och kan genomföra sin planerade verksamhet. Bitterhet föder trötta pedagoger som har gett upp. Sorgligt och något måste göras. Har senare jobbat även inom skola och har sett samma problem där. Mer pengar behövs, mer anställda och med de nya högre kraven på utbildning borde en lösning kunna vara att anställa eller få in fler lågutbildade/nyanlända på arbetsplatserna. De som har utbildat sig i tre, fyra år kan då hålla på med den pedagogiska delen av arbetet som de sett fram emot och andra som behöver jobb och komma in i samhällslivet kan ta dom andra delarna.

27.

6 st föräldralediga har sina barn till 16-16:30, det blir fulla barngrupper fram till 16:30! Varför? Vi skall orka på 2 pedagoger på 15 barn i 1 1/2 timma, föräldrar klarar knappt 1 barn. Vart är vi på väg? De barn som har föräldrar som arbetar skall enligt min åsikt ha tillgång till mig och min kollega efter 15.

28.

Det gör ont i mitt hjärta att inte ha tid för barnen som är lugna och som för det mesta klarar sig själva pga att all tid och energi går till barnen som behöver extra stöd. Vi behöver fler resurser, alla barn behöver oss lika mycket. Låt de osynliga barnen blir synliga igen.

29.

Det känns som jag sakta går sönder bit för bit. Huvudet bultar av alla ljud, kroppen värker av all stress. Att alltid vara på tårna beredd att lösa alla situationer som uppstår i den miljö man arbetar i tar på både kropp och psyke. Att arbeta underbemannad för att kollegan är sjuk och vi inte får vikarie första dagen. Att själv inte stanna hemma från arbetet vid upprepad sjukdom för att ekonomin inte klarar alla karensdagar. Känslan av att inte hinna se alla barn pga alla möten, kringuppgifter och dokumentationskrav. Att ha 1 timmes barnfri tid för planering och dokumentation i veckan känns nästan förolämpade, som dömt för att inte klara sitt uppdrag. Ångesten att lämna kollegorna underbemannade när jag springer i väg på utvecklingsgrupp möten, traditionsmöten, itmöten, digitaliseringmöten, möten med Föräldrar, möten med stödenheten mm. Vi är 2.80 pedagoger på 16 barn 1-3 år. Och jag blir besviken när jag tänker på att lika arbetsuppgifter borde ge lika lön, men det gäller inte mig för jag är bara barnskötare!

Sen har vi barnens berättelse...

30.

Ha ha ha (ironiskt)! Ibland när jag läser dessa historier som olika pedagoger har skrivit så tänker jag: "Vad klagar ni på egentligen" (jag vet att ni också har det tufft), men har ni provat att arbeta inom Stockholms Stad med den nya reformen "rätt till heltid"!!!! Det är verkligen inte roligt!!! Det är nästan bara barnförvaring varje dag!

När man öppnar vid 6.30 på morgonen så har det redan kommit ca 10 barn inom en halvtimme! Är min kollega som ska börja vid 7.00 sjuk, är det verkligen inget roligt. Man har bara lust att gå därifrån! Till frukost kan vi ha över 25 st barn och utan vikarier är man gråtfärdig!!! Det handlar om att plocka fram frukost-servera frukost-svara i telefon-ta emot barn (ibland ledsna) och faktiskt att ha koll på dom som ätit färdigt!! Det har hänt att föräldrar varit tvungen att hoppa in för att hjälpa till och underlätta ibland!! Även om 7.30 personalen dyker upp så är det tufft!! Man har bara lust att gå hem!

Vid 8.00 när alla pedagoger kommit (förutom dom som är sjuka) så går alla över till sin avd. Vikarier eller pengar till vikarier ser man ty så sällan, även fast man ringer upp till cheferna tidigt!

Har man tur så finns det inga möten den dan! Har man otur så finns det möten och då måste man hjälpa till trots att man själv har en full barngrupp att ta hand om! Det handlar om att

pussla och trola med knäna hela dagarna...och med sådana här dagar är det väl inte konstigt att vi är underbemannade hela tiden!!

Disk, tvätt, snöskottning är bara en liten liten del av vad vi också är tvungen att göra! Det är även vi som måste göra all mat om kocken inte är där!??

Att sätta ner foten och säga NEJ, blir ju en arbetsvägran, har man ju fått höra ett par ggr nu!

Det är helt omöjligt att täcka upp hela dagarna (speciellt med sjuka kollegor)!

Vid 15.00 slutar en och vid 16.00 en annan och det kan vara upp till 15-17 barn man blir lämnad ensam med! Man får helt enkelt hålla tummarna att inget händer. Det är ju ändå jag som har ansvaret för barnens säkerhet! Det kanske kommer som en överraskning för vissa, men barn rör faktiskt på sig och att ha koll samtidigt som man måste prata med föräldrar om hur dagen har varit, är riskfyllt nästan varje dag och hur roligt är det inte med alla utskällningar man får av föräldrar efter en tung dag på arbetet, bara för att man inte hunnit med (det finns föräldrar som förstår situationen också)!

Det finns så mycket mer att berätta men sidan räcker inte till!!

Ingen orkar faktiskt med att jobba över för att underlätta varje dag! Själv vill jag inte jobba mer än 100%! Jag orkar inte!! Varje dag jag går hem så mår jag dåligt, både fysiskt och psykiskt och det är bara mina underbara kollegor och att jag faktiskt älskar att arbeta med barn som gör att jag är kvar., men när dottern kommer hem ifrån universitetet för att arbeta och tjäna lite extr och får ut mer i lön (personlig assistent) än vad jag får, så är det nog kanske dags att börja tänka om!

31.

Har arbetat inom förskola/skola i 32 år och varit delaktig i förskolans utveckling genom åren. Min resa har varit fantastisk, jag har lärt mig massor och älskar verkligen mitt arbete. Men lagom till semester kraschade jag och är nu sjukskriven för utmattningssyndrom. Har genom åren märkt av den ökade arbetsbelastningen samtidigt som mina egna ambitioner av att vara en god och närvarande pedagog med alla dess åtagande aldrig varit aktuellt att göra avkall på. Anser fortfarande att förskolan skall erbjuda en lustfylld, lärande, meningsfull och utmanande verksamhet utifrån barnens intressen.

Detta synsätt är i dag en utopi, och håller inte i längden om vi inte ökar antalet pedagoger inom förskolan. Vi skall i dag bedriva en pedagogisk verksamhet från det vi kommer på morgonen tills vi går hem. Tid för dokumentation och reflektion i arbetslaget har vi i bästa fall ca 2 tim/veckan (om ingen är sjuk eller ledig) samtidigt som en annan avdelning ansvarar för "våran grupp" också på sin bemanning. Egen reflektionstid får man sno åt sig de dagar möjligheterna finns, max 1 tim/veckan. Detta måste vi få tid till om våra dagar skall kännas lustfyllda och meningsfulla.

Under våren 2017 var jag ensam ordinarie på vår avdelning med 16 st 3-4 åringar, under den perioden hade vi så många olika vikarier att jag tappat räkningen (de dagar vi nu kunde vara 3 pedagoger i barngruppen annars fick vi lösa det på 2 pedagoger och ibland vädja till föräldrarna att hämta tidigare). Under mina 32 år inom omsorgen var 2017 det värsta året jag varit med om i mitt yrkesverksamma liv, vet ej heller när jag kan vara tillbaka i arbete igen (om jag nu kommer tillbaka).

Så politiker, ni måste ta oss på allvar och bidra med de resurser skola och omsorg behöver. Vi arbetar med det viktigaste vi har, vår FRAMTID!

32

Man blir lovad mindre barngrupper, men det kommer hela tiden in nya barn som gör att barn som inte är redo att flytta upp en avdelning måste göra det ändå. Barn i behov av särskilt stöd får ingen hjälp. Har varit själv med 15-16 barn när kollegan tagit rast i 30 min. Och det händer ofta då vi jobbat två på 16 barn i princip en hel termin. Gick in i väggen och fick en panikångest attack på jobbet och chefen säger att jag tyvärr inte kan gå hem för det var redan så många sjuka den dagen så jag behövdes ju där.

33.

6.30-8.00 Frukost - under den tiden brukar komma ca 15 barn (2 pedagoger öppnar, om den ena ringer och anmäler vab/sjuk då är man ensam, hjälper till med frukosten, tar emot barn - ofta ledsna som sitter i knät medan man hjälper till med smörgåsen eller rusar in på toaletten för att torka nån som ropar (att byta blöja får man vänta till någon personal kommer) svarar i telefonen - i bästa fall ringer en förälder och meddelar barnets frånvaro (färre barn idag) ringer däremot en till personal och anmäler sig sjuk/vab, då måste vi kanske ringa efter vikarier. För att prata i telefonen med vikariepoolen lämnar man gråtande barn och går ut från rummet för snart blir det inga vikarier kvar... men nej nu kommer nästa barn (det är pappor som lämnar större syskon för att AVLASTA mamman som är hemma med den nyfödde. De ska äta frukost - hej då! Pappor hämtar lite senare ca 17-17.30 på väg från jobbet!)

Några barn till kommer på löpande band, telefonen ringer, smörgåsar, toaletten, tvätta händerna med de minsta. Stackars barnen börjar dagen med stress. Vi måste duka av och går till respektive avdelningen snart för att ta emot barnen som kommer. Skulle gärna vilja ha en personal som kan ta emot ute och stoppa alla som kommer strax innan 8.00, men när man kommer till sin avdelning då hinner föräldrarna som precis har kommit klä av barnen och gå in. Alla har blivit informerade att kl. 8.00 går vi ut för att kunna ta emot i lugn och ro, men nej de kommer redan innan 8.00 fast det står 8.00-8.15 på tavlan.....

"Det är så mysigt att lämna inne och mycket lättare för oss." hör jag..... Nu har jag BARA 8 stycken att klä på, några har GLÖMT att kissa hemma, meddelar föräldrarna, så jag går mellan toaletten och hallen, den som hade overallen på - klär av sig och kommer efter mig till

toa (jag torkar nån på toaletten) han vill sitta på pottan (har blöja), ett barn till kommer, telefonen ringer.....

HJÄLP! nästa personal kommer 9.00...

34.

Jobbade på en förskola i kista, hade ansvar för en småbarnsgrupp på 9 barn. Jag skulle göra samma jobb som en förskolelärare, men fick inte samma förutsättningar. Förskollärarna fick varsin egen dator, jag skulle dela med en annan kollega, vi båda hade planering samtidigt så det blev svårt.

35.

Minska barngrupperna! För barnen och oss pedagogers bästa.

36.

Tajt med resurser att hinna med våra uppdrag, MEN så tillkommer även övriga arbetsuppgifter (axplock):

Städa, diska mellisdisk, duka, torka bord, tömma sopor, damma hyllor/ teknisk utrustning, gå med mattor till och från kemptvätten, byta lysrör (plus beställning av alla sorters lysrör och glimtändare), inventera, beställa, ta emot, packa upp förbrukningsvaror, felanmälan lokaler (plus följa upp om det blir gjort/felanmälan igen, visa hantverkarna in och runt), ta emot vikarier kolla deras polisregisterutdrag, handleda dem i tidrapporter, kontrollera tim rapporter, hålla reda på dessa, Scanna in varje månad (någon månad hade vi tio tidrapporter för olika vikarier att ha hand om), tvätta filter/kuddar/täcken. Ta hand om fakturor digitalt (sortera in dem i olika digitala fack beroende på område), lägga/ändra schema utifrån det varierande läget med kraftig personalomsättning. Detta Och ännu fler är fasta uppgifter, utöver det tillkommer även tillfälliga uppgifter beroende på händelser. Vi måste vara beredda på allt, att vad som helst kan hända.

37.

Förskollärare: 23 timmar i veckan

Barnskötare: $36+35+35=106$ timmar i veckan

Barn: 22 stycken

$23/22=1.04$

$106/22=4.8$

Och dessa timmar ska kortas ner...

Med andra ord har ett barn på vår förskola rätt till ca 1 timma i veckan från förskollärare och ca 5 timmar i veckan från barnskötare, ca 1 timma och 10 minuter per dag. Detta är såklart om all personal är friska, vilket sker väldigt sällan. Men då det alltid finns barn som kräver/ behöver mer tillsyn än andra så får många barn inte de ca 6 timmar i veckan från personal

som de har rätt till. Jag kan tyvärr ärligt talat säga att jag inte ”ser” alla barn varje dag.

Det känns hemskt:

När föräldrar kommer och hämtar deras barn och man inte kan berätta någonting om vad barnet gjort/sagt som var lite speciellt, extra roligt mm.

När man kommer på sig själv vid mellis att det barn som skulle få sin astmaspray vid lunch inte hanns med (en himla tur att det inte är livshotande när/om man missar/glömmer).

När man är så upptagen med barn som bråkar, bajsar på sig, behöver hjälp med diverse saker att man inte hinner väcka de barn som ska upp efter en viss tid och måste ”ljuga” för föräldrar.

När man aldrig har möjlighet att sätta sig och spela spel, pyssla, sy eller annat där personal behöver närvara, med de som vill för att man står själv med halva barngruppen eller mer.

När man på morgonen inte har tid att ta emot ett barn som är ledset eller inte vill släppa sin förälder för att man redan sitter med en, två eller fler ledsna barn.

När man får samtal från föräldrar om att deras barn pratar hemma om ett annat barn som bråkar och slåss mycket och man vet att det stämmer. Men efter samtal med chefen bara får höra att barnet i fråga är nog ”högpresterande” och uttråkad.

När man vet alla saker som behöver göras tex tvätt som man aldrig hinner med.

När man tänker på läroplanen och allt som ska/bör genomföras och man kanske har hunnit med 3%.

Det som gör att det fortfarande är värt att gå upp på morgonen och åka till jobbet är att många barn kommer fram springandes, nästan skrikandes mitt namn och är överlyckliga över att jag är där. Har jag bara varit borta på rast så kan det ofta bli samma när jag kommer tillbaka. Att se denna glädje i barnen och veta att trots allt de egentligen ska få men missar, fortfarande har det bra på förskolan och trivs.

De flesta dagar kan det kännas som att man arbetar på ”dagis” men jag försöker ta det lugnt och tänka att smällen inte blir min, utan förskolechefens. Jag kan inte göra mer än jag hinner och får tid till och det är inte mitt jobb att se till att det blir av. Jag är ”bara” barnskötare!

En viktig sak är också att få, inte bara politiker, utan även förskolechefer att förstå. Man kan inte räkna lika många barn på en som jobbar 23 timmar som en som jobbar 36 timmar. Mindre barngrupper och bättre personaltäthet under alla timmar.

38.

Jobbade på en förskola i kista, hade ansvar för en småbarnsgrupp på 9 barn. Jag skulle göra samma jobb som en förskollärare men fick inte samma förutsättningar. Förskollärarna fick varsin egen dator, jag skulle dela med en annan kollega, vi båda hade planering samtidigt så det blev svårt.

39.

Är utbildad barnskötare men jobbar nu som verksamhetsstöd på en kommunal förskola. Med en grupp på 20 barn, 3-5år. Jag är då för hela gruppen, men utåt och som det låter bara för detta barn i behov av stöd. Jag får inte den tid eller möjlighet att finnas för detta barn till 100% som jag tycker och vill kunna ge den absolut bästa möjligheten för detta barn. Det är ofta personal borta och allt mer pappersjobb osv, som måste göras. Allt mer påtryckningar uppifrån. Jag var själv tvungen att be om en bestämt tid att få möjlighet att träna (med material från språkoteket) och göra aktiviteter med detta barn. Får ett okej från chefen. Men med ett nytt schema efter några veckor, som detta är bestämt försvinner denna tid avsatt för detta barn. I detta nu som jag skriver, en onsdagskväll vet jag att jag imorgon kommer vara jag och en annan kollega själva på 20.

40

Alltså, jag blir galen och samtidigt fruktansvärt ledsen.

I december lämnade jag en verksamhet som under ny ledning gått från den bästa i stadsdelen till en i fullständig kris.

En chef vars enda mål var att hamna i ekonomisk balans och låta ”fonden” vara orörd.

Vägen dit var att inte tillsätta vikarier, kränka pedagoger så 50% av oss som jobbat länge lämnat innan året var slut, kräva lojalitet och tystnad, inte alls lyssna till orosrapporter...

Nu har vårdnadshavarna haft möte med förskolecheferna och de blev bemötta med bortförklaringar och att allt är i sin ordning.

De var inte nöjda med det förstås och kontaktade hennes chef som ignorerat deras oro och förtvivlan.

Nu har vårdnadshavarna gått högre upp i chefsorganisationen, antar att det är stadsdelschefen...

Hoppas de äntligen får gehör och att förskolechefen krävs på ansvar.

41

Jag har arbetat som vikarie på skola och förskolor. Jag är utbildad barnskötare och har en lön på 22.500. När jag skrev under trodde jag att det var lön för de 35 timmar jag jobbar i veckan men efteråt förstod jag att det var för heltid så jag tjänar ca 2500 mindre än vad jag trodde vilket gett mig ett enormt stresspåslag. Mitt huvudsakliga ansvar är barnen och jag ska inte vara med på APT:n och andra möten efter arbetstid. Jag har inte kunnat ha fast arbete pga studier och pga att jag har varit tvungen att åka utomlands då min föredetta man inte bodde i Sverige. Jag har funderat att plugga vidare till Socionomprogrammet och eftersom jag talade om detta för min chef (borde förmodligen inte gjort det) så fick jag inte fast jobb. Jag bytte jobb men tänkte inte på att söka fast så nu är jag med visstidsanställning och är den som får

arbeta på de olika avdelningarna när det fattas någon plus att jag måste göra annat som att rätta förskollärarens veckobrev samt annat kringarbete som att sätta upp bilder och text på olika aktiviteter barnen gör. Jag har sagt ifrån men det känns som att med min otrygga tjänst blir jag sedd som "vikarien". Min anställning går ut i april och jag är helt slut efter att ha arbetat i bara en månad. Jag är visstidsanställd och jag får intrycket att jag uppfattas som en vikarie under de fast anställda. Jag ser även hur de andra som är fastanställda sliter och inte tar ut raster för de behöver dokumentera. Just nu arbetar vi tre barnskötare på en avdelning eftersom förskolläraren är sjukskriven. De andra två jag arbetar med tar ansvar för förskollärarens arbete och får inte högre lön för det. Detta scenario hände även på en annan förskola som jag arbetat på, där barnskötarna får ta över förskollärarens arbete. Ibland får vi inte vikarier och ibland måste vi (mest jag då jag är vikarien) arbeta på de andra avdelningarna då är det endast två på avdelningen med småbarn. En av oss lider av magsår och jag har även börjat känna hur jag har ont i magen på helgerna pga stress från jobbet och krav. Jag brukar lägga mig och halvsova på mina raster för att orka då jag är stressad på kvällarna och inte kommer till ro och vaknar för tidigt. Jag drömmer och vaknar till barnskrik och har tjutande ljud i öronen på kvällarna när jag kommer hem. Jag är trött på detta ansvar för denna lön! Barnen drabbas och jag älskar detta arbete, tyvärr gör denna stress att jag inte väljer att studera vidare till förskollärare. Jag är även orolig att skicka in detta brev då jag inte vill att det kommer fram till arbetsgivaren och att jag ska ses som någon som "klagar". Men nu gör jag det ändå.

42

Jag arbetar just nu på en förskola med 8 avdelningar, 160 barn. När jag började på denna förskola så var det endast 4 avdelningar och förskolan har växt till 8 avdelningar de senaste 2 åren. Barngrupperna maxas och personalen blir bara tröttare och sjukare för varje dag. (Idag har vi 22 barn och tre pedagoger på storbarn 3-5 år och 16 barn och tre pedagoger på små barn 1-3 år.)

Jag hör och ser hur glöden och engagemanget dör för varje dag i mina kollegors ansikten. Dom orkar inte längre. Då vi har så många barn i grupperna och personalbrist (p.g.a sjukskrivningar och personal som inte längre orkar arbeta heltid) så tvingas vi varje dag att försöka få ihop dagen, det är inte ovanligt att vi är två pedagoger på 16 små barn (1-3 år). Jag räcker inte till, de små barnen söker ofta närhet och vill gärna vara i min famn eller leka med mig, men jag räcker inte till alla barn. Vissa dagar kommer jag på mig själv att jag inte minns om ett jag ens pratat och sett ett visst barn. Pedagogik ska vi inte prata om!

Jag har haft många kollegor under de år jag arbetat här, och de alla känner sig otillräckliga och många har valt att byta arbete och kommun då "det är för stort". De säger att: "" jag vet inte ens alla barns namn och jag känner inte igen föräldrarna som kliver in på gården för att hämta sina barn. Vi har så fullt upp med våra egna barn att vi inte haft en chans att lära känna de andra avdelningarnas barn. Detta är jättesorgligt, att kommunen trycker in så många barn

att vi personal inte längre vet vilka barn som går på förskolan. Jag har varje dag dåligt samvete för att jag inte har möjlighet att vara den pedagog jag vill vara och är rädd för att det en dag ska hända något allvarligt. Det handlar om barnens säkerhet!

43.

Det är samma som andra skrivit . Stora barngrupper, hög ljudnivå, dåligt med personal, ingen tid att planera.

44.

På min förskola får vi nästan dagligen jobba över, det betyder att jag jobbar mer än 40 tim / vecka. En morgon stod jag själv med 21 barn i 1 rum!!! Pga att de lediga tjänsterna inte blir tillsatta, för det finns knappt någon som söker sig till förskolan längre. Cheferna säger bara att vi ska ringa vikarie, men det finns inga vikarier att ringa!! Förut tyckte jag det var roligt och lärorikt att komma till mitt jobb och jag trivdes, men nu är det ångest när jag vaknar och jag vet att ”verksamheten” varje dag istället liknar barnpassning. Man orkar ingenting när man slutat jobbet utan vill bara hem och lägga sig.....

Annat — Stockholm

Kock i förskolan — Stockholm

Började mina 15 år som barnskötare på en storbarnsavdelning. Första åren var bra, roliga och lärorika för både barn och personal. Men ju mer åren gick blev det bara tyngre och jobbigare. Tid som skulle gå till roliga och lärorika aktiviteter med barnen gick till möten möten och åter möten. Om det inte var möten så var det att hjälpa dom andra avdelningarna där det saknades personal. Dagarna känns långa och jobbiga. Då förskollärarna sällan är på avdelningen blir jobbet för oss barnskötare, som alltid är på golvet, tyngre vilket har lett till att många slutar eller går in i väggen.

Alltid genomtrött när man kommer hem och ingen ork kvar till sina egna barn och familj.

Så om ni vill ha personal som står pall måste det göras något nu och det är ganska enkla åtgärder:

1. mindre barngrupper
2. mer personal
3. högre löner.

Barnskötare Student — Stockholm

Under hela hösten har jag jobbat på en avdelning med 24 st barn 2-4 år, varav två behöver resurs på heltid. Vi har varit tre pedagoger, varav en platsansvarig vilket gjort att hon inte kunnat vara i barngrupp på 100 procent. De har inte lyckats anställa en fjärde pedagog till oss

vilket har slutat med flera olika vikarier, både från vikariepool och områdesvikarier. Flera har inte kunnat svenska och inte känt till våra rutiner, vilket har gjort att det aldrig blivit stabilt i barngruppen. Vi två pedagoger som varit 100 procent i barngrupp håller på att utbilda oss till barnskötare, en utbildning som erbjuds av företaget där vi är anställda (privat). Vi blev lovade avdrag från schemat för våra studier men detta har inte hänt. Så under hösten har alltså vi två utbildade varit i barngrupp, och oftast två stycken vikarier då vår platsansvarig inte har kunnat vara i barngruppen. Detta har varit ohållbart och vi har bett om att få en fjärde pedagog och resurser till de barnen som behöver det. Både jag och den andra kollegan har fått utmattningssymptom och då är det också nämnvärt att vi är 22 och 23 år gamla. Det enda vi har fått höra från ledningen är "ändra på era rutiner och gör ett schema så vikarier vet vad de skall göra". Inte så lätt då vi aldrig får tid till planering eller kan sätta ordentliga rutiner då vi inte vet vem/hur många som kommer jobba på vår avdelning den dagen.

Svedala

Barnskötare — Svedala

1.

Det finns inte personal att tillgå. Det är en ont cirkel, när en kommer tillbaka blir nästa sjuk. Av 14 barn har vi 7 som behöver extra stöd, inga extra resurser. Jag har jobbat i stort sett själv hela hösten med en utbildad vikarie. Jag orkade inte ens gå på rast. När min ordinarie kollega kom tillbaka, bröt allt för mig och jag blev sjukskriven. Så nu är hon själv med skiten. Detta är inte ett arbete, det är bara en annan form av självplågeri. Vi kan inte garantera barnens säkerhet. Vi kan inte ge dem ett meningsfullt innehåll. Vi kan inte ge dem en trygg famn att krypa upp i. Jag står mellan rummen och ser till att läget är under kontroll...tills det inte är det...

2.

Denna vecka har jag som utbildad timvikarie varit ensam i vår barngrupp 1-2 åringar (varit i samma barngrupp i en termin). Har nu sagt ifrån då jag inte tycker det är okej att jag som vikarie med en timlön på 124 kr och ska ansvara för en hel barngrupp tillsammans med en vikarie. Detta är tyvärr vanligt och händer i princip varje vecka då sjukfrånvaron är hög. Detta yrke är verkligen underskattat och tyvärr hinns det inte med någon pedagogisk verksamhet. Har bytt 30 blöjor inom loppet av 2 timmar då finns det inte tid för potta / toa heller för det ska gå snabbt.

Detta sliter även på kollegor som vänder ut och in på sig för att dagarna ska fungera.

Önskar att politikerna visste hur mycket det jobbas över utan ersättning, före och efter arbetstid och även hemma, när man försöker få ihop allt för att dagen ska fungera.

Här släcker vi skogsbränder.

Södertälje

Barnskötare — Södertälje

Det helt katastrofalt med stora barngrupper, mycket ljud och ännu mer stress hela tiden. Jag har bara varit på praktik som barnskötare men funderar om jag vill ha ett sånt jobb. Jag tror att jag inte skulle klara det varje dag med så många barn och så lite personal.

Tierp

Barnskötare — Tierp

1.

Vad händer med den pedagogiska verksamheten förskolan ska bedriva? Idag känns det mer som förvaring. Jag har jobbat i skola och barnomsorg sedan 2000-talet. Allt går utför, ingen hinner något längre. Allt går ut på att få dagen att gå ihop, med oklara scheman, pusslande av tider, underbemanning, vikarieanskaffning, föräldrar som klagar på vikarier, att vi gör för lite med barnen, att ingen ordinarie personal finns på plats när just de hämtar sitt barn, kökssysslor och dokumentation, utbildningar och byten av kollegor som hela tiden sliter på oss, för vi känner att vi inte hinner med barnen. Det är t.o.m stressande att ha rast för man vet att kollegorna sitter själva med 8-10 barn. Vi gråter, får svårt att sova och koppla bort jobbet på ledig tid. Av personalstyrkan har idag ungefär hälften gjort som mig dvs. gått in i väggen, några på väg tillbaka, men det är inte lätt. Det ska vara en lugn återgång, hur ska det fungera när verksamheten inte fungerar. De senaste 2 åren har det anställs personal som terminsvikarier. Precis då de hunnits lära upp i allt (det är stor skillnad att gå från timvikarie till terminsanställd) så slutar de/får inte vara kvar. Att hela tiden lära upp ny personal sliter. Vi orkar inte längre!!!

#pressatläge

2.

Åkte på utmattningssyndrom i feb. 2017. Tog 10 mån innan jag ens kunde jobba 25% utan att få panikångest. Var sjukskriven 1 år. Det var pga av mkt jobb och ansvar på jobbet. Har däremot fått otroligt mkt hjälp och stöd av mina chefer så jag kan inte klaga. Kan bara tacka dem. Hade inte kunnat komma tillbaka om det inte varit för dem. Men ja, jag blev sjuk pga jobbet.

Vi hade mycket personalsjukfrånvaro, inga vikarier eller vikarier utan erfarenhet som gjorde att man helst jobbade själv, anställd personal utan erfarenhet som ledde till stor personalomsättning för att de inte orkade jobba kvar, schema som skulle fungera för att täcka öppettiderna, föräldrars krav och stora barngrupper. Ja, allt det fick man lösa varje dag utan resultat för det var alltid något som hände. Det var flera som insjuknade av utmattning. Jag hade så klart inte behövt ta på mig allt men jag ville så gärna hjälpa till. Jobbade upp till 10 tim/dag ganska ofta och till slut sa kroppen ifrån. Så klart tänkte alla på barnens bästa och därför försökte vi alla hjälpas åt så mkt det gick men jag tog på mig extra mkt med allt då alla redan hade så mkt att göra och alla andra mådde redan så dåligt. Själv trodde jag att jag var stålkvinna men sååå fel jag hade.

Nu i feb är jag fri från försäkringskassa och har tagit tjänstledigt 50% och jobbar nu på en annan fsk. Det var en hemsk tid men nu ser jag framåt men så klart önskar jag en stor förändring inom barnomsorgen för barnens och personalens skull.

Timrå

Barnskötare — Timrå

Ljudnivån är värst, den är på tok för hög - helt olidlig. Naturligtvis pga för många barn på för liten yta. Även när de alla är på bra humör och pratar så låter det väldigt mycket.

Jag tänker ofta på hur barnen påverkas av detta både fysiskt och psykiskt. Det märks ju på de flesta, mer eller mindre att de har det jobbigt. En del blir utåtagerande, medan andra försöker smita undan gruppen, kanske genom att springa ut i korridoren eller krypa in i något skrymsle. Ibland kommer något barn fram till personalen och försöker få hjälp: "Fröken, det låter så mycket. Jag har ont i öronen.". Hur ska det gå med deras små känsliga öron? Och med deras stressnivåer? De måste vara skyhöga redan innan de börjar skolan.

Jag fick tinnitus för 10 år sedan och har flera kollegor med tinnitus och hörselnedsättning. Om vi vuxna får hörselskador i förskolan hur ska det då inte vara för barnen. De kommer ju inte ens undan tillfälligt som vi i personalen som tar rast, hämtar material och dyl.

Det skulle bli bättre med färre barn i barngrupper sa man -- vi har några färre barn på avdelningen men har fått halverad yta så i själva verket är det ju många fler barn.

Tjörn

Barnskötare — Tjörn

Jag sa upp mig från en fast tjänst i en annan bransch för att börja timvikariera på förskola och plugga till barnskötare. Mitt driv var och är fortfarande väldigt stort men det jag möttes av var katastrof! Efter två månader som timvikarie fick jag ett långtidsvikariat på en yngrebarnsavdelning. Det var jag, en till barnskötare och en förskollärare som arbetade på den avdelningen. Den förskolläraren var fantastiskt duktig, driven och erfaren. Hon gick in i väggen en och en halv månad efter min ankomst och barnskötaren flyttades till en annan avdelning. Kvar blev jag med fullt ansvar, strövikarier och en grupp på femton barn. Vi var som oftast 10 till frukost och jag var nästan alltid ensam pga vikariebrist. Jag löste det, lärde mig mycket, hade hejdlöst roligt men det var SVINTUFFT! Jag hade bara den lilla erfarenhet min ”mentor” (förskolläraren som sjukskrev sig) lärt mig men ack vad jag förstått idag att hon lärde mig mycket! Läroplanen, systematiskt kvalitetsarbete, planering, reflektion, dokumentation och den fria leken! Allt detta kunde jag redan innan jag började plugga för jag blev praktiskt taget tvungen att lära mig det då jag var livrädd att föräldrarna skulle bli missnöjda eller klaga!

Det blev mitt flaggskepp, mitt bevis, min stolthet i att jag var ämnad för något. Och jag hade hittat det. Men jag önskar ingen samma öde för som vikarie har du inget värde och du är aldrig inräknad. Jag var bara en person i Tjörns kommun tjänade förbannat mycket pengar på då jag givetvis inte hade lön för mitt arbete. Och så länge jag höll mig ovanför vattenytan så behövde jag tydligen ingen hjälp eller avlastning. Jag var trött och ledsen hemma på kvällarna för min prestationsångest var så hög. Jag slet verkligen själen ur mig min första tid inom barnomsorgen. Jag älskar fortfarande mitt jobb och börjar snart plugga till förskollärare själv.

Det jag egentligen vill ha sagt med denna berättelse är att detta yrke är sjukt underskattat av omvärlden så väl från politiker som privatpersoner. Man behöver ett pannben utan dess like, ett tålamod och en kreativitet som inte går att plugga sig till. Man undrar när politiker och andra ska börja förstå detta och när vi personal på allvar ska börja visa vår profession!

Trollhättan

Barnskötare — Trollhättan

1.

Jobbar på en byskola och när någon är sjuk så får vi inte in vikarier, så övrig personal måste täcka och det blir mycket övertid. Nu är vi 3 st som kommer att sluta och har fått jobb på andra förskolor samt fritids.

2.

Har kämpat mig tillbaka efter att vara sjukskriven för utmattningssymptom, det var det värsta jag varit med om. Kunde inte fungera .

Vi har för stora barngrupper och våra krav på dokumentation sätter barnen i andra hand. Kringuppgifterna tar över.

Dessa små människor som behöver så mycket närhet och omvårdnad.

Tyresö

Barnskötare — Tyresö

1.

Finns så mycket att skriva om raster som inte hunnits ta, övertid man jobbat och barn man inte hinner se samt skit806 man får kastat på sig när man gör allt i sin makt för att verksamheten ska fungera. Att arbeta heltid och komma hem 18.00 helt slutkörd varje dag och förlora all fritid med sina egna barn är FRUKTANSVÄRT. Vi räcker inte till - och varför ska barnen drabbas för att de där uppe sitter och snålar? FOLK BEHÖVER VAKNA. Barnen behöver med stöttning och famnar samt att vi behöver mindre pappersarbete.

2.

Hej.

Dag efter dag efter dag efter...Detta eviga pusslande för att klara dagen, HELA TIDEN. Vi löser det alltid på något sätt, såklart. Men utan tillfredsställelse. Kollegor mår dåligt, blir sjukskrivna och belastningen skyhögt på de som är kvar. Jag arbetar inte på förskola för att passa barn, jag är där för att se dem utvecklas och lyckas samt reflektera kring det tillsammans med små som stora människor på min arbetsplats. Jag vill skratta och lära tillsammans med dem. Jag vill SE varenda unge och stötta den som har behov av extra stöd och kärlek.

De här små personerna är det bästa vi har och deras magiska resa mot framtiden pågår för fullt men vi behöver vuxna som orkar hänga med på färden.

Täby

Barnskötare — Täby

Jag arbetar med barn 2-6 år och vi har 21 barn i gruppen. Ett av barnen har resurspedagog. Ofta får jag eller mina kollegor vara själva med 21 barn för att få ihop planering, raster, möten, blöjbyten osv. När jag är ensam får barnen gå med bajs i blöjan för jag kan inte lämna 20 barn ensamma och jag kan inte ta med mig 20 barn in på toaletten. Barnet får helt enkelt vänta tills en kollega kommer. Sällan för en tag i vikarier. Efter kl 14 är vi två pedagoger på 20 barn. Vi har en bra föräldrakontakt och vi hjälps åt på huset att backa upp varandra men det är inte tillräckligt. Jag älskar mitt jobb som det bör vara att få vara pedagogisk och en nyfiken medskapare. Tyvärr är inte det vardagen på förskolan längre. Jag går hem med en klump i magen för att jag inte sett alla barn.

Uppsala

Barnskötare — Uppsala

1.

Jag har arbetat på förskola i åtta år. Under den tiden har antal barn på förskolan ökat samtidigt som personalen minskar detta för att få budgeten att gå ihop. Det finns oftast inga vikarier att sätta in när någon av kollegorna blir sjuka, jag kan inte räkna hur många gånger jag har fått meddela min familj att jag kommer hem senare för att det inte finns någon vikarie som kan arbeta eftermiddag. Och om det finns vikarier är det inte alltid man får sätta in den för att det ska sparas pengar. Dessa dagar som vi arbetar utan vikarier är dagar som vi utsätter barnen för säkerhetsrisker och vi kan inte ge en bra pedagogisk undervisning för att personalantalet inte finns. Självklart vänder man sig ut och in för att dagen ska gå ihop, men det går inte att vara överallt hela tiden även fast ingen kommer att kunna ta rast denna dag så räcker tiden inte till. Jag älskar mitt jobb och vill inte arbeta med något annat, men det börjar bli tungt att dagar som dessa blir allt oftare och att då komma hem och vara helt slut att det första som sker när man kommer hem är att sätta sig i soffan och gråta för allt man inte hann med, för det där barnet som man inte såg den dagen och för allt kul som man hade planerat men som inte gick att genomföra. Och efter att gråten tagit slut är det dags att börja förbereda sig för nästa arbetsdag och hoppas på att den dagen blir bättre, men vet långt inne i bakhuvudet att den kommer bli likadan som den man hade idag.

2.

Jobbar i privat förskola. Varje termin höjs barnantalet på avdelningarna. På min avdelning är vi 21 barn på tre pedagoger och tre rum om ca 13m². Varav FYRA barn har särskilda behov.

Vi pratar om resurs varje APT men det kommer aldrig någon...
på småbarnsavdelningen är de 18 barn på tre pedagoger (på en bra dag)

3.

Vet inte vilken av alla situationer jag ska ta upp.. vet inte om jag ska berätta om min öppning då jag är ensam i 45 minuter med 15 barn eller om jag ska berätta om den gången alla kollegor blev beordrade att inte jobba över så jag och en kollega stod där ensamma med 38 barn och fskchefen fick kliva in i barngrupp så att vi kunde byta blöja.. eller ska jag berätta om den gången som alla vårdnadshavare var tvungna att följa med oss på utflykt för att vi ens skulle kunna gå.. jag kan ju även berätta om den gången som jag med skam i kroppen fick ringa alla 20-timmars och fråga om dom kunde behålla sina barn hemma för jag kunde inte garantera en barnsäkerhet, då 90% av pedagogerna var sjuka och vi fick 1 vikarie.. Där står man.. tom och trasig men kämpar för de man brinner mest för.. Barnen..

Vikarie — Uppsala

Jag arbetar som vikarie på olika förskolor. Jag möter dagligen förskolepedagoger som uttrycker hopplöshet och en känsla av vanmakt. Jag möter pedagoger som berättar att de skulle vilja omskola sig och göra någonting annat. Eller att de är redo för pension. ""Bara x antal år kvar sedan så får jag andas""... När jag berättar att förskolläraryrket är mitt drömjobb försöker en del i all välmening avråda mig från det för att: ""i förskolorna bränner man ut sig"". I förskolorna mår personalen dåligt. Jag har träffat fantastiska pedagoger som vänder ut och in på sig själva och gör sitt yttersta för att försöka möta alla barns behov. Men de upplever att de inte räcker till. Efter ett par månader som vikarie vet jag inte om detta är mitt drömyrke längre...

Vallentuna

Barnskötare — Vallentuna

Blir inringd tidigare för att en kollega blivit sjuk. Min kollega som öppnat är redan på plats. 7 barn har redan kommit flera av dessa barn är under 2 år, samt ett barn som behöver extra stöd som redan nu springer omkring och gör höga ljud eftersom hen inte fått den lugna start och fokus från en pedagog som hen behöver eftersom min kollega varit själv och behöver ta emot barn och bemöta föräldrars frågor om borttappade kläder och information om vem som hämtar. Jag försöker fånga upp detta barn genom att ta med hen för att duka fram frukosten. Min kollega byter en blöja med övriga barn runt om kring sig. Två barn till anländer och behöver tas emot, jag får lämna frukost dukningen för att ta emot barnen. Barnet som behöver stöd för att varva ned börjar åter igen springa och låta högt. Min kollega blev precis klar med blöjbytet, var på vi hjälps åt att ta med barnen till matsalen för frukost. Vi dukar fram det sista medan barnen väntar vid borden. Fler barn ansluter och vi har tillslut 14 barn till frukost,

flera barn som inte fyllt 2 år samt två barn med behov av extra stöd, detta på två pedagoger (normalt tre) Kl. 7:30 kommer nästa kollega. Vi delar upp barnen på respektive avdelning för att skynda oss ut innan flera barn kommer. Samtidigt måste jag ringa efter vikarier, våra egna tim vikarier är slut eftersom jag ringer så sent, ringer vikariepoolen och de ska återkomma. Fortsätter i hallen för att hjälpa barnen ut, 7 barn som klär på sig, samtidigt kommer två till föräldrar som väntar att någon pedagog ska ta emot dem. Ja jag tar emot info från föräldrar och pratar igenom en konflikt som skett mellan några barn dagen innan. Väl ute möter jag upp kollegan från andra avdelningen, tredje kollegan är kvar med blöjbyten. Vi har fullt på gården och en till kollega ansluter. Jag tar emot samtal från vikariepoolen att vikarierna är slut. Jag går in för att justera schemat, vi får jobba över och jag bokar av tandläkarbesöket för andra gången. Denna morgon hade vi planerat att jag skulle vara inne och skriva klart en individuell kartläggningen (som redan är försenad) men detta är omöjligt när vi är kort om personal.

Detta är en vanlig morgon för mig. Jag arbetar i en kommun som väljer att lägga minimalt med pengar på sina barn och barnpengen halkar efter varje år då den inte ökar i takt med övrig ekonomi. Normalt är vi tight med personal med en pedagog borta påverkar det vår situation enormt mycket. Jag har arbetat sedan -98 som barnskötare och sett hur arbetsuppgifterna ökat och förutsättningarna försämrats. På min arbetsplats arbetar endast en förskollärare vilket gör att vi barnskötare får ta allt ansvar trots att vi inte har rätt kompetens. Värst är att varje dag brinna för sitt yrke och för barnen men att inte ha förutsättningarna att utföra sitt jobb och att inte kunna ge barnen det de behöver. Jag ser vad barnen behöver men jag kan inte alltid ge dem det.

Denna Jul går jag på ledighet helt slut, all ork är körd i botten. Jag vill bara sova, hur ska jag ha energi kvar till mina egna barn och firande med släkt.

2.

Har efter 27 år inom yrket valt att byta spår. Anledningen är att arbetsbelastningen är allt för stor på våra förskolor idag. Sjukfrånvaro, utökade omsorgstider för barnen, fler barn i behov av särskilt stöd samt ökade krav på dokumentation och systematik bidrar till en ohållbar situation för såväl pedagoger och barn. Barnen får inte det de har rätt till och det är en stressande faktor för de pedagoger som har höga ambitioner och som brinner för varje barns rätt.

Varberg

Barnskötare — Varberg

1.

Nu får det vara nog!

ORDET ÄR FRITT

01:19 - 22 nov, 2017 Varberg.

Nu får det vara nog med att Varbergs kommun ska hålla sparkrav på vikarie för barnomsorgen. I dagsläget när någon pedagog är sjuk eller har semester ersätts de inte med vikarie, utan kollegorna får täcka och flytta sina arbetstider. Detta är ohållbart!

En förskola där en pedagog är sjukskriven under längre tid får de inte sätta in vikarie för denna utan får titta på barnschemat dag för dag ifall det behövs. Lägg då till ifall övriga pedagoger behöver ta vab eller semester, om de har tur får de en vikarie på några timmar. En vikarie får täcka för två. Detta leder till att barnen inte får en bra pedagogisk verksamhet, istället får de fler stressade och utarbetade pedagoger.

Barngrupperna är i dag fulla till bredden pga ansträngd ekonomi, statsbidraget som skulle ge mindre barngrupper blev ej av. En förskola av alla i kommunen fick bidrag, övriga har samma antal pedagoger men fler barn. Hur länge ska pedagogerna hålla? Enligt kommunen finns inget vikariestopp, men hur tolkas detta då?

En utarbetad pedagog

2.

Älskar mitt jobb men det tar all kraft jag har just nu. Och jag är konstant orolig för att någon av mina underbara jobbkompisar ska gå in i väggen. 8 nya små inskolningar på drygt en månad och ändå fortsätter det komma nya barn på papper till oss. Får vi inte lämna upp några till en större avdelning så blir vi 21 barn på en småbarnsavdelning. Och det värsta är att lokalerna inte är anpassade. Vi har 2 rum. Hur ska man då kunna dela upp barnen så att dom ska kunna få vara i en trygg liten grupp. Det är ju barnen som tar mest stryk av detta och dom kan inte ens säga ifrån. Jag är sjukt stolt över det arbete vi gör på våran förskola men just nu skäms jag över att jobba där. En sån stor barngrupp känns inte okej. Jag förstår inte att föräldrar inte reagerar mer, jag hade inte lämnat mitt barn en sekund hos oss, och då gör vi verkligen allt vi kan för våra barn. Men vi räcker inte till.

Värmdö

Barnskötare — Värmdö

1.

Barngrupp på 20 barn 1-5. Vi är 3 pedagoger mellan klockan 9:00 -12:30. Annars är vi 2 pedagoger. I barngruppen har vi för närvarande 4 barn i behov av särskilt stöd. Till dem har vi 1 resurspedagog måndag - onsdag från 9:00-14:45. Vi kan ha 19 barn på 2 pedagoger från 7:45-9:00, på eftermiddagen är vi 2 pedagoger från 13:30 -16:00. Före och efter är vi själva från 6:30-7:45 och 16:00-17:30. Vi har inte möjlighet till paus på förmiddagen eller på eftermiddagen. Vi kan inte gå på toaletten när vi är själva i barngruppen. När man kommer hem efter dagen har man ingen ork. Vi har också kvällsmöten 3 gånger per månad. Barnen är stressade och högljudda de går även långa dagar från 6:30-17:00. Jag lider med barnen som ska klara av dessa dagar. Jag som pedagog har i alla fall rast på 30 min på dagen då jag ska kunna gå ifrån.

2.

Vi är en liten förskola där schemat är viktigt för att dagarna ska fungera. är någon sjuk så hoppas man att några barn också är det för annars faller allt. Finns inga vikarier att få tag i och de som jobbar över blir ofta liggandes hemma veckan efter då de fått samma sjukdom och inte haft tid att återhämta sig.

Vi får heller inte in personal då vi jobbar en bit ut på Värmdö. Om en vecka kommer nya små barn och vi vet ännu inte vilken personal som kommer till oss. Annons har varit ute men är det inte heltid, vilket inte ekonomin tillåter på vår lilla förskola är det få utbildade som söker. Det sätts alltså in mer barn än vad nuvarande personal klarar av. Är ofta vi är två personal på 17 barn mellan 2,5-5 år över mellis, då ska vi tömma och fylla diskmaskinen och klä på alla för utevistelse också. Fler barn som behöver mycket hjälp och vi känner att vi inte räcker till.

Mitt i påklädningen kommer föräldrar som vill ha återkoppling om dagen och så är man plötsligt ensam med barnen i hallen. Skulle gärna ändra schemat men då blir man för få på morgonen istället. Timmarna räcker inte till när barnen går längre och längre dagar nu för tiden.

3.

Jag har tänkt lite på det här med individuella löner och hur våra olika åtaganden och ansvarsområden på förskolan ser ut. Jag som är en lite mer tystlåten och inte så snackig person upplever att det är de som syns och hörs får högsta lönerna. Även att när ens kollegor som går på olika möten, ledningsgrupp, fackliga uppdrag, schemapussel osv tycks vara mer värdesatta än den som då är med barnen när kollegor försvinner på olika uppdrag. Det känns

som ansvarsområden liksom utanför barngrupp värderas högre. Det känns orättvist och konstigt eftersom jag trodde vi var där för barnen. Självklart så förstår jag att det finns saker vi måste göra i olika ansvarsområden men chefen har en tendens att bara se de som är med i olika grupper utanför barngrupperna.

4.

Jag jobbar på en förskola som har fem avdelningar på 99 barn. Där det är tre pedagoger på varje avdelning. Men det är inte alltid man är tre. Varje vecka är det alltid minst en pedagog som är sjuk eller vabbar. Och när kocken är borta är det vi pedagoger som får ta ansvaret i köket. Både laga mat till 99 barn och diska all disk. Så har läget sett ut den här veckan.

Vi ska hinna planera, dokumentera, ta hand om beställningar som skall göras till förskolan. Duka bord, hämta frukt, ordna mellanmål. Duka fram frukost. Hinna se och prata med varje barn. Inne på vår avdelning är det även fyra barn som har behov av extra stöd varav en av dem har resurs. Men för att de andra tre barnen ska få det stöd som behövs så behöver vi alla pedagoger vara på plats hela tiden. Vilket vi inte är. Och sen skall även de andra 15 barnen få tid att synas och höras. Man blir väldigt splittrad och stressad. Jag önskar att vi hade en barngrupp på max 12 fyraåringar och tre pedagoger. Vi har märkt att när en del barn är sjuka eller lediga och det bara är ca 12 barn då blir det kvalite i verksamheten.

Värnamo

Barnskötare — Värnamo

Svårt att fatta sej kort. Varit utbränd och sjukskriven under förra året. Sjukskriven helt två månader för att sedan succesivt öka upp och var tvungen att börja heltid igen efter 8 månader eftersom försäkringskassan inte godtog min sjukskrivning längre. På medarbetarsamtalet fanns en fråga angående arbetsmiljön där jag svarade om hur jag upplevde läget. Då jag är en ärlig person svarade jag att stressen att hinna med allt är grym. Jag har arbetat över 35 år i förskolan och har varit med om alla förändringar. Jag går hem o lägger mej, tackar nej till fritidsaktiviteter för det mesta. Helgen går åt till återhämtning.

Avdelningen byggdes för 12 barn. Snart har vi 23 på samma bemanning och yta och alla uppdrag som bara ökar. För chefen påtalade jag den stora barngruppen, allt kringarbete som ingår, vi byter skift inne och ute för alla kan inte vara inne samtidigt, utom vid maten då vi trycker ihop oss så gott det går. Vi hinner knappt prata med varann,

Jag fick iaf ett svar tillbaka om -Hur mår du egentligen, -Är du verkligen på rätt plats? - Ja, jag svarar ju ärligt eftersom det var en fråga om min arbetsmiljö! - Ja men det är bara att gilla läget, nu har ni 21 och snart har ni 23!

Tyvärr orkar inte cheferna stå på vår sida gentemot politikerna. Orken känns svag och tror tyvärr att jobbet kommer knäcka mej, inte barnen, men alla andra uppdrag vi drunknar i!

Västerås

Barnskötare — Västerås

1.

Tidigare, när jag jobbade som timvikarie inom förskola, hände det ofta att jag som ensam vikarie fick täcka upp 3-4 sjuka pedagoger. Dom som var kvar berättade att dom inte trodde dom skulle ens få tag på mig så dom var glada att jag kom. Dom andra 7 beställningarna under veckan hade fått avslag. Med lite trolleri och personal som jobbade över lyckades dom ändå hålla alla barn levande. Men det var inte kvalitet. Det var överlevnad. Barn som grät, vuxna som inte hade tid och ljudnivå upp till taket. Jag förstår varför det var så många sjuka vuxna.

2.

Jag har jobbat på förskola i 7 år men nu pluggat till studievägledare istället. Jag har insett att jag aldrig kommer orka jobba i förskola till pension pga stora barngrupper och brist på personal. En del av mig känner mig lurad eftersom jag sällan hinner göra allt det jag lärde mig under utbildningen, nu går arbetet ut på att vara barnvakt och bara se till att alla är säkra, mätta och torra....den pedagogiska verksamheten lyser med sin frånvaro

3.

Vet knappt vart jag ska börja.... Min hjärna har i princip kollapsat efter endast ca 3½ år inom förskolan. Jag har fått problem med minnet och att finna ord. Jag tog examen 2014 och såg med stor entusiasm fram emot att få börja jobba med barn. Idéerna sprudlade och jag kände en sådan förväntan. Men nu sitter jag här, några år senare, och är totalt utpumpad och mår psykiskt dåligt med depression och ångest. Jag känner att det är dags att ge upp och lämna yrket. Jag har provat att jobba på flera olika förskolor, i hopp om att någon gång finna ro och glädje, men det verkar omöjligt inom denna bransch i dagsläget. Stora barngrupper och det fattas ALLTID personal. Kollegor som är gråtfärdiga varenda dag. Vi kämpar tills svetten rinner. Det är pinsamt när föräldrarna ska hämta sina barn och jag inte ens har koll på vart barnet är någonstans, för allt är bara en enda röra. De redan stora barngrupperna/avdelningarna slår ihop på eftermiddagarna och jag kan inte ens namnen på alla barn. Hur ska jag då kunna lämna ut rätt barn till rätt förälder? Jag får tolka barnens glädje när en vuxen dyker upp för hämtning.

Avdelningarna måste delas på hälften och vi har schemalagt när ena halvan måste vara ute för

att göra plats för andra halvan eftersom flertalet övertaliga barn har petats in i gruppen. Jag är ofta ensam med sju barn i 1-2 årsåldern, varav ett barn har en allvarlig diagnos som innebär att jag alltid måste ha koll på hen. Det är inte praktiskt möjligt att ha koll på alla samtidigt när jag till exempel måste byta en bajsblöja. Jag kan inte längre garantera barnens säkerhet. Jag är så trött på att försöka hålla fasaden uppe om att allt är så bra! Vissa barn gråter hela dagarna. Ett barn har så jobbigt med nya ansikten att hon gråter till hon kräks varje gång en ny vikarie kommer (vilket ofta är flera gånger i veckan, OM vi har tur att få vikarie). Allt ska verka så fint utåt! Det dokumenteras hur vi till exempel varit på utflykt till skogen och tittat på kryp och samlat löv, och så det fina citatet från läroplanen kopplat till detta. Vad som inte syns är dock att ett barn grät för att skorna läckte vatten, ett par andra barn fryser om händerna, ytterligare ett barn behöver ny blöja. Senare får jag försöka fixa dokumentationen samtidigt som barnen pockar på uppmärksamhet och vill att jag är närvarande i deras lek... och jag undrar vad som egentligen är viktigt!?! Ibland fixar jag dokumentationen på min RAST för att tiden inte räcker till. För utåt sett SKA det minsann se bra ut. Men nu är jag som sagt trött på denna fasad! Jag kan inte längre stå för att förskolan är en trygg, utvecklande och givande plats för barnen att vistas i.

Efter två år i yrket gick jag in i väggen. Jag var så stressad att jag skakade i hela kroppen, hade ständig yrsel och ont i magen. Gränsen fick jag dra när jag efter en tuff dag på jobbet körde rakt ut i en korsning och var nära att krocka. Jag fick stanna bilen efter gatan och bara gråta. Efter det blev jag sjukskriven ett par månader. Utmattningsdepression. Jag har fortfarande, över ett år senare, ångestattacker och problem med stress. Bara att höra barnskrik på Ica gör att pulsen ökar och jag börjar svettas. På något sätt kopplar jag barnskrik till att vara otillräcklig och inte kunna trösta alla som gråter på förskolan. Jag kommer därför lämna yrket nu. Och politikerna ställer sig frågande till varför det är en sådan brist på förskollärare i landet.

4.

Jobbat många år som barnskötare. Ser fler och fler lämnar yrket pga stressen det innebär att jobba inom förskola. Finns det kollegor som är sjuka och inga vikarier finns att få så går man på knäna. Självt får jag ibland ont i magen på kvällen då jag vet hur morgondagen ser ut. Har varit sjukskriven 2 ggr är bara 39 år! Jag vill jobba med barn, men vet ej om jag orkar. Ska ha ork för min egna barn då jag kommer hem. Oftast sitter jag rakt upp o ned. Har en 5åring och 12åring. 5-åringen tycker jag är så tråkig som aldrig orkar leka med honom längre. Och att barnen på småbarnsavdelning går längre o längre trots föräldrar är hemma eller pluggar halvfart det hjälps ju inte. Arbetande föräldrar en sak, men när det fuskas blir jag skogstokig.

5.

Mina erfarenheter kring att jobba som vikarie under en längre tid, vill jag dela med mig. Har under en 6-årsperiod varit anställd som timvikarie och har haft turen att hoppa mellan 3 olika

förskolor. Då jag är utbildad och har erfarenhet och brinner för att jobba inom barnomsorgen, ser jag mig själv som en tillgång och vill att man utnyttjar det på rätt sätt, vilket jag inte alltid håller med om att man gör. Den senaste tiden så har jag märkt en förändring, den kanske har funnits tidigare men nu har jag insett att man mer eller mindre är en person man kan utnyttja för att den utslitna/utbrända fasta personalen ska kunna orka att vara på jobbet. Man blir oftast bokad på dom "tyngsta" arbetspassen då man täcker upp på frukost, lunch, mellis, man har aldrig reflektionstid/barnfritid, man är alltid den som är i barngruppen, oftast instängd i ett rum med 15-16 barn. De andra pedagogerna stänger då dörren så att dom kan duka, bädda, pyssla, skriva vid datorn osv. Alltså en liten paus från barngruppen. Man är oftast först ute i hallen vid utgång och den som kommer ut sist, för att man nästan har klätt på hela gruppen själv. Jag kan förstå den fasta personalen för dom orkar inte, vilket inte jag heller gör nu, jag är utbränd/sliten. Jag tycker det är lite fult att gå till jobbet och inte orka utföra sina arbetsuppgifter utan se till att vikarien gör det tyngsta jobbet under dagen. Men i mina ögon så känner jag mig utnyttjad. Jag skulle tycka att man delar upp barnen i små grupper och man tar lika mycket ansvar om alla arbetsuppgifter. Jag vill att man behandlar vikarierna lite bättre en vad man gör idag.

Åre

Barnskötare — Åre

1.

Jag vill börja med att skriva att jag vill vara helt anonym, pga rädsla för att mista jobbet. Eller för att komma i konflikt med chefen, vilket jag tidigare gjort då jag sa ifrån gällande arbetsförhållandena. Sorgligt, men sant..

Hur ser förskolan ut idag? På ren svenska, förjävlig.

Jag kan inte uppmuntra föräldrar att lämna barnen på förskolan eller uppmuntra personer att utbilda sig till förskollärare. Bara det är tragiskt!

Förskolan idag är ingen bra plats för våra barn. Den är trång, personalen hinner inte med alla barn. Det är en stressad miljö både för personalen, men även för barnen och det finns oftast ingen plats för återhämtning. Pauser, vad är det? Det är knappt jag ens hinner gå på toaletten vissa dagar.

Det skrivs om hur förskollärarna går på knäna, blir utbrända och är för lågavlönade. Saken är den att även vi barnskötare går på knäna, blir utbrända och har på tok för dålig lön i förhållande till vad vi faktiskt gör. Jag är barnskötare och även jag har varit nära den berömda väggen. Så nära att jag faktiskt blev sjukskriven ett par veckor, för att sedan successivt trappa

upp till heltid igen. Under dessa veckor avsåde jag mig allt vad administration heter. Jag fokuserade enbart på barnen. För inte nog med på tok för stora barngrupper, så är det så mycket administrativt som ska göras. Och man hinner aldrig få gjort allt som cheferna förväntas av dig. Ett urval är att det ska läsas böcker och föras logganteckningar inför möten och föreläsningar, som i sin tur ska ligga i grund för lönesamtal. Den pedagogiska utvecklingen bland varje barn ska kontinuerligt föras in i varje barns logga via Unikum, dvs på nätet, så chefer och föräldrar kan följa utvecklingen. Det ska skrivas veckobrev, läsas mail, svara på mail, göra beställningar, beställa vikarier, vägleda nya vikarier, som dessutom ofta aldrig jobbat med barn eller ens har någon form av pedagogisk utbildning. Reflektera och föra ned reflektionerna på print. Planera och förbereda aktiviteter för barnen hinns sällan med. Det blir istället spontana, ej genomtänkta aktiviteter. Och väljer man att vara med barnen, kanske pga att man känner att barnen kommer ikläm, att jag inte hinner med det jag egentligen är här för, dvs för barnen, ja då sköter man inte sitt jobb, dvs man följer inte läroplanen.

När ska man få tid till att se varje barn, även det lilla barnen eller kanske det lite större, men tysta barnen som inte säger så mycket. Jag hinner inte. Vi hinner inte.

Schemat går inte ihop, vi är för få vuxna i förhållande till barnantalet eller barnens behov. Man ser inte till hur verksamheten i verkligheten ser ut och vad behovet är på varje förskola när man räknar i volymtimmar. 1-2 åringar har fler volymtimmar än 3-6 åringar. Att sen ett barn fyller 3 år, men kräver lika mycket som sin kompis på 2 år, spelar ingen roll. Åldern gör att vi förlorar volymtimmar och kan därmed trycka in ett till barn. Det blir ju bara ännu mer gålet.

På vår förskola är vi ensamma på morgnarna. Det innebär att jag ska öppna upp, ta emot barn, göra frukost, ta emot barn, äta frukost, ta emot barn, till nästa person kommer till 8-snåret. Det är bara att hoppas alla barn är på gott humör, annars hinner vi inte äta klart tills de flesta andra kommer runt klockan 8. Men återigen, jag utbildade mig inte för att jobba på kontor, jag utbildade mig för att jobba med barnen. Vår läroplan är självklart bra, men inte under de förhållanden vi har idag.

Min chef har frågat ett flertal gånger om jag inte vill vidareutbilda mig. Jag har skylt på att mina egna barn tar för mycket tid och att jag vill fokusera på dem just nu. Saken är att jag vill inte vidareutbilda mig. Om jag är nära att gå in i väggen redan nu, som barnskötare, så lär det knappast bli bättre. Jag har snarare vid flertalet gånger funderat på att helt byta yrke.

Men en liten, liten gnutta hopp finns fortfarande kvar, och det är att politiker får upp ögonen för verkligheten, hur det faktiskt ser ut på våra förskolor och att våra yrken tas på allvar.

Politiker, ni leker med människoliv. Förstår ni inte att fler och fler väljer att lämna förskolan. Fler och fler blir långtidssjukskrivna pga stressen och påfrestningarna i förskolan. Utan oss stannar samhället. Jag förstår inte vad det är NI inte förstår!? Jag blir bara så less på att det aldrig händer något. Lyssna på oss!

#pressatläge

2.

Angående karensdag. Eftersom vi arbetar med många små barn där det cirkulerar mycke olika baciller och vi pedagoger också ofta blir smittade, är det helt galet att vi behöver drabbas av karensdagen. Ett exempel. Efter sommaresemestrarna, när vi åter träffades blev så tydligt många sjuka efter två veckor. Tydligt blandat baciller igen. Jag själv var först hemma i 4 dagar, började jobba för tidigt, kämpade på i några veckor, vilket blev en påföljd av ytterligare tre veckors sjukskrivning med övre luftvägsinfektion. Lika nu efter juluppehållet. Flera barn insjuknade i feber och flera av oss pedagoger fick det som arbetsförmån. Själv blev jag hemma i 1,5 vecka med ytterligare en fin karensdag. Under tiden jag var hemma, började magsjukan cirkulera på förskolan. Kollegor fick torra spyor och diarré. Så tydligt att de blev smittade När de också åkte på magsjuka strax efter. När jag sen kom tillbaka var det första jag hamnade i, ett barn som spydde över hallgolvet. Aha, torra och åka på ytterligare smitta och ny karensdag. Yippie.

Så här har vi det året runt och visst kan man inte bevisa var smittan kommer från, men många gånger rätt tydligt. Därför anser jag att vi åtminstone skulle slippa halva karensdagen och endast få en halv för varje sjukperiod.

Barnskötare — Älvdalen

Barn som är i mycket stort stöd - får inte det i förskolan - långa handläggningstider hos elevhälsan - 1 specialpedagog 75% i kommunen i förskolan. Arbetet med barn som behöver särskilt stöd läggs på personalen och den tiden tas från övriga barn, tillsättning av personal sker via vikarielistan där enda kravet egentligen är att man har ett intyg från polisen. Det finns ingen långsiktighet när det gäller personal eller att satsa på personal

Barnskötare — Ängelholm

1.

Min nystartade avdelning ser ut såhär:

15 ettåringar, alla helt nyinskolade.

3 personal, alla utbildade. En av oss är gymnasielärare sedan innan, vi andra två har ingen pedagogisk utbildning alls, men vi förväntas göra precis allt som måste göras, inkl det som förskollärare egentligen ansvarar för. Utan hjälp från de få förskollärare som finns i huset, för

de hinner knappt med det de ska. Hur kan det vara ok? Hur ska vi veta vad som ska göras? Hur kan vi skulle göra samma sak utan rätt utbildning och varför ska vi göra det utan lönen eller uppskattningen? För någon extra lön får vi inte, och knappt någon uppskattning alls, det gnälls mest på att vi inte hinner med allt vi borde göra...

2.

Jag har varit på jobbet med världens förkylning en hel vecka. Stått ut för att jag vet att det inte finns vikarier. Kollegan står på avdelningen bredvid med 38.5 graders feber och biter ihop samtidigt som vi ringer hem barn med feber, maginfluensa och ögoninflammation. Men själva står vi här för att vi inte vill lämna våra kollegor i sticket. För det finns inte pengar till att ta in folk för oss om vi är sjuka. Det löser vi ju. Vi löser ju allt.

Östersund

Barnskötare — Östersund

1

Brist på personal och vi förskollärare har inte tillräckligt med planeringstid då vi alltid måste hjälpa andra avdelningar när det brister med personal. Det är alldeles för stora barngrupper och vi pedagoger känner att vi inte är tillräckliga för alla barn.

2.

En eftermiddag när vi var 3 pedagoger på 45 barn i blandade åldrar efter mellanmål. Vi var tvungen att samarbeta på samma avdelning och ljudnivån var så himla hög. Jag sprang omkring som en skållad råtta för att försöka hålla ordning i kaoset när föräldrar hämtade sina barn. Kommer ihåg att jag ”vadade” fram med ett barn på höften och 2 barn kring mina ben i ett försök att möta föräldrar med respekt för deras frågor- trots att jag var så stressad att jag var nära på att gråta. Detta var en särskilt kaosartad eftermiddag, men tyvärr inte särskilt ovanlig. Det var också alldeles för kallt för att gå ut och ha stängning ute. Och för att toppa detta skulle vi ta emot sena fritidsbarn också. Dom kom vid 16.45, till okända vuxna och barn, mitt i ett kaos. Det enda som håller mitt humör uppe sådana gånger är kärleken från barnen och föräldrarnas beröm. För föräldrarna tycker verkligen att vi är superhjältar som orkar ta oss igenom timma efter timma med skrik, spring, gråt och kaos.

